

Chúng
Tân
Chi
Nguyên

Vô Danh

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Nghịch Long Cung Đấu

Lạnh giá, lạnh giá dị thường.

Vùng cực bắc Thần Châu, băng tuyết phủ kín cả lục địa. Từng cơn cuồng phong lạnh giá điên cuồng gầm thét, kèm theo vô số hoa tuyết, bay đầy trong không gian, phảng phất như lưỡi phủ đoạt mạng của tử thần. Một nơi không có khả năng sinh sống.

Oanh Long! Oanh Long! từ xa trong gió tuyết truyền lại từng trận âm thanh vô cùng lớn làm chấn động màng nhĩ. Tiếp sau đó là đạo đạo những vầng ánh sáng bảy màu không ngừng bắn vọt thẳng lên trời.

Băng trong khuôn viên mười dặm xung quanh bắt đầu chấn động kịch liệt, tách ra thành từng đường nứt lớn, nhanh chóng từ mặt băng xuyên thấu xuống mười thước ở lớp băng phía dưới. Trên mặt băng bắt đầu xuất hiện từng rãnh sâu và lớn.

Oanh! Mặt băng bắt đầu tách ra. Vô số khối băng lớn hung hãn đổ xuống mặt nước. Nước biển bị kích động tạo thành những con sóng cao mười thước, lại chuẩn bị quay lại, chỉ trong nháy mắt đã bị giá rét đóng thành những băng trụ. Đúng là lạnh giá cực độ, quả thật làm cho con người phải sợ.

Ẩn ước bên trong hình như có tiếng Long ngâm. Như truyền tới từ phía dưới, nơi băng bị tách ra, lại bắt đầu tạo ra những trận oanh oanh. Hàn

phong càng thêm lạnh giá. Hoa tuyết như những con sói đói mãnh liệt theo sau.

Ầm! Từng tầng băng đổ xuống mặt nước. Giữa trời đất ngay tại thiên không, một tòa kiến trúc cung điện thần kỳ to lớn theo nước từ từ trôi lên. Bấy giờ khi nước biến bị ngưng thành những khối băng, phảng phất trông như một đóa hoa tuyết mỹ lệ thì cung điện rộng lớn này chính là nhụy ở giữa lòng hoa.

Một cung điện thật sự vô cùng to lớn!

Nó trông đầy khí thế uy nghiêm, phảng phất như những ngọn núi nhọn hoắt hùng vĩ. Một cung điện màu trắng lớn trải dài đến trăm thước. Những thiết kế hình rồng trông đầy vẻ thần bí quả là kỳ dị ở nơi bắc cực âm lạnh này. Vành xung quanh bốn cạnh của đỉnh cung điện đều được bao bọc bởi hắc sắc phi Long. Đầu hắc Long hướng thẳng lên trời. Bốn chân hắc Long vung trảo như sắp chuyển động, trông như sắp bay lên trời. Chính giữa trước mặt cung điện có hai cửa lớn màu trắng, cao tới mười thước, trên mặt trang trí bởi các hắc sắc viên cầu. Nhưng mắt nhìn thấy rõ nhất lại là tay nắm của cửa cung. Chính là hai ngân sắc Long trảo cực lớn, giống như thoát môn xuất trảo hướng về người nhìn. Động tác thật dữ tợn. Trước mặt cung điện, trên cao hai mươi thước có một vật màu đen – chính là một bức hoành phi lớn. Trên mặt thấy ghi ba chữ lớn màu trắng: Nghịch Long Cung.

Gió phía bắc vẫn không ngừng găm thét thổi về phía Nghịch Long Cung. Giá lạnh hạ xuống cực độ. Không khí bên ngoài lạnh lẽo đến kinh người.

Nghịch Long Cung! Nơi này chính là Nghịch Long cung trong truyền thuyết. Nghe truyền lại rằng cung điện trước kia do Tu La chiến thần kiến tạo ở nhân giới, nơi cất giấu kiện dị bảo nguyệt ảnh bảo hạp, chứa đầy nguyên khí chí lệ của Tu La chiến thần. Nếu như hấp thu được nguyên khí này, có thể một mình xưng bá ở nhân giới, có thể hướng về thiên giới mà

khiêu chiến. Vì vậy người trong giới tu chân truyền miệng: "Nghịch Long xuất, Thiên đạo vẫn". Giờ thấy sự xuất hiện của Nghịch Long Cung, nhất định mang theo một trường kiếp nạn.

Hắc quang liên tiếp lóe lên. Năm nam nhân khôi ngô, mình đầy âm sâm lãnh khí xuất hiện trước cửa Nghịch Long Cung. Không phải ai khác, họ chính là tà phái ngũ đại chưởng môn đang liên thủ mạnh mẽ phá cấm chế bên ngoài của Nghịch Long cung: Tông chủ Ma Tông Huyết Cấm, Yêu Hoàng Yêu Tông Dạ Thần, Tông chủ Thánh Tà Tông Lãnh Thiên Sương, Tông chủ Địa Ngục Sơn Thiết Chiến cùng Môn chủ Ác Quỷ Môn Quỷ Vô Nhai.

Chỉ thấy Tông chủ Ma Tông Huyết Cấm trước cửa băng từ từ hạ xuống. Tay thành trào lay động trong không trung, trong tay tức thì xuất hiện một quang cầu hồng sắc, kích thẳng vào cửa cung. Huyết Cấm đã sử dụng đến bốn thành công lực nhưng cửa cung vẫn không hề động đậy. Thấy tình hình như vậy, Dạ Thần, Lãnh Thiên Sương, Thiết Chiến cùng Quỷ Vô Nhai lại lần lượt lên thử, hình như cũng không thu được kết quả gì.

Hai Long trào màu trắng thò ra ngoài trông như đã bị bọn họ đập nát không còn hình dạng. Trong lòng các đại tông chủ cảm thấy có điều không ổn, liền liên thủ thay nhau mạnh mẽ khai mở cấm chế của Nghịch Long Cung. Bọn họ lại hao phí thêm gần ba thành công lực. Nhìn lại đã hiểu rõ cửa cung, quả là ẩn giấu huyền cơ cực lớn, trên mặt có thể có cấm chế gì đó. Vào thời điểm này, ngũ môn tà phái chẳng hề ‘người tranh ta đoạt’ như lúc thường mà còn đoàn kết dị thường để nghĩ đối sách. Bởi vì mọi người đều biết, tại nơi này, vạn nhất bước sai một bước, không những không đến gần được bảo tàng, mà còn có khả năng mất đi tính mạng.

Lúc này, chỉ thấy ánh mắt Thánh Tà Tông Lãnh Vô Sương hiện lên âm dương quái khí nhìn chăm chăm vào cự trào trên hai cửa suốt nửa ngày trời, khuôn mặt lạnh lẽo cười nói: "Lão Dạ, ngươi lại đây nhìn xem! Trào tử trên cửa này hình như có điều quái dị."

Yêu Hoàng Dạ Thần vẻ mặt âm trầm nói: "Có cái gì quái dị? Vì sao ta phải đến nhìn?"

Lãnh Vô Sương đưa mắt nhìn Yêu Hoàng, cười lạnh nói: "Không thử nhìn hai Long trảo này xem! Cái này chính là trận nhãn (mắt trận) của trận pháp cấm chế. Nếu như ta không nhầm, cái này có thể là ‘lưỡng nghi tứ tượng trận’ cũ diễn hoá thành một loại bàn Long cổ kim trận. Người nhìn hai Long trảo này coi, mặc dù phương hướng đều hướng ra hai bên nhưng một Long trảo hơi hướng xuống dưới, một lại hơi hướng lên trên. Cái này chính là một âm một dương hai cực của trận nhãn. Nếu muốn phá trận, tất cả dùng toàn lực đánh phá hai Long trảo. Lão Dạ, người lại không nhìn ra điều này à? Yêu quái đúng là yêu quái, trên phương diện tâm trí, thủy chung vẫn phải thua nhân loại chúng ta a... ha ha! Ta thấy người nên tính đến thu nhật và quay về thì hơn, ở lại nơi đây cũng cản trở chân tay mà thôi."

Không tưởng nổi vào một ngày hòa bình, hai người lại đấu khẩu không chịu kém một câu. Yêu Hoàng Dạ Thần tức giận trên mặt nổi đầy gân xanh, nghiến răng nghiến lợi cuối cùng cũng đáp lại: "Người, người... người tính cái gì mà dám trước mặt ta ăn nói quàng xiên. Chờ sau khi quay về xem ta thu thập người ra sao!"

Tông chủ Ma Tông Huyết Cấm buồn bực nói không chút sợ sệt: "Sau này cái gì? Các người đánh thì đánh đi! Chắc không muốn vào trong nữa chứ gì?" Thấy hai người không nói, hắn lại thay đổi như gió nói tiếp: "Ta đồng ý theo ý Lãnh lão đệ nói. Cấm chế bàn Long cổ kim trận ở cửa rất lợi hại, vì vậy phải hợp lực của năm người chúng ta, toàn lực kích phá trận nhãn."

Nghe nói thế, Dạ Thần mặt đỏ hồng oán hận nhìn Lãnh Vô Sương. Ánh mắt Lãnh Như Sương cũng thận trọng nhìn lại Dạ Thần như vậy. Rồi đều ‘hừm’ một tiếng, thị tuyến di chuyển, ánh mắt không còn nhìn đối phương nữa.

Tông chủ ngũ đại tà phái đều tập trung công lực toàn thân phát ra một kích kinh thiên. Chỉ thấy năm đạo kiếm ảnh cực lớn lừng không lóe lên, hung hãn nhắm hướng hai Long trảo chém tới. Cấm chế của hai Long trảo đã phát động. Hai cổ lực lượng kinh thiên kích thẳng vào nhau, phát ra hàng tràng những tiếng nổ ‘oanh’ ‘oanh’ khủng khiếp. Ngũ đại tông chủ ắt hẳn là cao hơn một bậc nên hai Long trảo hóa thành vô số mảnh vỡ bay tứ tung. Hai cánh cửa điện to lớn cũng từ từ mở ra.

Một trận hàn khí mạnh mẽ ập vào ngũ đại tông chủ, lạnh đến nỗi phải lùi lại và xích, bị thổi đến toàn thân phát lạnh.

Sau khi phi thân xuống phía sau cửa điện, trước mắt năm người đứng đầu tà phái xuất hiện một băng đạo dài hơn trăm thước, trên dưới trái phải đều là những khối băng trong suốt như ngọc. Do mặt băng đều phản xạ lại ánh sáng chiếu đến giống như mặt gương, hình dạng âm lãnh của mỗi người đều hiện lên trên mặt băng. Từ từ, từng đường theo cử động của ngũ đại tông chủ giống như nhân ảnh trên mặt băng bắt đầu cử động, trải suốt theo băng đạo. Đó chính là nguyên nhân khiến cho nó trở thành quỷ quái và thần bí.

Ngũ đại tông chủ không hện mà đều lần lượt nhìn nhau, lần lượt nhìn đến trận pháp quỷ dị, tim bắt đầu đập loạn.

Chỉ có thể thành công, không được thất bại! Nhất định phải lấy được nguyệt ảnh bảo hạp.

Thân hình năm vị tông chủ đột nhiên nhẹ nhàng bay tới, nhắm thẳng, hướng vào giữa băng đạo phi nhanh qua. Bọn họ cho rằng chỉ cần dùng tốc độ sẽ nhanh chóng đột phá qua băng đạo này. Nhưng bọn họ đã lầm.

Chính lúc thân ảnh họ chạm vào mặt băng là lúc khởi động cơ quan chính của ảo ảnh băng trận. Thông qua năng lượng do va chạm hấp dẫn, ảo ảnh băng trận tức thì được phát động. Vô số ảo ảnh phục chế tương tự theo

hình dáng của ngũ đại tông chủ, lập tức xuất hiện ở đường băng, trông không khác ngũ đại tông chủ một tí gì, ảo ảnh này trông như rất chân thật, bắt đầu nhắm hướng năm người thật điên cuồng công kích tới.

A! Mọi người không cầm được, bật lên những tiếng kêu kinh hãi rồi vội vàng động thủ chống lại. Từng đạo kiếm quang lóe lên, ảo ảnh bị tiêu diệt rất nhiều. Đúng là ảo ảnh thực lực không mạnh, có thể tiêu diệt một cách nhẹ nhàng. Nhưng lại không như theo ý bọn họ nghĩ, tùy theo công lực thực của họ tăng bao nhiêu, ảo ảnh cũng học theo như vậy. Dù bọn họ dùng chiêu số nào, đều sử dụng giống như vậy để phản kích. Mà số lượng ảo ảnh lại càng ngày càng lớn. Một thời gian sau, ảo ảnh tấn công ngày càng dày đặc, trắng xóa như nước trào ra từ mặt đất.

Bởi vì rất nhiều mặt trông đều giống nhau, vì vậy lúc bị tấn công dày đặc, năm vị tông chủ không phân biệt được địch ta song phương. Một kiếm của Dạ Thần, đánh thẳng xuống vai Lãnh Vô Sương. Lãnh Vô Sương cố nhin đau, cau mày gắng sức nói: "Lão Dạ, người điên cũng không nên làm thế. Bao giờ bản thân ra chiêu trên người khác phải hô lên chứ!"

Trong thời gian nói, Huyết Cầm đã cùng Quỷ Vô Nhai đấu một chưởng. Huyết Cầm mắt đầy tia máu lại bắt đầu tiến tới quyết chiến, đáng sợ là vẫn không thể đánh bại được địch nhân. Liên tục mình kèm mình lại. Hắn lớn giọng hét lên: "Nhanh, vận đủ mười thành công lực, cùng phá hủy băng đạo."

Năm vị tông chủ vội vận đủ mười phần công lực, nhắm thẳng băng đạo phát ra một kích kinh thiên động địa. Băng đạo bị vỡ thành vô số những mảnh băng vụn, theo hàn phong bay vào trong cung, bốn phía thổi tới. Năm vị tông chủ vì vậy cuối cùng cũng phi qua được băng đạo. Mặt mỗi người đều bám đầy đất, trông hình dáng rất khổ sở. Quay đầu lại nhìn những mảnh băng bay đầy trời, nhớ lại những hung hiểm lúc bắt đầu, mỗi người đều bắt đầu lạnh dần chiến ý trong lòng.

Xuất hiện bên cạnh bọn họ lại là một cửa băng đạo. Cửa hoàn toàn bị che lấp. Tiến lên hay không tiến, Huyết Cầm cắn răng, phất tay áo tạo thành một cổ hồng quang, bắt đầu mở cửa.

Năm vị tông chủ mạnh mẽ từng bước tiến đến cửa, tức thì bọn họ bị cảnh tượng làm cho ngây ngốc.

Cung điện này rộng rãi vô bờ, rất to lớn và sáng sủa. Trên tường trắng khảm vô số những viên minh châu lớn nhỏ, chúng phát ra ánh sáng ôn hoà, chiếu sáng cho đại điện sáng như ban ngày. Mười cột băng trụ cực lớn phân thành hai hàng chống thẳng lên trời, đứng thẳng giữa trung tâm cung điện. Cả đại điện rộng lớn đều tỏa ra khí thế áp bức rõ rệt. Quả là kỳ dị, mỗi cột băng trụ trên mặt dài trên mười thước đều được bao quanh bởi hắc sắc cự Long. Con nào cũng nhe răng múa vuốt, toàn thân phát tán ra hắc sắc nhàn nhạt. Phía sau mười băng trụ, một hộp vuông tỏa ra tia sáng bảy màu treo lơ lửng trên không. Trước mặt tỏa ra từng trận loại khí làm cho người khác không thở nổi. Ở phương vị này, nó cùng ánh sáng các cột trụ tương liên hình thành một thể thống nhất.

Nhìn hắc sắc cự Long mười đầu thật đáng sợ, năm vị tông chủ đưa mắt nhìn nhau, có chút do dự. Quỷ Vô Nhai mặt lộ vẻ sợ hãi, kêu khê một tiếng nhìn Huyết Cầm nói: "Hắc Long này có lẽ chính là linh vật bảo hộ của Nghịch Long Cung. Chỉ sợ chúng ta tiến lên phía trước, chính là tử lộ."

Huyết Cầm quay đầu nhìn bốn người, lạnh nhạt nói: "Kể từ lúc bước chân vào nơi này, việc quay lại đã trở nên muộn màng rồi. Hiện tại chúng ta không có lựa chọn, phải tiếp tục tiến lên thôi. Vật đang trôi lơ lửng kia chính là Nguyệt ảnh bảo hạp. Chúng ta thống nhất đại kế, dốc toàn lực tiến lên phía trước. Phải chiến đấu ở nơi này! Chúng ta biết khó khăn ở nơi này nhưng chúng ta phải đạt được!"

"Tiến lên!" Huyết Cầm khê quát lên. Vừa nói xong một tiếng, năm người đều dùng thân pháp nhanh nhất, gần như không chạm đất lao về phía

nguyệt ảnh bảo hạp. Ai biết, vừa mới tiếp xúc gần bằng trụ, mọi người đều bị bắn trở lại.

Trong nháy mắt, hắc Long quanh bằng trụ giống như phát nổ, gầm lên một tiếng, gương nanh múa vuốt xung quanh trên không trung, tạo thành thế tấn công lại. Về mặt mọi người biến đổi, không hện mà cùng lùi lại hơn một trượng. Hắc Long hung dữ mở to miệng, tức thì từng trận Long ngâm nổi lên nối tiếp nhau không ngừng, thổi bay mọi thứ trên mặt đất. Tức thì đại điện Nghịch Long Cung lúc này nổi lên từng trận hàn phong rét muốt, hình thành khí thế bài sơn đảo hải, càng ra ngoài tốc độ càng được khuếch trương.

Nhìn thấy thế trận này năm người đứng đầu tà phái đều hoảng sợ trong lòng, thuận thế lại lùi về sau mấy bước. Ma Tông không then đứng đầu ngũ tà, chỉ nghe Huyết Cầm đột nhiên rống lên một tiếng: "Nhanh! Ngũ hành thiên ma đại trận." Bốn người còn lại hình như đã ý thức được nguy hiểm, vì vậy thân hình nhanh chóng tự chiếm lấy những vị trí có lợi, hình thành hình ngôi sao khí thế tạo thành thành lũy. Ngay lập tức, trong không gian của năm người sản sinh ra một cỗ khí lưu cường đại, đánh thẳng về phía toàn phong. Hai cỗ lực lượng va thẳng vào nhau, phát ra 'oanh' một tiếng, biến mất không thấy nữa.

"Thiên ma hành không" ngũ đạo ánh sáng chiếu thẳng lên không trung, thế như lôi điện nhanh chóng ngưng tụ thành một Thiên Lang cao hơn mười thước mau mắn chạy lại, xông thẳng lên không trung, nhằm thẳng hướng cự Long bổ tới. Nguyên lai, ngũ hành thiên ma đại trận do năm vị môn chủ tà phái, vì muốn đối phó với thất phái tu chân, đã âm mưu bí mật tu luyện mất năm trăm năm mới hình thành một trận pháp vô cùng tà ác. Ngày hôm nay, nếu không phải vì nhất định muốn lấy được khoáng thế "nguyệt ảnh bảo hạp" mà người thiên hạ đều mơ ước, chỉ sợ sau này chẳng ai nguyện xuất ra chiêu "Thiên ma hành không" này.

Từ phía sau năm vị môn chủ tà phái đang chăm chú toàn lực đối phó với cự Long, xuất hiện mười hai thân ảnh nhàn nhạt bên trên Nghịch Long Cung. Không ai biết mười hai người đến lúc nào. Mười hai thân ảnh cùng động, phát ra một đạo quang hoa cực lớn, nhằm hướng Nguyệt ảnh bảo hạp trên không bay đến.

Hắc Long mười đầu cảm thấy có uy hiếp cực lớn, phía dưới trước mặt có ngũ hành thiên ma trận ảo hóa thành Thiên Lang cùng bọn chúng đấu tranh, căn bản không thể thoát thân. Vì muốn bảo vệ Nguyệt ảnh bảo hạp, cùng phát ra một tiếng gầm trên không, hắc Long ở cửa cuồng ngâm, không đoái hoài đến tính mệnh liền chấn nát Long đan. Chỉ thấy thân thể phi Long mười đầu tức thì lớn lên nhiều lần, các đầu đều phóng ra một đạo hắc quang, đánh thẳng về hướng quang hoa bạch sắc. Ngũ đại tông chủ tà phái đang chú trọng vào cấm chế đại trận đột nhiên kinh hãi khi cảm giác phát hiện có người bên ngoài tiến vào Nghịch Long Cung. Tức thì hắc Long bạo phát Long đan, bọn họ lập tức cảm thấy áp lực gia tăng gấp bội, như không có khí nên thở rất khó khăn. Căn bản không thể phân tâm, năm người liền gấp rút đề thăng ngũ hành thiên ma trận lên đến cực hạn.

Hắc quang cùng bạch quang kích thẳng vào nhau. Mười hai đạo thân ảnh lại phát ra một đạo bạch quang còn mạnh mẽ cường liệt hơn trước. Đạo quang hoa này mạnh mẽ xuyên thấu qua hắc quang, nhanh như điện liền nhập Nguyệt ảnh bảo hạp vào trong. Sau đó mười hai thân hình nhanh chóng hướng ra phía ngoài cung điện phi đi, nháy mắt đã tiêu thất không thấy đâu.

Hắc Long mười đầu điên cuồng gầm lên, vạn vạn lần không ngờ Nguyệt ảnh bảo hạp bảo vệ vạn năm đã bị lấy đi mất. Lại nhìn tu vi của những người này, không hề yếu hơn năm cao thủ tà phái ở dưới đất, vì vậy dù Hắc Long chấn vỡ Long đan, cũng không giữ được bảo hạp. Không ngăn được nỗi hận trong lòng đang đại phát, liền mang toàn bộ nộ hỏa trút lên thân năm người trước mắt.

Cự Long mười đầu do cùng mất đi khổng chế, càng hung hãn công kích xuống dưới mặt đất. Thế trào công ngày càng lợi hại, mỗi một trào hạ xuống đều làm cho cung điện từ từ rung động. Năm vị tông chủ tà phái cảm thấy có điều dị thường nhưng vì do thế tấn công lăng mộ của cự Long, không thể có cách nào phân thân. Bèn cứ tập trung toàn bộ tinh thần ứng phó, nếu không, có khả năng sẽ bị cự Long xé thành hai nửa.

Thiên Lang đối phó với cự Long chiêu thức càng lúc càng dữ dội. Đại điện lúc này truyền lại từng trận âm thanh. Âm thanh xung đột càng lâu và mãnh liệt, thanh thế càng lúc lại càng lớn.

Hắc Long Long đan đã vỡ, lại thấy không còn gì để giữ nhưng Thiên Lang trên thân đã nhận hàng nghìn vết thương.

Thế trận song phương càng ngày càng chậm nhưng uy lực vẫn không giảm một tí nào. Khí lưu và lực lượng cực lớn. Dạ minh châu đánh trên tường bắt đầu bị rơi xuống. Có một số minh châu rơi xuống không trung giữa song phương, kết quả bị chấn thành bột phấn.

Hắc Long không chết thì không ngừng đánh!

Mấy cái đầu cực lớn của hắc Long mười đầu găm lên, thân rồng nổ tung, vô số vảy rồng kèm theo lực lượng cực đại kích ra bốn phía xung quanh. Chỉ trong nháy mắt Thiên Lang đã bị đánh tan. Tông chủ Ma Tông Huyết Cầm thấy không tốt, kinh hãi hét lên: "Thiên ma tru tiên." Ngũ đại tông chủ nghe vậy toàn lực xuất ra chân nguyên, đem ngũ hành thiên ma trận phát huy đến tận cùng. Bên ngoài trung tâm năm người phát ra quang cầu màu hồng cực lớn, đỡ lấy những vảy rồng đầy kinh khí đang ẩn tàng không tung không tích đầy trên trời.

‘Oanh’, hai cổ lực lượng lớn va chạm vào nhau. Ngũ đại tông chủ mỗi người bị bắn về phía sau không biết bao nhiêu thước, va thẳng vào tường, miệng thổ huyết, hiển nhiên thụ thương không nhẹ. Mười phi Long giả thế

đánh một kích này xong tất nhiên không còn tồn tại. Chỉ thấy trên tường Nghịch Long Cung dính đầy vảy rồng. Nghịch Long Cung chỉ còn là một tàn tích.

Không biết bao lâu sau, năm vị tông chủ mang đầy vết thương cũng dần tỉnh lại. Quỷ Vô Nhai không chú ý đến sự đau đớn, ngồi nghỉ trên mặt đất nói: "Mẹ kiếp! Là ai đã lấy Nguyệt ảnh bảo hạp đi!"

Lãnh Thiên Sương nghĩ ngợi rồi nói: "Là ai lão tử cũng không nhìn thấy. Không phải người tu chân trong chính phái sao?"

Tiếp đó thấy Huyết Cấm âm trầm lúc này cũng không nén được phần nộ, oán hận nói: "Hừm! Bất kể là ai, chỉ cần bị ta tra ra, nhất định sẽ cho hắn chết không có đất chôn!"

[1] – Nghịch Long hiện ra, Thiên Đạo kết thúc (?)

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Tụ Trân Anh Nhi

Vầng trăng tròn vằng vặc tỏa ra quang mang nhàn nhạt chiếu xuống Thanh Thiên Phong.

Thanh Thiên Phong, nơi có Liên Hoa Tự, là thánh địa của Tu Chân Đạo. Toàn bộ đỉnh núi cao hơn bảy nghìn thước, đỉnh núi quanh năm tuyết phủ không tan. Từ xa nhìn lại, đỉnh núi trội hẳn lên cao chót vót. Từ trên đỉnh núi nhìn xuống phía dưới, ngọn núi sâu thẳm thẳm thẳng đứng như bút dựng ngược, trong không gian xung quanh núi, trông như một cự bút, vì vậy có danh tự là Ngân Phong Bút. Qua ánh trăng nhu mỹ thấy trên đỉnh Ngân Phong Bút có hơn mười đạo nhân ảnh đang đứng. Từ cử chỉ đến dáng vẻ đều không dấu được khí thế uy nghiêm.

Những nhân ảnh này không phải người thường, chính là chưong môn của thất đại tu chân giới hiện tại cùng sư đệ muội. Dừng trên không trung chính là Thiên Nhất Chân Nhân cùng sư đệ Thiên Phong chân nhân của Phong Thần Tông. Bên trái chính là môn chủ Nhạc Phi Bằng cùng sư muội Liễu Diệp Mi của Hạo Khí Môn, Tông chủ Lệ Thừa Phong cùng Lệ Thăng Quần của Thiên Lăng Sơn, Hư Vân Tông Chủ Liên Hoa Tự. Bên phải có cung chủ Minh Phi cùng phó cung chủ Hoa Bế Nguyệt của Nghiễm Hàn Cung, cốc chủ Kim Thế Phi cùng tổng hộ pháp Đoạn Vô Tà của Hương Phong Cốc, môn chủ Long Quy Hải của Dương Diễm Môn. Ra tay lấy đi Nguyệt ảnh bảo hạp Trong Nghịch Long Cung thần không biết quỷ không hay chính là mười hai người này. Mọi người sau khi đắc thủ, lập tức ngự

kiếm phi hành ngoài nghìn dặm, quay về Ngân Phong Bút của Liên Hoa Tự.

Cuộc chiến trong Nghịch Long Cung đúng là kinh thiên động địa, kinh hiểm vạn phần. Cự Long mười đầu kia đúng là lợi hại vô bì. Nếu không phải mọi người cùng đồng tâm hợp lực, hơn nữa nếu Thiên Nhất Chân Nhân không dùng Phong Thần Thiên Kiếm chém một kích, sợ rằng ẩn thân thuật của bọn họ sớm đã bị khí lưu cường đại làm cho hiện nguyên hình. Hơn nữa, lúc Long bạo cùng tấn công xuống dưới, nhất định sẽ bị trọng thương. Việc quan trọng nhất là cả quá trình ẩn tàng đều rất tốt, không bị tà phái phát hiện, vì vậy mọi người đối với tu vi của Thiên Nhất Chân Nhân, lại càng kính phục.

Tại Nghịch Long Cung, trong khi năm vị môn chủ Tà phái đang tập trung toàn bộ tinh thần để đối phó cự Long, chính là lúc cấm chế xung quanh Ảnh nguyệt bảo hạp yếu nhất. Đúng lúc này Thiên Nhất Chân Nhân ra hiệu cho mọi người tiến đến, không phí nhiều sức lực mà đã lấy được Nguyệt ảnh bảo hạp, khiến cho năm vị môn chủ tà phái không cách gì dùng võ công chống lại.

Lúc này chính là lúc mọi người bàn bạc nên xử lý thế nào đối với Nguyệt ảnh bảo hạp trong tay. Thiên Nhất chân nhân chậm rãi lên tiếng: "Mặc dù đối với chính phái chúng ta, đánh lén là thủ đoạn không quang minh nhưng vì thiên hạ chúng sinh, để không bị đổ máu hi sinh, chúng ta làm như vậy cũng đáng. Chư vị, Nguyệt ảnh bảo hạp đã thu hồi, nên hủy đi hay lưu lại?"

Mọi người đều chuyển hướng chú ý về Nguyệt ảnh bảo hạp. Nhưng lúc này, quang mang xung quanh Nguyệt ảnh bảo hạp đã biến mất. Nhìn lại so với một hạp tử bình thường không khác gì, chỉ là không biết từ lúc nào, trên hạp tử nổi lên một số văn tự kỳ quái.

Lúc này Lệ tông chủ như cảm thấy một điều gì đó, có chút kinh ngạc nói: "Kỳ lạ! Khi chúng ta ở Nghịch Long Cung còn có thể cảm nhận Nguyệt ảnh bảo hạp phát ra chí lệ khí nhưng bây giờ sao lại không cảm thấy một khí tức gì?"

Kim Thế Phi cũng dùng tay cách không dò xét, mỉm cười là lạ nói: "Đúng vậy, dị bảo này thật tà đạo thể nhưng không không phải hoàn toàn là tà khí. Việc này quả thật là kỳ lạ. Chư vị, tại hạ đề nghị thử tìm cách mở bảo."

Tất cả mọi người đều muốn xem xét Nguyệt ảnh bảo hạp trước khi phá hủy nên cùng lên tiếng đồng ý. Thiên Nhất chân nhân cẩn thận đưa tay áp sát bảo hạp. Ai ngờ tay vừa tiến đến gần bảo hạp, trước khi tay tiếp xúc đã bị bắn trở lại.

Lực lượng này là cái gì mà đến như Thiên Nhất chân nhân đã đạt đến tu vi Quy thiên kỳ mà cũng không thể khởi động được bảo hạp sao? Mọi người nhìn trái nhìn phải, cũng không nhìn ra.

Chẳng lẽ còn phải có được chìa khóa bí mật mới có thể mở được sao? Vì vậy mọi người vây xung quanh bảo hạp bắt đầu suy nghĩ. Thiên Nhất chân nhân không hổ là một cao nhân đặc đạo, mỗi chi tiết nhỏ đều quan sát kỹ lưỡng: "Chư vị! Hãy nhớ lại, sau khi chúng ta lấy được, làm cách nào có thể dịch chuyển bảo hạp đến đây?"

"Cái này đương nhiên là hợp lực của mười hai người chúng ta, cùng dung hợp vào bảo hạp..." Nhạc Phi Bằng vẻ mặt lộ vẻ vui mừng. "Không phải chân nhân muốn nói, chỉ khi chúng ta hợp lực mới có thể mở được Nguyệt ảnh bảo hạp chứ?"

Thiên Nhất Chân Nhân vuốt râu cười.

Nghe vậy, mọi người đều thu khí ngưng thần, hội tụ chân nguyên của mình rồi cùng truyền vào văn tự kỳ lạ của Nguyệt ảnh bảo hạp. Cường khí

chân nguyên cùng văn tự dung hợp, trên bảo hạp chợt hiện ra một đạo quang mang bảy màu diễm lệ, bao quanh hạp tử. Lúc này chỉ thấy những văn tự kỳ lạ. Thế nhưng tự nhiên chữ biến mất không thấy đâu nữa.

Cuối cùng văn tự cũng biến mất, Nguyệt ảnh bảo hạp tự động mở ra. Một viên châu tử trong suốt màu lam, lớn bằng nắm tay, vừa phát ra quang mang bảy màu, vừa từ dưới hạp tử từ từ bay thẳng lên trên.

Trong khi mọi người đưa tay thu lấy châu tử lam sắc, châu tử đột nhiên nhúc nhích. Như có một cái gì đó đập về phía trước một cái, quang mang bảo châu lúc này phát ra một tiếng "chát" rõ ràng sau đó từ từ hạ xuống. Trong khi chờ quang mang yếu đi, mọi người không khỏi kinh ngạc lùi lại phía sau vài bước.

"Ai! Sao lại là bàn tay của hài nhi, đúng là không thể ngờ được." Chỉ thấy Minh Phi kinh ngạc cất tiếng nói.

Mọi người ngạc nhiên.

Đứng ở đây là những người ít nhất cũng sống mấy trăm năm, có việc gì mà chưa được thấy qua. Chỉ đến bây giờ mới gặp được chuyện kỳ lạ chưa hề biết đến, chưa ai từng gặp. Mọi người tranh cướp Nguyệt ảnh bảo hạp nhưng trước mặt không những không phải là chí lệ nguyên khí trong truyền thuyết, điều làm cho mọi người càng không tin vào mắt mình chính là ở chỗ đó lại là một viên châu tử kỳ quái ập nở ra tụ chân anh nhi. Thật đúng là thần kỳ! Chuyện này thật sự nếu truyền ra ngoài, đánh chết cũng không có người tin.

Trong lúc mọi người vừa kinh vừa sợ, quang mang bị bàn tay nho nhỏ ở bảo hạp hấp dẫn, bắt đầu từ từ hạ dần xuống. Hạ xuống cách bảo hạp chừng một tấc thì dừng lại. Chỉ thấy hài nhi nhỏ bé này bắt đầu biến lớn. Chỉ trong chốc lát đã tỏa ra một phạm vi xung quanh bảo hạp khiến mọi người lại phải sửng sốt. Sau khi anh nhi trở thành không khác gì một anh nhi bình

thường thì dừng lại, đột nhiên mở hai mắt, một tiếng cười trẻ thơ từ miệng anh nhí phát ra.

Khi mọi người khôi phục lại tinh thần, tất cả mọi người nơi đây đều bị linh khí của hài nhí hấp dẫn. Một đôi mắt to sâu Long lanh hé mở trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Cái miệng nho nhỏ non nớt, đôi tay bé xíu đáng yêu duỗi trên mặt đất, không ngừng quấy động trên đất. Việc duy nhất làm người ta khó hiểu là trên mặt hài nhí này lúc nào cũng tràn đầy một nụ cười láu lỉnh. Không biết cười cái gì, không biết có phải cười nhạo chúng nhân không?

Có thể thấy mọi người trong lòng đều thích thú. Sau cùng, Nghiễm Hàn Cung Minh Phi có lẽ không đè nén được tình cảm mẫu tử, tiến lại, là người đầu tiên ôm lấy anh nhí vào lòng, trông giống như hài nhí của nàng sinh ra. Mọi người chung quanh thấy vậy đều lộ nét tươi cười.

"Có thấy nó thật sự rất đáng yêu không?" Chỉ thấy Minh Phi một mặt vừa nói, một mặt vừa dùng sức để không cho mặt của hài nhí tựa vào người. Nhìn vẻ mặt của cung chủ lúc này quả đúng là ôn nhu của một người mẹ.

Thấy tình cảnh này, Thiên Nhất chân nhân không khỏi cảm thán nói: "Theo lý thuyết, Nguyệt ảnh bảo hạp tràn đầy nguyên khí chí lệ, sao giờ ta lại phát hiện nó toàn thân khí thuần chánh nhu hòa, tiên thiên khí sung mãn, căn cốt cũng rất tốt?"

Hư Vân tông chủ cũng không khỏi kinh ngạc liên tục: "Đúng vậy, quả thật nó có gân cốt rất tốt, sợ rằng trên đời này không tìm được người thứ hai."

Mọi người đều chìm trong suy tư, chỉ có Minh Phi vẫn chìm đắm trong hạnh phúc, dường như không phát hiện được điều gì dị thường. Sau cùng,

Long Quy Hải nói ra tâm tư của các chương môn, cố ý thờ dài nói: "Chỉ có một đứa trẻ, theo ai đây?"

Minh Phi cung chủ vô cùng hạnh phúc nói: "Ai là người ôm nó trước, theo người đó được không?" Mọi người không ai trả lời Minh Phi. Chỉ có một âm thanh phát biểu thể hiện sự bất mãn của mình: "Tại sao vậy? Mọi người đều ra một phần sức lực, như vậy thì không công bằng."

Làm sao bây giờ? Phải nghĩ ra biện pháp nào đây?

Thiên Nhất chân nhân lên tiếng: "Ta thấy làm thế này đi. Mười hai người chúng ta làm thành một vòng, đem hài nhi bỏ vào bên trong. Nếu nó hướng về ai thì theo người đó được không?" Mọi người nghĩ thầm: cũng đành phải như thế thôi. Minh Phi cũng thấy cách này rất tốt. Vừa rồi nàng ôm tiểu bảo bảo, khẳng định cùng nó có một tình cảm cơ sở, tiểu bảo bảo nhất định sẽ hướng về phía nàng, như vậy mọi người đỡ phải có ý kiến gì. Minh Phi vừa ngẫm nghĩ suy xét lại liền lộ ra một tia tiểu ý. Giờ khắc này nàng nghĩ hài nhi bảo bảo đáng yêu sẽ không bao giờ rời khỏi nàng.

Hài nhi ở giữa mười hai người, nhìn trái nhìn phải xem xét, ngồi bên trong nửa ngày không nhúc nhích, sau cùng Minh Phi nóng nảy: "Bảo bối nhi, nhanh đến đây." Hài nhi hình như cũng nghe thấy Minh Phi gọi nó, vì vậy hai tay chống đất tiến về phía Minh Phi làm Minh Phi rất vui. Nàng cao hứng mở rộng hai tay muốn đi đến ôm lấy nó. Đột nhiên đúng lúc đó, một cơn gió nhỏ thổi đến, ánh mắt hài nhi giống như bị bụi bay vào, nó ngồi xuống mặt đất, xoa xoa mắt.

Giống như bị cơn gió thổi làm cho mơ hồ, sau đó nó đứng dậy lại thay đổi phương hướng, quay lại hướng về Thiên Phong chân nhân của Phong Thần Tông ngờ ngác đi tới với tốc độ rất nhanh. Thiên Phong chân nhân ôm lấy hài nhi cười ha ha nhắc hài nhi qua đỉnh đầu.

"Ài!" Mọi người lại thở dài. Minh Phi lại càng có vẻ không vui, trên khuôn mặt tuyệt mỹ không vương bụi trần, lộ ra biểu tình không vừa ý.

Mọi người thấy sự tình đã như vậy, hình như cũng nên đến lúc chia tay, nên đều hướng về Hư Vô tông chủ Liên Hoa Tự cáo từ.

Thiên Phong chân nhân ôm nam anh đi theo Thiên Nhất chân nhân ngược kiếm quay về Phong Thần Cung. Thiên Nhất chân nhân mỉm cười nói: "Chúc mừng sư đệ đã được hài tử. Thật là thiên ý! Nếu theo danh tính của đệ là họ Lục, tên thì do đệ chương quản Mộng Thần Phong nên gọi là Lục Mộng Thần."

Thiên Phong chân nhân nhanh chóng chạy theo vái tạ nói: "Cám ơn sư huynh, đệ nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt. Ngày sau tất sẽ có thể phát huy quang đại Phong Thần Phái ta."

"Ừm" Thiên Nhất chân nhân tay vuốt râu nói: "Lai lịch của nó, sư đệ người nhất định phải thủ khâu như bình, không được nhắc tới với bất kỳ ai."

"Vâng, sư huynh!" Thiên Phong chân nhân khom người vái một cái, nhắm hướng Mộng Thần Phong bay đi.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Phân Thân Vi Kiếm

Phong Thần Tông, chính phái tu chân môn phái đệ nhất thiên hạ, không chỉ chiếm cứ dãy núi Phong Thần thiên hạ đệ nhất, về mặt địa thế có thể nói là được thiên nhiên ưu đãi. Do năm ngọn núi lớn hợp thành. Phía Bắc là Thiên Mục phong, do Minh Hà chân nhân quản lý. Phía tây nam là Ngự Tiên phong, do Tử Cực chân nhân quản lý. Phía đông nam là Mộng Thần phong, do Thiên Phong chân nhân quản lý. Và phía tây là Hành Thủy phong, do Thần Yên chân nhân quản lý, phía đông là Thiên Cấp phong, do Đạo Thánh chân nhân quản lý. Năm ngọn núi hợp thành thế Ngũ Tinh liên châu (năm sao liên tục). Trước khi Phong Thần tổ sư phi thăng đã thiết lập đại trận Ngũ Hành Áo Diệt trận, khi trận pháp phát động, bất luận là tiên, ma đều không thể chạy thoát.

Mắt của trận pháp này, nằm giữa các vị trí của Ngũ Tinh liên châu, chính là Kính Thai phong được năm ngọn núi vây quanh. Kính Thai phong ngày xưa nằm độc lập với các ngọn núi xung quanh, đỉnh núi xuyên mây, gần thiên giới nhất. Vì thế tu chân giả tu hành xung quanh, rất dễ gây ra lỗi kiếp. Do đó, sau khi phong thần tổ sư ngộ đạo đã đại thành, sử dụng Phong Thần thiên kiếm chém Kính Thai phong một nhát thành hai nửa, nơi bị chém phẳng như gương, hơn nữa quả núi hoàn toàn không bị tổn hại. Nửa đầu bị Phong Thần tổ sư sử dụng đại thần thông dời về góc đông nam, tạo thành Mộng Thần phong ngày nay. Nửa còn lại vẫn ở nguyên tại chỗ, tên là Kính Thai phong. Hơn nữa, trên đó có cung điện Phong Thần bao trùm.

Bên trong, lưu giữ bảo vật trấn phái của Phong Thần Tông – Phong Thần thiên kiếm.

Trong những ngày tháng ở quá khứ, thực lực của Phong Thần Tông luôn luôn đứng đầu tu chân giới chính phái. Thế nhưng từ 1000 năm trở lại đây, Phong Thần Tông ngày càng đi xuống. Trừ vài chương môn sư huynh đệ ra, đời đệ tử mới nhất không có ai là nổi bật. Trong khi các môn phái khác số lượng nhân tài ra gấp nhiều lần, lớp trẻ không ngừng xuất hiện.

18 năm sau, trên đỉnh Mộng Thần phong.

Một ngọn thác bay xuống tựa dải ngân hà, hoa nước bay xuống những tảng đá dưới trong đầm, tung bay tứ phía, phát ra những âm thanh vang dội.

Trên vách núi phía đông thác nước, có 2 người đang đứng, một trung niên và một thiếu niên. Trung niên nhân chính là Thiên Phong chân nhân, sau 18 năm vẫn trẻ trung lãng tử như xưa. Còn thiếu niên thì gương mặt khôi ngô cường tráng, mày rậm mắt sáng, trên khoé miệng mấp máy nhẹ, lộ nét cười cợt đậm đặc. Chỉ là bên trong nét cười đó làm cho người khác cảm giác chất phác và ngờ nghệch. Không biết là hắn ta đang cười nhạo ai, hoặc cười nhạo chính bản thân mình. Hắn chính là Lục Mộng Thần, đứa trẻ nhỏ xíu nằm trong Nguyệt Ảnh Bảo Hạp. Mười tám năm trôi qua, thân thể hắn cao lớn hơn nhiều, cường tráng hơn nhiều. Cái duy nhất không đổi chính là khuôn mặt cười đó, nụ cười ngây ngô đó, vẫn cảm hóa được mọi người như ngày nào.

Thiên phong chân nhân nhìn đồ đệ đặc ý của mình, vỗ vai hắn cười nói: “Mộng Thần, không ngờ người luyện thành tần thứ nhất của Tinh Tiên thần công nhanh đến vậy. Nhớ lại ngày xưa, sư phụ luyện tập thần công đạt mức độ này cũng mất gần 30 năm. Không ngờ người chỉ mất năm năm đã đạt tới cảnh giới Càn Nguyên Sơ Sinh. Chúng ta là những người tu chân, muốn đạt đến cảnh giới Thượng Thiên Giới, phải trải qua chín giai đoạn, lần lượt là Hợp Khí, Ngưng Thần, Kim Đan, Triều Nguyên, Ôn Dưỡng, Thoát Khiếu,

Tham Hư, Hoà Đạo, Quy Thiên. Khi đạt đến Quy Thiên hậu kỳ, tự nhiên sẽ xuất hiện thiên kiếp. Trải qua một phen khảo nghiệm sinh tử, mới gặt quả là trở thành tiên nhân. Người hiện tại đã đạt đến Hợp Khí hậu kỳ, chân nguyên trong người tinh thuần, thực sự là trước đây chưa hề có a!”

Lục Mộng Thần lắc đầu, nụ cười ngây ngô càng thêm nổi bật. Hắc cười hề hề nói: “Sư phụ, xem ra thiên tư của đệ tử rất cao mà! Khi nào đó dạy đệ tử thuật ngự kiếm phi hành nhé. Con nhìn đại sư huynh ngự kiếm phi hành, rất là ngưỡng mộ a. Sư phụ, người nhất định phải dạy đệ tử đó. “

Thiên phong chân nhân mỉm cười không nói, ông nhìn dáng vẻ ngây ngô khờ dại của đệ tử mình, trong lòng yêu mến vô cùng. Nhưng ông luôn có một cảm giác kỳ quái, hài tử Mộng Thần này dù rằng tư chất mười phần tốt, nhưng tâm trí vẫn từ đầu đến cuối không bộc lộ. Cả ngày cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, không biết trong đầu đang nghĩ cái gì.

Mỗi lần cùng sư huynh Thiên Nhất chân nhân thảo luận về vấn đề này, Thiên Nhất chân nhân chỉ nói “Đứa trẻ này không phải người phàm, hiện tại chưa đến lúc, đừng cưỡng cầu”

Thiên Phong chân nhân ánh mắt âu yếm nhìn hắn, như thể đó là con đẻ của mình: “Mộng Thần, sư phụ hôm nay dạy người sử dụng Phong Thần kiếm pháp. Phong Thần kiếm quyết của bản môn có chín chiêu, ba chiêu đầu chí cương chí dương, uy lực rộng lớn, lần lượt là Húc Nhật Đông Thăng, Kim Quang Vạn Đạo, Phổ Chiếu Vạn Vật. Năm đó sư phụ bằng vào ba chiêu này, quét sạch quần ma, được đồng môn ngưỡng mộ. Ba chiêu giữa chí âm chí nhu, tinh tế uyển chuyển, bao gồm Thanh Phong Từ Lai, Phong Dũng Vân Động, Đại Tuyết Phân Phi. Ba chiêu cuối cùng âm dương luân phiên, quỷ thần khó lường, lần lượt là Thiên Địa Vô Cực, Vạn Kiếm Quy Nhất và Kiếm Diệt Tam Giới.”

“Cho đến hiện tại, sư phụ mới chỉ tham ngộ được đến chiêu kiếm Thiên Địa Vô Cực, còn Thiên Nhất chương môn đạt được đến cảnh giới Vạn

Kiểm Quy Nhất. Phong Thần kiểm quyết thần diệu vô biên, biến hoá vô cùng, hoàn toàn không dễ mà học được, mỗi một chiêu đều bao gồm 64 thức, 64 thức biến hoá tương hỗ lẫn nhau, thành muôn hình vạn trạng, ngàn vạn biến hóa từ trong vô hình.” Thiên Phong chân nhân lúc này trên mặt hiện lên một cảm giác tự hào.

“Con lắng nghe cho kỹ, trước hết sư phụ dạy con chiêu đầu tiên Húc Nhật Đông Thăng”. Thiên phong chân nhân trong lúc nói liền thi triển chiêu đầu tiên. Chỉ thấy một quang sáng bảy màu hiện lên trong không trung. Lúc này trong tay ông ta là Trùng Hư thần kiếm thành danh, cổ tay rung lên, thân kiếm tựa như sóng biển rung lên, hóa thành biển mây tầng tầng lớp lớp, vô số mũi kiếm như những vì sao mờ đang vùng vẫy trong biển mây đó. Xoay tròn, đan chéo. Đột nhiên, bảy vòng tròn màu đỏ vàng tròn tròn từ trong biển mây bay lên, giống như bảy vầng mặt trời ngời sáng từ phía đông của biển mây bay lên, xuất ra những tia sáng chói mắt.

Nhìn thấy từ mũi kiếm phát ra cảnh tượng thần kỳ, nụ cười ngây ngốc trên mặt Lục Mộng Thần ngưng lại, miệng mồm há hốc ra không nói được lời nào.

Thiên Phong chân nhân nhìn thấy dáng vẻ của Lục Mộng Thần, trong lòng biết rằng đồ đệ mình vừa rồi chỉ nhìn vào cảnh tượng, không thể nhớ được chút gì. Ông bèn vẫy tay, nhẹ giọng nói: “Mộng Thần, lại đây, ngồi xuống, sư phụ sẽ sử dụng thuật kích động nguyên thần, mang toàn bộ tuyệt học của Phong Thần Tông chúng ta truyền vào trong nguyên thần của con. Như thế, sau này con có thể tự do học tập phương pháp tu hành của bốn môn. Giống thuật ngự kiếm phi hành, con có thể lập tức lấy ra từ trong đầu phương pháp tu luyện.”

Lục Mộng Thần có vẻ như hơi hiểu điểm quan trọng, gật đầu mấy cái, rồi ngồi xuống, tay bắt ấn quyết, nhắm mắt lại.

“Bảo nguyên quy nhất, toàn lực vận chuyển tầng thứ nhất Tinh Tiên thần công!” Thiên Phong chân nhân trầm giọng nói, sau đó chỉ thấy ông nhú mày, toàn lực vận khởi Tinh Tiên thần công, cưỡng bách nguyên thần bay tới Lục Mộng Thần. Chỉ thấy Thiên Phong chân nhân hai mắt phát ra ánh sáng màu lục, từ từ hợp thành một chùm sáng màu lục, bên trong đó hàm chứa vô số chú văn đang bay lơ lửng. Chùm sáng màu lục từ từ bay tới trên đầu Lục Mộng Thần, nhập thẳng vào huyết Bách Hội.

Lục Mộng Thần ngay lập tức cảm thấy một cảm giác hỗn độn cực mạnh truyền nhập sâu vào não, giống như có vô số con cá đang bơi lượn trong đầu.

Sau nửa thời thần, Thiên Phong chân nhân từ từ thu hồi công lực, từ trong thuật kích động nguyên thần khôi phục lại. Chỉ thấy trên trán ông ta mồ hôi đọng từng giọt lớn trên trán. Chứng tỏ việc thi triển vừa rồi, nhất định đã tiêu hao không ít công lực.

Thiên phong chân nhân hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: “Mộng Thần, khá tốt rồi, có thể mở mắt ra được rồi”

Lục Mộng Thần cảm giác trong đầu mơ hồ, cố gắng mở mắt ra. Nhìn thấy sư phụ đang kiệt sức, trong lòng hẩn lập tức nảy ra từng đợt từng đợt ấm áp, nghẹn giọng, hai hàng nước mắt tuôn rơi, gặng nói: “Sư... phụ?”

Thiên Phong chân nhân xua xua tay, vẫn còn phong độ sung mãn, mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Không sao, ta chỉ cần nghỉ ngơi một khoản thời gian là được. Mộng Thần à, mười năm nữa Phong Thần Tông sẽ tổ chức cuộc tranh tài lớn giữa các tài năng trẻ trăm năm một lần, hy vọng con nỗ lực tu hành, tranh thủ để vi sư xem phong thái của con trong cuộc tranh tài. Đừng làm sư phụ thất vọng nhé”. Mấy câu cuối cùng, Thiên Phong chân nhân càng thể hiện sự quan tâm tha thiết chân thật, tình thâm ý nặng.

Lục Mộng Thần lúc này trong lòng cực kỳ cảm động. Trong mắt hắn xuất hiện một thứ ánh sáng kỳ dị, kiên định nói: “Sư phụ, đệ tử nhất định sẽ tu hành nghiêm túc. Không để cho người phải thất vọng”.

Sau khi Thiên Phong chân nhân đi khỏi, Lục Mộng Thần tiếp tục xếp bằng luyện công. Từng cơn gió mát thổi tới, lá trúc kêu xào xạc, giống như là một bản nhạc do các lá cây chạm vào nhau tạo ra, thanh âm mỹ diệu mê người. Lục Mộng Thần chăm chú lắng nghe, dần cảm thấy trong người sáng khoái. Hắn vận khởi khẩu quyết cảnh giới thứ 2, chậm chậm tu hành.

Tinh Tiên thần công tầng thứ 2, ngưng thần, tụ khí. Mộng Thần từ từ tiến nhập trạng thái vong ngã, rồi khí nơi đan điền càng lúc càng nóng lên. Mộng Thần bắt đầu thấy các loại cảm giác. Lúc ban đầu có cảm giác thấy ánh sáng, từ từ quầng sáng từ nhỏ chậm chậm khuyến đại lên, càng lúc càng lớn. Cuối cùng biến thành một tia sét có màu, có tiếng, tung hoành ngang dọc, dệt nên một lưới sét kín mít. Lập tức cảm thấy sấm vang chớp giạt. Từng điểm, từng điểm đánh vào tâm thần đã tê tê của Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần không hề động đậy. Lúc này gương mặt nghiêm trang lại lộ ra cái chiêu bài của hắn: nụ cười ngây ngô, dường như đang cười trào lộng những ảo cảnh đó. Với loại phương pháp đứng bên cạnh không nhìn không lí tới ảo cảnh, thực ngằm hợp với tự nhiên vô vi, trạng thái tu chân tối cao.

Từ từ ảo cảnh biến mất, khiến Mộng Thần bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới. Chân khí trong người như con du long không ngừng bay tới bay lui, dường như muốn đột phát các giới hạn. Đột nhiên từ trên đầu của Lục Mộng Thần toát ra một cỗ khí màu xanh nhạt, vây từng vòng, từng vòng quanh Mộng Thần, bao kín từ đầu đến cuối. Sau khi qua một lần biến hóa, lại quay về trên đỉnh đầu của Mộng Thần, ngấm vào. Mộng Thần cảm thấy giống như bị chấn động một lúc. Rồi sau đó cỗ khí màu xanh nhạt lao về các nơi kinh mạch như nước sông đổ ra biển chảy vào các kinh mạch toàn thân, rõ ràng lại có chút tê tê.

Đợi đến lúc Mộng Thần mở mắt ra lần nữa, đã là sáng sớm của mấy ngày sau. Một tia mặt trời sáng lạn chiếu vào mắt hắc, khiến hắc cảm thấy có phần tươi tắn. Hắc cảm thấy cả người nhẹ nhàng, phảng phất như một người đã thoát thai hoán cốt.

Không thể ngờ Lục Mộng Thần vậy mà có thể đạt được Tinh Tiên thần công tầng thứ 2, Càn Nguyên Sơ Sinh, như một phép lạ. Từ ngày Phong thần tông ra đời đến nay cũng gần vạn năm nay, nhưng không có một ai trong thời gian ngắn ngủi lại có thể đạt đến cảnh giới cao như vậy.

Hắc hiểu rõ, khẩu quyết của ba tầng đầu Tinh Tiên thần công đều tu tập mười phần khó khăn. Người thường cũng phải tu tập ít nhất hai trăm năm mới có được đột phá. Ba tầng sau đó lại tu thành cực dễ, nhưng cần phải ngưng thần không chế tiến độ. Nếu không sẽ có hiểm họa nổ tung cơ thể. Loại tu pháp này, ngược lại giống như một con trâu rừng ban đầu đang ngủ. Nó dù thế nào cũng không động dậy, khiến người mệt đến toát mồ hôi.

Đợi đến lúc lồi con trâu rừng tỉnh dậy rồi, nó sẽ bắt đầu phóng chạy điên cuồng. Lúc đó, người lại phải cực lực khống chế tốc độ của nó. Nếu không sẽ bị nó kéo sập. Cái loại pháp môn tu chân này, thực ngấm hợp theo đạo biến hóa của âm dương. Vạn năm nay, hàng trăm vị tiên bối ở Phong Thần Tông đã bay lên trời hắc là cũng hiểu sâu sắc đạo lý trong đó.

Lục Mộng Thần trong mấy ngày nay, đã tu thành tầng thứ hai Tinh Tiên thần công, đạt đến Ngưng Thần hậu kỳ. Lập tức sắp bước vào Kim Đan kỳ. Tiến nhập Kim Đan kì, cũng có nghĩ là thọ mệnh dài hơn, sống một ngàn năm cũng không thành vấn đề. Chuyện này đối với người thường mà nói, đã là trường sinh bất lão, là thần tiên nơi lục địa rồi.

Lục Mộng Thần trên mặt nở nụ cười ngây ngốc, ngẩn ngơ nhìn về đám mây trắng ở xa xa, yên lặng thể nghiệm cảm giác thiên địa hợp nhất. Đột nhiên, hình ảnh đại sư huynh Lí Ngọc Nhân ngự kiếm phi hành chớp lên ra trong đầu. Giá như mình có một thanh bảo kiếm thì có phải là tốt không?

Lục Mộg Thần trong lòng thở dài. Hắg ngắ người nhìn đắ đắ vào nhữg đắ mây mù ở phía đắg xa, trong đầu tưởng tượng ra nơi đó có một thanh bảo kiếg, một thanh bảo kiếg mình thích.

Thời gian từ từ trôi đi, Lục Mộg Thần tâm trí vẫn còn đắg bay lượn trên mây. Hắg đã hoàn toàn quên hết mọi thứ xung quanh mình, trong đầu hắg dường như trong trời đắ chỉ có thanh bảo kiếg vốn không tồn tại ấy.

Đị biến đột nhiên phát sinh, Lục Mộg Thần hoàn toàn không hay biết.

Chỉ thấy một thân hình trong suốt màu xanh nhạt từ từ thoát ra trên người hắg. Bay đến nơi mây mù dày đặc. Thân hình trong suốt màu lam cùng một dạng với Lục Mộg Thần. Dường như là một dạng phân thân của hắg. Đắg ngồi trên vân vụ, song thủ đắ chéo vào nhau, trong miệng không ngừng nuốt linh khí của mây mù.

Chắg biết nuốt bao lâu, thân hình trong suốt màu lam đột nhiên từ giữa mi mắt phát ra một đạo bạch quang. Ban đầu cỡ cái kim thêu, không tới một khắc công phu đã to lên thành cỡ một thanh cự kiếg. Rồi song thủ của phân thân đó giơ lên, mười ngón tay phát ra mười đạo lam quang, gom lại vào một chỗ, hình thành nên một trái châu màu lam, vừa khéo đắg vào nơi tay cầm của bạch quang. Chớp mắt, bạch quang ngưng lại. Vô số mây mù từ trên bề mặt tỏa ra. Chỉ thấy một bảo kiếg to bản như bạch kim, đắg treo lơ lửng trong không trung, phát ra mây mù.

Trên bầu trời xuất hiện một thanh kiếg thật! Một thanh cự kiếg màu bạc!

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Quy Long Kiếm Sao (Vỏ Kiếm Quy Long)

Sau khi bảo kiếm ngưng kết, thân ảnh màu lam liền quay nhập trở về trên người của Lục Mộng Thần, nhưng lúc này hắn lại hoàn toàn không hay biết điều đó. Hắn chỉ nhìn thấy đám vân vụ đó dần dần hình thành một thanh kiếm, rồi vân vụ tan đi, để lộ ra một thanh kiếm thật.

Là kiếm thật ư? Thần tình si dại và nụ cười ngây ngô chiêu bài của hắn lập tức biến mất. Hắn nhấc tay lên, chộp vào hư không, chỉ thấy thanh bảo kiếm bay thẳng về phía hắn, rồi bị hắn nắm vào tay.

Đây là một thanh cự kiếm, thân dài năm xích, rộng nửa xích. Toàn thân kiếm màu trắng bạc, như được dùng bạch kim mà đúc thành, từ giữa thân kiếm tiến ra hai bên rìa thì từ từ trong suốt, cũng chính vì sự trong suốt này, mà có thể thấy được vô số vân vụ đang bốc hơi không ngừng ở bên trong, khi thì hợp thành vô số vân long, khi thì hợp thành sơn loan phong cốc, khi lại hợp thành kỳ trân mãnh thú, rất ư kỳ diệu. Trên lưỡi kiếm, nơi lờ mờ trong suốt ấy lại trơn láng vô cùng, chỗ nối liền giữa thân kiếm và chuôi kiếm có một viên châu màu lam trong suốt, phát ra từng làn hương thanh khiết, khiến cho người xem có cảm giác thâm bất khả trắc. Chuôi kiếm thuần một màu trắng bạc, vừa vặn thích hợp để Lục Mộng Thần nắm chặt trong tay.

Khi nắm chặt thanh vân vụ cự kiếm này vào tay, Lục Mộng Thần có cảm giác rất thân thiết, giống như là kéo dài tâm linh của bản thân. Hắn

dùng tâm từ từ cảm nhận chuôi kiếm, thân kiếm, rồi cảm nhận đến vô số biến hóa của vân vụ ở bên trong lưỡi kiếm.

Đột nhiên, trong đầu Lục Mộng Thần lóe lên một tia chớp, hần tự nhiên đưa tay trái ra sau lưng, rồi dùng ngón cái kẹp lấy ngón vô danh và ngón út, còn ngón trỏ và ngón giữa thì hướng lên trời. Tay phải nắm chặt lấy kiếm chỉ thẳng lên trời, rồi từ từ nâng lên cao.

Thế đi của kiếm rất chậm, tựa hồ mỗi lần nhích được một thốn là thời gian lại chậm đi một phần, còn cự ly không gian thì lại tăng thêm một phần. Mũi kiếm nhỏ bé không ngừng rung động, phảng phất như đang cần thận vẽ lên những vòng tròn. Từng vòng từng vòng chấn động trong không trung, tràn đầy ý vị tranh đoạt thiên địa.

Chiêu kiếm này là kiếm pháp mà Lục Mộng Thần lần đầu tiên ngộ ra, sau này lại được mệnh danh là khởi thủ thức độc đáo nhất thiên hạ của Mộng Thần kiếm quyết: Mộng Chi Sơ Thủy. Đặc điểm lớn nhất của chiêu này là khuấy động trật tự của thời gian và không gian, khiến cho đối phương ở trong không trung sẽ bị nảy sinh ra vô số ảo giác không tài nào khống chế được, phảng phất như tiến vào giấc mộng, toàn thân không thể động đậy, hoàn toàn bị không gian làm nhiễu loạn tâm linh, rồi từ đó mà rơi vào thế bại vong.

Lục Mộng Thần sau khi đâm ra một kiếm, liền cảm thấy chân nguyên trong cơ thể thông thả thoát ra ngoài, trong sát na đó, tại đan điền và kinh mạch toàn thân của hần liền trở nên trống rỗng, cả người mềm ra như bún rồi ngã lăn ra đất, Vân Vụ kiếm trong tay liền rơi xuống đất, cả người cũng rơi vào trạng thái hôn mê.

Không biết trải qua bao nhiêu ngày đêm, Lục Mộng Thần mới tỉnh lại từ trạng thái mệt mỏi thoát lực. Hần lơ mơ trông thấy vầng trăng tròn ẩn tàng trong đám vân vụ, thanh thanh đạm đạm chiếu xuống đỉnh đầu của mình. Dưới ánh trăng sáng sủa là thanh Vân Vụ kiếm đang nằm yên tĩnh trên mặt

đất, rất an nhàn, tựa hồ như đang mặc sức hấp thụ tinh hoa của nguyệt quang. Viên châu tử màu lam trong suốt tại chuôi kiếm nằm dưới ánh trăng u tĩnh chợt thoát ẩn thoát hiện, trông vừa thần bí vừa mỹ lệ.

Mộng Thần càng nhìn càng mê mẩn, bất tri bất giác bị tình cảnh đó hấp dẫn đến quên hết tất cả.

Đột nhiên mũi kiếm tựa như có sự rung động, vô số vân vụ tại đầu mũi kiếm không ngừng lượn vòng xung quanh, xung kích với thân kiếm, giống như chúng nghe thấy tiếng gọi của mẫu thân, nên vội vàng trở về bên cạnh đấng sinh thành. Nhưng thân kiếm trơn láng lại không hề động đậy, chỉ bình thản nằm đó, phảng phất như đang dùng lực lượng ở trạng thái yên tĩnh nhất mà ngăn trở sự trùng kích của vân vụ ở bên trong.

Một dòng chất lỏng trong suốt từ từ chảy qua, chậm chậm tụ lại với nhau, rồi hình thành một sợi dây nhỏ dài. Mặt trên cùng của sợi dây hơi thô và ngoằn ngoèo, giống như cái đầu người, lạnh lùng nhìn vào chuôi Vân Vụ kiếm.

Đây là cái gì vậy? Trong lòng Lục Mộng Thần không khỏi nảy ra nghi vấn, đưa mắt nhìn vào nó chăm chăm, xem thử vật thể đó tiếp theo sẽ có biến hóa thế nào.

Hồi lâu sau, đầu của sợi dây nhỏ trong suốt đó giống như đã nhìn thấu điều gì đó, liền nhẹ nhàng hạ xuống, rồi sau đó lại từ từ phân ra thành vô số hạt nhỏ, những hạt nhỏ này lại trông giống như vân vụ trên đỉnh đầu Mộng Thần.

Chỉ thấy vân vụ do vô số hạt nhỏ cấu thành bắt đầu vũ động không ngừng, sự chuyển động đó rất đặc biệt, hoàn toàn thoát khỏi hình thái lượn lờ thường thấy của vân vụ. Mà phiên vân vụ đó tựa hồ như được phân ra làm ba mươi sáu tổ, mỗi tổ đều biểu hiện một sự chuyển động riêng biệt, có cái hình chim ưng, có cái hình rắn, có cái hình hổ, có cái lại giống cá.... Ba

mười sáu tổ vân vụ bất đồng này tuy có chuyển động khác nhau, nhưng phảng phất như lại giống nhau về phần tổng thể, loan loan khúc khúc, trông giống như một con rồng, là một con Vụ Long.

Vân vụ trong thân kiếm như cảm thấy được lời kêu gọi của đám vân vụ ở bên ngoài, giống như là phát cuồng rồi trùng kích mãnh liệt vào thân kiếm, từng đợt sóng hết trận này đến trận khác liên tiếp công kích, khiến cho thân kiếm cũng bắt đầu chấn động, phát ra những tiếng oong oong trong trẻo.

Thân kiếm bằng bạch kim bắt đầu xuất hiện vết rạn nứt, có lẽ do vì sự trùng kích quá mãnh liệt của vân vụ ở bên trong. Mắt thấy Vân Vụ kiếm sắp sửa bị phá hủy, thì đột nhiên viên châu tử màu lam tại chuôi kiếm phóng ra một luồng ánh sáng màu lam rất đẹp mắt, những vết nứt trên thân kiếm vừa tiếp xúc với luồng ánh sáng màu lam này liền biến mất ngay lập tức, khôi phục lại sự trơn láng lúc ban đầu.

Sau đó, lam châu lại phát ra một loại âm thanh trầm đục, rồi phóng xuất ra vô số đạo lam quang trong suốt, vừa nhỏ vừa nhu nhuyễn như tơ nhện đan xen vào nhau tại một chỗ, rồi biến thành một chiếc lưới lớn màu lam, nhanh như chớp phóng tới phủ chụp lấy đám vân vụ ở bên ngoài. Đám vân vụ đó vừa gặp phải chiếc lưới màu lam ấy thì lập tức giống như chuột thấy mèo, tiêu thất hết tất cả sức lực, bị chiếc lưới màu lam thắt chặt lại rồi càng lúc càng nhỏ dần.

“Cứu mạng! Cứu mạng!” Trong đám vân vụ bên trong chiếc lưới màu lam chợt phát ra tiếng hô hoán.

Lục Mộ Dung Thần chính là đang quan sát đến độ xuất thần, chợt nghe tiếng hô hoán ấy thì trong lòng cảm thấy như có điều gì đó đã động tới. Hắn nhìn đám vân vụ ở bên trong chiếc lưới, hỏi: “Người gọi ta à? Ta có thể làm gì cho người chứ?”

“Đúng vậy, ta muốn thỉnh cầu người cứu mạng ta.” Vân vụ gấp rút kêu lên, như thể không còn thời gian nữa.

“Ta phải làm sao để cứu người đây?” Lục Mộng Thần thành thật nói.

Thanh âm từ trong đám vân vụ có chút biến đổi, nói với giọng ngắt quãng: “Thỉnh người hãy cầm thanh kiếm ấy lên, như vậy là ta sẽ được cứu. Nhưng xin hãy nhanh một chút.”

Càng về sau thì âm thanh càng nhỏ dần, nhất là những câu cuối.”

Lục Mộng Thần không dám nghĩ gì thêm, vội vàng cầm thanh Vân Vụ kiếm lên. Viên lam châu tại chuôi kiếm liền phát ra một chuỗi âm thanh vui tai, quang mang ở bên trong vụt tan, chiếc lưới màu lam cũng lập tức tan biến không còn tăm hơi.

Đoàn vân vụ ấy vừa cảm thấy áp lực biến mất, liền từ từ bành trướng ra to hơn, càng lúc càng dày đặc, rồi không ngừng ngừng tụ lại một chỗ, tạo thành một hình thể. Chỉ thấy hình thể đó trông giống như một con rắn vừa thon vừa dài, trên thân của hình thể đó hoàn toàn được bao phủ bởi những phiến khí vụ màu trắng, bốn bàn chân trắng toát đang huy động trên không, rẽ luồng bạch vụ ra làm đôi, thì ra là một con Vụ Long.

Lục Mộng Thần ngây ngốc nhìn Vụ Long, trong lòng cảm thấy kỳ quái, bởi vì hắn trông thấy được con rồng đó có hình thể hắc hoi, nhưng toàn thân lại lấp lánh và có màu xanh da trời. Làm sao đám vân vụ này lại là một con rồng được?

“Người là một con rồng ư?” Lục Mộng Thần cẩn thận hỏi kỹ lại.

Vụ Long nghe lời này liền phủ phục xuống dưới chân Lục Mộng Thần, cất giọng tràn ngập niềm cảm kích pha lẫn sự úy kỵ, run run đáp: “Chủ nhân ở trên, xin nhận một lạy của tiểu Long.”

Lục Mộng Thần trông thấy cung cách hành lễ của Vụ Long, khiến hắn sợ đến xanh mặt, vội nói: “Mau đứng dậy, mau đứng dậy. Ta không thích làm chủ nhân của ngươi. Nếu ngươi đồng ý, chúng ta có thể làm bằng hữu với nhau. Ta tên là Lục Mộng Thần, còn tên ngươi là gì?”

Vụ Long ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của Lục Mộng Thần, từ trong ánh mắt đó, nó cảm nhận được cảm tình sâu sắc như dòng nước chảy mạnh cùng với sự chân thành, thiện lương từ trong tim của đối phương. Nó sống đã được một vạn năm, nhưng chưa từng thấy ánh mắt nào thuần chân như thế, lập tức cảm thấy Lục Mộng Thần thật đáng yêu và đáng kính. Vì thế, Vụ Long cung kính: “Hay lắm, nếu ngươi đã muốn chúng ta thành bằng hữu, vậy ta đáp ứng ngươi. Ta vốn không có tên, vậy ngươi cứ gọi ta là Long nhi.”

Lục Mộng Thần thấy Vụ Long đáp ứng mình, nên hưng phấn vô cùng, trên mặt liền nở nụ cười ngây ngô cổ hủ, nói: “Thật là hay! Long nhi, ngươi từ đâu mà đến? Tại sao lại bị chiếc lưới lớn màu lam ấy chụp phải?”

“Về việc đó thì....” Vụ Long một năm một mười sắp xếp lại sự việc đã qua, bắt đầu kể. “Trong tam giới vốn không hề tồn tại loại dị chủng Vụ Long như ta. Trong một nơi tuế nguyệt, phong thần sơn mạch đầy linh khí, không bao giờ gián đoạn, nơi mà linh khí thuần thanh nhất đã sản sinh ra một loại khí vụ kỳ lạ, loại khí vụ này chính là linh khí của trời đất đặc thù vô cùng. Ta chính là từ trong loại khí vụ đó mà từ từ hình thành thực thể của mình. Sở dĩ thực thể của ta mang hình dáng của loài rồng đó là vì nhờ vào hình thái sơn mạch mà cấu thành. Sau khi được sinh ra, ta vẫn ở lại trong luồng vân vụ của phong thần sơn mạch ấy, không ngừng hấp thụ linh khí để tăng cường tu vi của bản thân. Rồi có một ngày, ta đột nhiên phát hiện bốn nguyên linh khí của luồng vân vụ của phong thần sơn mạch bị suy giảm bất ngờ, phảng phất như là có một luồng hấp lực hút lấy chúng. Lúc ấy, ta không dám ra ngoài, mà chỉ ẩn trốn tại bên rìa ngoài cùng của luồng vân vụ, vì sợ rằng nếu ta mà ra khỏi đó thì cũng sẽ bị hút đi luôn. Dần dần,

luồng hấp lực kia rồi cũng biến mất, nhưng bản thân ta cũng bị hư nhược thoát lực, thì ra chân linh của luồng vân vụ này và bản thân ta chính là một thể, khi chúng bị tiêu thất thì sinh mệnh lực của ta cũng bị suy giảm trầm trọng. Do vậy, ta bằng vào cảm giác, đã nhận ra sự có mặt của loại vân vụ đó ở đây, nên ta đã dùng sinh mạng của mình để triệu hoán và hấp thụ chân linh vân vụ trong thân kiếm. Đáng lý ra chỉ còn thiếu một chút nữa là thành công, nhưng đột nhiên lại bị viên lam châu phóng ra chiếc lưới cổ quái đó, chẳng những nó trói chặt lấy ta mà còn không ngừng hấp thụ linh khí vân vụ còn dư lại của ta. Bất đắc dĩ ta phải hô hoán cứu mạng, cũng may là người đã kịp thời cứu được cái mạng này của ta.”

“À, điều đó đâu có đáng gì.” Lục Mộng Thần vừa nghe xong câu chuyện, cảm thấy thật là không thể tưởng nổi.

Vụ Long ngẩng đầu, đôi long nhãn to bằng quả trứng ngỗng lộ ra tia nhìn khẩn thiết, bình tĩnh nhìn Lục Mộng Thần, sau đó từ từ nói: “Mộng Thần, vân vụ chân linh của ta đã bị tiêu thất một phần, hiện tại chúng đã hình thành thành bảo kiếm của người, xem ra ta sẽ không có cách nào thu hồi lại được. Chỉ có điều nếu như ta có thể hóa thân làm bảo kiếm, rồi trường kỳ tiếp xúc với thân kiếm, như vậy thì sinh mệnh lực của ta sẽ có thể được nhanh chóng bổ sung. Hơn nữa, nếu như có thể được viên lam châu của người đồng ý giúp đỡ, thì sự tiến bộ của ta sẽ càng nhanh hơn, ha ha...”

Vụ Long nói đến đây thì không ngăn được tiếng cười bất hảo.

Lục Mộng Thần chờ người ra, ngớ ngẩn hỏi: “Lam châu không hiểu được lời của ta, làm sao ta có thể bảo nó giúp người?”

Vụ Long cười nhẹ, hai chiếc sừng khê đung đưa: “Chỉ cần người dụng tâm nói một lời, thêm vào chút thành ý là có thể được.”

Lục Mộng Thần ngơ ngác cầm lấy Vân Vụ kiếm, giữ cho viên lam châu quay vào đối diện với trán hắc, rồi nhẹ nhàng tập trung một cỗ ý thức hướng vào lam châu, đại để là bảo lam châu đừng làm thương hại đến Vụ Long, đồng thời giúp đỡ cho Vụ Long tu hành. Viên lam châu liền lập tức phát ra vài tia sáng, Vụ Long vui mừng: “Được rồi, nó đồng ý rồi. Mộng Thần, ta biến thân đây, người nhìn này!”

Nói xong, toàn thân Vụ Long liền bay lên cao, rồi xoay tròn rất nhanh. Đám vân vụ lớn trong lúc xoay tròn càng lúc càng ít đi, rồi từ trong không trung dần dần xuất hiện một cái vỏ kiếm, nhắm hướng Lục Mộng Thần rơi xuống.

Lục Mộng Thần cầm vỏ kiếm trên tay rồi cẩn thận quan sát. Vỏ kiếm trong suốt mờ ảo, ở bên trong cũng có rất nhiều vân vụ đang liên tục biến hóa, lúc thì dâng lên cao, lúc lại hạ xuống thấp, thoắt trái thoắt phải, biến ảo không ngừng.

Trong đám vân vụ này, không ngờ lại có một con rồng nhỏ màu trắng đang di động không ngừng, từng động tác của nó rất nhẹ nhàng lưu loát và tràn đầy linh tính, nhìn kỹ thì đó chính là Long nhi.

Xung quanh vỏ kiếm được chạm trổ rất nhiều tấm vẩy rồng nhỏ bé, ở mỗi nơi vẩy rồng tiếp giáp nhau lại có những tia vân vụ nhỏ ly ti truyền ra ngoài. Ngoài ra, còn có hai hiếc vuốt rồng bằng bạc được chạm ở dưới đáy vỏ kiếm, ở khoảng giữa hai chiếc vuốt rồng là hai viên dạ minh châu màu trắng đang phát ra tia sáng nhàn nhạt nhu hòa. Tại nơi ánh sáng của dạ minh châu chiếu đến có hiển lộ hai chữ nhỏ: “Quy Long”.

“Quy Long – Vỏ kiếm Quy Long!” Lục Mộng Thần nắm chặt chiếc vỏ kiếm vừa thần bí vừa đặc biệt này, miệng lẩm bẩm tự nói với mình.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Kỳ Đặc Ngự Kiếm

Lục Mộng Thần cầm Vân Vụ kiếm tra vào vỏ kiếm Quy Long. Với sự thần bí mờ ảo hoàn toàn trái ngược của vỏ kiếm, thanh Vân Vụ kiếm to lớn càng trở nên hùng vĩ lạ thường, khí thế cực kỳ hùng hậu.

Chợt nghe vỏ kiếm Quy Long, tức Long nhi, nói: "Mộng Thần, sắp tới đây ta phải tu luyện một thời gian, nếu người có việc gì thì chỉ cần dụng tâm truyền ý niệm vào vỏ kiếm, ta lập tức sẽ biết ngay."

Lục Mộng Thần gật đầu đáp lại. Thì ra lúc đầu hắn tưởng rằng sẽ có người bầu bạn, vui đùa và trò chuyện với hắn cả ngày, hoặc giả có thể biến hóa này nọ giúp vui, nhưng bây giờ lại nghe Long nhi nói thế, thì chẳng khác nào đã đập tan cái dự kiến nhỏ nhoi của hắn. Hắn miễn cưỡng trả lời: "Được rồi, Long nhi, người từ từ tu luyện đi."

Long nhi khoan khoái đáp ứng, rồi hướng đến nơi có vân vụ quần vũ mạnh nhất của vỏ kiếm mà bơi tới. Tại nơi đó có linh khí sung túc nhất và cần thiết nhất với nó nên khiến nó rất hoan hỷ, lại thêm viên lam châu trong suốt khiến nó vừa sợ vừa thích cũng ở đó sẽ trợ giúp cho nó nhanh chóng hồi phục.

Lục Mộng Thần thấy Long nhi bơi đi rồi, nên hắn cũng tự mình trở về phòng, lên giường đánh một giấc.

Sáng sớm ngày thứ tư, Lục Mộng Thần cuối cùng cũng tỉnh dậy. Hắn cảm thấy toàn thân sung mãn, tràn trề khí lực, đầu óc cũng hoàn toàn thư thái an tường. Sau khi ra ngoài lột dạ bằng vài trái quả rừng, hắn liền tìm chỗ ngồi xuống, rồi nhắm mắt suy nghĩ, tìm hiểu thuật ngự kiếm phi hành.

“Thuật ngự kiếm của Phong Thần Tông chủ yếu là dùng tầng thứ hai của Tinh Tiên thần công làm cơ sở, lúc ngự kiếm, cần phải đứng trên lưỡi kiếm, dùng ba phần tinh thần khống chế thân kiếm, bảy phần tinh thần dùng để khống chế phương hướng và nắm rõ hoàn cảnh xung quanh. Và khi đứng trên lưỡi kiếm, phải toàn lực phát động Tinh Tiên thần công.” Lục Mộng Thần đã tìm thấy khẩu quyết ngự kiếm phi hành mà Thiên Phong chân nhân đã lưu lại trong não hắn.

Lục Mộng Thần nắm lấy thanh Vân Vụ kiếm đang đeo sau lưng, vận khởi Tinh Tiên thần công, tâm ý hợp nhất, tay trái vừa khẽ nhắc thì ngay lập tức Vân Vụ kiếm từ sau người bay lên, như một con cự long nằm ngang lơ lửng ngay trước mặt. Lục Mộng Thần tung người nhảy lên, rồi khởi động tầng thứ hai của Tinh Tiên thần công, liền thấy toàn thân bay vọt lên không. Hắn thất thanh kêu lên một tiếng “ôi chà”, rồi đầu dưới chân trên, cả người té nhào xuống đất.

Cũng may, Lục Mộng Thần đã đạt đến ngưỡng thần hậu kỳ, nên cú ngã này không đáng kể gì, nhưng trong tiềm thức, hắn cũng đã kêu la thất thanh lên rồi. Lúc này toàn thân hắn bám đầy bụi đất, bộ dáng có vẻ như khá chật vật.

"Sao lại thế này? Hay là khẩu quyết không đúng?" Hắn nhướn mày tự hỏi.

Lục Mộng Thần đứng lên tiếp tục tập luyện, nhưng luyện thêm vài lần nữa vẫn không nắm được yếu quyết. Hắn cứ thế mà luyện đi luyện lại cả ngày trời mà vẫn không thành công. Điều này khiến cho Lục Mộng Thần cảm thấy rất chán nản.

Sáng sớm ngày kế tiếp, Lục Mộng Thần lại ra ngoài luyện tiếp, nhưng hăn lại bị thất vọng vì kết quả của ngày hôm nay vẫn giống ngày hôm qua, tựu trung vẫn là bị té ngã hết lần này đến lần khác. Luyện hơn nửa ngày mà không có tiến bộ gì thêm, Lục Mộng Thần cảm thấy tâm thần vô cùng mỏi mệt. Hăn cầm Vân Vụ kiếm đeo lên lưng, rồi ngồi trên mặt đất ngơ ngẩn tự hỏi bản thân nguyên nhân thất bại nằm ở đâu?

Trong lúc bất tri bất giác, Lục Mộng Thần ngã người nằm xuống mặt đất, lưng gác lên thanh Vân Vụ kiếm cự đại đó. Lúc này, hăn nhắm hai mắt lại, không để tâm nghĩ đến chuyện gì cả, trong lòng rất bình tĩnh và chỉ nằm tự nhiên như thế.

Vào lúc này, tâm linh của Lục Mộng Thần chậm chậm khai mở. Hăn phảng phất cảm thấy bản thân mình như đang cùng với Vân Vụ kiếm hợp thành một thể, kiếm chính là hăn, mà hăn cũng chính là kiếm. Trong lòng hăn đột nhiên chấn động, toàn lực phát động tầng thứ hai của Tinh Tiên thần công để điều khiển Vân Vụ kiếm. Kỳ tích chợt phát sinh, Vân Vụ kiếm bất ngờ nâng cơ thể của Lục Mộng Thần lên, rồi phiêu phưởng bay lên không, càng lúc càng cao.

Trong lòng Lục Mộng Thần nảy sinh cảm giác kỳ dị, lúc này kiếm và bản thân đều không tồn tại, nhưng lại đồng thời tồn tại, chỉ có vân vụ xung quanh không ngừng trôi qua, càng đi càng xa Mộng Thần phong. Mộng Thần hơi điều chỉnh tâm thần lại một chút, Vân Vụ kiếm liền mang hăn rẽ sang một hướng khác mà bay đi. Dần dần, Lục Mộng Thần bắt đầu học hiểu được cách điều khiển tốc độ và phương hướng.

Lục Mộng Thần đối với việc phi hành và khống chế kiếm càng lúc càng thuần thục, và hăn cũng hoàn toàn không tuân theo phương thức nhất tâm nhị dụng của tu chân nhân sĩ. Đối với hăn mà nói, tất cả là một, một là tất cả, tại sao phải làm cho sự tình phiền phức thêm lên? Dù cho có nhắm mắt, thì kiếm chính là mắt của hăn, sẽ báo cho hăn biết phương hướng đang tiến

đến ở trước mặt. Dù cho có thả lỏng tứ chi, thì kiểm chính là tâm của hắc, sẽ tự do khống chế tốc độ phi hành và góc độ.

Lục Mộng Thần cười Vân Vụ kiểm xuyên qua các tầng mây, dần dần ra khỏi phạm vi của Mộng Thần phong, bay về hướng bắc. Trong lòng Lục Mộng lúc này rất thư thái và thanh tĩnh. Hắc cảm thấy được mây gió đang lướt sát bên cạnh người, và sông núi lớn nhỏ ở dưới mặt đất đan xen lẫn nhau. Từ từ trong thần thức của hắc hiện lên khẩu quyết của tầng thứ ba Tinh Tiên thần công. Vì vậy, Lục Mộng Thần từ tầng thứ hai là Càn Nguyên Sơ Sanh tiến nhập vào cảnh giới tầng thứ ba là Lưỡng Nghi Hỗn Thành một cách rất tự nhiên.

Bạch sắc chân khí cuộn cuộn nơi đan điền của Lục Mộng Thần bắt đầu phân thành hai dòng mà chảy đến túc tâm, chân khí theo túc tâm càng tụ càng nhiều, càng lúc càng dồn nén lại, cuối cùng thì hình thành hai viên bạch sắc cầu. Hai viên bạch sắc cầu này xoay chuyển không ngừng, mỗi lần chúng xoay chuyển hết một vòng thì lại thấy trên đầu Lục Mộng Thần sinh ra một luồng chân khí thuần chánh, rồi hạ xuống chạy ra khắp tứ chi bách mạch, vận hành với tốc độ rất cao ở bên trong. Không biết hai viên bạch sắc cầu này đã xoay chuyển được bao nhiêu vòng, chỉ biết là lúc này chân khí trong kinh mạch toàn thân của Lục Mộng Thần rất sung mãn, không ngừng phát triển. Cơ nhục toàn thân hắc toàn bộ bành trướng lên, huyết quản căng phồng thấy rõ. Mắt thấy thân thể dường như không thể tiếp thụ cổ chân khí cường đại này, hai viên bạch sắc cầu ở túc tâm liền đột nhiên quay trở về đan điền, cùng lúc đó, chân khí trong bách mạch cũng đồng thời quay về đan điền. Ba cổ lực lượng cường đại trong cùng một sát na trùng kích vào một điểm, nhưng lại kỳ quái là không hề phát sinh ra tiếng nổ nào. Bạch cầu và chân khí hoàn toàn dung hợp lẫn nhau tại một điểm, hình thành một viên kim đan lấp lánh ngân quang.

Lục Mộng Thần có cảm nhận rất rõ ràng đối với biến hóa trong nội thể. Thông qua thần thức, hắc hình dung được viên kim đan lấp lánh ngân

quang tại đan điền của bản thân. Kinh nghiệm mà sư phụ lưu lại trong nguyên thần tố cáo cho hắn biết là hắn đã thành công đạt đến cảnh giới tầng thứ ba Tinh Tiên thần công. Trong lòng hắn mừng rỡ, mở bừng hai mắt, nhìn lên trời xanh vời vọi trong thiên không, trong lòng say sưa khôn tả.

Vân Vụ kiếm vẫn không ngừng nhắm hướng bắc mà bay tới, cũng không biết đã phi hành được bao nhiêu dặm rồi nữa.

Giữa lúc Lục Mộng Thần đang say sưa, đột nhiên ở không gian phía trước mặt hắn khoảng mười thước có xuất hiện một quầng hắc vụ, sau đó lại nghe một giọng nói âm trầm truyền đến: "Ha ha, hảo bảo kiếm! Thật không ngờ sau khi ta bế quan suốt ba trăm năm, thì tu chân giới lại có thể xuất hiện một thanh kiếm kỳ dị đến thế này, nhưng lại không phải là thiên hạ tu chân thập đại thần kiếm, thật là kỳ quái. Tiểu tử, nếu người chịu thần phục ta, ngoan ngoãn dâng bảo kiếm lên cho lão nhân gia ta, thì ta sẽ buông tha cho cái tiểu mệnh của người. Bằng không, ta sẽ nuốt chửng nguyên thần của người, khiến cho người vĩnh viễn bất siêu sinh."

Liền sau đó, quầng hắc vụ ở phía trước ngưng tụ thành hình, để lộ ra một hắc bào quái nhân trên mặt tràn ngập yêu khí đang lơ lửng giữa không trung. Chân lão đạp lên một đám hắc vụ, và trong đám hắc vụ đó lại truyền ra từng trận kêu khóc thê lương, khiến cho người nghe thấy có một loại cảm giác ớn lạnh đến tận xương cốt. Hắc bào quái nhân thân cao hơn hai thước, người gầy ốm, tóc đỏ mắt xanh, xung quanh cổ mọc ra chín cái đầu rất nhỏ, mỗi cái đều nhe nanh lộ lưỡi trông rất hung tợn, tán phát ra một khí thế bức người nhắm hướng Lục Mộng Thần không ngừng ép tới.

Lục Mộng Thần không chế Vân Vụ kiếm, giữ cho thân người đứng vững lại, vừa nhìn thấy một quái nhân khủng bố như vậy khiến cho hắn cảm thấy sợ hãi trong lòng. Từ sau khi Lục Mộng Thần xuất đạo cho đến nay, hắn chưa từng cùng người quá chiêu bao giờ, trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy tâm thần hoảng loạn. Đang lúc hồ tư loạn tưởng, hắn chợt cảm

thấy toàn thân đã bị khí thể cường đại của đối phương áp tới khiến cho không thể động đậy được.

Lục Mộng Thần vận khởi tầng thứ ba của Tinh Tiên thần công, kim đan tại đan điền liền phát xuất ra vô số luồng khí ấm, chảy vào kinh mạch toàn thân, cơ thể liền lập tức có thể hoạt động được. Trên mặt Lục Mộng Thần nở nụ cười, ẩn bên trong nụ cười đó lại là vẻ trào phúng trong dạng si ngốc cố hữu, lúc này hắn ấp úng hỏi: "Người.....người là ai?"

Nhìn thấy nụ cười trào phúng đó của Lục Mộng Thần, đôi lục nhãn của hắc bào lão quái bắn ra tia quang mang cực nhanh, cười ha hả, nói: "Tiểu tử, ta là Yêu Tông Cửu Đầu Xà Quân, người dám đối đầu với ta thì chẳng khác nào đi tìm tử lộ, người hãy chờ chết đi."

Nói xong, từ trên đỉnh đầu chín con tiểu xà đó liền phun ra thật nhiều đạo hắc khí.

Nụ cười trào phúng trên mặt Lục Mộng Thần trở nên cương ngạnh, tinh thần phấn chấn, đưa tay rút Vân Vụ kiếm, rồi bày ra khởi thế chuẩn bị giao đấu.

Cửu Đầu Xà Quân buông ra một tràng cười cuồng dại, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh hắc sắc trường kiếm mang theo một quang hắc vụ, nhắm thẳng Lục Mộng Thần đâm tới.

Lục Mộng Thần toàn lực vận khởi tầng thứ ba của Tinh Tiên thần công, thi triển chiêu thức “Húc Nhật Đông Thăng”. Vân Vụ kiếm không ngừng chuyển động, xuất ra những luồng bạch khí liên miên bất tuyệt, đâm thẳng vào hắc kiếm của Cửu Đầu Xà Quân. Dường như trời sinh luồng bạch sắc chân khí là hắc tinh của hắc vụ, nên khi hai luồng khí gặp nhau, liền như băng tuyết đều bị chảy tan ra. Lục Mộng Thần vừa thi triển xong mười hai kiếm thức, ba mươi sáu kiếm ý, trong tầng tầng lớp lớp kiếm ảnh chợt có

một vòng hồng nhật xuất hiện từ mũi kiếm phát ra quang mang dâng cao đến vạn trượng, nhắm đến Cửu Đầu Xà Quân nhanh chóng bay tới.

"A, Phong Thần kiếm quyết!" Cửu Đầu Xà Quân kêu lớn rồi lui về phía sau.

Chủ ý ban đầu của Cửu Đầu Xà Quân vốn là muốn cho Lục Mộng Thần nếm phải trái đắng, không ngờ lại bị vòng hồng nhật kích trúng vào ngực, khiến cho lão phải thổ ra một ngụm máu. Lão ôm lấy ngực, cất giọng hung hăng, nói: "Tiểu tử, thì ra ngươi là do Phong Thần Tông phái đến. Năm trăm năm trước, lão tử và Phong Thần Tông các người đã ở vào thế bất lưỡng lập, giờ đây thù cũ hận mới sẽ đều tính toán hết lên đầu ngươi. Hôm nay ta nhất định phải lấy cái tiểu mệnh của ngươi, rồi nuốt đi nguyên thần của ngươi."

Cửu Đầu Xà Quân vừa nói xong, trong miệng lẩm nhẩm điều gì đó, hắc vụ trên người lập tức tăng trưởng, càng lúc càng dày đặc, càng lúc càng nhiều, sau cùng thì bao trùm lấy cả thân người lão. Đột nhiên hắc vụ tản ra, để lộ ra một con cửu đầu xà cao đến mười thước dựng thẳng ngay trước mặt.

Lục Mộng Thần kinh hãi, vội huy động Vân Vụ kiếm, lại sử ra thêm một thức Húc Nhật Đông Thăng công kích tới. Cửu Đầu Xà Quân liền bộc lộ thực lực cường đại của bản thân, chín cái đầu cùng phun ra những luồng hắc vụ đậm đặc, chỉ trong nháy mắt đã làm cho làn bạch vụ trên kiếm của Mộng Thần tiêu tán. Từ đầu mũi kiếm phóng ra một vòng hồng nhật nhưng lại bị một chiếc đầu rắn nuốt chửng lấy.

Trong mắt của Cửu Đầu Xà Quân liên tục bắn ra những tia hung quang lấp loáng, lão bật tràng cười hắc hắc rồi nói: "Ha ha, lão tử khổ tu ba trăm năm, chính là vì muốn tiêu diệt cái đám người tự xưng là những kẻ tu chân chính tông, rồi lão tử sẽ cho ngươi biết thế nào là sự lợi hại của ta."

Lời vừa dứt, chín chiếc đầu nhất tề cử động, hắc vụ trên người lão cũng mãnh liệt lan rộng ra ngoài, đồng thời mang theo âm phong riu riu, khiến cho trời đất trở nên tối sầm lại. Những chiếc miệng rắn phun ra các luồng tà khí hắc sắc phảng phất như thực thể dài độ hai thước, nhắm thẳng về hướng Lục Mộng thần mà cuộn tới, toàn bộ không gian liền bị bao phủ trong luồng tà khí khổng lồ.

"Hừ, Phong Thần Tông chúng ta không phải là hạng dễ khinh thường.

Trong mắt Lục Mộng Thần chợt xuất hiện những tia hưng phấn."

Song thủ của hắn hợp lại trước ngực, khẽ ngâm: "Kim quang vạn đạo, trăm sát tà ma, phá!"

Vừa ngâm xong, tay của Lục Mộng Thần liền huy động Vân Vụ kiếm, dưới tư thế khởi thủ kỳ lạ của hắn, chỉ thấy muôn vàn đạo kim quang từ lưỡi kiếm phát tán ra, quang mang lấp lánh, nhất tề công xuất về hướng của Cửu Đầu Xà Quân. Từng đạo kim quang xuyên thấu vào trong luồng hắc sắc tà khí, nhắm vào Cửu Đầu Xà Quân mà chém tới. Nhất thời có nhiều tiếng “lộp phộp” vang lên không ngớt, cùng với huyết quang bắn ra tung tóe khắp nơi.

Lúc này ngoài cái đầu chính của Cửu Đầu Xà Quân là còn hoàn chỉnh ra, thì tám cái đầu còn lại đều bị chém rớt, trên thân lão cũng đã mang đầy thương tích, toàn thân màu chảy lênh láng.

"Ta liều mạng với ngươi!" Nhân tình của Cửu Đầu Xà Quân chợt đỏ rực lên, lão hít vào một hơi sâu rồi há miệng nhả ra một viên hồng sắc cầu, thần tốc lao về phía Lục Mộng Thần. Đây chính là nội đan của Cửu Đầu Xà Quân, bên trong ẩn tàng một lực lượng cường đại vô bì.

Lục Mộng Thần lại sử ra chiêu Húc Nhật Đông Thăng, một vòng hồng nhật xuất hiện rồi đánh thẳng vào xà đan. Hai cỗ lực lượng va chạm vào nhau, hồng nhật bị tan biến, còn xà đan thì chỉ bị ngừng lại một chút rồi

tiếp tục phóng tới. Lục Mộng Thần toát mồ hôi, vội công ra đệ nhị thức của Phong Thần kiếm quyết, hàng vô số đạo kim quang xông lên nghênh đón. Sau khi trùng kích lẫn nhau mãnh liệt, lực lượng của xà đan tuy có bị giảm bớt đi phân nửa, nhưng rốt cuộc vẫn mau chóng xông tới.

Lục Mộng Thần ngỡ ngàng, không tưởng nổi với hai chiêu của mình mà lại không hề có tác dụng, nhưng bản thân hắn cũng chỉ mới học được có hai chiêu này thôi. Hắn bình tĩnh nhắm hai mắt lại, chờ đợi thời khắc tử vong đến gần. Trong lòng hắn lúc này rất trầm tĩnh, phảng phất như đang trở lại cái ngày đó....

Trong lúc bất tri bất giác, Lục Mộng Thần nâng thanh Vân Vụ kiếm lên, luồng vân vụ cực lớn tại thân kiếm bắt đầu bốc lên kịch liệt.

Lục Mộng Thần chậm chậm đâm ra một kiếm, chính là khởi thủ thức của Mộng Thần kiếm quyết, Mộng Chi Sơ Thủy.

Thiên địa tĩnh lặng, tất cả đều rơi vào một trạng thái tĩnh lặng tuyệt đối.

Cửu Đầu Xà Quân phảng phất như tiến nhập vào mộng cảnh, lão phát giác ra toàn thân không thể cử động được, ngay cả xà đan cũng không nghe lời chỉ huy của lão, khiến cho lão cực kỳ kinh hãi, cả một chút khí lực để mở miệng kêu la cũng không có.

Thanh Vân Vụ kiếm cự đại vẫn chậm chậm nhích tới từng chút từng chút một, mũi kiếm khe khẽ xoay tròn, phảng phất như những giọt mưa rơi vào mặt nước, tạo ra vô số làn sóng lăn tăn xinh đẹp mỹ lệ. Những gợn sóng này không ngừng bành trướng khuếch đại ra, từng đợt từng đợt rung rinh hồ tương, chồng chất vào nhau, khiến cho toàn bộ không gian dậy lên những cơn ba đào mạnh mẽ. Trong nháy mắt, những cơn ba đào ấy ập tới chấn nát viên xà đan, “oanh” một tiếng vang lên, thân thể cao lớn của Cửu Đầu Xà Quân bị đánh tan không còn ra xà hình, hóa thành vô số bụi phấn.

Một đạo hắc quang xông thẳng lên không, thì ra đó chính là nguyên thần của Cửu Đầu Xà Quân đào thoát được, chỉ nghe truyền lại một tiếng kêu thê thảm: "Tiểu tử, ngươi hãy đợi đấy, một ngày nào đó ta sẽ xé xác chẻ xương ngươi ra!"

Rồi trong chớp mắt, không còn trông thấy thân ảnh của Cửu Đầu Xà Quân đâu nữa.

Lục Mộng Thần đứng ngây ngốc một hồi, không ngờ rằng Cửu Đầu Xà Quân lại bỏ chạy như thế. Hắn thu hồi Vân Vụ kiếm, rồi đột nhiên cảm thấy thân thể cực kỳ hư nhược, một chút điểm khí lực cũng không còn. Toàn thân của hắn xiêu xiêu vẹo vẹo quay về hướng tây rồi ngã xuống.

Trong lòng Lục Mộng Thần kinh hoàng vô cùng, không khỏi gầm kêu lớn: "Mạng ta hỏng rồi!"

Hết chương 5

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Kiểm Thần Sơn Trang

Trên một lôi đài rộng lớn, có hai bóng nhân ảnh đang giao đấu, kiếm khí tung hoành đan xen vào nhau, thật khó phân biệt được là của ai. Xung quanh lôi đài là vô số người mang đao kiếm, nam có nữ có, thỉnh thoảng lại hét lên cổ vũ hoặc tán dương.

Trên một góc của lôi đài là một hàng thượng khách bao gồm tám nhân vật khí thế bất phàm, có đủ cả tăng, ni, nho, đạo. Sau lưng họ là một lá đại kỳ màu vàng, trên đó lần lượt viết các chữ: “Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Nga My, Thiên Sơn, Hải Nam, Không Động, Thanh Thành.” Tám vị chưởng môn nhân đang chăm chú theo dõi trận tỷ thí trên lôi đài, trong mắt thỉnh thoảng lộ ra những tia thần quang khó nhận ra.

Ngồi ở giữa những vị chưởng môn là một lão nhân tóc bạc, da mặt hồng hào, trong mắt không ngừng lấp lánh thần quang.

“Kiếm thần tiên bối, lệnh thiên kim quả là đã kế thừa toàn bộ y bát của người, đã sử dụng Thanh Dương kiếm pháp thập nhị thức của Kiếm Thần sơn trang đến độ xuất thần nhập hóa. Với niên kỷ đó mà đã đạt được tới bảy thành hỏa hầu, lớp trẻ ngày nay thật khó tìm ra đối thủ của lệnh thiên kim.” Người vừa nói chính là chưởng môn phái Hoa Sơn Trì Đạo Minh.

Thì ra lão nhân đó chính là đương kim vô lâm thần thoại, được giang hồ xưng tụng danh hiệu là Bất Bại Kiếm Thần Dương Liễu Tùng. Dương Liễu Tùng khuôn mặt tĩnh lặng như nước, nhìn vào cuộc tỷ thí đang bất phân

thắng bại trên võ đài rồi nói: “Điều ấy không đúng lắm, ta có cảm giác vị thiếu niên đó vẫn còn chưa sử dụng hết toàn bộ sức lực. Do đó, trận tỷ thí này rất khó để xác định kết quả.”

Ở bên dưới lôi đài, chúng nhân đang quan sát trận đấu nghe các vị cường môn đối thoại với nhau, thì trong lòng cảm thấy chán nản. Những người đồng cảm thì xì xầm than thở với nhau: “Ài, kiếm thuật của ta thật là kém cỏi, nếu không thì thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, Kiếm Thần Dương Thanh Dao đã là thê tử của ta rồi, hừ hừ.”

Trên lôi đài, hai bóng nhân ảnh đột nhiên tách ra, rồi ôm kiếm đứng yên tại hai đầu lôi đài. Phía đông là một trang tuyệt sắc mỹ nữ, nghiêng nước nghiêng thành, chính là nữ nhi của Bất Bại Kiếm Thần, Dương Thanh Dao. Nàng quả thật là một trang thiên hương quốc sắc, da trắng như tuyết, khí chất diễm lệ thoát tục, bộ y phục màu hồng tung bay trước gió, tay cầm Thanh Hà bảo kiếm, ngạo nghễ đứng trên lôi đài. Chúng nhân ở bên dưới ngậy ngốc nhìn nàng, có vài người định lực thấp kém đã chảy máu mũi. Bên phía đối diện là một nam tử anh tuấn, tay cầm một thanh trường kiếm bình thường, mắt nhìn đắm đắm vào Dương Thanh Dao, phảng phất như xem Dương Thanh Dao là con mèo béo bở trong miệng hân.

Hai người nhẹ nhàng hít thở vài hơi, dùng kiếm chĩa vào đối phương, khí thế hùng hồn tăng trưởng không ngừng, một cuộc đại chiến có thể bùng ra bất cứ lúc nào.

Đúng vào lúc này, một tiếng rít gió từ trên trời truyền đến, chúng nhân lập tức nhìn lên không, chỉ thấy từ trên trời sa xuống một đạo lưu quang, ầm một tiếng, rơi xuống trên lôi đài, bụi bay mù mịt, trong nhất thời mọi người không thể nhìn rõ bên trong. Một luồng khí lưu mãnh liệt kích trúng thiếu niên anh tuấn, khiến cho hắn bị thương rất nặng.

“Thiên ngoại lưu tinh!” mọi người ngay lập tức kinh hô.

Một trận gió núi từ từ thổi tới, sau khi bụi đất bay hết, mọi người nhìn thấy một cảnh tượng lạ lùng: trên lôi đài xuất hiện một cái hố lớn, bên trong là một thiếu niên tay cầm một thanh cự kiếm, toàn thân đầy máu, đang khó nhọc bò ra khỏi hố.

Vị khách từ trên trời rơi xuống này không phải ai khác hơn, chính là người vừa chém chết Cửu Đầu Xà Quân, Lục Mộng Thần.

Khi Lục Mộng Thần cảm thấy không còn khả năng không chế kiếm nữa, thì Quy Long kiếm sao liền phát huy tác dụng. Nó đã phát xuất ra tầng tầng lớp lớp vân vụ, để làm giảm tốc độ rơi. Vào lúc Lục Mộng Thần từ trên trời rớt xuống đất, lực rơi đã bị giảm đi nhiều nên không hề bị chấn thương, chỉ là thân thể bị vài vết ngoại thương, do vậy toàn thân mới bị xuất huyết.

Lục Mộng Thần cố dẫn cơn đau và sự vô lực của toàn thân, khó khăn bò lên khỏi hố, chợt kinh ngạc phát hiện ra xung quanh có rất nhiều người mang đao kiếm. Nhưng tất cả mọi người đều đang tập trung nhìn vào hắn, ánh mắt như đang nhìn quái vật.

Lục Mộng Thần ngơ ngác hỏi: “Đây là đâu? Các người là ai?” Lục Mộng Thần hiện tại đang ở trong thời kỳ Kim Đan cảnh giới, người trong võ lâm ở phạm giới rất khó có thể bì kịp. Khi hắn lên tiếng hỏi đã vô ý phớt một chút chân nguyên vào giọng nói, khiến những người đang quan sát đấu trường lập tức nghe thanh âm dội vào tai, vang lên những tiếng oong oong. Có những người võ công thấp kém hơn một chút thì lập tức cảm thấy chóng mặt hoa mắt, thật là khó chịu.

Thiếu Lâm Bất Không đại sư kinh ngạc, nói: “A Di Đà Phật, vị thiếu niên thí chủ này không ngờ lại có thể sử dụng được thần công Sư Tử Hống của Phật môn. Lão nạp tự tin mình không kém hơn vị thí chủ đó, tuy nhiên, với thương tích trầm trọng như thế thì không tài nào có thể thi triển hống âm hùng hậu như vậy, thật là bất khả tư nghị. A Di Đà Phật!”

Các vị chưởng môn còn lại nghe vậy, trên mặt liền lộ sắc âm trầm, không biết trong lòng đang nghĩ gì, nhưng Kiếm Thần Dương Liễu Tùng thì lại đang chăm chú nhìn vào thanh cự kiếm quái dị đang đeo trên lưng thiếu niên ở trên lôi đài.

Phía tây lôi đài, vị thiếu niên anh tuấn đang ôm ngực, máu không ngừng chảy ra từ khóe miệng, trừng mắt nhìn Lục Mộng Thần, rồi tức giận nói: “Hừ, tiểu tử khốn kiếp phá hỏng hảo sự của ta, chờ đó rồi xem! Ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi.” Nói xong, cố gắng đề tụ chân khí nhảy xuống đài, rồi nhanh chóng biến mất dạng.

Lục Mộng Thần hơi thở nặng nhọc, cảm thấy toàn thân càng lúc càng khó duy trì, ngây ngốc nhìn vào bóng thân ảnh của đối phương càng lúc càng xa dần, rồi chống kiếm xuống đất, chuẩn bị nhảy xuống đài mà rời đi. Đột nhiên phía sau truyền lại một âm thanh uyển chuyển, trong trẻo như tiếng hót của chim họa mi: “Lục Mộng Thần, ngươi không được đi. Ta phải tỷ kiếm với ngươi!”

Lục Mộng Thần khó nhọc quay đầu lại, nhìn thấy dung diện xinh đẹp tuyệt trần của Dương Thanh Dao.

“Oanh”, Lục Mộng Thần cảm thấy như trong đầu phát xuất ra một tiếng nổ. Dương Thanh Dao dung nhan mỹ lệ vô cùng, vóc dáng hoàn mỹ, khí chất ưu nhã vô song khiến cho hần nhất thời cảm thấy hoa mắt. Từ nhỏ đến lớn, hần chưa từng thấy mỹ nữ nào xinh đẹp đến thế. Vẻ mỹ lệ này lập tức xâm nhập vào tâm linh của hần, chiếm lĩnh từng tế bào của hần, làm cho hần đứng yên ngây ngốc nhìn, trông như là biến thành tượng vậy.

Dương Thanh Dao được tôn xưng là võ lâm đệ nhất mỹ nữ, đương nhiên là đã từng gặp khá nhiều nam nhân nhìn mình với thần thái si mê như vậy. Nàng vốn rất thông minh, tuổi tuy còn trẻ nhưng đã kế thừa toàn bộ tuyệt học của phụ thân, trừ công lực còn hơi kém một chút, nhưng Thanh Dương kiếm pháp đã luyện tới hóa cảnh. Với dung nhan tuyệt mỹ, kiếm

pháp siêu phàm thoát tục khiến cho Dương Thanh Dao đối với nam nhân trong thiên hạ không hề để vào trong mắt. Lần này Kiếm Thần sơn trang tổ chức đại hội tỷ võ chiêu thân chính là do chủ ý của phụ thân Dương Liễu Tùng, mục đích chỉ đơn giản là tuyển chọn phu quân lý tưởng cho Thanh Dao.

Dương Thanh Dao mỉm cười, hai mắt long lanh nhìn Lục Mộng Thần, nhẹ giọng nói: “Ta phải tỷ kiếm với người, có nghe rõ không?”

Lục Mộng Thần hồi lâu sau mới định thần lại, mặt hồng lên, ngây ngốc trả lời: “Được, ta đồng ý tỷ kiếm với nàng.”

Dương Thanh Dao nhìn bộ dạng trẻ con ngây ngốc của hắn, không nhịn được phải phì cười, trên mặt xuất hiện xuân ý, tức giận mắng nhẹ: “Người đúng là ngốc tử.”

Nụ cười này thật giống như tiên hoa đang nở trong mùa xuân, khiến cho tất cả nam nhân tại trường đều nhìn đến si dại.

Dương Thanh Dao nghiêm mặt lại, không dám khinh thường thiếu niên anh tuấn trước mặt, tuy có vẻ đã bị thương nhưng trên người vẫn xuất ra uy lực cực đại, đương nhiên có thể thấy rằng người này thực sự có bản lĩnh. Nhưng hôm nay trên lôi đài không chỉ là tuyển chọn võ lâm tân kiếm thần, mà còn là tuyển chọn như ý lang quân cho nàng. Thêm vào đó, lôi đài của Kiếm thần sơn trang không phải người bình thường có thể lên được, chiếu theo quy củ của lôi đài, người nào đã lên đài thì bắt buộc phải tham gia tỷ võ chiêu thân. Do đó, không cần biết Lục Mộng Thần làm thế nào để thượng đài, mọi người vẫn chỉ nhìn vào Dương Thanh Dao, thêm vào đó, hắn mới vừa kích bại thiếu niên anh tuấn kia, nếu bây giờ hắn bỏ đi, thì nàng sau này làm sao đối mặt với mọi người trên giang hồ? Bất kể Lục Mộng Thần có lai lịch thế nào, nếu hắn có thể thắng được nàng, thì hắn sẽ trở thành phu quân của nàng. Nghĩ đến đây, hai má Dương Thanh Dao chợt ửng hồng.

Dương Thanh Dao yêu kiều hô lên một tiếng, chân điểm nhẹ xuống đất, cả người lao về phía trước, Thanh Hà bảo kiếm trong tay xuất ra một màn kiếm ảnh, tựa như có vô số thanh bảo kiếm, kỳ quái nhất là mỗi thanh kiếm đó đều xuất ra thanh quang, thì ra đó chính là kiếm cương. Kiếm cương nén lại tạo thành một quang cầu khổng lồ không ngừng xoay chuyển, bắn thẳng tới Lục Mộng Thần.

“Kiếm cương!” Chúng nhân dưới đài lập tức hưng phấn kêu lên. Hôm nay quả nhiên đã được mở rộng tầm mắt, không ngờ Dương đại tiểu thư đã luyện đến cảnh giới tiên thiên kiếm cương, điều này làm cho chúng nhân đang mơ mộng chiếm hữu Dương Thanh Dao, lập tức không còn chút tự tin nào.

Tám vị chưởng môn nhân hít một hơi dài, không lấy làm ngạc nhiên.

Dương Thanh Dao ngay khi xuất chiêu đã sử dụng toàn lực, nàng biết rằng những chiêu thức thông thường không có tác dụng gì đối với Lục Mộng Thần, do đó đã sử dụng chiêu tối hậu của Thanh dương kiếm pháp, Kiếm Đãng Bát Phương, hy vọng làm giảm uy thế của Lục Mộng Thần, bức tiểu tử này biết khó mà rút lui, chỉ tiếc rằng nàng đã đánh giá thấp Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần gom công lực toàn thân tụ vào đan điền, sử dụng điểm chân nguyên cuối cùng, hô nhẹ: “Húc Nhật Đông Thăng”. Rồi đem chân nguyên phổ vào đầu mũi kiếm, xuất ra chín loại kiếm thức, ba loại kiếm ý. Một mặt trời nho nhỏ từ mũi kiếm xuất ra bắn thẳng vào quang cầu khổng lồ.

Một mặt trời nhỏ bé và một quang cầu khổng lồ, sự khác biệt quá lớn! Thực sự có thể tạo ra kết quả như thế nào? Tất cả chúng nhân đang quan sát trận đấu ở dưới đài và cả tám vị chưởng môn đều chăm chú theo dõi.....

“Xoẹt, xoẹt, xoẹt”, mặt trời nhỏ bé xuyên thủng quang cầu khổng lồ và không ngừng tiếp tục công phá. Quang cầu sau khi bị xuyên thủng liền tan ra từng mảnh, đồng thời rung lên bần về phía trước, nhưng tốc độ cũng giảm đi rất nhiều.

Dương Thanh Dao ngây ngốc đứng nhìn, quên mất việc phải né tránh sự tấn công của mặt trời nhỏ bé đó, thân thể vẫn đứng yên bất động.

Mắt thấy một trang tuyệt đại mỹ nhân sắp phải ngọc nát hương tan, thì trong khoảnh khắc đó, đột nhiên Lục Mộng Thần nhẹ nhàng vung kiếm, mặt trời nhỏ bé đó đột nhiên bay lên, lướt sát qua vai trái của Dương Thanh Dao, thật là nguy hiểm.

Dương Thanh Dao tỉnh lại sau một lúc thất thần, không biết cảm giác lúc này là vui hay buồn, chỉ thấy thần sắc nàng ảm đạm, nói: “Lục Mộng Thần, người thắng rồi!”

Do chân khí cường đại trong thân thể đã cạn kiệt quá mức, làm cho Lục Mộng Thần không thể duy trì, cảm thấy trời đất quay tròn, hai mắt từ từ tối đen. Kiếm Thần Dương Liễu Tùng bật dậy khỏi ghế, lập tức phi thân đến sát bên Lục Mộng Thần. Ông không do dự, ôm quyền hướng xuống mọi người ở dưới nói rành rọt: “Chư vị anh hùng, trận chiến cuối cùng ngày hôm nay, Lục Mộng Thần đã thắng. Từ lúc này trở đi, Lục thiếu hiệp đã trở thành tân kiếm thần, ta chính thức tuyên bố suy tặng danh hiệu “Kim dương kiếm thần” cho Lục thiếu hiệp.

“Bốp, bốp, bốp...” Từ dưới khán đài vang lên nhiều tiếng vỗ tay, đột nhiên có tiếng người hét: “Kim Dương Kiếm Thần!”, tiếp theo đó, tất cả mọi người cùng hô to: “Kim Dương Kiếm Thần, Kim Dương Kiếm Thần!”, âm thanh như những làn sóng, sóng sau đè sóng trước. Cả kiếm thần sơn trang như biến thành biển cả, vui buồn lẫn lộn. Khuôn mặt mỗi người đều ửng hồng, nắm chặt hai tay, có người thì đôi mắt đỏ lên, có người thì thất vọng, có người thì lệ chảy tràn trên mặt, có người thì cười như điên cuồng,

có người thì nhảy lên hoan hô, mấy nghìn người đang hiện diện, tất cả đều vui mừng cho vị tân nhiệm Kiếm Thần. Trong lòng của các nhân vật võ lâm bình thường, Kiếm Thần như là một tượng đài tinh thần được sùng bái, là mục tiêu vươn tới trong cuộc sống.

Lục Mộng Thần ngây ngốc nhìn tất cả những điều này, cảm giác như đang nằm mơ, thấy trước mắt bầu trời đột nhiên tối sầm lại, hắn có cảm giác mình đang từ từ chìm vào cơn hôn mê.

Dương Liễu Tùng lộ vẻ vui mừng trên mặt, vận dụng chân nguyên từ đan điền, cao giọng nói: “Chư vị anh hùng, ta còn có một tin tức tốt lành muốn thông báo, đó là tiểu nữ Thanh Dao của ta sẽ thành hôn với tân Kim Dương Kiếm Thần - Lục Mộng Thần.”

Lục Mộng Thần lập tức ngây ngốc, trong lòng không biết là sướng hay khổ. Hắn định dùng một điểm khí lực để mở miệng nói điều gì đó, đột nhiên cảm thấy toàn thân mềm nhũn, rồi đổ ập xuống đất. Trong cái khoảnh khắc sau cùng đó, hắn nhìn thấy là Dương Thanh Dao đang nhìn hắn mỉm cười, giống như một đóa hoa bách hợp mỹ lệ dưới ánh trăng, gây cho hắn một ấn tượng vĩnh viễn không thể nào quên.

Hết chương 6

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Động Phòng Chi Dạ

Ba ngày sau.

Cơn mưa rào rích đã ngừng. Không khí khắp Giang Nam đều tươi mát trong lành, bầu trời xanh mượt, trong vắt như được nước rửa qua.

Dưới thời tiết tốt như vậy, Lục Mộng Thần cũng từ từ tỉnh lại. Mở mắt ra nhìn thì phát hiện bản thân đang nằm trong một gian phòng xa lạ vừa sạch sẽ vừa ngăn nắp gọn gàng, Lục Mộng Thần ngồi xếp bằng, lập tức vận khởi tầng thứ ba Tinh Tiên thần công. Vận chuyển từng vòng châu thiên một, chân khí hội tụ trong thân thể lưu động một cách tự nhiên. Rất lâu sau, Lục Mộng Thần từ trạng thái bình ổn tỉnh lại, hít vào một hơi, cảm thấy rất thoải mái, xem ra chân nguyên toàn thân hẳn đã khôi phục. Trải qua lần tu luyện này, hẳn đối với việc làm sao nắm bắt được chân nguyên của bản thân dường như đã hiểu sâu hơn nhiều, kim đan nội thể cũng kiên cố hơn. Nhưng khi Lục Mộng Thần dốc hết toàn bộ tinh thần tu luyện tầng thần công thứ tư – Tứ Tượng Sinh Diệt thì lại phát hiện bất kể hãn tập trung như thế nào đều không có cách tiến vào cảnh giới Tứ Tượng Sinh Diệt, chuyện này là sao? Căn cứ vào kinh nghiệm sư phụ đã lưu lại trong đầu hẳn, từ tầng thứ tư đến tầng thứ sáu chắc phải vô cùng dễ dàng luyện thành công, thế nhưng có một điểm đặc biệt chú ý, đó là nhất thiết phải gìn giữ tâm trạng thật tốt, bởi vì nhất thời không cẩn thận sẽ phát sinh nguy cơ bạo thể. Sở dĩ thông thường khi đệ tử Phong Thần Tông tu hành từ tầng thứ tư Tinh Tiên thần công trở đi đều phải có trưởng bối bảo hộ.

Lục Mộng Thần đang tự nghiệm ra Tinh Tiên thần công, đúng là dị tài hàng vạn năm nay chưa từng có của Phong Thần Tông, người khác khó thì hẳn dễ, người ta dễ hẳn lại khó.

Lục Mộng Thần ngay sau đó đứng dậy, chỉnh lại y phục, thuận tay đẩy cửa bước ra ngoài.

Thanh âm rõ ràng của Dương Liễu Tùng từ xa truyền đến: “Mộng Thần, người cuối cùng đã tỉnh rồi, đúng lúc ta vừa chuẩn bị chút trà nhạt, nào, chúng ta cùng thưởng thức.”

Lục Mộng Thần ngược mắt nhìn, bên ngoài mười thước là một mái đình tinh xảo nhỏ nhắn. Trong đình có hai người đang ngồi, một người là Dương Liễu Tùng, người kia chính là Dương Thanh Dao phong tư tuyệt thế.

Lục Mộng Thần bước nhanh vào trong đình, mắt thấy Dương Thanh Dao ngồi ở bên, liền cười rạng rỡ nhìn hồi lâu, bỗng nhiên hồi tỉnh sau đó trên mặt đỏ bừng, có chút ngượng nghịu nói với Dương Liễu Tùng: “Đây là nơi nào, chẳng qua hôm đó là may mắn, chỉ không biết các hạ xưng hô thế nào?” Khi nói chuyện, ánh mắt Lục Mộng Thần tựa hồ không lúc nào rời khỏi Dương Thanh Dao.

Dương Liễu Tùng thấy tình cảnh này, không khỏi cười sảng khoái nói: “Lão hủ Dương Liễu Tùng, là chủ nhân Kiếm Thần sơn trang, cũng là phụ thân của Thanh Dao, Lục thiếu hiệp mời ngồi.”

“Ồ, người là phụ thân của Thanh Dao” Lục Mộng Thần ngẩn ra, nhãn quang chuyển sang Dương Thanh Dao, thấy nàng đang gật đầu mỉm cười.

Đôi mắt long lanh của Dương Thanh Dao chớp lên rồi mở miệng nói: “Phụ thân muội chính là kiếm thần đời trước – Bất Bại kiếm thần Dương Liễu Tùng, chàng hiện tại đã thắng trong kỳ tỷ võ thi đấu nên sẽ làm kiếm thần mới – Kim Dương kiếm thần.”

Lục Mộng Thần liền ngậy ra, tựa hồ vẫn chưa hiểu rõ việc này là sao. Hắn chậm chậm ngồi xuống bên bàn, từ từ cầm một chén trà lên, không khỏi buột miệng hỏi: “Kim Dương thần kiếm, Dương tiên bối, xin hỏi đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Dương Liễu Tùng thấy Lục Mộng Thần biết điều lại thực tình như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng, mang nguồn gốc của Kim Dương kiếm thần và quá trình tỷ kiếm nói cho Lục Mộng Thần biết rõ, Lục Mộng Thần quả thực không ngờ bản thân trước kia không suy xét kỹ, chẳng những có một danh phận mà người trong võ lâm ao ước truy cầu, lại còn giành được con tim của một mỹ nữ tuyệt sắc, đúng là không tốn công sức vô tình lại được.

“Ồ, nguyên lai là như vậy.” Lục Mộng Thần mặt tràn đầy vẻ tươi cười không thể che giấu, hắn nhấp một ngụm trà. Trà của Giang Nam quả nhiên không tệ, vừa vào phế phổi liền có một cảm giác tươi mát thơm dịu.

Dương Liễu Tùng kéo tay Lục Mộng Thần, hân hoan nói: “Mộng Thần, tất cả đều là người một nhà, mười ngày sau là ngày tốt hiếm có, con và Thanh Dao thành thân hôm đó đi!” Dương Liễu Tùng cũng không đợi Lục Mộng Thần trả lời, quay người bước ra, hóa ra là đi an bài công việc hôn lễ, làm hắn ngẩn ngơ không hiểu rõ đã xảy ra việc gì.

Đêm động phòng hoa chúc, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng.

Vào một đêm như thế này, đối với Lục Mộng Thần mà nói, dường như tất cả đều đến quá nhanh quá xa lạ. Dương Thanh Dao giọng đầy ẩn tình gợi ý nói: “Sắc trời không còn sớm, chúng mình nên ngủ thôi.” Lục Mộng Thần bối rối cũng chẳng biết tiếp theo phải làm cái gì.

Thanh Dao mặt ửng đỏ trong lòng thầm nghĩ: Chẳng nhẽ Mộng Thần không biết phu thê phải viên phòng sao? Không được, ta phải thăm dò chàng thử xem. Thế là thân thể Dương Thanh Dao dựa vào bên cạnh Lục

Mộng Thần, khuôn mặt áp sát hân, khẽ giọng nói: “Mộng Thần, chàng thật không biết sao?” Vừa nói, Thanh Dao vừa cố ý thổi một hơi ấm áp.

Một cơn gió thơm ngát tỏa đến, Lục Mộng Thần đột nhiên thấy khoảng cách gương mặt mỹ lệ của Thanh Dao và mình gần như vậy, trong lòng lại có chút hồi hộp. Hân ngốc nghếch nói: “Phải làm gì cơ?”

Ngất! Thanh Dao ghen lời. Nàng giang hai tay, từ đằng sau ôm lấy hân, mặt nàng nhẹ nhàng dán trên lưng Lục Mộng Thần, tiếp tục hỏi: “Thật sự không biết sao?”

Lục Mộng Thần quả thực không hiểu, hân mười phần nghiêm túc nói: “Thanh Dao, ta đây là lần đầu tiên kết hôn, căn bản không biết có nhiều quy củ như thế. Nàng nói thẳng ra cho ta biết đi.”

Trời, tướng công này của mình thật đáng yêu! Dương Thanh Dao trong lòng cười thầm. Xem ra chàng đúng là một tờ giấy trắng, mọi thứ đều cần người chỉ dẫn, dù thế nào cũng đã bái đường, chúng ta chính thức là phu thê, mình còn sợ gì nữa? Nghĩ đến đây, lòng can đảm của Dương Thanh Dao bất giác dâng cao.

Dương Thanh Dao cố ý làm giọng nghiêm chỉnh, mỉm cười nói: “Trời không sớm nữa, chúng ta ngủ thôi.” Lục Mộng Thần quay đầu nhìn chiếc giường lớn, thầm nghĩ chắc đủ cho hai người ngủ, thế là ngốc nghếch gật đầu, nói: “Ừ, được.” Lời vừa nói xong, hai tay Dương Thanh Dao nhẹ nhàng từ sau lưng với đến, chỉ nghe thấy nàng ôn nhu nói: “Mộng Thần, quy củ thứ nhất giữa phu thê là làm thê tử phải thay y phục cho trượng phu.”

Lục Mộng Thần ngẩn ra, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng thú vị, không ngờ thê tử lại giúp mình cởi y phục. Nhất là một thê tử đẹp như thiên tiên. Tay của Dương Thanh Dao thật mềm mại, chầm chậm cởi bỏ phần lớn y phục trên người Lục Mộng Thần xuống, chỉ lưu lại một nội khố. Đến lúc

này, Dương Thanh Dao đã xấu hổ đến tai đỏ bừng, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy thân thể nam nhân. Lục Mộng Thần đã cũng phát hiện, ngần ngừ nói: “Thanh Dao, mặt nàng sao vậy, nàng bị sốt sao? Để ta rót nước cho nàng uống!”

Lục Mộng Thần nói xong liền đứng dậy, rót một cốc nước mát đưa cho Dương Thanh Dao, sau đó lo lắng nhìn nàng. Thanh Dao trong lòng đột nhiên dâng lên muôn vàn tia ấm áp, mắt nàng bỗng ướt. Có nam nhân tốt như vậy kiếp này còn cầu mong gì nữa! Nàng không cự tuyệt hảo ý của Lục Mộng Thần, hẩn chăm chú nhìn nàng uống vài ngụm nước mát, cũng do ảnh hưởng tâm lý, sắc mặt nàng đã không đỏ nữa. Lục Mộng Thần thấy vậy cao hứng nói: “Thanh Dao, mặt nàng đã khôi phục bình thường rồi!”

Dương Thanh Dao vén chăn lên, quan tâm nói: “Mộng Thần mau vào đi, kéo bị cảm lạnh.” Lục Mộng Thần đáp ứng một tiếng, chui vào trong chăn. Dương Thanh Dao cũng chầm chậm trút bỏ y phục, trên người chỉ còn lại một chiếc yếm. Làn da trắng như tuyết lộ ra, nàng khẽ sờ vào người, thăm thở dài, lòng nghĩ đến đêm nay phải đem chung thân giao cho một nam nhân, dầu sao đây là nàng tự nguyện, đối với Mộng Thần nàng phát hiện càng lúc càng yêu hẩn nhiều hơn.

Lục Mộng Thần nằm trên giường, nhìn về thân thể mỹ lệ tuyết bạch đó, trong đầu đột nhiên nhớ đến mây mù ở đỉnh núi Mộng Thần, là thanh khiết, là ẩn hiện như vậy...Dương Thanh Dao cũng vào trong chăn, nằm xuống. Giữa hai người lại xuất hiện màn kịch ban nãy, không ai lên tiếng, nhất thời chỉ là một khoảng tĩnh lặng.

Dương Thanh Dao có vẻ bình tĩnh nhưng kỳ thực trong lòng đã như hươu nhỏ nhảy loạn. Nàng đưa mắt nhìn Lục Mộng Thần, trong lòng thầm nói: Lục Mộng Thần, thiếp là thê tử của chàng, tại sao chàng không thể chủ động một chút chứ? Đợi một hồi, Dương Thanh Dao cảm thấy không thể cứ như vậy, xem ra bản thân nhất thiết phải chủ động xuất kích, có lẽ Mộng

Thần tờ giấy trắng này chút hoa văn cũng không có, chẳng ngờ lại cần nàng dụng tâm để in ấn ký lên sinh mệnh.

Dương Thanh Dao trước tiên trút bỏ chiếc yếm xuống, toàn thân trần trụi nghiêng mình ôm lấy cơ thể Lục Mộng Thần. Sau đó dịu dàng nói: “Mộng Thần, thiếp giúp chàng cởi khố ra, tiếp theo chúng ta thực hiện điểm thứ hai trong quy củ giữa phu thê, được không?”

Lục Mộng Thần toàn thân run lên, hắn cảm nhận được thân thể nóng bừng đầy đàn tính của Thanh Dao áp vào người mình, lúc này quang mang của kim đan nội thể hắn chợt lóe lên, hắn lại khôi phục được bình tĩnh. Ngay sau đó hắn ngưng thần nhìn Dương Thanh Dao, ngây ngốc nói: “Thanh Dao, điểm thứ hai là gì?” Tay của Dương Thanh Dao có chút run rẩy, từ từ cởi bỏ mảnh y phục vốn vén trên người hắn. Trong lúc vô ý nàng lại chạm vào một vật, giật mình kinh hãi, thầm kỳ quái nói: “Y, chuyện này là sao, của Mộng Thần sao lại giống như một đồng tử?”

Kỳ thực Dương Thanh Dao đâu biết, đây là mã âm tàng dương thường thấy nhất ở Tu Chân giới. Phàm là nam nhân tu đến Kim Đan kỳ đều sẽ thu lại vào trong, thành hình dạng một hài nhi. Việc này tịnh không chứng tỏ người đó không có năng lực giới tính, chỉ là không giống phàm nhân suy nghĩ mà thôi.

Dương Thanh Dao cảm thấy đầu óc một trận hoảng loạn, giọng lắp bắp nói: “Trong động phòng, chúng ta phải viên phòng, như vậy mới thực sự là phu thê.” Lục Mộng Thần ngẩn ra, nói: “Viên phòng là cái gì?” Dương Thanh Dao không biết phải đáp thế nào, ấp úng nói: “Cái này, cái này...” Kỳ thực nàng cũng lo lắng, không biết xử lý ra sao.

Lục Mộng Thần thấy vấn đề này khiến Thanh Dao khó mà trả lời, trong mắt lóe lên chút thần sắc khó chịu. Hắn than một tiếng, nói: “Thanh Dao, nàng có phải là hơi mệt không?” Dương Thanh Dao nhìn thấy biểu tình khổ sở của Mộng Thần, trong lòng cảm động một trận, nàng đột nhiên cắn răng,

trầm trọng nói: “Là như vậy!” Nói xong xoay người trèo lên người Lục Mộng Thần...

Lục Mộng Thần đã tu đến cảnh giới Kim Đan kỳ, tuy vô tư vô dục nhưng bản năng thân thể vẫn ẩn tàng ở nơi sâu thẳm. Dưới nỗ lực của Thanh Dao, một hồi sau Lục Mộng Thần thấy đan điền chột nóng, một cỗ nhiệt lực xông xuống phía dưới. Dương Thanh Dao đột nhiên cảm nhận được biến hóa của Lục Mộng Thần, trong lòng vui mừng, nàng dừng cảm cùng Lục Mộng Thần tiến hành hợp thể chi duyên...Nhất thời tiếng oanh trầm bổng, xuân sắc vô biên.

Mỗi người đều là phàm nhân, ai có thể thoát khỏi ràng buộc của thất tình lục dục?

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Lục Mộng Thần mở to mắt nhìn Dương Thanh Dao, có chút gì đó không dám tin vào mắt mình. Dương Thanh Dao dường như đã biến thành một người khác, vẻ mặt hoàn toàn đắm đuối, xoay chuyển lên xuống, không ngừng gọi tên hắn. Cho dù Lục Mộng Thần có thấy hơi khoan khoái nhưng những cảm thụ trên người này còn xa mới sánh bằng loại linh hội vi diệu khi thân thể và thiên địa hợp nhất. Hắn tĩnh tâm lại, từ từ vận khởi Tinh Tiên thần công tăng thứ tư Tứ Tượng Sinh Diệt.

Dần dần, Lục Mộng Thần hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Thanh Dao. Kim đan trong đan điền đột nhiên bắn ra vô số ngân quang, nhanh chóng tuôn vào kinh mạch toàn thân. Hóa ra bạch sắc chân nguyên trong kinh mạch sau khi tiếp xúc với ngân quang lại tan biến mất. Trong kinh mạch chỉ còn lại ngân quang đang cấp tốc di chuyển, theo đó kim đan trong đan điền cũng liên tục phát ra ngân quang, ngân quang trong kinh mạch càng lúc càng thịnh, không ngừng mở rộng chiều ngang của kinh mạch. Ngân quang ở trong kinh mạch Lục Mộng Thần không biết đã vận chuyển bao nhiêu vòng châu thiên, sau đó dị hóa phát sinh, toàn bộ ngân quang đều tụ hợp về phía nê hoàn cung, Lục Mộng Thần chỉ nghe trong đầu ầm vang

một tiếng, vùng ngân quang tập trung ở nê hoàn cung đó lại biến thành chân nguyên dịch thể. Chân nguyên lỏng này theo trung mạch trút xuống dưới, đan điền phẳng phất như một hồ ngân sắc, kim đan bên trong khoan khoái bơi lội.

Vậy mà trong đêm động phòng hoa chúc, Lục Mộng Thần đã thành công đột phá tầng thứ ba Tinh Tiên Thần Công, đạt đến tầng thứ tư cảnh giới ban đầu của Tứ Tượng Sinh Diệt. Kỳ thực Tứ Tượng Sinh Diệt này là chỉ lạc, hỉ, bi, khổ bốn loại tâm trạng, người bình thường đều trải qua vui buồn hợp tan, sở dĩ khi tu hành đến lúc này đều tương đối dễ dàng vượt qua. Mà Lục Mộng Thần tâm trí đơn thuần, lại chưa từng trải qua những lên xuống trong đời người cho nên tu luyện không dễ. Vào thời khắc viên phòng đêm nay, Thanh Dao đã mang lại kích thích cho hắn, chính là tâm trạng lạc, hỉ, sở dĩ dưới sự trợ lực bên ngoài này hắn cuối cùng đã đột phá được.

Lục Mộng Thần không dừng lại, tiếp tục vận chuyển các vòng châu thiên. Cảnh tượng kỳ diệu hơn lại phát sinh. Thân thể Lục Mộng Thần đột nhiên bay lên một mảng chân khí trắng xóa, dần dần che phủ Thanh Dao ở trên người, bọc hai người bọn họ lại, giống như một cái kén khổng lồ. Dưới ảnh hưởng của bạch sắc chân khí này, Dương Thanh Dao bất tri bất giác thân thể từ trạng thái khoái lạc trở nên tĩnh lặng, nét mặt vốn đắm đuối lại lộ ra thần sắc thánh khiết, đôi tay ôm chặt Lục Mộng Thần cũng nới lỏng. Dương Thanh Dao thật sự tiến vào một loại trạng thái tự nhiên, do nhiễm bạch sắc chân khí, cả người nàng càng hiện ra trong sáng long lanh.

Đây mới là song tu chi pháp chân chính, hoàn toàn dựa vào tâm linh siêu thường để vượt qua trở ngại của nhục thể mà đạt đến cảnh giới thiên địa hợp nhất. Lục Mộng Thần không tưởng được hắn trong lúc vô ý lại luyện thành hợp tịch song tu này. Đến nỗi đời sau có nhiều người đều học theo phương pháp này, trông mèo vẽ hổ, làm cho cả Tu Chân giới thành một vùng tối tăm rối loạn.

...

Tảng sáng hôm sau, một bầy chim nhỏ ríu rít trước cửa sổ đánh thức Thanh Dao dậy, nàng xấu hổ phát hiện bản thân vẫn nằm trên người Mộng Thần, còn Lục Mộng Thần đang mở mắt, vẻ mặt như trêu chọc cười với nàng.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Quảng Hàn Tiên Nữ

“Mộng Thần, thiếp yêu chàng.” Thanh Dao thỏ thẻ nói, từ trên người Mộng Thần trở mình xuống, gối lên cánh tay lực lưỡng đó.

Vừa hồi tưởng lại tình cảnh đêm qua, Thanh Dao cao hứng không nói hết. Khi nàng đang dần bay bổng trong dự vọng thì bỗng nhiên cảm thấy từng tia chân khí chui vào lỗ chân lông ở khắp châu thân, chân khí đó không ngừng xuyên qua kinh mạch tụ hợp về đan điền, tức thì khiến dự hỏa của nàng hoàn toàn biến mất, từ từ tiến vào một nơi mát lạnh. Giống như từng dòng nước trong veo từ từ tẩy đi tạp chất trong nội thể, tâm nàng trở nên yên bình nhẹ nhõm, việc này nàng chưa bao giờ cảm nhận được. Dần dần, nàng chìm trong cảnh giới vô thể xác vô linh thức, từ từ quên mất bản thân.

Điều càng khiến Thanh Dao không ngờ tới là trải qua một đêm, nàng đã vô tình đột phá hạn chế cuối cùng của hậu thiên chân khí, thành công đạt đến cảnh giới tiên thiên chân khí và cũng lên tới Hợp Khí hậu kỳ. Dương Thanh Dao cảm thấy toàn thân một trận mát rượi, dễ chịu. Thế là nàng hơi nâng cao chân khí một chút, thấy nhẹ nhõm rất nhiều, có điều Dương Thanh Dao vô cùng rõ ràng, toàn bộ công lao này đều thuộc về tướng công của nàng – Lục Mộng Thần.

Khi hai người đang chìm đắm trong vui sướng bởi đột phá của bản thân thì từ ngoài cửa truyền đến một giọng nói: “Tiểu thư, cô gia, lão gia tìm hai người có việc gấp, bảo hai người mau đến đại sảnh.”

Khi hai người bọn họ đến đại sảnh, Dương Liễu Tùng sớm đã đợi ở bên trong, đứng cách một thước bên ông ta là một người trung niên hơi mập, thấy tay hắn nâng một cuộn lụa vàng, mặc quan bào màu xanh đậm, tuy không nói gì nhưng lại phát ra một loại khí thế uy nghiêm vô hình.

Dương Liễu Tùng đến trước mặt hai người đang tiến vào cười nói: “Thanh Dao, Mộng Thần, đương kim thiên tử quả thật đối với Kiếm Thần sơn trang chúng ta không bạc, ban chiếu cho các con đến kinh thành thụ phong, vậy các con hãy nhanh chóng chuẩn bị đi, ngày mai lên đường.”

Buổi trưa hôm sau.

Dương Thanh Dao cùng Lục Mộng Thần ly khai Kiếm Thần sơn trang, quất roi thúc ngựa chạy nhanh về hướng kinh thành. Bất tri bất giác đã cách sơn trang vài trăm dặm.

Đột nhiên ở khe hở giữa đám mây trắng trên trời lơ mờ có chút kiếm quang lóe lên ở hướng đông nam.

“Ngự kiếm phi hành!” Lục Mộng Thần kêu lên, xem ra trên trời có người tu chân bay qua.

Nghĩ đến ngự kiếm phi hành, Lục Mộng Thần trong lòng chột lay động, hắn cúi đầu nhìn Thanh Dao, không khỏi nhàu mày. Hóa ra hắn muốn ngự kiếm phi hành trên trời, thế nhưng không thể bỏ Thanh Dao lại, vậy phải làm sao? Trong lúc đang vắt óc nghĩ không ra cách đột nhiên thanh âm Long Nhi chậm chậm truyền đến: “Mộng Thần, ta có thể giúp đỡ ngươi, cứ để Thanh Dao nằm phía trên Quy Long Kiếm Sao, ta sẽ dùng chân khí hút lấy ngươi, sau đó ngươi dùng tâm ý khống chế vỏ kiếm, như vậy có thể cùng ngươi bay lượn trên không trung! Có điều ngươi phải giữ bí mật, không được nói thân phận của ta cho Thanh Dao biết! Đỡ mất công lại dọa nàng ấy!”

(kiếm sao: bao kiếm)

“Ha ha, ý hay” Lục Mộng Thần vỗ một cái vào đùi. Dương Thanh Dao thấy hân vui vẻ như vậy, cười nói: “Chàng sao vậy? Nghĩ đến việc gì thú vị à?”

Lục Mộng Thần thật thà cười nói: “Ta nghĩ đến một cách ngự kiếm phi hành rất hay. Lại đây, nàng cứ làm theo phương pháp của ta.”

Dương Thanh Dao có chút nghi hoặc khó hiểu nói: “Mộng Thần, thiếp thật sự có thể ngự kiếm sao?” Thế nhưng Lục Mộng Thần đã mang đến cho nàng quá nhiều kinh ngạc, tuy nói có nghi vấn nhưng vẫn làm theo ý của Lục Mộng Thần. Dương Thanh Dao thuận thế nằm ở trên Quy Long Kiếm Sao, vó kiếm cực lớn vừa vịn bọc lấy thân thể nhỏ nhắn của nàng, gương mặt Lục Mộng Thần lộ ra một tia tiểu ý thần bí: “Nàng ngồi chắc, bay nào.”

Lục Mộng Thần liền vận khởi tầng thứ tư Tinh Tiên Thần Công, Vân Vụ Kiếm và vó kiếm Quy Long chậm chậm nâng hai người lên rồi dần dần bay càng lúc càng cao, những luồng gió mát rượi không ngừng gào rít bên tai, mây mù lơ lửng chốc chốc lại bay đến.

Thanh Dao lần đầu tiên trải qua việc kỳ diệu như vậy, mới bắt đầu hãy còn sợ hãi la vài tiếng, về sau nàng cảm thấy bên mình không có âm thanh bèn lén mở to hai mắt, ai biết vừa mở thì đã không thể nhắm lại được nữa, đặng vân giá vụ, sơn xuyên lưu thủy, thật sự là quá đẹp. Cảnh tượng này khiến nàng cảm thấy vô cùng kích thích và khẩn trương, nàng càng hy vọng được như Mộng Thần có thể tự to tự tại tùy tâm điều khiển.

Bỗng nhiên.

Một tiếng kinh hô trong trẻo từ không xa truyền đến, “Huyền Phong sư tỷ, tỷ xem kia! Hai người kia thật quái lạ, ngự kiếm phi hành không giống chúng ta, mà là nằm trên kiếm để bay!”

Ngay sau đó một thanh âm ôn nhu nói: “Huyền Tuyết sư muội, mắt muội thật sắc bén. Y, kỳ quái! Đôi nam nữ này là người tu chân, không biết là môn phái nào lại có cách phi hành cổ quái như vậy!”

“Huyền Hoa sư muội, đừng xem thường thuật ngự kiếm phi hành này, chúng ta muốn làm cũng thật sự không dễ dàng. Chúng ta thông thường đều dùng tâm ý khống chế ngự kiếm, mà thuật ngự kiếm này lại hoàn toàn hòa với kiếm thành một thể, tùy kiếm tùy thân, tùy thân tùy tâm, quả thực cao minh. Sợ rằng sư tôn mới có thể làm được!” Giọng nói say mê của một nữ tử vang lên, hơi ngừng một chút, thanh âm đó lại trở nên ngạc nhiên: “Kỳ quái, đôi nam nữ đó rõ ràng là một người Hợp Khí kỳ, một người Kim Đan hậu kỳ, trẻ tuổi vậy sao có thể đạt đến cảnh giới ngự kiếm thuật cao như thế chứ?”

Đột nhiên một tiếng rất dứt khoát truyền đến: “Huyền Phong sư tỷ, tỷ thật là không xứng đạt đến Hòa Đạo sơ kỳ, chúng ta đều nhìn không ra những thứ này!” Thanh âm bỗng trở nên cực kỳ vui vẻ, “Hi hi, phương pháp này không tệ, muội có cơ hội nhất định sẽ phải học thử, sau này ngự kiếm phi hành đỡ tốn sức, bay nhẹ nhàng giống như ngủ vậy, thật thoải mái!”

Thanh âm dịu dàng cười nói: “Huyền Nguyệt sư muội, vẫn là muội ngang bướng nhất, đã sống cả trăm năm mà tính khí vẫn y như xưa. Ha ha!”

“Đừng nói nữa, chúng ta mau đuổi theo hỏi cho rõ!” Người nói là nữ tử phát thoại đầu tiên, có lẽ là tu chân nữ tử được gọi là Huyền Tuyết đó.

Lục Mộng Thần sớm nghe thấy những lời nói này, trong lòng hẳn có chút ngẩn ngơ, không tưởng bản thân đã sáng tạo ra thuật ngự kiếm phi hành độc đáo, lại được bằng hữu đồng đạo tu chân tán thưởng, đúng là khiến hắn chẳng ngờ, nghĩ đến đây, khóe miệng hơi lộ ra tiểu ý. Đôi con người như hàn tinh của Dương Thanh Dao liếc Mộng Thần, dường như đã

nhìn thấu hần, nàng khẽ giọng cười nói: “Mộng Thần, nghe thấy người ta khen ngợi, chàng thật đặc ý nha!”

Lục Mộng Thần đang chuẩn bị nói thì bỗng nhiên nhìn thấy bốn đạo thân ảnh uyển chuyển đạp tiên kiếm xuất hiện ở vùng trời của hai người, thoáng chốc lôi kéo sự chú ý của hần, cũng quên luôn định nói những gì.

Dương Thanh Dao lần đầu nhìn thấy nhiều người tu chân ngự kiếm phi hành như vậy, không khỏi bị dọa giật mình, nàng nắm chặt tay Mộng Thần không nhịn được run lên. Đến khi nhìn rõ bốn cô nương xinh đẹp mỹ lệ, nàng thầm khen ngợi: “Đây là nữ tử tu chân giới, thật giống như thần tiên trong truyền thuyết nha...ta khi nào mới có thể đạt đến cảnh giới như vậy?”

Lục Mộng Thần cảm nhận được tâm lý bất ổn của Thanh Dao, nhẹ nhàng nắm lấy nàng, từ từ chuyển qua một đạo chân nguyên, Thanh Dao trong lòng hỗn loạn lập tức trở nên ổn định. Hần cười ngây ngô nhìn bốn tu chân nữ tử xa lạ, cảm thấy họ trôi nổi giữa không trung, tà áo bay lất phất theo chiều gió, giống như tiên trên trời vậy, nhất thời vẫn chưa định thần còn có chút ngẩn ngơ.

Tiên tử niên kỷ hơi lớn hơn nhìn thấy biểu tình vừa si vừa ngốc của Lục Mộng Thần, không khỏi mỉm cười, chấp tay hành lễ nói: “Vị đạo huynh này thật lễ độ, bốn tỷ muội chúng ta là tứ đại hộ pháp đệ tử của Quảng Hàn Cung, ta là Huyền Phong tiên tử, các tỷ muội khác là Huyền Hoa, Huyền Tuyết, Huyền Nguyệt. Không biết đạo huynh đến từ môn phái nào?”

“Quảng Hàn Cung, đây là môn phái nào, sao chưa nghe sư phụ nói đến vậy?” Bởi vì trong mắt Lục Mộng Thần ngoại trừ Phong Thần Tông còn đối với các môn phái khác thì hoàn toàn không biết chút gì, sợ dĩ hần có chút xấu hổ, vẻ mặt hơi đỏ nhỏ giọng trả lời: “Các vị tiên tử tỷ tỷ, đệ là đệ tử đời thứ mười tám của Phong Thần Tông, Lục Mộng Thần, mới nhập môn không lâu.”

“Phong Thần Tông” Huyền Phong tiên tử không nhịn được hơi ngẩn ra, uy danh của Phong Thần Tông trong chánh phái tu chân giới thật vô pháp so sánh, nhưng mấy trăm năm gần đây hình như không nghe nói có đệ tử trẻ tuổi xuất sắc như vậy. Nơi này mất chỗ kia được, những đại phái chánh đạo khác trái lại đều sản sinh không ít đệ tử kiệt xuất, tu hành mười phần siêu quần, thấp thoáng có khí thế mạnh mẽ của tiền nhân. Giống như bốn môn Quảng Hàn Cung của nàng có Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt bốn đại đệ tử hàng chữ Huyền, trừ nàng đạt đến Quy Đạo sơ kỳ, các tỷ muội kia của nàng đều lên đến Thám Hư kỳ.

Tất cả môn nhân của Quảng Hàn Cung là nữ nhân, môn nhân trong cung mỗi người đều có thực lực không nhỏ. Do những năm gần đây sức mạnh đại tăng, nên Quảng Hàn cung chủ luôn phái môn nhân ra ngoài hành tẩu thể gian, trăm yêu trừ ma, giành được tôn kính đáng kể trong tu chân giới.

Ngay sau đó Huyền Phong quay đầu nhìn các tỷ muội một chút rồi lại xoay sang nói với Lục Mộng Thần: “Hóa ra là Lục sư đệ Phong Thần Tông, cửu ngưỡng. Thấy sư đệ tuy đạt đến Kim Đan kỳ nhưng có thể ngự kiếm huyền diệu như vậy, quả thực làm chúng ta rất kính phục.”

Lục Mộng Thần liền đỏ mặt, không hiểu ý tứ của vị Huyền Phong tiên tử xinh đẹp này, hăn ngẩn ra rồi nói: “Kỳ thực cái này là do đệ tự sáng tạo, đâu có gì huyền diệu! Thật chẳng đáng nhắc đến, ha ha!”

Dương Thanh Dao nhìn tướng công của mình, trong lòng không khỏi thầm than thở: “Mộng Thần à, chàng khi nào mới có thể ưỡn ngực làm một nam tử hán đường đường chính chính đây!”

Huyền Phong tiên tử hơi mỉm cười, tựa hồ nhìn ra tâm tư của Lục Mộng Thần, thấy Dương Thanh Dao tuyệt sắc như vậy bèn khẽ giọng nói: “Lục sư đệ, vị này là sư muội đồng môn của đệ phải không?”

Lục Mộng Thần có chút ngượng ngùng cười cười, lúc này chỉ nghe giọng nói trong trẻo của Dương Thanh Dao trả lời: “Tỷ tỷ, muội là thê tử của Lục Mộng Thần, tên Dương Thanh Dao, rất vui được làm quen với các vị tỷ tỷ.”

“A”, ba nàng phía sau Huyền Phong tiên tử đồng thời kinh hô một tiếng, họ thế nào cũng không tưởng được, đệ tử Phong Thần Tông trẻ tuổi xem ra không hề anh tuấn này lại có thể đã thành hôn, hơn nữa còn cưới một mỹ nữ tuyệt sắc như vậy.

Huyền Phong tiên tử không khỏi nhú mày, hiển nhiên câu trả lời này cũng nằm ngoài dự liệu của nàng.

Huyền Phong tiên tử lại chuyển sắc mặt, nghiêm nghị nói: “Lục sư đệ, ta với các tỷ muội đi đến Phi Thúy hồ ở không xa phía trước, ở đó sắp có một dị bảo xuất thế. Chúng ta muốn mời Lục sư đệ và thê tử cùng đi chung, không biết Lục sư đệ có bằng lòng không?”

Thế là một nhóm sáu người, bốn trước hai sau, bay nhanh về hướng Phi Thúy hồ.

Lục Mộng Thần vừa định từ chối khéo thì Dương Thanh Dao lại cướp lời nói: “Huyền Phong sư tỷ, chúng ta đương nhiên bằng lòng. Các tỷ đi trước dẫn đường, bọn muội sẽ theo đằng sau.” Nguyên lai Dương Thanh Dao sau khi gặp Lục Mộng Thần, luôn muốn tự mình tìm hiểu những điều kỳ diệu của tu chân giới. Nghe nói có dị bảo xuất thế, nàng có chút hưng phấn, thuận miệng ưng thuận thay cho Mộng Thần.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Bích Hải Triều Thanh Tiêu

Phi Thúy hồ nằm ở rặng núi Hằng Vân, bốn phía chung quanh toàn bộ là những ngọn sơn phong cao vút tầng mây, bức che chắn thiên nhiên này khiến dấu chân người nơi đây cực hiếm. Từ phía chân trời xa xa nhìn lại, Phi Thúy hồ hình bầu dục to lớn giống như một viên ngọc bích xanh biếc được khảm giữa vô vàn ngọn núi, trên mặt lơ lửng những đám mây mù màu trắng nhạt, càng làm cho khối phi thúy này tràn đầy một cảm giác thần bí khó đoán, mặt hồ bằng phẳng như một tấm gương, yên tĩnh như vậy nhưng lại khiến người ta cảm thấy được điều gì đó thâm bất khả trắc.

Sáu người hạ xuống một nơi khuất ở bên hồ, đang quan sát kỹ Phi Thúy hồ nơi thần kỳ này. Đột nhiên phía sau truyền đến thanh âm oang oang: “Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn vị sư muội, không ngờ lần này Quảng Hàn Cung các muội cũng phái trọng binh đến lấy bảo bối cấp tiên gia này – Bích Hải Triều Thanh Tiêu.” Lời nói vừa dứt, hai nam tử anh tuấn khôi ngô liền bay đến trước mặt.

Huyền Phong tiên tử cả kinh, hai tay chắp trước ngực, nghiêm nét mặt nói: “Hóa ra là hai vị thiếu môn chủ Dương Diễm Môn đã đến, Quảng Hàn Cung Huyền Phong kính lễ!”

Nam tử dẫn đầu vội vàng hoàn lễ, mỉm cười nói: “Dương Diễm Môn Long Thiên, Long Hải tham kiến bốn vị tiên tử.”

Lúc này Huyền Nguyệt tiên tử vừa nam tử dẫn đầu, cười hi hi chạy đến cao giọng la lên: “Long Thiên ca ca, lâu quá không gặp huynh. Lần trước huynh ưng thuận cho muội Xích Dương Ngọc Lộ Hoàn, chẳng biết có mang theo không?”

Long Thiên khua tay, một ngọc bình đột nhiên xuất hiện trong bàn tay, hắn đưa cho Huyền Nguyệt tiên tử rồi nói: “Thứ Huyền Nguyệt tiên tử muốn, Long Thiên ta sao dám không tuân theo! Ha!”

Huyền Nguyệt tiên tử thoáng cái đã giành lấy bình Xích Dương Ngọc Lộ Hoàn, vui mừng nói: “Vẫn là Long ca ca tốt với Huyền Nguyệt, đa tạ nha!” Nói xong làm mặt xấu với Long Thiên, đáng điệu đó quả thật hồn nhiên lãng mạn như một đóa sơn hoa.

Huyền Tuyết tiên tử nhìn sư muội tình nghịch này, hơi trừng mắt nói: “Nguyệt sư muội, muội thật hư không tưởng nổi, Xích Dương Ngọc Lộ Hoàn này chính là thánh dược liệu thương của Dương Diễm Môn, muội sao lại tùy tiện mở miệng đòi Long Thiên sư huynh được chứ?”

Huyền Nguyệt tiên tử phì cười, quay người trốn đằng sau Long Thiên, Long Thiên chuyển đề tài sang hai người xa lạ là Lục Mộng Thần và Dương Thanh Dao, nghi hoặc hỏi Huyền Phong: “Huyền Phong sư muội, dám hỏi nhị vị bằng hữu này là?”

Huyền Phong tiên tử vội vàng giới thiệu: “Đây là đệ tử đời thứ mười tám của Phong Thần Tông Lục Mộng Thần.” Nói xong hơi ngẩng đầu đưa tay sang Dương Thanh Dao tiếp tục nói: “Đây là thê tử của Lục Mộng Thần, Dương Thanh Dao.”

“Ồ” Long Thiên không khỏi kỳ quái một trận, trong tu chân giới, đôi phu thê trẻ tuổi như vậy quả thực hiếm thấy. Đặc biệt là Dương Thanh Dao mỹ lệ như thế này, sợ rằng một chút cũng không thua kém cung chủ Quảng

Hàn Cung. Hắn chấp tay hướng tới Lục Dương hai người nói: “Dương Diễm Môn Long Thiên, ra mắt hai vị đạo hữu.”

Lục Mộng Thần cũng vội học theo dáng điệu của Long Thiên, chấp tay hoàn lễ.

Long Hải phía sau Long Thiên bước tới trước, trầm giọng nói với mọi người: “Các vị đạo hữu, vì tranh đoạt tiên khí Bích Hải Triều Thanh Tiêu, Ma Môn và Thanh Tà Tông cũng đã phái cao thủ đến. Ta và đại ca Long Thiên đã đến đây mai phục sớm mấy ngày nên mới có những phát hiện này. Theo suy đoán của chúng ta, Ma Môn phái Kim Ma, Ngân Ma hai đại ma tôn dẫn thuộc hạ đến tiềm phục ở xung quanh bờ hồ nào đó. Còn Thánh Tà Tông thì phái cao thủ trẻ tuổi nhất Bạch Ngọc Tà dẫn theo một lượng lớn cao thủ đến trước, cũng không biết ẩn nấp ở chỗ nào.”

Nghe thấy Long Hải nói vậy, chúng nhân không khỏi đưa mắt nhìn xung quanh, bạch khí thấp thoáng quanh mặt hồ tĩnh lặng càng lúc càng hiện ra một vẻ u ám.

Lục Mộng Thần tập trung tinh thần lắng nghe, hắn tựa hồ đối với những sự việc này cảm thấy rất hứng thú, còn Dương Thanh Dao lúc này lại có chút sợ hãi, thậm chí hơi hồi hận đã đến nơi ma quỷ này, với mấy danh tự tà phái đáng sợ này, nàng không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ phát sinh những việc gì, sở dĩ mới kéo tay Mộng Thần càng lúc càng chặt.

Long Thiên vỗ nhẹ lên vai Long Hải, tiếp tục nói: “Chúng ta tạm thời án binh bất động, đợi Ma Môn và Thánh Tà Tông ác chiến với nhau một lúc rồi động thủ cũng không trễ. Nhân thủ của chúng ta khá ít, luận về quần công không phải là sở trường của nhân sĩ chánh phái chúng ta.”

Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn tiên tử thầm gật đầu, thế là chúng nhân ào ào tìm chỗ ẩn nấp.

Lục Mộng Thần nấp ở phía bên trái Huyền Tuyết tiên tử, còn Thanh Dao thì dán sát bên bờ vai phải của hắn, Lục Mộng Thần dường như cảm nhận được sự khác thường của nàng, bèn kéo tay Thanh Dao ngằm ngắm chặt, bởi vậy nàng mới tỏ ra bình tĩnh hơn.

Thế nhưng đầu Thanh Dao vẫn không ngừng chuyển động, một mặt nghĩ đến tiên khí Bích Hải Triều Thanh Tiêu hình dáng ra sao, mặt khác lại nghĩ đến một hồi nữa chánh tà đại chiến chẳng biết sẽ kịch liệt như thế nào.

Mãi đến khi trăng lên đỉnh đầu, một vầng trăng tròn chầm chậm thăng cao đến giữa trời, dưới ánh trăng chiếu rọi, cả Phi Thúy hồ tràn đầy một vẻ mỹ diệu mờ ảo.

Phi Thúy hồ như một tấm gương bỗng nhiên phát sinh dị biến.

Một cơn sóng vô danh từ giữa hồ đột nhiên bốc lên, nhanh chóng tan ra xung quanh. Tiếp theo lại những đợt sóng khác xuất hiện càng nhiều, lan rộng khắp nơi. Mặt nước ở trung tâm hồ bắt đầu chầm chậm xoay tròn, tốc độ quay càng lúc càng nhanh, thấp thoáng có thể nghe thấy tiếng dòng nước và không khí ma sát lẫn nhau. Dòng nước xoay tròn không ngừng rồi dâng lên cao, hình thành một cột nước đường kính rộng mười thước, liên tục chuyển động lên cao, khi lên đến độ cao khoảng mười lăm thước thì đột nhiên ngừng ở trên không, nhưng đồng thời tốc độ xoay chuyển của cột nước càng ngày càng nhanh hơn.

Đột nhiên một đạo kim quang phóng ra, từ trung tâm mặt hồ lan rộng ra ngoài, mặt hồ lúc này đã hoàn toàn là mảng kim sắc. “Ào ào”, tiếng nước cực lớn vang lên, chỉ thấy một con cá chép kim sắc dài chừng mười thước, trong nháy mắt nhảy vọt lên đỉnh trụ nước, thân thể nó lay động, đầu ngược lên, mở miệng hút về phía mặt trăng, chỉ thấy khoảng không từ mặt trăng đến kim lý có một ống trắng rộng một thước, theo từng lần hô hấp của nó, không ngừng ra vào. Nguyên lai kim lý này đang hấp thu tinh hoa của mặt trăng.

(kim lý: cá chép vàng)

Kim lý hút đủ nửa thời thần mới chậm chậm nuốt đạo chân khí bạch sắc đó trở vào bụng. Hơi ngừng một chút, nó lại mở miệng ra, lần này có một chiếc lục ngọc tiêu nhỏ nhắn bay ra, treo lơ lửng giữa trời. Kim lý dường như đang hồi tưởng lại sự tình, ngưng thần nhìn ngọc tiêu một lúc, sau đó phun một hơi kim sắc chân khí, bao bọc lấy toàn bộ ngọc tiêu.

Vào khoảnh khắc này, đột nhiên có hơn mười hắc ảnh như thiểm điện bay đến ngọc tiêu đó, những tiếng hét lạnh lùng truyền đến: “Ngọc tiêu này tất phải thuộc về Ma Môn chúng ta!”

“Tứ Tương Diệt Tiên Trận!” Kim Ma ma tôn dẫn đầu quát lớn một tiếng, trong chớp mắt hơn chục đệ tử Ma Môn mỗi người chậm chậm di động, ở trung tâm trận pháp là bốn thân ảnh lực lưỡng tóc dài màu bạc, chính là Ma Môn tứ thành: Kim Ma ma tôn, Ngân ma ma tôn, Đồng Ma ma tôn và Thiết Ma ma tôn. Trên mặt tứ đại ma tôn lóe lên sát ý vô tận, hắc bào trên người không có gió cũng tự động bay phấp phật.

Thấy tình thế như vậy, Huyền Phong tiên tử trong lòng cả kinh, khẽ truyền âm đến Long Thiên nói: “Không ngờ Kim Ngân Đồng Thiết tứ đại ma tôn đều đến, xem ra thế cuộc hôm nay thật khó mà dự đoán.”

Long Thiên nhìn về khuôn mặt thanh tú của Huyền Phong tiên tử, hơi gật đầu. Hắn đang chờ đợi thời cơ tốt nhất, dẫu sao tứ đại ma đầu không phải dễ trêu chọc, nếu thật sự quyết đấu với bốn ma đầu này, có bao nhiêu phần thắng vẫn không biết được. Sở dĩ bây giờ cứ âm thầm quan sát biến hóa là cách đối phó tốt nhất.

Kim lý kia trừng đôi mắt đen nhánh, im lặng quan sát những hắc y nhân sát khí bừng bừng ở chung quanh, tựa như đã sớm dự liệu được, nó không chút tỏ ra kinh hoảng. Tứ Tương Sinh Diệt Tiên đại trận bắt đầu phát động, vô số ma khí màu đen nhanh chóng bay lên, tứ đại ma tôn tay bắt trận

quyết, đồng thời quát to một tiếng: “Tứ Tượng Diệt Tiên trận công kích tầng thứ nhất, Đạo Cao Ma Trưởng!” Ma khí vô tận trong nháy mắt cấp tốc mở rộng, dưới sự điều khiển của tứ đại ma tôn, trùng trùng điệp điệp chụp tới kim lý.

Trong mắt kim lý giống như hơi có vẻ giễu cợt, chiếc đuôi cực lớn vẩy mạnh một cái, tiếng ào ào vang lên, một bức tường nước khổng lồ cao mười thước từ giữa hồ bốc lên, ma khí đang bay đến đó toàn bộ bị ngăn cản bên ngoài.

Tứ đại ma tôn thấy một kích thăm dò này không có hiệu quả bèn đưa mắt nhìn nhau, tay liên tục thay đổi vài trận quyết, đồng thời hét lớn: “Tứ Tượng Diệt Tiên trận công kích tầng thứ hai, Ma Quang Phục Tô!” Một trận hắc sắc ma khí rung động kịch liệt, trong giây lát biến thành vạn đạo hắc sắc kiếm quang, hơi ngừng một chút rồi thành linh xuyên qua bức tường nước đánh mạnh về phía kim lý. Kim lý liên tục vẩy đuôi hai phát, thêm hai bức tường nước dày dâng lên, một lần nữa vô số kiếm quang lại bị cản lại.

Tứ đại ma tôn thầm giật mình kinh hãi, không ngờ kim lý này lại lợi hại như vậy, chỉ phát ra hai bức tường nước đã khiến hai đòn công kích đầu tiên của Tứ Tượng Diệt Tiên Trận tan biến vô ảnh vô tung. Bốn người liếc nhìn nhau, Kim Ma ma tôn u ám nói: “Xem ra những đòn công kích bình thường đều vô dụng, chúng ta sử dụng thực lực mạnh nhất của Tứ Tượng Diệt Tiên Trận thôi!” Ba đại ma tôn liên tục gật đầu.

Trời đất tối tăm.

Mái tóc dài màu bạc của tứ đại ma tôn bay lên cao, bốn gương mặt rung động kịch liệt. Hơn chục đệ tử Ma Môn ở chung quanh tốc độ xoay tròn nhanh kinh người, giống như từng đạo hắc sắc lưu quang. Tứ đại ma tôn ném ra ma khí của bản thân, Hắc Sát Côn màu đen, Tru Diệt Kiếm màu đỏ thẫm, Phiên Thiên Ấn màu xanh đậm, Chấn Thiên Chùy màu đen sậm, bốn

món ma khí phát ra quang mang khác nhau rồi dần dần dung hợp thành một.

Một vùng mây đen ngăn cản ánh trăng, trời đất hoàn toàn chìm trong bóng tối mịt mù. Chỉ có thể nhìn thấy ngọc tiêu trong suốt đó và bốn món ma khí lấp lánh ma quang. Thân thể của tứ đại ma tôn đã giãn nở đến cực hạn, bốn người đồng thanh quát to: “Thiên địa hợp nhất, Ma Môn vô địch. Tứ Tượng Diệt Tiên Trận công kích mạnh nhất, Thiên Ma Thực Tiên!”

Bốn món ma khí trong giây lát trở nên to lớn dị thường, xen lẫn vô số những tia điện quang màu đen, tựa như cuồng phong bạo vũ hung hãn đập về hướng ngọc tiêu ở bên dưới cột nước. Cột nước tách ra, ngọc tiêu lại cấp tốc tự quay quanh khiến mặt hồ tán loạn rồi từ từ bắt đầu xoay tròn không ngừng, dần dần chỉ thấy ngọc tiêu biến thành một khối cầu kim quang khổng lồ hình bầu dục treo ở giữa trời.

Bốn món ma khí gào rít bay đến, khối cầu kim quang đó đột nhiên chấn động, vạn đạo kim sắc lân phiến từ bên trong bắn ra, va chạm liên tục vào bốn món ma khí, phát ra tiếng vang kinh thiên động phách.

Bốn món ma khí chịu va đập cường liệt như vậy, từ trên không rơi nhanh xuống dưới. Tứ đại ma tôn đồng thời phun mạnh một ngụm tiên huyết, bị chấn bay ra ngoài, xem ra chuyển động này của ngọc tiêu hiển nhiên đã làm tứ đại ma tôn chịu nội thương cực kỳ nghiêm trọng. Kim lân còn lại trên ma khí vẫn hàm chứa lực lượng va chạm cường đại, xoay tròn bắn trúng những đệ tử Ma Môn không kịp chạy trốn, những tiếng kêu thảm vang lên, bọn họ toàn bộ đã mạng vong, tứ đại ma tôn kinh ngạc nhìn mọi thứ ở trước mắt, dường như không dám tin trận chiến ban nãy.

Kim lý đã ngừng xoay chuyển, cái miệng lớn liên tục thở hỗn hển, rõ ràng một kích vừa rồi cũng hao phí không ít chân nguyên của nó. Hóa ra kim lân toàn thân đều đã biến mất, tiếp theo đó kim quang trên người chớp

lên bốn phía, lại sinh ra một tầng lân phiến nhỏ mịn, so với ban nãy xem ra mỏng hơn nhiều.

Mặt hồ lại có biến hóa.

Long Hải với Huyền Phong tiên tử mấy người thấy kim lý lợi hại như vậy, đều trầm ngâm không nói. Bọn họ đang suy nghĩ chút nữa phải xuất thủ như thế nào mới có thể chế phục được kim lý này.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Phật Quốc Kim Lý

Một đạo kiếm quang cực lớn màu hồng nhạt từ giữa hồ nghiêng nghiêng phóng lên, trùng điệp chém tới Kim Lý.

“Ầm”, một tiếng nổ kinh thiên vang lên. Kiếm quang màu hồng vô cùng sắc bén, trên người Kim Lý toác ra vết thương cực lớn, máu tươi lập tức nhuộm đỏ lân phiến đồng thời chảy xuống dưới, từ chỗ đuôi cá rơi vãi vào trong hồ. Mặt hồ liền trở thành mảng huyết sắc.

“Ồ...”, Kim Lý lớn tiếng rên, hiển nhiên dưới nước có người tập kích, làm nó tức giận cực điểm. Kim Lý phần nộ nhìn về kẻ đã đánh lén. Đây là một thiếu niên trên người mặc y phục màu hồng, vẻ mặt tràn đầy tà khí. Hắn cười khà khà, âm trầm nói: “Kim Ngân Đồng Thiết bốn lão phế vật các ngươi chỉ biết chính diện ngạnh đấu, lần này các ngươi đã biết lợi hại chưa! Ha ha!”

Tứ đại ma tôn cuồng nộ làm tác động đến nội thương, phun ra một ngụm tiên huyết. Bọn họ hai mắt phún hỏa, căm hận nói: “Bạch Ngọc Tà, yêu nhân bán nam bán nữ người, bốn huynh đệ chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!”

Kim Lý phần nộ, lần nữa xoay tròn thành vòng kim quang, tiếp theo toàn thân rung động, kim lân mới sinh ra lại bắn tới. Nhìn thấy kim lân bao trùm không trung ập đến, Bạch Ngọc Tà bỗng cảm thấy hoảng sợ. Hắn vũ

động bảo kiếm trong tay, quát lớn: “Tà Vân kiếm quyết đệ bát thức, Tà... Ác... Như... Sơn.”

Kiểm ảnh màu hồng đột nhiên nở to gấp mấy lần, vô số chân khí tà ác khuấy động ở bên trong rồi vọt ra, hợp thành màn kiếm hùng vĩ như tòa đại sơn. Kim lân đầy trời đánh vào tòa kiếm sơn tà ác này, hai bên phát ra âm vang “đing đang” cực lớn. Bạch Ngọc Tà “oa” một tiếng, máu tươi phun ra, nhìn đáng vẻ dường như đã chịu nội thương nghiêm trọng. Hắn lắc vai, thân thể nhanh chóng hóa thành vầng sáng chạy mất.

Kim Lý cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, ngoài việc tiêu hao quá nhiều chân nguyên, thêm vào đó trên người vì chiêu thức cực kỳ mãnh liệt vừa nãy khiến cho thương thế càng nặng thêm. Chỉ thấy Kim Lý há to miệng, nhổ ra một hạt châu màu vàng nhạt. Hạt châu đó bay đến rồi lăn một vòng trên nơi bị thương, miệng vết thương kín lại như có kỳ tích.

“Là lúc này”, Long Thiên nhỏ giọng hô. “Vù vù vù”, sáu đạo nhân ảnh cấp tốc bay ra, chính là nhị vị thiếu môn chủ của Dương Diễm Môn và bốn vị tiên tử Quảng Hàn Cung. Lục Mộng Thần chưa di động, đại chiến ban nãy khiến hắn có chút sợ hãi, mới thấy thực lực của mình yếu kém. Hắn thậm chí nghĩ nếu bản thân xông đến, chắc chắn một lần đối mặt là bị mất mạng. Dương Thanh Dao cũng ngăn ra, cảnh tượng vừa xảy ra vẫn chập chờn trước mặt nàng không chịu đi. Nàng ôm chặt lấy thân thể Lục Mộng Thần không nhúc nhích.

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn vị sư muội, hãy thủ ở bốn hướng, ta và Long Hải sẽ đến du đấu với Kim Lý. Các người nắm thời cơ, cho nó chiêu trí mạng.” Long Thiên dùng Truyền Âm Chi Thuật nói với mọi người.

Kim Lý thở hổn hển không ngừng, hút bích lục ngọc tiêu đang lơ lửng trên không ngậm vào trong miệng, trừng mắt cảnh giác nhìn chúng nhân.

Một đạo hỏa diễm từ thủ chương của Long Thiên và Long Hải chậm chậm bay lên, từ từ trở nên dài thô, ngang tàng trước gió. Trong nháy mắt nó đã biến thành một cây thương lớn dài ba thước, thương bản đỏ rực, đầu thương màu đen bùng cháy một ngọn lửa. Đây chính là Liệt Hỏa Minh Nhật thương của Dương Diễm Môn. Hai người với trường thương trong tay, thân thể hơi trầm xuống, một cổ khí thể cường mạnh như liệt hỏa ép thẳng về phía Kim Lý.

Kim Lý đầu sao cũng là động vật thủy tính, gặp phải hỏa ý cường liệt như vậy, lập tức cảm thấy không thoải mái. Vẩy đuôi một cái, xuất hiện bức tường nước cực lớn che chắn ở trước người, ngăn cản hỏa ý do Liệt Hỏa Minh Nhật thương của Long thị huynh đệ truyền tới.

Tay nắm trường thương, Long Thiên trong lòng bộc phát hào khí. Cây thương này không biết đã bao nhiêu lần vào sinh ra tử cùng hắn, trăm yêu trừ ma, lập được không ít công lao, hôm nay cũng nên cho nó biểu hiện một chút.

Thân người Long Thiên uốn cong, dồn sức đâm ra một thương. Liệt Hỏa Minh Nhật thương giống như con hỏa long, gầm thét bay nhanh vào Kim Lý. Kim Lý sợ hãi hỏa long, tung người lên né tránh, rồi há miệng phun ra hai đạo kim quang bắn vào huynh đệ họ Long.

Long Thiên và Long Hải múa ra một màn thương ảnh, ngăn kim quang tấn công. Hai người trao đổi ánh mắt, trong lòng thầm hiểu, Liệt Hỏa Minh Nhật thương cuốn ra vô số thương hoa, quát lớn: “Liệt... Hỏa... Bác... Long!” Từ vô vàn thương hoa bỗng nhiên bắn ra một mảng hỏa diễm lớn màu đỏ, hỏa diễm mở rộng ra giống như biển lửa, gào rít bao phủ lấy Kim Lý.

Kim Lý đúng là trời sinh bị hỏa tính tương khắc, nó lộ ra thần tình hoảng sợ, mở miệng phun ra hạt châu liệu thương màu vàng nhạt. Mặc dù hạt châu khá nhỏ nhưng vừa thoát khỏi miệng Kim Lý, hào quang lại tỏa ra

mãnh liệt, quần lấy toàn bộ hỏa diễm. Long Thiên và Long Hải cả kinh, không kịp hoán chiêu, chỉ đành thuận theo thể thương dẫn hỏa diễm vào trong hồ. Thủy hỏa gặp nhau, bốc lên một luồng khói trắng rất lớn.

“Nội đan của Kim Lý này quả thực lợi hại!” Long Thiên thầm kinh hô.

Kim Lý lại lần nữa hút hạt châu màu vàng nhạt về. Nó căm giận nhìn về sáu kẻ tu chân kia, mở miệng nói bằng tiếng người: “Nhân loại các người đúng là không biết nhục nhã. Ta với các người có thù oán gì, đáng để các người hạ thủ hung ác gia hại ta như vậy! Hôm nay ta sẽ dùng Bích Hải Triều Thanh tiêu đập vỡ si tâm vọng tưởng của các người.”

Nói xong, Kim Lý trút chân nguyên vào Bích Hải Triều Thanh tiêu. Ngọc tiêu đột nhiên phóng ra quang hoa cực mạnh, từng trận thanh nhạc như hải triều vô bờ bến từ giữa mặt hồ tầng tầng lớp lớp tuôn ra ngoài.

Long Thiên cách đó gần nhất, âm triều trực tiếp xuyên thấu màng nhĩ, kích liên tục vào thần kinh não. “Ầm”, hần cảm thấy như bị sét đánh, lập tức hôn mê bất tỉnh. Nối tiếp từng người, Long Hải, Phong Hoa Tuyết Nguyệt - bốn vị tiên tử cũng ngất đi. Khi thân thể bọn họ sắp rơi vào trong hồ, đột nhiên lưu quang lóe lên, một đạo nhân ảnh nhanh như thiểm điện ôm lấy chúng nhân, kéo về bờ hồ.

Đạo nhân ảnh này hóa ra là Lục Mộng Thần ban nãy vẫn đứng gần bờ.

Dương Thanh Dao công lực yếu nhất, âm triều sắc bén do Bích Hải Triều Thanh tiêu phát ra trong nháy mắt đã kích ngất nàng. Lục Mộng Thần cũng cảm thấy đầu đau buốt, đang sắp sửa hôn mê thì quang mang của lam châu trên Vân Vụ kiếm chớp lên, phát ra vòng sáng trong suốt màu xanh nhạt phủ lên lớp da phía ngoài của Lục Mộng Thần, bảo hộ toàn vẹn cơ thể hần, ngăn tiếng tiêu lại.

Kim Lý đột nhiên nhìn thấy nhân ảnh này, không khỏi cả kinh. Tiêu thanh nó vừa mới thối ra, đã hoàn toàn vượt quá giới hạn chịu đựng của người tu chân, thiếu niên đầy tà khí vừa bỏ chạy kia nếu ở trong phương viên trăm dặm chắc hẳn cũng sẽ bị chấn mê. Sao chỉ người này là không bị?

Cẩn thận nhìn chăm chăm vào Lục Mộng Thần, Kim Lý kinh ngạc phát hiện nhân loại này chẳng qua tu hành đến Kim Đan kỳ, lại có khả năng chống lại âm triều. Suy nghĩ trong đầu nó xoay chuyển rồi quyết định thử một lần. Kim Lý lắc đầu vẩy đuôi bay lên không cách Lục Mộng Thần mười thước, cao giọng nói: “Người là ai, tại sao không sợ công kích âm triều của ta? Như vậy đi, người đánh ta ba chiêu, nếu có thể đả thương ta, ta sẽ tha cho người.”

Lục Mộng Thần có chút do dự, đột nhiên Long Nhi trong vô kiểm nói khẽ: “Mộng Thần, con cá chép lớn này tu vi cực kỳ cao thâm, ta đến giúp người chế phục nó.” Hắn còn chưa trả lời, Long Nhi liền biến hình.

Kim Lý đang nhìn tỉ mỉ Lục Mộng Thần, đột nhiên phát hiện Quy Long kiểm sáo sau lưng hắn bay ra, vừa đến lưng chừng trời liền hóa thành một con bạch sắc vụ long dài hơn hai mươi thước. Long Nhi lượn vòng, thân thể to lớn, trên người vẫn không ngừng bay ra những tia mây mù.

Kim Lý nhìn cự long to gấp bội so với mình, trong lòng có chút khiếp sợ. Bất quá nó quyết định dùng lực lượng công kích mạnh nhất của bản thân thử tấn công. Kim Lý há miệng phun ra hạt châu màu vàng nhạt, hào quang tỏa ra mãnh liệt, những tia sáng kim sắc tụ về một chỗ, dệt thành tấm lưới cực lớn, trải khắp trời chụp xuống Long Nhi.

Long Nhi lắc lắc đầu, từ miệng phun ra luồng vân vụ vốn là bốn nguyên linh khí. Giống như có sinh mạng, linh khí này hóa thành vụ tuyến rất dài, đan qua đan lại trong đại võng. Hồi sau, cả đại võng bị vụ tuyến này làm

mắc chung một chỗ, tựa như vòng gai, từ giữa trời rơi xuống hiện ra nguyên hình nội đan.

Long Nhi ngay sau đó lại bắn ra một cỗ linh khí, nó không trực tiếp tấn công Kim Lý, mà như thiểm điện bao bọc lấy viên châu màu vàng nhạt.

Kim Lý bỗng chốc cảm thấy trong thân thể vô cùng khó chịu, mà lực lượng của viên nội đan kia dần dần bị bạch sắc vân vụ của đối phương chiếm đoạt. Khí tức tử vong nặng nề bao phủ, nó hoảng sợ lớn tiếng kinh hô: “Xin long thần tha mạng! Tiểu ngư nguyện ý dâng tặng ngài Bích Hải Triều Thanh tiêu.”

Long Nhi ngừng tấn công, cặp mắt to tròn quay sang, cười nói: “Được. Có điều ta không cần ngọc tiêu này, người tặng cho bằng hữu Mộng Thần của ta đi!”

Lục Mộng Thần tiếp lấy ngọc tiêu, thử một chút nhưng không biết sử dụng thế nào. Lúc này Long Nhi dường như nhận rõ, nhẹ giọng nói: “Mộng Thần, nếu người không biết thổi ngọc tiêu này, vậy tặng cho thê tử Thanh Dao của người cũng được.” Long Nhi lại quay đầu sang nói với Kim Lý: “Tiểu ngư, người chuyển nhập khẩu quyết thổi ngọc tiêu này vào thần thức của Thanh Dao đi.” Kim Lý không dám thất lễ, từ hai mắt bắn ra đạo kim quang lơ lửng, ở trán Thanh Dao chột lóe lên rồi biến mất.

Xử lý mọi thứ ổn thỏa xong, Long Nhi bỗng nhiên hỏi một vấn đề kì quái: “Tiểu ngư, trong nội đan người tràn đầy một loại linh quang thuần khiết, cái này đáng để là chuyện thế nào?”

Kim Lý, không phải, nên gọi là tiểu ngư, đột nhiên thở dài, nói ra bí mật chưa bao giờ tiết lộ: “Ta vốn là hòa thượng ở Hương Tích Phật quốc, quanh năm ở Hương Tích Như Lai ngồi nghe Phật pháp. Vì lỡ tay giết sư huynh, Hương Tích Như Lai phạt ta vào lục đạo luân hồi, mỗi đạo nhất định phải luân hồi vạn năm, mới có thể trở về Hương Tích Phật quốc. Hương Tích

Phật quốc là thế giới kì diệu phi thường. Lục đạo chủ yếu có nhân đạo, yêu đạo, thiên đạo, a tu la đạo, minh đạo và quỷ đạo. Ta bị phạt xuống trần đã năm vạn năm, nếu có thể thuận lợi tìm đến Long môn, thành công vượt qua thì ta có thể lên đến thiên đạo, chờ thêm một vạn năm thì có thể về lại Hương Tích Phật quốc.”

Lục Mộng Thần không hiểu vì sao đột nhiên cảm thấy tiểu ngư thật sự đáng thương, vẻ mặt trở nên nghiêm túc nói: “Tiểu ngư, chúng ta nhất định phải giúp đỡ người tìm đến Long môn, để người thăng nhập thiên đạo sớm quay về Hương Tích Phật quốc.”

Tiểu ngư trong lòng cảm động, tỏa ra từng luồng khí ấm áp: “Bích Hải Triều Thanh tiêu này ta có khi luân hồi ở nhân đạo, tu chân dùng làm tiên khí, thỉnh thoảng mới cần tới. Lực lượng của nó rất lớn, còn có nhiều tiềm lực ta chưa khai thác ra!”

“Sau này người đi chung với chúng ta, tiểu ngư! Người nhập vào trong Quy Long kiếm sáo hóa thân của ta, trong đó có đầy đủ linh khí để người tu hành. Điều này đối với việc sau này người vượt qua Long môn có trợ giúp rất lớn.” Long Nhi nói.

Tiểu ngư nhìn vù long to lớn vừa đáng sợ vừa đáng mến này, cõi lòng dâng lên sự ấm áp, nó lặng lẽ thầm niệm một tiếng “Phật tổ phù hộ”, sau đó gật đầu, quay người nói với Lục Mộng Thần: “Mộng Thần, sự việc ban nãy xin đừng nói cho bất cứ ai khác, kể cả những người thân thiết nhất bên cạnh người. Sự tình về Hương Tích Phật quốc thật sự là quá bí ẩn, không thể truyền đến tu chân giới ở nhân gian.

Lục Mộng Thần kiên định gật đầu. Long Nhi ôn nhu nói: “Mộng Thần, ta giúp người nghĩ một lý do. Là người như vậy... như vậy...” Nói xong, Lục Mộng Thần vui mừng, cười nói: “Cái này vừa khéo!”

Long nhi thấy mọi thứ đã an bài ổn thỏa, lắc người thoáng cái hóa thành Quy Long kiếm sáo như trước, tiểu ngư cũng biến thành đạo kim quang, bay vào trong vỏ kiếm. Lục Mộng Thần thấy hiện ở phía gốc trên thân Quy Long kiếm sáo có thêm con kim ngư nhỏ.

Lục Mộng Thần thu lại Quy Long kiếm sáo và Vân Vụ kiếm, khi vừa chuẩn bị quay đầu xem tình hình của Thanh Dao, không ngờ thanh âm của Long Thiên từ sau lưng truyền đến: “Lục sư đệ, đã xảy ra việc gì? Ta nhớ là bị triều âm chấn mê. Ý, con Kim Lý đó đâu? A, Lục sư đệ, Bích Hải Triều Thanh tiêu sao lại ở trong tay đệ?”

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Huề Mỹ Thượng Kinh

Huyền Phong và chúng tiên tử cũng không hẹn mà cùng tỉnh lại, mở to mắt nhìn Bích Hải Triều Thanh tiêu trong tay Lục Mộng Thần, cực kỳ kinh ngạc, không khỏi ào ào chạy tới hỏi kết cuộc.

Nét mặt Lục Mộng Thần lại đầy vẻ tươi cười gốc nghềch, lúc này vì phải lấp liếm nên biểu tình có chút không tự nhiên: “Khi tiêu thanh vang lên, đệ cũng bị hôn mê. Đến khi mở mắt ra lại, đã thấy Thiên Nhất sư bá đứng trước mặt đệ cười tí mắt, sư bá giao Bích Hải Triều Thanh tiêu cho đệ, dặn dò vài câu rồi bay đi mất.”

Long Thiên, Huyền Phong và mấy người đều ngạc nhiên.

Thực lực của Phong Thần Tông Thiên Nhất chân nhân, bọn họ đã sớm nghe vang dội như sấm, ông ta với sư phụ bọn họ địa vị ngang hàng. Nói thực sự trong tu chân giới, đâu có ai không biết Thiên Nhất chân nhân! Người có thực lực ngang tàng nhất trong tu chân giới, người có ảnh hưởng mấu chốt đến việc quyết định thắng bại ở vô số đại chiến chánh tà trong quá khứ. Chúng nhân tư nghị nhìn Lục Mộng Thần, kẻ chỉ mới đạt đến Kim Đan kỳ, không dám tin tưởng nhưng lại chẳng thể không tin.

Mọi người không nén được than thầm trong lòng, đúng là uống công vô ích.

Đột nhiên Huyền Phong tiên tử hét lớn, nàng giơ tay lên lập tức một đạo bạch sắc kiếm quang đánh ra sau lưng. “Ầm.” Đạo kiếm quang đánh trúng một cây côn màu đen.

Kim Ma Ma Tôn hiện hình, thần sắc điên cuồng, khoe miệng rỉ máu, hẳn muốn nhân lúc mọi người không chú ý để cướp đoạt Bích Hải Triều Thanh tiêu. Không ngờ Quảng Hàn Cung Huyền Phong tiên tử đã sớm phát hiện, chẳng những ngăn cản đòn tấn công mà còn đánh hấn trọng thương. Kim Ma hóa thành đạo lưu quang trốn đi, từ xa ném lại vài câu lạnh lẽo: “Huyền Phong, người đợi đó, Ma Môn ta nhất định không tha cho Quảng Hàn Cung các người đâu. Còn Bích Hải Triều Thanh tiêu đó, chúng ta sẽ chiếm bằng được.”

Lục Mộng Thần nhìn ngọc tiêu, thấy nó quả thật là vật phiến phức. Hắn lắc đầu, bước đến bên cạnh Thanh Dao đỡ nàng dậy, nhẹ nhàng vỗ mặt nàng, kêu to: “Thanh Dao, Thanh Dao, muội mau tỉnh lại!”

“Ừm!” một tiếng, Dương Thanh Dao chậm chậm tỉnh lại. Phát hiện mình đang ở trong lòng Mộng Thần, và chứng nhân ở bên cạnh thì nhìn chăm chăm vào bọn họ, mặt nàng không khỏi nóng bừng. Vùng vẫy đứng dậy, nhìn thấy Bích Hải Triều Thanh tiêu, nàng ngạc nhiên nói: “Mộng Thần, Bích Hải Triều Thanh tiêu sao lại trong tay huynh? Con cá chép lớn kia đâu?”

Lục Mộng Thần mỉm cười nói: “Là sư bá Thiên Nhất chân nhân thu thập con cá chép. Thanh Dao, ngọc tiêu này tặng muội, sư bá dặn dò đưa cho muội đó.”

Dương Thanh Dao vui mừng, sung sướng nhận lấy ngọc tiêu. Khi tay nàng chạm vào thân tiêu có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Long Thiên trong lòng than thở, vạn phần không tưởng được ngọc tiêu rơi vào tay một nha đầu Hợp Khí kỳ. Nhưng đối với Thiên Nhất chân nhân

của Phong Thần Tông, chẳng những hấn không dám trêu chọc, ngay cả sư phụ hấn cũng sợ hãi ba phần. Long Thiên ôm tâm tình thất vọng, chấp tay hướng tới chúng nhân nói: “Các vị đạo hữu, tề môn hãy còn việc cần xử lý, tạm không thể phụng bồi, cáo từ!” Nói xong cùng Long Hải hóa thành đạo hỏa quang biến mất trên không trung.

“Bích Hải Triều Thanh tiêu đã thuộc sở hữu của Thanh Dao sư muội, chúng ta quay về cũng có giải thích chính đáng, chỉ cần ngọc tiêu không bị Ma đạo lấy đi là yên tâm rồi.” Huyền Phong thuận miệng nói.

Lúc này mục quang lưu luyến không đành của Huyền Tuyết từ trên Bích Hải Triều Thanh tiêu chuyển sang Huyền Phong rồi nói: “Sư tỷ, chúng ta trở về như vậy sao?”

Huyền Nguyệt tiên tử cười ranh mãnh nói: “Quý nghịch ngợm người, có phải lại muốn ra ngoài gây họa không?”

Huyền Tuyết tiên tử có chút nũng nịu nói: “Sư tỷ, tỷ không thể nói muội như vậy nha. Dù sao cũng khó ra ngoài được và không dễ dàng gì vừa vặn gặp Lục sư đệ, chúng ta cùng đi chơi đi!”

Dương Thanh Dao nói: “Bốn vị sư tỷ, Mộng Thần với muội đúng lúc phải đến kinh đô diện kiến thánh thượng. Không bằng các vị sư tỷ đi chung, xem thử phần hoa nhân gian giới như thế nào?” Dương Thanh Dao vừa mới nhìn thấy Ma Môn Tứ Thánh trốn đi, biết chúng sẽ còn phái đệ tử đến cướp đoạt Bích Hải Triều Thanh tiêu. Linh cơ nàng chợt động, nghĩ ra việc mời bốn vị Quảng Hàn tiên tử đi chung, làm bọn chúng phải khiếp sợ.

Mấy người Huyền Phong từ lúc biết việc đều ở trong Quảng Hàn Cung chuyên tâm tu chân, mặc dù thường đi lại trăm yêu trừ ma ở nhân gian, nhưng rất ít khi đặt chân đến đó. Lúc này đang chán nản, nghe đề nghị của Dương Thanh Dao, các nàng cảm thấy mới lạ. Thế là đều bằng lòng, muốn hiểu được thế giới phàm nhân rốt cuộc là như thế nào.

Chúng nhân sau khi thương lượng quyết định ngự kiếm phi hành đến ngoại vi kinh đô và sẽ đi bộ vào nội thành.

Tùng đạo lưu quang bay lên, mọi người chỉ tốn ba thời thần đã đến nơi, rồi chậm rãi đi tới cửa đông thành.

“Đứng lại! Các người là ai?” Binh sĩ thủ thành hai mắt nhìn chăm chăm, quát hỏi. Từ xa hẵn đã thấy nhóm sáu người, năm nữ một nam. Mỗi nàng đều xinh đẹp tuyệt luân, lá lốt như tiên, làm hẵn nhìn đến ngây ngốc. Tuyệt không thể ngờ trong thiên hạ lại có mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành như vậy, hơn nữa còn có tới năm người. Nam tử kia trên lưng đeo một thanh kiếm lớn, điều này lập tức khiến hẵn cảnh giác.

Dương Thanh Dao đầu sao cũng là Kiếm Thần Chi Nữ, đã gặp qua những chuyện mưa gió trên giang hồ. Nàng hơi cúi người, khẽ nói vài câu với binh sĩ kia.

Lập tức binh sĩ đó trở nên mười phần cung kính, mở cửa thành để sáu người tiến vào.

Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn vị tiên tử cảm thấy vô cùng kỳ quái, Huyền Tuyết ngạc nhiên nói: “Thanh Dao sư muội, muội vừa nói gì với tên lính đó? Sao hẵn lại trở nên khách khí như vậy?”

Dương Thanh Dao cười thần bí nói: “Một chút nữa tỷ sẽ biết.”

Năm nữ tử mỹ lệ thoát tục và một thiếu niên lưng đeo cự kiếm bước trên khu phố phồn hoa nhất trong kinh thành. Người đi đường đều dừng chân trông ngóng, ngoái đầu nhìn theo.

Bỗng, một kẻ mang kiếm kinh hô: “A, đó không phải là Kim Dương Kiếm Thần của Kiếm Thần sơn trang sao. Các người xem cự kiếm sau lưng hẵn kìa!”

“Rào rào”, phản ứng dây chuyền như thủy triều bắt đầu. Cả khu phố sục sôi, mọi người kêu la với nhau, chen trước lẫn sau vây xung quanh để được nhìn rõ phong thái của Kiếm Thần. Người tụ về càng lúc càng đông, Lục Mộng Thần mỉm cười nhìn đám người nhiệt tình này.

Huyền Phong tiên tử hoảng hốt la: “Trời à, thế này là sao? Đám người này sao cứ chạy về phía chúng ta? Ai là Kim Dương Kiếm Thần?”

Dương Thanh Dao chỉ Lục Mộng Thần, che miệng cười nói: “Sư tỷ, là hắc đó. Tỷ xem, hắc chẳng qua chỉ là một đệ tử Kim Đan kỳ, vậy mà ở giới võ lâm nhân gian lại được hoan nghênh nhiệt liệt như vậy.”

Huyền Nguyệt không nhịn được, phì cười.

Nhìn về sóng người mãnh liệt, Huyền Phong cảm thấy trong đó có một loại sát cơ mạnh mẽ. Nàng vội vận khởi công lực, cẩn thận đề phòng.

Chợt, một cỗ tà khí vô cùng cường đại ập tới. Từ bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện vạn đạo kiếm ảnh màu hồng của Tà Kiếm, kèm theo chân khí cực kỳ mạnh mẽ tập kích vào Lục Mộng Thần. Đằng sau những kiếm quang không đếm xuể này còn có vô số nhân ảnh không ngừng lay động, không cách nào phân rõ hư thực.

Huyền Phong khẽ kêu: “Bổ trận!” Bốn thân ảnh uyển chuyển tách ra, mỗi người khua ra một đạo kiếm vụ trắng mịn mù.

Kiếm ảnh tà khí chạm vào bạch vụ phát ra tiếng vang lớn, kinh khí cực mạnh lan ra khắp nơi làm những người chung quanh ngã xuống. Một người mặc áo trắng bay ra, âm dương quái khí nói: “Phong Hoa Tuyết Nguyệt trận quả thực danh bất hư truyền, Bạch Ngọc Tà đã lĩnh giáo!”

Huyền Phong nhìn bóng trắng ở đằng xa, trầm giọng nói: “Thánh Tà Tông Bạch Ngọc Tà này thật lợi hại. Chẳng những công phu cao cường, còn nham hiểm thâm độc, dọc đường theo dõi chúng ta đến đây. Hôm nay

không trừ được kẻ này, mai sau nhất định sẽ là tai họa cho người tu chân chánh phái!”

Dân chúng sau hồi náo động bị phân thành lối đi. Một võ quan khôi ngô mang rất nhiều quân lính tách đám đông đi ra.

Võ quan đó quát: “Kẻ nào giữa thanh thiên bạch nhật tụ tập đánh nhau trên đường?”

Dương Thanh Dao nhanh chóng bước tới trước, cao giọng đáp: “Vị đại nhân này, chúng ta đến từ Kiếm Thần sơn trang. Đây là Kim Dương Kiếm Thần Lục Mộng Thần, phụng mệnh thánh chỉ vào kinh diện kiến thánh thượng.”

Trong mắt võ quan lộ ra thần thái ngưỡng mộ. Hắn đi tới, hai tay ôm quyền, cúi người thi lễ nói: “Hạ quan Thái Đức Xuyên, đã gặp qua Kim Dương Kiếm Thần.”

Lục Mộng Thần cười ngây ngô, vội vàng nâng Thái Đức Xuyên dậy.

Thái Đức Xuyên quay đầu lại lớn tiếng quát thủ hạ: “Các huynh đệ mở rộng đường, chúng ta hộ tống Kim Dương Kiếm Thần tiến cung.”

Cứ như vậy, cả đội nhân mã hùng dũng hộ tống bọn họ đi về phía hoàng cung.

“Tiểu dân Lục Mộng Thần, dân nữ Dương Thanh Dao tham kiến thánh thượng!”

Ngồi giữa ngai vàng là một trung niên mặt đen, trên người khoác long bào, đôi mắt khôn ngoan phát ra tinh quang tứ phía. Gương mặt thâm trầm tựa thủy, không giận dữ mà vẫn toát ra vẻ uy nghiêm. Đây chính là hoàng đế của Thanh Nguyệt quốc Lý Khang Hy, ông ta dùng ánh mắt chăm chú quan sát sáu người trên kim điện.

Tướng mạo Lục Mộng Thần bình thường, dáng người khô ngô cường tráng, trên lưng đeo thanh cự kiếm, chắc là thần kiếm đồn khắp trong võ lâm. Nữ tử khuynh quốc khuynh thành bên cạnh hẳn không chỉ dung mạo mỹ lệ, khí chất càng thêm phần thoát tục bất phàm. Đây hẳn là nữ nhi của Bất Bại Kiếm Thần Dương Liễu Tùng, Dương Thanh Dao.

Nhìn Dương Thanh Dao, ông ta vừa thầm ái mộ vừa bức tức, nghĩ đến hậu cung ba ngàn phi tần của mình lại không một người sánh được với nữ tử này, xem ra hoàng đế như ông ta đúng là không bằng nhân sĩ giới võ lâm. Mục quang xoay chuyển, ông ta kinh ngạc phát hiện có bốn bạch y nữ nhân giống như tiên tử, mỗi người đều thanh trần thoát tục, trong lòng khen ngợi: “Nữ tử thật đẹp, không biết có liên hệ gì với Lục Mộng Thần? Y, thấy trẫm mà không quỳ, to gan!”

Lý Khang Hy sắc mặt sa sầm, tức giận nói: “Bốn nữ nhân dưới điện kia là người nào? Sao thấy trẫm không quỳ?”

Dương Thanh Dao trong lòng cả kinh, thầm trách bản thân hồ đồ, không nên mang bốn vị tiên tử vào kim điện, bọn họ đâu biết những lễ nghi này. Và lại mấy vị sư tử này mỗi người thân hoài tuyệt kỹ, đâu để một hoàng đế nhỏ bé ở nhân gian trong mắt. Nghĩ đến đây, nàng gấp rút nói: “Khải bẩm vạn tuế! Bốn vị này là sư tử của Mộng Thần, quanh năm tiềm tu trong núi, không am hiểu lễ nghi nhân gian. Xin hoàng thượng thứ tội!”

Lý Khang Hy hừ lạnh, nói: “Người đâu! Đem đi đánh bốn mươi đại bản!”

Huyền Nguyệt tiên tử nhìn hoàng đế, cảm thấy mười phần mới mẻ. Nhưng khi nghe nói muốn đánh bọn nàng bốn mươi đại bản, không khỏi nổi giận, khê quát: “Ta xem ai dám bước tới một bước!” Ngọc thủ khua lên, tám binh sĩ đang chạy đến toàn bộ đều bị đứng im ngẩn ngơ, không nhúc nhích.

Lý Khang Hy hít một hơi lương khí, ông ta đột nhiên hiểu ra, bốn sư tỷ của Kim Dương Thần Kiếm Lục Mộng Thần xem ra công phu đúng là không tầm thường. Nếu để bọn họ nổi giận với bản thân, sợ rằng tính mạng mình khó giữ.

Dương Thanh Dao nhìn thấy vẻ hoang mang khó xử trên mặt hoàng đế, đoán rõ tâm tư của ông ta: “Vạn tuế, bốn vị sư tỷ đều là thanh tu cao nhân, hành động thất lễ. Xin thánh thượng minh xét.”

Lý Khang Hy đương nhiên biết thuận gió đẩy thuyền, gượng cười nói: “Người đâu! Mang ghế cho bốn vị tiên tử, dâng trà!”

Nét mặt Huyền Nguyệt hòa hoãn hơn, nhẹ nhàng giơ tay lên. Tám binh sĩ kia khôi phục lại hoạt động, lập tức thối lui.

Lý Khang Hy uống một hớp trà, trầm giọng nói: “Lục Mộng Thần, trăm hôm nay phong người là Thanh Nguyệt quốc Kim Dương Kiếm Thần, ban cho người một tòa Kiếm Thần phủ. Người vừa lòng hay không?”

Lục Mộng Thần vội vàng tạ ơn, thấy Lý Khang Hy liền sau đó thở dài một tiếng, tựa như vô cùng lo lắng.

Dương Thanh Dao cực kỳ thông minh, tự nhiên biết hoàng thượng còn có điều để trong lòng, nàng khẽ nói: “Vạn tuế lễ nào có việc gì buồn phiền cần bọn thần an bài?”

Lý Khang Hy phản nộ nói: “Ái khanh có chỗ không biết, Lạc Nhật đảo quốc ở hải ngoại phái đến ba cao thủ kiếm đạo, lớn lối nói nếu Thanh Nguyệt quốc có thể đánh bại ba người bọn chúng thì sẽ tiếp tục cống nạp. Trăm phái mười cao thủ, vậy mà ngay cả cộng lòng của đối phương cũng không thương tổn được, đúng là làm trăm khó chịu. Đang tính toán không biết nên như thế nào mới ổn thì vừa vặn Mộng Thần đến, trăm muốn phái Kim Dương Kiếm Thần xuất chiến. Vì Thanh Nguyệt quốc chúng ta mà vẫn hồi một chút thể diện, đến lúc đó trăm nhất định sẽ trọng thưởng.”

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Dục Hỏa Tu Công

Lục Mộng Thần vội vàng tạ ơn, cáo biệt hoàng thượng rồi theo một thái giám đến Kiểm Thần phủ.

Một tòa phủ đệ khí thế to lớn, tuy không được rộng rãi như Kiểm Thần sơn trang, nhưng bố trí bên trong đẹp đẽ tinh tế, thứ gì cũng có. Gia nô bậc trên bậc dưới, nhìn thấy đám người Lục Mộng Thần đều cúi người thi lễ. Bốn vị tiên tử cảm thấy rất mới lạ, không ngờ nhân gian lại có đãi ngộ đặc biệt như vậy, thật là thoải mái, một chút phiền muộn trong lòng cũng dần dần tan biến.

Dương Thanh Dao an bài việc ăn ở của bốn vị tiên tử Phong Hoa Tuyết Nguyệt xong liền quay trở vào phòng.

Lục Mộng Thần đang mài mê ve vuốt thanh Vân Vụ kiếm to lớn đó đến xuất thần, đến nỗi khi Dương Thanh Dao tiến vào mà vẫn không hề hay biết.

Nàng nhẹ nhàng bước đến sau lưng hắn, đưa đôi ngọc thủ mềm mại che mắt lại, sau đó nhẹ nhàng hỏi: “Ta là ai nè?”

Lục Mộng Thần đang tập trung tự nhiên thấy bị bịt mắt, vội vàng vận khởi tầng thứ tư Tinh Tiên thần công chuẩn bị tiến công. Đột nhiên hắn ngửi thấy trên đôi tay dịu dàng dường như thoảng chút mùi hương thấm

vào tận tâm hồn, mùi vị này hẳn đã quá quen thuộc, liền đáp: “Là Thanh Dao nàng chứ ai!”

Dương Thanh Dao giật mình, không ngờ Lục Mộng Thần trong chốc lát đã đoán ra nàng, trong lòng trở nên vô cùng cao hứng.

Lục Mộng Thần bỗng nắm lấy hai tay Thanh Dao, trên mặt ửng đỏ lên một trận. Hắn cuối cùng cũng nói ra bí mật của Quy Long Kiếm Sáo, kể lại chuyện Long Nhi hàng phục tiểu ngư rồi đưa Bích Hải Triều Thanh Tiêu cho hắn như thế nào, cả việc tiểu ngư đem phương pháp sử dụng ngọc tiêu đưa vào trong thần thức của Thanh Dao... còn như chuyện Hương Tích Phật Quốc, do tiểu ngư nhi có dặn dò từ trước nên hắn chỉ kể lướt qua mà thôi.

Nghe xong toàn bộ quá trình, Dương Thanh Dao đột nhiên liên tưởng đến câu thành ngữ “đại trí giả ngu”.

Nàng kích động rút Bích Hải Triều Thanh Tiêu ra, vui mừng nói: “Bây giờ thiếp mới hiểu tại sao lúc đầu, khi tiếp nhận nó từ trong tay chàng lại có cảm giác quen thuộc vô cùng. Hi hi!”

Lục Mộng Thần đưa một tay ra, nhẹ nhàng xoa xoa đầu nàng: “Nàng thử tra thần thức một chút, xem có thể tìm được khẩu quyết của cây tiêu này không?”

Dương Thanh Dao nhắm mắt, im lặng kiểm tra một hồi lâu mới mở mắt ra, chậm rãi lắc đầu: “Không được, thiếp chưa tìm được khẩu quyết của ngọc tiêu. Có thể là do công lực thiếp không đủ, mới chỉ có Hợp Khí kỳ thôi.” Nàng đã trải qua một thời gian ở Phỉ Thúy hồ, tầm mắt cũng mở rộng rất nhiều cho nên cảm thấy bản thân thật nhỏ bé.

“Không sao cả, mỗi người tu chân đều phải trải qua giai đoạn này” Lục Mộng Thần nét mặt tuy hiền hậu mộc mạc, nhưng tự nhiên lại xuất ra ngữ khí tựa như người từng trải vậy.”

“Ta nói cho nàng khẩu quyết tầng thứ nhất của Tinh Tiên thần công bốn môn, nàng cứ theo vậy mà tu luyện chắc chắn sẽ có chỗ thu hoạch.”

Dương Thanh Dao hoan hỉ gật đầu.

Hắn bèn đem khẩu quyết tầng thứ nhất Tinh Tiên thần công truyền cho Dương Thanh Dao, đồng thời cũng giảng giải kinh nghiệm và lĩnh hội của riêng bản thân hắn. Dương Thanh Dao là người vô cùng thông minh, chỉ cần hắn điểm qua một lượt đã ghi nhớ toàn bộ. Lục Mộng Thần ngẩn ra, khen ngợi một câu khiến Thanh Dao cũng cảm thấy mắc cỡ: “Thanh Dao, vẫn là nàng thông minh quá đi!”

Hai người ngồi trên giường, bắt đầu tu luyện Tinh Tiên thần công.

Tầng thứ nhất Tinh Tiên thần công đối với người thường mà nói, tiến triển khó khăn dị thường. Dương Thanh Dao tu luyện hết một thời thần cũng không thấy có chút thay đổi, không khỏi nản lòng nên nhẹ giọng nói: “Mộng Thần, hôm nay có chút mệt mỏi, chúng ta đi ngủ nhé?”

Lục Mộng Thần từ trạng thái bình ổn tĩnh lại, đành bất lực gật đầu.

Dương Thanh Dao nhìn lên mặt Mộng Thần, đột nhiên trong người bùng lên một cổ khát vọng mãnh liệt. “Mộng Thần, để thiếp cởi áo cho chàng nhé!”

“Được” Lục Mộng Thần hiện giờ đã xem việc này là một tập quán thông thường giữa phu thê rồi.

Y phục hai người lúc này đều đã cởi hết, toàn thân không một mảnh vải. Đến lúc chui vào trong chăn, mặt Dương Thanh Dao bắt đầu đỏ ửng, hô hấp có chút dồn dập, nàng hiện giờ cũng cảm thấy sự khẩn trương của Mộng Thần.

Nàng cảm giác trên người bừng cháy lên như phát sốt, không nhịn được nhỏ giọng rên rỉ: “Mộng Thần, chúng ta mau thực hiện quy định thứ hai giữa vợ chồng đi.” (Là quy định cái gì vậy nhỉ, sao ta ko biết? - biên tập ^^)

Dương Thanh Dao bây giờ đã không kìm nổi, nàng không sao hiểu được mình rốt cuộc nghĩ cái gì. Nếu sau này Mộng Thần rời bỏ nàng một khoảng thời gian, bản thân sẽ ra làm sao? Chẳng trách được thế gian thường nói phòng không khó giữ, hóa ra thật sự là như vậy! Nhưng nàng đã không có thời gian suy xét lâu hơn, thân người bắt đầu di chuyển lên xuống, cảm xúc mãnh liệt cuộn cuộn dâng trào.

Xuân sắc khắp phòng vang lên rì rả.

Lục Mộng Thần nhẹ nhàng nhắm mắt, cảm thấy hôm nay dường như có chỗ khác biệt. Hắn toàn lực vận hành Tinh Tiên thần công tầng thứ tư, tỉ mỉ đón nhận rung động cực kỳ khoái lạc, sung sướng do Thanh Dao mang lại.

Dần dần hắn phát hiện, kiểu hỉ lạc này không chỉ ở trên người mà hơn nữa bắt đầu đề thăng từ trong tâm linh. Đây chính là một loại hoan hỉ và khoái lạc hoàn toàn thuần chất.

Từ nơi sâu thẳm trong tâm linh, cảm giác hoan hỉ đó chuyển thành một đạo chân nguyên màu đỏ nhạt, cùng với chân nguyên màu tím do khoái lạc hóa ra, cả hai cùng quấn lấy nhau, không ngừng biến đổi vận động trong kinh mạch thân thể.

Đan điền giống như một biển bạch sắc chân nguyên, trong nháy mắt toàn bộ chảy về đại não. Sau khi trải qua một trận xung kích, hai đạo chân nguyên đỏ tím đột nhiên bắn vào kim đan, hào quang vừa phóng ra đã bị thu hết, nhìn lại kim đan lúc đầu bên ngoài vốn là màu bạc, hiện giờ lại thêm vào hai đường vân một đỏ một tím.

Luồng bạch sắc chân nguyên trong đại não không ngừng quay cuồng, thỉnh thoảng có ánh chớp phát ra. Đột nhiên, từ kim đan bắn ra một chùm

sáng màu đỏ tím lẫn lộn, đánh thẳng vào trong não. Bạch sắc chân nguyên biến thành màu vàng nhạt.

Khoảnh khắc này, Lục Mộng Thần cuối cùng từ Kim Đan kỳ đã tiến vào Triều Nguyên kỳ.

Nửa thời thần đã qua.

Dương Thanh Dao cũng đã dừng lại, sắc mặt mười phần thánh thiện. Dưới sự vây bọc của bạch sắc chân khí do Lục Mộng Thần tỏa ra, tâm trí nàng đang tiến nhập vào một vùng mát lạnh.

Lục Mộng Thần cúi xuống bên tai nàng thì thào: “Thanh Dao, nàng mau vận Tinh Tiên thần công.”

Thanh Dao bình tĩnh thâm vận khởi tầng thứ nhất, theo đó từng vòng châu thiên di chuyển, vô số chân khí trong cơ thể nhanh chóng vận động biến hóa, cuối cùng ngưng kết lại ở đan điền.

Lục Mộng Thần dùng chân nguyên của mình thăm dò, không kìm được một trận vui mừng. Hóa ra Dương Thanh Dao cũng đã tu luyện thành công tầng thứ nhất Tinh Tiên thần công, bước vào Ngưng Thần sơ kỳ.

Đúng là trong dục hỏa càng dễ dàng tiếp cận thành công.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Kích Đấu Ác Quỷ

Sáng sớm tỉnh lại, hai người cảm thấy tinh thần hưng phấn gấp bội. Sau khi tắm rửa ăn uống cả hai cùng bốn vị tiên tử Quảng Hàn Cung đến Điểm Tướng đài, ba gã kiếm đạo cao thủ của Lạc Nhật đảo quốc đang chờ họ ở đó.

Điểm Tướng đài hình vuông, mỗi cạnh dài mười thước, là dùng cự thạch chồng lên, vô cùng kiên cố.

Lý Khang Hy đã ngồi đây từ trước, thấy chúng nhân đến nơi vội vã bảo mọi người ngồi xuống.

Bên đối diện có bốn người, ba trong số đó mặc hắc y, đeo mặt nạ trắng xám, sau lưng cài một thanh bảo kiếm. Không cần phải nói, đây khẳng định là ba gã kiếm khách đến từ Lạc Nhật đảo quốc. Còn người kia là quan văn của bọn họ, tên Sơn Bản Kiêu.

Huyền Phong tiên tử đang ngồi bên trái Dương Thanh Dao, nàng chăm chú nhìn ba gã hắc y kiếm khách kia, lẩm bẩm: “Kỳ quái, ba tên kiếm khách này sao lại có một loại khí tức tà ác của người tu chân? Chẳng lẽ là...”

Dương Thanh Dao trong lòng khẩn trương, giọng run run hỏi: “Huyền Phong sư tỷ, tỷ nhìn ra điều gì à?”

Huyền Phong lắc đầu nói: “Thanh Dao sư muội, tạm thời xem thử tình hình trên trường rồi nói, biết đâu ta nhìn lầm.”

Sau khi Lý Khang Hy hạ lệnh, Lục Mộng Thần và hắc y kiếm khách thứ nhất đồng thời nhảy lên trên Điểm Tướng đài.

Hai bên đều ngẫm đánh giá đối phương, hắc y nhân nói: “Hồ Lăng Nhất Thuần, xin hỏi các hạ là... ?”

Lục Mộng Thần nhìn Hồ Lăng Nhất Thuần, cao giọng đáp: “Tại hạ Lục Mộng Thần, mời các hạ xuất chiêu trước.”

Hồ Lăng Nhất Thuần rút bảo kiếm ra, cổ tay vừa động liền khua ra hàng trăm đạo kiếm ảnh. Lục Mộng Thần nhẹ nhàng nhảy lên, né tránh chiêu tấn công này. Hồ Lăng Nhất Thuần trong lòng chột lạnh, cảm thấy đối thủ này không giống những kẻ trước kia, thế là hai tay ôm thành hình chữ thập nhập lại, một đạo hắc lục quang mang dài khoảng một thước lóe lên trên thân kiếm.

“Kiếm cương!” Thanh Dao còn chưa thoát khỏi thói quen của người võ lâm, đối với kiếm cương mười phần lưu ý.

Huyền Tuyết truyền âm nói với Huyền Phong: “Sư tỷ, tỷ xem đạo quang mang này có giống môn phái tà ác đó không?”

Huyền Phong gật đầu.

Hồ Lăng Nhất Thuần dồn sức vung tay, một quang cầu cực lớn từ đầu kiếm phát ra, như thiểm điện bắn vào Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần giơ Vân Mộng kiếm lên, biến mây trắng mù mịt xuất hiện. Quang cầu kia bay vào bên trong, chớp mắt đã không nhìn thấy. Lúc này Lục Mộng Thần khẽ quát một tiếng: “Húc... Nhặt... Đông... Thăng!”

Hai vầng thái dương chói lọi từ giữa vùng mây mù bay lên rồi xoay tròn, đâm vào Hồ Lăng Nhất Thuần.

Hồ Lăng Nhất Thuần chẳng ngờ được đòn tấn công của mình lại không có hiệu quả. Đang kinh ngạc thì hai quả cầu thái dương chói sáng đã bay đến trước mặt, căn bản không kịp né tránh. Một quả đập trúng đầu, một quả đánh trúng ngực.

Kỳ quái là Hồ Lăng Nhất Thuần không chảy máu, chỉ có khói trắng bay lên. Thân thể hắc to nhưng bên trong trống rỗng, bộ y phục và mặt nạ rơi phần phật trên Đỉnh Tướng đài.

“Quả nhiên không ngoài việc ta dự đoán, lại là Ác Quỷ môn đến nhân gian quấy rối!” Huyền Phong tiên tử cảm giận nói.

Dương Thanh Dao ngạc nhiên hỏi: “Huyền Phong sư tỷ, Ác Quỷ môn là gì?”

Huyền Phong giải thích: “Ác Quỷ môn là một tà phái tu chân cực kỳ ác độc, chuyên lấy hồn phách người chết để tu luyện quỷ công. Đệ tử Quảng Hàn Cung chúng ta có nhiệm vụ phải diệt hết những tên đệ tử Ác Quỷ Môn thương thiên hại lý này. Hắc y nhân vừa mới chết chẳng qua chỉ là một con rối, kẻ đứng sau chỉ huy chắc chắn là tên thứ ba, hắc y nhân gầy còm.”

Dương Thanh Dao quan sát kỹ đối phương nhưng vẫn không nhìn ra điểm nào khác lạ.

Lý Khang Hy vui mừng nói: “Sơn Bản Kiêu, trận thứ nhất Thanh Nguyệt quốc chúng ta đã thắng. Người còn dám khinh khi triều đình ta không có người không?”

Sơn Bản Kiêu cố nén đỏ mặt, không đáp lời. Hắc hươu tay, hắc y nhân thứ hai vội nhảy vọt lên đài.

“Tại hạ Tĩnh Cương Xuyên, xin thỉnh giáo!” Hắc y nhân này hơi mập, kiếm vốn thẳng chột cong lại, một cổ khí thế to lớn ép đến Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần vận chuyển Tinh Tiên thần công, hóa giải áp lực của đối phương.

Tĩnh Cương Xuyên rung tay, từ thân kiếm tuôn ra hắc vụ dày đặc, không ngừng gào rít tấn công Lục Mộng Thần. Mộng Thần vẩy ra Húc Nhật Đông Thăng, đạo bạch vụ làm tiêu tan hắc vụ kia, hai vầng thái dương cấp tốc lao đến Tĩnh Cương Xuyên. Hắc sớm đã chuẩn bị, trường kiếm quét ngang, một hắc long cực lớn hiện ra, lắc đầu vẩy đuôi đánh rơi hai quả cầu thái dương.

Lục Mộng Thần ngẩn ra, Tĩnh Cương Xuyên này thật không thể xem thường, chắc phải có trình độ Kim Đan sơ kỳ.

Mộng Thần vung kiếm, dung hợp ba mươi sáu loại kiếm ý và hai mươi tư kiếm thức, lập tức có vạn đạo kim quang tụ thành biển kim sắc. Chiêu này chính là đệ nhị thức Kim Quang Vạn Đạo của Phong Thần Kiếm Quyết.

Biển kim sắc nuốt chửng hắc long trong nháy mắt rồi mang theo uy lực vô cùng to lớn, chém tới Tĩnh Cương Xuyên.

Từng trận âm thanh tan vỡ vang lên. Trên Đỉnh Tướng đài chỉ còn lại những mảnh hắc y, Tĩnh Cương Xuyên thì đã hồn phi phách tán từ lâu.

Hắc y nhân thứ ba thấy thủ hạ tự tay đào tạo bị diệt trong chốc lát, lòng tràn đầy phẫn hận, không nhịn được nữa, tung người bay đến. Người hắc còn ở trên không đã cao giọng nói: “Lạc Nhật quốc Cao Vu, xin chỉ bảo!”

Một cơn sóng triều màu đen đột nhiên cuốn tới, ẩn chứa tiếng quỷ khóc sói gào, mười phần khủng bố.

Lục Mộng Thần mặt không đổi sắc, vẫn là một thức Kim Quang Vạn Đạo như trước, công thẳng vào hắc triều. “Ầm” một tiếng, chấn động muốn điếc tai.

Bất phân thắng bại.

Gương mặt ẩn sau mặt nạ màu trắng của Cao Vu căn bản nhìn không ra bất cứ biểu tình gì, ngoài đôi con ngươi bốc hỏa. Hắc quát lớn: “Quý... Hỏa... Sâm... Sâm.” Vô số ngọn hắc sắc hỏa diễm từ thân kiếm bắn ra, bay tới Lục Mộng Thần với tốc độ cực nhanh.

Huyền Phong kinh hô một tiếng: “Phần Nộ Quỷ Hỏa! Ngọn lửa này uy lực rất lớn, chỉ có chân nguyên chí cương chí dương mới có thể phá được. Chẳng biết Lục sư đệ có tiếp được hay không?”

Dương Thanh Dao nghe Huyền Phong nói như vậy, tim không khỏi thắt chặt, giống như đã dâng lên đến cổ họng.

Trên mặt Lục Mộng Thần toát ra khí thế lẫm liệt, thân người bay lên, hét: “Phổ... Chiếu... Vạn... Vật.” Vân Vụ kiếm vẩy ra hàng chục đạo kiếm quang to lớn, chúng tụ lại thành một, vô pháp tìm được bất kỳ khe hở nào. Tựa như thủy ngân trút xuống mặt đất, điên cuồng công kích từng đóa quỷ hỏa u ám do Cao Vu phát ra.

Dưới Phong Thần Kiếm Quyết chí cương chí dương này, toàn bộ quỷ hỏa đều bị tan biến. Cao Vu cũng chịu xung động cực mạnh, chỉ thấy hắc kinh hô một tiếng: “Hóa ra ngươi là đệ tử Phong Thần Tông!” Sau đó hóa thành một đạo hắc quang trốn đi. Thân thể đã hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn những mảnh hắc y rơi xuống võ đài.

Dương Thanh Dao trong lòng vui sướng.

Huyền Phong tiên tử giẫm nhẹ chân, tức giận nói: “Để thần thức ác quỷ đó trốn mất, đáng tiếc!”

Thấy ba trận toàn thắng, Lý Khang Hy lãnh lẽo quát Sơn Bản Kiêu:
“Sơn Bản Kiêu, đừng khi dễ Thanh Nguyệt quốc ta. Sau này phụng cống
mỗi năm không được ít hơn ngàn vạn lượng.

Sơn Bản Kiêu mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống, thân thể run rẩy, gật
đầu không ngừng.

Lý Khang Hy cực kỳ vui mừng, cho bày yến tiệc thịnh soạn. Những thứ
tưởng thưởng cho Lục Mộng Thần cũng không ít.

oOo

Trong một sơn động âm u, Bạch Ngọc Tà đang ngồi xếp bằng vận công,
khắp người tỏa ra khói hồng. Hồi lâu sau, hắt mở hai mắt, khẽ than:
“Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn xú kỹ nữ này dám đả thương tiểu gia... Hừ,
con bé nhìn không tệt họ Dương kia cùng ngọc tiêu đó, ta nhất định phải
chiếm được.”

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Động Phòng Giáo Điều

Cùng nhau ăn uống xong, chúng nhân từ biệt hoàng đế Lý Khang Hy, trở về Kiếm Thần phủ.

Huyền Nguyệt kêu: “Ai da! Hôm nay thật no hết sức, trước giờ chưa khi nào ăn nhiều sơn hào hải vị như thế này!”

Huyền Tuyết che miệng cười, nói: “Tứ sư muội bị mang lên núi thanh tu từ nhỏ, đương nhiên chưa ăn qua những thứ ngon ở nhân gian rồi!”

Huyền Phong mỉm cười nhìn mọi người, phiên muện trước kia đã tan biến. Nàng quyết định ngày mai về Quảng Hàn Cung tạ tội với sư phụ nên nói với Lục Mộng Thần: “Lục sư đệ, chúng ta cũng phải cáo từ, quay về Quảng Hàn Cung phục mệnh sư phụ.”

Lục Mộng Thần ngẩn ra, nói: “Ồ, các vị sư tỷ, nhanh như vậy đã phải đi rồi sao?”

Dương Thanh Dao nhận thấy tấm chắn cứu mạng này sắp bị mất bèn vội vàng nói: “Bốn vị sư tỷ, nán lại thêm vài ngày đi! Ngày mai chúng ta đi Vọng Giang Lô trú danh nhất ở kinh đô ngắm cảnh.”

Huyền Nguyệt vốn tinh nghịch nhất, reo hò tán thưởng.

Huyền Phong cười, đáp: “Thanh Dao sư muội, nếu lưu lại nữa e rằng sư phụ sẽ quở trách thêm. Đa tạ sư muội và Lục sư đệ, chúng ta sau này có

duyên sẽ gặp lại.”

Vừa dứt lời, dưới chân bốn vị tiên tử xuất hiện một đạo lưu quang rồi tan biến trong chớp mắt.

Lục Mộng Thần quay người nói với Dương Thanh Dao: “Thanh Dao, chúng ta vào nhà thôi.”

“Tả hộ pháp, bọn người Quảng Hàn Cung đã đi rồi. Chúng ta mau đến giết tiểu tử đó!”

“Thiên Minh, người tu chân giới sao có thể giết người ở kinh đô phồn hoa chứ! Đợi chúng ra ngoài rồi xuất thủ cũng không muộn.”

“Được, Tả hộ pháp! Tất cả đều theo ý người.”

Hai người vào trong phòng, Dương Thanh Dao cúi đầu không nói gì, tựa như có vô vàn tâm sự.

Lục Mộng Thần chưa bao giờ nhìn thấy Thanh Dao như vậy, hăn vịn bờ vai mềm mại của nàng, nhỏ giọng hỏi: “Thanh Dao, nàng sao vậy? Có tâm sự gì phải không?”

Dương Thanh Dao nhú mày, chậm chậm nói: “Mộng Thần à, chàng có chỗ không biết. Bích Hải Triều Thanh Tiêu trong tay thiếp chính là nguồn gốc tranh đoạt của tà phái. Thiếp lo sợ Ma Môn, Thánh Tà Tông đến cướp tiêu. Với tu vi của chúng ta sợ rằng khó mà chống đỡ!”

Lục Mộng Thần vừa nghe, đầu liền cúi xuống, hăn cũng cảm thấy việc này khá nan giải. Rất lâu sau, hăn nhẹ nhàng nói: “Thanh Dao, ta và nàng trở về Phong Thần Tông đi. Ta tin rằng những tà phái đó không dám đến quấy phá Phong Thần Tông đâu.”

Dương Thanh Dao vui mừng nói: “Tốt lắm, Mộng Thần, thiếp phát hiện chàng càng lúc càng thông minh!”

Giải quyết được việc này, hai người cảm thấy nhẹ nhõm bội phần.

Lục Mộng Thần ngồi trên giường, ngẩng đầu nhìn Dương Thanh Dao, cười nói: “Thanh Dao, chắc nàng nên cởi áo cho ta.”

Dương Thanh Dao cả kinh, không ngờ Lục Mộng Thần thật sự cho rằng lời nàng nói lúc đầu là quy tắc bất biến. Dù sao nghĩ lại có một nam nhân như vậy quả không tệ, cũng là một bảo ngọc.

Hai người khóa thân chui vào trong chăn. Lục Mộng Thần nhẹ nhàng ôm Dương Thanh Dao, mỉm cười, tiếp: “Thanh Dao, chúng ta nên làm việc thứ hai.”

Dương Thanh Dao như muốn tự sát. Vạn lần không tưởng Lục Mộng Thần đã hoàn toàn tiếp thụ bài học.

Nàng nằm sấp trên người hắn, vô cùng bối rối. Chẳng biết tại sao lúc này Thanh Dao lại không có chút nhu cầu. Hay vì nàng đã luyện đến Ngưng Thần kỳ, đối với dục vọng của cơ thể đã bắt đầu giảm bớt. Lục Mộng Thần cảm thấy kỳ quái, hắn vỗ vỗ vào bờ lưng mượt mà của Thanh Dao, khẽ giọng nói: “Thanh Dao, nàng hôm nay sao lại không cử động?” Dương Thanh Dao chỉ hận không có lỗ để chui xuống. Khuôn mặt nàng ửng đỏ, khó xử nói: “Mộng Thần, chàng cần thiếp thực hiện quy củ phu thê thứ hai sao?”

Lục Mộng Thần ném ra một câu kinh thiên động địa: “Thanh Dao, nàng không biết rồi. Ta từ kinh nghiệm hai lần trước nhận thấy phương thức này đối với việc đột phá Tinh Tiên thần công có ích lợi rất lớn nên ta muốn hôm nay chúng ta tiếp tục làm việc thứ hai đó.”

Dương Thanh Dao không biết phải nói sao.

Có chút bất lực, động tác của Thanh Dao bắt đầu. Vì công lực của nàng hơi thấp, không quá một khắc, Thanh Dao đã chìm trong tiên cảnh bồng bênh.

Xuân sắc...

Dương Thanh Dao so với thời gian vận động bình thường có ngắn hơn, dần dần dừng lại, tiến vào cảnh giới tầng thứ nhất Tinh Tiên thần công, trong một đêm đạt đến Ngưng Thần hậu kỳ.

Lục Mộng Thần ngẫm vận tầng thứ tư Tinh Tiên thần công, di chuyển hàng chục vòng châu thiên nhưng cũng không có chút tiến triển, vẫn dừng lại ở cảnh giới Tứ Tượng Sinh Diệt như trước. Hắn không khỏi thất vọng, đành vận từng vòng châu thiên một thử vận may.

Đêm nay, mỗi Lục Mộng Thần là không có tiến triển gì lớn.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hương Phong Phục Kích

Hôm sau, bọn họ ăn sáng xong liền đến kim điện xin phép hoàng thượng được nghỉ, lý do là về quê thăm người thân. Lý Khang Hy đạt được thắng lợi, đối với hai vị công thần này đặc biệt coi trọng, chẳng những ân chuẩn thỉnh cầu mà còn ban thưởng rất nhiều tài bảo.

Bọn họ ra khỏi kinh đô, tìm chỗ dân cư thưa thớt để ngự kiếm phi hành quay về Phong Thần Tông.

Lục Mộng Thần cười Quy Long kiếm sáo đưa cho Thanh Dao, khi vừa chuẩn bị phi hành thì đằng sau truyền đến một giọng cười nham hiểm: “Lục Mộng Thần, chúng ta lại gặp nhau. Ta đã nói rồi, ta sẽ tìm người báo thù!”

Lục, Dương hai người quay đầu lại nhìn, không phải ai xa lạ, chính là kẻ hôm đó đã cùng quyết đấu trên lôi đài - Thiên Tinh Cung Đoạn Thiên Minh. Đứng bên cạnh gã còn có một trung niên nam tử, dáng người gầy gò, vẻ mặt âm trầm.

“Là người?” Dương Thanh Dao kinh hô, Đoạn Thiên Minh này nàng tự nhiên có thể nhận ra.

Lục Mộng Thần giơ Vân Vụ kiếm lên, cao giọng nói: “Người đã đến báo thù, vậy thì lại đây!” Kỳ thực hẳn không hề sợ Đoạn Thiên Minh, nhưng người trung niên bên cạnh gã, hẳn nhìn không ra một chút tu vi của

đối phương, chỉ một điểm này, hẳn hiển nhiên đã khó nắm chắc được phần thắng.

Người trung niên cao gầy kia cười hắc hắc, nói: “Lục Mộng Thần, thức thời thì khoan tay chịu trói, ngoan ngoãn giao Dương Thanh Dao cho chúng ta. Nếu không hôm nay Hương Phong Cốc - Viên Dạ ta nhất định sẽ khiến người máu bắn năm bước.”

Dương Thanh Dao quát: “Chúng ta là người của Phong Thần Tông, người dám làm gì chúng ta?” Nàng định dùng danh tiếng của Phong Thần Tông hù dọa đối phương, thế nhưng kế sách này nàng đã tính sai.

Viên Dạ cười nham hiểm: “Đừng đem Phong Thần Tông dọa dẫm ta, lão tử là Tả hộ pháp Hương Phong Cốc còn sợ mấy tên tiểu bối các người sao. Các người biết hôm đó đã đắc tội với ai không? Thiên Minh là hài tử yêu thương nhất của tổng hộ pháp Hương Phong Cốc ta, chính là nhị cung chủ của Thiên Tinh Cung.

Dương Thanh Dao sắc mặt kinh hãi, hỏi lại: “Thiên Tinh Cung chẳng nhẽ là thế lực chi nhánh của các người?”

Lúc này Đoạn Thiên Minh ở bên cạnh cười ha ha nói: “Dương Thanh Dao, nàng thật thông minh. Nhưng các người đã biết bí mật này thì nhất định phải chết. Thật đáng tiếc cho mỹ nữ tuyệt thế như nàng!”

“Bỉ ối!” Dương Thanh Dao cắn hận mắng.

Lục Mộng Thần quay người ra sau nhìn, phát hiện hướng đào tẩu đã bị khí thế cường đại của đối phương phong kín. Xem ra chỉ đành chiến đấu rồi tìm cơ hội chạy thoát.

Hữu thủ của Viên Dạ giơ lên, một thanh trường kiếm màu đỏ thẫm hình lưỡi xuất hiện trong tay. Hắn nhìn Lục Mộng Thần giống như đang nhìn một con sơn dương chờ bị giết thịt.

Viên Dạ lay động trường kiếm, quát lên: “Xạ Nhật Thần Quyết đệ nhất thức - Kiếm Kích Trường Không!” Cùng một chiêu, Đoạn Thiên Minh so với Viên Dạ còn kém xa. Vô số kiếm ảnh quay cuồng, mang theo hoa quang cực lớn, như thiểm điện đánh về phía Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần toàn lực vận khởi tầng thứ tư Tinh Tiên thần công, một chiêu Húc Nhật Đông Thăng, vân vụ trắng mịn mù từ thân kiếm bốc lên, đâm vào quang hoa to lớn kia.

Quang hoa xuyên vào màn sương, hai quả cầu thái dương vừa mới hiện ra bị đánh rơi xuống.

Lục Mộng Thần nhanh chóng thối lui, kiếm quang cực lớn đuổi sát không bỏ.

Ở chỗ khác, Đoạn Thiên Minh đang giao thủ với Dương Thanh Dao.

Hai bên chém ra các đạo kiếm cường, khi chạm nhau phát ra tiếng vang cực lớn. Khiến Đoạn Thiên Minh kinh dị là Dương Thanh Dao đã đạt đến Ngưng Thần hậu kỳ, với tu vi Hợp Khí kỳ của hắn, muốn chiến thắng Ngưng Thần sơ kỳ đã thật sự có chênh lệch rất lớn rồi. Thanh Dao vung ra kiếm quang cường đại khiến hắn cảm thấy vất vả mệt mỏi, nhưng hắn quá sĩ diện, vẫn cực khổ chống đỡ.

“Kim Quang Vạn Đạo!” Lục Mộng Thần quát to, vạn đạo kim sắc kiếm quang hợp thành một kiếm cầu to lớn, nhanh chóng đánh tới kiếm quang của Viên Dạ.

Hai đạo kiếm quang mãnh liệt chạm vào nhau rồi đồng thời tan biến. s

Lục Mộng Thần khẩn trương nhìn Viên Dạ, nhận thức được thực lực đáng sợ của đối thủ. Phải dùng đến hai chiêu mới hóa giải được một kích trí mạng của hắn.

Viên Dạ đang muốn phát ra sóng công kích thứ hai thì một tiếng kêu thảm truyền đến. Hắn quay đầu nhìn, thấy Đoạn Thiên Minh bị kiếm quang của Dương Thanh Dao quét trúng ngực, ngã trong vũng máu.

“A!” Viên Dạ sửng sốt, vội vàng nâng Đoạn Thiên Minh dậy, quang hoa trên tay liên tục đánh vào trong thân thể hắn để điểm huyết, run giọng nói: “Thiên Minh, người thế nào?”

Đoạn Thiên Minh hơi thở yếu ớt, thều thào: “Hữu hộ pháp... ta... không được rồi... Người mau... thu... nguyên thần... của ta... mang cho phụ thân ta... người sẽ có biện pháp.” Miễn cưỡng giơ tay chỉ vào Dương Thanh Dao, hàm chứa bi thương vô tận nói: “Xú nương môn đó... nhất định phải giúp ta giết ả... báo thù cho ta.” Nói xong đầu nghẹo xuống, đoạn khí.

Viên Dạ đau khổ gào một tiếng, từ trong ngực lấy ra một cái hộp, dùng tay ấn vào đầu Đoạn Thiên Minh. Một luồng khói trắng lơ lửng bay lên, rồi bị hút vào trong hộp.

Cẩn thận cất hộp vào, Viên Dạ sát khí đằng đằng nhìn Dương Thanh Dao phẫn nộ nói: “Xú a đầu, người giết thiếu chủ, ta nhất định phải lấy mạng người.” Nói xong, vẩy ra một đạo quang hoa cực lớn bổ mạnh về phía Thanh Dao.

Khí lực toàn thân Dương Thanh Dao bị phong tỏa, không thể cử động. Lục Mộng Thần thấy tình thế không ổn, nhảy vút đến phía trước nàng, thi triển Phong Thần Kiếm Quyết đệ tam thức - Phổ Chiếu Vạn Vật. Nháy mắt một biển kiếm màu vàng dâng lên, cuồn cuộn xông đến kiếm quang vĩ đại của Viên Dạ.

Bất phân thượng hạ, hai đạo kiếm quang đồng thời tan biến.

Viên Dạ trừng mắt, lạnh lẽo quát: “Phong Thần Kiếm Quyết quả là danh bất hư truyền, đáng tiếc cảnh giới của người kém xa ta. Xem Xạ Nhật Kiếm

Quyết đệ nhị thức của lão tử, Lôi Đình Vạn Quân!” Nói xong trường kiếm đâm ra, một đạo kiếm trụ vĩ đại kèm theo khí thể như phong lôi, đâm vào Lục Mộng Thần

Đột nhiên.

Lục Mộng Thần trở nên phiêu dật, Vân Vụ kiếm trong tay trở nên linh hoạt vô cùng, hét lớn: “Thanh Phong Từ Lai!” Hai mươi tư kiếm thức và hai mươi tám kiếm ý được Lục Mộng Thần hoàn thành trong nháy mắt.

Từng cơn gió mát như có như không chậm chậm thổi vào kiếm trụ đang bắn tới.

Đây chính là Phong Thần Kiếm Quyết đệ tứ thức, thiên hạ chí âm chí nhu Thanh Phong Từ Lai. Vào thời khắc mấu chốt, Lục Mộng Thần chợt hiểu rõ chân lý của kiếm quyết này.

Cơn gió hết sức nhẹ nhàng này, tựa hồ không có chút uy lực nào. Nhưng khi tiếp xúc với kiếm trụ to lớn thì từng chút một thổi tan hoàn toàn kiếm trụ, giống như gió mát với gỗ mục, quang hoa to lớn bị thổi đến nỗi từng hạt nhỏ cũng tan biến, cảnh tượng vô cùng quý dị.

“A!” Viên Dạ kinh hô, trên mặt hiện đầy vẻ kinh ngạc. Hắn không ngờ đệ tử Phong Thần Tông ở trước mắt đã luyện thành Phong Thần Kiếm Quyết đệ tứ thức.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Hiểm Tượng Hoàn Sinh

Viên Dạ cẩn thận đánh giá lại tên đệ tử Phong Thần Tông này, âm hiểm cười nói: “Thật không ngờ người lại có thân thủ như thế, xem ra cũng khó bắt được người. Nhưng đáng tiếc người chỉ là đang nằm trong giai đoạn Triều Nguyên kỳ, so với ta là người đã bắt đầu bước vào thời kỳ quy đạo, thì vẫn còn khác biệt rất xa. Tiểu tử nhìn cho kỹ, tuyệt kỹ Hương Phong Cốc, Xạ Nhật kiếm quyết đệ tam thức, Nhất tiễn đoạt mạng.”

Dương Thanh Dao đột nhiên rút Bích Hải Triều Thanh tiêu ra, lạnh lẽ truyền âm tới Lục Mộng Thần: “Mộng Thần, hãy tiến vào cảnh giới ngưng thần hậu kỳ, thiếp đã lĩnh hội được một chút tiêu pháp, chúng ta hãy hợp lực giáp công ác tặc này.”

Lục Mộng Thần hơi nao núng, truyền âm nói: “Được, Thanh Dao, sau khi ta xuất chiêu, ở phía nam sẽ mở ra một lối thoát. Khi đó chân nguyên của ta sẽ hao tận, nàng và ta phải nhanh chóng xông về hướng Nam mà đào tẩu.”

Viên Dạ hung ác trừng mắt nhìn hai người, thân hình trong phút chốc đã cong lại như con tôm. Đột nhiên, trường kiếm màu đỏ ẩn chứa vô số chân khí cường đại, thân hình nhất động, kiếm quang hóa thành một mũi tên khổng lồ, nhanh như tia chớp bắn tới phía trước.

Khuôn mặt của Lục Mộng Thần đột nhiên bừng đỏ, vận khởi toàn bộ chân nguyên, nâng Vân Vụ Kiếm chênh chếch về phía trước. Ngay lập tức

không gian và thời gian trong khuôn viên mười thước liền bắt đầu nổi lên những đợt sóng giống nhau, từng gợn sóng từ mũi kiếm từ từ lan tỏa ra ngoài không gian, thời gian bắt đầu chậm lại, vạn vật xung quanh hết thảy cũng đột nhiên trở nên chậm lại như thế.

Mũi tên bằng kiếm quang kia có vẻ như đang kéo theo sức nặng ngàn cân, tuy vẫn lao về phía trước nhưng tốc độ đã chậm đi rất nhiều.

Viên Dạ lúc này đột nhiên cảm thấy không còn khống chế được bản thân, hô hấp trở nên khó khăn thập phần, trông như là đang gặp phải cơn ác mộng đáng sợ. Nhưng hãn quả không hổ là cao thủ Quy Đạo kỳ, hãn ngâm vận chân nguyên, lập tức khiến cho tình huống bản thân đỡ hơn được một chút, ngón tay khả dĩ có thể hoạt động nhẹ. Đột nhiên hãn phát hiện ra, trong không gian trước mặt bất ngờ xuất hiện vô số gợn sóng, mũi quang tiễn to lớn đang chầm chậm lao đến, liền bị những gợn sóng này từ từ chấn vỡ tan nát, rồi cuối cùng thì tiêu biến mất.

Từng đợt, từng đợt gợn sóng chậm rãi nhắm hướng của hãn mà xô tới.

<http://4vn/forum/showthread.php?t=6054>

“A!” Họ Viên kinh hoàng tới mức phải kêu lên đầy vẻ sợ hãi, hãn cho tới bây giờ vẫn chưa hề thấy qua kiếm chiêu nào của Phong Thần Tông mà lại thần kỳ như thế. Trong lúc hoang mang, hãn vội vàng vận khởi toàn bộ chân nguyên, bên ngoài cơ thể phát ra một vầng hào quang màu đỏ bao bọc lấy toàn thân.

Quả nhiên là cao thủ Quy Đạo kỳ có khác, với hành động toàn lực này, hãn khó khăn lắm mới ngăn cản được những gợn sóng không gian cường đại này.

Đột nhiên một khúc tiêu du dương phiêu lãng từ từ vang lên, tựa như trăm hoa đang đua nở trong không cốc, vô số hương thơm thoang thoảng bất ngờ tràn ngập trong không khí. Thì ra Dương Thanh Dao đã phát động

thế công bằng Bích Hải Triều Thanh tiêu. Chiêu tiêu pháp này chính là chiêu thứ nhất được tiểu Ngư lưu lại trong thần thức của nàng, Danh Không Cốc Bách Hợp.

Tiếng tiêu thật thần kỳ, nó vốn là sự cảm thụ bằng tai, thế nhưng lại hóa thành mùi hương thơm ngát được cảm thụ bằng mũi.

Quả nhiên là tiếng tiêu thần kỳ.

Người hương khí thanh đậm thư thế, Viên Dạ tựa hồ như say như mê, ngơ ngẩn đứng yên bất động.

Lục Mộng Thần lúc này chân khí mười phần tiêu hao hết chín, cảm thấy toàn thân hư thoát. Hắn vội đến bên cạnh Dương Thanh Dao, chuẩn bị ôm nàng đào tẩu.

“Ầm, Ầm”, cả một vùng đất đai rộng lớn đột nhiên bị chấn động mãnh liệt. Cây cối xung quanh chao đảo nghiêng ngả, chim muông trong rừng kinh sợ bay tán loạn khắp nơi, thú rừng cũng kinh hoảng bỏ chạy loạn xạ.

“Rắc, rắc”, mặt đất nứt ra một đường rãnh dài trăm thước, rộng mười thước, từ trong vết nứt đen tối đó lại thấy bay ra một luồng khói trắng thật lớn.

Luồng khói trắng kia bay xuống cách ba người chừng mười thước, rồi từ từ tiêu tán đi, sau đó xuất hiện một con tê giác lớn dài khoảng mười thước.

Dương Thanh Dao cùng Lục Mộng Thần đồng thời kinh hô một tiếng. Viên Dạ đang lục bị ảo giác say sưa khiến cho thần tình ngơ ngẩn liền choàng tỉnh lại, trừng mắt nhìn sang quái thú.

Con tê giác to lớn này, toàn thân phảng phất như là đang mang chiến bào màu bạc, óng ánh lung linh. Đôi lục nhãn giống như hai cái chuông đồng, chiếc mũi đen kịt rộng tựa cái bát, đang phì phò phun ra từng luồng

bạch khí. Trên đỉnh đầu nó là một cái sừng tê giác màu bạc dài độ một thước. Tứ chi đặc biệt cường tráng, kỳ lạ nhất là bốn bàn chân, ở trên mỗi bàn chân đều có năm cái vuốt lớn màu đen dài độ một thước, giống như năm ngọn đao sắc bén, cắm sâu xuống đất.

Viên Dạ bình tĩnh từ trong tiếng tiêu, kêu lên thất thanh: “Chẳng lẽ đây là Địa Chúc Tê, một trong Thần châu tứ đại mãnh thú trong truyền thuyết?”

Lục Mộng Thần ngẩn ra hỏi: “Địa Chúc Tê là cái gì?”

Viên Dạ thoái lui vài bước, khoảng cách lúc này giữa hắn và Dương Thanh Dao chỉ có hai thước. Vừa rồi bọn họ vừa trải qua trận đấu sinh tử, nhưng không ngờ vào thời khắc này lại đứng yên, không đấu nữa.

Viên Dạ lộ vẻ kinh sợ, giải thích: “Địa Chúc Tê này đúng là một kỳ thú trong truyền thuyết từ thời kỳ viễn cổ hồng hoang lưu lại, tính cách hung ác vô cùng, chuyên môn hút lấy chân nguyên của người tu chân, người tu chân có thực lực càng cường đại, nó càng thích. Toàn thân của Địa Chúc Tê kiên cố vô cùng, trong thiên hạ, có lẽ chỉ có Phong Thần thiên kiếm của Phong Thần Tông mới có thể trăm được nó. Mà con tê giác kia công lực cực kỳ bá đạo. Trời!” Viên Dạ kêu lên một tiếng sợ hãi, thì ra hắn phát hiện Địa Chúc Tê lúc này đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Lục Mộng Thần khẩn trương nắm chặt lấy Vân Vụ kiếm, chuẩn bị đợi đến thời khắc quan yếu nhất thì sẽ phóng xuất Long nhi cùng tiểu Ngư ra.

Trên mặt Viên Dạ lộ xuất thần tình âm hiểm, hắn đột nhiên nắm lấy Dương Thanh Dao rồi nhắm hướng Địa Chúc Tê ném tới, sau đó thân hình hóa thành một đạo lưu quang, bỏ chạy thật xa. Trước khi rời đi, hắn còn ném lại tràng cười âm hiểm, rồi nói: “Ha ha, Dương Thanh Dao, nhường cho người trở thành mỹ vị của Địa Chúc Tê đấy.”

Mọi việc đều phát sinh rất bất ngờ, Lục Mộng Thần căn bản vốn không kịp ra tay.

Dương Thanh Dao bị ném về phía Địa Chúc Tê nhanh như chớp.

Địa Chúc Tê há cái miệng lớn của nó, phun ra một đạo bạch vụ. Đạo bạch vụ này như có thực chất, chẳng những có thể ngăn cản thế bay tới của Dương Thanh Dao, mà còn nhẹ nhàng đẩy nàng ngã ra trên mặt đất.

Địa Chúc Tê ngưng thần nhìn Bích Hải Triều Thanh tiêu kia, dường như có vẻ rất quen thuộc. Thật lâu sau, đôi lục nhãn to lớn của nó bỗng nhiên xuất hiện một giọt nước mắt.

Đột nhiên nó ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng kinh thiên động địa. Sau đó toàn thân lại một lần nữa hóa thành một quầng bạch vụ, rồi nhanh chóng đuổi theo hướng Viên Dạ vừa bỏ chạy.

Như điện, như mộng, như lộ.

Lục Mộng Thần cảm giác như vừa trải qua một giấc mộng dài, từ khi Địa Chúc Tê xuất hiện cho đến lúc biến mất, tất cả đều như hư ảo, nhưng lại cũng như thật.

Dương Thanh Dao lúc này đã ngất lịm trên mặt đất.

Lục Mộng Thần gắng gượng bước về phía trước, đỡ nàng ngồi dậy, rồi truyền vào người nàng một chút Tinh Tiên thần công còn sót lại. Dương Thanh Dao khẽ rên lên một tiếng, mơ hồ tỉnh lại, nhưng Lục Mộng Thần lúc này hầu như chẳng còn một chút chân nguyên nào, đột nhiên trước mắt thấy tối sầm lại, rồi ngã ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Lục Mộng Thần tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong một sơn động, còn Dương Thanh Dao thì đang ngồi bên một đồng lửa, loay hoay nướng một con thỏ hoang, hương vị thoang thoảng lan tỏa ra khắp cả động.

Lục Mộng Thần cố gắng đứng lên, Dương Thanh Dao cảm giác được điều khác lạ, vội ngược lên nhìn, vừa vặn thấy được Mộng Thần đã tỉnh lại,

nàng vội vàng chạy đến đỡ lấy hắn, sau đó đưa con thỏ đã được nướng chín ra, quan tâm nói: “Mộng Thần, chàng đã hôn mê mười ngày rồi, nhanh, trước tiên hãy ăn một chút đồ đi đã nhé.”

Lục Mộng Thần rùng mình, không ngờ rằng mình đã hôn mê mười ngày rồi. Hắn mơ mơ hồ hồ tiếp nhận con thỏ nướng, cắn một miếng, lúc này mới nhận ra là bản thân quả thật rất đói bụng, hắn vừa ăn vừa hỏi: “Thanh Dao, chúng ta đang ở đâu đây?”

Dương Thanh Dao cười nói: “Chúng ta đang ở tại phía nam của Thanh Nguyệt Quốc, cách kinh đô một ngàn dặm.”

Lục Mộng Thần kêu lên kinh hãi, hắn nhớ rõ trước khi hôn mê, bọn họ cũng chỉ cách kinh đô không đến một trăm dặm, làm sao trong vòng mười ngày lại có thể đến được nơi này?

Hắn kinh ngạc đến mức quên cả nhai thức ăn, ngơ ngác nhìn sang Thanh Dao.

Dương Thanh Dao dùng tay xoa nhẹ lên vai hắn, khẽ cười nói: “Mộng Thần, chàng ngốc quá, đương nhiên là thiếp đã công chàng đến đây rồi.”

“A!” Lục Mộng Thần ngây ngốc thốt lên. Đột nhiên hắn nghĩ đến đoạn đường ngàn dặm này, sương gió dãi dầu, Thanh Dao hẳn là đã chịu không ít khổ ải để đưa được hắn tới đây, nhìn gương mặt Thanh Dao có chút tiều tụy, trong mắt hắn đã bắt đầu ươn ướt.

Trong lòng dâng lên sự cảm động không nói lên lời, hắn vội nắm lấy bàn tay của Thanh Dao, nghẹn ngào nói: “Thanh Dao, trên đường đi hẳn là nàng đã chịu nhiều phen tân khổ, ta thật không biết phải tạ ơn nàng như thế nào đây.....”

Dương Thanh Dao thâm tình nói: “Mộng Thần, chúng ta là phu thê, là một đôi phu thê hoạn nạn có nhau, mặc kệ con đường phía trước có khó

khăn bao nhiêu, thiếp và chàng đều sẽ vượt qua tất cả.”

Dừng lại một chút, rồi nàng tiếp: “Kỳ thật tình cảnh của chúng ta bây giờ thập phần nguy hiểm, Thánh Tà Tông và Ma môn đều giương mắt nhòm ngó Bích Hải Triều Thanh tiêu này, thiếp nghĩ không thể vì chàng thụ thương mà chúng ta phải lưu lại cái nơi nguy hiểm đó, cho nên cần phải nhanh chóng đi về hướng Nam, tranh thủ càng đến gần Phong Thần Tông càng tốt.”

Lục Mộng Thần nhẹ nhàng đặt tay lên vai Dương Thanh Dao, nói: “Thanh Dao, nàng hãy giúp ta canh chừng, ta cần phải vận hành Tinh Tiên thần công một lát.” Nói xong, hần khoanh chân ngồi xuống, hai tay đan chéo đặt tại đan điền rồi vận khởi Tinh Tiên thần công. Lục Mộng Thần liên tục vận chuyển ba trăm vòng liên tục, chân nguyên trong cơ thể lập tức được bổ sung rất nhanh.

Qua ba canh giờ, Lục Mộng Thần chậm rãi mở mắt ra, hần cảm thấy mình đã khôi phục được tám thành so với trạng thái bình thường.

“Thanh Dao, ta đã khôi phục rồi, chúng ta đi thôi.”

Hết chương 16

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Thanh Dao Chi Tử

Sau khi vận hành chân khí được một ngày một đêm, Lục Mộng Thần rốt cuộc cũng khôi phục được chân nguyên.

Hai người liền không trì hoãn nữa, lập tức ngự kiếm nhắm hướng Phong Thần Tông bay đi. Đang trong lúc phi hành trên không, đột nhiên từ phía trước xuất hiện bốn đạo hắc vụ, rồi một tiếng hừ lạnh truyền đến: “Hai tên tiểu oa nhi kia, còn muốn chạy đâu? Chúng ta đã sớm chờ các người trên đường trở về Phong Thần Tông từ rất lâu rồi. Hãy bó tay chịu trói, rồi giao ra Bích Hải Triều Thanh tiêu, như vậy chúng ta sẽ tha cho hai cái mạng nhỏ của các người.”

Hắc vụ tan đi, để lộ ra đám người chặn đường chính là Kim Ngân Đồng Thiết tứ đại ma thánh. Thì ra bốn người này sau khi bị thương, liền đi tìm một chỗ yên tĩnh để một mặt dưỡng thương, một mặt phái môn nhân đi khắp nơi tìm kiếm nơi hạ lạc của Dương Thanh Dao và Lục Mộng Thần. Sau đó thì phục sẵn ở trên đường trở về Phong Thần Tông mà chờ bọn họ.

Thanh Bích Hải Triều Thanh tiêu này là do Ma môn tông chủ hạ lệnh bằng mọi giá nhất định phải chiếm lấy. Nếu như tứ đại ma thánh không thể hoàn thành nhiệm vụ, thì khi họ trở về sẽ bị trừng phạt nặng.

Dương Thanh Dao trong lòng thầm hô không ổn, trước bị phục kích tại Hương Phong cốc, sau là Bạch Ngọc Tà truy đuổi gắt gao. Giờ lại gặp phải Ma môn tứ thánh hung tàn, xem ra hôm nay thật là tiêu rồi, biết phải làm

sao đây? Trong lòng Dương Thanh Dao gấp rút suy nghĩ để tìm ra phương án giải quyết.

Lục Mộng Thần chính mắt nhìn thấy sự lợi hại của tứ đại ma môn, hẳn tự biết không địch lại bọn họ. Trong lòng vừa suy tính, muốn gọi Long nhi và Tiểu ngư xuất hiện để trợ giúp hẳn, nhưng gọi liên mấy tiếng mà vẫn như đá chìm đáy biển, không có lấy một hồi âm nào. Lúc này hẳn bắt đầu cảm thấy rất lo lắng.

Kim Ma ma tôn nhe răng cười: “Nữ oa nhi, tu vi của người bất quá chỉ là đang ở vào thời kỳ hậu Ngưng Thần, nếu muốn chống cự với mấy lão gia hỏa chúng ta, có lẽ còn phải chờ thêm mấy trăm năm nữa. Còn tên tiểu tử bên cạnh người kia, tài năng bất quá chỉ là ở trong Triều Nguyên kỳ, còn thua chúng ta xa lắm. Thế nào, người định giao ra Bích Hải Triều Thanh tiêu hay là phải đợi chúng ta đích thân động thủ đây?”

Tam đại ma tôn khác cũng lớn tiếng cười ha hả, dáng vẻ cực kỳ đắc ý, trông giống như là chiếc ngọc tiêu kia đã nằm trong tay chúng rồi vậy.

Đột nhiên trong đầu Dương Thanh Dao nảy ra một kế.

Nàng giong Bích Hải Triều Thanh tiêu cười nói: ” Tu vi của các vị tiền bối, vẫn bối vạn phần bội phục. Tiền bối cần ngọc tiêu này, vẫn bối tất nhiên là phải dâng nộp. Tuy nhiên, chúng vẫn bối thập phần ngưỡng mộ phong thái của chư vị tiền bối, cho nên muốn cùng chư vị trao đổi vài chiêu. Nếu như chư vị tiền bối thắng, vẫn bối sẽ can tâm tình nguyện giao nộp ngọc tiêu này ra, chẳng hay ý của tứ vị tiền bối thế nào?”

Tứ đại ma tôn sững sốt, nếu không đáp ứng thì với thân phận và mặt mũi của mình sẽ phải ăn nói thế nào? Còn nếu đáp ứng, thì đây chắc là quỷ kế của nha đầu kia rồi. Bốn lão cẩn thận tra xét tu vi của hai người một lần nữa, thấy quả thật là rất thấp, bên phía bọn họ có thể tùy tiện phái ra một người để ứng chiến thì vẫn có thể chiến thắng, xét cho cùng thì bọn họ

cũng không có gì đáng để cho hai tên tiểu bối này lừa gạt. Tứ đại ma tôn thoảng trao đổi ánh mắt với nhau, rồi Kim Ma ma tôn ngạo nghễ đứng đó, cười lạnh nói: “Nha đầu, một mình lão phu sẽ đối kháng với hai tên tiểu mao hài miệng còn hôi sữa các người.”

Dương Thanh Dao lớn tiếng khen ngợi: “Phong phạm của lão tiền bối quả thực làm cho vân bối rất khâm phục. Nhưng mà hai người bọn tiểu bối không thể ở trên không lâu quá lâu. Chi bằng chúng ta hãy xuống đất để bọn vân bối lại được chiêm ngưỡng phong thái của người.”

Tứ đại ma thánh tức thì buông một tràng cười ha hả, không nhớ rằng nữ oa nhi này lại buồn cười như thế, tuy nhiên ngẫm lại thấy yêu cầu này cũng không quá đáng. Vô luận tại không trung hay trên mặt đất, thực lực mạnh yếu của song phương đều đã quá rõ ràng. Huống hồ một người ứng chiến thì còn có ba người khác đứng ngoài giám sát.

Kim Ma ma tôn không còn nhẫn nại được nữa, nói: “Nữ oa nhi, người dẫn đường đi!”

Dương Thanh Dao nắm chặt lấy vạt áo của Lục Mộng Thần, rồi hai người song song hạ xuống mặt đất. Tứ đại ma thánh cũng lần lượt phi thân hạ xuống.

Mọi người hạ xuống mặt đất xong, đột nhiên cảm thấy từng tia hàn phong từ bốn phương ập tới. Ai nấy liền cẩn thận đưa mắt dò xét khắp nơi, thấy được ở khoảng giữa là một mảnh đất rộng cỡ năm mươi dặm vuông, tứ phía đông tây nam bắc đều có bốn ngọn núi vây quanh. Điều kỳ quái nhất chính là ở phía đông có ngọn núi lớn mà lại trụi lũ không có lấy một ngọn cỏ, trong khi ba ngọn núi kia thì lại rậm rạp, xanh tốt. Thì ra từng luồng hàn phong mà mọi người vừa cảm thấy chính là được thổi tới từ tòa núi trọc kia.

Địa phương này quả là có chút kỳ quái, tuy nhiên, mọi người cũng không hề nghĩ nhiều. Một bên là muốn cướp bảo bối, còn bên kia thì lại gấp rút muốn tìm biện pháp chạy trốn, vì vậy cho nên đối với địa hình kỳ quái nơi đây vốn không hề để tâm.

Kim Ma ma tôn chậm rãi lấy Hắc Sát côn ra, khi vừa tiếp xúc với gió, thân côn lập tức lớn hẳn ra, trên thân côn lại ẩn ước như có một đám hắc vụ nhàn nhạt, có vẻ rất quý dị. Kim Ma ma tôn trầm giọng nói: “Hai tên tiểu oa nhi, có thể bắt đầu được chưa?”

Dương Thanh Dao cười hi hi nói: “Kim tiền bối, ngài vội cái gì chứ, vẫn bối còn có một việc muốn nói. Hy vọng trước khi bắt đầu giao thủ, ba vị tiền bối còn lại có thể lui lại năm mươi thước, để tránh cho khí thế cường đại của ba vị gây áp lực mạnh đến bọn văn bối, khiến cho bọn văn bối khi chưa được trông thấy rõ phong thái của Kim tiền bối, thì hai cái mạng nhỏ này đã ô hô ai tai rồi.”

Kim Ma ma tôn luôn lãnh khốc vô tình, đâu có mấy khi lại nghe được những lời dễ chịu như vậy, nên tâm tình của lão rất vui vẻ, vung tay lên một cái, rồi cười ha hả nói: “Ba vị hiền đệ, các người lùi lại đi.”

Tam đại ma tôn khác liền lùi lại phía sau năm mươi thước, tâm trạng rất đắc ý, quay đầu nhìn vào trường đấu.

Dương Thanh Dao nháy mắt đầy ngụ ý với Lục Mộng Thần, rồi chậm chậm đưa Bích Hải Triều Thanh tiêu lên miệng thổi. Đúng là chiêu Không Cốc Bách Hợp, dưới ảnh hưởng của hương thơm nhàn nhạt, Kim Ma ma tôn như ngây như dại, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Sau khi liên tục trải qua những cuộc đào vong, Lục Mộng Thần và Dương Thanh Dao càng trở nên cực kỳ ăn ý với nhau hơn. Hẳn đột nhiên rung kiếm lên, dùng đệ tứ thức của Phong Thần kiếm quyết là Thanh Phong

Từ Lai. Một cơn gió mát nhẹ nhẽ nổi lên theo tiếng tiêu, từ chậm đến nhanh nhằm kích tới Kim Ma ma tôn.

Lục Mộng Thần không sử dụng Mộng Chi Sơ Thuỷ, bởi vì còn có tam đại ma tôn đang quan sát một bên, bây giờ hẳn chỉ hy vọng có thể đả thương Kim Ma ma tôn, sau đó sẽ lại cùng Dương Thanh Dao tức tốc chạy trốn. Lợi dụng rừng cây yểm hộ, không ngừng sử dụng kiếm chiêu âm nhu này để hạ sát đối phương. Kỳ thật loại phương pháp phối hợp này, cũng đã được Lục Mộng Thần và Dương Thanh Dao thương lượng từ trước khi còn ở trong động.

Kim Ma ma tôn quả thật là đã bất cẩn. Một mặt là lão không ngờ tới được, một đệ tử thuộc Ngưng Thần kỳ này lại có thể điều khiển được ngọc tiêu. Lúc trước tông chủ đã từng cho lão biết, chỉ có người tu chân đã đạt tới cảnh giới Quy Đạo kỳ thì mới có thể sử dụng được. Vào cái lúc tư tưởng bất cẩn này, lão đã bị tiếng tiêu hấp dẫn, tạm thời chìm đắm trong đó. Ở mặt khác, lão không hề nghĩ đến việc Lục Mộng Thần đã luyện thành đệ tứ thức của Phong Thần kiếm quyết. Trước đây, thám tử của Ma môn đã từng hồi báo rằng Lục Mộng Thần chỉ mới luyện thành đệ tam thức của Phong Thần kiếm quyết mà thôi.

Cho nên khi Lục Mộng Thần thi xuất chiêu chí âm chí nhu Thanh Phong Từ Lai này, lão vạn phần không thể đoán trước được.

Tam đại ma tôn từ xa nhìn thấy nguy hiểm vội hô to: “Đại ca, nguy hiểm!”

Âm thanh kinh hô đó đã cứu được mạng của Kim Ma ma tôn.

Kim Ma ma tôn lập tức tỉnh lại, phát giác ra một cổ chân khí chí âm chí nhu đang kích tới. Lúc này đã không còn thời gian để hoàn kích, lão chỉ đành vận khởi thập thành hộ thể chân nguyên để đón đỡ chiêu ấy.

Không có một thanh âm nào vang lên.

Kim Ma ma tôn gặp phải một kích mạnh mẽ đó, toàn thân kinh mạch như bị nổ tung rất khó chịu, cuối cùng nhờ vào tu vi nhiều năm, khó khăn lắm mới chống lại được một kích này, nhưng khóe miệng thổ ra rất nhiều máu. Kim Ma ma tôn cất giọng căm hận nói: “Hai tên tiểu oa nhi các người thật là âm hiểm, ta phải lấy mạng các người!”

Hắc Sát côn bắn ra hai đạo hắc quang, đánh thẳng đến hai người.

Lục Mộng Thần tung ra Vân vụ kiếm, một thức Húc Nhật Đông Thăng khó khăn lắm mới ngăn trở được đạo hắc quang đó. Dương Thanh Dao vận khởi tầng thứ nhất của Tinh Tiên thần công, Bích Hải Triều Thanh tiêu liền ẩn hiện quang mang, hướng đến đạo hắc quang mà đánh tới. Óanh, thân hình nàng lắc lư mạnh, khóe miệng rỉ máu.

Lục Mộng Thần vội vàng lao đến trước Dương Thanh Dao, dùng thân mình bảo vệ nàng. Hắc Sát côn trong tay Kim Ma ma tôn xấn tới, một trận mưa côn như hải triều mạnh mẽ áp tới.

Lục Mộng Thần liền xuất chiêu Vạn Đạo Kim Quang và Phổ Chiếu Vạn Vật, miễn cưỡng tiếp chiêu. Hắc phun ra một ngụm tiên huyết, hiển nhiên là kinh mạch đã bị chấn động mãnh liệt.

Kim Ma ma tôn, hừ lạnh một tiếng: “Tiểu tử, các người rốt cuộc cũng chỉ là hai tên tiểu tử, không cần lo mấy lão gia hỏa Phong Thần Tông kia bị mất mặt. Tuy nhiên, người cũng đừng cố gắng nữa, ta phải xuống tay rồi. Đốt, Hắc – Côn - Diệt - Hồn.” Tam đạo cự đại hắc sắc côn ảnh dài mấy trượng từ trên không giáng xuống Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần vội xuất ra ba thức đầu của Phong Thần kiếm quyết, vậy mà chỉ có thể hóa giải đạo côn ảnh thứ nhất. Có thể thấy dưới sự hạ thủ toàn lực, Kim Ma ma tôn thật đáng sợ như thế nào. Đệ tứ thức Thanh Phong Từ Lai còn chưa kịp xử ra, thì đạo côn ảnh thứ hai đã hung bạo ập tới thân trên của Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần bị kích trúng ngã lăn trên mặt đất, miệng phun đầy máu tươi. Lúc này đạo côn ảnh thứ ba cũng đánh đến, mắt thấy Lục Mộng Thần sắp bị phân thân toái cốt, hồn phi phách tán tới nơi.

Vào cái thời khắc ngàn cân treo đầu sợi tóc đó.....

Thanh Dao chợt chuyển động.

Thanh Dao lao đến phủ phục lên trên người Lục Mộng Thần, đạo côn ảnh thứ ba kia lập tức đánh mạnh vào người nàng.....

Đạo côn ảnh thứ ba kia là một loại chí âm chi lực, đã đánh cho lục phủ ngũ tạng của Thanh Dao bị chấn nát, máu trong miệng chảy ra ròng ròng.

Thanh Dao cảm thấy trời đất quay cuồng.

Mộng Thần thế nào? Vào thời khắc nàng bước vào cửa địa ngục, vẫn còn lo cho Mộng Thần. Nàng lấy hết sức cố lật người lại, định bảo Mộng Thần hãy nhanh chóng đào tẩu, nhưng vô luận là dùng sức thế nào thì thân thể cũng không sao cử động được.

Trong sát na này, nước mắt đã trào ra từ khóe mắt của nàng. Thanh Dao biết được là mình đã cách cái chết còn không xa nữa.

“Thanh Dao!”

Lục Mộng Thần lập tức tuôn rơi nước mắt như mưa, hần bất chấp trên người bị trọng thương thế nào, chỉ vội vàng ôm lấy Thanh Dao.

Lúc này, ánh mắt đã trở nên ảm đạm của Thanh Dao bắt đầu tán loạn, ngón tay khẽ nhúc nhích, tựa hồ như muốn vượt lên mặt Mộng Thần.

Mộng Thần vội kéo tay nàng đặt lên mặt mình, lúc này nước mắt của Thanh Dao đã thấm ướt hết cả áo của Lục Mộng Thần.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tham Thần Cấm Cung

Nơi biên thù phía tây bắc xa xôi, có ngọn Thiên Ma phong quanh năm bị hắc vụ che phủ, khiến cho cả ngọn núi giống hệt như một cái nồi đen hướng lên trời.

Trên đỉnh núi, ngay tại chính giữa là một viên khẩu rất lớn. Từ viên khẩu này đi thấp xuống dưới là một hắc động sâu thăm thẳm. Mà hắc động này thông thẳng đến đáy hàng trăm dặm, đường đi bên trong ngang dọc xen kẽ tựa như mạng nhện. Ở tận cùng hắc động là một tòa cung điện màu đen đứng sừng sững. Đây chính là tổng đàn của Ma Môn – Ma Thần Điện.

Bên trong Ma Thần Điện, vừa rộng lớn vừa thoáng đãng, phóng mắt nhìn qua tựa hồ như không thể xác định được giới hạn. Xung quanh ma khí tối đen phủ dày đặc, làm cho không gian càng thêm huyền bí và đáng sợ.

Ở trung tâm Ma Thần Điện, có bốn hắc y nhân tóc bạc đang quỳ ở đó, bọn họ chính là Kim Ngân Đồng Thiết tứ đại ma tôn. Sắc mặt tứ đại ma tôn trắng bệch ngay cả thở mạnh cũng không dám, trán thấm đẫm mồ hôi, dường như sắp phải đối mặt với sự phán quyết quan hệ đến việc sống chết của họ vậy.

Một thanh âm lạnh lẽo mà uy nghiêm từ bốn phương tám hướng vang lên, giọng nói của môn chủ Ma môn Huyết Cấm: “Tiểu Đồng, điều lúc này tiểu Kim kể có phải là sự thật không?”

Đồng Ma ma tôn nghe gọi đến tên mình thì toàn thân rung động, suýt chút nữa là nằm bò xuống, cất giọng run rẩy trả lời: “Khải bẩm tông chủ, mỗi câu Kim sư huynh vừa kể đều là sự thật. Theo lý mà nói Bích Hải Triều Thanh tiêu đó vốn là vật của Ma môn chúng ta, nhưng không hiểu tại sao, từng khối thần cấm thạch bìa đột nhiên bay ra ngăn cản đệ tử. Những lời mà chúng đệ tử vừa kể, tuyệt không dám có nửa điểm giấu diếm Tông chủ, nếu có giả trá, xin cho sét đánh tan thân!”

Ma Môn tông chủ Huyết Cấm trầm mặc một lúc, rồi thở dài một hơi, từ từ nói: “Tiểu Kim, xem ra Tham Thần Cấm Cung trong truyền thuyết lại xuất hiện ở thế gian rồi.”

Kim Ma ma tôn thoáng hơi do dự một chút, nhưng lòng hiếu kỳ mạnh mẽ đã thúc đẩy, cuối cùng vẫn không nhịn nổi mà lên tiếng hỏi: “Tông chủ, đệ tử từng nghe người đề cập đến Tham Thần Cấm Cung, không biết Tham Thần Cấm Cung này rốt cuộc là chuyện thế nào? Chẳng lẽ bên trong thật sự có giam cầm những thiên thần hung ác nhất của Thiên Giới hay sao?”

Huyết Cấm có chút kích động, lời nói hơi run rẩy: “Theo điển tịch của bốn môn ghi lại, trong thiên hạ có ngũ đại tu chân cấm địa, Tham Thần Cấm Cung này là một trong số đó. Theo truyền thuyết, ngũ đại tu chân cấm địa là cấm chế của Thiên Đế để cầm tù ngũ đại ác thần. Thiên Đế dù rằng với pháp lực vô thượng đã giam được ngũ đại ác thần này, nhưng cũng chỉ có thể đem chúng nhốt vào trong những pháp khí cấm cung. Mà ngũ đại ác thần pháp lực thông thiên, mặc dù không thể thoát khỏi nhưng vẫn có khả năng mang theo cung điện cấm chế này mà bay lượn khắp nơi, hành tung xuất quỷ nhập thần, những kẻ gặp phải nếu không bị thất tung thì cũng phải bỏ mạng. Bởi vậy, lúc trước các người nhìn thấy tòa núi đó có thể thần bất tri quỷ bất giác mà di chuyển ra sau cũng chính là như vậy. Tham Thần Cấm Cung này bên trong giam một trong ngũ đại ác thần chính là Tham Thần.”

Tham Thần! Nghe tên là có thể biết, người này rất yêu thích nhất là bảo vật, tiền tài, mỹ nữ, và quyền lực. “Bích Hải Triều Thanh tiêu đó chắc là nguyên nhân đã hấp dẫn lão xuất hiện.” Nghĩ đến đây, Ma môn tông chủ Huyết Cấm trong lòng có chút đau khổ và bất lực, bảo bối quan trọng như vậy mà lại không lấy được vào tay. Ôi chao! Những người tu chân dù mạnh thế nào cũng không dám giao đấu với thần, huống chi, đây lại còn là ác thần!

Tứ đại ma tôn hoàn toàn ngây ra, thầm nghĩ trên đời sao lại có vị thần kỳ quái như vậy? Chẳng trách nào y đã bị giam cầm và lại còn bị trục xuất khỏi thiên giới.

Khi tứ đại ma tôn còn đang trầm ngâm suy nghĩ, thì tông chủ Ma môn Huyết Cấm đột nhiên lạnh lùng hừ một tiếng, lập tức khiến bọn họ như rơi vào hố băng: “Bốn người các ngươi không hoàn thành nhiệm vụ, đáng phải chịu tội gì?”

Thân thể tứ đại ma tôn run lấy bầy, vội vàng luôn miệng cầu xin lượng thứ.

Ma môn tông chủ Huyết Cấm dừng một lát, giọng điệu cũng thay đổi, nói: “Thôi bỏ đi, lần này tuy các ngươi không đem Bích Hải Triều Thanh tiêu về, nhưng lại mang về một tin tức quan trọng, cũng coi như là đoái công chuộc tội. Lui ra đi, đợi phân phó của ta, vẫn còn việc quan trọng để các ngươi đi làm!”

Tứ đại ma tôn rớt rít tạ ơn rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

Ma Thần Điện rộng lớn vô hạn lại khôi phục sự vắng vẻ ban đầu.

oooOooo

Không biết Lục Mộng Thần hôn mê đã bao lâu, khi hân tỉnh lại thì thương tích trên người đã biến mất. Hân mở to mắt nhìn cảnh tượng kỳ

quái xung quanh, gần như không dám tin vào mắt mình.

Trời ạ! Mình đang ở đâu đây?

Đây là một tòa cung điện vô cùng hào hoa lộng lẫy, khí thế trang nghiêm đến mức thế gian tuyệt không thể có, ngay cả cung điện đế vương cường thịnh nhất so với nó cũng như đom đóm sánh với minh châu.

Cả tòa cung điện có đỉnh hình tròn, dùng vô số mã não khảm chồng lên mà thành, rủ xuống như chiếc phễu, hình dạng lạ lùng. Bề mặt rộng lớn của cung điện trải đầy những viên gạch hoàng kim sáng lấp lánh, mỗi khối có đến mười thước vuông vức. Toàn bộ vách tường là do bạch ngân làm thành, trên mặt cứ cách vài thước lại nạm một viên bảo thạch rất lớn. Xung quanh cung điện phía cạnh bờ tường có trồng những cây hoàng kim, mỗi cây đều dày đặc những chiếc lá như lục bảo thạch, trên cành cây lại có vô số trân châu óng ánh. Một khe nước tỏa ra mùi thơm ngào ngạt uốn lượn rót vào giữa những cây hoàng kim khắp cung điện, khi chảy xuống lại không ngừng biến ảo thành những sắc thái tuyệt đẹp.

Lại nhìn về phía trước, vàng, bạc, lưu ly, ngọc trai, mã não, hổ phách, trân châu, hồng ngọc..... Tổng cộng có tới mười loại bảo vật hợp thành từng bậc thềm rộng lớn, từng nhóm theo thứ tự hướng lên trên. Tại bậc thềm cao nhất có dựng một pho tượng nguy nga cao lớn, sáng long lanh dường như là dùng một khối kim cương khổng lồ để chạm khắc. Pho tượng huy hoàng, rực rỡ trong suốt đến lóa mắt nổi bật giữa tòa cung điện, hình dáng là một vị lão nhân. Vị lão nhân này một tay đeo chiếc nhẫn kim cương xanh biếc đang vươn tới trước, tay còn lại thì nắm chặt lại. Ánh mắt tỏa ra tia sáng tham lam, miệng mở rộng, phảng phất như nước miếng sắp chảy ra ngoài.

“Đây là nơi nào? Lão nhân kia thật là kỳ quái!” Lục Mộng Thần trong lòng bị chấn kinh, khi hắn đang chuẩn bị bước lên bậc thềm xem thử thì cảnh tượng càng làm giật mình hơn xuất hiện.

Bên cạnh pho tượng lão nhân to lớn đó, từ từ dâng lên một trận sương mù, mười hai cột trụ tròn và trong suốt từ trên bề mặt hoàng kim mọc lên một cách thần kỳ. Mỗi cột tròn cao khoảng mười thước, rộng ba thước, bên trong chứa đầy dịch thể, càng khiến người ta kinh ngạc hơn là trong mỗi cột tròn đều có ngâm một nữ tử tuyệt đẹp. Mười hai nữ tử y phục không giống nhau, thần thái khác biệt, tràn đầy vẻ mỹ hoặc và phong tình.

Mười hai cột tròn trong suốt này chia đều hai bên pho tượng lão nhân. Nữ tử trong cột tròn ở cuối cùng bên phải khiến cho Lục Mộng Thần cảm thấy mười phần quen thuộc. Hắn tung người lên, lao đến bên cạnh cột tròn đó.

“A, Thanh Dao!” Lục Mộng Thần kinh hãi thốt lên.

Hết chương 18

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tử Vân Đế Phi

Thân thể của Thanh Dao được ngâm trong dịch thể trong suốt, đang trôi nổi ở lưng chừng không. Bộ y phục vốn nhuộm đầy máu tươi của nàng đã không còn thấy nữa, thay vào đó là bộ cung bào màu sắc rực rỡ. Hai mắt Thanh Dao hơi khép, nét mặt đầy tĩnh lặng, đôi môi khẽ mở, phảng phất như đang chìm trong giấc ngủ ngọt ngào.

“Thanh Dao! Thanh Dao!” Lục Mộng Thần lệ tuôn trào, hăn dùng hết sức đập mạnh vào thành chắn của trụ tròn.

Đột nhiên, đôi mắt của pho tượng chợt lóe lên, quang mang chói mắt bắn tới Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần đang trong lúc cực kỳ bi thương, chỉ trong chớp mắt đã bị đánh văng ra ngoài mười thước, ngã ngửa xuống đất. Nỗi đau thương vô tận ở trong lòng bỗng chốc lan tỏa khắp cơ thể. Hăn nằm ở đó, cảm thấy toàn thân vô lực, hai mắt thất thần nhìn lên mái vòm hình phễu.

“Ha ha ha, tiểu quý, giả chết cái gì, mau đứng dậy!” Một thanh âm quái dị vang lên.

Thì ra giọng nói đó phát ra từ pho tượng lão nhân to lớn kia. Lục Mộng Thần nhìn lão ta, nghi hoặc hỏi: “Lão là ai?”

Pho tượng lão nhân phát ra một tràng cười quái dị, rồi nói: “Ta là ai? Ha ha ha, đã lâu rồi không có người hỏi ta như thế. Ta tham tài, tham sắc, tham

đến nỗi cái gì cũng không chừa. Ha ha ha, ta chính là Tham Thần đại đế! Hứ!”

Lục Mộng Thần hơi choáng váng, không nhớ được ở trong tu chân giới lại có nhân vật như vậy, mà hắn cũng chẳng màng chuyện đó. Hắn quay đầu lại, nhìn thê tử Thanh Dao của mình với ánh mắt tràn trề thâm tình, như là không muốn rời ra khỏi nàng nữa, rồi trầm giọng hỏi: “Lão là chủ nhân của cung điện này sao?”

Hai mắt Tham Thần đại đế chớp lên, lạnh lẽo hừ một tiếng: “Không sai, ta chính là chủ nhân của cung điện này. Tiểu quỷ, nghi vấn của người cũng nhiều thật!”

Lục Mộng Thần chỉ tay vào Thanh Dao, lạnh giọng nói: “Tại sao người lại giam thê tử của ta vào trong đó? Lẽ nào đối với một người đã chết mà người cũng không chịu buông tha hay sao?”

Tham Thần đại đế trố mắt ra, điên cuồng cười: “Tiểu quỷ người nói cái gì? Ai là thê tử của người? Người nhìn không thấy hả, mười hai nữ nhân trong Trùng Sinh Trụ này đều là phi tử của Tham Thần đại đế ta. Nữ nhân mà người nói chính là Tử Vân tiên phi, là một trong mười hai phi tử của ta. Người dám cướp vợ ta, tiểu tử người chắc không muốn sống hả? Hừ hừ!”

“Cái gì? Phi tử của người?” Lục Mộng Thần nhất thời ngẩn người ra, rồi hỏa khí trong lòng tức thì bốc cao ba trượng, quát lớn: “Lão đầu, giữa thanh thiên bạch nhật mà người có thể nói đùa hay sao? Đây rõ ràng là Thanh Dao, thê tử của ta. Lúc nãy chúng ta vừa cùng nhau nghênh chiến với tứ đại ma tôn.”

Tham Thần đại đế lạnh lùng nói: “Tiểu quỷ, có lẽ đời này nàng là thê tử của người, nhưng người nên biết, một trăm vạn năm trước, nàng đã từng là thần tiên trên trời. Tử Vân phi tử là người mà ta yêu thương nhất. Người nói xem, rốt cuộc giữa ta và người thì ai là kẻ đến trước?”

Lục Mộng Thần nghe vậy thì ghen lời, trong lòng vừa hận vừa tức giận, sắc mặt xanh mét. Hắn ngừng một chút rồi lại cao giọng quát: “Lão đầu, lão nói bậy cái gì. Trăm vạn năm trước? Lão tưởng rằng lão là thần tiên hả?”

Tham Thần đại đế nén không nổi nộ khí trong lòng, giận dữ nói: “Nói thật cho người biết, ta chính là Tham Thần đại đế, là kẻ đứng đầu trong Thiên giới ngũ đế thuộc về trăm vạn năm trước!”

“Cái gì? Tham Thần đại đế của thiên giới?” Lục Mộng Thần lại ngây ra.

Tham Thần đại đế thấy Lục Mộng Thần ngơ ngẩn như thế, thì giọng điệu có chút đặc ý, nói tiếp: “Mười hai nữ nhân ở trước mặt người đây, trước kia đều là phi tử của ta khi còn ở Thiên giới. Ta vốn không biết bao nhiêu thời gian, cuối cùng mới có thể tìm lại được toàn bộ bọn họ sau khi trải qua luân hồi trong nhân giới. Hiện tại, tuy nhục thể của bọn họ đều bị tổn hại, nhưng thần thức vẫn còn tồn tại như trước. Chỉ cần được ngâm trong Trùng Sinh Trụ của ta thêm ba trăm năm nữa thì các nàng ấy đều có thể trùng sinh. Ha ha ha!”

“A!” Lục Mộng Thần kinh ngạc la lên một tiếng. “Nương tử Thanh Dao của ta vẫn có thể sống lại sao?”

Tham Thần đại đế càng đặc ý hơn, liền cười khoái trí nói: “Cái đó đương nhiên! Tiểu quý, này giờ người hỏi cũng không ít, giờ đến lượt ta hỏi người. Người hiện giờ đang ở trong Tham Thần Cấm Cung, bên trong có cấm chế vô cùng mạnh mẽ, ở đây chỉ có những vật chất vô sinh mệnh mới có thể tiến vào. Tại sao lúc đó, khi ta hút lấy bảo kiếm của người thì cơ thể người cũng theo được vào? Ta đã kiểm tra thân thể của người, chẳng qua chỉ là trình độ Triều Nguyên kỳ của tu chân giới, thế nhưng trong thân thể của người dường như còn có một cỗ lực lượng bốn nguyên cực kỳ hùng mạnh. Người nói cho ta nghe thử, rốt cuộc người lại là ai đây?”

Lục Mộng Thần không ngờ Tham Thần đại đế lại hỏi nhiều như vậy, những vấn đề này ngay cả bản thân hắn cũng không rõ ràng, vậy bảo hắn làm sao có thể trả lời đây? Trầm mặc hồi lâu, rồi hắn mới khẽ giọng nói: “Lão đầu, ta cũng không biết. Ta vốn không biết một mảy may nào về những vấn đề mà lão vừa nhắc đến.”

“Cái gì, ngươi không biết?” Tham Thần đại đế tức thì sảng giọng. Một hồi sau, lão lại nghĩ đến việc gì đó, liền nói với giọng không chút hảo ý: “Tiểu quý, bất quá ngươi đã vào đây thì ta sẽ không để ngươi ra ngoài. Lão nhân gia ta tịch mịch đã lâu, vừa khéo có một người còn sống vào đây để cùng ta trò chuyện, cũng không tệ, ha ha!”

Ánh mắt của Lục Mộng Thần lúc này vẫn không rời khỏi Thanh Dao dù chỉ là một thời hay nửa khắc. Hắn càng nhìn trong lòng càng thương cảm.

Bỗng nhiên Lục Mộng Thần nảy ra một ý nghĩ, ánh mắt vô cùng kiên nghị, trang trọng nói: “Lão nhân gia, ta không biết phải nói thế nào. Người trong lúc ham muốn bảo kiếm này của ta mà cứu tính mạng của ta, đồng thời còn cứu cả Thanh Dao. Phải đợi đến ba trăm năm nữa thì nàng mới có thể sống lại, vì vậy, ta sẽ ở đây đợi cùng người. Nhưng mà sau khi nàng tỉnh lại, Thanh Dao vẫn sẽ là thê tử mà ta yêu nhất, không thể làm phi tử của người.”

Câu cuối cùng, Lục Mộng Thần càng nhấn mạnh ngữ khí, từng chữ đều như chém đinh chặt thép.

Tham Thần đại đế nghe những lời ấy, liền phản nộ nói: “Được lắm tiểu quý, cái đồ không biết tốt xấu! Lại đây, trừ phi ngươi có thể đánh thắng ta, nếu không thì đừng hòng ta giao Tử Vân cho ngươi!”

Giữa nam nhân, vì một nữ nhân mình yêu thương mà quyết đấu thì đó chính là phương pháp giải quyết tốt nhất.

Vì Thanh Dao, Lục Mộng Thần không hề do dự. Cho dù đối phương là thiên thần hùng mạnh, thì một kẻ tuy chỉ có tu vi của Triều Nguyên kỳ như hăn mà quyết cũng phải liều mạng.

Đây là tình yêu, một tình yêu chân thành nồng nhiệt, một tình yêu vì người mình thương mà hy sinh bản thân.

Lục Mộng Thần xúc động chăm chú nhìn dung nhan mỹ lệ của Thanh Dao, một dòng lệ theo khóe mắt chậm chậm lăn xuống.

“Thanh Dao, ta yêu nàng!” Lục Mộng Thần lặng lẽ gào lên tên của Thanh Dao, sau đó từ từ rút Vân Vụ kiếm ra, nói với Tham Thần đại đế: “Lão nhân gia, ta biết người rất mạnh, nhưng vì Thanh Dao, ta nhất định phải giao đấu. Cho dù ta có phải chết trăm lần cũng không bằng được ân tình của Thanh Dao đối với ta. Lại đây, cho ta lĩnh giáo thực lực thiên thần của người!”

Tham Thần đại đế đột nhiên cảm thấy trong lòng có một đạo quang mang lướt qua, có điều lão lập tức khôi phục được bản sắc. Lão cười lớn một tiếng, mười phần khinh miệt nói: “Bằng vào người? Người tưởng rằng người có thể so sánh với ta sao? Hừ, vì Tử Vân, ta sẽ đường đường chánh chánh đấu với người một phen, cho người thua đến tâm phục khẩu phục.”

Nói xong, từ chỗ trán lão ta phóng ra một vòng quang cầu chói mắt, dần dần hóa thành một bóng nhân ảnh sáng ngời và hơi trong suốt, đây chính là nguyên thần của Tham Thần đại đế.

“Lại đây!”

Lục Mộng Thần vận khởi chân nguyên toàn thân, sắc mặt vô cùng tập trung, tay bắt kiếm quyết chỉ lên trời, chậm chậm đưa ra một kiếm về phía trước.

Hết chương 19

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Mộng Lý Hồ Đồ

Mộng Thần kiểm quyết, khởi thủ thức: Mộng Chi Sơ Thủy.

Vân Vụ kiểm to lớn tỏa ra từng tia khí vụ đầy hơi nóng chậm chậm lan tỏa, đầu mũi kiếm túa ra những gợn sóng cực lớn, thời gian như chậm lại, không gian chung quanh ba mươi thước bắt đầu xoay tròn.

Nhân hình trong suốt của Tham Thần Đại đế do nguyên thần hóa thành kinh ngạc kêu lên:

- Đây là môn kiếm pháp gì? Sao lại có thể thay đổi trật tự của không gian? Năm xưa khi ta bằng tuổi của ngươi cũng không thể có năng lực làm được điều đó, vậy mà ngươi có thể làm được, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Tham Thần Đại đế dang rộng hai tay, thân thể bỗng bành hướng lên trên, song thủ hợp lại, chung quanh tức thì xảy ra dị tượng. Một thần khí trong suốt hình dạng kim tự tháp đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn che phủ lấy lão. Không gian gợn sóng rộng lớn do Mộng Chi Sơ Thủy gây ra vừa đến gần thần khí kim tự tháp đó liền tan biến cả.

Tham Thần Đại đế ở bên trong đưa mắt nhìn tất cả sự việc, rồi thích thú cười lớn, nói:

- Hãy xem thần khí yêu thích trước đây của ta. Tiểu quỷ thấy thế nào? Kiếm công của ngươi không qua nổi hử? Ha ha!

Mộng Chi Sơ Thủy lần đầu tiên thất bại.

Lục Mộng Thần ngẩn người ra. Thân thể cũng vì hao phí quá nhiều chân nguyên mà rơi vào trạng thái mơ màng vô thức.

Tham Thần Đại để tiếp tục châm biếm nói:

- Tiểu quỷ, đây là toàn bộ thực lực của người sao? Ha ha, ta thấy người dù có tu thêm một vạn năm cũng không cách nào so sánh được với ta. Người không tranh đoạt nổi Tử Vân với ta đâu, ha ha ha.

Lục Mộng Thần nghe thấy những lời này thì vạn phần chán nản, tâm tình suy sụp đến cực điểm. Cả đầu óc chỉ là một khoảng trống không.

Âm cực sinh dương, nhất dương lai phục.

Dưới trạng thái hư ảo này, tâm linh Lục Mộng Thần đột nhiên chớp động. Từ nơi tâm tạng, phảng phất tỏa ra một đạo lam quang xông về phía đại não. Trong đầu như vang lên một tiếng “âm” rồi lóe lên một hình ảnh: Một bóng người màu xanh lơ mờ đang chậm chậm lắc lư một thanh bảo kiếm.

Kiểm chiêu nhẹ nhàng thông thả, kiếm ý như mộng ảo, Lục Mộng Thần bỗng chốc chìm trong say mê, dường như thời khắc này chỉ có loại kiếm quyết độc nhất vô nhị đó.

Tham Thần Đại để thấy Lục Mộng Thần ngẩn ngơ bất động, bèn thu lại kim tự tháp kia. Lão cười lạnh nói:

- Tiểu quỷ, đấu với lão nhân gia ta, người còn kém xa lắm. Ta thấy một chiêu vừa rồi của người cho dù thần diệu, nhưng cảnh giới giữa chúng ta cách nhau quá lớn, bất kể chiêu thức lợi hại gì, với đẳng cấp của ta, người vĩnh viễn cũng khó mà chiến thắng. Ta thấy người đã cạn kiệt chân nguyên,

hãy nghỉ ngơi đi! Sau này ngoan ngoãn ở lại bầu bạn với ta ở trong Tham Thần Cẩm Cung này, để ta đỡ phải buồn chán, ha ha ha!

Lục Mộng Thần bắt đầu cử động.

Hắn nhẹ nhàng thu Vân Vụ kiếm về, dựng thẳng trước ngực. Cả người chậm chậm bay lên không trung, nét mặt tràn đầy sự yên tĩnh thoải mái, nhẹ nhàng tự nhiên, phảng phất như chuẩn bị vẽ một bức tranh sơn thủy. Hắn chậm chậm đưa ngang Vân Vụ kiếm, nhẹ nhàng điểm về phía Tham Thần đại đế.

Không có bất cứ biến hóa gì, không có kiếm quang, thậm chí ngay cả một chút tiếng gió cũng không có.

Kiếm vẫn là kiếm, người vẫn là người.

Trời đất vẫn y nguyên, tất cả dường như chưa từng chuyển động.

Đây chính là Mộng Thần kiếm quyết đệ nhị thức: Mộng Lý Hồ Đồ. Vì đoạt lại Thanh Dao, Lục Mộng Thần đã ngộ ra một kiếm kinh thể hải tục trong lúc đại chiến với Tham Thần đại đế. Chiêu kiếm này hoàn toàn thoát khỏi đường lối của các loại kiếm pháp thông thường, không hề đòi hỏi phải sử dụng đến chân nguyên để xuất chiêu, chỉ cần tâm cảnh như một giấc mộng, đòi hỏi sự tự nhiên để thi triển kiếm quyết.

Mặc dù là không có biến hóa gì, nhưng thần sắc của Tham Thần đại đế lại vô cùng tập trung, lão quát lớn một tiếng:

- Tham Lam Chi Quang!

Hai tay như hồ điệp đan xen lẫn nhau, một vùng kim sắc quang mang cuộn cuộn sinh ra ở trước mặt, đánh về phía Lục Mộng Thần.

Tham Thần đại đế lập tức sa vào một trường mộng cảnh xa xăm, vô số việc đã qua trong năm trăm vạn năm hiện ra rõ ràng trước mắt, rất chân thật, chân thật đến nỗi y như là nếu đưa tay ra thì có thể nắm bắt được ngay. Thiện lương với tà ác, tham lam với vô tư, đẹp và xấu, thực và ảo, mỗi sự việc lão đều nhìn thấy được hai mặt của mình, hóa ra bản thân lão không chỉ vốn vẹn là một tham thần tà ác, ở nơi sâu thẳm trong tâm linh, không ngờ cũng có chỗ thuần hậu và thiện lương.

Lão lại nhìn thấy bản thân trước đây đã chiếm đoạt mười hai phi tử như thế nào, cướp giật khắp nơi các loại tiên khí, bảo bối thế nào, cũng nhìn thấy bị chư thần nơi Thiên giới vây công, bị giam cầm ở nhân gian. Giống như một mặt tấm kính tròn lớn, thị thị phi phi trong mấy trăm vạn năm hoàn toàn phản chiếu ra ngoài, trên mặt Tham Thần đại đế lúc này đã đầm đìa nước mắt.

Rất lâu, lão chậm chậm thở ra một hơi, nhẹ nhõm nói:

- Hóa ra thiện ác thị phi, đều ở giữa một ý niệm. Nhân sinh khó tránh khỏi hồ đồ, chớ nên cưỡng cầu. Ồ, ta cuối cùng đã hiểu rồi.

Kim quang bắn trúng Lục Mộng Thần.

Trước mắt Lục Mộng Thần đột nhiên nổi lên vô số kim ngân tài bảo, tiên gia bảo khí, thiên hương tuyệt sắc mỹ nữ, mỹ thực, mỹ tửu, lầu các huy hoàng lộng lẫy, mỹ cảnh..... Phàm là tất cả những thứ tốt đẹp đều nhanh chóng chớp động ở trước mắt.

Bỗng nhiên lòng hấn trở nên cuồng loạn, hấn giơ tay nắm bắt lung tung, muốn lấy tất cả những tài bảo, mỹ nữ, bảo kiếm đó...Nhưng chẳng thể được, rõ ràng nhìn thấy mà lại vô pháp chiếm dụng, tâm tưởng hoàn toàn thay đổi, cả khuôn mặt trở nên đáng sợ như một ác ma.

Thanh âm của Tham Thần đại đế đột nhiên biến đổi hết sức nhẹ nhàng, lão lau nước mắt trên mặt, nhìn về Lục Mộng Thần vẫn đang nắm bắt

cuồng loạn, khê giọng than:

- Ài, hài tử đáng thương. Người đáng thương giống như ta năm xưa vậy!

Nói xong liền vung tay, bắn ra một đạo kim quang.

Lục Mộng Thần năm loạn xạ một lúc rồi hồi tỉnh, đối với hân mà nói, lúc này dường như cũng đã trải qua một giấc mơ vừa đẹp để lại vừa đáng sợ. Lục Mộng Thần ngẩn ngơ nhìn về hướng của Tham Thần đại đế, không nói lời nào.

Tham Thần đại đế than thở:

- Hài tử, ta thật sự phải cảm tạ người, vừa rồi người sử ra kiếm thuật kỳ diệu đó đã khiến cho ta sa vào một mộng cảnh mơ hồ. Cũng may mà mộng cảnh này đã khiến ta nhận rõ bản thân mình. Hiện tại ta cảm thấy bất kể là người hay thần, điều quan trọng nhất không phải là có thực lực hủy thiên diệt địa, mấu chốt là phải hiểu rõ được bản thân, có thể giữa từng ý niệm không câu nệ thiện lương phải trái. Giống như ta, là thần linh tham lam nhất trong thiên hạ, ta ham muốn mọi thứ trên thế gian, nhưng lại có thể làm được gì? Kết quả vẫn là bị giam cầm ở chỗ này mà thôi. Đây cũng là do sự tham lam của ngày trước, mà tạo thành nỗi khổ não của ngày hôm nay. Thiên đạo tuần hoàn, báo ứng không sai! Hài tử, Tử Vân thuộc về người, đợi ba trăm năm sau khi nàng trùng sinh, người hãy trở lại Tham Thần Cung để đón nhận nàng.

Lục Mộng Thần liền ngớ ra, rồi lập tức hiện ra vẻ vui mừng, không ngờ Thiên giới Tham Thần đế vương này lại có giác ngộ như vậy. Hân cười ngây ngô một tiếng, rồi nói:

- Lão nhân gia, thật cảm tạ người! Nhưng không biết người có thể kể những việc đã trải qua cho ta nghe hay không?

Tham Thần đại đế nhắm mắt lại, hồi tưởng trong chốc lát, rồi thông thả nói:

- Một trăm vạn năm trước, Thiên giới vốn do ngũ đại thần đế cai quản, những vị thần đó chính là Tham đế, Sân đế, Si đế, Mạn đế, Nghi đế. Ta đứng đầu trong ngũ đế, tức là Tham Thần đại đế. Dưới sự dẫn dắt của ta, bốn vị thần đế kia cũng giống như ta, làm xằng làm bậy ở Thiên giới, khiến cho Thiên giới lúc bấy giờ quả thực có thể nói là bản thủ mục nát vô cùng. Còn nhân giới lúc ấy thì dân tình thuần phác, tâm tính thiện lương. Nhân giới khi đó có rất nhiều người phi thăng Thiên giới, thế lực càng lúc càng lớn. Họ vốn đều là những thần nhân lương thiện, cho nên bất mãn với mọi hành vi của ngũ đại thần đế chúng ta, cuối cùng đã phát động một trường chiến tranh. Thế là cách đây một vạn năm, những thần nhân từ nhân gian chuyên tâm mưu tính, phát động chiến tranh toàn diện, họ không thể giết chết chúng ta, nhưng đã thành công đưa ngũ đế chúng ta vào cấm chế, đồng thời giam kín mỗi người vào một cấm cung kỳ dị. Bởi vì chúng ta pháp lực siêu phàm, bọn họ không dám lưu chúng ta ở Thiên giới nên đã đánh xuống Nhân giới. Họ biết nếu không có bốn nguyên linh khí của Thiên giới bổ sung, thời gian chúng ta ở Nhân giới càng lâu, năng lực bốn nguyên sẽ từ từ giảm thiểu, như vậy sau này họ sẽ có thể tiêu diệt chúng ta hoàn toàn.”

Lục Mộng Thần tuyệt đối không ngờ được, hóa ra Thiên giới trong truyền thuyết lại hỗn loạn như vậy.

Tham Thần Đại đế tiếp tục nói:

- Ngũ đế chúng ta, vốn là bốn nguyên chi thần ở Thiên giới. Sau khi bị phong bế và đày xuống nhân gian, cho dù chúng ta xem thường không để ý đến việc của Nhân giới, nhưng bởi vì bốn nguyên chúng ta quá cường đại nên vẫn ảnh hưởng đến cả Nhân giới. Hải tử, người có phát hiện ra nhân tâm hiện giờ càng lúc càng phức tạp hay không? Giữa người với người, tràn đầy nghi kỵ, ngờ vực, ghen dữ, tham lam, tình si.....

- Phải đó, lão nhân gia, người nói rất đúng.

Lục Mộ Phong Thần nhớ đến trên đường đi bị Hương Phong Cốc, Thánh Tà Tông và Ma môn truy sát, nên có nhận thức khá sâu sắc.

- Ủm!

Hơi dừng một chút, Tham Thần đại đế lại tiếp tục nói:

- Hải tử, ta hiện giờ cảm thấy bản thân bị giam cầm ở Nhân giới, kỳ thực là công bằng, ai bảo ta hồi đó làm ra nhiều việc xấu xa thiên lý bất dung như thế chứ? Ta không hề oán hận nhân loại chi thần. Trái lại, còn mười phần cảm tạ họ. Cảm tạ họ khiến cho ta gặp được người ở trong Nhân giới. Hải tử, hôm nay được sự giúp đỡ của người, ta đã thành công trong việc hiểu rõ bản thân, cũng không còn là Tham Thần đại đế trong quá khứ nữa.

Lục Mộ Phong Thần liền đỏ mặt, cười ngô nghê nói:

- Lão nhân gia, ta đâu có giúp người, là bản thân người đã lĩnh hội được những đạo lý ấy đó chứ.

Tham Thần đại đế bỗng nhiên thở dài một tiếng, nói:

- Hải tử, người thuần khiết thiện lương như vậy, ta thật sự xin lỗi người. Ban nãy người bị tham lam chi quang của ta đánh trúng, từ giờ bên trong tâm linh của người sẽ có thêm tham lam nguyên tố. Cho dù ta đã tận lực giúp người loại bỏ, nhưng vẫn vô pháp diệt trừ tận gốc rễ. Qua một khoảng thời gian, tham lam nguyên tố đó sẽ từ từ bành trướng ra, về sau người có thể sẽ giống như ta, tràn đầy nhiệt tình đối với tài bảo, mỹ sắc, mỹ vị, mỹ tửu.....

- A!

Lục Mộng Thần kinh hô một tiếng, trong lòng sợ hãi cực điểm. Tham lam nguyên tố lúc này ở trong lòng hắt chột lóe lên, tức thì dục vọng chiến thắng ngay sợ hãi. Lục Mộng Thần lại cười, trong dáng tươi cười ngốc nghếch lại có thêm mùi vị tham lam.

Tham Thần đại đế nhìn ra tâm lý của Lục Mộng Thần, than:

- Hải tử, người không cần sợ hãi, một mình ta tuy không làm được, nhưng điều đó không có nghĩa là không có biện pháp giải quyết! Ta đã nghĩ kỹ rồi, e rằng chỉ có tập hợp bốn nguyên năng lượng của ngũ đại thần để chúng ta thì mới có thể thật sự loại bỏ hết tham lam nguyên tố trong lòng người.

-Ồ, lão nhân gia, không biết tứ đại thần đế kia ở đâu vậy?

Tham Thần đại đế xúc động nói:

- Ngũ đại thần đế chúng ta đều bị giam riêng mỗi người ở một cấm cung, vốn là không có cách để thăm dò được tình hình bên ngoài. Dù rằng tòa cấm cung này có thể di động, nhưng mấy chục vạn năm gần đây, ta chưa một lần gặp lại được bọn họ. Hải tử, ta lưu lại trên người người một tín vật, đến khi người tìm được bọn họ, thì bọn họ tự nhiên sẽ tin tưởng lại lịch của người. Ngoài ra, nếu họ u mê không tỉnh ngộ, người hãy thi triển kiếm chiêu thần kỳ vừa rồi một lần nữa, ta nghĩ họ cũng sẽ giác ngộ ra bộ mặt vốn có trong tâm linh.

Nói xong, Tham Thần đại đế bắn ra một đạo kim quang vào trán Lục Mộng Thần. Trong chớp mắt, trên trán của hắn liền hiện ra một ký hiệu kim quang nhỏ xíu, giống như hai vầng loan nguyệt nối với nhau.

- Đây là tham dục chi tỏa của ta, chẳng những có thể phân biệt thân phận của người, vào lúc then chốt, nó còn có thể giúp đỡ người. Ba trăm năm sau, người có thể dựa vào chỉ dẫn của nó để đến Tham Thần cấm cung đón thể tử của người về.

Tham Thần đại đế điềm đạm nói.

-Ồ, đa tạ lão nhân gia!

Lục Mộng Thần trong lòng thầm vui mừng, thốt lời cảm tạ.

-Hài tử, ta sẽ không lưu ngươi lại nữa, ngươi còn có việc quan trọng phải làm. Trước khi chia tay, ngươi vào trong Tham Thần bảo khố của ta, chọn lựa vài món thần khí vừa tay đi!

“Két, két”, bức tường màu bạc ở mặt động mở ra một tấm cửa, trong nháy mắt bắn ra vô số quang mang chói mắt, lấp lánh sáng rực. Lục Mộng Thần nhìn thấy rất nhiều thần binh lợi khí ở bên trong, tức thời ngây ra.....

Hết chương 20

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Thâu Khuy Minh Phi

Tham lam nguyên tố do tham lam chi quang lưu lại từ từ xâm chiếm tâm linh Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần dường như đã biến thành một người khác, mắt rực sáng, miệng mở to, nước miếng từng giọt chảy xuống. Hai tay hằn vơ vét, cố gắng nhét đầy các loại thần khí vào người, nhưng thân thể và túi áo có hạn, cho nên Lục Mộng Thần nhìn thần khí nhiều như vậy mà không cách nào lấy được, gấp đến nỗi kêu oa oa loạn cả lên.

Tham Thần đại đế nhìn kiểu đức hạnh này của Lục Mộng Thần, phảng phất như thấy bản thân mình năm xưa, không khỏi cười khổ một tiếng: “Hài tử, lúc trước ta cũng có cái kiểu dáng như thế này của người, giờ đây ta nhìn thấy người như vậy, càng cảm giác được bản thân lúc trước đáng thương nhiều như thế nào. Ài, khiến cho người bị biến tính như hôm nay, đúng là lỗi lầm của ta, để ta giúp người một lần vậy.”

Tay trái Tham Thần đại đế liền khua lên, một chiếc nhẫn kim cương màu xanh lung linh xinh xắn xuất hiện trên ngón vô danh trên tay phải của Lục Mộng Thần. Y nói: “Đây là Càn Khôn Giới, có công năng dung nạp cả ngọn Tu Di sơn [1]. Đừng thấy nó nhỏ mà xem thường, nó có thể chứa được rất nhiều thứ. Để ta truyền cho người biết khẩu quyết sử dụng nó.”

Nói xong liền chiếu ra một đạo kim quang vào mi tâm Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần thăm niệm khẩu quyết, quả nhiên đã đưa thần khí trong tay vào bên trong, mà Càn Khôn Giới nhỏ bé này lại không có chút biến hóa. Hắn không khỏi vui mừng sung sướng, tham tính trong lòng cuồn dâng, liều mạng lấy đủ các loại thần khí chứa vào bên trong.

Tham Thần đại đế nhẹ giọng nói: “Hài tử, thần khí chia ra thượng trung hạ ba loại, chỉ có đạt đến cấp bậc tiên nhân mới có thể miễn cưỡng điều khiển hạ phẩm thần khí. Thấp hơn thần khí là tiên khí, cũng chia thành ba loại thượng trung hạ. Có những lúc, thượng phẩm tiên khí cũng suýt soát ngang ngửa với hạ phẩm thần khí, tất cả đều hoàn toàn phải xem vào thực lực của người thi triển. Trong Tham Thần bảo khố này của ta có hơn trăm món thần khí, hàng vạn tiên khí, người đừng nôn nóng, cứ từ từ mà lấy.”

Lục Mộng Thần ngó ra, hai mắt phát sáng, thì thầm hỏi: “Lão nhân gia, cái nào là thượng phẩm thần khí vậy?”

Tham Thần đại đế bất lực nói: “Hài tử, người theo duyên phận mà tùy tiện chọn đi, ta nói cho người biết cũng không tốt lắm. Mỗi một món thần khí đều có linh tính, nếu không có duyên phận, người cũng lấy không được.” Hơi dừng một chút, rồi Tham Thần đại đế lại nói tiếp: “Hài tử, mỗi một món thần khí đều được Đại La Kim Tiên sử dụng qua, pháp lực không thể tưởng tượng nổi, có lẽ với năng lực hiện nay của người vẫn chưa thể điều khiển được chúng. Hơn nữa, với mỗi người mà nói, không phải là có càng nhiều thần khí càng tốt, mà chỉ cần có được một hai món thần khí thuận tay là được rồi. Càn Khôn Giới này cho dù có thể cất giữ vô số tài vật, nhưng bởi vì mỗi món thần khí đều chứa đựng năng lượng cường đại vô cùng, cho nên người lấy vừa vừa là được rồi, bằng không, Càn Khôn Giới sẽ bị phát nổ.”

Lục Mộng Thần nghe vậy thì kinh hãi, phóng mắt nhìn quanh, Tham Thần bảo khố lúc này đã sớm bị hắn lấy mất một phần ba. Hắn vội vàng ngừng tay, giọng hoảng sợ nói: “Lão nhân gia, thật không hiểu tại sao, ta

vừa nhìn thấy nhiều bảo bối như vậy, liền không nhịn được mà phải động thủ.”

Tham Thần đại đế mỉm cười nói: “Hài tử, ta đã nói rồi, trong lòng người còn có một phần tham lam nguyên tố. Dưới sự ảnh hưởng của nó, tâm tính của người sẽ dần dần trở nên tham lam, có lúc khó mà khống chế, điều này e rằng sẽ mang lại cho người rất nhiều phiền phức. Có điều cũng không cần gấp, kỳ thực mấy trăm vạn năm chẳng qua cũng chỉ là một cái nháy mắt. Chỉ cần người tìm được tứ đại thần đế kia, hợp lực của chúng ta lại thì nhất định sẽ loại bỏ được tham lam nguyên tố trên người người. Hài tử, trong Càn Khôn Giới của người hiện nay đã chứa ước chừng sáu kiện thần khí, còn có các món pháp khí tiên cấp không đếm xuể khác. Bất kể là thần khí hay là tiên khí đều có thuộc tính và đặc điểm khác nhau, hồi đó khi ta toàn thịnh cũng vô pháp điều khiển nhiều hơn mười món thần khí. Dựa theo tu vi của người, ta tặng cho người một bộ chiến giáp. Trong cuộc đại chiến năm đó, ta lấy được từ trên người Thần Nhật thiên quân, tạm thời gọi nó là Thần Nhật Chiến Giáp đi!”

Một bộ chiến giáp kim quang lấp lánh như mặt trời mới mọc bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt, hào quang chớp lên, rồi ẩn nhập vào nội thể Lục Mộng Thần.

Tham Thần đại đế nói tiếp: “Chỉ đến khi nào người đạt được Hòa Đạo hợp kỳ thì bộ Thần Nhật Chiến Giáp này mới có thể hiện hình, nếu là lúc thường thì nó sẽ ẩn tàng trong thân thể người, đến thời khắc quan trọng, tất nó sẽ bảo vệ người an toàn.”

Lục Mộng Thần có chút nghi hoặc, sờ mó thân thể một lúc, tựa hồ như cảm nhận được uy lực của Thần Nhật Chiến Giáp.

Tham Thần đại đế mỉm cười nói: “Hài tử, người đã ở Tham Thần Cung năm ngày rồi, thời gian đó cũng tương đương với thời gian năm năm ở

nhân gian. Người nên ra ngoài thôi, hãy cố tìm cho được tứ đại thần để kia thật nhanh. Ba trăm năm sau, ta đợi người và thê tử được trùng phùng.”

Lục Mộng Thần bỗng giật mình, tiểu ý trên mặt cũng biến mất, năm ngày với năm năm thực sự là một khoảng cách quá lớn.

Nhân sinh à, đúng là mọi việc đều như mộng!

Giống như yêu một người, chung sống hạnh phúc với nhau, một năm cũng ngang bằng với một ngày; lúc tương tư, một ngày lại tựa như một năm.

Thanh Dao, ta sẽ đợi nàng ba trăm năm!

Lục Mộng Thần trong lòng gọi to tên Thanh Dao, ánh mắt si ngốc nhìn về phía nàng.

Tham Thần đại đế ngưng thần nhìn Lục Mộng Thần, quan tâm nói: “Hài tử, năm năm nay, Tham Thần Cẩm Cung phiêu dạt khắp nơi, hiện tại đã bay đến một nơi cực kỳ âm hàn. Ta cảm thấy bên ngoài có người tu chân thực lực không yếu, sau khi người ra ngoài, nhất thiết phải cẩn thận!”

Lục Mộng Thần vội vàng chấp tay, cung kính nói: “Lão nhân gia, đa tạ người đã quan tâm, văn bối xin ghi nhớ trong lòng. Xin nhờ người chăm sóc cho Thanh Dao. Nay ta rời khỏi sư môn đã lâu, nên cũng rất nhớ sư phụ, có lẽ cũng nên trở về xem thử thế nào. Lão nhân gia, xin cáo từ!”

Tham Thần đại đế mỉm cười, vẫy tay tỏ ý bảo hă đi.

Lục Mộng Thần quay đầu nhìn khắp một lượt bên trong Tham Thần Cung nguy nga lộng lẫy, nhìn nét mặt bình tĩnh của Thanh Dao trong viên trụ trong suốt, thần tình mang chút lưu luyến bịn rịn, rồi quay người hóa thành một đạo lưu quang bay ra ngoài.

“Lạch cách”, Lục Mộng Thần xuyên ra ngoài Tham Thần Cấm Cung xong, nhất thời bị mất sức lực, tức thì ngã xuống. Khi mở mắt ra, hắn phát hiện mình đang ở trong một sơn động, quả núi trọc nhỏ như móng tay ở trước mắt chợt chớp lên, rồi tan biến. Lục Mộng Thần vội vàng sụp người xuống lạy, hắn biết đó chính là Tham Thần Cấm Cung.

Đến lúc đứng người dậy, Lục Mộng Thần không khỏi quan sát tỉ mỉ sơn động này. Cả sơn động do thạch nhũ ngân bạch sắc tạo thành, sương mù lơ lơ mờ bao phủ. Ở giữa bày ra một lò luyện đan rất lớn, bạch khí lượn lơ từ trên mặt bốc lên. Mặt đông có một cái bàn, phía trên bày một vài chiếc hồ lô bạch ngọc, phảng phất như có mùi hương êm dịu từ bên trong bay ra.

“A, mùi vị thật là thơm!” Lục Mộng Thần theo mùi hương bước đến cạnh bàn, cầm lên một bình bạch ngọc hồ lô, phía trên viết vài chữ nhỏ “Cửu Hoa Ngọc Hàn Lộ”. Đây là cái gì? Lục Mộng Thần tự lẩm bẫm vịn nắp hồ lô ra, tức thì một hỗn hợp hoa hương và tửu hương ập vào mũi.

“Oa, rượu thơm à?” Tham tính của Lục Mộng Thần lập tức đại phát, trong đầu không có chút mảy may kiêng dè, cầm một bình lên ừng ực uống hết sạch. Cuối cùng hắn chùi miệng, không ngớt kêu lên: “Hảo tửu! Hảo tửu! Đúng là cực phẩm nhân gian!”

Hết bình này đến bình khác, Lục Mộng Thần uống sạch trơn sáu bình Cửu Hoa Ngọc Hàn Lộ trên bàn. Lúc này cảm giác say xông lên, hắn thấy đầu choáng váng, nhìn gì cũng mơ hồ không rõ ràng. Hai chân lão đảo cứ thế bước ra ngoài động.

Tiếng nước róc rách từ xa truyền đến. Lục Mộng Thần cảm thấy trong người khó chịu nóng bức, nghe thấy có tiếng nước chảy, thầm nghĩ vừa đúng lúc đang muốn uống vài ngụm giải khát, liền theo tiếng nước, bước tới một khoảng rừng cây xanh tươi rậm rạp được sương mù lơ lơ mờ bao phủ.

Một đầm nước uốn cong khá cạn xuất hiện trước mắt, dòng suối ấm áp chậm chậm chảy ra từ giữa đầm, hơi nóng bay lên trên khắp mặt đầm.

“Rào rào” tiếng khua nước nhẹ nhàng vang lên, tiếp theo là một giọng nữ nhân êm tai truyền đến: “Ừm, Cửu Hoa Ngọc Hàn Lộ còn thiếu ba bình là được, năm năm sau thất phái tụ tập đại hội, sẽ dâng tặng các vị chưong môn. Lúc ấy, danh tiếng của Quảng Hàn Cung ta, e rằng sẽ càng vang vọng. Không ngoài trăm năm, Quảng Hàn Cung ta sẽ vượt lên thành tu chân đệ nhất môn phái của chánh phái.”

Lục Mộng Thần ngược đôi mắt lơ mờ, nhìn về hướng phát ra thanh âm. Một tuyệt sắc nữ tử ở chéch bên hẵn, đang ngồi trong đầm nước tắm gội. Làn da mượt mà như bạch ngọc, mái tóc đen như thác nước nhẹ chảy, đôi mắt sáng lấp lánh tựa như những vì sao, dung nhan rực rỡ như hoa đào. Hình thành toàn bộ vẻ đẹp tuyệt mỹ này, còn có khí chất thanh nhã phảng phất như bách hợp trong đêm, vẻ đẹp như hoa sen nở giữa bùn không nhuốm bụi trần đó, quả thật đã vượt quá phạm gian, mỹ nữ khí chất thanh tân tuyệt luân.

Lục Mộng Thần trong lòng dâng lên một ngọn lửa, hẵn nhẹ nhàng rón rén bước đến. Nữ tử tuyệt sắc đó dường như đang trầm tư, không hề đoán được là có một nam nhân xa lạ xông vào, lại còn can đảm bước đến phía trước nàng như vậy.

Lục Mộng Thần hai mắt đỏ rực, chẳng chút kiêng dè giơ một tay lên, trực tiếp sờ vào làn da trắng như tuyết đó.

“A! Là ai to gan mà dám xông vào Quảng Hàn Cung của ta?” Tuyệt sắc nữ tử đang trầm tư kia đột nhiên bị một cánh tay lớn sờ lên lưng, trong lòng không khỏi thất kinh.

Nàng vẩy ra một đạo bạch quang, thoáng chốc đã đánh Lục Mộng Thần bắn ra xa đến mười thước, hẵn liền phun ra một ngụm máu tươi.

Tuyệt sắc nữ tử liền xoay người khoác lên bộ cung trang, lạnh lùng quay lại nhìn nam tử xa lạ này, trong lòng nàng vô cùng kinh hãi, vì Quảng Hàn Cung hàng vạn năm nay chưa bao giờ có nam tử qua lại, mà nơi nàng hiện đang tắm gội lại là cấm địa trong cung, đã thiết lập cấm chế trùng trùng, nếu tu vi chưa đạt đến Hòa Đạo hậu kỳ, thì không có khả năng xông vào nơi này. Trong thiên hạ, có người nào dám to gan như vậy? Dám xâm nhập Quảng Hàn Cung, chẳng lẽ không muốn sống rồi sao? Nam tử xa lạ này, tựa hồ như chỉ có tu vi Triều Nguyên kỳ, sao lại có thể xông vào đây chứ, thật là kỳ quái?

Tuyệt sắc nữ tử nét mặt đầy hàn ý, lạnh lùng quát: “Người là ai?”

Lục Mộng Thần hai mắt đỏ rực nhìn tuyệt sắc nữ tử, không một chút để ý đến thương thế trên người, tham lam nguyên tố trong lòng không ngừng tăng cường, lại thêm bị chất rượu kích thích, chỉ nghe thấy hắc cười hì hì, nói: “Tiên nữ tử tử, nàng đẹp quá, ta thích lắm! Nàng gả cho ta nhé!”

Hàn ý trên mặt tuyệt sắc nữ tử càng tăng, nàng đã sống hơn bảy trăm năm, một thân thu vi đã đạt đến Quy Thiên kỳ, cả đời đều thanh tịnh, không ngờ hôm nay lại bị một nam tử xa lạ vấy bẩn, quả là trong lòng xấu hổ không kể xiết. Nếu chuyện này bị người ta biết được, nàng còn có mặt mũi gì đối diện với hàng ngàn đệ tử trong cung? Còn mặt mũi nào để nhìn đồng đạo tu chân trong thiên hạ chứ? Nghĩ đến đây, sát cơ trên mặt không khỏi dần dần xuất hiện.

Tuyệt sắc nữ tử chậm chậm giơ tay phải lên, một chùm nguyệt quang sáng trong lấp lánh hiện ra, nàng cười lạnh nói: “Bất kể người là ai, hôm nay đã lén vào cấm địa Quảng Hàn Cung ta, lại nhìn trộm thân thể của ta, tội không thể tha, hãy chịu chết thôi! Dọc đường xuống hoàng tuyền mà sám hối!”

Đang chuẩn bị phóng ra một kích kinh thiên, đột nhiên ngoài rừng cây có một nữ tử kinh hô: “Cung chủ, sáu bình tiên lộ ở trong Hàn Băng động

đã không còn thấy đâu nữa.”

Tuyệt sắc mỹ nữ cả kinh, vung tay đánh ra một đạo cấm chế rồi quay người lao ra ngoài rừng cây.

Lục Mộng Thần tức thì cảm thấy toàn thân vô pháp cử động, giống như rơi xuống một hầm băng lạnh lẽo. Trong lòng hắn thầm nghĩ, hỏng rồi, lần này chọc giận vị tiên nữ tỷ tỷ kia, xem ra khi nàng quay lại chắc chắn sẽ giết chết ta. Phải làm sao đây? Đột nhiên Lục Mộng Thần nhớ đến Long Nhi và Tiểu Ngư, không nén nổi vui mừng trong lòng, tâm trung ý tưởng, thầm hô hoán: “Long Nhi, Tiểu Ngư, các người có đó không? Ta gặp phải nguy hiểm rồi.”

Từ vỏ kiếm Quy Long lập tức truyền lại thanh âm của Long Nhi: “Mộng Thần, không cần hoảng sợ, ta sẽ mang ngươi rời khỏi nơi đây ngay.”

Vỏ kiếm Quy Long biến thành chân thân của Long Nhi, là một con Vụ Long khắp châu thân đều được bao bọc bởi một luồng vân vụ. Long Nhi phun ra một hơi linh nguyên vào Lục Mộng Thần, lập tức tiêu trừ cấm chế. Khẽ hừ một tiếng, Long Nhi hóa thành một quầng vân vụ, chở Lục Mộng Thần bay ra khỏi Quảng Hàn Cung chỉ trong nháy mắt.

Lục Mộng Thần luân phiên trải qua sinh tử, không khỏi nảy sinh sợ hãi đối với thế giới bên ngoài, hắn thấp giọng nói với Long Nhi: “Long Nhi, mau về Mộng Thần phong.”

Thoáng chốc, nữ tử tuyệt sắc lại xuất hiện bên đầm nước, nhìn thấy Lục Mộng Thần đã biến mất, nét mặt không khỏi đại kinh. Nàng vội dùng thần thức tìm khắp chung quanh Quảng Hàn Cung mấy trăm dặm, nhưng hoàn toàn không có tung tích gì. Nàng thất thần nhìn lên trời, tự hỏi: “Từ lúc nào mà tu chân giới đã có thêm một nhân vật lợi hại như vậy?”

Một đạo hàn quang chớp qua, nàng nghiêng rặng nói: “Bất luận người là ai, Minh Phi ta đều muốn người phải tử vô địa táng!”

Hết chương 21

Chú thích:

[1] theo kinh phật, hạt cải nhỏ bé có thể chứa được tòa Tu Di sơn cao lớn.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Mỹ Nữ Diêu Nhiên

Dựa vào thực lực hùng mạnh của Long Nhi, Lục Mộng Thần trên đường xuyên mây vượt biển, mất ba thời thần thì đến Mộng Thần sơn. Nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, Long Nhi lại hóa thành vỏ kiếm Quy Long như trước, Lục Mộng Thần lại đeo Vân Vụ kiếm ra sau lưng, cẩn thận bước về hướng phòng mình.

Nhìn mỗi một vật trong phòng, Lục Mộng Thần không khỏi cảm thán: “Đã hơn năm năm, trong phòng vẫn không thay đổi, đơn giản mà tự nhiên. Trên giường không nhuốm chút bụi bẩn, hiển nhiên là thường xuyên có người quét dọn, là ai đã làm vậy?”

Đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, một giọng kinh ngạc vang lên: “A, tiểu sư đệ, không ngờ đệ đã trở về! Năm năm không gặp, tỷ thật nhớ đệ muốn chết.”

Một bóng lục ảnh nhào vào trong phòng, nắm lấy hai vai hăn, hô lớn.

Mấy năm không gặp, suýt nữa là nhận không ra. Lục Mộng Thần mở to mắt nhìn, hóa ra là Cẩm Nhi sư tỷ, đã qua mấy năm, hăn cảm thấy Cẩm Nhi sư tỷ lại càng thanh tú. Lục Mộng Thần không cầm lòng nổi, dang tay ôm lấy Cẩm Nhi, cười nói: “Cẩm Nhi sư tỷ, đệ cũng rất nhớ tỷ! Mấy năm không gặp, đệ lúc này thiếu chút nữa là nhận không ra tỷ rồi. Cẩm Nhi tỷ tỷ đúng là càng ngày càng xinh đẹp, ha ha!”

Cầm Nhi nhất thời cao hứng, bỗng dưng quên mất vẫn bị Lục Mộng Thần ôm, đến khi phản ứng thì vẻ xấu hổ đã tràn đầy trên mặt. Nàng thất thanh nói: “Tiểu sư đệ, đệ làm gì vậy?”

Nói xong liền giãy thoát ra ngoài.

Lục Mộng Thần đặt tay lên ngực, nhớ lại thân thể mềm mại đó của Cầm Nhi, trong lòng không khỏi đập dồn một trận.

“Tiểu sư đệ, tỷ đi thông báo cho các vị sư huynh biết đệ đã trở về, mọi người chắc chắn sẽ rất vui mừng.” Nói rồi, Cầm Nhi nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Sau khi Cầm Nhi đi rồi, người đầu tiên đến thăm Mộng Thần là hai sư huynh Mạnh Phàm và Triệu Thiên Hoa, vừa vào cửa, Mạnh Phàm đã nghẹn ngào la lên: “Lục sư đệ nha, đệ năm năm nay đã chạy đi đâu, chúng ta vẫn tưởng là đệ ngự kiếm chạy ra ngoài, bị yêu quái ăn mất rồi, hu hu, hại ta và tam sư huynh của đệ khóc mất ba ngày ba đêm, lại còn mỗi ngày thắp hương khấn vái cho đệ nữa. Hừ, tiểu tử đệ mấy năm nay ở bên ngoài làm cái gì, mau nói mau nói!”

Triệu Thiên Hoa đánh tới một quyền, cười hắc hắc, nói: “Sư đệ, người ta thực nhớ đệ muốn chết.”

Lục Mộng Thần nhìn thấy hai vị sư huynh khả ái dí dỏm, không nhịn được cười nói: “Kỳ thực không có gì, khi ngự kiếm bay lăm lăm hương, bỗng chốc đã cách vạn dặm, muốn quay ngược về cũng phải mất vài ngày, vì vậy nên đệ mới đi du ngoạn ở ngoài nhân gian một phen, rồi lại do lên lăm vô đài, nên lại bị người ta phong thành kiếm thần. Ha ha, đúng là thú vị!”

Còn như việc nảy sinh tranh đấu với Hương Phong Cốc, Thánh Tà Tông và Ma Môn, bị truy sát, với những chuyện ở Tham Thần Cấm Cung và vào lăm Quảng Hàn Cung thì Lục Mộng Thần không đề cập đến. Dẫu sao những chuyện đó chẳng phải là việc vẻ vang gì, với lại nói ra những chuyện

ấy cũng không có lợi ích gì đối với hần. Tương lai nếu để sư phụ biết, chẳng rõ còn phải chịu trách phạt kiểu gì.

Đại sư huynh Lý Ngọc Nhân không biết từ lúc nào cũng đã lướt đến, nhìn vị tiểu sư đệ này cười tít mắt, rồi nói: “Sư đệ, đệ nói thử xem, võ lâm kiếm thần là cái gì? để bọn ta nghe cho được mở mang kiến thức.”

Lục Mộng Thần kinh ngạc hỏi: “Đại sư huynh, huynh vào khi nào vậy?”

Lý Ngọc Nhân mỉm cười nói: “Ta đến vừa đến được một lúc, chỉ là thấy đệ nói đến chỗ thú vị, nên vẫn ở ngoài nghe!”

Lục Mộng Thần đỏ mặt xấu hổ, rồi lại mang chuyện ngự kiếm bay vào Kiếm Thần sơn trang thế nào, đấu lôi đài và thượng kinh nhận phong thưởng thế nào nói rõ ra.

Chúng nhân đều là người tu đạo, trừ đại sư huynh Lý Ngọc Nhân trước kia đã từng lăn lộn ngoài thế gian, nên mọi người ai nấy cũng đều tròn mắt há miệng, nghe đến nổi say sưa. Bỗng nhiên từ xa có vài thân ảnh xinh đẹp lao đến, người chưa nhìn rõ đã nghe thấy một thanh âm trong trẻo vang lên: “Hành Thủy Phong đệ tử, Diệu Nhiên, Diệu Tuệ, Diệu Thủy, Diệu Tĩnh, Diệu Thanh xin ra mắt chư vị sư huynh đệ.”

Lý Ngọc Nhân lướt tới trước vài bước, hai tay chấp trước ngực, nhỏ giọng nói: “Xin chào các vị sư tỷ muội! Mộng Thần Phong Lý Ngọc Nhân xin bái lễ.”

Y vừa nói vừa ôn nhu lướt nhìn về phía nữ tử thanh tú dẫn đầu.

Thiếu nữ dẫn đầu chính là đại đệ tử dưới trướng của Hành Thủy Phong Thần Yên chân nhân, cũng là Diệu Nhiên tiên tử đã chiến thắng Lý Ngọc Nhân đoạt đệ nhất danh trong đợt tỷ võ đại hội trăm năm trước. Tuy trận chiến đó Lý Ngọc Nhân thua, nhưng cũng đã bại đến tâm phục khẩu phục.

Lục Mộng Thần vội vàng thi lễ với mọi người. Theo ánh mắt của đại sư huynh, Lục Mộng Thần cũng lén nhìn Diệu Nhiên sư tỷ, nhân thần vừa tiếp xúc với ngọc dung liền không rời đi. Diệu Nhiên tiên tử mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt, ôm chặt mỗi vị trí trên cơ thể nàng, khiến thân hình càng thêm thướt tha yếu điệu, mái tóc mượt mà buông tự nhiên xuống trước bờ vai, quả thực thanh tú đẹp đẽ. Đôi mắt sáng ngời trong veo, nhất là khi nói chuyện càng khiến cho người ta động lòng, lại còn chiếc mũi nhỏ nhắn vươn thẳng, càng làm tăng thêm mấy phần cao quý. Thêm đôi môi anh đào xinh tươi, tưởng tượng được hương vị trái cây thấu tận trong lòng, hợp thành khuôn mặt linh khí vô hạn, đầy tiểu ý dịu dàng. Thật là xinh đẹp! Lục Mộng Thần trong lòng không khỏi kích động một trận, tựa như có vô số những con hươu nhỏ đang đâm xăm vào nhau.

Tham tính của Lục Mộng Thần lại phát tác, phảng phất như mang theo chút men say, lắc lư nhảy đến trước mặt Diệu Nhiên tiên tử, không chút kiêng nể cười hì hì nói: “Diệu Nhiên sư tỷ, tỷ thật là xinh đẹp nha!”

Diệu Nhiên tiên tử hơi nhú mày, trong lòng thầm nghĩ Thiên Phong sư bá từ lúc nào lại thu nhận một đệ tử hiếu sắc như vậy?

Các đệ tử Mộng Thần Phong đều ngạc nhiên, trong suy nghĩ của bọn họ, Mộng Thần luôn là một hảo hài tử ngoan ngoãn, vậy mà tại sao sau năm năm trở về, Lục Mộng Thần lại trở nên mồm mép láu lỉnh như thế? Không lẽ nào là do du ngoạn ở nhân gian một thời gian mà bị nhiễm phải thói quen xấu chứ? Lý Ngọc Nhân hơi ngớ ra rồi vội vàng hỏi lảng sang chuyện khác: “Diệu Nhiên sư tỷ, lần này đến Mộng Thần Phong, chẳng lẽ có chuyện gì chẳng?”

Diệu Nhiên tiên tử mỉm cười nói: “Ngọc Nhân sư đệ, gần đây ở trong phạm vi hai trăm dặm phía đông nam mạch núi Phong Thần, thường có yêu ma quỷ quái ẩn hiện. Tỷ vốn phụng mệnh sư phụ trấn yêu trừ ma, khi đi qua Mộng Thần Phong nghe thấy tiếng ồn ào huyền náo, bèn đến xem thử tình hình. Các người ở đây xảy ra chuyện gì hay sao?”

Lý Ngọc Nhân giơ tay chỉ vào Lục Mộng Thần nhẹ nhàng nói: “Diệu Nhiên sư tử, đây là tiểu sư đệ của ta, Lục Mộng Thần. Chính vì hắn mới ra bên ngoài tu luyện trở về cho nên chúng ta mới đến thăm hỏi.”

“Ồ”, Diệu Nhiên tiên tử khẽ gật đầu, chậm chậm nói: “Ngọc Nhân sư đệ, lần này trăm yêu trừ ma, ta muốn có thêm vài người giúp đỡ, không biết đệ có bằng lòng đi cùng với chúng ta không?”

Lý Ngọc Nhân mừng rỡ, vội vàng chấp tay nói: “Trăm yêu trừ ma là trọng trách phải làm của nhân sĩ tu chân chánh phải chúng ta. Lý Ngọc Nhân ta hoàn toàn xin nghe theo sự điều khiển của sư tử.”

Diệu Nhiên tiên tử hơi mỉm cười, đang định trả lời bỗng nhiên nghe Lục Mộng Thần kêu lên: “Diệu Nhiên sư tử, đệ cũng muốn đi trăm yêu trừ ma, tử cũng dẫn đệ đi nhé?”

Diệu Nhiên tiên tử ngẩn người ra, ánh mắt quay về phía Lý Ngọc Nhân. Lý Ngọc Nhân ngày thường rất yêu thương vị sư đệ này, cho dù cảm thấy Mộng Thần hôm nay có biểu hiện rất kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ thêm gì, nên liền gật đầu với Diệu Nhiên, cất giọng khen ngợi: “Sư tử, Lục sư đệ này của ta có thiên phú hơn người, ra ngoài rèn luyện một chuyến cũng là việc tốt, xin sư tử cho phép.”

Diệu Nhiên tiên tử nhìn hai người, rồi nhẹ nhàng nói: “Được rồi, vậy thì chúng ta cùng xuất phát.”

Nàng nói xong liền ngự khởi bảo kiếm, bay về hướng đông nam. Lục Mộng Thần liền ngã người ra sau, Vân Vụ kiếm to lớn nâng hắn lên rồi nhanh chóng đuổi theo Diệu Nhiên tiên tử.

“A! Năm ngự kiếm?” Lý Ngọc Nhân kinh hô một tiếng, hắn lập tức ngự kiếm đuổi sát theo để hỏi Mộng Thần cho rõ.

Tốc độ ngự kiếm của Lục Mộng Thần rất nhanh, trong nháy mắt đã đuổi kịp mấy người Diệu Nhiên tiên tử. Diệu Thủy là người đầu tiên phát hiện điều khác thường, kinh ngạc hỏi: “Lục sư đệ, là đệ sao? Sao đệ lại nằm trên kiếm mà phi hành?”

Mấy người Diệu Nhiên nghe thấy tiếng cũng đều quay đầu lại, ai nấy vừa nhìn thấy đều sửng sốt, nói không ra lời.

Lý Ngọc Nhân lúc này cũng ngự kiếm đuổi tới, Diệu Nhiên tiên tử nhếch miệng cười nói: “Ngọc Nhân sư đệ, Mộng Thần Phong các người đã khai sáng ra môn ngự kiếm thuật tân kỳ này từ lúc nào vậy?”

Lý Ngọc Nhân liền đỏ mặt, ngượng ngập nói: “A, thật là để cho các vị sư tỷ chê cười rồi, tình hình cụ thể thế nào thì đệ cũng không rõ ràng lắm, hay là chúng ta hãy hỏi Mộng Thần xem.”

Lục Mộng Thần nằm khoan khoái trên kiếm, cười nói với Diệu Nhiên: “Diệu Nhiên sư tỷ, đây là ý tưởng đột phát của đệ, môn ngự kiếm thuật này là do đệ tự nghĩ ra. Thế nào, có sáng tạo không?”

Diệu Nhiên cười tươi đáp: “Lục sư đệ, môn ngự kiếm thuật này của đệ đúng là kỳ quái nha, xem ra quái chiêu của đệ thật là nhiều, chẳng trách được đại sư huynh của đệ lại yêu thương đệ như vậy. Hôm nào ta phải thỉnh giáo đệ một chút mới được.”

Lục Mộng Thần bị nụ cười của Diệu Nhiên khiến hấn nhìn đến si ngốc, lại hồ đồ nói sảng: “Sư tỷ, không cần tỷ đến Mộng Thần Phong, để đệ trực tiếp đến Hành Thủy Phong tìm tỷ có được không?”

Lý Ngọc Nhân thấy sư đệ nói chuyện càng lúc càng lung tung, vội vàng nói: “Sư đệ, đệ hôm nay sao vậy? Sao lại không có chút nghiêm chỉnh nào? Chúng ta còn phải gấp rút lên đường, đệ đừng nói bậy nữa, nếu không, đại sư huynh sẽ tức giận đệ đó.”

Lục Mộng Thần nhớ đến thuở ấu thời, đại sư huynh chăm sóc mình từng ly từng tí một, nên trong lòng không khỏi có chút áy náy, bèn cố gắng kiềm chế tâm trạng háo hức, định thần lại, không cho phép bản thân hồ tư loạn tưởng nữa, rồi theo mọi người cấp tốc bay đến mục tiêu.

“Đến rồi!” Diệu Nhiên tiên tử khê hô một tiếng. “Đây chính là Kỳ Vân sơn.”

Chúng nhân theo tiếng hô của Diệu Nhiên phóng mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy một ngọn núi khổng lồ cản đường mọi người, lại thêm bên cạnh là núi liền núi, trên núi mọc đầy cây cối xanh tươi um tùm, mỗi cây đều hiện ra thẳng tắp, cao lớn, chảnh tề. Hơn nữa ở đỉnh núi khắp nơi là mây mù lượn lờ, căn bản không thể nhìn được rõ bất cứ tình trạng gì, có điều nếu nhìn từ hướng đi của mây mù, chắc phải là nơi có yêu khí, ắt hẳn trong núi sẽ có những yêu ma không bình thường.

Diệu Nhiên bình tĩnh nói: “Chỗ đỉnh núi có một sơn động, bên trong âm khí rất nặng, chắc phải là nơi trú ẩn của yêu nghiệt, chúng ta đi thăm dò thử thế nào.”

Chúng nhân liên tiếp đáp xuống nơi hang động trên Kỳ Vân sơn, rồi mọi người nối đuôi nhau đi vào trong. Trong động không rộng, thông đạo lại bố trí dày đặc, càng vào trong lối rẽ càng nhiều, mọi người quyết định phân thành hai nhóm, tiến vào trong thăm dò, và hai bên sẽ dùng truyền âm ngọc phù để giữ liên lạc. Diệu Nhiên tiên tử với Diệu Thủy, Diệu Tuệ thành một nhóm. Lý Ngọc Nhân dẫn Lục Mộng Thần, Diệu Tịnh, Diệu Thanh bốn người một nhóm.

Nhìn thấy mình bị chia ra một bên, Lục Mộng Thần đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng, hần nhìn dung nhan tươi đẹp của Diệu Nhiên, trong lòng chột động, không kìm được nhảy đến trước mặt mọi người, thất thanh kêu lên: “Diệu Nhiên sư tỷ, pháp lực của tỷ rất cao cường, đệ muốn đi cùng nhóm với tỷ.”

Lý Ngọc Nhân cả kinh, trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu sư đệ hôm nay sao lại không hiểu việc như vậy? Sao lại gây phiền phức thế này? Nghĩ đến đây hẳn không nhịn được, liền nhìn sang Diệu Nhiên tiên tử, lúc này nàng đang nhú chặt đôi mày, tựa hồ như có chút không vui, lại hơi chần chừ do dự.

Hết chương 22

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Huyền Âm Độc Xà

Diệu Nhiên tiên tử trầm mặc cả buổi, đôi mắt xinh đẹp xa xăm nhìn về phía Lý Ngọc Nhân anh tuấn tiêu sái, hỏi: “Ngọc Nhân sư đệ, đệ thấy thế nào?”

Lý Ngọc Nhân bị Diệu Nhiên nhìn đến nỗi trong lòng phát hoảng, bồi rối lúng túng, giọng nói không khỏi hơi run run: “Sư tỷ, tiểu sư đệ được gia sư nhất mực cưng chiều, hơn nữa thời gian nhập môn chưa lâu, tu hành không đủ, sư tỷ pháp lực mạnh hơn đệ xa, chi bằng cứ để y theo nhóm của sư tỷ vậy!”

Diệu Nhiên hơi cúi đầu xuống, liếc nhẹ Lý Ngọc Nhân, rồi thở dài nói: “Được rồi, Lục sư đệ, vậy đệ cứ theo sau ta, nhớ đừng đi cách ta quá xa. Nếu không, khi gặp phải yêu quái lợi hại, ta khó mà bảo vệ được đệ.”

Lục Mộng Thần rất đổi vui mừng, quay đầu nhìn Lý Ngọc Nhân, cười nói: “Đa tạ đại sư huynh!”

Lục Mộng Thần theo sát phía sau Diệu Nhiên tiên tử, nhìn bối cảnh mềm mại chột ần chột hiện, cảm thấy trong lòng nóng bừng, tham lam nguyên tố sinh trưởng dữ dội. Lục Mộng Thần phảng phất như bị ma nhập, trợn to đôi mắt, dang hai tay ôm lấy Diệu Nhiên, đồng thời lẩm bẩm tự nói: “Diệu Nhiên sư tỷ, đệ rất yêu thích tỷ, tỷ gả cho đệ được không?”

Diệu Nhiên tiên tử đang hết sức chăm chú nhìn về phía trước, vì đường đi càng lúc càng phức tạp phía trước, giờ đây đột nhiên bị một đôi tay lớn từ đằng sau ôm lấy, vừa vặn vòng lấy đôi ngực đầy đặn của nàng. Diệu Nhiên kinh hãi kêu một tiếng, ngay sau đó thân thể liền bắn ra một cổ chân nguyên vô cùng thâm hậu, xô thẳng ra sau lưng.

Lục Mộng Thần bị đánh bay ra ngoài, do không gian trong động nhỏ hẹp, hắn liên tiếp chạm vào vách động vài lần rồi mới rơi xuống mặt đất, miệng rỉ máu tươi, nhưng ánh mắt hắn vẫn nóng rực như lửa, nhìn Diệu Nhiên lăm nhăm: “Diệu Nhiên sư tỷ, tỷ thật là đẹp, gả cho ta được không?”

Chẳng những Diệu Nhiên tiên tử ngây ra, mà ngay cả Diệu Thủy, Diệu Tuệ hai vị tiên tử kia cũng ngẩn ngơ luôn. Diệu Nhiên tiên tử che lấy ngực, nơi đó vẫn còn thấp thoáng truyền lại chút cảm giác dị thường. Nàng thở hổn hển nhìn chăm chăm vào Lục Mộng Thần, thật không thể ngờ hơn hai trăm năm nay nàng chưa bao giờ bị ai phi lễ, vậy mà hôm nay lại bị một tiểu sư đệ đồng môn chiếm tiện nghi. Nghĩ Phong Thần Tông trăm ngàn năm nay, cũng chưa từng xuất hiện kẻ phóng túng hiếu sắc như vậy, sao Thiên Phong sư bá lại có thể thu nhận đệ tử như thế chứ? Càng nghĩ càng giận, trên mặt một vàng sương lạnh bốc lên, nàng nâng bảo kiếm trong tay, quang mang sáng rực nơi mũi kiếm không ngừng nhấp nháy.

“Sư tỷ dừng!” Diệu Thủy nhìn thấy Diệu Nhiên động sát cơ, không khỏi gấp rút kêu lên: “Lục sư đệ dù sao cũng có quan hệ đồng môn với chúng ta. Sư tỷ xin hãy bỏ qua cho hắn một lần! Nếu tỷ giết hắn, e rằng Thiên Phong sư bá sẽ không chịu để yên.”

Diệu Nhiên tiên tử nghe được lời khuyên của Diệu Thủy chợt như bị nước lạnh tưới lên đầu, thoáng chốc đã tỉnh táo lại, lạnh lùng nhìn Lục Mộng Thần hừ một tiếng.

Lục Mộng Thần từ mặt đất xiêu vẹo đứng dậy, dù có bị chút nội thương, nhưng hắn đâu sao cũng đã luyện đến tầng thứ năm Tinh Tiên thần công,

nên khôi phục rất nhanh. Hấn loạn choạng bước đến trước mặt Diệu Nhiên, khom người thi lễ, hỏa diễm trong mắt càng lúc càng rực cháy: “Diệu Nhiên sư tỷ, xin hãy thứ cho đệ lúc này đã đường đột. Thật lòng mà nói, đệ xác thực rất yêu thích tỷ. Không biết làm sao thì đệ mới có thể chiếm được trái tim tỷ?”

Diệu Thủy và Diệu Tuệ lập tức ghen lời, không tưởng nổi tên tiểu sư đệ này lại không biết điều như vậy, bọn họ đã nói giúp lời tốt cho hắn, vậy mà hắn vẫn không chịu bỏ qua.

Diệu Nhiên tiên tử lạnh lẽo nhìn Lục Mộng Thần, sát cơ trong mắt chợt lóe, hừ nhạt một tiếng nói: “Bằng vào người? Khó coi như vậy, pháp lực lại thấp, bằng vào cái gì mà ta lại vừa ý người?”

Khi nói đến đây, trong đầu Diệu Nhiên lại không kiềm được mà hiện lên nét mặt anh tuấn, phong độ tiêu sái của Lý Ngọc Nhân, nghĩ tới đây thì nàng vội vã lắc đầu như để xóa tan ảo tưởng.

Lục Mộng Thần nghe thấy Diệu Nhiên nói như vậy, như bị sét đánh ngang tai, ngờ ngẩn nói không ra lời. Những câu băng lạnh của Diệu Nhiên đã làm tổn thương nghiêm trọng đến tâm linh của hắn, nội tâm dâng lên hàng vạn cơn sóng cả, giống như cuồng phong bạo vũ. Đúng, ta xác thực là xấu xí khó coi, nhưng trời sinh như vậy, ta có thể làm gì chứ? Không sai, pháp lực của ta không bằng nàng, nhưng đó là chuyện bây giờ, làm sao có thể biết rằng sau này ta sẽ không bằng được nàng?

Lục Mộng Thần mặt đỏ rực, hấn cố nén uất ức, run run nói: “Diệu Nhiên sư tỷ, kỳ tỷ võ năm năm sau, ta nhất định sẽ thắng tỷ. Tỷ hãy đợi xem!”

Hàn khí trên mặt Diệu Nhiên tiên tử càng dày đặc, lạnh lùng nói: “Vậy thì cứ đợi đi, đến lúc đó ta nhất định sẽ khiến cho người biết mặt.”

Khi Diệu Nhiên nói ra những lời này, trong lòng tràn đầy tự tin vô hạn. Tinh Tiên thần công của nàng đã đạt đến tầng thứ bảy, nằm ở Thám Hư kỳ, nếu trong năm năm tu hành tốt, nói không chừng có thể lên tới tầng thứ tám, lúc đó cơ bản đã tiếp cận với trình độ của sư phụ Thần Yên chân nhân. Huống hồ gì, trăm năm gần đây, nàng vẫn luôn là người đứng đầu trong hàng đệ tử đời thứ mười tám, được xem là đệ tử ưu tú nhất, cực kỳ xuất sắc.

Sự phấn nộ trong lòng Lục Mộng Thần cuồn dâng, tạm thời kiềm nén tham tính. Hắn cúi đầu xuống, lặng thinh theo sau Diệu Nhiên tiên tử, bước vào trong động. Khi mọi người đang đi, đột nhiên nghe thấy một tiếng cực lớn từ xa truyền đến, ngay sau đó là tiếng “bùm, bùm” liên tục vang lên không ngừng, thanh âm càng lúc càng cao, đến mức ngay cả tiết tấu cũng không nghe được, phảng phất như một trận hải triều ầm vang ập đến. Nơi sâu thẳm trong động, bỗng nhiên bốc lên một mảng mây đen, âm vang đó cũng truyền ra từ trong đám mây đen này.

Diệu Thủy ở phía sau la to một tiếng: “Sư tử, đó là tiếng gì vậy?”

Khuôn mặt Diệu Nhiên tiên tử lạnh lẽo, nắm chặt bảo kiếm trong tay, im lặng không nói tiếng nào. Ở mũi kiếm, một đạo quang mang to lớn chột bùng lên.

Mảng mây đen bay đến phía bọn họ, càng lúc càng gần, lại có vô số điểm sáng màu đỏ tươi lấp lánh ở bên trong. Là dơi! Vô vàn những con dơi màu đen lớn gấp bội lần so với dơi bình thường, bọn chúng hợp thành một vùng hắc vân, con nào con nấy đều há to miệng, bên trong đỏ tươi, hai mắt màu máu tỏa ra quang mang huyết tinh, nhe nanh đầy khủng bố.

Diệu Nhiên tiên tử quát lạnh một tiếng: “Xuất kiếm! Chém!”

Một vùng bạch vụ mênh mông bốc lên, sau đó là hàng loạt những vầng kim dương sáng rực thẳng cao, đánh về phía đàn dơi. Chiêu Húc Nhật

Đông Thăng chí dương chí cương này chính là khắc tinh của loại dơi âm tà, chỉ thấy kim dương trong bạch vụ chớp lên, vô số dơi ào ào rơi xuống. Trên mặt đất tức thì máu chảy thành sông, một vùng khí tanh hôi khiến người ta buồn nôn. Diệu Nhiên tiên tử dùng dư quang trong khóe mắt lướt nhìn Lục Mộng Thần, chỉ thấy thanh kiếm lớn đó của hắn thỉnh thoảng lộ ra một cái, không ngờ cũng đánh ra bốn đóa kim dương, chém cho toàn bộ dơi đang bay đều rụng xuống đất. Nhìn thấy như vậy, Diệu Nhiên trong lòng không khỏi giật mình, chẳng ngờ tên bại hoại này lại luyện đến tầng thứ năm của Tinh Tiên thần công, nhưng hắn mới nhập môn năm năm, sao lại có thể tiến bộ nhanh như vậy? Nghĩ đến đây, trong lòng chợt run lên, không khỏi thấp thoáng có chút lo lắng đến kỳ tỷ vô năm năm sau.

Khi Diệu Nhiên đang suy nghĩ đến xuất thần, thì đột nhiên trước mắt tối lại, vô số những con dơi lớn há miệng to đỏ như máu hung dữ nhào đến cản trước mặt nàng. A! Diệu Nhiên thất thanh hô, bảo kiếm trong tay bỗng phóng ra hàng vạn đạo kim quang, kim quang và hắc vân chạm nhau, lập tức tiêu diệt được hàng vạn con dơi.

Diệu Thủy và Diệu Tuệ cũng lay động bảo kiếm, mỗi người phóng ra vài đóa kim dương, dơi cũng rơi xuống rào rào. Trên mặt đất chung quanh mọi người, xác dơi càng lúc càng chất cao, mùi máu tanh lại càng khó ngửi. Số lượng dơi sợ rằng ít nhất cũng lên hàng trăm vạn con, từng đợt sóng này đến đợt sóng khác không ngừng xông lên phía trước, cho dù đã chết rất nhiều, nhưng mùi vị máu tươi của nhân loại vẫn khiến chúng liều mình tiến lên.

Cơ giận dữ của Lục Mộng Thần hoàn toàn bùng phát, hắn liều mạng khua Vân Vụ kiếm, hàng vạn đạo kim quang bắn ra xung quanh, vô số dơi bị đánh rơi, máu tươi cũng tóe đầy y sam.

Nhìn về xa xa, trong cả động hiện ra cảnh tượng dị thường, bốn đạo kim quang cực lớn không ngừng chuyển động rực rỡ, phàm là dơi chạm vào đều bị kích chết rơi xuống đất. Chém giết được một thời thần, dưới kiếm thức

chí dương chí cương của Phong Thần kiểm quyết, cuối cùng đã giết sạch gần một nửa số dơi. Lúc này đám dơi ở xung quanh dường như cũng biết những những người này cực kỳ đáng sợ, cặp cánh màu đen lượn vòng, bay xung quanh bốn người, tựa như muốn tìm khe hở, lại tựa như không nỡ bỏ bữa mỹ vị này.

“Đi!” Diệu Nhiên cao giọng quát một tiếng, mọi người hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng bay vào trong động. Bên trong động lại càng lúc càng rộng, phẳng phất như một tòa cung điện khổng lồ dưới đất. Bỗng nhiên, một dòng sông lớn chảy ngang trước mặt, nước sông màu đen cuộn cuộn không ngừng, liên tục có yêu tà chi khí tỏa ra. Điều kỳ quái là, bầy dơi đen bám theo trên đường đột nhiên ngừng lại không tiến tới trước, dường như chúng rất sợ hãi nước sông.

Lục Mộng Thần nhìn chăm chăm vào dòng hắc hà thủy quỷ dị, trầm giọng nói: “Diệu Nhiên sư tỷ, hắc hà thủy này chắc chắn có yêu vật gì đó.”

Lời nói vừa dứt, hắc hà thủy thành linh khuấy động dữ dội, từng đợt hắc vụ không ngừng bốc lên. Tiếng nước cuộn cuộn càng lúc càng lớn, càng đình tai nhức óc. Mặt nước đột nhiên trũng xuống, lộ ra một hắc động to lớn, rồi một con rắn khổng lồ dài vài chục thước cực nhanh từ trong động bò ra ngoài, toàn bộ xà thân đen bóng, cái đầu tam giác cao vút màu xanh tím, hai con mắt màu lục to đùng phát ra quang mang xa thẳm đáng sợ, đoạn lưỡi đỏ tươi dài hai ba thước không ngừng phun ra nuốt vào, lạnh lẽo nhìn về phía mọi người.

Diệu Thủy kinh hô một tiếng: “Huyền Âm Độc Xà!”

Hóa ra Huyền Âm Độc Xà này chính là một trong những Thần Châu hung thú, xà giáp toàn thân vô cùng kiên cố, lực công kích cực mạnh.

Đôi mắt Diệu Nhiên như hàn tinh tỏa ra lãnh quang khiến người ta phát run, nàng chậm chậm giơ bảo kiếm trong tay lên, trầm giọng quát: “Yêu

nghiệt, người chiếm giữ nơi này, làm nhiều điều ác, hôm nay chính là tử kỳ của người!”

Hai mắt màu lục của Huyền Âm Độc Xà bắn ra tia sáng lạnh lẽo, há to miệng như chậu máu, cái đầu to hình tam giác màu xanh tím hung dữ công đến Diệu Nhiên.

Diệu Nhiên khẽ nhả mạnh từng tiếng: “Húc...Nhật...Đông...Thăng!”

Sáu đóa kim dương từ trong vùng sương mù trắng bốc lên, xếp thành hình chữ “nhất” đánh về phía đầu rắn nhanh như thiểm điện. Cái đầu rắn màu xanh tím cứng chắc vô cùng, sáu đóa kim dương liên tiếp chém vào, nhưng lại không có chút vết nứt nào. Sự va chạm cực mạnh này tựa hồ cũng khiến Huyền Âm Độc Xà choáng váng, nó định lại tinh thần, không dùng đầu để công kích nữa, cái miệng rắn khổng lồ há to, lại phun ra một đạo hắc quang đường kính dài nửa thước, giống như sắp đâm về phía Diệu Nhiên.

Vạn mũi kim quang liền lóe lên, Diệu Nhiên đã phát động Phong Thần kiếm quyết đệ tam thức - Phổ Chiếu Vạn Vật. Hơn vạn đạo kim quang hợp thành một biển kiếm cuồn cuộn, từng đợt sóng chém vào Huyền Âm Độc Xà. Huyền Âm Độc Xà hoảng hốt né tránh trong biển kiếm, phát ra tiếng kêu thảm cực kỳ kinh hoàng. Chiếc lưỡi đỏ chót bị kiếm quang chém đứt một nửa, hai mắt bị đâm, chảy ra xà huyết màu lục, thân thể đen bóng bị kiếm quang trảm sát loang lỗ những chỗ thủng, một lượng lớn xà huyết nhuộm nước sông thành màu đen ánh đỏ. Dưới sự quay cuồng kịch liệt, nước sông bắn tung tóe ra xung quanh, khiến mọi người phải giơ kiếm lên múa gạt.

Công thế của Phổ Chiếu Vạn Vật vừa ngừng, Huyền Âm Độc Xà kiệt lực ưỡn thân thể to lớn, lắc lư lay động, hai mắt tràn đầy vẻ sợ hãi. Bỗng nhiên cơ thể nó liền thu lại vào trong dòng nước, phần lớn xà thân biến mất trong dòng nước sông đen ngòm.

Diệu Nhiên lạnh lùng quát một tiếng: “Định chạy đâu?”

Dứt tiếng, nàng liền tung người vút lên khoảng trời trên hắc thủy hà, một kiếm khua lên, trong nháy mắt đã đánh ra chín mươi chín loại kiếm ý lạnh lẽo. Cả không gian giống như bị hàn lạnh đông cứng, tốc độ chảy của hắc thủy hà cũng chậm dần, quang mang lấp lánh khắp không gian, từng đóa hoa tuyết màu trắng bạc không biết từ vùng hư không nào rơi xuống, mỗi đóa hoa tuyết đều tràn đầy linh tính, nhẹ nhàng tung bay, tựa như chậm nhưng lại rất nhanh rơi vào trong hắc thủy hà.

Mọi vật đều trở nên yên ả, tất cả đều tĩnh lặng như vậy, dường như giữa trời đất, chỉ có những hoa tuyết khinh linh tuyết diệu này. Còn Diệu Nhiên tiên tử tung bay giữa không trung, phảng phất như hóa thành cánh hồ điệp màu xanh nhạt bay lượn uyển chuyển như con thoi giữa các đóa ngân sắc tuyết hoa, quả thực ưu mỹ, tràn đầy ý thơ.

Lục Mộng Thần nhìn đến ngấn ngời, một chớp mắt tuyết mỹ này vĩnh viễn ngưng đọng ở nơi sâu thẳm trong tâm linh hắn.

“U! u!” Hắc thủy chung quanh cuồn cuộn, vô số đoạn thân rắn bị đoạn đứt trôi nổi lênh bênh trên mặt nước, một kích kinh thiên động địa này cuối cùng đã khiến Huyền Âm Độc Xà phân năm xẻ bảy, chiêu này chính là đệ ngũ thức của Phong Thần kiếm quyết – Đại Tuyết Phân Phi, ám kinh chí âm chí nhu hòa với trời đất ẩn hiện trong hoa tuyết, nhìn dường như mỹ diệu vô cùng, nhưng thực ra lực sát thương rất mạnh.

Giống như tiên nữ trên cung trăng xinh đẹp tuyết trần, bồng bênh ở khoảng không trên mặt sông, Diệu Nhiên tiên tử lạnh lùng nói: “Sư muội, chúng ta bay qua sông, tiếp tục tiến vào bên trong.”

Diệu Thủy, Diệu Tuệ cùng với Lục Mộng Thần nghe vậy liền hồi tỉnh lại sau một kích diễm lệ tuyết luân đó, rồi ngự kiếm bay qua hắc thủy hà. Diệu Nhiên tiên tử thấy mọi người bình an bay đến bờ đối diện, thân thể

hơi di động, lướt đến bờ sông. ào ào! Tiếng nước vang lên, cái đầu to lớn màu xanh tím của Huyền Âm Độc Xà chọt từ dưới đáy sông vọt ra mặt nước công tới Diệu Nhiên nhanh như thiểm điện từ, cái miệng nanh ác đỏ như máu mở to, giãy chết trước khi lâm tử!

“A!” Chúng nhân đứng ở trên bờ kinh hãi hô lên.

Diệu Nhiên tiên tử cũng chẳng thềm quay đầu, tay chém ra sau một kiếm, ngọn thanh phong như có như không từ mũi kiếm thổi ra, xô vào cái đầu to lớn màu xanh tím. Không có bất kỳ tiếng vang nào, chiếc đầu lâu to tướng liền ngừng một chút, “hu” một tiếng, toàn bộ lại hóa thành bụi! Lát phát rơi xuống mặt sông hắc thủy.

Lục Mộng Thần nhìn đến si mê ngây ngẩn, hẳn cũng biết chiêu Thanh Phong Từ Lai này, nhưng luận cảnh giới và hỏa hầu, so với Diệu Nhiên tiên tử vẫn còn một khoảng cách khá xa. Nghĩ đến kỳ tỷ vô năm năm sau, trong lòng hẳn không khỏi nhói lên, dường như cảm thấy được áp lực trầm trọng. Hẳn ngẩng đầu nhìn Diệu Nhiên tiên tử đang bay đến, giống như bông hoa mai giữa ngày đông giá rét, chan chứa nét diễm lệ mà cô ngạo, tựa hồ tất cả mọi thứ trong trời đất này đều vô pháp chống chọi lại vẻ mỹ lệ tuyệt luân đó của nàng.

Chẳng biết từ lúc nào, đôi con ngươi mỹ lệ thánh khiết của Thanh Dao lại hiện lên trong đầu Lục Mộng Thần, hẳn đột nhiên cảm thấy cặp mắt chưa xót, hai giọt lệ trong suốt chọt chảy xuống.

Thanh Dao! Thanh Dao! Nàng có biết ta nhớ nàng nhiều lắm không? Vẫn còn ba trăm năm dài đằng đằng, nàng sẽ khiến ta phải chịu đựng bao nhiêu tương tư sầu khổ đây?

Thanh Dao! Thanh Dao!

Nước mắt cuối cùng không ngừng được, cứ thế mà tuôn rơi.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Thần Tiểu Đại Trận

Diệu Thủy và Diệu Tuệ đứng sau lưng Lục Mộng Thần cho nên chưa nhìn được sự dị thường này. Diệu Nhiên ở trước lướt người đến, đúng lúc nhìn thấy hấn mặt đầy nước mắt. Diệu Nhiên không khỏi thăm giật mình: “Gã bại hoại này sao lại khóc? Chẳng lẽ đã gặp phải chuyện thương tâm gì? Hay là những lời ban nãy của mình quá nghiêm trọng?” Bất kể như thế nào, một đại nam nhân lại rơi nước mắt trước mặt nữ nhân luôn là việc không thích đáng. Trong lòng chợt mềm lại, Diệu Nhiên dừng ở trước mặt Lục Mộng Thần, giọng điệu có phần hòa hoãn hơn: “Sư đệ, đệ sao vậy? Lẽ nào nghĩ đến chuyện thương tâm gì à?”

Diệu Thủy và Diệu Tuệ nghe thấy lời của Diệu Nhiên sử tử, ai cũng kinh ngạc, liền bước vòng tới phía trước Lục Mộng Thần, trông thấy mặt hấn đầm đìa nước mắt, thì cảm thấy kỳ lạ, dùng ánh mắt quan tâm nhìn hấn, chờ nghe hấn cất lời.

Lục Mộng Thần thấy ba đôi mắt mỹ lệ đang lo lắng nhìn chăm chú về mình, không khỏi từ trong cảm giác bị thương nhớ nhung Thanh Dao cực độ chậm chạp bình tĩnh lại. Hấn vội vã giơ tay áo quệt nước mắt, giọng nói vẫn mang chút ghen ngào, ánh mắt tràn đầy đau khổ: “Diệu Nhiên sử tử, vừa rồi là đệ nhớ đến thê tử Thanh Dao, đáng tiếc nàng hiện giờ đã không còn ở trên nhân thế nữa.”

Chúng nữ đều kinh ngạc, nhất là Diệu Nhiên, thật không ngờ rằng tên bại hoại này đã cưới vợ, vậy mà lúc nãy hấn còn trâng tráo tỏ ý muốn nàng

gả cho hân, đúng là đáng ghét! Mấy ngàn năm nay ở Phong Thần Tông, thực sự chưa bao giờ xảy ra chuyện này! Diệu Nhiên càng nghĩ càng giận, cảm giác căm ghét trong lòng đối với Lục Mộng Thần càng lúc càng mãnh liệt. Khuôn mặt thanh lệ lập tức lại bị che phủ bởi một lớp hàn băng, Diệu Nhiên hừ lạnh một tiếng, nói: “Trước mặt vẫn còn yêu quái, chúng ta phải đi tiếp!”

Diệu Thủy lại đồng cảm với vị sư đệ đáng thương này, nàng kéo chéo áo của Lục Mộng Thần, nhẹ giọng nói: “Sư đệ, đi thôi!”

Lục Mộng Thần nhìn về bối cảnh lạnh giá của Diệu Nhiên, trong lòng vừa hận vừa yêu, thở dài một tiếng rồi đuổi theo Diệu Thủy.

Hướng đi của sơn động càng ngày càng thẳng và dốc xuống dưới, những nhánh đường dần dần ít lại, cuối cùng chỉ còn lại có một. Phi hành hơn mười phân thời thần thì thấy được một tấm thạch môn chặn mất lối đi. Thạch môn này dường như không hề khép chặt, bên trong lờ mờ truyền ra yêu khí u ám. Hai bên thạch môn khắc đồ hình kỳ diệu, là mười hai khối vuông nhỏ được xếp theo hình tròn, mỗi khối vuông đều khắc một tâm tròn. Đây là đồ hình gì? Diệu Nhiên bốn người đứng im lặng, đang lúc nhìn tỉ mỉ những đồ hình này, bỗng nhiên nghe một giọng nói dịu dàng quen thuộc truyền vào tai: “Sư tỷ, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây!”

Diệu Nhiên ngẩng đầu nhìn, thì ra Lý Ngọc Nhân đang mỉm cười lướt đến, vẫn phóng khoáng tiêu sái như trước. Nàng cũng mỉm cười đáp lễ, trông rực rỡ như đóa hoa hướng dương, nói: “Ngọc Nhân sư đệ, các người cũng đến rồi!”

Lý Ngọc Nhân khẽ thi lễ, rồi nói: “Địa thế ở bên ngoài của sơn động này thì vô cùng phức tạp, nhưng càng đi vào trong động khẩu thì đường đi càng ít, cuối cùng bọn đệ cũng đi đến đây, chẳng ngờ sư tỷ đã đến trước một bước. Trên đường đi, bọn đệ cũng chém giết vài yêu vật, đều là những thứ không đáng sợ.”

Diệu Nhiên nhìn kỹ Lý Ngọc Nhân, phát hiện góc áo hắn cũng có chút vết máu, xem ra có lẽ cũng đã trải một trận chiến không được thoải mái. Nàng nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của mình, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chú vào hắn, cười nhẹ nói: “Ngọc Nhân sư đệ, sau tấm thạch môn này nhất định là có yêu vật không bình thường, có đệ ở đây, khả năng chiến thắng của chúng ta chắc chắn đại tăng.”

Lục Mộng Thần nhìn thấy hai người liếc mắt đưa tình, một xướng một họa, nên lơ mơ cảm thấy không ổn, nhưng lại không nói ra được là gì, chỉ đành ngẩn ra nhìn. Trong lòng hắn lúc này thật giống như một hồ nước yên tĩnh, dung nhan tuyệt mỹ của Thanh Dao như ánh trăng sáng phản chiếu lên mặt hồ, khiến hắn nhớ cũng đau, không nhớ cũng đau. Ài!

Thanh Dao nàng ấy, đang ở nơi nước biển.

Sinh tử như đôi bờ, hai bên mệnh mông.

Thanh Dao, nàng có biết ta nhớ nàng nhiều lắm không, Thanh Dao!

Lục Mộng Thần chợt cảm thấy chóng mặt, bất tri bất giác chống tay vào vách tường ở hai bên thạch môn. Ngay lập tức một tia sắc nhọn đau nhói như kim châm từ trên tay truyền đến, rồi nhanh chóng lan rộng khắp toàn thân, chẳng những khiến hắn không cử động được người, càng làm hắn thống khổ chịu không nổi. Vì hắn xoay lưng lại với mọi người nên dị trạng của Lục Mộng Thần không ai nhìn thấy rõ, lúc này trên mặt hắn hiện lên đầy vẻ đau đớn. Từ trên trán Mộng Thần đột nhiên lóe lên từng luồng kim quang mờ nhạt, thì ra tham dục ẩn ký trên trán hắn hiển thị, phát ra một sợi kim quang nhỏ bé, bắn về phía thạch môn, thạch môn trong nháy mắt hút lấy kim quang, ngay lập tức cảm giác đau đớn trên người Lục Mộng Thần cũng biến mất.

Trong lúc vô ý thức, Lục Mộng Thần đã phá giải cấm chế lợi hại trên tấm thạch môn này. Tất cả những việc ấy chỉ xảy ra như một tia điện quang

chớp lên rồi tắt ngay, những người khác đều không chú ý đến.

Dưới ánh mắt chăm chú xinh đẹp của Diệu Nhiên, Lý Ngọc Nhân dẫn đầu bước tới trước, đẩy thạch môn ra, rồi lách người tiến vào. Diệu Thủy khẽ kéo Lục Mộng Thần, cũng bám theo sau Diệu Nhiên bước vào trong thạch môn.

Bên trong thạch môn lại là một thạch thất rộng rãi chừng trăm thước vuông. Mà điều kỳ quái là có mười hai phiến đá màu đen to lớn trôi nổi giữa lưng chừng trời, từng vòng hắc vụ từ trên mặt của những phiến đá đó phát tán ra ngoài. Nếu quan sát tỉ mỉ, thì sẽ thấy trên mười hai phiến đá màu đen này lại có khắc hình chuột, trâu, hổ, thỏ, rồng, rắn, ngựa, dê, khi, gà, chó, heo, đúng là thần châu thập nhị Thần Tiểu (con giáp). Mà ở giữa mười hai phiến đá có khắc các hình Thần Tiểu này cũng treo lơ lửng một thanh trường kiếm màu vàng, đang không ngừng di động chậm chậm, cả thân kiếm tỏa sáng, bắn ra một đạo kim quang, đánh lên trên phiến đá Thần Tiểu, hắc vụ trên phiến đá lập tức giảm bớt rất nhiều.

Lý Ngọc Nhân ngưng thần nhìn một hồi lâu, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc kêu lên: “A! Đúng là kiếm trận kỳ diệu! Không biết là vị tiền bối dị nhân nào đã lưu lại bảo kiếm ở nơi này để áp chế yêu khí trên mười hai phiến đá Thần Tiểu đó! Sư tỷ, tỷ xem kim kiếm mỗi lần chuyển động đều bắn ra một đạo kim quang, làm tiêu trừ đi vô số yêu khí! Cứ quay vòng liên tục như vậy, khiến cho những luồng yêu khí đó không tụ tập được lực lượng cường đại, chẳng thể nào trốn thoát.”

Diệu Nhiên thu hồi mục quang, bình tĩnh quay sang nhìn Lý Ngọc Nhân, cười nói: “Ngọc Nhân sư đệ, đệ phân tích không sai chút nào. Xem ra trong mười hai phiến đá Thần Tiểu này, nhất định là có phong ấn yêu thú cực kỳ lợi hại, có lẽ chúng ta không nên phá bỏ sự cân bằng vì diệu này!”

Lý Ngọc Nhân gật đầu, đang định cất tiếng, đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo truyền đến. “Đại ca, nhị ca, tứ muội, ngũ đệ, lục muội, thất đệ, bát

đệ, cửu đệ, thập đệ, thập nhất, đệ và tiểu tiểu đệ, các người mau tỉnh lại, nhìn xem, có người xông vào rồi!” Những cặp mắt Thần Tiểu ở trên mười hai phiến đá màu đen bỗng nhiên sáng lên, bắn ra những luồng tinh quang, rồi thì những tiếng cười hắc hắc quái dị lập tức vang lên, tràn ngập khắp các xó xỉnh trong thạch thất.

Lý Ngọc Nhân và đám người Diệu Nhiên nghe tiếng liền kinh hãi, vội nắm chặt bảo kiếm trong tay, khẩn trương nhìn chăm chăm vào những phiến đá Thần Tiểu như đang gặp phải đại địch.

Con chuột trên phiến đá Thần Tiểu Tỷ dường như sống lại, chạy loạn trong phiến đá, nhưng không ra được, nó cất giọng cười hắc hắc nói: “Nhân loại bằng hữu, chúng ta làm một vụ giao dịch nhé, được không? Chỉ cần các người lấy thanh trường kiếm đó xuống, thì sẽ cứu được chúng ta. Chúng ta sẽ đáp ứng với các người một việc, thế nào?”

Diệu Nhiên từ nhỏ đã ghét chuột, nhìn thấy con chuột lớn như vậy chạy nhảy bên trong, không khỏi nổi giận sôi gan. Khuôn mặt nàng lạnh lùng, quát mắng: “Hừ! Yêu nghiệt! Thật không biết nhục! Cho người nếm lợi hại của bốn tiên tử!” Nàng vừa giơ tay lên, thì có sáu đóa thái dương nhanh chóng từ mũi kiếm bốc lên, phát ra hào quang sáng chói xoay tròn đánh về hướng phiến đá Thần Tiểu lão tử. Thế nhưng sự thật không hề giống như nàng tưởng tượng, sáu đóa kim dương rơi vào trong phiến đá đen một cách kỳ quái, không phát ra chút âm thanh nào. Con chuột trong phiến đá càng nhảy lên vui mừng, liền đuổi theo sáu đóa kim dương, dường như đang chơi đùa, nhưng lại không nhảy ra ngoài phạm vi phiến đá được, sáu đóa kim dương đều bị nó nuốt trọn vào bụng.

Trong phiến đá Thần Tiểu Tỷ, thân rắn màu đen chậm chậm lượn vòng, thanh âm dễ thương tựa như là của nữ tử: “Tiểu cô nương, cô nên tỉnh ngộ đi! Với thực lực của đại ca chúng ta, thì những kẻ tu chân thông thường như các người làm sao có khả năng chống chọi chứ? Ha ha, đúng là nực

cười! Ta khuyên cô nên dừng tay, ngoan ngoãn lấy thanh kiếm kia xuống. Cứu chúng ta xong, các người cũng sẽ nhận được lợi ích không nhỏ.”

Lý Ngọc Nhân phóng đến trước người Diệu Nhiên, quan tâm hỏi: “Sư tỷ, xem ra địch nhân rất mạnh mẽ. Nơi này chẳng nên ở lâu, chi bằng chúng ta nên mau chóng rút lui thôi!” Diệu Nhiên đứng bất động, vẫn lạnh lùng nhìn con chuột lớn đáng ghét đó. Thấy Diệu Nhiên không để ý đến mình, gương mặt anh tuấn của Lý Ngọc Nhân cũng đỏ bừng, bỗng nhiên gã thấp giọng nói: “Sư tỷ, Ngọc Nhân sẽ cùng tỷ chiến đấu đến thời khắc cuối cùng.”

Trong lòng Diệu Nhiên chợt cảm thấy ấm áp, ánh mắt ẩn hiện nét tình tứ.

Lục Mộng Thần lúc này đang đứng đằng sau mọi người, không có ai chú ý đến, bao gồm cả bản thân hắn. Chợt trên vầng trán nhẵn bóng của hắn đột nhiên hơi sáng lên, rồi có một hoa văn hình hai bán nguyệt cong cong xuất hiện. Đây chính là ấn ký mà Tham Thần đại đế trước đây lưu lại trong thân thể hắn – Tham Dục Chi Tỏa.

Con hổ đen trong phiến đá Thần Tiểu Dần đứng đưa cái đầu lớn, bỗng nhiên kinh hãi kêu lên: “Lão đại, huynh có thấy được không? Vật đó..... vật của người mà năm xưa khiến chúng ta sợ muốn chết!”

Con chuột lớn màu đen trầm giọng nói: “Đúng vậy, chính là ấn ký của người đó.”

Giọng nói của các con khác cũng kinh hô: “Trời ạ! Đúng là ấn ký của người đó rồi! Đã bao nhiêu năm qua rồi, vậy mà chúng ta vẫn có thể nhìn thấy vật của cố nhân ở nơi đây.”

Thanh âm lạnh lẽo của con chuột màu đen không giấu được sự ngạc nhiên và mừng rỡ: “Ha ha! Có vật này! Xem ra thời khắc thoát khỏi của chúng ta còn cách không xa nữa, ha ha! Các đệ đệ muội muội, cuộc sống

tốt đẹp của chúng ta đến rồi! Nào, nào! Chuẩn bị ngâm xướng năng lực mạnh mẽ nhất của chúng ta – Thập Nhị Sanh Tiểu Thần Ngữ Thiên Âm!”

Tiếng chuột kêu chít chít, tiếng trâu hống trầm mạnh, tiếng hổ gào hùng tráng, tiếng thỏ khịt khịt, tiếng rồng ngâm réo rắt, tiếng rắn xè xè, tiếng tuần mã hí, tiếng dê be be, tiếng khỉ hừ hừ, tiếng hùng kê lãnh lót, tiếng chó sủa oang oang, tiếng heo kêu eng éc.... những thanh âm cao thấp trầm bổng này hợp lại với nhau, lúc nhanh lúc chậm, khi hòa hoãn khi gấp rút, lúc mạnh lúc yếu, khi âm khi dương, tựa hồ như có sự mỹ diệu của thanh âm tự nhiên, lại có sự hào hùng ngửa sắt giáo vàng, chan chứa sự hưởng thụ lại tràn đầy lực sát thương vô hạn. Vô số giai âm, nốt nhạc hợp thành một dòng sóng âm menh mông cuồn cuộn, đầy rẫy khắp nơi trong thạch thất.

Chúng nhân kinh ngạc nhìn những con yêu vật này, không biết bọn chúng muốn làm gì. Theo âm triều càng lúc càng thịnh, mọi người bất giác cảm thấy chói tai và mẫn nhĩ bị đau nhức vô cùng, vội vàng bịt tai lại. Lúc này đừng nói là tấn công, ngay cả lực khí để khua kiếm cũng chẳng có. Chỉ nghe vài tiếng loang choang vang lên, thì ra bảo kiếm trong tay mọi người ào ào rơi xuống đất, thân thể không ngừng lay động, sóng âm vừa dâng cao hơn lên, thì chúng nhân liên tục ngã xuống, đều bị chấn động đến hôn mê.

Lúc này Lục Mộng Thần cảm thấy trán mình càng lúc càng nóng, hần dần dần thấy không cách nào chịu nổi. Hiện tại chúng nhân đã ngã trên mặt đất, mà Diệu Nhiên đang tựa trên người Lý Ngọc Nhân, trong lòng hần gấp rút, muốn đến đỡ Diệu Nhiên dậy. Bấy giờ trán hần đột nhiên cực nóng, một đạo quang hoa kim sắc lẫn lộn hào quang thất sắc từ giữa hai vòng bán nguyệt của Tham Dục Chi tỏa bắn ra, như thiểm điện đánh về phía thanh trường kiếm đó.

Kim quang của Tham Dục Chi Tỏa bao bọc lấy trường kiếm, trường kiếm cũng không cam chịu, phản kháng kịch liệt, phát ra từng tiếng rít khê. Hai cổ lực lượng không ngừng trùng kích vào nhau, lúc này Thần Ngữ Thiên Âm của thập nhị Thần Tiểu lại càng mãnh liệt, triều âm đột sau cao

hơn đợt trước. Trường kiếm sau vô số lần tranh đấu, cuối cùng cũng bại trận, rơi xuống mặt đất phát lên vài tiếng leng keng.

“Ha!” Mười hai phiến đá Thần Tiểu phát ra vô vàn hắc sắc, cả thạch thất hoàn toàn như không thấy đâu nữa. Thấp thoáng có thể nhìn thấy được thân thể đen bóng to lớn đủ các hình dạng di động ở bên trong, tiếng kêu quái dị tràn ngập mỗi góc động. “Ha ha! Tự do rồi! Một vạn năm, chúng ta rốt cuộc đã tự do rồi!”

“Đại ca! Những người này tính sao đây, có cần giải quyết bọn chúng không?”

“Không cần, hãy mang kẻ đó đi, còn những người khác thì tạm thời buông tha. Dẫu sao chúng cũng là một bọn, nếu chúng ta giết lầm người, sau này người đó trách tội, chúng ta tất sẽ không gánh nổi đâu!”

“Các huynh đệ tỷ muội, chúng ta đi thôi. Trời đất rộng lớn, chúng ta cứ mặc sức mà chơi đùa!”

Hắc vụ tan đi, cả tòa thạch thất lại khôi phục vẻ yên tĩnh. Mười hai phiến đá màu đen rơi loạn trên mặt đất, Thần Tiểu bên trong đều biến mất. Thanh trường kiếm kim sắc nằm lặng lẽ ở đó, dường như đang than thở là đã thúc thủ vô sách. Mà Lục Mộng Thần lúc này nằm bên cạnh Diêu Nhiên, Diêu Thủy, Diêu Tuệ, Diêu Tịnh, Diêu Thanh và Lý Ngọc Nhân thì lại bỗng nhiên biến mất.

Mộng Thần, người ở nơi nào? Mười hai hắc sắc Thần Tiểu đầy vẻ thần bí mạc trắc đó rốt cuộc lại có quan hệ gì với người?

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Yêu Tà Mỹ Nữ

Lục Mộng Thần vừa mở mắt liền nhìn thấy xung quanh tối đen và tràn ngập hắc khí. Bên trong vùng hắc khí có một bầy quái vật to lớn, có hắc long, hắc xà dài hơn mười thước, hắc hổ lớn gấp bốn năm lần những con hổ thường, còn có khuyển, ngưu, thỏ, mã, dương, hầu, kê, trư, những con vật này chỉ có độc nhất một màu đen thui. Hình thể của chúng cực lớn. Kỳ dị nhất là con chuột đen cao nửa thước, có hình dáng nhỏ nhất so với những con vật kia, nhưng nó lại cười trên đầu hắc long uy mãnh, tư thế ngẩng cao, thần thái rất kiêu ngạo.

Lục Mộng Thần nhìn những con vật đen xì này, lòng có chút khẩn trương, linh quang trong đầu hắt chọi lóe lên, rồi cẩn thận hỏi: “Các người.....các người là thập nhị thần tiểu trong thạch động?”

Đám thần tiểu đều không đáp lời, riêng con chuột ở trên đầu hắc long liền uốn thẳng thân thể ra, biểu tình rất ngạo mạn, nói: “Không sai, chúng ta chính là thập nhị thần tiểu, thập nhị Thủ Cung thần tướng dưới quyền Thiên giới Mạn Thần đại đế.”

“Ồ, các người là thủ hạ của Mạn Thần đại đế?” Lục Mộng Thần bất giác kinh hô một tiếng, nghĩ đến trên người mình còn gánh vác nhiệm vụ tìm đến tứ đại thần đế, tiếp đó vội vàng nói: “Chư vị thần tiểu, xin hỏi các người có biết cấm cung của Mạn Thần đại đế ở đâu không?”

Thủ thần tướng dán chặt mắt vào trán Lục Mộng Thần, nghiêm túc nói: “Tiểu bằng hữu, ta thấy người chẳng qua cũng chỉ là một kẻ tu chân bình thường, cảnh giới chỉ mới đạt đến Ôn Dưỡng kỳ, vậy tại sao trên người người lại có tín vật của Tham Thần đại đế, tức Tham Dục Chi Tỏa? Cái ấn ký này chính là đại biểu như Tham Thần đại đế thân lâm, có thể hiệu lệnh cho tất cả thần tướng trên Thiên giới. Lúc này ở trong Kim Cương Luân Hồi đại trận, nếu không có Tham Dục Chi Tỏa trên người người, thì Thần Ngữ Thiên Âm của chúng ta sẽ không thể phát huy oai lực mà kích phát ra lực lượng ở bên trong, và hôm nay chúng ta cũng đã không thể thoát khỏi cảnh giam cầm được. Bởi vậy, tiểu bằng hữu, chúng ta còn phải cảm tạ người nữa! Có điều, người có thể nói cho chúng ta biết, là người đã lấy Tham Dục Chi Tỏa này từ đâu chẳng? Và người với Tham Thần đại đế có quan hệ thế nào?”

Lục Mộng Thần nghe được những lời nói của Thủ thần tướng, trong lòng có chút kích động. Hẳn cũng là bằng hữu của Tham Thần đại đế, hiện giờ gặp được cố nhân của Tham Thần đại đế, mà lại còn là thần tướng ở Thiên giới, đúng là khiến hắn cảm thấy bất ngờ. Nhìn những thần tướng hắc sắc, ngoại hình quái dị này, sự đề phòng và sợ hãi ban này cũng tan biến mất. Thế là Lục Mộng Thần liền đem mọi chuyện trước sau làm cách nào bị hãm nhập vào Tham Thần cấm cung, trong lúc quyết đấu với Tham Thần đại đế rồi bị trúng phải tham lam chi quang ra sao, nhất loạt kể lại một lượt.

Chúng thần đứng nghe xong, đều đưa mắt nhìn nhau, trên mặt lộ ra biểu tình mười phần kinh hãi và quái dị.

Qua hồi lâu, Thủ thần tướng mới khôi phục lại thần tình, nó vạn phần không ngờ, Lục Mộng Thần chỉ mới đạt đến cảnh giới Ôn Dưỡng kỳ mà lại có thể đả bại Tham Thần đại đế, và lại còn được Tham Thần đại đế để mắt tới và tặng cho rất nhiều thần binh dị bảo của Thiên giới. Theo lời Lục Mộng Thần nói, Tham Thần đại đế đã hoàn toàn giác ngộ, dù rằng chúng

vẫn không rõ ông ta đã giác ngộ ra điều gì, nhưng tóm lại, chỉ riêng với điểm Lục Mộng Thần có thể khiêu chiến với lực lượng cường mạnh nhất ở Thiên giới, là đã khiến chúng thập phần bội phục rồi.

Nhìn sang Lục Mộng Thần, trong mắt chúng thần tướng đều ánh lên vẻ tôn sùng và kính trọng, phảng phất như xem hãn trong lúc này đã không còn là một đệ tử tu chân giới bình thường nữa, mà chính là Tham Thần đại đế hạ phàm.

Lục Mộng Thần không thấy mọi người lên tiếng, bất giác bật cười thành tiếng, dáng cười ngây ngô càng kéo khoảng cách giữa hãn và các thần tướng lại gần thêm. Bởi vì thập nhị thần tướng này đều là những động vật tu thành chánh quả mà được trở thành thần, cho dù sức chiến đấu siêu cường thế nào, nhưng trí lực chung quy cũng không thay đổi bao nhiêu. Vì vậy mà vẻ tươi cười ngốc nghếch vốn là chiêu bài của Lục Mộng Thần giờ đây lại trở thành biểu tình thân thiết nhất trong mắt chúng.

Lục Mộng Thần nhìn lão thử là vị thần tướng đã sống hàng trăm vạn năm, nói: “Ta gọi huynh là Thử đại ca nhé! Xin hỏi Thử đại ca, các người có biết cấm cung của Mạn thần đại đế ở chỗ nào không?”

Thử thần tướng thở dài một tiếng, cái mũi lớn màu đen bóng rũ xuống, nó có chút thương cảm nói: “Ài! Năm đó, sau khi Mạn Thần đại đế bị đám nhân loại chi thần đáng ghét đó hạ cấm chế xong, chúng ta cũng bị giam cầm vào trong Kim Cang Luân Hồi đại trận ấy. Trong hàng chục vạn năm nay, chúng ta cũng không có tin tức gì của đế quân.”

Thử thần tướng vừa nói đến đây liền dừng lại, bỗng nhiên nó giơ cái chân màu đen lên, mục quang nhìn chăm chú vào tòa sơn phong cách đó trăm thước, chiếc vuốt sắc nhọn như kim loại ở đầu chân liền bắn ra một tia hắc sắc quang mang, chỉ nghe thấy một tiếng hô yêu kiều vang lên, rồi một bóng nhân ảnh từ tòa sơn phong đằng xa bị nắm lôi lại.

“Tiểu nha đầu, người dám nghe lén chúng ta nói chuyện? Có phải là không muốn sống nữa rồi chẳng?” Thử thần tướng hừ lạnh nói.

Lục Mộng Thần định thần nhìn kỹ, hóa ra là một thiếu nữ mỹ lệ.

Nàng mặc một chiếc yếm màu lục nhạt, phần lớn da dẻ trơn láng như ngọc đều lộ ra bên ngoài, đôi ngọc nhũ đầy đặn nhô cao trước ngực, đường cong uyển chuyển tràn đầy sức dụ hoặc vô hạn. Chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn, cái mũi cao thẳng, đôi lông mày như vầng trăng khảm bên trên đôi mắt to sáng long lanh như muốn câu hồn nhiếp phách người ta, mỗi cái liếc nhìn đều chan chứa hương sắc cực kỳ quyến rũ. Mái tóc đen nhánh tựa như dòng thác khẽ chảy trên bờ vai, làn gió nhẹ vừa thổi qua, liền làm vài sợi tung bay nhấp nhô như gợn sóng. Trên đầu nàng có đeo một cái vòng màu trắng bạc, bên trên chạm khắc vài chiếc khô lâu, hai cổ tay trắng nõn mỗi bên đều đeo ba vòng ngọc màu lục, mỗi vòng ngọc treo ba chiếc lục lạc màu tím, theo mỗi cái giơ tay nhấc chân liền phát ra tiếng đình đình rất vui tai. Đôi chân ngọc mượt mà không mang giày, hoàn toàn trần trụi, đi trên mặt đất lại không dính chút bụi, trắng tinh hơn tuyết.

Trên người mỹ nữ đầy dụ hoặc này hiện giờ có một vòng hắc vụ nhàn nhạt quay quanh, căn bản là không thể nào cử động được. Đôi mắt nàng liên tục xoay tròn, nhìn về phía thập nhị hắc sắc Thần Tiểu, hiển nhiên cũng có chút sợ hãi. Khi nàng nhìn thấy Lục Mộng Thần, nhãn thần bất giác sáng lên, không ngờ nơi này còn có người thuộc nhân giới như nàng. Thế là, nàng không nhịn được, liền dùng đôi mắt to sáng long lanh, đầy tình tứ nhìn chăm chú vào Lục Mộng Thần, dường như đang cầu xin giúp đỡ.

“Thật là xinh đẹp a!” Lục Mộng Thần trong lòng thầm khen ngợi, giống như nhìn thấy mỹ vị ngon miệng, mắt không rời khỏi thiếu nữ xinh đẹp này, ngay cả dáng tươi cười trên mặt cũng cứng đờ lại.

Xà thần tướng lắc lư thân thể màu đen to lớn, đôi xà mục trên chiếc đầu tam giác liên tục lóe lên quang mang, cất giọng lạnh lùng nói: “Lão đại,

làm sao xử lý tiểu nha đầu này đây? Chúng ta có cần giam thị lại, để thị vĩnh viễn không thể siêu sinh không?”

Thủ thần tướng khẽ gật đầu, nói: “Được, giam ả lại, tránh cho ả không tiết lộ bí mật của chúng ta.”

Xà thần tướng vươn thẳng thân thể đen dài to lớn, há rộng miệng, phì ra một chiếc lưỡi dài ba thước, chuẩn bị thi triển cấm chế chi pháp. Lúc này thiếu nữ mỹ lệ kia dường như thật sự kinh sợ vô cùng nên cố sức vùng vẫy, nhưng toàn thân lại không thể cử động, hai mắt lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

Lục Mộng Thần nhìn thấy vậy thì cảm thấy bất nhẫn, thiếu nữ xinh đẹp như vậy mà sắp bị giam cầm, đúng là đáng tiếc a! Hắn nghĩ đến đây trong lòng chợt thấy nóng nảy, vội vàng kêu lên: “Các vị đại ca, xin chờ một chút, ta có lời muốn nói.”

Xà thần tướng ngừng lại, các Thần Tiểu khác cũng đều nhìn về hướng của Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần thu lại nụ cười, trang nghiêm nói: “Các vị đại ca, vị cô nương này là hảo bằng hữu của tiểu đệ, xin nể mặt tiểu đệ mà tha cho nàng một lần. Tiểu đệ bảo đảm nàng sẽ không tiết lộ bí mật của chư vị.”

Thủ thần tướng nghe vậy, liền cười ha ha, nói: “Hóa ra là bằng hữu của lão đệ, vậy sao không nói sớm, đã đắc tội rồi.” Tay của nó khẽ rung lên, những cấm chế trên người của thiếu nữ liền bị triệt tiêu.

Thiếu nữ mỹ lệ lập tức cảm thấy trên người nhẹ bỗng, thân thể khôi phục lại tự do, nàng cảm kích nhìn Lục Mộng Thần, nhìn chàng thiếu niên không hề anh tuấn ấy, đôi mắt của nàng càng thêm phần câu hồn nhiếp phách.

Thủ thần tướng nói tiếp: “Lão đệ, huynh đệ chúng ta đã bị giam cầm mấy chục vạn năm, thật là bức bối hết sức. Giờ đây chúng ta phải ra ngoài

vui đùa một phen, đồng thời cũng sẵn dịp mà tìm kiếm Mạn thần để quân nữa. Tái kiến nhé!” Nói xong liền dẫn đầu chúng Thần Tiếu, kéo thành một vệt khói đen, trong nháy mắt đã biến mất.

Thiếu nữ mỹ lệ này chính là ái nữ của Yêu Hoàng, tức Dạ Nguyệt công chúa. Nàng vừa bế quan ra ngoài, thì nhìn thấy ở tòa sơn phong phía trước có hắc vụ dày đặc, còn chưa kịp nhìn rõ nó thì bất ngờ đã bị bắt đến đây. Càng nghiêm trọng hơn là nàng còn chưa hiểu rõ chuyện gì thì suýt nữa là đã bị cấm chế, may mà gặp được Lục Mộng Thần cứu mạng.

Dạ Nguyệt nhẹ nhàng di gót ngọc, bay đến trước mặt Lục Mộng Thần, đôi mắt phượng long lanh nhìn hắn, rồi chắp hai tay lại, dịu dàng nói: “Đa tạ ơn cứu mạng của đại ca! Dạ Nguyệt vô cùng cảm kích!”

Khoảng cách của hai người rất gần, mùi u hương từ trên người Dạ Nguyệt nhẹ nhàng tỏa ra trong lúc nói chuyện, khiến cho mặt Lục Mộng Thần hơi đỏ, nhưng trong lòng lại từ từ dâng lên cảm giác kích động. Hắn nâng ngọc thủ Dạ Nguyệt lên, nói với giọng hơi run: “Dạ Nguyệt tiểu thư, xin đừng để ý. Ta nhận thấy nàng cũng là người tu chân, như vậy chúng ta đều là người đồng đạo, không cần phải khách khí!”

Khi tay hai người chạm nhau, da thịt tiếp xúc, một cổ điện lưu chột truyền đến hai người. Lục Mộng Thần nhìn Dạ Nguyệt, trong lòng càng lúc càng cảm thấy kích động không thôi, phảng phất như một quãng lửa đã bắt đầu bùng cháy.

Mà Dạ Nguyệt lại có chút dị dạng, nàng tu hành suốt mấy trăm năm, đã đạt đến Thám Hư kỳ, do bản thân từ yêu nhập đạo, nên nàng đã vui đùa với không biết bao nhiêu là nam nhân anh tuấn mỹ mạo. Thế nhưng nam nhân trước mắt nàng hiện giờ, dù là không hề anh tuấn tiêu sái, cũng chẳng phải hài hước dí dỏm, thậm chí lại còn có chút ngốc nghếch, vậy mà lại khiến cho lòng nàng sinh ra hảo cảm. Lại thêm việc lúc nãy hắn đã cứu nàng, xen

lẫn với sự cảm kích, nên nàng cũng có chút tình mê ý loạn, liền thuận theo tay của Lục Mộng Thần mà ngã vào lòng hắn.

Với tấm thân mềm mại thơm ngát ở trong lòng, cộng thêm sự tác dụng của tham lam nguyên tố, Lục Mộng Thần không còn khống chế được bản thân nữa. Hắn ôm chặt lấy Dạ Nguyệt, thân thể hai người như ngọn lửa bùng cháy, Dạ Nguyệt ngẩng đầu lên, gương mặt ửng hồng, trong đôi mắt sáng như sao đã xuất hiện thần sắc dào dạt khao khát, song thủ cũng ôm chặt lấy Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần đã không còn là kẻ ngốc nghếch chẳng biết gì như trước kia nữa. Hắn hôn ngẫu nghiêng lấy đôi môi đỏ mọng mềm mại của Dạ Nguyệt, hai tay bắt đầu không yên phận. Chỉ trong chốc lát, toàn thân hai người đã không còn mảnh vải nào nữa, rồi họ như củi khô bén lửa, cả hai quện lấy nhau, rồi những âm thanh làm xốn xang lòng người bắt đầu vang lên khắp cả vùng sơn cốc.....

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Tửu Hầu Vi Bạ

Lục Mộng Thần tỉnh dậy sau cơn ngủ say, phát hiện ra Dạ Nguyệt đã không còn ở đó nữa. Hắn nhìn tấm ngân bài hình rắn trong tay nhiều lần, trong màu trắng bạc hơi có lục quang thấu qua, một cái đầu rắn nhỏ hiên ngang ngẩng lên, trông khá ái dị thường. Không biết tại sao, Lục Mộng Thần càng nhìn, thì mũi càng cảm thấy cay cay. Một nỗi thương tâm âm thầm lặng lẽ dậy lên từ bên trong nội tâm, rồi lan ra toàn bộ những dây thần kinh của hắn.

Tại sao mỗi khi ta yêu thương một nữ nhân nào, thì những người đó đều từng người từng người bỏ ta mà đi?

Lục Mộng Thần cảm thấy rất thương tâm, từng giọt nước mắt trong suốt cũng bắt đầu tuôn dài.

Trải qua mỗi tình ngăn ngủi một đêm, đã khiến cho phong tư kiều mỹ của Dạ Nguyệt in sâu vào lòng Lục Mộng Thần, gieo vào một hạt giống không thể xóa mờ.

Lục Mộng Thần lau nước mắt trên khóe mắt, thở dài một tiếng, rồi đem tấm ngân bài hình rắn bỏ vào trong Càn Khôn Giới. Sau đó liền ngự trên Vân Vụ kiếm, rồi nhắm hướng của Diêu Nhiên sư tỷ mà bay đi.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, mấy người đại sư huynh và Diêu Nhiên sư tỷ vẫn còn đang hôn mê, đủ thấy uy lực của Thần Tiểu Thiên Ngử Thần

Âm quả thật lợi hại. Lục Mộng Thần đến bên từng người rồi truyền vào một cổ chân nguyên, đợi một lát, mọi người mới từ từ tỉnh lại.

Diệu Nhiên có công lực thâm hậu nhất nên tỉnh lại đầu tiên, nàng nhẹ kêu một tiếng, rồi nhìn thấy trên mặt đất vung vãi vô số những mảnh hắc sắc thạch bản, nhìn kỹ, lại thấy các động vật bên trong thạch bản đã không còn thấy đâu nữa, nhưng thanh bảo kiếm vừa rồi treo lơ lửng trên không, mà bây giờ lại đang nằm yên tĩnh ở dưới đất. Lúc này Diệu Nhiên còn chưa phát hiện ra Lục Mộng Thần, hiển nhiên là nàng bị thanh bảo kiếm này hấp dẫn, liền bước tới cầm thanh bảo kiếm lên, cẩn thận quan sát kỹ thanh bảo kiếm đặc biệt này.

Bảo kiếm dài khoảng ba thước*, thân kiếm được trạm trổ bởi hoa văn hình rồng màu hoàng kim uốn lượn vòng quanh, phát ra một loại quang mang kỳ dị. Ngoài ra, thân kiếm còn được khảm sáu viên trân châu hình ngôi sao ba cánh có kích thước bằng nhau, chuôi kiếm nối với thân kiếm bằng một vật giống như quả cầu thủy tinh, ở chính giữa thân kiếm có khắc hai chữ hữu thần hữu lực, tựa như rồng bay phượng múa: “Kim Cương”.

Diệu Nhiên vung tay thi triển một thức Húc Nhật Đông Thăng, lập tức có bảy vầng kim dương sáng rực bắn ra từ thân kiếm, đánh thẳng vào vách sơn động, chỉ nghe “ầm” một tiếng, trên vách liền xuất hiện bảy cái lỗ sâu hoắm.

“Ha ha, quả là một thanh Kim Cương thần kiếm cực tốt!” Diệu Nhiên bật thốt.

“Chúc mừng sư tỷ có được thanh Kim Cương thần kiếm uy lực vô song!” Chợt nghe tiếng người truyền tới, thì ra là Lục Mộng Thần. Lúc này hắn đang đứng phía sau Diệu Nhiên, nhìn thấy nàng anh tư can đảm, trong lòng lại bùng lên khát khao vô hạn.

Diệu Nhiên quay đầu lại, vừa thấy Lục Mộng Thần thì trong lòng cả kinh, không ngờ rằng tên sư đệ khiến người ta chán ghét này lại tỉnh rồi, hơn nữa còn đứng ngậy ra đó, nụ cười của hắn dường như có một chút ham muốn. Diệu Nhiên hừ lạnh một tiếng, tức giận đáp: “Đa tạ Lục sư đệ, không ngờ người cũng tỉnh lại nhanh như vậy.”

Lục Mộng Thần đang muốn đáp lời, thì chợt thấy mấy người Lý Ngọc Nhân và Diệu Thủy cũng đã tỉnh lại. Bọn họ vừa mở mắt đã nhìn thấy trong động bừa bãi, còn Diệu Nhiên thì đang cầm thanh Kim Cương thần kiếm, lạnh lùng đứng đó, đối diện với nàng chính là tiểu sư đệ Lục Mộng Thần. Hắn đang dùng ánh mắt thèm khát mà nhìn Diệu Nhiên sư tỷ. Lý Ngọc Nhân minh bạch được sự khó xử ở trước mắt, vội bước lên trước, nói: “Diệu Nhiên sư tỷ, mười hai tên quái vật kia dường như đã thoát khỏi rồi, nhưng cũng xin chúc mừng sư tỷ có được thần kiếm. Chúng ta không biết đã hôn mê bao lâu, hay là hãy mau chóng rời khỏi nơi này, trở về Phong Thần sơn rồi nói sau.”

Hai mắt của Diệu Nhiên nhìn chăm chú vào khuôn mặt anh tuấn của Lý Ngọc Nhân, tâm tình vui vẻ, nhẹ giọng nói: “Được, cứ theo ý sư đệ, chúng ta đi thôi.” Nói xong liền dẫn đầu đoàn người, còn mọi người theo sau, rời khỏi sơn động.

Một luồng tửu hương thoang thoảng truyền tới, mọi người càng đi ra ngoài, càng cảm thấy tửu hương nồng đậm hơn. Người khác chỉ cảm thấy mũi cay cay, còn Diệu Nhiên thì lấy tay bịt mũi, đôi mày nhíu lại.

Lục Mộng Thần ngửi thấy mùi hương này, liền cảm thấy tim muốn bay ra ngoài. Cổ tửu hương này, từ mũi chạy thẳng vào trong phổi, giống như là được uống quỳnh tương ngọc dịch, lỗ chân lông toàn thân đều mở ra, cảm giác này chỉ có thể dùng một từ để hình dung, sáng khoái! Đây chính là sở thích lớn nhất của Tham Thần đại đế năm xưa – tham tửu, lúc này nó đã tác động lên thân thể Lục Mộng Thần. Lục Mộng Thần nhìn đông ngó tây, đầu quay loạn bốn phía, tìm xem cổ tửu hương này ở đâu truyền tới. Hiện tại

tâm tình của hắn có phần cấp bách vì chỉ nghĩ thấy mà không uống được, khiến lòng hắn không thể chịu nổi, giống như là phát cuồng vậy.

Vì Lục Mộ Dung Thần đi sau cùng, nên mọi người không nhìn thấy dị trạng của hắn, nếu như Diêu Nhiên nhìn thấy bộ dạng này của hắn, khẳng định là sẽ chế nhạo một phen.

Mọi người vừa bước ra ngoài động, đang chuẩn bị ngự kiếm phi hành, thì đột nhiên một cỗ ma khí cường liệt theo mùi rượu truyền tới.

Một con tiểu hầu tử lông màu xám, loạng choạng đi đến trước mặt mọi người. Hai mắt của nó đỏ hoe, cả người toàn mùi rượu, vừa nhìn thấy là biết nó đã uống rất nhiều. Có điều kỳ quái là, đây chỉ là một con khỉ, làm sao có thể có tà khí lợi hại như vậy?

Sắc mặt Diêu Nhiên đang tươi cười vụt trở nên lạnh như băng, quát lớn: “Yêu vật, không ngờ ngươi dám xuất hiện giữa thanh thiên bạch nhật! Chịu chết đi!” Nói xong, Kim Cương thần kiếm rung lên, sau đó liền có vạn đạo kim sắc kiếm quang bay tới như mưa đánh vào tiểu hầu tử.

Thấy khí thế không hề áp đảo như thế, tiểu hầu tử lập tức bưng tỉnh lại, nó kinh hãi nhìn thanh Kim Cương thần kiếm đáng sợ kia, toàn thân không thể động đậy, ánh mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng, chỉ còn biết chờ chết.

“Diêu Nhiên sư tỷ, xin dừng, hãy hạ thủ lưu tình!” Một bóng nhân ảnh nhanh chóng lao tới phía trước, rồi bóng nhân ảnh vung thanh cự kiếm lên, kích khởi ra một vầng quang hoa, nghênh đón đòn tấn công của Diêu Nhiên.

Diêu Nhiên nghe tiếng gọi thì muốn thu tay lại, nhưng kiếm thế đã được xử ra trọn vẹn, nên không thể thu chiêu. Chỉ thấy hai cỗ quang mang cường liệt va chạm vào nhau, khiến cho mọi người bị chói mắt đến nỗi không thể mở ra được.

Quang mang tắt đi, chỉ thấy Lục Mộng Thần toàn thân đầm đìa máu tươi đứng ở đó, qua lần giao thủ này, thực lực của hắn và Diệu Nhiên đã được phân biệt rõ ràng, hắn bị kiếm quang của Diệu Nhiên kích trúng vào khá nhiều bộ vị trên người. Một tay hắn nắm chặt Vân Vụ kiếm, tay kia thì che chở cho tiểu hầu tử. Còn tiểu hầu tử thì toàn thân run bần bật, ôm chặt lấy người của Lục Mộng Thần.

Lý Ngọc Nhân kinh hãi hét lên một tiếng, rồi vội vàng lao tới trước mặt Lục Mộng Thần, lo lắng nói: “Sư đệ, người thụ thương rồi, mau bôi thuốc vào.” Nói xong, y lấy linh dược từ trong người ra, rồi bôi lên những vết thương của Lục Mộng Thần. Linh dược này quả nhiên thần diệu, thuốc vừa bôi lên thì vết thương trên người liền ngưng chảy máu, hơn nữa cũng bắt đầu chậm chậm liền miệng trở lại.

Sở dĩ Lý Ngọc Nhân quan tâm đến sư đệ như vậy, chủ yếu là bởi vì vị tiểu sư đệ này là đệ tử mà sư phụ Thiên Phong chân nhân yêu quý nhất. Lần này y dẫn Mộng Thần ra ngoài, nếu như để cho sư phụ biết được hắn bị thương, thì y khẳng định là khó tránh bị trọng phạt.

Diệu Thủy và Diệu Tuệ cũng tiến tới, giúp đắp linh dược cho Mộng Thần.

Diệu Nhiên bước lên mấy bước, cẩn thận quan sát một lượt. Nàng cũng có chút hối hận, nếu như vịn nhất lỡ tay giết chết vị tiểu sư đệ này, thì sư phụ nhất định sẽ trách mắng và phạt nàng thật nặng.

Lục Mộng Thần không quản đến những vết thương trên người, hai mắt hắn kiên nghị nhìn Diệu Nhiên sư tỷ trước mặt, trầm giọng nói: “Diệu Nhiên sư tỷ, xin tỷ hãy tha cho tiểu hầu tử này!”

Diệu Nhiên hơi khựng lại, cân nhắc một lát, rồi sáng giọng nói: “Sư đệ, không phải là ta không muốn tha cho tiểu hầu tử này, chỉ vì tà khí trên

người nó quá nặng, e rằng nó chính là một yêu vật lợi hại. Nếu như không sớm trừ đi, thì sau này nó sẽ gây hại cho đời.”

Lục Mộng Thần vòng tay ôm lấy tiểu hầu tử vào lòng, kiên định nói: “Sư tử, ta dám lấy tính mạng đảm bảo, chỉ xin tử tha cho tiểu hầu tử này. Nếu trong tương lai nó gây hại cho đời, ta sẽ đích thân diệt trừ nó.”

Lý Ngọc Nhân sống cùng Mộng Thần đã mười mấy năm, đây là lần đầu y nhìn thấy tiểu sư đệ kiên quyết làm một việc gì như vậy, không ngờ cả tính mạng mà hắn cũng không cần. Y cảm nhận được sự quyết tâm của Lục Mộng Thần rất lớn, liền quay sang đối diện với Diệu Nhiên, nói: “Diệu Nhiên sư tử, hay là tử hãy đáp ứng yêu cầu của Mộng thần đi nhé.”

Diệu Nhiên chăm chú nhìn Lý Ngọc Nhân một hồi, rồi thở nhẹ một hơi nói: “Thôi được, Diệu Thủy, Diệu Tuệ, chúng ta đi thôi.” Nói xong, liền ngự kiếm bay về Hành Thủy phong.

Vết ngoại thương của Lục Mộng Thần lúc này đã không còn gì đáng ngại nữa, chỉ cần trở về điều dưỡng một thời gian ngắn thì sẽ hoàn toàn bình phục. Bởi vậy, hắn liền ôm lấy tiểu hầu tử rồi cũng theo sư huynh Lý Ngọc Nhân bay về Mộng Thần Phong.

oooOooo

nl. Chi chi chi chi, một trận tiếng kêu sắc nhọn làm Lục Mộng Thần tỉnh lại sau cơn điều tức. Hắn mở mắt nhìn, thì ra là tiểu hầu tử đó, lúc này nó đang ở bên cạnh leo lên nhảy xuống, kêu chi chi không ngừng.

Thấy Lục Mộng Thần đã tỉnh lại, tiểu hầu tử lập tức cao hứng, đôi mắt to phát sáng. Nó kêu “chi” lên một tiếng, lấy ra một cái tiểu hồ lô từ phía sau, rồi mau chóng nhảy đến bên cạnh Lục Mộng Thần, hai tay đưa tiểu hồ lô cho hắn. kien

Lục Mộng Thần nhận lấy tiểu hồ lô, mở nắp ra, lập tức có một luồng tửu hương thuần khiết vô bì xộc thẳng vào mũi. Lục Mộng Thần đại hỷ, vuốt ve tiểu hầu tử nói: “Tiểu hầu, không ngờ người cũng hiểu tính người, biết tri ân đồ báo (có ơn phải báo)! Nói thật nhé, ta rất thích loại rượu mà người vừa đưa cho ta, thơm quá!”

Tiểu hầu tử dường như hiểu được lời tán dương của Lục Mộng Thần, nên sắc mặt trở nên cực kỳ đắc ý, nó hí hửng nhảy lên nhảy xuống, tay chân khua loạn cả lên.

Lục Mộng Thần nhắc hồ lô lên, tu ừng ực mấy ngụm lớn, tửu hương thấm vào bao tử, từ cổ họng chảy xuống dạ dày, tạo ra cảm giác rất sáng khoái. Đây là lần đầu tiên hắn uống rượu, tửu lượng còn kém, chỉ một lúc sau, liền cảm thấy trước mắt hơi mơ hồ. Lục Mộng Thần đưa hồ lô rượu cho tiểu hầu, giọng có chút nhừa nhựa, nói: “Lại đây, tiểu hầu tử, người cũng uống với ta một ngụm.”

Tiểu hầu tử kêu “chi” một tiếng rồi nhảy lên đùi hắn, tiếp lấy hồ lô uống liền ba ngụm lớn, sau đó lại đưa hồ lô sang cho hắn, kêu “chi chi” liền mấy tiếng, phảng phất như muốn nói “người uống đi.”

Lục Mộng Thần nhận lấy rồi cũng uống vài ngụm. Cứ như vậy, một người một khi, chén qua chén lại, sau nửa canh giờ thì cả bầu hồ lô rượu đều cạn sạch. Kết quả là cả hai đều say khướt. Lúc này, sắc mặt của Lục Mộng Thần thì đỏ bừng, gục xuống ngủ vùi, còn tiểu hầu tử nằm sấp trên tay hắn, cũng ngủ say tít.

Cứ thế liên tục một tháng, tiểu hầu tử ngày nào cũng đều lấy ra một hồ lô mỹ tửu. Lục Mộng Thần cùng tiểu hầu tử đối ẩm hàng ngày, cho đến say mèm thì lại lăn ra ngủ.

Kiểu sống phòng đàng thế này đã che giấu được nỗi đau ở trong lòng Lục Mộng Thần, nhưng nó có thể che giấu được bao lâu?

nl. Thanh Dao rời khỏi thế nhân, Diệu Nhiên lạnh lùng, Dạ Nguyệt tuyệt tình, những việc này đã khiến cho tâm linh của Lục Mộng Thần, một kẻ tâm trí còn non kém, đã phải chịu một sự đả kích quá lớn.

Trên đỉnh Mộng Thần Phong, những luồng vân vụ khiết bạch nhàn nhạt phiêu lãng. Lục Mộng Thần từ từ thu hồi mục quang, lại chăm chú nhìn vào chiếc hồ lô trong tay mình. Khoảng thời gian này bắt đầu một cuộc sống say sưa tối ngày, khiến cho tâm linh hắn càng đau đớn nhiều hơn, rồi từ từ, hắn cũng học được tự suy nghĩ.... kien

“Xem ra, chỉ có thực lực cường đại mới là sự bảo đảm duy nhất cho việc thoát khỏi thống khổ.” Lục Mộng Thần nhẹ nói.

Tiểu hầu tử đang ngồi trên đùi hắn vừa nghe thấy câu này, liền kêu lên “chi chi”, hai tay khua khua trên cao, giống như là đồng ý với quan điểm của Lục Mộng Thần.

Đúng a, chỉ khi nào có thực lực cường đại thì mới không phải chịu thêm thống khổ nữa, mới không bị người mình yêu coi thường, và lại càng có thể bảo vệ được nữ nhân mà mình yêu thương.

Sau khi Lục Mộng Thần tự suy nghĩ kỹ về vấn đề này, từ thời khắc này trở đi, toàn thể tu chân giới liền bắt đầu đẩy lên sự phong ba kinh thiên động địa, biến hóa khôn lường.

Hết chương 26

Chú thích:

* 1 thước=33 cm

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Phong Thần Tuyển Tú

Năm năm thoáng trôi qua.

Ở trên đỉnh Mộng Thần Phong, Lục Mộng Thần chuyên tâm tu hành, thần công Tinh Tiên đã đạt tới tầng thứ sáu, tức là đã vượt qua được phân nửa của Thất Khiếu kỳ.

Hôm nay, cũng đúng là lúc Phong Thần Tông tổ chức cuộc thi tuyển nhân tài một trăm năm một lần. Trong mấy trăm năm gần đây, Phong Thần Tông không biết vì nguyên cớ gì mà các đệ tử ưu tú đời sau càng lúc càng hiếm đi, chính vì vậy chương môn nhân Thiên Nhất chân nhân mới nghĩ ra một thông lệ, đó là cứ đúng một trăm năm thì môn phái sẽ tổ chức cuộc thi tuyển nhân tài một lần. Các đệ tử trực thuộc năm Đại Phong chủ sẽ lần lượt thi đấu vòng loại với nhau, để cuối cùng lọt vào vòng chung kết của cuộc thi tuyển Bách niên Phong Thần. Thiên Nhất chân nhân sẽ chọn ra bốn nhân tuyển ưu tú nhất và cho phép họ được vào Phong Thần điện, bọn họ sẽ được đích thân Thiên Nhất chân nhân chỉ dạy. Dưới hình thức tự do đua tranh này, cả năm Đại Phong chủ đều hết lòng chỉ dạy đệ tử của mình và kỳ vọng trong cuộc tranh tuyển trăm năm một lần, các đệ tử của họ sẽ được trúng tuyển, và qua đó địa vị và danh vọng tôn sư của họ sẽ được đề cao trong môn phái.

Cuộc đại tranh cử tuyển nhân tài một trăm năm trước, Diêu Nhiên tiên tử trực thuộc Hành Thủy Phong của Thần Yên chân nhân đã thắng Giang Sơn trực thuộc Ngự Tiên Phong của Tử Cực chân nhân, để được tuyển

chọn là người đứng nhất. Còn các người khác được xếp hạng lần lượt theo thứ tự sau: Giang Sơn của Ngự Tiên Phong, Phương Lạc của Thiên Cực Phong và Lý Ngọc Nhân của Mộng Thần Phong. Bốn người ở trong Thần Phong điện và được Thiên Nhất chân nhân đích thân dạy dỗ trong mười năm, vì thế thực lực của họ đã thăng tiến rất cao. Kỳ thi tuyển lần này có rất nhiều đệ tử đã tham gia những kỳ thi tuyển trước tham dự, nhưng trong lòng mọi người đều cho rằng bốn người này còn có khả năng đoạt lại giải của kỳ trước. Nhưng cuối cùng ai sẽ thu hoạch được danh hiệu đệ nhất và được phần thưởng của Thiên Nhất chân nhân, điều này vẫn còn là một con số bí ẩn.

oooOooo

Kính Đài Phong.

nl. Quảng trường ở phía trước Phong Thần điện đã dựng lên hai võ đài thật lớn. Chung quanh hai võ đài đều được Thiên Nhất chân nhân cho bố trí các rào cản thật lợi hại, để đề phòng những tình huống ngoài ý muốn có thể xảy ra, và sẽ không làm tổn thương đến các đệ tử ở bên ngoài trường đấu. Hiện tại trên quảng trường đã tập hợp được đông đảo đệ tử của cả năm Đại Phong. Phía trước Phong Thần điện có sáu hàng ghế dựa màu xanh, ghế chính giữa dành cho chương môn Thiên Nhất chân nhân, còn các ghế trái phải hai bên dành cho năm vị Đại Phong chủ: Minh Hà chân nhân, Thần Yên chân nhân, Tử Cực chân nhân, Đạo Thánh chân nhân và Thiên Phong chân nhân.

Minh Hà chân nhân và Thần Yên chân nhân cả hai đều đã sáu bảy trăm tuổi, nhưng dung mạo vẫn giữ được như khoảng ba trăm tuổi, trông rất oai nghi đoan chính.

Lúc này sáu vị chân nhân đều có nét mặt vui vẻ, đang nhìn các đệ tử tham gia thi đấu trên võ đài. Theo quy định, mỗi Phong chỉ được đề cử bốn đệ tử, các đệ tử thi đấu của cả năm Phong cộng lại vừa vặn hai chục người.

Riêng người của Mộng Thần Phong chỉ có vốn vẹn mấy người là Lý Ngọc Nhân, Lục Mộng Thần, Triệu Thiên Hoa và Mạnh Phàm Thông. kien

Các đệ tử Phong Thần Tông đứng chung quanh võ đài, nhìn các sư huynh đệ, sư tỷ muội trên võ đài mà xì xầm bàn tán rất hào hứng.

Một gã đệ tử của Ngự Tiên Phong nói: “Xem qua tình hình thi tuyển năm nay, Ngự Tiên Phong chúng ta nhất định dành được thắng lợi. Đại sư huynh Giang Sơn đã trải qua trăm năm tu luyện, trình độ đã đạt tới Thám Hư kỳ, sợ rằng kỳ này Diệu Nhiên sư tỷ của Hành Thủy Phong chưa chắc thắng nổi huynh ấy.”

Một nữ đệ tử của Hành Thủy Phong nghe được, tỏ vẻ không phục nói: “Diệu Nhiên sư tỷ chưa chắc đã thua, sư tỷ trong thời gian tu luyện trăm năm vừa qua, thực lực tiến bộ rất nhanh, hơn nữa cách đây năm năm, sư tỷ lại có được tiên cấp bảo kiếm là Kim Cương Thần Kiếm, chỉ sợ trong bốn phái không có ai có thể ngăn cản được thể công của Diệu Nhiên sư tỷ!”

“Hừ, chưa chắc! Sư huynh Phương Lạc của Thiên Cấp Phong chúng tôi cũng rất đáng kể, huynh ấy chẳng những đã được Phong chủ Đạo Thánh chân nhân ban cho Tử Dương Thần Kiếm, mà huynh ấy còn tu luyện thành công đại pháp Ngũ Hành Thiên Lô cấm chế của bốn phái, việc này cả trăm năm nay ở Phong Thần Tông chưa có ai đạt được. Cho nên lần này ta có thể đánh cá, sư huynh Phương Lạc nhất định sẽ đạt được danh hiệu đệ nhất.” Một đệ tử của Thiên Cấp Phong, hào khí ngút trời nói.

nl. Số lượng đệ tử của Mộng Thần Phong rất ít, do đó rất khó nhìn thấy ở chỗ đông người, nhưng đến khi nghe đám người bàn luận, có đệ tử không kiềm nổi bèn đi tới cãi lý: “Các vị sư huynh tỷ nói thể không sai, nhưng Mộng Thần Phong chúng tôi sẽ làm cho mọi người kinh ngạc, ngoại trừ đại sư huynh Lý Ngọc Nhân ra, còn có tiểu sư đệ Lục Mộng Thần, trong lịch sử mấy vạn năm của Phong Thần phái chúng tôi, tiểu sư đệ là người duy nhất khi chưa tới ba chục năm mà đã tu luyện được Tinh Tiên thần công

đến tầng thứ sáu. Thử hỏi, kỳ thi tuyển lần này, chức vô địch sẽ thuộc về ai?”

Đám đệ tử nghe xong lời ấy thì không dám bàn luận gì nữa, ai nấy có vẻ trầm mặc, bọn họ cũng thừa biết Mộng Thần Phong đã đào tạo được một bậc kỳ tài kiệt xuất có một không hai là Lục Mộng Thần, vị tiểu sư đệ này tuổi chưa tới ba mươi, nhưng đã tu luyện đến tầng thứ sáu của Tinh Tiên thần công. Tiến bộ quá nhanh thực đáng cho mọi người kinh ngạc. kien

Trong các đám đệ tử của năm Phong, chỉ có nhóm nữ đệ tử trực thuộc Minh Hà chân nhân là không có ý kiến gì, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ tự tin, phảng phất như đang nắm một bảo bối gì đó. Bởi vì lần thi tuyển kỳ trước thành tích của các nàng không lấy gì xuất sắc, nên mọi người không mấy quan tâm.

Lục Mộng Thần đứng trên võ đài, dõi mắt nhìn Diệu Nhiên sư tỷ đang đứng phía đối diện, thấy nàng mặc một chiếc áo đạo bào màu lam nhạt, mái tóc đen huyền tuyệt đẹp tung bay trong gió, ánh mắt sáng rực khác thường, có dáng vẻ nhẹ nhàng thanh thoát của một tiên nữ. Cái nhìn này làm cho Lục Mộng Thần mê mẩn thần hồn, nhưng bất tri bất giác, trong lòng có chút bi thương, vì hẳn lại nhớ đến Thanh Dao.

Chao ôi, nếu như Diệu Nhiên sư tỷ là Thanh Dao khả ái của mình thì hay biết bao!

Diệu Nhiên lúc này đang ở trên võ đài phụ, lại có một ý nghĩ khác. Nàng cẩn thận tính toán tài năng của các đồng môn tham gia kỳ thi tuyển lần này, trong lòng không khỏi lo âu, các sư huynh như Giang Sơn, Phương Lạc đều tỏ rõ khí thế hào hùng. Thành thật mà nói, nếu xét công phu tu hành thì nàng không thể so bì với họ, nhưng nếu muốn đạt được thắng lợi, nàng chỉ còn biết dựa vào thanh Kim Cương thần kiếm này mà thôi. Trong suốt năm năm vừa qua, nàng đã mài mò lĩnh ngộ được ba thức kiếm pháp. Ba thức kiếm pháp này, uy mãnh không gì sánh được, ngay cả cứng rắn

như kim cương cũng không chịu nổi, đứng về thể mạnh, nếu tranh thắng với Phong Thần kiếm pháp, thì nó cũng không thua kém gì.

Sau khi Diệu Nhiên đem ba thức kiếm pháp này bẩm báo với sư tôn Thần Yên chân nhân, Thần Yên chân nhân cũng không khỏi kinh ngạc, còn nàng thì cũng kinh ngạc gấp hàng vạn lần, bởi vì không ngờ trong thiên hạ lại có một loại kiếm pháp kiên cường vô địch như vậy, thế là nàng đem ba thức kiếm pháp này đặt tên cho nó là Đại Lực Kim Cương kiếm pháp.

Đang lúc ánh mắt Diệu Nhiên lướt qua Lý Ngọc Nhân, nàng không ngăn nổi vui mừng khi nhận thấy công lực tu vi của y vẫn chưa bị đờn với mình. Nhưng khi nhìn tới Lục Mộng Thần, trong lòng Diệu Nhiên chợt chấn động, nàng không ngờ chỉ trong năm năm ngắn ngủi, cái anh chàng tiểu sư đệ không mấy đẹp trai này lại đạt tới cảnh giới tầng thứ sáu của Tinh Tiên thần công, mà trong tâm lại chỉ hướng về những suy nghĩ trần tục. Từ ánh mắt của hắn toát ra một vẻ êm dịu, hắn trông đã thay đổi rất nhiều, nhưng cuối cùng là thay đổi thế nào thì Diệu Nhiên cũng không nói rõ.

Nhớ lại cái ước hẹn mập mờ năm năm trước, lòng Diệu Nhiên bỗng nổi lên một chút lo lắng, vì nàng sợ thua cho Lục Mộng Thần. Nếu như bị thua, thì cái câu nói đùa trước đây là nàng sẽ phải gả cho Lục Mộng Thần sẽ thành sự thực, không biết nàng sẽ phải đối diện ra sao?

Diệu Nhiên rút Kim Cương thần kiếm ra, tức khắc trong lòng tràn đầy tự tin. Đúng vậy, dựa vào trình độ Phong Thần tuyệt học của nàng, lại thêm ba chiêu thức Đại Lực Kim Cương kiếm pháp, nàng còn sợ cái gì?

Chưởng môn nhân Thiên Nhất chân nhân lúc này đứng dậy, phất tay chân khí vào giọng nói, rồi cao giọng tuyên bố: “Mấy vạn năm nay, Phong Thần Tông ta luôn luôn là lãnh tụ của chính phái tu chân, số lượng các đệ tử môn hạ xuất chúng phi thăng thiên vào cõi tu chân cũng luôn đứng hàng đầu, nhưng vài ngàn năm nay, nhân tài Phong Thần Tông ta càng lúc càng

suỵ giảm, do đó, chúng ta mới đặt ra lệ thi tuyển nhân tài và chỉ có thông qua phương thức thi đấu này, chúng ta mới nâng cao được trình độ của các thế hệ đệ tử đời sau. Lần thi tuyển này, nếu đệ tử nào đạt được danh hiệu đệ nhất thì sẽ được thưởng Thanh Vân Kỳ là một vật chí bảo của bản môn.”

Lời của ông ta vừa dứt, thì âm thanh ồn ào hỗn loạn ở dưới đài nổi lên, mọi người đều biết Thanh Vân Kỳ này là bảo vật trấn môn của Phong Thần Tông, là vũ khí tiên giới dùng để giáng ma trừ tà.

Thiên Nhất chân nhân tiếp tục sang sảng nói: “Cuộc thi tuyển vòng hai vừa rồi đã áp dụng phương thức đào thải, cứ hai mươi người chọn ra mười người, mười người lại chọn năm, còn vòng ba đệ nhất trường sẽ do rút thăm quyết định, người bắt được thăm trống sẽ trực tiếp vào tứ cường, hai người thắng kế tiếp sẽ vào tứ cường, hai người còn lại sẽ phải thi đấu với nhau để chọn một vào tứ cường. Cho tới giờ phút này, tứ cường thi đấu đã bắt đầu. Thi đấu tứ cường được phân làm ba trường, trường thứ nhất do song phương rút thăm quyết định đối thủ, hai người thắng sẽ thi đấu với nhau tranh đoạt hạng nhất nhì, còn hai người bại sẽ tranh đoạt hạng ba tư. Khá lắm và bây giờ căn cứ vào kết quả rút thăm, trường thứ nhất thi đấu sẽ là: Diệu Nhiên của Hành Thủy Phong sẽ đối trận với Tần Minh của Thiên Cấp Phong, Lục Mộng Thần của Mộng Thần Phong sẽ đối trận với Thần Nhiên của Ngự Tiên Phong.”

Thiên Nhất chân nhân tuyên bố xong, liền quay lại ghế ngồi, ông ta mỉm cười có vẻ mãn ý, nhẹ nhàng đưa mắt chăm chú nhìn vào Lục Mộng Thần. Đứa trẻ sơ sinh yêu quý của các đại chưởng môn năm nào nay đã trưởng thành cao lớn. Ông thấy tư chất của hài tử này thật đúng là nhân tài kiệt xuất vài ngàn năm nay của Phong Thần Tông, nhìn thấy được niềm hy vọng phát triển trong tương lai của Phong Thần Tông sẽ phụ thuộc vào chàng thiếu niên không mấy anh tuấn này.

Thiên Phong chân nhân cũng mỉm cười nhìn Lục Mộng Thần, ông đã chăm sóc dạy dỗ hần từ nhỏ tới lớn, nên cảm giác thân thiết đã bắt rễ thâm

sâu vào tâm khảm ông. Kỳ thi tuyển này ông đã phái Lục Mộng Thần tham gia tranh cử và cũng hy vọng hẳn sẽ lọt vào được tứ cường, để làm vẻ vang cho Mộng Thần Phong.

Trong lúc hai người vẫn còn đang suy nghĩ, thì trên lôi đài cuộc thi đấu đã bắt đầu.

Thần Nhiên của Ngự Tiên Phong, nhìn bề ngoài khoảng ba mươi tuổi, mặt trắng, người hơi béo. Hắn vái chào mọi người, rồi rút trường kiếm, mũi kiếm chĩa về phía Lục Mộng Thần.

Dưới lôi đài có đệ tử nghị luận: “Sư huynh Thần Nhiên gia nhập bốn phái đã ba trăm năm, Tinh Tiên thần công đã tu tới tầng thứ sáu, thực lực không thể coi thường.”

Cũng có đệ tử nói: “Chưa hẳn như vậy, tiểu sư đệ Lục Mộng Thần của chúng tôi cũng là đệ tử kiệt xuất của Phong Thần phái, nghe nói năm năm trước Tinh Tiên thần công đã đạt tới cảnh giới tầng thứ năm. Đã qua năm năm không biết đệ ấy có tiến bộ thêm gì không.”

Trong lúc chúng nhân đang sôi nổi bàn luận, Lục Mộng Thần đột nhiên ưỡn thẳng người, giơ song thủ, trong chớp mắt đã đi vào cảnh giới tầng thứ sáu Tâm Quy Vu Trần của Tinh Tiên thần công, hẳn lúc đó phảng phất giống như một lão tăng đang siêu thoát, tĩnh mịch, thản nhiên, hình ảnh các nguyên tố tham sân si giống như băng tuyết đang bị tan rã dưới ánh sáng mặt trời. Kế tiếp, một đám mây trắng lất phất thông qua các khe hở của y phục hắn bốc lên, rồi xoay chuyển chung quanh thân thể hắn, đây chính là hình ảnh vân vụ của dãy núi Phong Thần, lúc ẩn lúc hiện, biến hóa khôn lường. Tay trái Lục Mộng Thần xuất trảo, tức thì các luồng vân vụ bao quanh cơ thể hắn lập tức cô đặc rút tụ lại trong lòng bàn tay hắn, trong nháy mắt đã biến thành một đám mây thật lớn – Vụ Kiếm.

Không sai! Chính là Vân Vụ kiếm!

Tất cả mọi người trong trường đấu đều kinh ngạc một phen.

Không riêng gì Thiên Phong chân nhân, các Đại Phong chủ khác bao gồm cả Thiên Nhất cường môn, ai nấy cũng đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Tại sao một đệ tử chỉ mới đạt tới Thoát Khiếu kỳ mà đã có khả năng sử dụng thuật thân kiếm hợp nhất?

Hơn nữa phương thức hóa kiếm vừa rồi của Mộng Thần rất kỳ lạ, ngay cả chính Thiên Nhất cũng không ngờ tới!

Không ai biết rằng, trong thời gian năm năm vừa qua, dưới sự trợ giúp của Long Nhi, Lục Mộng Thần đã thành công hợp nhất cùng với Vân Vụ kiếm. Vân Vụ kiếm và bao kiếm Quy Long đã thâm nhập vào trong chân nguyên của cơ thể hắn. Bất cứ lúc nào, chỉ cần có một ý niệm điều động, thì lập tức biến hóa huyền ảo sẽ xuất hiện ngay. Trong Vân Vụ kiếm, ngoại trừ Vân Vụ tràn trề biến ảo không lường ra, còn có bạch sắc của Tiểu Long và kim sắc của Lý Ngư (cá chép), đó chính là Long Nhi và Tiểu Ngư.

Hết chương 27

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Tuyệt Chi Thần Thủy

Thần Nhiên nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, nên hần lập tức chấn tĩnh lại, lúc này Lục Mộng Thần giờ cao cự kiếm, khí thế như ngàn quân áp tới, nếu còn không tiến công thì sẽ rơi vào thế bị động, buộc phòng thủ. Vì vậy, Thần Nhiên không kịp nghĩ nhiều, chỉ cau chặt đôi mày, thân người nhảy vút lên, bảo kiếm trong tay kích về phía trước. Y sử ra một thức Kim Quang Vạn Đạo, khiến cho vạn đạo quang hoa sáng rực cuộn vào nhau, đánh thẳng tới Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần nắm chặt Vân Vụ kiếm trong tay, hai mắt trở nên sáng rực hữu thần, trên mặt tràn ngập ý chí chiến đấu vô cùng kiên cường. Cả người căng ra, ngược nhìn kiếm ảnh chói mắt đang ập tới, hần quát nhẹ một tiếng: “Húc Nhật Đông Thăng.”

nl. Một quầng mây mù trắng mờ mịt phút chốc từ thân kiếm bay lên, chớp mắt đã tràn ngập không gian phạm vi ba thước vuông. Vô số kiếm mang sắc bén của Thần Nhiên vừa rơi vào trong mây mù, liền biến mất giống như đá rơi xuống biển. Thần Nhiên cực kỳ kinh hãi, lúc này bảo kiếm giống của y như bị dính cứng ở trong mây mù, không thể nhúc nhích được.

Bảy quả cầu ánh sáng rực rỡ, nhỏ như móng tay không biết từ khi nào đã bay ra từ trong quầng mây mù, theo thân kiếm của Thần Nhiên mà công đến. Bảy quả cầu ánh sáng hồng sắc giống như hỏa diễm thiêu đốt, mau

chóng thông qua thân kiếm, theo cánh tay xuyên tới y phục, trong nháy mắt, y phục của Thần Nhiên đã bị đốt thành tro bụi. kien

“A! Hô! A a!” Vô số thanh âm ngạc nhiên từ dưới đài vang lên, kể cả sáu vị Phong Thần tông chủ, sắc mặt ai nấy đều tràn đầy vẻ ngạc nhiên. Duy có Thiên Nhất chân nhân và Thiên Phong chân nhân ngoài sự ngạc nhiên ra thì còn có pha lẫn niềm hoan hỷ nữa.

Thần Nhiên đứng ngây ngốc ở trên lôi đài, nửa thân trên không còn y phục, y quả thật không dám tin vào mắt mình, chính y cũng không ngờ rằng mình lại thua quá dễ dàng như vậy. Đối phương chỉ mới dùng một chiêu khởi thủ thức của Phong Thần kiếm quyết, mà đã đánh bại mình.

Lục Mộng Thần hơi nheo mắt, miệng mở ra, nụ cười ngờ nghệch lại hiện lên trên mặt, không biết là thiện ý hay là ác ý: “Thần Nhiên sư huynh, thừa nhận đi.”

Sắc mặt Thần Nhiên biến thành trắng bệch, khó nhìn giống như lợn chết, y không nói câu nào liền phi xuống đài. Chúng đệ tử ở dưới đài òa lên một tiếng, đồng thanh hoan hô Lục Mộng Thần.

Tại một lôi đài khác ở phía xa xa, Diệu Nhiên cũng đã giành được thắng lợi. Đối thủ của nàng căn bản là không cùng đẳng cấp với nàng, bởi vậy nên nàng cũng dễ dàng thủ thắng. Khi nàng nhìn về phía lôi đài bên này, thì vừa vặn nhìn thấy tất cả, nên không khỏi càng cảnh giác hơn đối với Lục Mộng Thần. Đôi mắt vốn trong sáng như nước cũng mơ hồ xuất hiện một chút vân **c.

“Thiên Phong sư đệ, xem ra Mộng Thần quả đúng là nhân tài tương lai của Phong Thần Tông ta, ha ha ha!” Thiên Nhất chân nhân cười nói. Thiên Phong chân nhân vội vàng đáp lời: “Đúng vậy, sư huynh! Mộng Thần mới tu hành chưa đến ba mươi năm mà đã có thành tựu như vậy, xem ra trăm

năm sau, trong đợt Phong Thần tuyển tú kỳ tới, nếu không phải hẳn thì chẳng thuộc về ai khác.”

Thiên Nhất chân nhân mỉm cười đầy thâm ý, nói: “Điều đó có thể không thấy sao! Người cứ đợi mà xem!”

Mấy vị phong chủ kia nghe thấy chương môn sư huynh và Thiên Phong sư đệ nghị luận, trong lòng đều cảm thấy bất phục, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài, chỉ mỉm cười phụ họa. Thì ra Thiên Phong chân nhân vẫn chưa hề kể cho bọn họ nghe về lai lịch của Lục Mộng Thần.

Mấy trận tỷ thí tiếp theo, đều do bốn người đứng đầu lần trước dễ dàng chiến thắng. Sau khi vòng tỷ thí đầu tiên kết thúc, chọn ra mười người tham gia vòng loại thứ hai.

Trận này Lục Mộng Thần đấu với Vân Hải của Thiên Mục Phong. Vân Hải là một trong những đệ tử kiệt xuất nhất của Minh Hà chân nhân tại Thiên Mục Phong, y đầu nhập Thiên Mục Phong đã hơn năm trăm năm, dù cho tư chất và thiên phận không thật xuất chúng, nhưng bằng vào nghị lực kiên định và sự khắc khổ tu hành, cuối cùng đã đạt tới tầng thứ sáu của Tinh Tiên thần công. Đã có tấm gương phía trước là Thần Nhiên, nên Vân Hải không dám bất cẩn một chút nào, sắc mặt trầm tĩnh như nước.

Húc Nhật Đông Thăng.

Cuối cùng hai người đã động thủ, hơn nữa đều sử dụng chiêu số giống nhau, đều dùng khởi thủ thức của Phong Thần kiếm quyết. Dưới phương thức giao đấu kiểu này, không ai chiếm được tiện nghi hơn ai. Chỉ thấy vô số vân vụ lao vào nhau, hơn mười vầng kim sắc thái dương từ trong đám vân vụ bay lên va đập với nhau, phát ra những tiếng nổ cực lớn.

Kim Quang Vạn Đạo.

Phổ Chiếu Vạn Vật.

Ba thức đầu tiên này đều là kiếm pháp dương cương, khiến cho kiếm khí không ngừng tung hoành ở trên lôi đài, vô số quang mang chói mắt va đập vào nhau mà phát ra những tiếng nổ lớn. Có rất nhiều đệ tử công lực thấp, đều bị làm cho choáng váng đầu óc, không phân biệt được điều gì nữa cả.

Lục Mộng Thần và Vân Hải dùng ba thức Phong Thần kiếm quyết giao thủ với nhau, đôi bên đều ngang sức, không ai chiếm được thượng phong.

Lúc này, trong lòng Lục Mộng Thần đã có chút khẩn trương, hắn cẩn thận nhìn vị sư huynh này, tay nắm chặt Vân Vụ kiếm. Vân Hải cũng nhìn Lục Mộng Thần, chậm chậm đưa kiếm hoành ngang trước ngực, xem ra, y đang chuẩn bị thi triển thực lực mạnh nhất của mình, không định lại sử dụng kiếm chiêu giống nhau để giao đấu nữa.

Diệu Nhiên toàn thân bạch y tung bay theo gió, dáng vẻ vô cùng mỹ lệ, đang đứng trên lôi đài quan sát trận tỷ đấu. Nàng biết vị Vân Hải sư huynh này của Thiên Mục Phong đang chuẩn bị sử dụng chiêu thức Đại Tuyệt Phân Phi, chiêu thức này chí âm chí nhu, uy lực rất bá đạo, không biết Lục Mộng Thần có đỡ nổi hay không. Bất giác, nàng dường như có chút lo lắng cho Lục Mộng Thần.

Vân Hải động thân, cả người bay lên trên, nhẹ nhàng dừng lại ở độ cao năm thước trong không trung, tay phải cầm bảo kiếm chém ra một đạo kiếm ảnh hình vòng cung từ trái sang phải, trong một sát na, vô số đóa tuyết hoa khiết bạch từ trong kiếm ảnh nhẹ nhàng rơi xuống, lất phất thổi về hướng Lục Mộng Thần.

nl. Lục Mộng Thần nhìn thấy những đóa hoa tuyết hày, thì không khỏi nhớ lại lúc còn ở trong sơn động, cảnh Diệu Nhiên dùng kiếm trảm chết Huyền Âm Độc Xà. Lần đó cũng là một màn tuyết vũ, tư thế của Diệu Nhiên khinh linh mỹ lệ, nhảy múa trong bầu trời đầy tuyết bay, giống như

một cánh tuyết hồ điệp ưu mỹ, cảnh tượng ấy đã lưu lại cho Lục Mộng Thần một ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Lục Mộng Thần hoàn toàn không để ý đến vô số hoa tuyết đang đánh tới, hắn chỉ quay đầu mỉm cười đầy thâm tình với Diệu Nhiên. Nụ cười này nhất thời đã khiến tim Diệu Nhiên đập mạnh. Sau đó Lục Mộng Thần nhắm mắt lại, để dung nhan mỹ lệ của Diệu Nhiên khắc họa vào trong đầu, phảng phất như vào thời khắc này, Diệu Nhiên chính là người mà hắn yêu thương nhất, loại cảm giác này, vừa mỹ hảo lại vừa rất tự nhiên. kien

Lục Mộng Thần hãm nhập vào trong cảnh giới mà chỉ có tình cảm là hoàn mỹ nhất, dưới sự cảm nhiễm của tình cảm dạt dào, kiểm ý của Phong Thần kiểm quyết đệ lục thức, Đại Tuyết Phân Phi bắt đầu từ trong tâm khảm lan ra ngoài, rồi tỏa rộng ra. Thân người của hắn chậm chậm rơi xuống, cùng lúc đó, Vân Vụ kiểm trong tay cũng tan biến, rồi hóa thành một vầng mây mù trắng nhạt.

Nhưng đó cũng không giống mây mù, mà chúng lại có từng khối từng cạnh giống như là băng tinh của tuyết. Khi Lục Mộng Thần vừa hạ xuống, thì chúng từ từ lan ra khắp nơi, phiêu động hướng lên trên, nghênh đón những đóa hoa tuyết đang bay tới.

Hoa tuyết gặp phải những băng tinh này, mừng rỡ như là trở về tới cố hương, bắt đầu nhảy múa ở trong đó một cách vui sướng. Sau khi nhảy múa xong, chúng liền nối tiếp nhau tan rã tiêu tán ở trong băng tinh. Vô số băng tinh mang theo cảm giác lạnh lạnh, giống như một cỗ ý niệm thâm trầm, chậm chậm thối tới Vân Hải.

Chậm chính là nhanh!

Thời gian và không gian đôi khi lại trở nên như thế. Không gian thì chậm, còn thời gian lại nhanh.

Vô số băng tinh bao vây lấy thân hình của Vân Hải, trong chớp mắt, khiến hắn hoàn toàn đóng băng lại.

Mọi người lại một lần nữa sửng sốt, không, lần này phải là ngây ngốc mới đúng. Vì không ai ngờ được, cùng là một chiêu Đại Tuyết Phân Phi, mà Lục Mộng Thần lại có thể diễn đạt đến hóa cảnh như thế.

Tuyết là do cái gì tạo thành? Tuyết là do vô số băng tinh tạo thành, vô số băng tinh ly ti hợp lại một chỗ, liền hình thành hoa tuyết. Đại Tuyết Phân Phi, không chỉ có tuyết hoa, mà có lẽ còn có một tầng ý nghĩa thâm sâu hơn, đó là vô số băng tinh cuộn trong không khí.

Một thức này của Lục Mộng Thần, đã vượt xa Phong Thần kiếm pháp, nó hoàn toàn là một loại ý cảnh mới trong kiếm pháp.

Tiến vào tinh túy của tuyết.

Minh Hà chân nhân không kịp kinh ngạc, thấy đồ đệ yêu quý đã bị đóng thành tượng băng, liền mau chóng nhảy lên lôi đài. Tay vung lên, một cổ kim quang giống như mặt trời ấm áp, mau chóng nung chảy khối băng trên người Vân Hải tan đi. Vân Hải sau khi được giải đông, chỉ nghe bịch một tiếng, rồi thân người của y ngã xuống lôi đài.

Minh Hà chân nhân lại đến bên thân thể Vân Hải truyền vào một đạo chân nguyên, kiểm tra qua một lượt, phát giác không có vấn đề gì. Liền phân phó các đệ tử đưa hắn quay về. Rồi bà quay sang chăm chú nhìn Lục Mộng Thần một lúc, lộ ra thần sắc rất phức tạp, rồi bay trở về chỗ ngồi.

Mấy vị phong chủ khác trong lòng cũng bị chấn động mạnh, dù bọn họ sử dụng chiêu này chẳng phí chút sức lực nào, nhưng từ trước tới giờ vẫn chưa có ai nghĩ đến chiêu Đại Tuyết Phân Phi lại còn có thể sử xuất như vậy.

Thiên Phong chân nhân nhẹ nhàng nở một nụ cười.

Hết chương 28

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Cửu Dương Tề Phi

Vòng độ sức thứ hai kết thúc rất nhanh, rốt cuộc đã chọn ra được ngũ cường, đó là: Lục Mộng Thần, Diệu Nhiên, Giang Sơn, Phương Lạc, và Bạch Lạc Sinh. Điều khiến người ta bất ngờ là Lý Ngọc Nhân, một trong tứ cường lần trước, lại bại ở dưới kiếm của Bạch Lạc Sinh, đệ tử của Minh Hà chân nhân của Thiên Mục Phong. Bạch Lạc Sinh này quả thực là một hắc mã*, dù rằng cảnh giới Tinh Tiên thần công của hắn ngang ngửa với Lý Ngọc Nhân, nhưng trong trăm năm gần đây, Minh Hà chân nhân đã hiểu thấu đáo một tuyệt học hạng nhất khác của Phong Thần Tông – Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp, mà bộ pháp này đã hàng ngàn năm không ai có thể tham tường triệt để, ngay cả Thiên Nhất chương môn với thực lực sắp tiếp cận thiên kiếp cũng chưa làm được, không ngờ Minh Hà chân nhân lại tham tường được. Bà ta đã truyền lại bộ pháp thần kỳ này cho Bạch Lạc Sinh, khiến cho thực lực của hắn đại tăng. Dưới sự phối hợp với Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp, đệ tử thức Phong Động Vân Dũng của Bạch Lạc Sinh đã đánh bại Lý Ngọc Nhân. Đến lúc này, ngoại trừ Lục Mộng Thần là đã vào ngũ cường, còn lại các đệ tử Mộng Thần Phong khác thì đều bị loại.

Thiên Nhất chương môn vô cùng cao hứng với kết quả này, nhìn về năm người ở phía xa, nam thì uy vũ hiên ngang, nữ thì anh tư cân quắc, điều này khiến cho lòng của ông ta vô cùng khoan khoái, cứ như là vừa ăn xong mứt ngọt vậy.

nl. Niềm hy vọng trong tương lai của Phong Thần Tông chính là nằm ở những đệ tử trẻ tuổi này.

Minh Hà chân nhân nhìn về phía đệ tử Bạch Lạc Sinh của mình, trong lòng cũng dâng lên cảm khái. Vài trăm năm rồi, bản thân mình cuối cùng đã có thể dẫn dắt Thiên Mục Phong bước lên hàng đầu của Phong Thần Tông, bao nhiêu sự vất vả của mình rốt cuộc cũng đã có được thành quả, cũng không phải xấu hổ với chư vị tổ sư của Phong Thần Tông. kien

Kết quả bắt thăm cho trận đầu của vòng thứ ba khiến tất cả mọi người đều bất ngờ, Lục Mộng Thần may mắn rút được một lá thăm trống, điều này cũng có nghĩa là hắn được trực tiếp tiến vào tứ cường. Thiên Phong chân nhân rất cao hứng, những tâm tình phiền muộn do sự thất bại của Lý Ngọc Nhân liền bị quét sạch, ông ta mỉm cười nhìn về phía Lục Mộng Thần, tựa như đang nhìn hài tử của mình, trong ánh mắt tràn ngập vẻ yêu thương.

Diệu Nhiên đấu với Phương Lạc, Giang Sơn đấu với Bạch Lạc Sinh. Bốn người này đều là hảo thủ trẻ tuổi trong đám đệ tử hạng nhất của Phong Thần Tông, cho dù trăm năm trước Diệu Nhiên dành được đệ nhất danh nhưng kỳ thi đấu này đã cho mọi người quá nhiều bất ngờ, Diệu Nhiên rốt cuộc có thể tái đoạt giải quán quân hay không vẫn còn chưa biết. Lúc này, các đệ tử Hành Thủy phong đều toát mồ hôi tay. Nhưng Thần Yên chân nhân đang ngồi ở hàng đầu trên võ đài, vẻ mặt vẫn điềm tĩnh nhìn không ra bất cứ sự dao động nào, bà nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà thơm, dường như cuộc tỷ đấu này chẳng liên quan gì đến mình.

Những đệ tử của các phong đình khác đều có tâm tình phức tạp vô cùng. Ai nấy đều hy vọng sư huynh, sư tỷ của mình có thể chiến thắng, thế nhưng nhìn vào thực lực mạnh mẽ của những đối thủ khác thì trong lòng cũng thấp thỏm, chẳng rõ sư huynh, sư tỷ của mình có thể thắng hay không.

Khi các đệ tử ở bên dưới còn đang hồ tư loạn tưởng, thì những trận đấu ở trên đài đã bắt đầu.

Lục Mộng Thần chọn một vị trí có lợi nhất, một nơi cách Diệu Nhiên rất gần, và hắn ngóng nhìn Diệu Nhiên với đầy vẻ thâm tình, trong lòng khao khát được trông thấy nàng cười với mình, hoặc có thể giống như Thanh Dao, là gả cho mình. Nhưng hắn đã không còn ngô nghê như trước kia nữa, hắn cũng biết nếu muốn chiếm được phương tâm của Diệu Nhiên mà không có thực lực mạnh mẽ thì không thể nào làm được. E rằng, hắn chỉ còn có mỗi phương pháp đó thôi.

Nghĩ đến đây, trên mặt Lục Mộng Thần lại khôi phục nét tươi cười ngốc nghếch cố hữu.

Chẳng biết là thật sự ngốc hay là giả ngốc.

Chẳng biết là vui mừng hay là thương tâm.

Có lẽ Thanh Dao là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Lục Mộng Thần.

Trên lôi đài rộng lớn, chợt bốc lên một quang cầu màu xanh nhạt. Thì ra Thiên Nhất chân nhân đã phát động cấm chế quanh lôi đài, để phòng ngừa những trận tranh đấu sẽ làm tổn thương đến những đệ tử bên dưới.

Diệu Nhiên toàn thân mặc y phục trắng hơn tuyết, vẻ mặt băng sương với thần tình rất nghiêm túc, đôi mắt thâm sâu tựa ánh sao, thanh Kim Cương thần kiếm chỉ lên trời, hào quang kim sắc theo thân kiếm lưu động lên xuống. Phương Lạc mặc trường bào màu xanh nhạt, gương mặt gầy gò anh tuấn, thần sắc ngưng trọng. Trong lòng gã hiểu rõ, Diệu Nhiên sư tỷ ở trước mắt đây có thực lực rất cao cường, dù rằng trăm năm trước gã chưa từng giao thủ với nàng, nhưng nàng có thể đánh bại Giang Sơn sư huynh để giành chức quán quân, thì chỉ với điểm này thôi đã khiến cho gã chẳng thể không cẩn thận vạn phần. Xét về thực lực thì gã còn hơi kém Diệu Nhiên nửa cảnh giới, chỉ đạt đến Thoát Khiếu hậu kỳ, mà Diệu Nhiên sư tỷ thì có lẽ đã đạt đến Thám Hư sơ kỳ.

“Xem ra, chỉ có sử dụng Ngũ Hành Thiên Lô cấm chế đại pháp mà phóng tay đánh mạnh một lần thì mới có cơ hội thủ thắng.” Phương Lạc nhủ thầm trong lòng như thế.

Tử Dương thần kiếm trong tay gã phản chiếu ánh mặt trời và tỏa ra ánh hào quang màu tím, còn tay kia của Phương Lạc cũng bắt đầu phát sinh biến hóa kỳ dị. Bàn tay vốn màu vàng, dần dần biến đen rồi đỏ, cuối cùng thì trở thành màu đỏ xậm.

Chúng đệ tử bên dưới lô đài đều không nhìn được tình hình này nhưng Diệu Nhiên và những đại phong chủ khác đều thấy rõ. Trong lòng nàng cả kinh, thầm nghĩ đây chính là Ngũ Hành Thiên Lô Cấm Chế đại pháp của Phong Thần Tông, trên thì tiếp dẫn cửu thiên chi lô, còn bên dưới thì tiếp với địa nguyên chi khí, kim mộc thủy hỏa thổ năm tầng thiên lô, trùng trùng điệp điệp, uy lực vô cùng. Cho dù môn đại pháp này không sánh được với Phong Thần kiếm pháp, nhưng dùng để phụ giúp đòn tấn công thì lại là một pháp môn rất tốt. Có điều nếu muốn tu luyện Ngũ Hành Thiên Lô đại pháp thì bắt buộc phải là nam tử có tẩm thân thuần dương thì mới được. Hơn nữa, trong lúc tu hành, người luyện phải trải qua năm tầng khảo nghiệm thể chất kim mộc thủy hỏa thổ, đồng thời, mỗi lần thể chất phát sinh biến hóa, thì sẽ đau khổ vô cùng. Trong suốt quá trình tu luyện sẽ gặp muôn trùng nguy hiểm, lại thêm rất dễ xảy ra việc bạo thể, vì thế nên đệ tử Phong Thần Tông trên cơ bản đã phớt bỏ việc tu hành cấm chế pháp thuật này. Chẳng ngờ Phương Lạc lại luyện thành công.

Biểu tình của Thiên Nhất chương môn trở nên nghiêm túc, nhìn vào bàn tay màu đỏ thẫm của Phương Lạc thì biết gã đã đạt đến tầng thứ tám của Ngũ Hành Thiên Lô Cấm Chế đại pháp, nếu toàn lực thi triển, e rằng Diệu Nhiên sẽ không phải là đối thủ của gã.

nl. Những phong chủ khác đều ngồi im lặng không lên tiếng, ngưng thần nhìn biến hóa trên đài.

Phương Lạc động thân. Tử Dương thần kiếm trong tay phải của hắn vẽ lên một đường vòng cung đẹp mắt, phát ra vô số kiếm ảnh màu tím lất phất, hội tụ cùng một chỗ, hết như một áng mây màu tím, chỉ trong nháy mắt đã che phủ cả lô đài. Dưới áng mây tím, phảng phất như có vô vàn luồng gió bắt đầu nổi lên, tựa như xoay tròn lại tựa như thổi ngang, tựa như bốc lên cao lại tựa như đứng im. Khi luồng gió kỳ diệu ấy đang biến hóa, thì áng mây tím quái dị cũng tích tụ tầng tầng lớp lớp, chiêu thức này chính là Phong Thần kiếm quyết đệ tứ thức: Phong Động Vân Dừng. kien

Không đợi đệ tứ thức này triển khai hoàn toàn, thì tay trái của Phương Lạc cũng động theo. Lòng bàn tay màu đỏ thẫm giơ cao lên, quang mang không ngừng lấp lánh giống như chiếc lưỡi rắn thò ra thụt vào. Đột nhiên, toàn bộ năm ngón tay đều lớn hẳn lên, vẫy lên không trung, thoáng chốc chỉ thấy ba tia chớp màu vàng phóng thẳng xuống, những tiếng đùng đoàng xé tan không gian chen lẫn giữa điện quang, đánh ập về phía Diệu Nhiên.

Luồng gió biến hóa khó lường, đám mây tím cuộn cuộn như sóng biển, ba tia kim sắc thiểm điện, tất cả kết hợp thành một cảnh tượng rất kỳ dị.

Đa số đệ tử ở dưới đài đều quan sát đến nín thở, gần như là ngừng luôn hô hấp, cả thở mạnh cũng không dám.

Vẻ mặt mỹ lệ của Diệu Nhiên bỗng nhiên lộ ra tiểu ý lạnh lẽo như hoa mai mùa đông. Kim Cương thần kiếm nằm trong tay dường như đã mang lại cho nàng sự tự tin vô hạn.

Kim cương, sức mạnh vô địch, chí dương chí cương.

Diệu Nhiên huy động Kim Cương thần kiếm, xử ra chiêu Húc Nhật Đông Thăng, trong nháy mắt đã vẫy ra một đám mây mù màu vàng, từ bên trong mây mù đang quay cuồng lên xuống đột nhiên phóng ra chín vầng thái dương to lớn, mỗi vầng thái dương đều có đường kính dài đến ba thước. Chín vầng thái dương này quay quanh người Diệu Nhiên, liên tục

xoay tròn, phát ra vạn đạo kim quang, rồi đâm tan đám mây tím che phủ, xua đi kiếm phong.

Động tác của hai người đều rất nhanh, tất cả đều xảy ra trong một thời gian như điện chớp.

Lúc này, chín vầng thái dương của Diệu Nhiên bắt đầu thăng lên cao rồi tụ tập lại, tạo thành một tấm chắn bảo vệ lấy Diệu Nhiên. Kim quang thiểm điện bắn tới, đánh trúng chín vầng thái dương.

Ầm một tiếng, tiếng va chạm cực lớn xen lẫn với vô số tia sáng lóe lên và kinh khí lan tỏa ra xung quanh. Các đệ tử ở dưới đài toàn bộ đều kinh hoàng đưa tay bịt miệng lại, nhưng lúc này cấm chế do Thiên Nhất chân nhân phong tỏa đã phát huy tác dụng, bất kỳ sự xung kích nào ở trên đài cũng đều bị ngăn lại.

Những người hoảng hốt không chỉ có đám đệ tử, mà ngay cả Thiên Nhất chân nhân cũng phải giật mình. Cho dù ông là người đã đạt đến Quy Thiên kỳ nhưng với chiêu Húc Nhật Đông Thăng này cũng chỉ vậy ra được chín vầng kim dương, không ngờ Diệu Nhiên chỉ mới đạt đến Thám Hư kỳ, cộng với sự trợ giúp của thanh Kim Cương thần kiếm mà đã đạt đến mức toàn thịnh. Xem ra, đây đúng là một thanh tiên kiếm không tầm thường.

Lục Mộng Thần ở dưới đài nhìn thấy biểu hiện của Diệu Nhiên, thì trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Với sự trợ giúp của Kim Cương thần kiếm, thì thực lực của Diệu Nhiên e rằng đã đến gần tầng thứ tám của Tinh Tiên thân công rồi, còn bản thân hắn thì vẫn dừng lại ở phía trên tầng thứ sáu. Nếu muốn chiến thắng Diệu Nhiên sư tỷ, và giành được phương tâm của nàng, quả thật là còn khó hơn lên trời! Cho dù mình có được chiêu thức Mộng Chi Sơ Thủy có thể kể là khá lợi hại, nhưng rốt cuộc có thể ngăn chặn được sức mạnh vô địch của thanh Kim Cương thần kiếm đó hay không thì vẫn còn chưa biết.....

Trên lôi đài, Diệu Nhiên giống như là đã tiến vào cảnh giới không kinh sợ trước giông tố. Nàng nhẹ nhàng hé mắt nhìn Kim Cương thần kiếm trong tay, mọi việc quả đều nằm trong dự liệu của nàng. Mỗi khi sử dụng thanh Kim Cương thần kiếm này để thi triển chí dương chí cương kiếm pháp thì nó sẽ càng phát huy uy lực mạnh mẽ. Ba thức đầu tiên của Phong Thần kiếm quyết đều là những thức dương cương, thật vừa vặn dùng để phối hợp với bảo kiếm.

Phương Lạc hơi thở dốc, việc đồng thời sử dụng Phong Thần kiếm quyết và Ngũ Hành Thiên Lôi Cấm Chế đại pháp đã khiến cho gã tiêu hao không ít chân nguyên. Gã quan sát Diệu Nhiên sử tử thật tỉ mỉ, hồi tưởng lại chiêu Húc Nhật Đông Thăng mà vừa rồi Diệu Nhiên đã phát ra, đó chính là cảnh giới Cửu Dương Tề Phi mà chỉ có sư tôn mới có thể đạt đến! Làm sao nàng lại đạt được?

Trong lúc Phương Lạc đang trầm ngâm, thì Diệu Nhiên đột nhiên chuyển từ bị động thành chủ động, giành lấy tiên cơ mà tấn công trước.

Hết chương 29

Chú thích:

* Hắc mã: chỉ người cạnh tranh có thực lực khó lường.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Ngũ Hành Thiên Lôi

Kim Quang Vạn Đạo.

Chiêu thức như tên gọi. Đếm không xuể những kim sắc kiếm quang cực lớn giống như từ dưới mặt đất tỏa ra, hợp thành một biển kiếm, dày đặc chi chít, mênh mông cuộn cuộn xông về hướng Phương Lạc. Mà trong những kiếm quang này lại có một thanh hiện ra vô cùng to lớn, đó chính là kiếm quang do bản thể của Kim Cương thần kiếm trực tiếp huyền hóa thành, hàm chứa uy lực và sức xung kích vô hạn.

Phương Lạc chẳng kịp nghĩ nhiều, vội vung Tử Dương thần kiếm trong tay lên nghênh đón. Gã không hề sử dụng dương cương kiếm pháp mà vẫn di động theo đường lối âm nhu, như vậy có thể phối hợp với Ngũ Hành Thiên Lôi Cấm Chế đại pháp.

Đại Tuyệt Phân Phi.

Phương Lạc sử ra chiêu này, tuy cũng là tuyệt nhưng được thi triển từ Tử Dương thần kiếm, khiến cho từng mảng hoa tuyết vốn trắng tinh nay lại biến thành màu tím, tràn đầy vẻ lãng mạn và tình tứ. Bản thân Phương Lạc cũng giống một công tử phiêu lãng, biểu tình tự nhiên thoải mái, khẽ vung kiếm, ống tay áo nhẹ nhàng tung bay.

Trong phạm vi lôi đài, những cánh hoa tuyết lục giác (sáu cạnh) màu tím tung bay dày đặc khắp nơi. Chúng xoay tròn đón lấy vô vàn kiếm

quang đang mãnh liệt cuốn đến.

Mỗi đóa hoa tuyết sáp lại nghênh đón một đạo kiếm quang, dường như đã sớm tính toán số lượng rất chuẩn xác.

Khi hoa tuyết và kiếm quang gặp nhau, không hề phát sinh tiếng động nào, mà cả đôi bên đồng thời tan biến.

Vô số đạo kim sắc kiếm quang và vô số những đóa tử sắc tuyết hoa đều cùng nhau biến mất. Nhưng tại trong sát na tất cả hoa tuyết và kiếm quang đều tan biến đó, thì ở trên không gian của lôi đài vẫn còn một đạo kiếm quang to lớn, nó chính là kiếm quang của Kim Cương thần kiếm, giờ đây đang mang theo uy lực không gì sánh nổi, đánh thẳng về hướng Phương Lạc.

nl. Phương Lạc thấy vậy thì kinh hãi vô cùng, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, vội đưa tay trái màu đỏ xẫm vùng lên cao, đồng thời quát lớn một tiếng: “Mộc Thủy Thiên Lôi, giáng! Giáng!” kien

Oàng oàng! Oàng oàng! Trên bầu trời thấp thoáng truyền ra hai tiếng sấm rền vang, tiếp theo đó là hai tia chớp như cánh tay thô lớn, một xanh một trắng, cấp tốc giáng xuống, trực tiếp đánh vào phía trên kiếm quang to lớn đó.

Ầm ầm!

Thiểm điện và kiếm quang chạm vào nhau, phát ra tiếng vang chấn động cả màng tai. Phương Lạc trong lúc cấp bách đã phóng ra hai tầng thiên lôi là mộc và thủy, cuối cùng cũng đánh tan được kiếm quang của Diệu Nhiên sư tỷ.

Những đệ tử ở dưới đài ai nấy cũng đều mở to mắt, há hốc miệng không nói nên lời. Bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy Ngũ Hành Thiên Lôi Cấm Chế đại pháp, nên không khỏi cảm phục uy lực của nó.

Lúc này Lục Mộng Thần mới thở dài một hơi, cảnh Phong Thần kiếm quyết giao đấu với Ngũ Hành Thiên Lô Cấm Chế đại pháp thực sự quá chấn động! Hắn cảm thấy tim mình đang đập dữ dội, nhiệt huyết sôi sục, nhất thời đã bị kích thích bởi cuộc đọ sức giữa hai người.

Phương Lạc thở dốc, kiếm trong tay hơi run. Gã bỗng nhiên quyết định phải dùng hết chân nguyên toàn thân để thi triển chiêu thức lợi hại nhất của Ngũ Hành Thiên Lô cấm chế đại pháp, liều một lần, nếu không thì cơ hội chiến thắng của gã sẽ chẳng được bao nhiêu.

Nghĩ đến đây, thanh trường kiếm trong tay gã liền ném lên không trung, Tử Dương thần kiếm giống như con vục không ngừng xoay tròn, phát ra từng đợt sóng kiếm quang màu tím. Tiếp đó hai tay gã trong nháy mắt liên tiếp biến hóa sang năm loại màu sắc, rồi giơ cao lên trời, năm tia sáng vàng, xanh, trắng, đỏ, tím từ ngón tay phát ra, đánh thẳng vào Tử Dương thần kiếm đang xoay tròn trên không.

Tử Dương thần kiếm đột nhiên trở nên to lớn, từ mũi kiếm bắn ra một đạo quang mang ngũ sắc xông thẳng lên trời.

Vù vù! Gió lạnh chẳng biết từ đâu thổi đến, bắt đầu lướt nhẹ xung quanh. Thoáng chốc bầu trời phủ dày đặc những tầng mây xám. Từng trận sấm nổ vang rền từ trong đám mây, tiếng vang càng lúc càng lớn, tiết tấu dần dần nhanh lên và trở nên liên tục, tựa như hải triều cuồng dâng.

nl. Phương Lạc lúc này giống một chiến thần, biểu tình vô cùng uy nghiêm, gã lớn tiếng quát: “Kim mộc thủy hỏa thổ, ngũ trùng thiên lô, giáng! Giáng! Giáng!” kien

Tiếng nói chưa dứt thì năm đạo thiểm điện vàng, xanh, trắng, đỏ, tím lao vút xuống, vây quanh lấy người Diệu Nhiên như một cái miệng giếng.

Năm đạo thiểm điện dường như có linh tính, vừa mới tiếp xúc với mặt đất thì thể tích liền nở lớn ra, đồng thời không ngừng xoay tròn, lấy Diệu

Nhiên làm trung tâm điểm.

Sau vài sát na ngủi, năm đạo thiểm điện màu sắc khác nhau bắt đầu liên kết thành một, hợp thành một bức tường điện giống như hình trụ, vây Diệu Nhiên ở bên trong.

Diệu Nhiên lúc này cảm thấy áp lực bên ngoài thân thể đại tăng, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn. Đồng thời bên trong quang trụ này, không ngừng phát ra những tia thiểm điện màu sắc khác nhau, mỗi tia thiểm điện ấy đều có thuộc tính bất đồng, nàng phải liên tục vũ lộng Kim Cương thần kiếm, đánh tan từng tia thiểm điện.

Ngũ Hành Thiên Lô, kim mộc thủy hỏa thổ.

Đây chính là uy lực của Ngũ Hành Thiên Lô cấm chế đại pháp khi được thi triển cùng một lúc. Tốc độ xoay tròn càng nhanh, thì áp lực bên trong càng lớn, cường độ của thiểm điện cũng đồng thời tăng cao. Dưới sự tấn công của những tia thiểm điện có thuộc tính khác nhau, người phòng thủ sẽ phải ứng phó một mối, căn bản là không có cách thoát thân, cuối cùng sẽ bị thiểm điện và áp lực cường mạnh khốn chết tại chỗ.

Thiên Nhất chân nhân có chút lo lắng, ông ta nói với Thần Yên chân nhân: “Sư muội, Diệu Nhiên xem ra đã bị vây khốn khá nguy ngập, nếu thực sự không tiếp tục chống đỡ nổi, hay là kêu Diệu Nhiên rút khỏi cuộc tỷ đấu, tránh làm thương tổn đến nó.”

Thần Yên chân nhân mỉm cười nói: “Chương môn sư huynh bất tất phải lo lắng, Diệu Nhiên chắc vẫn có tiềm lực chưa phát huy.”

Thiên Nhất chân nhân chỉ đành gật đầu. Lúc này Đạo Thánh chân nhân ở bên cạnh nghĩ thầm trong lòng: “Ta không tin Diệu Nhiên vẫn còn bản lĩnh gì để có thể đột phá cấm chế của Ngũ Hành Thiên Lô này, trừ phi nha đầu đó đạt đến tầng thứ tám của Tinh Tiên thần công, bằng không thì bất kể như thế nào cũng chẳng thể đột phá được.”

Bức tường điện năm màu càng xoay chuyển càng nhanh, Lục Mộng Thần đã không còn nhìn thấy tình hình của Diệu Nhiên ở bên trong nữa. Hắn không khỏi cảm thấy lo lắng cho nàng.

Phượng Lạc vẫn chưa ngừng lại, hai tay vẫn khua liên tục như trước, từng đạo quang mang đánh vào bên trong Tử Dương thần kiếm, thông qua sự dẫn dắt của thần kiếm, tiếp tục triệu hoán năng lượng thiên lôi, không ngừng tăng cường uy lực của Ngũ Hành Thiên Lôi cấm chế. Chân nguyên của Phượng Lạc lúc này đã sắp cạn kiệt, gã chẳng qua là vẫn đang kiên cường chịu đựng, vì gã có thể nhìn được Diệu Nhiên dường như không thể chống đỡ được nữa, thấy đã không xong, cho nên gã vẫn luôn cố gắng chịu đựng, hơn nữa còn liên tục nâng cao uy lực của cấm chế.

Diệu Nhiên biết mình nhất định phải xuất tuyệt chiêu, nếu cứ tiếp tục thế này, nàng sẽ bị cấm chế ép chết tại chỗ. Xem ra, chỉ có cách sử dụng Đại Lực Kim Cương kiếm pháp.

Đại Lực Kim Cương kiếm pháp là cái tên do đích thân Thần Yên chân nhân đặt, ý là chí cương, chí mãnh, sức mạnh vô bì!

Toàn thân Diệu Nhiên đột nhiên rung động, đầy từng đạo kinh khí ra ngoài, ngăn chặn toàn bộ thiểm điện ở bên ngoài thân thể. Lúc này y phục của nàng tung bay phất phới, cả người đứng thẳng tắp, giống như một dãy núi sừng sững, tràn đầy khí phách vô hạn.

Diệu Nhiên dường như không còn là Diệu Nhiên, không còn là một tiên tử mỹ lệ phiêu dật nữa.

Nàng bây giờ chính là mãnh tướng trên chiến trường, khắp mặt vẽ lên một thần thái cao ngạo, tựa như tất cả mọi thứ ở trong mắt nàng đều trở nên nhỏ bé không đáng kể. Dương cương chi khí và khí thế uy nghiêm đó tỏa ra từ đôi mỹ mục của nàng, khiến nàng giống một cân quắc anh thư không hề nhường nhịn đáng tu mi.

Bên trong âm nhu hàm chứa dương khí. Đẹp! Thực sự là một vẻ đẹp khác thường!

Kim Cương thần kiếm dường như cũng tỏ ra hưng phấn, nên phát ra âm thanh “oong, oong”, phảng phất như phụ họa theo với kiếm ý của Diệu Nhiên. Có lẽ tam thức Đại Lực Kim Cương kiếm pháp ấy giống như tri âm của Kim Cương thần kiếm, khiến cho nó cảm thấy được giá trị tồn tại của bản thân.

Không có chút vẻ vờ biến hóa, hai tay Diệu Nhiên nâng Kim Cương thần kiếm lên cao, từ đỉnh đầu cứ thế rành rọt bổ xuống.

Bá Khí Tung Hoành Trảm! Đây chính là Đại Lực Kim Cương kiếm pháp đệ nhất thức.

Khí thể của mãnh tướng và uy lực của bá khí, tất cả đều được bộc lộ rõ ràng không chút thiếu sót trong một trảm này.

Trong lúc chúng nhân đang kinh hô một trận thì một đạo kim kiếm to lớn dài mấy chục thước đột nhiên thẳng lên cao như thiểm điện, phát ra một tiếng rầm rì, phân cả bức tường điện ra làm hai. Sau đó, kiếm quang to lớn vẫn chưa dừng lại, mang theo khí thể không gì so bì chen lẫn với uy lực dương cương bá đạo, như gió táp chém vào thanh Tử Dương thần kiếm ở trên không.

Phương Lạc tuyệt không ngờ đến kết cuộc lại như vậy, Diệu Nhiên sư tỷ có thể đột phá cấm chế của năm tầng thiên lôi! Đây là kiếm chiêu gì? Sao ở Phong Thần Tông chưa bao giờ nghe nói đến? Nhưng gã cũng không kịp nghĩ nhiều, chỉ đành liều mạng vận khởi chút ít chân nguyên còn lại trong cơ thể, điều khiển Tử Dương thần kiếm từ xa phóng ra một chiêu Phổ Chiêu Vạn Vật.

Với tình cảnh hiện giờ của Phương Lạc, gã chỉ có thể thi triển đệ tam thức của Phong Thần kiếm quyết.

Ầm, ầm, ầm!

Kiểm quang do Tử Dương thần kiếm phát ra bị Kim Cương thần kiếm đánh rơi, Kim Cương thần kiếm kèm theo dư lực mạnh mẽ tiếp tục công tới Phương Lạc.

Diệu Nhiên rất muốn rút kiếm lại, nếu vẫn đánh tới trước thì sẽ gây thương hại đến Phương Lạc sư đệ. Thế nhưng nàng đã không thể thu về.

Đại Lực Kim Cương kiếm pháp, mục hạ vô nhân, bá tuyệt thiên hạ, tiến thẳng tới trước.

Không có đường lui, chỉ có dũng mãnh hung hãn tiến công.

Chiêu thức mạnh mẽ như vậy, do tay một nữ nhân xinh đẹp mỏng manh phát ra, uy lực lại lớn không tưởng.

Phương Lạc đã tuyệt vọng, chân nguyên trong cơ thể đã cạn kiệt, cũng không còn cách nào ngăn cản đòn công kích của Diệu Nhiên được nữa.

Thiên Nhất chân nhân vội chớp động, lao vào trong trường đấu nhanh như thiểm điện, ống tay áo lớn phất lên, phát ra một luồng lực đạo thuần chánh nhu hòa lặng lẽ tiếp lấy toàn bộ kiếm quang.

Phương Lạc nhìn thấy Thiên Nhất chân nhân, thì trong lòng cảm thấy ấm áp, thốt lên một câu: “Đa tạ chưởng môn sư bá!” Rồi thì toàn thân đổ gục xuống, ngất đi vì thoát lực.

Kiểm thức của Diệu Nhiên đã tiêu tan, nàng nhìn về phía Phương Lạc sư đệ vừa hôn mê mà thở phào một tiếng, thầm hô nguy hiểm, nếu không có Thiên Nhất sư bá xuất thủ kịp thời, nói không chừng mình đã thật sự làm thương hại đến Phương Lạc sư đệ. Thiên Nhất chân nhân quay đầu nhìn Diệu Nhiên, nghiêm túc hỏi: “Diệu Nhiên, đây là kiếm pháp gì?”

Lúc này Thần Yên chân nhân cũng đã đến bên cạnh Thiên Nhất chân nhân, trả lời thay cho đồ đệ: “Sư huynh, đây là Đại Lực Kim Cương kiếm pháp mà Diệu Nhiên đã lĩnh ngộ được từ trong Kim Cương thần kiếm. Chiêu thức uy mãnh rất bá đạo, về phương diện dương cương thì có phần hơn cả kiếm pháp của Phong Thần Tông chúng ta.”

“Ồ, hóa ra là như vậy.” Thiên Nhất chân nhân gật gật đầu, sau đó nói tiếp: “Đây là việc tốt, xem ra Phong Thần Tông chúng ta lại có thêm một loại kiếm pháp lợi hại, quả là việc tốt.”

Đạo Thánh chân nhân đã lao tới, tiếp lấy Phương Lạc đang hôn mê từ tay Thiên Nhất chân nhân, nhíu mày nói: “Chưởng môn sư huynh, xem ra chân nguyên toàn thân của Phương Lạc đã thất tán cả, phải ba năm sau mới có thể khôi phục được. Đề xin đại diện cho hãn mà tuyên bố, Phương Lạc rút lui khỏi tỷ đấu.” Nói xong, nét mặt Đạo Thánh chân nhân vẫn có chút ảm đạm.

Thiên Nhất chân nhân hơi gật đầu nói: “Được! Sư đệ, đừng quá xem trọng vinh nhục được mất, đó là điều kiêng kỵ của người tu đạo chúng ta. Phong Thần Tông chúng ta lần này xuất hiện nhiều đệ tử xuất chúng, thật sự là may mắn của bốn phái!”

Đạo Thánh chân nhân trong lòng chột rét, liên tục gật đầu nói phải.

Trận tỷ đấu này, Diệu Nhiên đã chiến thắng, trực tiếp tiến vào vòng quyết đấu của tứ cường. Còn ở bên kia, Giang Sơn lại bị Bạch Lạc Sinh đánh bại, xem ra Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp quả thật huyền diệu vô cùng. Bởi vì Phương Lạc đã rút lui, giờ chỉ còn lại bốn người, cho nên dù Giang Sơn thất bại vẫn có thể tiến vào tứ cường. Qua lượt bốc thăm, các trận đấu loại ở vòng tới sẽ như sau:

Lục Mộng Thần giao đấu với Giang Sơn.

Diệu Nhiên đấu với Bạch Lạc Sinh.

Một vòng đối đầu kịch liệt mới lại sắp sửa bắt đầu.

Hết chương 30

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Thiên Địa Vô Cực

Do trong một ngày liên tục tiến hành mấy trận tỷ đấu, giờ đây sắc trời đã tối, nên Thiên Nhất chân nhân tuyên bố thi đấu hôm nay kết thúc, ngày mai sẽ tiếp tục vòng thi đấu tứ cường. Vì vậy nên các đại phong chủ liền dẫn đệ tử của mình ào ào ngự kiếm bay đi.

Dưới sự an bài của Thiên Phong chân nhân, không ai đến quấy nhiễu Lục Mộng Thần, qua một đêm nghỉ ngơi, hắn đã khôi phục toàn bộ thể lực.

Sáng hôm sau, trên quảng trường Phong Thần lại tụ tập vô số đệ tử, mọi người đều hết sức kỳ vọng vào những cuộc thi đấu của tứ cường. Có điều, ai nấy đều thấy trận đấu giữa Diệu Nhiên với Bạch Lạc Sinh là khả quan nhất, vì thực lực đã biểu lộ của hai người này đều khiến mọi người cảm thấy chấn động. Còn đối với Lục Mộng Thần thì chẳng mấy ai cho là có triển vọng, vì hắn chỉ mới đạt được tầng thứ sáu của Tinh Tiên thần công, còn ba người kia thì đều đã đạt đến tầng thứ bảy.

Tuy nhiên, Thiên Nhất chân nhân và Thiên Phong chân nhân lại rất tin tưởng vào Lục Mộng Thần. Vì bí mật đó ở trong lòng bọn họ đã mang tính chất quyết định rất sâu sắc.

Lục Mộng Thần đứng trên lôi đài, nhìn về phía Giang Sơn sư huynh, trên mặt hơi lộ ra nét cười. Hắn hiểu rõ thực lực của bản thân, nếu muốn chiến thắng Giang Sơn sư huynh, thì mình nhất định phải đột phá đến tầng

thứ bảy Tinh Tiên thần công. Thế nhưng làm thế nào mới có thể đột phá đây?

Giang Sơn im lặng nhìn vị tiểu sư đệ trẻ tuổi này, trong lòng không dám khinh thường hẵn chút nào. Tiểu sư đệ này chỉ tốn vền vền chưa đến ba mươi năm mà đã đạt đến tầng thứ sáu của Tinh Tiên thần công, có thể nói là đệ tử tiến bộ nhanh nhất của Phong Thần Tông. Dù rằng hẵn chỉ mới đạt đến tầng thứ sáu của Tinh Tiên thần công, nhưng từ trận đấu giữa hẵn và Vân Hải, chiêu Đại Tuyết Phân Phi đó có thể vận dụng đến hóa cảnh như thế, thì đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Diệu Thủy ở trên đài khẽ hỏi Diệu Nhiên: “Sư tỷ, tỷ xem trận này Mộng Thần sư đệ có thể thắng được không?” Diệu Nhiên hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu hẵn muốn thắng Giang Sơn, trừ phi là có thể đột phá đến tầng thứ bảy của Tinh Tiên thần công, nếu không, căn bản là không có khả năng chiến thắng.” Diệu Nhiên nói xong thì “ồ” lên một tiếng, không nói thêm nữa, chỉ chăm chú quan sát biến hóa trên lôi đài.

Lục Mộng Thần đã bắt đầu giao thủ với Giang Sơn. Chênh lệch một cấp bậc quả thật là khác biệt một trời một vực. Dưới thế công lạnh lẽ của Giang Sơn, Lục Mộng Thần phải liên tiếp thoái lui. Trên người hẵn đã trúng vài kiếm quang, lờ mờ có máu tươi thấm qua lớp y phục. Lục Mộng Thần hiện giờ thật sự có nỗi khổ nói không ra lời, hẵn chuẩn bị thi triển một thức Mộng Chi Sơ Thủy đó.

Giang Sơn dường như không cho hẵn cơ hội, lúc này gã vọt lên cao, bảo kiếm trong tay nhẹ nhàng vẩy một cái, vô số hoa tuyết trắng tinh nhỏ xíu từ mũi kiếm bay xuống, xen lẫn với lực âm nhu không gì sánh được, công về phía Lục Mộng Thần. Đây chính là đệ lục thức Phong Thần kiếm quyết, Đại Tuyết Phân Phi. Được thi triển với tầng thứ bảy Tinh Tiên thần công, hoa tuyết trở nên rất nhỏ, rất mềm mại, giống như những con bướm vừa mới phá kén chui ra, bay lượn tung tăng trong không trung.

Lục Mộng Thần lúc này đã vô pháp tránh né, hắn cũng thi triển một thức Đại Tuyết Phân Phi, kiếm chiêu giống như khi giao đấu với Vân Hải. Hắn khua ra vô vàn băng tinh, bỗng bành lên xuống trong không trung, cuốn đi tất cả hoa tuyết của đối phương.

Nếu Lục Mộng Thần có khả năng đột phá đến tầng thứ bảy của Tinh Tiên thần công, thì có lẽ một thức này đã có thể đánh bại Giang Sơn. Nhưng đáng tiếc là hắn chỉ đạt đến tầng thứ sáu, cho dù băng tinh dần dần có thể bao bọc lấy hoa tuyết, nhưng âm nhu chân nguyên cường đại ẩn tàng bên trong những đóa hoa tuyết kia dường như vẫn không ngừng đột phá để xông ra ngoài.

Rột rột rột! Vô số hoa tuyết xuyên qua vòng trói buộc của băng tinh, mang theo dư lực, toàn bộ đánh vào người Lục Mộng Thần.

Cảm giác của Lục Mộng Thần lúc này thật kỳ quái, giống như rơi vào một hầm băng, vô số hoa tuyết âm nhu lạnh lẽo xâm nhập vào kinh mạch toàn thân hắn, sau đó phát sinh bạo tạc, trong chốc lát, toàn bộ kinh mạch của hắn đều bị nổ đến đứt từng đoạn. Thống khổ tột cùng, lập tức khiến hắn ngã xuống sàn đài, thân thể lảo lộn không ngừng.

Tất cả những người quan chiến đều than dài một tiếng, thầm nghĩ trận đấu này, Lục Mộng Thần đã bại rồi.

Tâm Quy Vu Trần, tầng thứ sáu của Tinh Tiên thần công.

Diệt Định Tứ Phương, tầng thứ bảy của Tinh Tiên thần công.

Phương pháp tu hành của các đệ tử Phong Thần Tông, thông thường đều là phải qua thời gian tích lũy lâu dài để đạt đến mức đột phá Tinh Tiên thần công. Mấy vạn năm nay, điều này dường như đã là một quy củ bất thành văn. Cho dù như vậy, những người chân chánh đạt đến cảnh giới cao nhất của Tinh Tiên thần công cũng rất hiếm, đó là vì mọi người không ai chú ý đến một điểm, chính là tâm.

Tâm!

Dùng tâm để lĩnh ngộ và thông hiểu các cảnh giới.

Kiểu lĩnh ngộ này, không chỉ dựa vào thời gian, mà còn đòi hỏi phải biết giác ngộ đúng lúc.

Trong cơn thống khổ tột cùng, tâm thức của Lục Mộng Thần đột nhiên sáng rõ. Trong khoảnh khắc ấy, tất cả cảm giác đều tan biến. Không chỉ riêng cảm giác, mà ngay cả nhìn, nghe, suy nghĩ các loại xúc giác đều biến mất. Chính là trong chớp mắt này, hắn đã thành công đạt đến tầng thứ bảy của Tinh Tiên thần công, Diệt Định Tứ Phương.

Người ở chỗ sơ đẳng nhất mới ngộ ra trí tuệ siêu việt.

Sau khi tâm ý hoàn toàn vượt qua thân thể, nội thể lập tức dâng lên biến hóa mãnh liệt. Từ vị trí nê hoàn cung xuống tới đan điền, chia thành hai cổ bạch sắc chân nguyên chói mắt xoay tròn, nhanh chóng tuôn về phía các kinh mạch rạn vỡ trong nội thể. Đây là một cỗ lực lượng khôi phục kỳ dị, tất cả các kinh mạch từng bước được nối lại, kinh mạch giống như biển cả mênh mông, chân nguyên ở vào tình trạng thể lỏng chảy ra khắp nơi. Lục Mộng Thần chỉ cảm thấy vô cùng khoan khoái, cảm giác mỹ diệu đó không thể diễn tả bằng lời được.

Lục Mộng Thần lại đứng dậy, tựa như chưa xảy ra việc gì. Vẻ tươi cười cố hữu lại xuất hiện trên mặt hắn, Vân Vụ kiếm to lớn nằm trong tay, mây mù cuộn cuộn bên trong càng thêm khoáng hoạt. “Giang Sơn sư huynh, chúng ta tiếp tục đi!” Lục Mộng Thần mỉm cười nói.

Giang Sơn hít vào một hơi lạnh, gã hiểu rõ một kích ban nãy của mình là một thức có âm kinh mãnh liệt nhất trong Phong Thần kiếm quyết, vô số hoa tuyết âm nhu đó toàn bộ đều đã đánh vào người của Lục Mộng Thần, nếu gã ước đoán không lầm thì ít nhất kinh mạch của Lục Mộng Thần cũng bị trọng thương, lúc này thấy hắn lăn lộn trên lôi đài đã nói lên điều đó là

thật. Nhưng hiện giờ vì nguyên nhân gì mà trông hăn dường như không có việc gì, lại có thể đứng dậy như trước thế này? Đúng là kỳ quái!

Thiên Phong chân nhân cười nói với Thiên Nhất chân nhân: “Chưởng môn sư huynh, Mộng Thần trong chớp mắt đã đột phá Tinh Tiên thần công, đạt đến tầng thứ bảy, thật là không thể ngờ được!”

Thiên Nhất chân nhân hơi trầm tư nói: “Đúng vậy, tình cảnh của hăn cũng tương tự như Phong Thần tổ sư ngày trước, cảnh giới đột phá quá nhanh, thực sự là khó có thể tưởng tượng được. Xem ra, đạo lý tu hành thật không phải cứ theo khuôn phép cũ là được, thì ra còn có con đường nhanh hơn.”

Những đại phong chủ khác nghe lời nói của hai người cũng đều gật đầu đồng ý, rồi ai nấy cũng đều chìm sâu vào suy nghĩ.

“Tiểu tử này vậy mà đã đạt đến tầng thứ bảy của Tinh Tiên thần công, xem ra Giang Sơn tất sẽ bại chứ không còn nghi ngờ gì nữa.” Diệu Nhiên lo lắng nói. Diệu Thủy bên cạnh bổ sung: “Ài, tiểu sư đệ này có lẽ chính là hắc mã* lớn nhất trong kỳ thi đấu này nha!”

Giang Sơn liền vận khởi chân nguyên toàn thân thêm một lần nữa, lại đánh ra chiêu Đại Tuyết Phân Phi về phía Lục Mộng Thần.

Thân tâm Lục Mộng Thần đều hòa nhập vào tầng thứ bảy Tinh Tiên thần công.

Tâm, đã không vật gì có thể biến đổi.

Sau Diệt Định Tứ Phương là đến Thiên Địa Vô Cực.

Thân thể dường như trong suốt hư ảo, ánh mắt bình tĩnh tựa thu thủy, Vân Vụ kiếm lúc này giống một cây cọ cực kỳ sinh động, vẽ lên không trung một quỹ tích kỳ dị.

Không nhìn được gì, nhưng tựa như lại thấy được điều gì đó.

Không có gì, nhưng dường như lại có gì đó.

Thiên Địa Vô Cực.

Phong Thần kiếm pháp đệ thất thức, là một thức kiếm quyết tập hợp hai loại khí thể âm dương thành một thể.

Một thức kiếm quyết mà trong thiên địa không có gì so bì được.

Giang Sơn đột nhiên cảm thấy bản thân rơi vào một không gian khác, có cảm giác hoàn toàn bị khống chế, và cảm thấy bản thân như một con rối bị chủ nhân thao túng.

Leng keng! Giang Sơn vẫn còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, thì bảo kiếm trong tay đã rơi xuống đất, mà Vân Vụ kiếm to lớn của Lục Mộng Thần thì đang chĩa ngay trước ngực mình. Trong khoảnh khắc ấy, Giang Sơn liền mất hết đầu chí, gã hiểu rõ mình đã bại. Xem ra thức vừa rồi chính là đệ thất thức của Phong Thần kiếm pháp, Thiên Địa Vô Cực.

Thiên Nhất chân nhân hết sức hưng phấn, ông ta cũng không nén được vui mừng trong lòng, đứng dậy cao giọng nói: “Trận tỷ đấu này, Lục Mộng Thần đã thắng. Lục Mộng Thần cũng là người đầu tiên trong những đệ tử đời thứ mười tám lĩnh ngộ được đệ thất thức của Phong Thần kiếm quyết, Thiên Địa Vô Cực kiếm quyết. Chúc mừng con!”

Tất cả đệ tử quan chiến đến giờ mới hoàn toàn hiểu rõ là chuyện thế nào, hóa ra chiêu vừa rồi chính là Thiên Địa Vô Cực kiếm quyết hết sức mạnh mẽ! Thế là chúng nhân vỗ tay ào ào, ca ngợi không ngớt.

Diệu Nhiên càng lúc càng bất an, nàng thấy được tốc độ tiến triển của Lục Mộng Thần, trong lòng thật sự có chút sợ hãi. Nếu nàng quả thật thất bại, vậy làm sao có thể đối mặt với lời nói đùa của năm đó?

Hết chương 31

Chú thích:

*hắc mã: chỉ người cạnh tranh có thực lực khó lường.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Vô Kiên Bất Tồi

Lục Mộng Thần trở về dưới đài, các sư huynh của hắn đều sáp lại, cười hì hì chúc mừng hắn. Lý Ngọc Nhân vỗ nhẹ lên vai Mộng Thần, mỉm cười nói: “Tiểu sư đệ, đệ thật là đáng phục! Huynh cũng giống như đệ, cũng đạt đến tầng thứ bảy của Tinh Tiên thần công, nhưng huynh thủy chung vẫn không có cách nào lĩnh ngộ được chiêu kiếm Thiên Địa Vô Cực đó. Tiểu sư đệ nha, đệ thật sự là niềm kiêu hãnh của Mộng Thần phong chúng ta, à không, phải là niềm kiêu hãnh của cả Phong Phần Tông mới đúng!”

Vẻ mặt của Lục Mộng Thần thoát xanh thoát đỏ, xấu hổ cười nói: “Hi hi, đâu có, đại sư huynh, đều là do cơ duyên xảo hợp mà thôi.” Vừa nói, ánh mắt của hắn xuyên qua đám người, tìm đến thân ảnh thanh tú của Diệu Nhiên. Cũng vừa đúng lúc nàng quay nhìn sang bên này, mục quang hai người chạm nhau, Diệu Nhiên chỉ cảm thấy nhịp tim đập loạn một trận, một cảm giác mơ hồ dâng tràn.

Diệu Thủy từ đằng sau khẽ đẩy Diệu Nhiên, nói: “Sư tỷ, tỷ phải lên đài rồi. Trận đấu giữa tỷ với Bạch Lạc Sinh sẽ bắt đầu liền bây giờ đây.”

Diệu Nhiên như chợt bừng tỉnh, khuôn mặt thoáng đỏ hồng, vội vã tung người bay lên lôi đài. Nàng cố định thần lại, rút Kim Cương thần kiếm ra, thi lễ với Bạch Lạc Sinh, rồi nhẹ nhàng cười nói: “Diệu Nhiên xin ra mắt Bạch sư huynh.”

Bạch Lạc Sinh rất có phong độ của một thân sĩ, vội hoàn lễ, rồi nói: “Diệu Nhiên sư muội, bất tất phải khách khí. Khi tỷ đấu xin đừng lưu tình, để trận độ sức của chúng ta được lâm ly thống khoái. Ha ha!”

Diệu Nhiên nhẹ gật đầu. Hai người lập tức thủ thế, phát ra khí thế cường đại, đối chọi với nhau.

Diệu Nhiên sớm đã quan sát các trận tỷ đấu của Bạch Lạc Sinh, Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp thần kỳ đó, khi được phối hợp với Phong Thần kiếm pháp thì quả thật là huyền diệu vô cùng, khiến toàn bộ lực công kích được tăng cường rất nhiều. Nếu nàng chỉ sử dụng Phong Thần kiếm pháp, tất sẽ bại dưới tay Bạch Lạc Sinh, xem ra chỉ còn cách dùng Đại Lực Kim Cương kiếm pháp.

Trong lòng Bạch Lạc Sinh cũng mười phần cẩn thận, gã đã thấy qua một thức Đại Lực Kim Cương kiếm pháp mà Diệu Nhiên dùng để chiến thắng Phương Lạc sư đệ, cho dù Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp của hãn quý thần khó lường, nhưng đối diện với Kim Cương kiếm pháp không gì so bì được này, thì tỷ lệ né tránh thành công tương đối nhỏ. Trừ phi trước khi Diệu Nhiên thi triển Đại Lực Kim Cương kiếm pháp, gã có thể giành tấn công trước, nắm lấy quyền chủ động, đưa Diệu Nhiên vào thế bị động, như vậy gã mới có cơ hội chiến thắng.

Nghĩ đến đây, thân thể của Bạch Lạc Sinh bắt đầu di động. Trên khắp lôi đài, đột nhiên xuất hiện vài chục thân ảnh của Bạch Lạc Sinh, có thân ảnh di động nhanh, có thân ảnh di động chậm, có thân ảnh như mây trôi, có thân ảnh lại giống hoa rơi, thân thể biến hóa khôn lường, trong khoảnh khắc đã ở mọi nơi, không phân biệt rõ đâu là thật, đâu là giả. Vô số thân ảnh bỗng nhiên cùng cao giọng hô: “Phổ...Chiếu...Vạn...Vật!”

Mỗi bóng người đều phát ra kim sắc quang mang mãnh liệt, tụ tập trong không gian đã không còn bất cứ khe hở nào trên lôi đài, như hải triều lan tới mọi góc cạnh.

Diệu Nhiên ngưng thần tĩnh khí, Kim Cương thần kiếm trong tay liền khua lên, bỗng chốc cũng là một thức Phổ Chiếu Vạn Vật, một vòng sáng màu vàng hình bầu dục ở bên người đột nhiên bắn ra, thế như có thể phá vỡ mọi thứ, những kiếm quang công đến của Bạch Lạc Sinh hoàn toàn bị đánh ngược trở về, hơn nữa kiếm quang hình tròn vẫn không ngừng mở rộng.

Bạch Lạc Sinh thầm kinh hãi, gã bước theo Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp, thân hình chân thực lách ra phía sau Diệu Nhiên, rồi đánh ra một thức Thanh Phong Từ Lai không có bất kỳ âm thanh nào vào người nàng.

Diệu Nhiên tập trung tinh thần, trong lòng liền truyền lại cảm giác có nguy hiểm ở sau lưng. Nàng không quay đầu lại, chỉ sử ra một thức Húc Nhật Đông Thăng, lập tức liền có chín thái dương to lớn từ mũi kiếm bay vọt ra, vừa đúng lúc chạm vào chiêu Thanh Phong Từ Lai của Bạch Lạc Sinh.

Hai loại kiếm quyết âm dương mãnh liệt tiếp xúc với nhau liền lạng lã tan biến một cách vô thanh vô tức.

Bạch Lạc Sinh vừa thấy chiêu này thất bại, lập tức toàn lực phát động bộ pháp, trong chớp mắt, tất cả những bóng hư ảnh không ngừng chuyển động, nhìn không rõ đâu là thực đâu là hư.

Thiên Nhất chân nhân chấn chú quan sát đến mọi biến hóa trong trận, không khỏi gật đầu nói: “Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp này có tất cả là chín tầng cảnh giới, xem ra Bạch Lạc Sinh cũng đã đạt đến tầng thứ năm. Mỗi lần đạt đến một tầng bộ pháp mới, thì người luyện sẽ được gia tăng năng lực tấn công của một thực thể. Hiện tại Bạch Lạc Sinh vẫn chỉ phát huy đến tầng bộ pháp thứ nhất để thăm dò, xem ra đằng sau còn có tiềm lực ẩn tàng chưa thi triển ra.”

Minh Hà chân nhân lộ ra vẻ tươi cười, diễm đạm nói: “Chương môn sư huynh đúng là mắt sáng như đuốc! Chúng ta hãy cứ chờ xem, hy vọng Lạc

Sinh sẽ không khiến chúng ta thất vọng, và cũng hy vọng Diệu Nhiên có thể phát huy hết thực lực mạnh mẽ nhất.”

Thần Yên chân nhân chỉ cười cười, mà không nói gì. Trong lòng bà hiểu rõ, tam thức của Đại Lực Kim Cương kiếm pháp rốt cuộc mạnh mẽ như thế nào, trận tỷ đấu này, Diệu Nhiên khẳng định sẽ giành thắng lợi không còn nghi ngờ gì nữa.

Lục Mộng Thần chú ý tỉ mỉ tình hình trên trường đấu, trong lòng hồi tưởng mô phỏng lại những chiêu thức mà hai người vừa sử dụng, rồi không ngừng suy nghĩ cách đối phó. Hẳn càng lúc càng phát hiện, thực lực của Diệu Nhiên sư tỷ quả là quá mạnh, hiện giờ nàng còn chưa sử dụng Đại Lực Kim Cương kiếm pháp, nếu dùng tới thì Bạch Lạc Sinh sẽ bị bại nhanh chóng.

Rốt cuộc thì chiêu khởi thủ thức của Mộng Thần kiếm pháp là Mộng Chi Sơ Thủy có thể chiến thắng Đại Lực Kim Cương kiếm pháp hay không? Điều này vẫn chưa biết được.

Ở dưới đài chột truyền đến một trận kinh hô. Hóa ra Bạch Lạc Sinh đã thi triển tầng thứ ba của Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp, giữa vô số hư ảnh dường như có ba thân hình là thực thể của Bạch Lạc Sinh, cùng phát ra một chiêu Húc Nhật Đông Thăng, mỗi thân hình đều vẩy ra sáu thái dương, cộng lại là mười tám vầng thái dương. Mười tám vầng thái dương này tỏa ra kim quang chói mắt, xen lẫn giữa vô vàn những thái dương hư ảo, không ngừng xoay tròn, gào rít đánh về phía Diệu Nhiên.

Một chiêu lợi hại này không khác gì với việc có ba Bạch Lạc Sinh đồng thời cùng tấn công Diệu Nhiên.

Đối mặt với những vầng thái dương sáng rực đang cuộn cuộn ập đến từ khắp nơi, cùng với những hào quang chói mắt đó làm Diệu Nhiên không mở mắt ra được.

Diệu Nhiên đã chuẩn bị phát động Đại Lực Kim Cương kiếm pháp. Một loại bá khí uy nghiêm trong nháy mắt từ trong thân thể thành linh bộc phát, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy thần sắc quyết chí tiến lên, sức mạnh vô địch phá vỡ mọi thứ.

Diệu Nhiên thoáng chốc đã biến thành một viên hổ tướng uy mãnh!

Thiên hạ mênh mông.

Mục hạ vô nhân, bốn phương tám hướng duy ngã độc tôn!

Bá Khí Tung Hoành Trảm!

Một khí thế không gì sánh kịp, dưới sự huy động của Kim Cương thần kiếm, chặt chẽ ép sát đến Bạch Lạc Sinh, khiến động tác của gã trở nên chậm chạp. Một đạo kim sắc cự kiếm dài mấy chục thước lại xuất hiện, từ trên đánh xuống, nhanh như thiểm điện chém vào vô số vàng thái dương do Bạch Lạc Sinh đánh ra.

Những người quan chiến ở dưới đài đều kinh hô một trận, thần kiếm ấy quả thực kinh nhân!

Kim sắc cự kiếm giống như một chiến thần, đánh ra là không gì đỡ nổi, bách chiến bách thắng. Lúc này, những vàng thái dương kia giống như những miếng đậu hũ, toàn bộ đều bị chém nát. Kinh khí và quang mang phân tán bắn ra khắp xung quanh, không ngừng đánh vào cấm chế màu xanh nhạt của lôi đài, phát ra những tiếng ầm ầm không ngớt.

Mắt thấy thế công của Diệu Nhiên sắp đánh vào người Bạch Lạc Sinh, vào thời khắc mấu chốt này, gã vội toàn lực phát động bộ pháp đến tầng thứ năm, tức thì lại huyền hóa ra vài thân ảnh, tránh đòn tấn công ấy.

Kim Cương thần kiếm kích trúng lôi đài, giữa những tiếng ầm vang lại xuất hiện một khe nứt sâu đến bảy tám thước.

Trong lúc di động, Bạch Lạc Sinh hít một hơi lạnh, quả thực là Kim Cương kiếm pháp có sức mạnh phá vỡ mọi thứ, nếu ngạnh tiếp, thì cái mạng nhỏ của mình khẳng định là chẳng còn. Xem ra, mình chỉ có cách sử dụng thực lực mạnh nhất mà thôi. Nghĩ đến đây, gã đề thăng tầng thứ năm của bộ pháp đến mức cực hạn, rồi đánh một thức Đại Tuyết Phân Phi, năm thực thể đột ngột phát ra vô số hoa tuyết màu trắng, dường như từ khắp nơi ập tới Diệu Nhiên.

Một chiêu này tựa như có năm Bạch Lạc Sinh cùng thi triển Đại Tuyết Phân Phi, uy lực gia tăng gấp năm lần. Diệu Nhiên có thể tiếp được hay không?

Khí thể uy mãnh tỏa ra từ trên người Diệu Nhiên càng mạnh, trong ánh mắt tràn đầy bá khí không gì sánh bằng, tà áo dài tung bay phần phật. Kim Cương thần kiếm trong tay bỗng nhiên lớn gấp bội, gương mặt của Diệu Nhiên trắng như tuyết, trầm giọng quát: “Kim Cương Phích Lịch Trảm!”

Kim Cương Phích Lịch Trảm! Đại Lực Kim Cương kiếm pháp đệ nhị thức, bá đoạt thiên hạ, sức mạnh vô địch.

Lộp bộp! Lộp bộp!

Từng trận âm thanh quái dị vang lên, thân kiếm to lớn của Kim Cương thần kiếm đột nhiên biến thành màu ám kim, hoa văn hình rồng trên mặt phẳng phát như có linh tính, chuyển động lên xuống. Diệu Nhiên giờ nghiêng Kim Cương thần kiếm lên, quét ra một vòng cung kỳ dị, toàn bộ lôi đài đều bị vòng cung này vây vào trong.

Một vòng sóng ánh sáng kim sắc cực lớn từ trên Kim Cương thần kiếm đột ngột phát ra, giống như làn sóng dữ có thể hủy diệt mọi thứ mà nó chạm phải, từ trung tâm mạnh mẽ lan ra ngoài.

Toàn bộ không gian đều bị phong kín, mãn thiên hoa tuyết vừa chạm vào làn sóng ánh sáng kim sắc đều ào ào rơi xuống.

A! Bạch Lạc Sinh kinh hô một tiếng, sóng ánh sáng kim sắc nhanh chóng lan rộng, xông về phía gã. Đã không còn cách nào khác, chỉ còn né tránh. Bạch Lạc Sinh phát huy bộ pháp đến cực hạn, trong chốc lát, trên lôi đài tràn ngập những bóng thân ảnh của gã.

Kim Cương Phích Lịch Trảm quả thực quá bá đạo, cho dù Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp của Bạch Lạc Sinh huyền diệu như thế, nhưng vẫn liên tiếp bị đánh trúng. “Hự” một tiếng, Bạch Lạc Sinh phun ra một ngụm máu tươi, quỵ xuống sàn đài. Dư lực của sóng ánh sáng kim sắc chưa mất, vẫn đánh mạnh vào cấm chế của lôi đài, lập tức khiến cho cả lôi đài đều rung chuyển vài lần, suýt nữa là đã bị xuyên thấu.

Thiên Nhất chân nhân u ám than: “Kiếm pháp thật là bá đạo!” Minh Hà chân nhân cấp tốc lao đến bên cạnh Bạch Lạc Sinh, truyền vào vài đạo chân nguyên, ổn định lại thương thế cho gã rồi cho đám đệ tử không xuống.

Dù rằng liên tục có đệ tử thụ thương nhưng Thiên Nhất chân nhân vẫn khá cao hứng, rốt cuộc Phong Thần Tông trải qua sự bồi dưỡng mấy trăm năm nay chung quy đã sản sinh ra mấy đệ tử kiệt xuất! Ông ngẩng đầu lên, lướt nhìn một lượt, rồi cao giọng tuyên bố: “Trận thi đấu này Diệu Nhiên đã thắng! Tạm thời nghỉ ngơi một hôm, ngày kia sẽ cử hành trận chung kết! Do Lục Mộng Thần đến từ Mộng Thần Phong giao đấu với Diệu Nhiên của Hành Thủy Phong.”

Thiên Phong chân nhân và Thần Yên chân nhân nghe thấy lời này, không khỏi đưa mắt nhìn nhau khẽ mỉm cười, sau đó lại chiếu mục quang lên người đệ tử của mình. Hai người hiểu rõ, trận chung kết ngày kia chắc chắn sẽ là một trận chiến kinh thiên động địa, thần kinh quỵ quắc!

Hết chương 32

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Thâu Vật Vị Thành

Tiểu hầu kêu chít chít nhào tới, đưa đến một hồ lô rượu, Lục Mộng Thần uống ừng ực liên tục vài ngụm, toàn bộ mỹ tửu trong hồ lô đều cạn sạch, sau đó trên mặt hiện ra vẻ say sưa, hô to: “Thống khoái! Thống khoái! Tiểu hầu, ngày kia ta phải quyết đấu với Diêu Nhiên sư tỷ, có thể cưới được nàng hay không, tất cả đều trông chờ vào ngày này! Hắc hắc, ha ha ha!” Lục Mộng Thần rất đắc ý, rượu giúp hắn có胆 khí, lúc này hào khí của hắn đang đại phát.

Tiểu hầu nháy nháy hai mắt, tựa hồ hiểu rõ ý tứ của Lục Mộng Thần, trên mặt lộ ra vẻ xem thường. Nó dùng tay chỉ vào Mộng Thần, kêu chít chít vài tiếng, rồi chạy nhảy xung quanh, ý là tên gia hỏa người chẳng những là một tửu quỷ mà còn là sắc quỷ.

nl. Tiểu gia hỏa này quả thực thú vị, năm năm nay nếu không có nó đi cùng, thật chẳng biết là đã tịch mịch như thế nào!

Lục Mộng Thần cười ha hả, thò tay phải nắm lấy Tiểu Hầu khiến nó không động đậy được nữa. “Xem ngươi còn châm biếm ta nữa không! Con khỉ kia!” Lục Mộng Thần cười một tiếng quái dị, ra sức vung một cái, ném Tiểu Hầu lên không trung. Tiểu Hầu bay lên cao, thân thể không ngừng lộn vòng, bị dọa kêu loạn cả lên, dường như đang xin tha thứ, xin cứu mạng.
kien

Lục Mộng Thần nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của Tiểu Hầu, tâm tình không khỏi hết sức khoan khoái, tay khẽ khua lên, một cổ chân nguyên hùng hậu đỡ lấy nó, chậm chậm hạ xuống. Khi sắp rơi tới mặt đất, Lục Mộng Thần thành linh đẩy một cái, Tiểu Hầu liền lăn rào rào ra ngoài.

Tiểu Hầu nhe răng ra kêu mấy tiếng kỳ quái, hình như đã tức giận, đang định xông đến Lục Mộng Thần thì đột nhiên một thanh âm bay bổng truyền tới: “Mộng Thần, đang chơi với Tiểu Hầu hả? Mấy ngày nay biểu hiện của con rất xuất chúng, thật đã làm cho ta rất cao hứng.” Nghe giọng nói ôn hòa thuần chính này, tỏa ra luồng chính khí xuyên vào trong tâm, dường như trời sinh là khắc tinh của tà hầu này, khiến Tiểu Hầu bị dọa đến co rúm người lại, không dám cử động.

Lục Mộng Thần ngẩng đầu nhìn, thì ra là sư phụ Thiên Phong chân nhân. Hắn vội vàng thi lễ: “Sư phụ!”

Thiên Phong chân nhân dừng lại trước mặt Lục Mộng Thần, nhìn tên đệ tử tướng mạo thật thà chất phác này, nhớ lại biểu hiện tuyệt vời của hắn mấy hôm nay, trong lòng không khỏi cảm khái một trận. Ba mươi năm rồi, hài tử này cuối cùng cũng đã trưởng thành! Về lai lịch thân thế của nó, khi nào nói cho nó biết đây? Tu La chiến thần, người rút cuộc là nhân vật như thế nào? Tại sao lại có một hài nhi bò ra từ trong Nguyệt Ảnh bảo hộp do người để lại?

“Mộng Thần, con tiến bộ quá nhanh, ta tin rằng tất sẽ không tới trăm năm sau, con sẽ có thể đạt đến tu vi của ta. Phong Thần Tông chúng ta đúng là may mắn được ông trời rủ lòng thương!” Khi nói đến đây, trong đầu Thiên Phong chân nhân lại hiện ra cảnh một khắc đó khi tiểu Mộng Thần thân thể sáng bóng bò về phía mình, hắn vốn thuộc về Minh Phi, không ngờ sau đó tiểu Mộng Thần lại quay sang hướng khác, chẳng lẽ đây thật là thiên ý sao?

Lục Mộng Thần không nghe được rõ những lời này của Thiên Phong chân nhân, chỉ cười hì hì, vẻ ngây ngô cố hữu lại hiện ra! Hắn cũng chẳng nói gì, cứ như thể nhìn chăm chú vào sư phụ, từ nhỏ đến lớn, mỗi khi ở cùng với sư phụ, hắn luôn có dáng vẻ như vậy, đã mấy chục năm vẫn chưa thay đổi.

Thiên Phong chân nhân sớm quen với vẻ ngây ngô đáng yêu của tên đồ đệ này, đặc biệt là nụ cười ngốc nghếch kinh điển này càng khắc sâu trong lòng ông. Hải tử này chẳng khác nào con ruột của mình vậy, bao nhiêu quan tâm và yêu thương đều dồn vào hắn.

“Mộng Thần à, hai ngày này con hãy nghỉ ngơi cho tốt, trận chung kết ngày kia cứ tận lực là được rồi. Đại Lực Kim Cương kiếm pháp của Diệu Nhiên quả thật có uy lực rất bá đạo, với chiêu Thiên Địa Vô Cực đó của con cũng chỉ có thể chống lại chiêu thứ nhất của nàng ta. Có t hua cũng không sao, con giành được vị trí thứ hai là ta đã mười phần cao hứng rồi. Ha ha!”

Thiên Phong chân nhân dùng lời nói thành khẩn sâu xa để căn dặn. Ông hiểu rõ thực lực của Diệu Nhiên, hai thức đầu của Đại Lực Kim Cương kiếm pháp đã kinh thiên động địa như thế, vậy thì thức thứ ba tin rằng sẽ càng lợi hại hơn, với thực lực của Mộng Thần hiện nay vẫn chưa đủ để đánh bại Diệu Nhiên.

Lục Mộng Thần nghe những lời này trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp, sự quan tâm ân cần đó của sư phụ, mấy chục năm nay ở trong lòng hắn đã trở thành quá quen thuộc, khiến hắn lúc nào cũng cảm thấy như được sưởi ấm.

“Sư phụ, đồ nhi nhất định sẽ tận lực, quyết không để cho người thất vọng.”

Thiên Phong chân nhân mỉm cười gật đầu, dặn dò thêm vài câu rồi mới bỏ đi. Lục Mộng Thần nhìn theo bối cảnh xa dần của Thiên Phong chân nhân, đứng ngẩn ngơ bất động ở đó, Tiểu Hầu thấy vậy cũng không dám lên tiếng, lặng lẽ chuồn ra ngoài chơi.

Ngây ra một hồi, Lục Mộng Thần nằm lên giường. Nghĩ đến trận chung kết ngày kia, hẳn phải làm thế nào để đối mặt với Diệu Nhiên sư tỷ đây? Nàng lợi hại như thế, mình phải làm sao mới chiến thắng được nàng? Không thắng được thì mộng tưởng cưới Diệu Nhiên sư tỷ sẽ tan vỡ, ài!

Lúc này, hình ảnh đôi mắt mỹ lệ đó của Diệu Nhiên lại bỗng bồng bềnh trước mắt. Hay là đi xem thử Diệu Nhiên sư tỷ thế nào?

Lục Mộng Thần bỗng hạ quyết định. Từ lúc cách biệt ở Kỳ Vân sơn, bọn họ đã năm năm chưa gặp mặt. mấy ngày nay ở Phong Thần quảng trường đông đúc người, hẳn vì bận tỷ đấu nên cũng chưa có thời gian nói chuyện với nàng. “Đi gặp nàng?” Lục Mộng Thần trong lòng càng cân nhắc hết lần này đến lần khác, trong ý thức lại càng thêm khích động và rõ ràng hơn, hẳn phấn khởi đứng dậy, một quầng mây mù trắng mịn mờ lập tức bao phủ lấy khắp thân thể, người hắn hơi nằm ra sau, rồi ngự kiếm phi hành ra khỏi phòng.

Phương hướng chính là Hành Thủy phong.

Hiện giờ Lục Mộng Thần đã hoàn toàn thân kiếm hợp nhất, không cần dựa vào thực thể của Vân Vụ kiếm để phi hành nữa.

oooOooo

Diệu Nhiên trong trận tứ cường đã chiến thắng Bạch Lạc Sinh, chân nguyên nội thể tiêu hao rất nhiều, ban này tiễn Diệu Thủy, Diệu Tuệ mấy người rời khỏi, lại càng cảm thấy choáng váng. Diệu Nhiên ngồi xuống cạnh giường, một tay chống đầu, nhắm mắt dưỡng thần.

Ánh trăng lơ mờ chiếu xuống, một nửa trái lên mái tóc dài đen nhánh để tự nhiên, nửa kia nhẹ nhàng soi lên khuôn mặt mỹ lệ của nàng, một cảm giác yên tĩnh thuần khiết giống như dòng nước mát lạnh nhẹ trôi. Đôi mày ngài uốn cong đẹp như trăng trên trời, lông mày dài mảnh đen nhánh phảng phất như phát sáng dưới ánh trăng.

Diệu Nhiên thật sự đã mệt, vừa khép mắt liền cảm thấy nặng trĩu.

Không biết trải qua bao lâu. Trong lúc mơ màng, nàng đột nhiên cảm thấy trên mặt có luồng gió ấm lướt nhẹ, tê tê gai gai. Diệu Nhiên vừa tự hỏi vừa mở mắt ra, tình cảnh trước mặt khiến nàng giật mình hoảng hốt, hoa dung thất sắc.

nl. Một vẻ mặt tươi cười ngốc nghếch xuất hiện ở ngay trước mặt nàng chưa đến một xích, chẳng phải ai khác chính là Lục Mộng Thần, hắn đã hoàn toàn bị Diệu Nhiên làm cho mê mẩn, bao nhiêu tham lam nguyên tố trong lòng đều được phóng thích, miệng mở rộng, hơi thở gấp gáp hỗn loạn. Lúc này Lục Mộng Thần đã điên đảo thần hồn, vẻ mặt si mê sắp đến phía trước Diệu Nhiên, miệng chu ra chuẩn bị hôn trộm bờ môi đỏ thắm của Diệu Nhiên. kien

A! Diệu Nhiên kinh hãi kêu lên! Tiếp đó là một tiếng “chát”, Lục Mộng Thần liền ôm má lùi lại. Khuôn mặt Diệu Nhiên như băng lạnh, tức đến toàn thân run rẩy. Nàng chỉ vào Lục Mộng Thần, run run nói: “Người... người...muốn làm cái gì? Người là đồ sắc lang!”

Một cái tát lập tức khiến Mộng Thần tỉnh lại không ít, hắn nhất thời cũng không biết phải nói thế nào mới phải, chỉ ê a vài câu: “Diệu Nhiên sư tỷ...tỷ đẹp quá, ta yêu thích tỷ lắm.....tỷ..... tỷ.....gả cho ta được không?”

Lục Mộng Thần lại đưa ra yêu cầu muốn cưới Diệu Nhiên, Diệu Nhiên tuy đang nổi giận, nhưng nàng lại sợ nhất chính là việc này.

“Năm mơ!”

Chát! Chát! Lại thêm hai bạt tai.

Lục Mộng Thần bị đánh liên hai cái, đúng là hoàn toàn hồi tỉnh. Hắn thu lại vẻ tươi cười, lui nhanh ra sau mấy bước, bỗng chốc đã trở lại bình thường, hắn nghiêm túc nói: “Diệu Nhiên sư tỷ, ở trong động ở Kỳ Vân sơn, tỷ đã ưng thuận ta, chỉ cần ta có thể thắng tỷ trong cuộc tỷ đấu thì tỷ sẽ gả cho ta, hy vọng.....hy vọng tỷ sẽ không thất ngôn!”

Rồi không đợi Diệu Nhiên nói gì, Lục Mộng Thần nhanh chóng bay đi. Chiêu này quả là lợi hại, Lục Mộng Thần thực sự đã thông minh hơn trước. Diệu Nhiên không đuổi theo hắn. Nàng biết dù có đuổi theo, do chân nguyên đã bị tiêu hao nên nàng tạm thời cũng không phải là đối thủ của Lục Mộng Thần, như thế càng tự chuốc lấy nhục nhã.

Khuôn mặt băng lạnh của Diệu Nhiên trắng bệch như tuyết, không thấy được chút huyết sắc, nhãn thần dường như có thể giết chết người.

“Lục Mộng Thần, ngươi là đồ hỗn đản! Ta sẽ không tha cho ngươi!”

“Ngày kia! Ta nhất định phải cho ngươi biết mặt!”

Diệu Nhiên cầm Kim Cương thần kiếm lên, thân kiếm phát ra tiếng oong oong, phảng phất như cảm thấy được sát khí của nàng, khiến Kim Cương thần kiếm vô cùng cao hứng.

Kim Cương thần kiếm à! Tất cả đều nhờ vào ngươi!

oooOooo

Lục Mộng Thần phi hành trên không trung, trong lòng tựa như lẫn lộn các mùi vị, cao hứng, kích thích, khẩn trương, ngọt ngào, đau khổ, thất vọng.. ...bao nhiêu tâm tư cứ cuộn cuộn không ngừng, khiến hắn không

biết nên phân biệt, chọn lựa như thế nào. Trận chiến ngày kia quả thực là quan hệ đến cả tương lai cuộc đời hần, hần nhất định phải tận sức mới được.

Lục Mộng Thần đột nhiên thấy chua xót, trong lúc bất tri bất giác, dung mạo tuyệt mỹ của Thanh Dao lại hiện ra trước mắt hần.

Không biết ở trong Tham Thần cấm cung, Thanh Dao như thế nào rồi? Còn hơn hai trăm năm nữa, lâu như vậy, nàng khiến ta đợi chờ thật đau khổ!

Một hàng lệ trong suốt từ khóe mắt Lục Mộng Thần chảy xuống.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Chiến Giáp Sơ Hiện

Một ngày sau.

Hiện tại đã có vô số đệ tử tụ tập tại Phong Thần quảng trường, mọi người đều ngẩng cao đầu chờ đợi. Trong lòng ai cũng hiểu rõ, trận đấu sắp diễn ra trên lôi đài sẽ quan trọng như thế nào, sẽ kinh tâm động phách như thế nào! Một người là cựu quán quân, sẽ băng vào Đại Lực Kim Cương kiếm pháp mà đánh tan mọi đối thủ; còn người kia là một kỳ tài tu chân trong mấy ngàn năm qua của Phong Thần Tông, là người duy nhất trong hàng đệ tử đời thứ mười tám đã lãnh ngộ được Phong Thần kiếm quyết thức thứ bảy “Thiên Hạ Vô Cực”, giống như một ngọn hỏa tiễn phóng thẳng lên trời, hùng hực mãnh tiến.

Đây tựa như là một trận long tranh hổ đấu, làm sao có thể không huy hoàng cho được?

Lục Mộng Thần đứng trên lôi đài, thân hình khôi ngô vừng vàng như núi, trên gương mặt lộ ra nụ cười ngây ngốc cố hữu, nhãn tình chăm chú nhìn vào Diêu Nhiên sư tỷ đang đứng đối diện. Các đệ tử dưới đài đều tưởng hắn đang đánh giá vị đối thủ cường mạnh là Diêu Nhiên, chứ đâu ai biết rằng tâm tình Lục Mộng Thần lúc này lại đang tham lam miên man chuyện tình tự, Lục Mộng Thần mê mẩn quan sát kỹ lưỡng từ bàn tay đến gương mặt của Diêu Nhiên, hắn chỉ hận tại sao lại không thể hôn lên đôi môi đỏ mọng xinh xắn ấy...

nl. Diệu Nhiên đã thay một bộ y phục màu lam, dưới ánh nắng rực rỡ, mái tóc đen mềm mại nhẹ nhàng phất phơ theo gió, trông rất đẹp, rất đẹp, quả thật không khác gì một vị tiên tử. Khuôn mặt của Diệu Nhiên không lộ ra biểu tình gì, chỉ nhìn chăm chú vào Lục Mộng Thần. Vào lúc này, trong lòng Diệu Nhiên vừa hận lại vừa lo, một mặt hận cái tên sư đệ háo sắc này, từ sau khi gặp hắn, hắn vẫn bám riết lấy nàng dù có đánh chết cũng không thôi, làm cho Diệu Nhiên rất chán ghét; mặt khác, tên sư đệ này nhất định là cũng có thực lực, với chiêu Thiên Địa Vô Cực kia, ngay cả nàng tự phụ là thông minh mà cũng không thể ngờ ra được. Rốt cuộc hắn có thể dùng Thiên Địa Vô Cực để chiến thắng Đại Lực Kim Cương kiếm pháp hay không? Điều này chính nàng cũng không biết rõ, huống hồ Lục Mộng Thần trong trận đấu với Giang Sơn, dưới tình cảnh bị trọng thương mà vẫn có thể lập được kỳ tích, đã đột phá tầng thứ bảy của Tinh Tiên thần công. Chỉ bằng vào điểm này thì đã càng không thể coi thường rồi. Nếu cũng trong trận đấu này mà Lục Mộng Thần lại đột phá Tinh Tiên thần công, vậy phần thắng của nàng có thể xem là rất thấp. kien

“Không được, phải chủ động tấn công! Trực tiếp dùng ba thức Đại Lực Kim Cương kiếm pháp mà triển khai thể công mãnh liệt, nhất cử đánh bại Lục Mộng Thần.” Diệu Nhiên nghĩ tới đây thì bàn tay nắm Kim Cương thần kiếm liền khẩn trương hẳn lên.

Lý Ngọc Nhân ở dưới đài nhìn hai người mà trong lòng có chút không thoải mái. Một người là tiểu sư đệ của gã, hơn mười năm qua hai người tạo được cảm tình khá nồng hậu; còn người kia là Diệu Nhiên sư tỷ mà gã vẫn thầm yêu mến. Vậy mà giờ đây hai người thân cận nhất của gã sắp quyết đấu, bất luận là ai thắng, thì trong trận này nhất định là sẽ có người bị thương, mà đó chính là điều gã không muốn thấy nhất. Ai! Lý Ngọc Nhân không nhịn được thở dài một hơi.

Ở trên lôi đài, Thiên Phong chân nhân hướng về Thần Yên chân nhân cười nói: "Sư tỷ, xem ra trận này, tề đồ phải thất bại rồi. Với ba thức Đại

Lực Kim Cương kiểm pháp kia, tề đồ căn bản là không có cách nào chống đỡ được...”

Thần Yên chân nhân vẫn giữ vẻ thản nhiên, bà đối với Diệu Nhiên tràn đầy tin tưởng, chỉ gật đầu nói: “Thiên Phong sư đệ, hài tử Mộng Thần kia cũng không vừa nha, tuổi nhỏ như vậy mà đã lĩnh ngộ được chiêu Thiên Địa Vô Cực rồi, tư chất của hắn rất cao, đúng là hiếm thấy!”

Hai người nói thêm mấy câu khiêm nhường rồi không nói gì nữa, mà chỉ tập trung ánh mắt lên trên lôi đài.

Các đệ tử ở dưới đài cũng đang bàn luận về chiến cuộc. Hầu như đại bộ phận các đệ tử đều cho rằng Diệu Nhiên sẽ thu được thắng lợi.

Không chỉ có vậy, ngay cả Thiên Nhất chân nhân cũng hiểu được khả năng chiến thắng của Mộng Thần không lớn, mặc dù hắn đã lĩnh ngộ được chiêu Thiên Địa Vô Cực, nhưng với tầng thứ bảy của Tinh Tiên thần công thì vẫn chưa có thể đón đỡ được chiêu thứ hai của Đại Lực Kim Cương kiểm pháp, tức “Kim Cương Phích Lịch Trảm”. Dù lúc này Thiên Nhất chân nhân đã rất hài lòng, nhưng tận sâu thẳm trong đáy lòng của ông, ông vẫn hy vọng Lục Mộng Thần lại có thể sáng tạo ra kỳ tích.

Thiên Nhất chân nhân đứng dậy, ánh mắt quét qua toàn trường một lượt, thấy nhần tình của các đệ tử Phong Thần Tông như vậy, nên đột nhiên trong lòng ông cảm thấy có chút kích động. Mấy trăm năm rồi, Phong Thần Tông cuối cùng cũng đã có mấy đệ tử kiệt xuất xuất hiện... Thiên Nhất chân nhân cảm thấy khóe mắt có chút ướt át, thanh âm cũng mang mấy phần run rẩy, cất tiếng nói: “Hôm nay là ngày quan trọng nhất trong mấy trăm năm qua của Phong Thần Tông chúng ta. Cho đến lúc này thì chúng ta đã chọn ra được bốn đệ tử kiệt xuất, đó là Diệu Nhiên, Mộng Thần, Bạch Lạc Sinh, và Giang Sơn, bọn họ đều sẽ là niềm hy vọng trong tương lai của Phong Thần Tông chúng ta. Sau cùng, trận quyết định để tranh ngôi đệ nhất do Diệu Nhiên của Hành Thủy Phong đấu với Lục Mộng Thần của Mộng

Thần Phong, ai thắng cuộc sẽ nhận được bốn môn chí bảo là Thanh Vân kỳ!”

Dứt lời, Thiên Nhất chân nhân khẽ phất tay áo, từ bên trong chột bắn ra một vệt thanh quang xông thẳng lên trời, kéo theo một đạo thanh sắc cầm kỳ, lung linh tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt tung bay phất phơ ở trên không, trên mặt có thêu ba đoá bạch vân.

“A!” các đệ tử ở dưới đài kinh ngạc kêu lên một trận, đây là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy món bảo vật Thanh Vân kỳ của bốn môn, vì vậy mà trong lòng bọn họ kích động như thế nào cũng có thể tưởng tượng ra.

“Trận quyết đấu bắt đầu!” Thiên Nhất chân nhân trịnh trọng tuyên bố.

Diệu Nhiên hung hăng nhìn Lục Mộng Thần một cái, rồi dùng toàn lực phát động thể công mãnh liệt. Nàng trông tựa như nữ dạ xoa, toàn thân phát ra khí thế kinh người, lam y trên người như bị gió thổi phồng lên, mây liễu dựng ngược, mắt trợn tròn, tay phải vung Kim Cương thần kiếm lên chém mạnh về hướng Lục Mộng Thần.

Bá Khí Tung Hoành Trảm! Phách tuyệt thiên hạ, tung hoành không trở ngại, trảm sát vô địch, chỉ có đi không có về!

Chiêu kiếm mang theo hùng khí vừa thâm đậm vừa nghiêm mật, phóng ra một đạo kim sắc kiếm quang cự đại dài mấy thước, chém tới Lục Mộng Thần nhan như chớp giật.

Một thức đơn giản, nhưng ẩn chứa vô số biến hóa trong thiên địa, phong kín tất cả không gian tránh né của Lục Mộng Thần.

Tránh hay không cũng đều bất ổn.

Lục Mộng Thần quyết định không tránh né, hấn lập tức tiến vào tầng thứ bảy của Tinh Tiên thần công, Diệt Định Tứ Phương.

Tâm diệt.

Trong trí vô vật.

Trong trí vô cực.

Thiên địa vô cực, nhưng vạn vật hóa sanh, cuồn cuộn không dứt.

nl. Ánh mắt của Lục Mộng Thần tựa như một màu trong suốt, tất cả đều trống không. Vân Vụ kiếm trong tay giống như một cây cọ sinh động vô cùng, vẽ lên trên không trung một quỹ đạo kỳ dị. kien

Cái gì cũng không có, không thấy. Khi đạo kim sắc kiếm quang cực lớn do Diệu Nhiên đánh ra vừa tiến đến phạm vi cách Lục Mộng Thần năm thước, thì chậm rãi biến mất, tựa như muối tan vào nước trong, không còn dấu vết gì nữa.

Lấy không thắng có. Lấy nhu chế cương.

Lục Mộng Thần dùng một thức Thiên Địa Vô Cực phá giải thành công chiêu Bá Khí Tung Hoành Trảm của Diệu Nhiên. Phương thức phá giải thật là an tĩnh, phẳng phất như là những vì sao đêm, như bao ảo ảnh lạnh lẽo xuất hiện.

Các đại phong chủ thấy vậy đều không nói gì, vì bọn họ đều biết chiêu Thiên Địa Vô Cực, cho nên kết quả này đã không nằm ngoài suy nghĩ của họ, nhưng đối với các đệ tử đang quan chiến ở bên dưới đài đều thấy rất kỳ diệu, ai nấy đều bàn tán xôn xao về chiêu thức này.

Kim Cương Phích Lịch Trảm!

Trên mặt Diệu Nhiên càng hiện lên khí thế uy mãnh hơn, không còn tồn tại khí chất mỹ lệ uyển chuyển nữa. Trong lòng nàng đã hoàn toàn tràn ngập cảm giác phần nộ, chỉ có phần nộ thì mới có thể phát huy được toàn

bộ tinh túy của Kim Cương kiếm pháp, mới có thể sử dụng môn thiên địa chí cương kiếm pháp này đến mức tận thiện tận mỹ.

Lúc này, một cỗ kim sắc quang mang cường đại hình tròn từ Kim Cương thần kiếm bốc cao lên, rồi nhanh chóng khuếch đại. Trong nháy mắt, nó đã hình thành một dải sáng dài vài thước, lấy Diệu Nhiên làm trung tâm rồi cấp tốc xoay tròn đánh ra bốn phương tám hướng của lôi đài.

Tâm thức của Lục Mộng Thần như vẫn đang còn dừng lại ở trong cảnh giới trống rỗng của Thiên Địa Vô Cực, khi nhìn thấy sự tấn công sắc bén của Diệu Nhiên, hắn cũng không bắt chước mà phát ra chiêu mới, chỉ tiếp tục đánh ra chiêu Thiên Địa Vô Cực.

Lực lượng trống rỗng thu nạp đại bộ phận của xung lực cường đại.

Kim Cương Phích Lịch Trảm thật quá lợi hại, vòng kim quang phát ra những tiếng vang “ba, ba” không ngừng, phảng phất như bao phích lịch ở bên trong không ngừng nổ mạnh. Cùng với những tiếng nổ mạnh ấy, kim hoàn như có thêm dư lực, xuyên thấu qua Thiên Địa Vô Cực.

Không, có thể thắng có, mà có cũng có thể thắng không.

Điều này chính là đang xảy ra ngay trước mắt.

Lần này thì chiêu Thiên Địa Vô Cực gặp thất bại mà bị đẩy lui trở về. Nó đã bị thức thứ hai của Đại Lực Kim Cương kiếm pháp phá vỡ hoàn toàn.

Mắt thấy lực lượng công kích cường đại vô bì sắp đánh trúng Lục Mộng Thần, thì chính lúc này, từ trên thân thể Lục Mộng Thần đột nhiên phát ra một tầng quang mang màu đỏ, phảng phất như là ánh sáng của mặt trời mọc, ánh hồng quang này chuyển từ nhạt sang đậm, càng lúc càng chói mắt. Lúc này, toàn thân của Lục Mộng Thần được hồng quang vây quanh, tạo ra một cảm giác và khí tức rất thần thánh.

Trong thời gian một sát na, hồng quang dâng lên giống như một bộ bảo giáp, hoàn toàn bảo vệ lấy Lục Mộng Thần. Kim Cương thần kiếm của Diệu Nhiên chém ra quang mang mãnh liệt, đối chọi cùng với hồng quang tại một chỗ, phát ra nhiều tiếng “ba ba”, rồi kim quang và hồng quang cũng đều biến mất.

Những điều làm cho mọi người ngạc nhiên chính là hồng quang đang rút đi ở trên người Lục Mộng Thần, đã để lộ ra vô số vẩy rắn, tầng tầng lớp lớp vẩy bọc lấy xung quanh hân. Những tấm vẩy rắn màu hồng này vừa rực rỡ vừa mềm mại, ở dưới ánh sáng mặt trời trông rất lộng lẫy. Những tấm vẩy ấy che luôn cả gương mặt của hân, chỉ để lộ mũi, hai mắt và miệng, bộ dạng bên ngoài trông rất quái dị.

A! A! A! Dưới đài vang lên những tiếng kinh hô khâm phục, mọi người đều trợn mắt há miệng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này?

Các vị đại phong chủ ở trên lôi đài cũng không khỏi ngạc nhiên, họ đều bị sự việc dị thường này làm cho kinh hãi.

Thiên Nhất chân nhân thật đúng là một lão đạo biết nhiều hiểu rộng, thấy tình huống như vậy liền vội thăm vắn chân nguyên, rồi phát ra một cổ thanh âm mềm nhẹ truyền đi khắp quảng trường: “Trận đấu tiếp tục... im lặng!”

Diệu Nhiên lại càng hoảng sợ hơn, vì nàng vừa chứng kiến một người đột nhiên lại biến thành cái bộ dạng giống như yêu quái vậy. Nàng trầm tư nhìn Lục Mộng Thần, trong lòng thắc mắc đến tột cùng, tấm ngoại y vẩy rắn kia rốt cuộc là cái gì đây? Tại sao nó lại xuất hiện trên người Lục Mộng Thần, và lại còn ngăn cản được đòn tấn công của nàng?

Lúc này Lục Mộng Thần đã tỉnh táo lại, nhưng hân vẫn còn chưa ý thức được sự biến hóa của chính mình. Hân thấy Diệu Nhiên ngừng tấn công,

đưa đôi mắt nhìn vào hắn, thì không khỏi vui mừng, hỏi: “Diệu Nhiên sư tỷ, trận đấu kết thúc rồi sao?”

Hết chương 34

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Tổ Thủy Lan Y

Diêu Nhiên chỉ vào Lục Mộng Thần nói: “Người.....cái đồ quái vật! Trên người của người.....tại sao lại mọc ra một lớp vẩy rắn?”

Lục Mộng Thần lúc này mới nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, hắn nhìn thấy trên tay và đùi của mình được bao trùm bởi một lớp vẩy dày đặc, thì không khỏi hoảng sợ. Lúc này trong đầu chợt vang lên một thanh âm quen thuộc vô cùng, chính là thanh âm của Tham Thần đại đế: “Hài tử, không cần kinh hoảng, đây là Thần Nhật Chiến Giáp mà ta đã tặng cho ngươi! Vì bảo vệ ngươi mà nó đã phải hiển lộ quá sớm, bất quá đây chỉ là hình thái thuộc cấp thấp nhất của chiến giáp, ngày sau khi công lực của ngươi tăng lên, thì nó cũng sẽ không ngừng thăng cấp. Ai, hài tử, chuyện tiếp theo, đều phải dựa vào ngươi rồi. Tin rằng ngươi có thể làm tốt.. ..”

Lục Mộng Thần nghe được lời của Tham Thần đại đế thì không khỏi thập phần kích động, trong lòng thầm nói: “Lão nhân gia, sao người tìm được ta?” Tham Thần đại đế nói: “Bởi vì trên người ngươi có tín vật Tham Dục Chi Tỏa của ta, cho nên ta có thể tìm được ngươi, và cũng có thể trao đổi liên lạc với ngươi. Hài tử, đừng phí lời nữa, ngươi hãy mau trở lại trận đấu đi.”

nl. Lục Mộng Thần khôi phục lại như thường, rồi nhìn Diêu Nhiên, cười cười nói: “Sư tỷ, không cần kinh hoảng, đây chính là Thần Nhật Chiến Giáp do một vị dị nhân tiền bối ban tặng cho ta, nó có tác dụng phòng ngự rất tốt.”. kien

Diệu Nhiên nghe xong, không thể nói gì khác hơn, sắc mặt vẫn lạnh như băng, nói: “Tốt lắm, chúng ta tiếp tục trận đấu, và ta sẽ không lưu tình với người nữa. Người hãy ráng mà đỡ đệ tam thức Đại Lực Kim Cương kiếm pháp của ta!”

Dứt tiếng, trên người Diệu Nhiên chợt dâng lên khí thế uy mãnh, cực kỳ cường đại, như sóng triều ập tới.

Bầu trời vốn đang quang đãng đột nhiên kéo tới từng quầng mây đen to lớn, che mất mặt trời, toàn thể Phong Thần quảng trường đều trở nên hắc ám dị thường.

Xoẹt! Một tia sét kim sắc xẹt qua trên bầu trời. Ngay sau đó, từng tiếng sấm truyền tới âm ầm ù ù vang lên không ngớt.

Thanh Kim Cương thần kiếm dường như to ra gấp đôi, toàn thân tỏa ra ánh kim sắc quang mang, hoa văn hình rồng trên thân kiếm cũng như sống dậy và hóa thành vô số kim long từ nhỏ đến lớn từ kiếm bay lên cao, rồi không ngừng xoay chuyển, giơ nanh múa vuốt bên trên Diệu Nhiên. Theo du động của kim long, bầu trời càng lúc càng tối, từng tia chớp không ngừng xẹt ngang qua bầu trời, cả tiếng sấm cũng vang vọng khắp nơi trong sơn cốc.

Các đệ tử quan chiến hồi hộp quan sát đến mức tim nhảy vọt lên tới cổ, cả thở mạnh cũng không dám, ai nấy cũng đều nhìn vào sự biến hóa của Diệu Nhiên trên đài mà không chớp mắt.

Vẻ mặt của Thiên Nhất chân nhân trầm tĩnh như nước, toàn bộ tinh thần đều để vào việc chăm chú theo dõi mọi biến hóa trong cuộc đấu.

Sắc diện của Thiên Phong chân nhân cũng lộ ra vẻ lo lắng vô hạn.

Lục Mộ Dung Thần nhìn thấy thiên địa biến sắc, vô số kim long múa lượn trên không, thì biết rằng Diệu Nhiên sư tỷ đang sử chiêu Đại Lực Kim

Cương đệ tam thức, chiêu này quả là có uy lực hủy thiên diệt địa. Xem ra, hẳn chỉ còn cách sử dụng chiêu Mộng Chi Sơ Thủy mà thôi.

Hai mắt Lục Mộng Thần bắt đầu trở nên mơ mộng xa xăm.

Kim Cương thần kiếm của Diệu Nhiên rốt cuộc cũng chém ra một kích kinh thiên động địa.

Tường Long Tuyệt Diệt Trảm!

Kim Cương thần kiếm lúc này hóa thành một con rồng kim sắc thật lớn, lơ lửng trên không trung, rồi cất lên một tiếng long ngâm nghe rất thanh tao. Những con tiểu kim long dường như nghe được hiệu lệnh, tất cả đều tiến đến bên đại kim long, rồi bắt đầu xoay tròn vòng quanh đại kim long với tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã không còn nhìn thấy hình dáng cụ thể của chúng, mà chỉ thấy vô số đạo kim quang đang không ngừng vận hành.

Thân thể đại kim long như không có giới hạn, thể tích chọt tăng lên gấp đôi, miệng há ra cực lớn, rồi thổi ra một cỗ hỏa diễm mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa bắn thẳng về hướng của Lục Mộng Thần. Cỗ hỏa diễm cường đại này giống như một dạng quang mang, diện tích hơn mười thước vuông, che kín cả không gian của lôi đài, mênh mông bát ngát như hải triều ập tới.

Vừa rồi vẫn còn hắc ám, nhưng giờ đây sau khi đại kim long phun ra quang mang mãnh liệt, liền chiếu sáng khắp cả quảng trường. Tất cả các đệ tử còn không biết mình đang làm gì, chỉ cảm thấy kinh hãi vì thấy mình bị hấp nhập vào trong thế giới kim sắc rực rỡ của đại kim long kia.

Lục Mộng Thần cũng di động, Vân Vụ kiếm cự đại chạm rãi đâm về phía trước, mang theo kiếm thế vi diệu không gì sánh được, từ trên thân Vân Vụ kiếm cũng kích phát ra một cỗ lực lượng rất thần kỳ.

Không gian cùng thời gian của cả lôi đài bắt đầu có biến hóa, trật tự cũng bắt đầu thay đổi.

Không gian rộng lớn trên lôi đài lúc này tựa như biến thành một cái hồ, mà Vân Vụ kiếm trong tay của Lục Mộng Thần lại giống như vô số hòn đá, không ngừng rơi xuống hồ, tạo nên những gợn sóng lăn tăn, xao động, lan tỏa ra khắp không gian.

Những gợn sóng trong không gian ấy không ngừng khuếch trương, khiến cho thời gian bắt đầu chậm lại. Tốc độ của quang mang mãnh liệt do kim sắc cự long phun ra đột nhiên trở nên chậm rãi vô cùng.

Diệu Nhiên chứng kiến thấy cảnh tượng kỳ lạ như vậy thì trong lòng kinh ngạc vô cùng, lúc này nàng mới phát giác ra chính bản thân mình cũng không cử động được, phảng phất như là hoàn toàn trúng phải cấm chế gì đó.

Từng gợn, từng gợn sóng không ngừng tỏa rộng, mang theo sức vặn vẹo bóp méo rất lớn, rồi vặn nát kim long và quang mang từng chút từng chút một. Đại kim long kêu lên một tiếng bi thảm, rồi dần dần biến mất.

Choeng! Kim Cương thần kiếm rơi xuống lôi đài.

Lục Mộng Thần cầm chắc Vân Vụ kiếm trong tay, nhích tới từng tấc từng tấc một. Những gợn sóng to lớn ở trong không gian vẫn liên tục ép tới Diệu Nhiên. Thanh âm nhè nhẹ vang lên, bắt đầu chấn nát cả y phục trên người Diệu Nhiên.

A! Diệu Nhiên hét lên một tiếng kinh hãi, nàng rất muốn dùng hai tay che đi những bộ vị kín đáo trên cơ thể, nhưng toàn thân giờ đây lại không có cách nào nhúc nhích được.

nl. Trên trời vẫn còn mây đen, toàn thể quảng trường vẫn còn đang chìm trong một màn tối đen, chỉ có Lục Mộng Thần là ở gần Diệu Nhiên nhất

nên nhìn thấy mọi chi tiết rất rõ ràng. Hắn vội vàng hạ Vân Vụ kiếm xuống, khẽ lắc hai tay một cái, thì Vân Vụ kiếm chợt hóa thành một đạo vân vụ màu trắng mờ ảo, bao bọc lấy xung quanh Diệu Nhiên. kien

Lục Mộng Thần đột nhiên vùng tay phải lên, từ trong Càn Khôn Giới vụt có một bộ y phục màu trắng bay ra, và nó phảng phất như có linh tính, vừa bay ra khỏi Càn Khôn Giới liền như một vật sống phủ lên người Diệu Nhiên, hơn nữa còn tự động điều chỉnh lớn nhỏ, khoác vào rất vừa vặn.

Thấy Diệu Nhiên không còn việc gì nữa, Lục Mộng Thần liền thu hồi Vân Vụ kiếm lại, rồi tươi cười nhẹ giọng nói: “Diệu Nhiên sư tỷ, tỷ bại rồi!”

Diệu Nhiên lúc này đã khôi phục lại khả năng hoạt động, thấy Kim Cương thần kiếm nằm trên lôi đài, liền biết mình đã hoàn toàn thất bại. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Lục Mộng Thần, hồi tưởng lại việc vừa rồi hẳn đã giúp nàng che đi những bộ phận kín đáo, đồng thời lại giúp nàng khoác lên một bộ y phục khác, và không để cho nàng bị mất mặt ở Phong Thần Tông. Với sự quan tâm tế nhị như thế, hẳn đã khiến cho lòng nàng rung động và tràn đầy cảm kích.

Diệu Nhiên thở dài một hơi nói: “Đúng vậy, Mộng Thần sư đệ, ta bại rồi!”

Lục Mộng Thần cười nói: “Sư tỷ, ta tặng tỷ bộ Tố Thủy Lan Y này làm lễ vật nhé! Nó cũng do vị dị nhân tiền bối kia ban tặng cho ta, có công năng giống như Thần Nhật Chiến Giáp ở trên người ta, có khả năng phòng ngự rất mạnh. Hy vọng phần lễ vật nho nhỏ này có thể làm cho sư tỷ vui lòng!”

Lục Mộng Thần càng nói càng hăng.

Diệu Nhiên thì chỉ cúi đầu, không nói lời nào.

Chỉ một khắc sau, mây mù trên trời đã tan đi, bầu trời lại khôi phục vẻ quang đặng như trước. Các đệ tử ở dưới đài vẫn còn há hốc miệng, dừng lại tại cảnh giới Mộng Chi Sơ Thủy, kinh thiên động địa lúc này.

Một lúc lâu sau, mọi người mới tỉnh táo lại, nhìn thấy Kim Cương thần kiếm rơi trên sàn lôi đài, thì biết rằng Diệu Nhiên sư tỷ đã bại. Kết quả này quả thật nằm ngoài dự liệu của mọi người, không ai ngờ rằng Lục Mộng Thần lại có thể thắng, hơn nữa lại còn thi triển chiêu kiếm pháp kỳ dị, một chiêu kiếm pháp tựa như mộng, rốt cuộc đó là loại kiếm pháp gì? Trong lòng ai nấy đều hình thành nghi vấn khó giải.

Mà điều làm cho mọi người càng ngạc nhiên hơn chính là không biết từ lúc nào mà trên người Diệu Nhiên đã thay một bộ y phục khác, còn bộ y phục lúc này thì lại bị chấn nát thành từng mảnh rơi dưới sàn, càng làm cho mọi người nghĩ không ra. Vì vậy mà trong chốc lát, tất cả những người quan chiến ở bên dưới đều nổi lên bàn tán xôn xao.

Thiên Nhất chân nhân đã nhìn thấy rõ tất cả sự việc vừa qua, ông ta cũng thập phần chấn kinh với một thức kiếm pháp kỳ dị của Lục Mộng Thần, rốt cuộc đó là kiếm pháp gì? Tại sao hài tử Mộng Thần này lại học được? Nhưng lúc này ông không kịp nghĩ nhiều, trận đấu đã kết thúc, tất nhiên là phải tuyên bố danh vị.

Thiên Nhất chân nhân đứng lên, cao giọng nói: “Ta xin tuyên bố, trận quyết đấu này là Lục Mộng Thần của Mộng Thần Phong giành được thắng lợi.”

Thiên Phong chân nhân thập phần cao hứng, trên mặt toát lên vẻ sung sướng, mặc kệ Lục Mộng Thần làm sao học được chiêu kiếm ấy, tóm lại là Mộng Thần đã đại biểu cho Mộng Thần Phong mà thắng trận, điều này khiến cho ông rất tự hào.

Thần sắc của Minh Hà chân nhân có toát ra chút thất vọng, bà thật không ngờ rằng đệ tam thức của Đại Lực Kim Cương kiếm pháp lại bị bại trước chiêu kiếm kỳ dị kia của Lục Mộng Thần.

Thiên Nhất chân nhân lại nói tiếp: “Lục Mộng Thần, bây giờ ta đem bảo vật trấn môn của bốn phái là Thanh Vân kỳ trao tặng cho con. Hy vọng con có thể bảo tồn nó thật tốt để duy trì chính đạo, phát dương quang đại cho Phong Thần Tông chúng ta.”

Ông vừa dứt lời, liền phất nhẹ một cái, khiến cho Thanh Vân kỳ nhẹ nhàng bay đến bên cạnh Lục Mộng Thần. Lục Mộng Thần đưa một tay cầm lấy, rồi thu vào trong Càn Khôn Giới, trên mặt thập phần đắc ý, lại có một món bảo bối rơi vào tay mình, tâm tình của hắn lúc này trông chẳng khác nào Tham Thần đại đế năm xưa, đối với với nữ sắc và bảo bối thì đều ham thích vô tận.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Liên Hoa Chi Yêu

Các đệ tử ở dưới đài nhìn thấy Lục Mộng Thần thu lấy Thanh Vân kỳ vào trong Càn Khôn Giới giống như là có phép thuật thần kỳ, thì ai nấy cũng đều lộ ra thần sắc hâm mộ.

Triệu Thiên Hoa và chúng đệ tử của Mộng Thần Phong lại càng cực kỳ cao hứng, bọn họ vui mừng vì phe Mộng Thần Phong chiến thắng, cứ điên cuồng lớn tiếng tung hô không ngớt.

Lý Ngọc Nhân nhìn sang phía Diệu Nhiên, thấy nàng đang cúi đầu mà không nói gì, phảng phất như là một đóa hoa mắc cỡ bị người ta chạm phải, nên không khỏi có chút lo lắng trong lòng. Hắn biết lòng hiếu thắng của Diệu Nhiên rất lớn, mà trong trận chiến hôm nay bị thất lợi, hẳn là trong lòng nàng đang cảm thấy không thoải mái. Nhưng hắn lại có thể làm gì đây ngoài việc đứng dưới đài mà thầm an ủi nàng.

Lục Mộng Thần ngậm vận chân nguyên, khiến cho Thần Nhật Chiến Giáp ở trên người ẩn sâu vào trong da thịt.

“Diệu Nhiên sư tỷ, tỷ còn nhớ đến lời hứa trước kia chứ?” Hắn mỉm cười, nhìn Diệu Nhiên hỏi.

Lúc này tâm tình của Diệu Nhiên rất rối loạn, nên không biết trả lời thế nào mới tốt. Là người có lòng hiếu thắng càng cao thì lòng tự tôn càng mạnh, vì vậy nên đối với những lời vừa rồi của Mộng Thần, nàng không

thể nào thừa nhận được. Tuy nhiên, lúc này nàng cũng có một chút tia hảo cảm đối với Lục Mộng Thần, nguyên do là từ Tổ Thủy Lan Y ở trên người nàng mà ra, còn về những phương diện khác thì vẫn không có chút cảm giác nào.

Diệu Nhiên càng nghĩ thì tâm càng loạn, rốt cuộc vẫn không biết hồi đáp thể nào, nên khuôn mặt đã ửng hồng cả lên.

Thiên Phong chân nhân đứng trên lôi đài phảng phất như cảm giác được giữa hai người có chuyện gì đó không ổn, nên ông tiến đến gần Mộng Thần, nhẹ giọng nói: “Mộng Thần, chúc mừng con đã đạt được danh hiệu đệ nhất, ta có vài lời muốn nói với con, hãy theo ta.....”

“Dạ, sư phụ!” Lục Mộng Thần lên tiếng đáp lời xong, liền quay đầu nhìn Diệu Nhiên một cái đầy thâm tình, rồi mới đi theo Thiên Phong chân nhân.

Diệu Nhiên không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng xuống đài.

nl. Thiên Nhất chân nhân tiếp tục tuyên bố bắt đầu trận đấu để dành danh hiệu đệ tam đệ tứ, do Bạch Lạc Sinh đấu với Giang Sơn. Trận này không có gì đáng nói, Giang Sơn cũng tự biết mình không phải là đối thủ của Bạch Lạc Sinh nên dễ dàng bị thua ở hiệp thứ hai. kien

“Mộng Thần, ta vẫn luôn thập phần xem trọng con, nhưng vốn không ngờ rằng con lại có thể đạt được danh hiệu đệ nhất, điều đó thật khiến cho kẻ làm sư phụ như ta đây rất cao hứng. Tuy nhiên, trong lòng ta vẫn còn vài điểm nghi vấn. Thứ nhất, Thần Nhật Chiến Giáp trên người con là từ đâu ra? Thứ hai, chiêu kiếm mà còn dùng để đả bại Diệu Nhiên là do ai dạy cho con?”

Thiên Phong chân nhân đứng trên đỉnh Mộng Thần Phong, quay lưng về phía Lục Mộng Thần, giọng nói rất nhẹ nhàng từ tốn.

Lục Mộng Thần cung kính nói: "Sư phụ, bộ Thần Nhật Chiến Giáp này là do một vị lão tiên bối đã tặng cho, nhưng con đã đáp ứng với lão nhân gia người là sẽ không tiết lộ với bất cứ ai, xin sư phụ đừng trách đệ tử."

Thiên Phong chân nhân nghe nói thế thì hơi trầm ngâm, sau đó hỏi tiếp: "Mộng Thần, ta tin lời con, nhưng còn chiêu kiếm pháp kia có phải là cũng được vị tiên bối đó truyền cho con không?" Trong lòng Thiên Phong chân nhân đang nghĩ, Mộng Thần tất sẽ không nói dối, xem ra khi hãn ngự kiếm phi hành ở bên ngoài đã gặp được kỳ ngộ, khẳng định là đối phương cũng thưởng thức tư chất của hãn, cho nên mới tặng bảo vật như vậy.

Lục Mộng Thần nói: "Sư phụ, chiêu kiếm pháp đó là một chiêu ở trong Mộng Thần kiếm pháp, do con tự nghĩ ra, có tên gọi là Mộng Chi Sơ Thủy."

"Sao, kiếm pháp này là con tự nghĩ ra?" Thiên Phong chân nhân động dung, quả thực là không dám tin vào tai mình.

"Dạ đúng vậy, sư phụ!"

Thiên Phong chân nhân thật sự kích động, ông ta ngàn vạn lần không ngờ đến tiểu anh nhi trong Nguyệt Ảnh bảo hộp năm xưa lại chính là một tuyệt thế kỳ tài. Xem ra điều này quả đúng như lời Thiên Nhất sư huynh đã nói, hài tử này trong tương lai nhất định sẽ không phải là vật trong ao, nó may mắn có được sự bồi dưỡng không thể lường trước được của tạo hóa, sau này tất sẽ là niềm hy vọng để quang đại Phong Thần Tông.

"Mộng Thần, hảo hài tử, con làm cho sư phụ thật là cao hứng... rất cao hứng a!" Nói tới đây, Thiên Phong chân nhân đã không kiềm được mà có vài giọt lệ lăn dài xuống má. Ông ta làm sao mà không cao hứng cho được, cao hứng vì bản thân có được một người đệ tử kiệt xuất.

Lục Mộng Thần nghe thấy thanh âm ghen ngào của sư phụ, không rõ tại sao ông lại rơi lệ, nên hãn liền bước đến trước mặt Thiên Phong chân

nhân, lo lắng hỏi: "Sư phụ, tại sao người lại khóc? Có phải đồ nhi đã làm cho sư phụ tức giận không?"

Thiên Phong chân nhân nhanh chóng đưa tay gạt lệ, rồi cười nói: "À! Không có gì, chẳng qua là ta đây quá cao hứng mà rơi lệ thôi. Ha ha!"

“Ồ!”

"Mộng Thần, theo ta quan sát thì dường như con có cảm tình với Diệu Nhiên phải không?"

Lục Mộng Thần nghe xong lời này, nhất thời tim đập loạn lên, thẹn thùng nói: "Đúng vậy, sư phụ, người đã nhìn ra rồi ư?"

"Rốt cuộc chuyện này là như thế nào, con nhắc đến lời hứa kia là lời hứa gì?"

nl. Nghe vậy, Lục Mộng Thần liền đem những việc đã trải qua tại Kỳ Vân sơn thuật lại cho Thiên Phong chân nhân nghe. Sau khi nghe xong, Thiên Phong chân nhân liền suy tư một hồi, rồi nghiêm túc nói với Lục Mộng Thần: “Mộng Thần, việc hai người yêu nhau là một chuyện tốt, nhưng không nên quá cưỡng bách. Ta nghĩ Diệu Nhiên sẽ có thể chấp nhận con, nhưng để làm được điều đó thì cũng cần phải có thời gian. Con không nên gấp gáp, cứ cho nàng ta một chút thời gian, nếu các con là người hữu tình thì chung quy cũng sẽ thành duyên thuộc mà thôi.”. kien

Nghe Thiên Phong chân nhân nói xong, đầu óc của Lục Mộng Thần chợt sáng tỏ, giờ đây đã hiểu rõ, thì ra là mình không dùng đúng phương pháp.

Lục Mộng Thần nói: “Sư phụ, đồ nhi nhất định sẽ nghe theo lời dạy bảo của người.”

Thiên Phong chân nhân dặn dò thêm vài câu rồi nhẹ nhàng rời đi. Lục Mộng Thần lẳng lặng trở vào phòng, uống cạn một bình Hồn Nhi tửu, rồi lăn ra ngủ say.

Lời của Thiên Phong chân nhân chẳng khác nào như lời dạy bảo của một người cha hiền, những lời khuyên bảo của ông đã tháo gỡ được bao phiền muộn đè nặng trong lòng Lục Mộng Thần. Hắn không còn đi tìm Diệu Nhiên nữa, mà chỉ một mực tu hành không ngừng, cứ như vậy, hết ngày này qua ngày khác, hết tháng này qua tháng khác, thoáng chốc đã một năm trôi qua.

Diệu Nhiên vốn tưởng rằng sau khi chiến thắng thì Lục Mộng Thần sẽ không ngừng tìm đến làm phiền nàng, nhưng nàng không ngờ rằng Lục Mộng Thần tự nhiên lại biến mất và không một lần xuất hiện trước mặt nàng. Sự việc ngoài ý liệu này đã làm nàng rối loạn, rồi bất tri bất giác ở trong lòng đã nảy sinh ra một tia hảo cảm đối với Lục Mộng Thần.

Nhẹ vượt Tố Thủy Lan Y ở trên người, trong lòng Diệu Nhiên dâng lên một cảm xúc khó tả. Tấm bảo y này có trọng lượng rất nhẹ, khi mặc nó trên người thì có cảm giác nhẹ tênh, thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập. Khi Diệu Nhiên toàn lực phát động Tinh Tiên thần công, thì dĩ nhiên nó cũng có thể so với Thần Nhật Chiến Giáp của Lục Mộng Thần, hóa thành một bộ chiến giáp bao trùm trên người, thật là kỳ lạ vô cùng, làm cho Diệu Nhiên rất yêu thích nó.

Khi Diệu Duyên còn đang trầm ngâm thì chợt có một thanh âm truyền đến:

“Sư tử, mau ra đây. Thiên Nhất sư bá gọi tử đến Phong Thần quảng trường ngay lập tức đó.” Diệu Thủy ở bên ngoài nói vọng vào.

Diệu Nhiên vội vàng chạy ra ngoài, thấy Diệu Thủy vừa thở hổn hển vừa chạy đến, nói: “Mau đi đi, sư tử.”

Diệu Nhiên lập tức bay nhanh đến Phong Thần quảng trường, chỉ thấy đã có mười người có mặt tại đó. Ngoài các vị đại phong chủ ra thì còn có tứ cường trong đợt phong thần tuyển tú vừa rồi. Khi vừa nhìn thấy Lục Mộng Thần, Diệu Nhiên không nhận được mà mặt chợt đỏ hồng lên, nàng không biết nói gì, chỉ cúi đầu đứng bên cạnh sư phụ là Thần Yên chân nhân.

Lục Mộng Thần liếc nhìn Diệu Nhiên một cái, trong lòng lại nóng bừng lên. Diệu Nhiên mặc tấm bạch sắc Tố Thủy Lan Y này trông càng thêm xinh đẹp ưu nhã.

Thiên Nhất chân nhân trông thấy mọi người đã đến đông đủ, liền rút từ trong túi ra một tấm thiệp mời, rồi nói với mọi người: “Chư vị đều tới rồi, vậy chúng ta nói một chút về mục đích triệu tập mọi người đến đây.”

Thiên Nhất chân nhân giơ cao tấm thiệp trong tay rồi nói tiếp: “Tấm thiệp mời này là do Hư Vân tông chủ của Liên Hoa Tự phái người đưa tới. Đại ý nói rằng, gần đây các tà phái ma đạo bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, âm mưu thôn tính chánh phái chúng ta. Hư Vân tông chủ vì lo lắng cho tiền đồ của chánh đạo chúng ta mà chuẩn bị mời thất đại môn phái chọn ra tám đệ tử ưu tú để tham gia một trường thi đấu dành cho những người trẻ tuổi, mục đích là thông qua đó để tuyển chọn ra tám người có tiềm lực nhất trong giới tu chân, rồi cho họ kế thừa mục tiêu diệt trừ tà phái và phò trợ chánh phái.”

Nói tới đây, Thiên Nhất chân nhân lộ ra tâm tình có chút bất đắc dĩ, hơi dừng lại rồi nói: “Mấy lão nhân chúng ta đều đã tới Quy Thiên kỳ, không lâu sau cũng sẽ phải độ kiếp thôi. Vì vậy cho nên, việc chọn lựa đệ tử thế hệ sau là việc cấp bách, ta nghĩ, có lẽ chương môn các phái khác cũng sẽ dẫn dắt tinh anh xuất trận. Phong Thần Tông chúng ta quyết định sẽ phái Thần Yên chân nhân dẫn đầu các đệ tử kiệt xuất là Lục Mộng Thần, Diệu Nhiên, Bạch Lạc Sinh cùng với Giang Sơn đi phó hội.”

Lục Mộng Thần nghe vậy thì trong lòng rất vui, nghĩ thầm: “Xem ra ta lại có thể bồi bạn bên cạnh Diệu Nhiên sư tỷ rồi..... ...” Nghĩ đến đây, hắn lén đưa mắt nhìn sang Diệu Nhiên một cái.

Gặp lúc Diệu Nhiên cũng đồng thời nhìn sang hắn, ánh mắt hai người vừa tiếp xúc, lập tức khiến cho Diệu Nhiên cảm thấy lòng mình như nai con chạy loạn, bất giác lại thẹn thùng cúi đầu.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Đại Viên Mãn Pháp

Liên Hoa Tự là một trong bảy đại môn phái của tu chân giới, nó tọa lạc trên đỉnh ngọn Thanh Thiên phong mờ mờ ảo ảo. Liên Hoa Tự là một tòa kiến trúc khổng lồ, hùng vĩ, khí thế mênh mông liên tục trải dài mấy trăm dặm từ chân núi lên thẳng đến đỉnh núi. Từ xa nhìn vào, thấy từng làn hương khói như những sợi tơ mỏng manh lần lượt bay lên, lan tỏa trên không trung miên man không dứt, từ đó có thể thấy được bên trong tự hương khói rất là hưng thịnh.

Thần Yên chân nhân cùng Phong Thần tứ tú, một nhóm năm người đang đứng trước sơn môn của Liên Hoa Tự. Đi bên cạnh Lục Mộng Thần là Bạch Lạc Sinh, lúc này đang có cảm giác rất an tường, than: "Khắp nơi đều tràn ngập Phật khí, quả không hổ là Phật tông thánh địa, đây đúng là sự trợ lực tốt nhất cho việc tu hành a!"

Thần Yên chân nhân gật gật đầu tỏ ra đồng ý, còn Diệu Nhiên lúc này đang đi phía sau Thần Yên chân nhân, cũng đã bình hòa tâm tình trở lại rất nhiều, tâm trạng khẩn trương vì lo phải đề phòng Lục Mộng Thần ở trên đường đi cũng đã an tĩnh lại rất nhiều.

Đoàn người càng đi càng tiến đến gần, tiểu sa di giữ cửa vừa thấy năm người, ai nấy đều tuần lẫm bất phàm, tiên phong đạo cốt, liền biết ngay không phải là người tầm thường, khẳng định là khách mời của tông chủ, bèn bước đến gần chào hỏi: "Chư vị khách nhân, xin hỏi chư vị là người của môn phái nào?"

Thần Yên chân nhân mỉm cười nói: "Chúng ta đến từ Phong Thần Tông, ta là Thần Yên chân nhân, còn phía sau là bốn đệ tử tân tuyển của bản phái, theo lời mời của Hư Vân tông chủ đến đây phó ước."

Đại danh của Phong Thần Tông như sấm rền bên tai, thật không ngờ vị nữ tử ở trước mặt đây lại là một trong năm vị đại phong chủ của môn phái lừng danh này. Tiểu sa di thường ngày canh giữ nơi này nên cũng có chút kiến thức, liền chắp tay cung kính nói: "Thì ra là Thần Yên chân nhân của Phong Thần Tông, tiểu tăng xin ra mắt. Giờ đây xin thỉnh chư vị mau tiến vào trong, Hư Vân tông chủ đợi các vị đã lâu."

Thần Yên chân nhân dẫn các đệ tử tiến vào cửa chùa, đi theo sự hướng dẫn của tiểu sa di mà tiến thẳng đến tụ khách sảnh của Liên Hoa Tự, khi còn chưa kịp đến nơi thì đã nghe một giọng nói truyền đến: "A Di Đà Phật, Hư Vân xin hoan nghênh Thần Yên chân nhân đại giá quang lâm!"

nl. Cùng với âm thanh phát ra là sự xuất hiện của một vị hòa thượng mập mạp, khí vũ hiên ngang, trên người đang khoác một tấm cẩm lan cà sa màu đỏ, đi theo ông ta có mấy vị hòa thượng dáng vẻ hiền lành và tràn ngập khí chất nhân từ. kien

"Phong Thần tông Thần Yên chân nhân xin tham kiến Hư Vân tông chủ! Trăm năm gặp lại, tông chủ vẫn khang kiện như xưa, thật đáng mừng!"

"Thần Yên chân nhân quá khách khí rồi. Phong Thần Tông và Liên Hoa Tự đã kết giao nhiều đời, vậy mà sau khi lão nạp phát ra thiệp mời, thì Phong Thần Tông chính là môn phái đầu tiên có mặt, thật khiến cho lão nạp rất cao hứng! Bốn vị thiếu niên ở phía sau chân nhân nhất định là các đệ tử kiệt xuất nhất trong hàng tân tuyển của Phong Thần Tông, quả thật ai ai cũng đều là thiếu niên anh hùng!"

Thần Yên chân nhân khách khí nói vài câu, ánh mắt của Hư Vân tông chủ lướt qua một vòng rồi dừng lại trên người của Lục Mộng Thần, thăm quan sát một lúc, rồi lẩm bẩm: “Vị thí chủ này thoát nhìn rất quen mặt, khiến lão nạp cảm thấy có vài phần quen thuộc, có lẽ nào lại có duyên với Phật tông sao? Xin hỏi chân nhân, danh tự của vị thí chủ này là gì thế?”

Thần Yên chân nhân đáp: "Y tên là Lục Mộng Thần, là người đứng đầu Phong Thần Tứ Tú của bản phái, và cũng là thiếu niên kiệt xuất nhất trong hàng đệ tử ưu tú của chúng tôi."

Lúc này Lục Mộng Thần cũng mỉm cười nhìn về phía Hư Vân tông chủ, khiến cho ông càng cảm thấy quen thuộc, nhưng cũng không tiếp tục nói về vấn đề này nữa, chỉ xoay người lại nói: "Thần Yên chân nhân trên đường đi chắc cũng mệt mỏi rồi. Hư Phong sư đệ, hãy hướng dẫn chân nhân cùng các đệ tử đến thiện phòng nghỉ ngơi đi."

Hư Phong đang đứng phía sau của Hư Vân tông chủ, vội ứng tiếng đáp lại, rồi sau đó hướng dẫn Thần Yên cùng bốn đệ tử đi về hướng thiện phòng nghỉ ngơi.

Hư Vân tông chủ nhìn bóng sau lưng của Lục Mộng Thần lúc này đang đi xa dần, rồi tự nhủ trong lòng: "Lục Mộng Thần, sao ta lại có cảm giác quen thuộc với hắn đến vậy chứ? Thật là kỳ quái..."

Sáng sớm ngày thứ hai, khi ánh dương quang rực rỡ xuyên qua những luồng bạch vụ của tùng lâm, dịu dàng chiếu xuống những giọt sương lóng lánh còn đọng lại trên những chiếc lá xanh mơn mớn. Lúc này, Lục Mộng Thần đang đứng ở trong viện, ngắm nhìn cảnh đẹp thiên nhiên này, trong lòng có chút say mê, dần dần quên đi sự tồn tại của chính mình, tất cả chỉ còn lại ánh sáng mặt trời kỳ diệu, không khí thanh nhàn, và những giọt sương đẹp dịu dàng kia.....

Tiếng chuông sớm của Liên Hoa Tự chọt vang lên, vừa du dương mà cũng vừa trầm lắng, chỉ chốc lát sau, tiếng tụng kinh của các tăng nhân cũng vang vang truyền đến.

Trong tâm cảnh dung hợp với tự nhiên này, cùng với những tiếng kinh Phật như những cơn gió nhẹ thổi vào tâm hồn của hắc, khiến cho Lục Mộ Dung Thần đồng thời hợp nhất với thiên địa, từ đó mà cảm nhận ra được một số lý giải về cuộc sống.

Dần dần, Lục Mộ Dung Thần cảm thấy được mỗi đóa hoa, mỗi ngọn cỏ, mỗi giọt sương, mỗi tia nắng... ...mỗi một sự vật phảng phất như đều cùng tồn tại với mình. Vào thời khắc này, hắc không còn là một cá nhân đơn độc nữa, mà là hàng ngàn hàng vạn thân thể, từ từ dung nhập vào mỗi một sinh mệnh, mỗi một sự vật đó. Tâm cảnh này thật là thanh sáng, thật là động lòng người, khó có thể hình dung ra được, và cũng không có bút mực nào tả xiết.

Tâm và thể gian cùng tồn tại.

Nhất hoa nhất thể gian, nhất diệp nhất bồ đề.

Đây chính là Đại Viên Mãn tâm pháp của Phật môn.

nl. Ở tại nơi Phật tông thánh địa này, Lục Mộ Dung Thần đã thành công lĩnh ngộ được tinh túy của Đại Viên Mãn tâm pháp. Mặc dù chỉ là mới bước chân vào cảnh giới Đại Viên Mãn, nhưng lại có tác dụng không lường được đối với sự phát triển về sau này của hắc. Chẳng những nó có tác dụng khai sáng trí tuệ của Lục Mộ Dung Thần, hơn nữa nó còn bắt đầu giúp hắc có năng lực khắc chế tính tham lam ở trong lòng, và trở lại tâm tính nguyên thủy trước kia của hắc. kien

Tâm không còn muốn thu nạp, không còn muốn chiếm hữu nữa, vậy thì còn thứ gì có thể gợi dậy lòng tham?

Đại Viên Mãn pháp, Phật tông cửu thừa chi điền, vô cùng huyền diệu, vô hạn vô biên.

Trong lúc Lục Mộng Thần đắm chìm trong cảnh giới vô hạn vô biên của Phật tông Đại Viên Mãn tâm pháp, thì đột nhiên xuất hiện một đạo bạch quang, trực tiếp đánh thẳng vào hắc.

Lục Mộng Thần nhẹ nhàng tránh thoát đòn ám kích. Thanh Vân Vụ kiếm từ sau người nhanh chóng phóng ra vô số kim sắc kiếm quang đánh thẳng về vị trí của người vừa đánh lên kia.

Nhưng vị trí đó căn bản là không có gì.

Lúc này chợt có một tràng cười truyền đến: “Ha ha ha, Lục Mộng Thần thí chủ, chúc mừng người đã lĩnh ngộ được Phật tông vô thượng Đại Viên Mãn tâm pháp của chúng ta.” Lời vừa dứt thì có một thân ảnh từ từ hiện ra, không phải người nào khác, chính là tông chủ Liên Hoa Tự, Hư Vân.

Hư Vân khua tay một cái, lập tức những kiếm quang do Lục Mộng Thần đánh ra đều bị ông ta thu vào trong tay áo rộng thùng thình của mình.

Lục Mộng Thần lúc này tỉnh lại từ trong cảnh giới Đại Viên Mãn, đưa mắt nhìn Hư Vân tông chủ, thoáng có chút ngỡ ngàng, miệng mấp máy muốn nói nhưng lại không biết nói gì cho tốt.

Hư Vân cười nói: “Lục thí chủ thật sự là thiên tư hơn người, trong một khoảng thời gian ngắn mà đã lĩnh ngộ được Đại Viên Mãn tâm pháp chí tôn vô thượng của Phật tông chúng ta, thật là đáng mừng!”

Lục Mộng thần cả kinh nói: “Chẳng lẽ cảnh giới vừa rồi lại là Phật tông Đại Viên Mãn tâm pháp sao? Chẳng trách nào ta lại có tâm trạng an tường và thư thái như thế, cả sinh mệnh cũng rất sung mãn, và như đã cùng hòa làm một với tự nhiên.”

Hư Vân nói: “Không sai, Đại Viên Mãn tâm pháp chú trọng vào việc lấy tâm hướng về tự nhiên và vũ trụ mà lĩnh ngộ. Phương pháp tu hành chia làm Sanh Khởi cảnh giới và Viên Mãn Nhân cảnh giới, giờ đây người vừa sơ nhập vào tầng đầu tiên của cảnh giới Sanh Khởi. Ha ha, xem ra, ta với Lục thí chủ quả là có duyên phận, ở đây có một phần tâm tủy của Phật tông Đại Viên Mãn, giờ đây ta tặng lại cho người, hy vọng trong tương lai người có thể hoàn toàn lĩnh ngộ được Phật tông Đại Viên Mãn tâm pháp.”

Lúc này Hư Vân lại thở dài nói: “Nói ra thật là xấu hổ, lão nạp tu hành đã mấy trăm năm mà vẫn không vượt qua được Sanh Khởi cảnh giới để đạt tới Viên Mãn Nhân cảnh giới, chớp mắt thì thiên kiếp cũng sắp tới, xem ra lão nạp thật sự là hổ thẹn với Phật tổ. A Di Đà Phật! Lục thí chủ, lão nạp rất xem trọng người, hy vọng người có thể cố gắng tu hành, mà không cô phụ sự kỳ vọng của ta.. ...”

Lục Mộng Thần tiếp nhận lấy khẩu quyết của Đại Viên Mãn tâm pháp từ tay Hư Vân, rồi vui vẻ cất vào trong Càn Khôn Giới. Thấy Hư Vân coi trọng hẳn như vậy, trong lòng không khỏi có chút cảm động, đang chuẩn bị đáp lời, thì đột nhiên có một tiểu sa di đang chạy tới, cao giọng nói: “Bẩm báo tông chủ, chương môn Hạo Khí môn dẫn theo chúng đệ tử tới!”

Hư Vân xoay người nói với Lục Mộng Thần: “Lục thí chủ, tạm thời hãy nghỉ ngơi cho tốt. Ba ngày sau, chúng ta sẽ gặp lại trong cuộc tụ hội của thất phái.” Lời vừa dứt liền đã không thấy bóng dáng của ông đâu nữa, chắc là đã đi nghênh đón môn chủ Hạo Khí môn.....

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Thất Phái Tụ Hội

Nhìn dáng lưng mập mạp của Hư Vân tông chủ, Lục Mộng Thần không khỏi sinh lòng kính nể. Lòng rộng lượng bao dung cùng với sự xem trọng của ông đã khắc sâu vào lòng hắn.

Ba ngày sau, cũng chính là ngày thất phái tụ hội.

Thần Yên chân nhân dẫn bốn đệ tử đi theo một tiểu sa di đến Tụ Khách sảnh.

Vừa đến cửa sảnh thì chợt nghe một giọng nói truyền đến từ phía sau: “Thần Yên chân nhân, đã lâu không gặp!” Thần Yên chân nhân quay đầu lại nhìn, thì ra là Thiên Lăng sơn tông chủ Lệ Thừa Phong, theo sau lưng ông ta là tám đệ tử, ai nấy cũng đều anh tuấn đỉnh đạc, nghi biểu bất phàm.

nl. Thần Yên chân nhận vội vàng thi lễ, nói: “Thần Yên tham kiến Lệ chưởng môn!” Đám người Diệu Nhiên người nghe nhắc đến Thiên Lăng sơn tông chủ đỉnh đỉnh đại danh thì đều cúi mình thi lễ, duy chỉ có Lục Mộng Thần là vẫn đứng yên không chút động đậy. kien

Lệ Thừa Phong tươi cười nói: “Lần này thất phái chúng ta tụ hội và cử những đệ tử ưu tú nhất ra tranh tài, Phong Thần Tông lại phái đến bốn viên hổ tướng, xem ra ai nấy cũng đều có thực lực bất phàm cả. Không biết Thiên Nhất chân nhân có đến không nhỉ?” Nói xong, Lệ Thừa Phong nheo

mắt quan sát Lục Mộng Thần, thầm nghĩ tiểu tử này thật là không lễ phép, nhưng cũng thật là kỳ quái, tại sao lại cảm thấy hẵn rất quen thuộc nhỉ?

Thần Yên chân nhân cười nói: “Thiên Nhất sư huynh có việc trọng yếu nên không thể đến được, lần này do ta thay mặt dẫn đám đệ tử đến tham gia. Lệ chương môn xem ra dường như là bị tình thế bắt buộc mà đến, quý môn hạ đệ tử đều là những người tu hành bất phàm, thật đáng quý!”

Lệ Thừa Phong cười lớn, nói: “Các môn phái khác có lẽ đã đến đông đủ rồi, nào, xin mời vào trong.”

Thần Yên chân nhân vốn đang ở phía trước, liền xoay mình dẫn theo đám đệ tử bước vào trong, Lệ Thừa Phong cũng xuất lĩnh tám đệ tử theo sau tiến vào. Chỉ nghe thấy tiếng bàn tán rất nhỏ truyền đến từ phía mấy đệ tử của Thiên Lăng sơn: “Sư huynh, xem ra Phong Thần Tông không xong rồi, lần này chỉ phái bốn đệ tử đến tham gia tỷ đấu, mà trong đó là có một tên trông rất ngô nghê. Khả khả, xem ra lần này Thiên Lăng sơn chúng ta thắng chắc rồi.” “Đúng vậy! Phong Thần Tông ngoài mấy lão đầu ra, thì môn hạ đệ tử chẳng còn ai đáng kể nữa.”

Thanh âm tuy nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng Thần Yên chân nhân vẫn nghe được, bà chỉ khẽ cau mày mà không nói gì. Chỉ có Diệu Nhiên khi nghe được thì lập tức quay đầu lại, song nhãn bắn ra tia mục quang lạnh lẽo, nói: “Kẻ nào vừa nói xấu Phong Thần Tông chúng ta, mau bước ra đây xem.”

“Là ta, Thiên Lăng sơn Lệ Tình Thiên!” một tên thiếu niên thần thái cao ngạo cất giọng hung hăng nói.

“Tình Thiên, thật là to gan.” Lệ Thừa Phong tức giận xoay người lại tát cho hắn một cái, rồi nói: “Phong Thần Tông là danh môn đại phái, được bài danh đệ nhất ở trong tu chân giới chúng ta, thanh danh như vậy thì chùng

nào mới đến phiên người bơi lội? Mau đến tạ lỗi với Thần Yên chân nhân ngay.”

Lệ Tình Thiên ôm mặt, lộ vẻ oan khuất, nói: “Sư phụ, chẳng phải người thường nói.....”

“Bốp!” Lệ Thừa Phong lại tát hắt thêm một cái, giận dữ quát: “Câm miệng! Không được nói càn, mau đi tạ lỗi với Thần Yên chân nhân cho ta!”

Lệ Tình Thiên bất đắc dĩ phải bước đến tạ lỗi với Thần Yên chân nhân. Bà độ lượng bỏ qua cho hắn, nhưng kỳ thật ở trong lòng cũng có chút không thoải mái. Mặc dù Phong Thần Tông được bài danh đệ nhất ở trong tu chân giới, nhưng chuyện đó đã là chuyện quá khứ, mấy trăm năm nay, môn hạ đệ tử ngày càng xuống dốc, trong khi các môn phái khác đều có đệ tử kiệt xuất không ngừng xuất hiện, quả thật điều này đã làm cho Phong Thần Tông rơi vào cuộc diện mất dần mặt mũi.

Cuộc xung đột nho nhỏ này rồi cũng lắng xuống.

Tụ khách sảnh lúc này đã tụ tập đông người, Thần Yên chân nhân lướt mắt nhìn sơ qua, thấy được cơ hồ các vị chương môn đều có mặt đông đủ. Nào là môn chủ Hạo Khí môn Nhạc Phi Bằng, tông chủ Liên Hoa Tự Hư Vân, cốc chủ Hương Phong cốc Kim Thế Phi cùng môn chủ Dương Diễm môn Long Quy Hải đều ngồi phía trên cười nói với nhau, đằng sau họ cũng có không ít đệ tử. Mà Hư Vân tông chủ thì đang ngồi ở ghế chủ vị ngay chính giữa cười cười nói nói với mọi người rất vui vẻ.

Chư vị chương môn thấy Thần Yên chân nhân và Lệ Thừa Phong một trước một sau tiến vào thì cùng đứng lên thi lễ. Mọi người thấy Thiên Nhất chương môn không đến thì đều có chút thất vọng, lại nhìn thấy Thần Yên chân nhân chỉ dẫn theo bốn đệ tử tới, thì không nhin được trong lòng đắc ý, nghĩ rằng môn hạ đệ tử của Phong Thần Tông càng lúc càng tệ, chỉ bằng vào mấy tên đệ tử này thì làm sao có thể là đối thủ của mọi người được?

Thần Yên chân nhân cũng vội đáp lễ với chư vị chưong môn, rồi ngồi xuống chiếc ghế dành cho mình, đó là chiếc ghế thứ hai nằm ngay bên cạnh Hư Vân, điều đó cho thấy địa vị của Phong Thần Tông vẫn còn rất cao. Đám người Diệu Nhiên cùng đứng sau lưng Thần Yên chân nhân mà không nói lời nào, chỉ lẳng lặng quan sát đệ tử các phái, âm thầm đánh giá tu vi của đối phương.

Ánh mắt của Lục Mộng Thần vừa lướt qua một vòng, đột nhiên dừng lại ở phía sau môn chủ Dương Diễm môn Long Quy Hải, thì ra hần nhìn thấy được hai khuôn mặt quen thuộc, không phải người lạ. Đúng vậy, ngày đó trong trường tranh đoạt Bích Hải Triều Thanh tiêu tại Phi Thúy hồ, hai vị sư huynh Long Thiên và Long Hải này cũng có mặt. Lục Mộng Thần liền mỉm cười với họ. Vừa lúc Long Thiên cũng nhìn thấy được Lục Mộng Thần, bất giác mắt sáng lên, không ngờ rằng sẽ gặp được Lục Mộng Thần ở đây. Mười năm trước hần chỉ đạt tới Kim Đan kỳ, làm sao mà chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, hần đã đạt tới Thám Hư kỳ. Xem ra thực lực của vị tiểu sư đệ này tiến bộ cực nhanh, thật không thể tưởng nổi. Thấy Lục Mộng Thần nhìn hần cười, Long Thiên cũng gật nhẹ đầu, Long Hải ở phía sau cũng cười theo.

Thần Yên chân nhân cảm thấy kỳ quái trong lòng, không thể hiểu được tại sao Nghiễm Hàn cung chủ Minh Phi còn chưa tới?

Đột nhiên một cơn gió mát thổi tới, mang theo làn hương thơm ngát, vô số hoa đào đỏ từ trên không nhẹ nhàng rơi xuống. Vài tấm thân ảnh màu trắng từ từ xuất hiện tại giữa không trung như những cánh bướm không ngừng lượn lờ. Xiêm y thướt tha màu trắng phất phơ trong gió, phiêu phiêu đáp xuống trông không khác nào tiên nữ hạ phàm.

nl. Một thanh âm mềm mại truyền đến: “Nghiễm Hàn cung Minh Phi tham kiến các vị chưong môn, một chút lễ mọn Cửu Hoa Ngọc Hàn Lộ dâng lên, kính thỉnh chư vị chưong môn vui nhận!” Lời vừa dứt thì chợt có sáu đạo bạch quang bay về phía sáu vị chưong môn. kien

Các vị chương môn mỉm cười, đưa tay tiếp lấy bình Cửu Hoa Ngọc Hàn Lộ đang bay đến, rồi đồng liên tiếp cảm tạ Minh Phi. Các chương môn đối với phương thức xuất hiện “hoa rơi rục rở” này của Minh Phi thì đã quá quen thuộc, nhưng đối với các môn hạ đệ tử thì rất lạ lẫm, khiến bọn họ nhìn không chớp mắt, phảng phất như là vừa trông thấy tiên nữ vậy.

Từ trên không trung, có vô số bóng trắng không ngừng xoay tròn rồi từ từ hạ xuống bên trong sảnh, rồi thì dung nhan tuyệt sắc của Minh Phi hiện lộ ra trước mắt mọi người. Phía sau nàng không những chỉ có bốn vị tiên tử Phong Hoa Tuyết Nguyệt đã quen thuộc với Lục Mộng Thần, mà còn có bốn nữ đệ tử che mặt rất kỳ lạ.

Minh Phi ngồi xuống ghế, rồi đưa mắt nhìn quanh một vòng, đánh giá tình hình bên trong sảnh, đoạn cười nói: “Minh Phi đến chậm, mong chư vị chương môn thứ lỗi.”

Hư Vân tông chủ cười to nói: “Đâu có, đâu có! Minh Phi cung chủ tặng chúng tôi Cửu Hoa Ngọc Hàn Lộ vô cùng trân quý, dù chúng ta muốn cầu cũng chưa chắc đã có được?”

Các chương môn khác cũng lớn tiếng cười dài, tựa hồ như rất đồng ý với lời nói của Hư Vân tông chủ.

Minh Phi lại tiếp tục di chuyển ánh mắt, đột nhiên nhãn thần sắc bén của nàng trỗi lên, phảng phất như là vừa nhìn thấy cừu nhân, nhất thời sắc mặt tỏa ra hàn khí bức người.

Thấy sự thay đổi lớn như vậy, các vị chương môn đều chú ý, bọn họ đều không rõ Minh Phi tại sao lại có phản ứng như vậy, tất cả không hẹn mà đồng thời nhìn theo hướng nhìn của Minh Phi, thì ra nơi đó chính là chỗ ngồi của Thần Yên chân nhân.

Thần Yên chân nhân cảm thấy lạ lùng, chỉ thấy Minh Phi dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía mình chăm chăm, còn các vị chương môn khác cũng

nhìn sang phía này, khiến bà cũng có chút bất an.

Lục Mộng Thần từ khi thấy rõ dung nhan tuyệt thế của Minh Phi, thì trong lòng cảm thấy như vừa lọt vào trong hầm băng lạnh giá. Hẳn ngàn vạn lần không ngờ rằng, mỹ nữ ngày đó bị mình nhìn trộm lại chính là đỉnh đỉnh đại danh Nghiễm Hàn cung chủ Minh Phi, nếu biết sớm như vậy, thì có đánh chết hẳn cũng không dám a... ...Lục Mộng Thần càng nghĩ càng sợ, nhìn thấy ánh mắt lãnh khốc của Minh Phi, như tiểu đao đâm thẳng vào tim, bất giác đôi chân của hắn có hơi run rẩy.

Hiện tại cả khách sảnh đều im lặng không một tiếng động, ánh mắt của mọi người đều tập chung qua lại giữa Minh Phi và Thần Yên chân nhân, đang phán đoán xem giữa hai người này lại có thù hận gì. Riêng các vị chưởng môn thì nghĩ đến nát óc cũng không nghĩ ra, vì lâu nay Nghiễm Hàn cung và Phong Thần Tông luôn luôn có quan hệ tốt đẹp, vốn không nghe nói họ có thâm thù đại hận gì.

Nhưng không ai nghĩ đến người mà Minh Phi đang nhìn chăm chăm chính là Lục Mộng Thần.

Nam nhân này từng nhìn lên thân thể của nàng, cũng chính là nam nhân chạy thoát khỏi cấm chế do nàng bố trí, nàng quả thật là hận hắc thấu xương!

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Chuyến Ngụy Vi An

Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn vị tiên tử chưa bao giờ nhìn thấy biểu tình lãnh khốc của cung chủ như vậy, họ ngẩng đầu nhìn về hướng của Thần Yên chân nhân, khéo thay lại vừa vặn trông thấy Lục Mộng Thần, nên trong lòng không khỏi cả kinh, cũng có đồng một loại cảm giác giống như của Long Thiên, không ngờ rằng Lục Mộng Thần lại có thể đại diện cho Phong Thần Tông mà tham gia cuộc tỷ đấu tuyển lựa nhân tài này, nhưng điều càng khiến các nàng kinh ngạc hơn chính là tu vi của Lục Mộng Thần tiến triển quá thần tốc.

Thật ra Lục Mộng Thần đã nhìn thấy Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn nàng, nhưng vì lúc này ánh mắt lẳng lệ như lửa đốt của Minh Phi đang chiếu vào hắn, làm sao mà hắn còn có tâm tình chào hỏi! Giờ đây hắn thật sự có chút sợ hãi, không biết phải làm sao mới tốt.

Trước bao cặp mắt của chúng nhân, Thần Yên chân nhân bắt đầu có chút động tĩnh, tốt xấu gì thì Phong Thần Tông cũng bài danh đệ nhất đại phái trong tu chân giới, Minh Phi cung chủ thân là chủ môn nhân cũng không thể đối với mình vô lễ như vậy! Nghĩ vậy, bà ta liền hơi nghiêng người về phía trước, rồi trầm giọng nói: "Minh Phi cung chủ, chẳng lẽ trên mặt bốn chân nhân có gì đó mà khiến cho người nhìn mãi không thôi?"

Hư Vân tông chủ thấy tình hình có chút bất ổn, vội cất tiếng cười ha hả, rồi lên tiếng hòa giải: "Thần Yên chân nhân nói đùa rồi, Minh Phi cung chủ

đã lâu không gặp được chân nhân, nên nhất thời lộ ra chân tình vậy thôi, ha ha!"

nl. Các chương môn cũng hiểu được tình hình, liền phụ họa với Hư Vân tông chủ, mong là có thể làm hòa hoãn không khí căng thẳng giữa đôi bên. kien

Trong lòng Minh Phi lúc này tràn ngập hận ý, nhưng nàng cũng hiểu không nên phát tác vào lúc này. Cứ nhìn vào vị trí của Lục Mộng Thần thì biết, hẳn bất quá chỉ là một tên đệ tử của Phong Thần Tông, nếu như mình phát tác ngay tại đây thì sẽ mang tiếng trưởng bối chèn ép một tên tiểu bối. Với sự có mặt đông đủ của các vị chương môn, nàng không thể làm như vậy, huống hồ chi thân thể của mình đã bị Lục Mộng Thần nhìn thấy hết, và tấm lưng khiết bạch của mình cũng đã bị hắn chạm đến, nếu như để tin tức này lộ ra ngoài thì danh dự thanh khiết của mình đã bảo trì mấy trăm năm qua không phải là sẽ bị hủy đi trong một sớm một chiều hay sao?

Nghĩ tới đây, hàn sương trên mặt Minh Phi dần dần tan biến, ánh mắt cũng tràn ngập thần sắc mơ hồ, nàng đưa tay nhẹ vén mấy sợi tóc mai trước trán, rồi mỉm cười nói: "Thần Yên chân nhân, tiểu muội thật là thất lễ, chỉ vì nhìn thấy gã thanh y đệ tử đứng sau lưng chân nhân kia có cảm giác khá quen thuộc, không hiểu hẳn tên là gì?"

Thần Yên chân nhân cảm thấy kỳ quái trong lòng, sự biến hóa hồi nóng hồi lạnh của Minh Phi nhất thời làm cho bà ta khó thích ứng được, tại sao nàng lại có cảm giác quen thuộc với Lục Mộng Thần? Điều này thật kỳ quái! Nghĩ vậy, Thần Yên chân nhân vội trả lời: "Hắn là đệ tử đời thứ mười tám của bản phái, là đệ tử kiệt xuất nhất trong đợt tuyển lựa gần đây của chúng tôi, tên gọi là Lục Mộng Thần. Không lẽ trước kia cung chủ đã từng gặp qua hắn chăng?"

Minh Phi cung chủ như bị điểm phải á huyết, thật ra nếu nói gặp thì cũng không đúng, nàng chỉ đành cười khò lấp, rồi nói: "À, à, thật ra thì

tiểu muội chỉ cảm thấy có chút quen mắt thôi, không có gì, không có gì!"

Hư Vân tông chủ khẽ giật mình, thầm nghĩ, chẳng lẽ Minh Phi cũng chủ cũng có cảm giác giống mình, cũng thấy Lục Mộng Thần quen thuộc sao? Nghĩ đến đây, ông ta không nhịn được mà phải quan sát kỹ lại hẳn.

Các vị chương môn kia nghe xong lời nói của Minh Phi thì cũng không khỏi phát sinh hứng thú với Lục Mộng Thần, liền đưa mắt cẩn thận dò xét hẳn, để xem trên người Lục Mộng Thần rốt cục là có điều gì lợi hại mà có thể bài danh đệ nhất đệ tử tân tuyển.

Đệ tử của những môn phái khác cũng nhìn sang Lục Mộng Thần, trong lòng bọn họ thầm nghĩ, mặc dù đệ tử của Phong Thần Tông không có tiếng vang gì ở trong tu chân giới, nhưng danh đầu của Phong Thần Tông vẫn rất lớn, vì vậy mà vẫn thu hút sự chú ý của người ta nhiều hơn.

Thấy Minh Phi có vẻ như muốn bỏ qua cho mình, Lục Mộng Thần bắt đầu cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Giờ đây lại thấy có nhiều người chú ý tới mình như vậy thì không khỏi có chút đắc ý, liền nở nụ cười ngây ngô đáp lại ánh mắt của mọi người.

Huyền Tuyết tiên tử thấy vậy thì không nhịn được mà phải bật tiếng cười khúc khích. Lục Mộng Thần tên tiểu sư đệ này đối với nàng đã khá quen thuộc, nhưng giờ đây, bộ dạng của hắn trông thật buồn cười làm sao.

Huyền Phong vội vỗ nhẹ lên vai nàng, ý bảo không nên gây ồn ào.

Ánh mắt của Lục Mộng Thần dừng lại ở phía sau lưng Hương Phong Cốc chủ Kim Thế Phi, thoáng tìm kiếm người tại hoa viên đêm đó, nhưng sau tìm kiếm một lúc cũng vẫn không thấy, chẳng những vậy mà ngược lại, hắn còn cảm giác được là có một đôi mắt hung ác đang nhìn vào hắn. Thì ra ánh mắt đó là của một trung niên đạo sĩ cao gầy, trên lưng đeo một thanh trường kiếm, ẩn ước như có từng trận hàn quang bắn ra từ đôi mắt của y.

nl. Lục Mộng Thần cảm nhận được hàn quang bắn ra từ đôi mắt kia tựa như kích thẳng vào trong tâm hắc, làm hắc có cảm giác không thoải mái, nên vội vàng quay mặt đi, chuyển ánh mắt sang nơi khác. kien

Trường tiểu phong ba do Minh Phi tạo ra đã tan mất. Hư Vân tông chủ liền chuẩn bị khai hội.

"Các vị chương môn, xin hoan nghênh chư vị quan lâm tề tụ. Mục đích mà lão nạp mời chư vị tới đây là muốn cùng nhau tuyển chọn ra những đệ tử ưu tú nhất trong tu chân giới, để sau này họ sẽ kế thừa truyền thống của chúng ta, phù chánh trừ tà, diệt trừ ma đạo. Vì thời gian gần đây, các môn phái tà đạo đã bắt đầu rục rịch, điều này khiến chúng ta không thể không đề phòng. Chúng ta tất phải đào tạo ra một thế hệ mới để trong tương lai có thể ứng phó với bất kỳ một sự việc trọng đại nào có thể phát sinh. Trong kỳ đại hội này, tất cả là có sáu mươi bốn đệ tử tham gia. Chúng ta sẽ dùng phương pháp loại bỏ dần, để rồi cuối cùng sẽ lựa ra một đệ tử xuất sắc nhất. Và người đệ tử đoạt được danh vị đệ nhất này sẽ được Liên Hoa Tự chúng tôi truyền thụ cho môn tâm pháp vô thượng của Phật môn là Đại Viên Mãn tâm pháp."

Chúng đệ tử có mặt nghe xong lời này thì không khỏi chấn động trong lòng. Bọn họ biết Đại Viên Mãn tâm pháp là bí quyết tu chân vô thượng của Phật tông Liên Hoa Tự, nếu tu thành thì sẽ có thể vượt qua lục đạo, là vô thượng của vô thượng bí pháp.

Các vị chương môn kia cũng hơi sửng sốt, không ngờ rằng Hư Vân lão hòa thượng lại dùng hậu lễ như vậy làm phần quà, quả thật là rất có phân lượng.

Trải qua một vòng đăng ký, thứ tự của các trận đấu đã được xác định. Lần này Phong Thần Tông chỉ cử ra bốn đệ tử tham gia, so với các môn phái khác ai nấy cũng đều phái ra mười đệ tử, thì tất nhiên là họ đều chiếm hết ưu thế.

Trận đấu ngày mai đã được quyết định. Lục Mộng Thần đấu với Lê Tình Thiên của Thiên Lăng Sơn, Diệu Nhiên đấu với Huyền Hoa tiên tử của Nghiễm Hàn cung, Bạch Lạc Sinh đấu với Pháp Nguyên của Phật tông, còn Giang Sơn thì đấu với Lý Trường Không của Tây Khí Môn.

Sau ba trăm năm, đây là lần đầu tiên Phong Thần Tông phái xuất đệ tử ra tham gia tỷ thí. Rốt cuộc thì bọn họ có thể giành được thành tích gì, chúng ta hãy chờ xem!

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Kinh Đấu Tinh Thiên

Ngày hôm sau, Diêu Nhiên thức dậy rất sớm, lần đầu tiên tham gia cuộc tỷ thí giữa các môn phái này đã khiến cho nàng vừa hưng phấn vừa khẩn trương. Nàng biết mấy trăm năm trở lại đây, danh tiếng của Phong Thần Tông đã không còn được vang dội như trước nữa, nhưng có lẽ trường tỷ thí này chính là cơ hội để các nàng có thể tái lập hùng phong thuở trước cho môn phái. Bắn vào chính mình, Lục Mộng Thần, Bạch Lạc Sinh và Giang Sơn, tin rằng các nàng sẽ có thể xoay chuyển lại cuộc diện đó.

Diêu Nhiên nhớ lại lúc quyết đấu với Lục Mộng Thần trên Phong Thần quảng trường, hẳn đã xuất ra chiêu Mộng Chi Sơ Thủy, loại kiếm ý thần diệu ấy đã khiến cho người ta như lạc vào cõi mộng, chẳng những đã mang theo lực lượng uốn nắn không gian rất cường đại, mà còn có thể nghịch chuyển dòng chảy thời gian, thật sự là một kiếm xảo diệu phi thường! Lục Mộng Thần làm sao có thể sáng tạo ra kiếm pháp kinh người như thế? Diêu Nhiên càng nghĩ càng thấy không thể tưởng được, và cũng càng lúc càng có lòng tin với Lục Mộng Thần hơn.

nl. Không biết qua bao lâu, Thần Yên chân nhân đã dẫn bọn Lục Mộng Thần tới nơi, thấy Diêu Nhiên đang đứng đó nghĩ ngợi miên man, liền cười nói: "Diêu Nhiên, đang suy nghĩ chuyện gì vậy? Đi thôi, chúng ta hãy mau đi tới đấu trường." . kien

Diêu Nhiên khôi phục lại tinh thần, thấy sự phụ đang quan thiết nhìn mình, và đằng sau bà còn có Lục Mộng Thần cũng đang nhìn mình với ánh

mắt si si mê mê, liền không nhìn được vừa then vừa giận, vội đánh chính: “Sư phụ, đồ nhi có nghĩ gì đâu, chỉ là đang phân tích tình hình của đối thủ thôi. Con nghĩ rằng nhân số của chúng ta tuy không nhiều, nhưng nhất định là sẽ có thể đạt được thành tích tốt nhất.”

Thần Yên chân nhân hơi mỉm cười, trong đó thấp thoáng có chút quỷ dị, bà nói: “Không sai, các đệ tử thuộc thế hệ mới của Phong Thần Tông chúng ta trong suốt trăm năm qua vẫn tiến triển rất chậm, nhưng bây giờ đã khác trước rồi. Giờ đây, có bốn người các con, ta tin rằng trận đấu ngày hôm nay sẽ đem đến cho lục đại môn phái một bất ngờ ngoài ý muốn!”

Diệu Nhiên gật đầu phụ họa, rồi Thần Yên chân nhân phất tay ra hiệu, sau đó bà dẫn theo bốn người tiến về địa điểm thi đấu.

Hậu viện của Liên Hoa Tự có diện tích rất lớn, tại đây đã được dựng lên sáu lô đài thật lớn, mà nguyên liệu chủ yếu dùng để dựng lô đài chính là những khối đá xanh, vừa cứng rắn vừa bằng phẳng. Xung quanh lô đài lúc này đã chật kín các đệ tử của thất đại môn phái, trên mặt ai nấy đều tràn đầy đấu chí, đồng thời cũng quan sát lẫn nhau, ngầm phân tích và đánh giá thực lực của đệ tử các phái khác. Ở trên lô đài, người ta đã cho xây thêm một khu dành riêng cho quý tân làm bằng gỗ đỏ, bên trong cũng bày ghế phủ nhiều đỏ, và giờ đây đã có sự hiện diện của lục đại cường môn.

Thần Yên chân nhân quay lại nói với bốn người: “Trận đấu hôm nay, các con chỉ cần phát huy hết mình thì sẽ có thể giành được kết quả tốt. Bây giờ ta phải lên khán đài rồi, các con hãy biểu hiện cho tốt.” Thấy bốn người đã gật đầu, Thần Yên chân nhân lập tức hóa thành một đạo lưu quang bay đến nơi dành cho quý tân.

Hư Vân tông chủ thấy Thần Yên chân nhân đã dẫn chúng đệ tử đến đông đủ, đưa mắt đảo quanh một vòng, thấy biển người như tràn ngập cả Liên Hoa Tự, bèn đứng lên cao giọng nói: “Xin mọi người yên lặng! Bây

giờ chính thức bắt đầu cuộc đấu, dựa theo thứ tự bốc thăm ngày hôm qua, mời các đệ tử lên đài thi đấu.”

Ông vừa dứt lời, liền thấy từng đạo lưu quang mang theo nhiều màu sắc khác nhau phóng lên lôi đài. Vì Lục Mộng Thần được xếp đấu trận đầu tiên, nên lúc này cũng đã thượng đài, nhưng đối thủ đang đứng cách hẳn mười thước kia lại chính là kẻ mà mấy hôm trước đã xuất ngôn chế nhạo Phong Thần Tông, tức Lệ Tình Thiên, đệ tử của Thiên Lăng Sơn.

Lệ Tình Thiên lúc này thông thả đưa mắt ngắm Lục Mộng Thần từ trên xuống dưới, trong lòng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ đây chính là đệ tử kiệt xuất nhất của Phong Thần Tông trong đợt tân tuyển gần đây ư? Sao càng nhìn càng thấy hăn giống một tên ngốc thể nhĩ, hắc hắc, xem ra Phong Thần Tông thật sự không còn người nổi nghiệp nữa rồi.” Nghĩ vậy, gã không nhìn được liền nở một nụ cười lạnh, có xen lẫn thần thái khinh miệt.

Diệu Nhiên cùng mọi người đứng dưới đài thấy được cảnh đó, nàng đối với đám đệ tử của Thiên Lăng Sơn vốn không có hảo cảm, giờ đây lại thấy gã tỏ ra thần thái khinh miệt như vậy, trong lòng không nén được tức giận, liền truyền âm cho Lục Mộng Thần: “Tiểu sư đệ, người nhất định phải giáo huấn tên đệ tử Thiên Lăng Sơn ấy cho thật tốt, hăn thật quá xem thường Phong Thần Tông chúng ta rồi!”

Lục Mộng Thần đang quan sát đối thủ, chợt nghe được thanh âm ôn nhu thánh thót của Diệu Nhiên truyền tới, thì không nhìn được hoan hỉ ra mặt, đây là lần đầu tiên Diệu Nhiên sư tỷ chủ động nói chuyện với mình, nên hăn cao hứng vô cùng. Lục Mộng Thần quay đầu xuống nhìn Diệu Nhiên, rồi lộ ra nụ cười kinh điển của hăn, mấp máy môi truyền âm đáp lại: “Sư tỷ, hãy yên tâm, đệ nhất định sẽ giáo huấn hăn thật tốt!”

Diệu Nhiên đột nhiên cảm thấy tên tiểu sư đệ này cũng khá đáng yêu.

Lục Mộng Thần quay đầu lại, trên người lập tức phát ra khí thể hùng hực bức nhân, nhất là nhân tình như hàn băng, lạnh lùng nhìn vào Lệ Tình Thiên. Vừa chạm vào ánh mắt ấy, Lệ Tình Thiên chợt cảm thấy trong lòng phát lạnh, sự biến hóa này của Lục Mộng Thần quả thật so với vừa rồi là hai người hoàn toàn khác nhau, bây giờ gã đã hơi tin, Lục Mộng Thần quả thật có thực lực cường đại.

Lệ Tình Thiên thét dài một tiếng, rồi rút bảo kiếm ở sau lưng ra thủ thế. Kiếm của hắn rất quái lạ, thân kiếm màu xanh, bên trên có khắc những hoa văn dài và hẹp giống như nước chảy, dưới ánh phản chiếu của mặt trời đã trở nên trong suốt như nước.

Lục Mộng Thần thấy vậy liền thu liễm tinh thần, thân hình vững như núi, hai tay hợp lại, rồi đột nhiên có một luồng bạch vụ mờ ảo từ trong da thịt xuyên qua lớp y phục thoát ra ngoài. Luồng bạch vụ ấy nhanh chóng lan tỏa ra khắp phạm vi ba thước quanh thân thể hắn, rồi từ trong đó có một đám bạch vụ có hình thể rõ nét hơn không ngừng bay lên hạ xuống. Lục Mộng Thần liền thuận tay vươn ra một trảo, tất cả những luồng bạch vụ đột nhiên như rồng lớn về biển, đều tập trung tại lòng bàn tay của hắn, rồi hình thành một thanh bạch sắc ngân kiếm thật lớn.

Cử động này của Lục Mộng Thần khiến cho toàn trường đều bị chấn động. Chúng đệ tử đang quan chiến thấy vậy liền nổi lên bàn tán xôn xao, ai nấy cũng đều cảm thấy thập phần kỳ quái. Một tên thiếu niên trẻ tuổi tướng tá ngốc nghếch, cầm một thanh cự kiếm trong tay, mà thanh kiếm ấy lại được hình thành từ những luồng vân vụ, quả là không còn gì kỳ lạ hơn!

nl. Bốn vị tiên tử Phong Hoa Tuyết Nguyệt của Nghiễm Hàn Cung vừa nhìn thấy động tác đó của Lục Mộng Thần thì không khỏi ngẩn ngơ ra, các nàng không thể ngờ được, mười năm trước đây Lục Mộng Thần chỉ ở vào giai đoạn Kim Đan kỳ, không hiểu tại sao chỉ trong chớp mắt mà đã đạt tới cảnh giới cao như vậy? Huyền Tuyết há hốc miệng hỏi: “Huyền Phong sư tỷ, hãy xem Lục sư đệ kia, hắn làm thế nào mà chỉ trong vòng mười năm đã

tiến bộ thần tốc như vậy? Chẳng lẽ là ăn được tiên đan diệu dược gì sao?”.
kien

Huyền Hoa vỗ vai nàng một cái, khẽ cười nói: “À, lúc trước ta đã thấy hắc rất khác người rồi. Muội cứ xem việc hắc nằm trên kiếm mà phi hành, thì chỉ bằng với điểm này thôi là ta đã biết tư chất của hắc rất hiếm có rồi!”

Huyền Phong là người có niên kỷ lớn nhất, nên tương đối lão thành, nàng nhìn nhị vị sư muội cười nói: “Cứ xem tu vi của Lục sư đệ thì hắc vẫn còn chưa đạt tới Hòa Đạo kỳ, nhưng thanh Vân Vụ kiếm đó của hắc lại có sức mạnh kỳ lạ, có thể dung hợp làm một với hắc, thật sự là một chuyện không thể nào ngờ.”

Huyền Tuyết cùng Huyền Hoa cũng gật gật đầu đồng ý. Lúc này ở chỗ quý tân, các vị chương môn cũng đều bị hắc làm cho chấn kinh, Hư Vân tông chủ nói: “Thần Yên chân nhân, Lục Mộng Thần này quả không hổ là đệ tử kiệt xuất nhất trong thế hệ mới của Phong Thần Tông. Hắc có thể cùng với kiếm hợp nhất, quả là không đơn giản chút nào!”

Thần Yên chân nhân cười nói: “Phải để tông chủ chê cười rồi!”

Trong lòng các chương môn nhân bắt đầu thầm tính toán, nhất là Lê Thừa Phong, lúc này đã không nén được cảm giác khẩn trương, vốn dĩ là ông ta tuyệt đối tin tưởng vào Lê Tình Thiên, nhưng vừa rồi thấy Lục Mộng Thần xuất ra chiêu thức ấy, thì trong lòng đã có chút lo lắng.

Minh Phi cung chủ nhìn Lục Mộng Thần, trong mắt lóe lên ánh hỏa quang, trong lòng nàng cũng rất chấn kinh, không ngờ được rằng mười năm trước khi bị Lục Mộng Thần chạm vào tấm lưng mềm mại tại Nghiễm Hàn cung, lúc ấy hắc chỉ là một đệ tử ở vào giai đoạn Kim Đan kỳ, thế nhưng giờ đây đã đạt tới Thoát Khiếu kỳ. Thật là không thể ngờ nổi. Nhưng Minh Phi lại đột nhiên phát hiện ra, bản thân mình đối với nụ cười ngây ngốc của Lục Mộng Thần có cảm giác rất thân thiết, phảng phất như là trước kia đã

từng gặp qua ở đâu rồi. Sao lại thế này nhỉ? Minh Phi không khỏi chìm vào suy tư.

Lúc này trên lôi đài đã phát sinh biến hóa, Lục Mộng Thần giơ cao Vân Vụ kiếm, sử ra một thức Húc Nhật Đông Thăng công thẳng đến Lệ Tình Thiên. Gã đối mặt với luồng vân vụ mãnh liệt đang đánh tới thì có chút kinh hoảng, vội vàng hoành ngang bảo kiếm trước ngực, hét lớn một tiếng: “Thiên Lãng kiếm pháp, đệ nhất thức, Hoành Kiếm Lan Giang!” Lời vừa dứt, từ trên thân kiếm liền có một cỗ lực lượng cực lớn nhanh chóng bộc phát, khiến cho luồng vân vụ kia đột nhiên giống như một con sông lớn chỉ trong chớp mắt đã bị ngăn lại.

Thanh sắc quang mang phảng phất như tụ lại thành hình một con dê lớn, bao phủ toàn bộ xung quanh luồng vân vụ. Lục Mộng Thần khẽ gạt mũi kiếm một cái, lập tức có bảy vầng kim dương thật nhỏ phóng ra những ánh quang mang sáng lạn phá không mà đánh tới. Xì xì xì, âm thanh của bảy vầng kim dương đánh thẳng vào con dê liên tục vang lên.

Lệ Tình Thiên cảm nhận được một cỗ lực đạo đang hung hãn theo bảo kiếm vọt tới, phải lão đảo lui lại mấy bước thì mới triệt tiêu được luồng lực đạo đó. Gã xanh mặt nhìn Lục Mộng Thần, trên mặt tràn ngập sát khí, gã vốn không thể ngờ rằng chỉ mới đánh trận đầu mà đã yếu thế, xem ra lúc trước gã đã quá khinh thường đối phương. Lệ Tình Thiên chậm rãi giơ kiếm lên cao quá đỉnh đầu, rồi bổ một kiếm xuống Lục Mộng Thần.

Chiêu kiếm này chính là thức thứ hai của Thiên Lãng kiếm pháp, Đại Giang Đông Lưu, chú trọng vào khí phách hùng hậu, một chiêu phát ra mênh mông ngàn dặm.

Quả nhiên, không khí trên lôi đài liền bắt đầu từ từ lưu động, rồi hình thành một dòng nước xanh biếc khổng lồ theo nhát chém của Lệ Tình Thiên từ trên cao giáng xuống, giống như Trường Giang mênh mông mông nhằm hướng Lục Mộng Thần mà công thẳng tới.

Lục Mộng Thần thần sắc ngưng trọng, cầm Vân Vụ kiếm trong tay nhẹ nhàng khua về phía trước một cái.

Thanh Phong Từ Lai.

Một làn gió nhẹ từ trên thân Vân Vụ kiếm chậm rãi thổi ra. Làn gió ấy vừa ôn nhu, vừa chậm rãi, lại mang mười phần âm tính, những cũng vô cùng bá đạo.

Mà chiêu kiếm Đại Giang Đông Lai kia mang theo khí thế bàng bạc, trong âm tính của nước lại xen lẫn hùng khí dương cương.

Hai cỗ lực lượng cường đại liên từ trên không công phạt lẫn nhau, vừa chạm nhau đã lập tức toàn diện triển khai chiến cuộc.

Thanh Phong Từ Lai đối kháng với Đại Giang Đông Lai, rốt cuộc là ai có thể chiếm được thượng phong?

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Nhất Thạch Thiên Lăng

Lục Mộng Thần phảng phất như một làn gió mát thổi nhẹ, cầm thanh Vân Vụ kiếm sáng rực dưới ánh dương quang, chậm rãi tiến tới, tựa như lão ngưu vác nặng đang ì ạch kéo một chiếc cối xay gió, nhắm hướng Lệ Tình Thiên áp tới.

Dòng nước xanh biếc to lớn kia mang theo khí thế bao trùm trời đất áp tới, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ lên toàn bộ làn gió nhẹ do Vân Vụ kiếm phóng ra. Lệ Tình Thiên thấy thế công của mình đã hoàn toàn ngăn chặn được kiếm chiêu của Lục Mộng Thần, thì trên mặt không tìm được lộ ra thần sắc đắc ý, mà sự khinh miệt trong ánh mắt cũng càng lúc càng tăng. Nhưng Lệ Thừa Phong đang ngồi trên hàng ghế quý tộc thì thầm nghĩ vẫn không ổn, trước kia ông ta đã từng xem qua Thần Yên chân nhân sử dụng chiêu thức “Thanh Phong Từ Lai” này, lực âm nhu của nó rất cường đại, ẩn chứa vô số ám kình và hậu kình, vì vậy mà ông ta chỉ lạnh nhạt tiếp tục xem biến hóa trên lôi đài, trên mặt cũng có chút thần tình bất định.

Dưới đài có một số đệ tử, nhất là đệ tử của Thiên Lăng sơn, thấy Lệ Tình Thiên đã hoàn toàn chiếm ưu thế, thì bắt đầu tỏ ra đắc ý.

Diệu Nhiên bình tĩnh quan sát biến hóa trên lôi đài, nhẹ giọng nói: “Thiên Lăng sơn các người đánh giá Phong Thần kiếm pháp của bọn ta quá thấp rồi.” Bạch Lạc Sinh đứng bên cạnh nghe vậy, cũng gật đầu tỏ ra đồng ý với lập luận của nàng.

Bỗng biến hóa đột nhiên xuất hiện! Dòng nước xanh biếc cực lớn đột nhiên trở nên chậm lại, nó vốn đang mang khí thế dương cương, nhưng giờ đây lại biến mất chẳng còn gì. Lúc này, nó tựa như một khối nước khổng lồ đọng lại trong không khí, phảng phất như đang bị một cổ lực lượng vô hình hoàn toàn cản lại, nửa phân cũng không tiến tới được. Dần dần dòng nước bắt đầu chảy ngược trở lại, rồi từ bên trong bắn vọt ra một dòng nước xoáy mãnh liệt, thanh âm càng lúc càng lớn, vang lên ù ù.

Trên mặt Lục Mộng Thần lộ ra vẻ mặt của kẻ thắng lợi, tay nắm chặt Vân Vụ kiếm, hơi hướng lên trời một chút, đồng thời xoay nhẹ. Oanh, oanh..... ..cường lực của dòng nước xanh biếc do Lệ Tình Thiên công đánh ra liền bị chiêu thức Thanh Phong Từ Lai của Lục Mộng Thần hoàn toàn phản công lại.

Đây chính là lấy đạo của người trả lại cho người.

nl. Lệ Tình Thiên hoảng sợ nhìn cường lực đang xé không bay tới, hoàn toàn không dám tin vào mắt mình, đây chính là kiếm chiêu cường đại mà mình đã đánh ra hay sao? Tại sao nó lại quay ngược trở lại? Gã không dám nghĩ nhiều, vội vàng thu kiếm về phòng thủ trước ngực nhưng đã muộn mất rồi, lực lượng xung kích cực lớn đã theo kiếm vọt tới, hắn cảm thấy kinh mạch toàn thân bị chấn động mạnh, nhất thời không hít thở được, rồi thổ ra một ngụm máu tươi. kien

Tại sao lại như vậy? Các đệ tử đang quan sát tại trường đều không thể tin vào mắt mình, nhất là các đệ tử của Thiên Lăng sơn thấy Lệ Tình Thiên gặp thất lợi thì không nhịn được kinh hãi. Lệ Tình Thiên ở trong hàng đệ tử của Thiên Lăng sơn được xem là nhân vật lợi hại đứng thứ ba, không thể ngờ rằng lại bị một tên ngốc của Phong Thần Tông đánh bại nhanh như vậy! Hừ, nếu không mở miệng thóa mạ thì thật là không chịu nổi ~ đệ tử Thiên Lăng sơn trong mắt đều xạ ra những tia nhìn sắc bén lăng lệ, đặc biệt là có hai người đang nhìn nhau, tinh quang trong mắt bộc phát cực mạnh, và đều cảm giác được nét kinh ngạc sợ hãi.

Hai người đó chính là hai tên được bài danh đệ nhất và đệ nhị trong hàng đệ tử của Thiên Lăng sơn, là Lê Bình Mạt và Lê Hành Tiết. Cả hai đều không cao, nước da trắng trắng, lúc này hai tay đang chấp sau lưng, đảo ánh mắt lạnh lùng nhìn sang chỗ bọn Diệu Nhiên. Diệu Nhiên cũng đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, quay mặt nhìn lại, đôi mắt đẹp vừa nhìn đến chỗ Lê Bình Mạt và Lê Hành Tiết thì không nhịn được thầm kinh hãi trong lòng, tự nhủ: “Tu vi cao thật! Sợ rằng hai người này đã đạt tới Thoát Khiếu hậu kỳ, và cũng sắp đạt tới Thám Hư kỳ. Xem ra thực lực của Thiên Lăng sơn thật là không thể coi thường!”

Ở trên lôi đài, thân hình Lê Tình Thiên đang loạng choạng, phải chống kiếm xuống đất thì mới trụ lại được. Gã cầm hận nhìn Lục Mộng Thần chằm chằm, rồi nói: “Người thắng rồi! Lục Mộng Thần, người quả cũng có chút thực lực, nhưng đại sư huynh và nhị sư huynh của ta sẽ không tha cho người đâu. Hãy chờ mà xem! Ha ha!” Hắn vừa dứt lời, liền phi thân xuống đài.

Lục Mộng Thần cười cười nhìn theo bóng sau lưng đang khuất dần của Lê Tình Thiên đi xa, rồi sau đó quay đầu lại nhìn Diệu Nhiên mỉm cười đầy vẻ ngốc nghếch, đồng thời truyền âm nói: “Sư tỷ, chúng ta rốt cục đã trút hận được rồi!”

Diệu Nhiên rất vui mừng, liền truyền âm đáp lại: “Lục sư đệ, người làm rất tuyệt a!”

Lúc này người của Liên Hoa Tự liền tuyên bố Lục Mộng Thần thắng lợi, có thể tiến vào vòng sau. Lục Mộng Thần nhẹ nhàng phi thân xuống bên cạnh Diệu Nhiên. Bạch Lạc Sinh và Giang Sơn cũng bước đến chúc mừng hắn. Thần Yên chân nhân ngồi trên hàng ghế quý tân nhìn thấy vậy thì rất cao hứng, bà đối với biểu thị của Lục Mộng Thần càng lúc càng hài lòng. Hải tử này tuy có vẻ ngốc nghếch, nhưng về phương diện võ học và tu chân thì hắn đặc biệt có tiềm chất siêu phàm, thật làm cho người ta cảm thấy không thể lường được!

Thần Yên chân nhân nhớ đến lúc trước khi lên đường, Thiên Nhất chân nhân đã từng nói một câu: “Hài tử Lục Mộng Thần kia tuy vẫn còn u mê, nhưng trong trường tỷ đấu này, nó tất sẽ có nhiều biểu hiện kỳ dị ngoài ý liệu của người ta.....” Lúc bấy giờ Thần Yên chân nhân không hiểu rõ ẩn ý bên trong, nhưng giờ đây hồi tưởng lại lời nói của Thiên Nhất chân nhân, quả thật là không sai chút nào, xem ra cuộc tỷ thí tuyển lựa nhân tài của thất phái lần này, Lục Mộng Thần nhất định sẽ đạt được thành tích tốt.

Nhưng lúc này Lê Thừa Phong đang ngồi bên cạnh đã lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Thần Yên chân nhân, chỉ nghe một thanh âm trầm lãnh vang lên: “Thần Yên chân nhân, Lục Mộng Thần của quý phái quả không hổ danh là đệ tử kiệt xuất của Phong Thần Tông. Chiêu Thanh Phong Tử Lai do hãn thi triển ra thật không giống với kẻ tầm thường! Chúc mừng quý phái đã có được một nhân tài kiệt xuất như thế!”

Thần Yên chân nhân nghe ra khẩu khí bất phục của Lê Thừa Phong, nhưng cũng không màng đến, dù sao cũng đã thắng rồi, chỉ cười nói: “À, à, Lê chương môn quá khen rồi.”

Minh Phi cung chủ đang ngồi một bên đột nhiên xen vào: “Thần Yên tỷ tỷ, xin hỏi tên Lục Mộng Thần ấy đã đầu nhập vào Phong Thần Tông tu hành được mấy năm rồi?”

Thần Yên cười đáp: “Chưa đến ba mươi năm.”

nl. Minh Phi cũng chủ nghe vậy thì cả kinh, biểu hiện của Lục Mộng Thần quả thật đã khiến nàng giật mình. Xem ra nỗi oán hận của nàng chắc phải tìm cơ hội để phát tiết sớm một chút, nếu không đợi qua trăm năm nữa, thì e rằng dù có muốn thu thập tên tiểu tử trẻ tuổi này, tất cũng sẽ phải hao tổn một phen công phu. Khi nào thì động thủ đây, Minh Phi cung chủ trong lòng tính toán tìm cơ hội. kien

“Quả thật là tư chất xuất chúng a!” Minh Phi không quên buông ra một câu, nhưng lời này có một nửa là phát xuất từ chân tâm, còn một nửa là do tức giận mà thốt ra.

Thần Yên chân nhân chỉ mỉm cười không nói gì. Còn Hư Vân tông chủ cũng mỉm cười nhìn xuống Lục Mộng Thần đang ở dưới đài.

Lúc này, các trận đấu trên năm lô đài kia cũng đã chấm dứt. Trải qua vòng loại, Liên Hoa Tự, Hạo Khí môn, Hương Phong cốc và Nghiễm Hàn cung đều có người thắng kẻ bại, nhưng phái nào cũng có một đệ tử lọt vào vòng sau.

Long Thiên cũng đấu ở vòng đầu, gã dễ dàng thắng được một đệ tử của Hương Phong cốc. Khi gã trở lại dưới đài, nghe Long Hải thì thầm kể cho nghe, thì ra là bọn họ đã biết được vị tiểu sư đệ Lục Mộng Thần của Phong Thần Tông đã dễ dàng đánh bại Lệ Tình Thiên, vốn là đệ tử xếp hạng thứ ba trong Thiên Lăng sơn.

Long Thiên nghe xong thì cả kinh, giương mắt nhìn Lục Mộng Thần. Không thể ngờ rằng tên tiểu sư đệ từng trốn bên bờ Phỉ Thúy hồ năm nào, lại là một thiếu niên kiệt xuất chỉ qua mười năm mà đã từ Kim Đan kỳ đạt tới Thoát Khiếu kỳ, hắc rồi cuộc là có ma lực gì đây?...Xem ra cuộc thi đấu tuyển lựa tài năng của thất phái lần này tất sẽ có nhiều biến hóa, mà Lục Mộng Thần có lẽ sẽ là trở lực lớn nhất của gã trên đường tới đỉnh vinh quang.

Nghĩ đi nghĩ lại, Long Thiên không khỏi suy tư trầm mặc.....

Huyền Nguyệt thì đang tung tăng ôm lấy Huyền Tuyết vừa mới thắng trận, cười nói ríu rít, còn Huyền Phong thì lẳng lặng đứng một bên không nói gì. Chỉ có bốn vị tuyệt sắc nữ tử mặt che sa ở đằng sau Phong Hoa Tuyết Nguyệt, hiện đang quay lưng về phía mọi người, là có dáng vẻ cô độc, mơ mơ màng màng và hoảng hốt.

Rốt cuộc các nàng là những người thế nào ở Nghiễm Hàn Cung? Tại sao phải che mặt lại?

Xem ra cuộc phân tranh tuyển lựa nhân tài giữa thất phái thật vô cùng ly kỳ hấp dẫn.....

Hết chương 41

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Băng Đống Tam Xích

Vòng đấu thứ hai bắt đầu, Diệu Nhiên đứng thẳng trên lôi đài, đôi mắt đẹp lẳng lẳng tập trung vào đối thủ là Huyền Hoa tiên tử của Nghiễm Hàn Cung. Nghe nói Huyền Hoa tiên tử một thân tu vi đã đạt tới Thoát Khiếu hậu kỳ, mười bảy thức Hàn Băng kiếm pháp vận dụng được thuần thục vô cùng, trong số bốn vị hộ pháp Phong Hoa Tuyết Nguyệt, nàng được xếp đứng thứ hai, thực lực rất phi phàm.

Huyền Hoa tiên tử mình mặc sa y màu hồng nhạt, tay cầm Hàn Ngọc thần kiếm, chỉ mũi kiếm vào Diệu Nhiên, rồi hơi khom người cười nói: “Huyền Hoa xin ra mắt Diệu Nhiên tiên tử.”

Diệu Nhiên cũng khiêm tốn nghiêng mình hoàn lễ, cười nói: “Rất mong Huyền Hoa sư tỷ hạ thủ lưu tình!”

“Đương nhiên! Đương nhiên!” Huyền Hoa tiên tử nói.

“Thỉnh! Thỉnh!”

nl. Lời còn chưa dứt, hai đạo thân ảnh đã phiêu hốt phóng lên, kiếm ảnh bay tán loạn trên lôi đài, tiếng quát tháo không ngớt vang lên bên tai. kien

Kim Cương thần kiếm của Diệu Nhiên, phối hợp với ba thức đầu chí dương của Phong Thần kiếm pháp, thật sự tràn ngập khí thế vô cùng uy mãnh. Một thức Húc Nhật Đông Thăng của nàng xuất ra cả một biển mây

kim sắc và chín vàng thái dương viên mãn, phóng ra hàng vạn tia quang mang chói mắt.

Sắc mặt của Huyền Hoa tiên tử rất trầm tĩnh, Hàn Ngọc thần kiếm trong tay vũ lộng trên cao, phóng xuất ra từng khối từng khối vuông trong suốt như băng, bên trong có vô số tia sáng lạnh không ngừng lấp lờ. Kim quang và thái dương đánh vào cùng một chỗ, phát ra tiếng nổ ầm ầm. Chín vầng thái dương do Diệu Nhiên xuất ra bị hàn băng cản lại dữ dội, ánh sáng dần nhạt đi, rồi trở nên tối hẳn.

Lúc này Huyền Hoa tiên tử không đợi chiêu đó sử ra hết, thì đã dùng thức thứ hai công kích tới, Hàn Ngọc thần kiếm đột nhiên biến dài ra hơn mười thước, giống như một đỉnh băng thật lớn dựng sừng sững trên lôi đài, cả thân kiếm giờ trở nên trong suốt, toát ra một cỗ khí lạnh vô bì, khiến cho trên dưới lôi đài nhất thời như bị hãm vào trong một hầm băng.

Những đệ tử có tu vi kém cỏi ở dưới đài bị lạnh đến nỗi răng đánh lập cập, toàn thân run lấy bầy, tất cả mọi người hiện diện đều hiểu, đây chính là sát chiêu trong Hàn Băng kiếm pháp, Băng Động Tam Xích.

Lục mộng Thần cũng cảm thấy được từng cơn hàn lãnh xâm nhập cơ thể, liền vội vàng vận hành Tinh Tiên thần công, nhanh chóng điều động chân khí đi khắp châu thân thì mới từ từ cảm thấy tốt hơn một chút. Hắn đưa mắt nhìn lên Diệu Nhiên, không nén được lòng lo lắng cho nàng. Kiến thức của Lục Mộng Thần còn hạn chế, tất nhiên là không biết được các kiếm chiêu lợi hại cùng sát thủ đoạt mạng của các đại môn phái.

Bạch Lạc Sinh và Giang Sơn đều là những đệ tử nhập môn đã hơn hai trăm năm, tuy bấy lâu nay chỉ ở tại môn phái của mình mà ít đi lại bên ngoài, nhưng cũng nghe được tin tức của các môn phái khác. Bọn họ đều biết Hàn Băng kiếm pháp của Nghiễm Hàn cung không giống các loại kiếm pháp bình thường, một khi được thi triển thì sẽ có uy lực ghê gớm, không gì

có thể ngăn cản, chẳng những vậy mà lại còn có khả năng làm người khác bị đóng băng, thật là thập phần bá đạo.

Bất quá hai người đều là bại tướng dưới tay Diệu Nhiên, nên đối với Diệu Nhiên vẫn tràn ngập tin tưởng. Đại Lực Kim Cương kiểm pháp của nàng e rằng có rất ít đối thủ, nếu muốn thủ thắng trước nàng, trừ phi là có được loại kiểm pháp như mộng tưởng của Lục Mộng Thần thì mới có thể.

Minh Phi nhìn đệ tử đặc ý của mình đang chuẩn bị thi triển kiếm chiêu lợi hại trong Hàn Băng kiểm pháp, trong lòng rất tự tin. Nàng quay đầu về phía Hư Vân tông chủ mỉm cười, ngụ ý muốn nói rằng đệ tử Nghiễm Hàn cung chúng ta khẳng định là sẽ thắng.

Hư Vân tông chủ không tỏ vẻ gì, chỉ cười cười đáp lại. Thần Yên chân nhân thì nghĩ thầm trong lòng: “Minh Phi à Minh Phi, người đã quá coi thường Phong Thần tông chúng ta rồi! Lúc người đặc ý cũng chính là lúc Nghiễm Hàn cung các người thất bại!”

Khí lạnh trên lôi đài vẫn gia tăng không ngừng, tảng đá xanh lớn dùng làm sàn lôi đài cũng bị phủ một lớp sương lạnh trắng xóa.

Khí lạnh đã khiến cho từng khối đá xanh bắt đầu co rút lại, những tiếng ken két không ngừng phát ra từ khe hở của thanh thạch, chỉ trong nháy mắt, cả lôi đài liền tràn ngập trong vùng sát khí lạnh lẽo. Hàn Ngọc kiếm vẫn không ngừng gia tăng kích thích, đồng thời thân kiếm cũng càng lúc càng trong suốt, hàn khí cường liệt càng lúc càng nặng.

Diệu Nhiên vận khởi Tinh Tiên thần công để chống lại hàn khí mãnh liệt, dần dần phát hiện ra thân thể mình bắt đầu tê liệt, có chút không linh hoạt, còn huyết dịch toàn thân cũng lưu động chậm lại. Diệu Nhiên hiểu rằng không thể để bản thân tiếp tục tiêu hao như vậy được, phải chủ động tấn công, biến bị động thành chủ động.

Diệu Nhiên toàn lực vận chuyển Tinh Tiên thần công, cầm Kim Cương thần kiếm chỉ lên không rồi rung lên một cái, thần kiếm liền phát ra mấy tiếng oong oong, rồi thân kiếm bắt đầu lớn dần lên, sau đó thì phát ra những tia quang mang kim sắc chói lòa. Toàn thân Diệu Nhiên phóng lên cao, Kim Cương thần kiếm trong tay cũng lập tức phóng ra hàng vạn đạo quang mang, lúc này dáng vẻ của nàng trông giống như một thiên sứ, là một thiên sứ xuất hiện từ những luồng ánh sáng quang minh, khóe miệng thở ra một làn khí tức ôn hòa như gió xuân.

Diệu Nhiên đang định thi triển kiếm pháp gì đây? Tại sao phong cách so với trước kia lại hoàn toàn khác nhau?

Kim Cương thần kiếm lúc này phảng phất là một Kim tướng quân, tràn trề khí thế uy nghiêm. Còn Diệu Nhiên thì nở nụ cười tươi tắn như thiên sứ, khẽ hé miệng thốt ra một thanh âm rất nhu hòa dễ nghe: “Phong Động Vân Dững!”

Phong Động Vân Dững chính là thức thứ năm trong Phong Thần kiếm pháp, thuộc loại kiếm pháp chí âm chí nhu.

Kim Cương thần kiếm vốn là tiên khí của thiên giới, bản thân nó cũng có linh tính. Dưới sự tác dụng của dương khí cường đại vốn có, nó đã gây ảnh hưởng đến tâm trí tu hành của Diệu Nhiên, khiến cho Phong Thần kiếm quyết trong tâm trí nàng cũng tràn đầy dị biến.

Phong Thần kiếm quyết có dị biến, trong âm chứa cương, trong cương chứa âm, thật chẳng khác nào trong nước có lửa, trong khôn ẩn càn.

Cùng với thanh Kim Cương thần kiếm to lớn đang từ từ dâng lên cao, gió cũng bắt đầu cuồn cuộn thổi lên, phảng phất như là phân khai không gian ra thành một cái eo biển. Trong lúc này, khoảng cách giữa Diệu Nhiên và Huyền Hoa tiên tử đã trở thành một phong đạo, thanh Kim Cương thần kiếm từ từ phát ra những luồng cuồng phong không ngừng xoay tròn.

Không gian trên lôi đài vốn đang rất lạnh, lại thêm vào cuồng phong thổi mạnh, nên đã trở thành khô ráo và bị xáo trộn, thổi vù vù không ngớt.

nl. Diệu Nhiên trong giây lát vung Kim Cương thần kiếm lên, phát ra vô số đạo kim quang, bắn ra tung tóe khắp nơi. Sau kim quang là vô số những áng mây kim sắc dày đặc từ trong hư không hiện ra, xếp thành biển mây to lớn, khí thế như dời sông lấp bể, nhằm hướng Huyền Hoa tiên tử công thẳng tới. kien

Hàn Ngọc thần kiếm bị vô số kim quang đánh trúng, thân kiếm bắt đầu rung lên kịch liệt.

Huyền Hoa tiên tử vận khởi chân nguyên, thân kiếm Hàn Ngọc lại lớn lên gấp mấy lần và càng trở nên trong suốt óng ánh, nàng quát khẽ: “Băng Đồng Tam Xích!” Cả thanh kiếm cực lớn kích tới Diệu Nhiên nhanh như chớp, trong lúc bay tới trước, Hàn Ngọc thần kiếm đã phát sinh biến hóa rất kỳ ảo, thân kiếm cực lớn lại hóa thành mấy trăm thanh kiếm, mỗi cái đều giống như đại thụ khổng lồ, vừa không ngừng gào thét, vừa mang theo hàn khí lạnh ngắt đánh thẳng vào biển vân kim sắc của Diệu Nhiên.

Băng đồng tam xích, không phải là cái lạnh của một ngày.

Huyền Hoa tiên tử trên lôi đài không ngừng tụ tập hàn khí, quả là đã chuẩn bị đầy đủ để đánh ra một kích cuối cùng này. Chỉ cần quy tụ vô số hàn khí đến lôi đài, thì nàng có thể dẫn phát tinh nguyên hàn khí của Hàn Ngọc thần kiếm. Sau khi dẫn phát tinh nguyên hàn khí, uy lực công kích sẽ tăng lên tới ba, bốn lần, và hàn độ cũng sẽ giảm xuống hơn mười độ âm.

Thật có thể nói là hóa khí thành băng, ép thủy thành hàn!

Biển mây kim sắc cùng vô số Hàn Ngọc kiếm gặp nhau, trong chớp mắt, biển mây bao trùm lấy Hàn Ngọc thần kiếm, thân kiếm ở bên trong không ngừng bốc lên cao, liên tục trùng kích, cố gắng phá tan mọi trở ngại, trong nhất thời, những tiếng nổ long trời vang lên không ngớt.

Kim Cương thần kiếm tỏ ra rất hưng phấn, thuộc tính dương cương của nó hoàn toàn bị kích phát. Đối mặt với thuộc tính âm hàn tương khắc với nó, đã khiến nó bạo phát ra uy lực vốn có, nhất thời thoát ra một tiếng ngâm thanh tao cao vút như tiếng rống gầm, từ bên trong biển mây kim sắc lại càng phát ra quang mang vô cùng mãnh liệt, chỉ trong chớp mắt đã nuốt hết bao nhiêu hóa thân do Hàn Ngọc thần kiếm bắn ra.

Diệu Nhiên nhẹ nhàng khẽ di chuyển mũi chân về phía trước, Kim Cương thần kiếm hung hãn bổ xuống, “oanh”, vừa vọt đánh trúng lên thân Hàn Ngọc thần kiếm. Khí dương cương mãnh liệt hoàn toàn đánh tan tinh nguyên hàn khí trong Hàn Ngọc thần kiếm, khiến cho vô số lưu quang từ trên thân kiếm nhanh chóng thoát ra ngoài.

Bị lực lượng của tinh nguyên hàn khí phản chấn, Huyền Hoa tiên tử chỉ cảm thấy một áp lực cực lớn lan tỏa từ thân thể cho đến từng tế bào, rồi bạo phá các kinh mạch và mạch máu trong toàn thân, khiến nàng phải há miệng phun ra một vòi máu tươi, rồi ngã xuống vũng máu.

Toàn trường lập tức xôn xao kinh động hẳn lên!

Hết chương 42

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Lạc Sinh Chi Chiến

Người có phản ứng nhanh nhất không phải là Minh Phi cung chủ, mà là bốn nữ tử che mặt do nàng dẫn theo đến đây. Họ phóng lên lôi đài nhanh như chớp, tám cánh tay ngọc cùng vươn lên, rồi trút vào trong cơ thể Huyền Hoa tiên tử vô số đạo quang mang. Ngay sau đó, một nàng lấy từ trong người ra một chiếc bình bạch ngọc, rồi dốc hết tinh hoa màu trắng như sữa ở bên trong vào miệng Huyền Hoa tiên tử. Không đầy một khắc công phu, Huyền Hoa tiên tử đã từ từ tỉnh lại, vết thương trên người cũng tốt hơn quá nửa.

Quá trình trị thương của bốn nữ tử che mặt của Nghiễm Hàn cung quả thật là quá mau lẹ, chỉ không quá một nén hương mà đã khiến cho Huyền Hoa tiên tử vừa rồi còn nằm trong vũng máu, đã nhanh chóng khỏi hẳn. Chúng đệ tử ở dưới đài đều kinh ngạc đến trợn mắt há miệng, không thốt nên lời.

nl. Chư vị chưông môn cũng đã nghe nói Nghiễm Hàn cung có một thánh thuật liệu thương rất hoàn mỹ, có tên gọi là Hàn Dũ Thánh Quang. Hôm nay được tận mắt chứng kiến, quả thật hiệu quả khiến cho người ta phải giật mình, ai nấy đều không nhận được mà rồi rít khen ngợi mãi không thôi.

Minh Phi cung chủ thấy Huyền Hoa từ tình trạng trọng thương chuyển thành khỏe mạnh, thì trong lòng như trút được một tảng đá nặng. Đối với thất bại của Huyền Hoa, nàng cũng có chút tiếc nuối, đồng thời cũng giật

mình vì kiếm pháp của vị tiểu cô nương xinh đẹp kia của Phong Thần tông. Thật ra đây là kiếm pháp gì? Tại sao hình thức lại không giống với Phong Thần kiếm quyết? Vốn là chiêu thức Phong Khởi Vân Dũng kia phải là một chiêu chí âm chí nhu mới đúng, nhưng dưới sự thi triển của tiểu cô nương Diệu Nhiên này thì lại đạt tới kỳ tích trong âm có dương, trong khôn có càn là sao? Thật là quái sự! Minh Phi cung chủ quan sát Diệu Nhiên từ trên xuống dưới, ánh mắt từ từ dừng lại trên thanh Kim Cương thần kiếm. Thanh kiếm này hẳn là có vấn đề! Minh Phi cung chủ dùng thần thức tìm tòi trong quá khứ, nhưng nhất thời bị một cỗ lực lượng đánh dội trở về, ép cho thần thức trở về trí não, đồng thời cũng khiến cho nàng bị đầu váng mắt hoa, xây xẩm mặt mày. kien

“Thần Yên chân nhân, xin hỏi tên của thanh bảo kiếm mà lệnh đồ Diệu Nhiên đang cầm gọi là gì? Tại sao từ trước đến giờ chưa nghe nói đến Phong Thần Tông có sở hữu một thanh thần binh lợi khí như vậy?” Minh Phi cung chủ nhẹ nhàng vén sợi tóc dài phủ ngang qua trán, ổn định lại thần trí vừa bị choáng váng. Nàng rất muốn biết lai lịch của thanh bảo kiếm này, nên cất tiếng hỏi, nhưng lời vừa dứt liền khiến các đại chương môn cũng nảy sinh lòng hứng thú, mọi ánh mắt đều hướng về phía Thần Yên chân nhân, chờ đáp án của bà.

Thần Yên chân nhân thấy nhiều người nhìn mình như vậy, thì cũng có chút không thoải mái, bà nhìn Minh Phi cung chủ nói: “Kiếm ấy có tên là Kim Cương, là một vật chí cương chí dương, uy lực vô cùng, đúng là tiên khí của nhân giới. Nó so với Phong Thần thiên kiếm của bốn phái cũng không kém chút nào.”

A! Mọi người nghe vậy thì đều kinh hô lên một tiếng, không ngờ rằng thanh kiếm ấy lại lợi hại như vậy! Xem ra Phong Thần Tông trải qua mấy trăm năm phát triển, quả thật là có thực lực phi phàm.

Thần Yên chân nhân đã sớm đoán được biểu tình của mọi người sẽ như thế, nên không để ý đến, chỉ tiếp tục nói: “Thanh bảo kiếm đó là do tiểu đồ

ngẫu nhiên lấy được ở trong một tòa sơn động, đồng thời, sau đó cũng từ trên thân kiếm mà lĩnh ngộ ra được ba chiêu kiếm, đặt tên là Đại Lực Kim Cương kiếm pháp.....”

Đại Lực Kim Cương kiếm pháp! Trong lòng chúng nhân đều chấn động, chỉ nghe cái tên thôi cũng thấy được nó thập phần bá đạo, không biết đến khi thi triển thì sẽ có uy lực tới mức nào? Ài, xem ra Phong Thần Tông vẫn có thể ngẩng cao đầu, vốn là mọi người định mượn trường tỷ đấu này để áp đảo Phong Thần Tông, mà đành lấy vị trí đệ nhất trong Tu Chân giới, xem ra ý nghĩ này đã gặp khó khăn rồi đây! Các chương môn nhân nhất thời đều trầm mặc không nói gì, ai nấy đều theo đuổi chủ ý riêng trong lòng.

Diệu Nhiên nhẹ nhàng phiêu dật nhảy xuống đài, lúc ấy tâm thần của Lục Mộng Thần mới tỉnh lại từ trong trận đấu kinh diễm vừa qua. Vẻ mặt tươi cười như thiên sứ vừa rời của Diệu Nhiên đã khiến hân say đắm ngất ngây, cứ y như là vừa thưởng thức rượu Trần Sái được cất hơn mấy trăm năm. Thiên sứ, ôi thiên sứ của ta! Trong lòng Lục Mộng Thần lại kêu lên như thế, phảng phất như lúc này Diệu Nhiên đã trở thành nữ nhân của hân.

Diệu Nhiên nhìn bộ dạng ngây ngốc của Lục Mộng Thần, không nhịn được khẽ cười nói: “Lục sư đệ, đang nghĩ chuyện gì vậy? Hì hì!” Diệu Nhiên hé nở nụ cười sáng lạn, nhất thời hiện ra nét đẹp như tiên hoa. Lục Mộng Thần thấy Diệu Nhiên thân thiết với mình như vậy, nhất thời không biết phải làm sao cho tốt. Kỳ thật, Diệu Nhiên vừa thắng lợi trở về, lại thêm Mộng Thần cũng đánh bại Lệ Tình Thiên, giúp cho nàng giải tỏa cơn bức tức, cho nên tâm tình rất tốt, bất tri bất giác mà để lộ tính tình tự nhiên ra ngoài.

Lục Mộng Thần đưa tay vò góc áo, trên mặt lộ ra vẻ ngây ngốc, nói: “Sư tỷ, chúc mừng tỷ đã thắng lợi.”

Diệu Nhiên phất phất tay, hít một hơi dài rồi nói: “Đâu có gì..... chúng ta bất quá chỉ thu được thắng lợi bước đầu. Còn về sau thì cuộc tỷ

đấu sẽ càng kịch liệt hơn. Ta hy vọng bốn người chúng ta sẽ có thể đoàn kết một lòng, toàn lực phát huy sở trường mạnh nhất của bản thân để cùng nhau tác chiến, nhất định phải làm vẻ vang cho bốn phái, xóa đi ác danh đệ tử bất thành khí* của Phong Thần Tông trong trăm năm qua!” Diệu Nhiên lần lượt đưa ánh mắt nhìn sang Lục Mộng Thần rồi chuyển qua Bạch Lạc Sinh và Giang Sơn, tiếp tục nói: “Bạch sư đệ, Giang sư đệ, những trận đấu tiếp theo sẽ rất gay cấn, các người cũng phải phát huy cho tốt đó! Nhất là Bạch sư đệ, đối thủ của người sẽ là đệ tử kiệt xuất nhất của Phật tông Liên Hoa Tự, được xưng là đệ tử trẻ tuổi nhất đã lĩnh ngộ được Đại Viên Mãn tâm pháp. Đối diện với một đối thủ mạnh như vậy, hy vọng người sẽ có thể bình tĩnh ứng chiến, không làm nhục danh tiếng của bốn phái.”

Trên mặt Bạch Lạc Sinh tràn đầy vẻ chính nghĩa, khí thế ngất trời, chính sắc nói: “Diệu Nhiên sư tỷ, ta nhất định sẽ toàn lực ủng hộ!”

Diệu Nhiên không muốn khiến cho Bạch Lạc Sinh cảm thấy bị áp lực, nên mỉm cười ôn nhu, dặn dò thêm: “Không có gì, chỉ cần đệ dốc toàn lực là được. Chúng ta sẽ ủng hộ đệ!”

Bạch Lạc Sinh gật gật đầu đáp lại. Lục Mộng Thần ở phía sau vỗ vỗ lên vai hân, nhiệt tình nói: “Sư huynh, chúng ta đều ủng hộ người, cố gắng nhé!”

Lúc này trọng tài đã tuyên bố vòng đấu thứ ba bắt đầu, Bạch Lạc Sinh nhảy vọt lên lôi đài, đối diện với hân ở bên kia là một hòa thượng đang đứng sừng sững, tuổi còn rất trẻ, trong vẻ anh tuấn còn toát ra một cỗ khí tức từ bi và tường hòa. Thân thể y không nhúc nhích mà đã có một cỗ khí thế mười phần ôn hòa ép tới. Đây chính là đệ tử trẻ tuổi được xưng là kiệt xuất nhất của Phật tông Liên Hoa Tự đó sao? Bạch Lạc Sinh có chút khẩn trương nhìn vào y, ánh mắt không ngừng quét lên xuống toàn thân của tiểu hòa thượng để thăm dò thực lực đối phương.

Pháp Nguyên đối với Bạch Lạc Sinh hoàn toàn không có hiểu biết gì, điều này đối với y mà nói quả thật là rất bất lợi. Cả thực lực của đối thủ cũng không biết rõ thì làm sao có thể nắm chắc phần thắng đây? Pháp Nguyên đối với bản thân tràn ngập tin tưởng, tầng thứ tám của Đại Viên Mãn tâm pháp khiến cho y gan to mật lớn, lại thêm việc y đã lĩnh ngộ được Phật gia Địa Thủy Hỏa Phong năm đại nguyên tố của Phục Ma kiếm pháp, nên lại càng khiến y có niềm tin chiến thắng mãnh liệt đối với trận đấu này.

nl. Bạch Lạc Sinh báo tên môn phái, rồi khoan thai hướng về Pháp Nguyên chấp tay nói: “Đệ tử tân tuyển của Phong Thần Tông là Bạch Lạc Sinh, xin ra mắt Pháp Nguyên sư huynh!” Pháp Nguyên thấy Bạch Lạc Sinh không có dáng vẻ gì đặc biệt nhưng khí chất thoát tục, trong mỗi cái giở tay nhắc chân đều tràn ngập một khí thế凛冽, thì biết rằng đây không phải là đối thủ tầm thường. Thấy Bạch Lạc Sinh lễ phép và khách khí như vậy, Pháp Nguyên cũng cúi mình niệm lớn một câu A Di Đà Phật hoàn lễ.

Bạch Lạc Sinh rút bảo kiếm, thân hình chợt nhoáng lên một cái liền biến mất không thấy đâu nữa, trong chớp mắt đã thấy vô số thân ảnh của Bạch Lạc Sinh không ngừng di chuyển, chạy nhảy xung quanh lôi đài, đây chính là Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp độc môn của gã. Bạch Lạc Sinh trong nháy mắt đã đề thăng Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp lên tầng thứ hai, bảo kiếm bay lượn khắp nơi, một thức Kim Quang Vạn Đạo được đánh ra, khiến vô số thân ảnh hư hư thực thực đều đồng thời xuất chiêu, mỗi đạo thân ảnh đều bắn ra vạn đạo kiếm quang, nhiều không kể xiết, rồi vô số bóng kiếm quang đó hợp lại và hình thành hải dương mênh mông hùng tráng, hùng vĩ như vạn mã phi nhanh, nhưng trong đó lại có hai luồng kim quang đặc biệt lớn đang công kích thẳng tới, thì ra đó chính là hai thực thể do Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp tầng thứ hai tạo thành. kien

Hư Vân tông chủ cẩn thận quan sát biến hóa trên trường đấu, lúc ấy ông ta thấy Bạch Lạc Sinh biến mất một cách thần kỳ, rồi sau lại có vô số ảo

ảnh thi triển ra Phong thần kiếm quyết, thì kinh ngạc hỏi: “Đây là bộ pháp gì vậy? Thật là thần kỳ! Có được lực lượng của hai thực thể đồng thời công kích, uy lực thật là cường đại a!”

Lệ Thừa Phong cũng cả kinh nói: “Đúng vậy, đây là bộ pháp gì mà lại thần kỳ như thế? Tại sao lại chưa nghe qua về bộ pháp này nhỉ? Thần Yên chân nhân, chuyện này là thế nào vậy?”

Các vị chưởng môn còn lại cũng ngạc nhiên không kém. Thần Yên chân nhân nghĩ thầm trong lòng: “Lần này đệ tử ưu tú của thất phái tranh tài, xem ra Phong Thần Tông chúng ta đã mang tới cho các phái khá nhiều điều kinh ngạc. Tóm lại, Phong Thần Tông vẫn dư sức đứng đầu liên minh thất phái a.” Nghĩ vậy Thần Yên chân nhân cảm thấy rất cao hứng, cười nói với mọi người: “Đó là môn tuyệt học đặc biệt nhất của Phong Thần Tông chúng tôi, có tên là Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp. Môn bộ pháp này cả gần ngàn năm nay vẫn chưa có ai lĩnh ngộ được sự ảo diệu ở bên trong, cũng may trời cao còn rủ lòng thương, đã để cho Bạch Lạc Sinh là một đệ tử đời thứ mười tám của bản phái lĩnh ngộ được.”

Hư Vân tông chủ nghe xong thì giật mình tỉnh ngộ, trong mắt xuất ra thần thái phức tạp vô cùng, nhưng rồi vẻ mặt cũng khôi phục lại như thường, chậm rãi nói: “À, ta hiểu rồi, ta từng thấy qua trong ghi chép của liệt vị tổ sư tệ phái, thấy có nhắc đến Phong Thần Tông quả thật là có một môn tuyệt kỹ như vậy, nhưng hơn một ngàn năm trở lại đây vẫn chưa có ai luyện thành, kể cả Thiên Nhất chân nhân cũng không làm được. Thật không ngờ, vị thiếu niên Bạch Lạc Sinh này lại có thể lĩnh ngộ được, thật là tài năng thiên phú a!”

Lúc này, trên mặt Pháp Nguyên vẫn hiện lên vẻ tường hòa như cũ, lặng lẽ nhìn hàng vạn đạo kiếm quang. Đối mặt với thể công như hải triều phần nọ ấy, liệu y sẽ ứng phó như thế nào?

Hết chương 43

Chú thích:

* bất thành khí: không ra gì

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Địa Nguyên Tổ Chi Kiếm

Thân ảnh Bạch Lạc Sinh ở trên lôi đài di chuyển cực nhanh, đã sớm không còn nhận ra đâu là thật, đâu là giả. Pháp Nguyên hòa thượng vẫn bình tĩnh, đợi đến khi kiếm quang nhanh chóng bổ tới người mình, thì thân thể mới bắt đầu phát động, hai bàn tay nhỏ trắng nhẵn nhụi từ trong tay áo nhanh như chớp vươn ra, nhẹ nhàng hợp lại, rồi một giọng nói rành mạch vang lên: “Phật Quang Phổ Chiếu.” Chỉ thấy hai bàn tay của Pháp Nguyên đang hợp lại một chỗ chợt bộc phát kim quang mãnh liệt, hình thành một quả cầu chói mắt, bao bọc lấy Pháp Nguyên vào bên trong. Kiếm quang hung hãn đánh trúng mặt cầu, bắn ra tia lửa tung tóe, sắc lạnh lòe lòe, thanh âm chói lọi không dứt bên tai. Nhất là hai thực thể do Bạch Lạc Sinh biến hóa ra để công kích đối phương, càng phát ra tiếng vang thật lớn. Pháp Nguyên vẫn đứng thẳng bên trong quang cầu lấp lóe, vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh, phảng phất như là chẳng có chuyện gì phát sinh. Chỉ bằng vào công phu trấn định đó thì cũng đủ để tôn hân lên làm đệ tử kiệt xuất nhất của Liên Hoa Tự rồi.

nl. Lấy bất biến ứng vạn biến, Đại Viên Mãn thần công của Pháp Nguyên quả nhiên không tầm thường. Hư Vân tông chủ hài lòng quan sát biểu hiện của đệ tử, trong lòng cảm thấy rất vui. Những đệ tử khác của Liên Hoa Tự thấy tiểu sư đệ của mình dùng một thức Phật Quang Phổ Chiếu, đã phá được kiếm thức chí dương Kim Quang Vạn Đạo của Phong Thần Tông, thì hiện rõ niềm vui sướng ra mặt.

Bốn nữ tử che mặt của Nghiễm Hàn cung nhìn thấy biểu hiện của Pháp Nguyên, trong ánh mắt lộ ra một cổ thần thái thân thiết ấm áp, phảng phất như một tiếng tiêu thánh thót gặp được tri âm. Còn Long Hải của Dương Diễm Môn thì cũng tràn ngập vẻ khao khát trên mặt, nếu có thể được đối chiêu với loại cao thủ cấp bậc giống như Pháp Nguyên này thì chắc chắn sẽ có bổ ích rất lớn cho trình độ của bản thân gã. kien

Bạch Lạc Sinh trong sự biến ảo khôn lường của mình cũng khẩn trương nhìn chăm chăm vào mọi biến hóa của Pháp Nguyên, nhưng hẳn cảm giác được Pháp Nguyên dường như không có chút động đậy nào, mừng rỡ tưởng như là một người đang thưởng thức trà vậy, hoàn toàn dung hòa với sơn thủy hữu tình. Giờ phút này, Bạch Lạc Sinh càng tăng thêm phần cẩn thận, gã biết rằng đối mặt với hạng cao thủ như Pháp Nguyên thì tuyệt không thể xem thường, nếu không tất sẽ bị thảm bại. Gã nhanh chóng vận hành chân nguyên trong nội thể, cho chúng di chuyển lồng lộn theo lộ tuyến chánh phản đại chu thiên, rồi đề khởi Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp lên đến tầng thứ ba, đồng thời cũng thi triển thức thứ tư của Phong Thần kiếm pháp, Thanh Phong Từ Lai.

Trên lôi đài trở nên thật yên tĩnh, thân ảnh Bạch Lạc Sinh phảng phất như biến mất ngay trong gió, các đệ tử ở dưới đài đều mở to hai mắt để tìm kiếm. Đôi mắt Pháp Nguyên chột sáng rực, tựa như ánh sao lung linh giữa trời đêm. Y đề thăng Đại Viên Mãn tâm pháp đến tầng thứ tư, mở ra phạt nhãn, nhưng thân hình của Bạch Lạc Sinh quá ư thần diệu, khiến cho Pháp Nguyên chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ thân hình của gã. Đại Viên Mãn tâm pháp đưa thần thức của Pháp Nguyên lạng lẽ trải rộng ra khắp không gian trên lôi đài, thời khắc này, Pháp Nguyên đã nắm rõ mười phần quỹ tích di động của thân hình Bạch Lạc Sinh.

Thân hình Pháp Nguyên bắt đầu gấp rút xoay tròn, bàn chân rời khỏi lôi đài, lúc này trên mặt Pháp Nguyên thoáng hiện ra nét cười nhàn nhạt, mười phần nhẹ nhàng và thoải mái, tiếp đó mười ngón tay bắn ra vô số đạo quang

mang chói mắt nhanh như chớp, nhằm đúng quỹ tích di động của Bạch Lạc Sinh đánh tới, chiêu thức này chính là Niêm Hoa chỉ nổi tiếng của Liên Hoa tự.

Niêm Hoa nhất tiểu, ảo diệu tự truyện! * Trăm ngàn năm qua, những người bị bại dưới Niêm hoa chỉ kỳ diệu này, không biết có bao nhiêu. Rất nhiều đệ tử của các đại môn phái đều cho Pháp Nguyên là đối thủ hàng đầu, nên ai nấy đều khẩn trương nhìn chăm chăm vào từng động tác của Pháp Nguyên, không dám bỏ qua một chi tiết dù rất nhỏ nào.

Bạch Lạc Sinh lúc này đã phát động Thanh Phong Từ Lai, chỉ thấy có làn gió nhẹ loáng thoáng thổi lên, như có như không, kích thẳng đến Pháp Nguyên mà không gây ra một tiếng động nào. Dưới uy lực của Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp tầng thứ ba, cả ba thật thể cùng đánh ra thanh phong, mà bên trong lại ẩn chứa vô số âm nhu ám kinh mãnh liệt.

Lúc này trên lôi đài chợt xuất hiện biến hóa kỳ dị. Một bên là thần công Phật tông, do Pháp Nguyên của Liên Hoa Tự kích xuất ra vô số đạo chỉ quang. Còn một bên là tuyệt học của tu chân đạo gia, do Bạch Lạc Sinh của Phong Thần Tông kích phát ra những luồng gió nhẹ không thể nhìn thấy.

Rốt cuộc thì tuyệt học Phật tông có thể chiếm được thượng phong, hay là tuyệt học của tu chân đạo gia sẽ giành được thắng lợi? Tất cả mọi người đều mở to mắt, khẩn trương chờ đợi kết quả.

Một làn gió mát, phảng phất như đang hình thành một cái lưới lớn vô cùng vô tận, bao trùm lấy không gian, rồi phủ ập đến Pháp Nguyên, vừa đúng lúc y cũng đang bắn ra vô vàn tia quang mang kịch liệt, trùng ngay mặt trên của chiếc “lưới” vô hình đang giăng ra. Hai chiêu chạm nhau không hề phát ra tiếng động nào, tựa như đóa hoa quỳnh nở trong đêm yên tĩnh. Những ánh quang mang như những ngọn lửa rơi xuống đáy nước, hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi, mà những làn gió nhẹ cũng biến mất không còn thấy đâu nữa. Sau đó thì thân hình của Bạch Lạc Sinh xuất

hiện trên lôi đài, đứng thẳng ở góc đông nam, ngực thở phập phồng, xem ra một thức vừa rồi đã làm tiêu hao không ít chân nguyên của gã. Trán của Pháp Nguyên ở dưới ánh mặt trời có phản chiếu lại chút tia sáng yếu ớt, nhìn kỹ thì là một ít mồ hôi. Các đệ tử quan chiến ở dưới đài nhìn thấy hai người tựa hồ như ngang tài ngang sức, thì không nhìn được đều kêu khẽ một tiếng, hình như kết quả này không làm cho họ hài lòng lắm.

Lục Mộng Thần ở dưới đài vừa rồi chứng kiến toàn bộ kết cuộc, tài nghệ của Bạch Lạc Sinh ở trong đám đệ tử ưu tú của Phong Thần Tông cũng được xếp thứ ba, thực lực không phải tầm thường, nhưng vừa rồi xem gã và Pháp Nguyên so chiêu, thì dường như Pháp Nguyên vẫn còn thực lực rất mạnh chưa phát huy đến. Hắn nhẹ nhàng kéo góc áo của Diệu Nhiên, thấp giọng nói: “Sư tỷ, Pháp Nguyên hòa thượng của Liên Hoa Tự thật là lợi hại, xem ra y chắc chắn sẽ là đại địch của chúng ta!”

Diệu Nhiên không quay đầu lại, trong lúc trầm tư chỉ gật gật đầu đáp lại, sau đó mới thông thả nói: “Đúng vậy, chúng ta tốt nhất là nên cẩn thận.” Đang trong lúc nói chuyện, thân hình của Bạch Lạc Sinh lại biến mất, kết quả vừa rồi khiến cho gã có phần kinh ngạc, thực lực của Pháp Nguyên thật sự là quá mạnh, không biết sau này sẽ còn sử dụng sát chiêu gì nữa. Xem ra gã chỉ có thể đề thăng Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp lên đến cực hạn, và thi triển thực lực mạnh nhất thì mới có thể khiến cho Pháp Nguyên buông tay chịu thua. Nghĩ vậy, thân hình Bạch Lạc Sinh càng lúc càng nhanh, phảng phất như những tia chớp xẹt qua trên lôi đài, đột nhiên cao giọng quát: “Đại Tuyệt Phân Phi!”

Đại Tuyệt Phân Phi, là thức thứ sáu của Phong Thần kiếm quyết, có lực lượng chí âm cực hạn nhất.

nl. Bạc Lạc Sinh cấp tốc vận chuyển chân nguyên để tạo nên năm thật thế, rồi bỗng dừng dừng lại, trên năm góc võ đài liền hiện ra năm Bạc Lạc Sinh giống nhau như đúc, năm thanh kiếm từ trong tay được phóng lên không trung, mũi kiếm nhanh chóng lay động chỉ xuống dưới, và phóng ra

từng đóa từng đóa hoa tuyết khiết bạch, lất phất bay xuống. Đại bộ phận các đệ tử ở dưới đài nhìn thấy năm thân ảnh Bạch Lạc Sinh thì đã kinh ngạc đến nỗi không ngậm miệng lại được, vì đột tấn công trước của Bạch Lạc Sinh, chỉ mới thấy có hai, ba thật thể hư ảo, giờ đây hẳn lại thi triển Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp đến cực hạn, biến ra năm thật thể xuất hiện trên lôi đài, khiến người ta khó có thể tin được, khó có thể ngờ được. Xen ra Phong Thần Tông có thể cầm đầu Tu Chân giới vạn năm qua, quả thật có thực lực không thể động tới. kien

Vẻ mặt Pháp Nguyên bắt đầu trở nên ngưng trọng, y cẩn thận quan sát những hoa tuyết đang bay giữa không trung, những cánh hoa tuyết thập phần khiết bạch, phảng phất như tinh linh của tuyết, lất phất bay lượn giữa không trung, không ngừng xoay tròn và nhảy múa, thật là mỹ lệ. Vì có năm thật thể cùng công kích, nên số lượng hoa tuyết đã hoàn toàn vượt qua kiểm quyết bình thường, đã khiến cho cả lôi đài đều dày đặc bông tuyết. Những cánh hoa tuyết này thoát nhìn thì bay rất chậm, nhưng trong chớp mắt đã tới trước mặt Pháp Nguyên. Cả không gian đã hoàn toàn bị vây kín, hoàn toàn không thể né tránh.

Chỉ có một trận chiến! Lấy công đổi công thì mới có thể hóa giải được nguy cơ trước mắt. Ý nghĩ vừa lướt qua đầu Pháp Nguyên nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã ra quyết định. Toàn thân Pháp Nguyên rung lên, cựa trên người bay nhanh về phía sau, để lộ ra một thanh tiểu kiếm dài hai xích được làm bằng gỗ đào ở sau lưng. Giống như có linh tính, chuôi đao mộc kiếm như có ảo thuật, đột nhiên lại xuất hiện ngay trong tay Pháp Nguyên. Lúc này Pháp Nguyên đã đề thăng Đại Viên Mãn tâm pháp lên tới tầng thứ bảy, rồi giơ cao đao mộc kiếm lên quá đỉnh đầu, sau đó chém thẳng tới trước. Một trăm này như phảng phất mang sức mạnh nghìn quân, từng tắc từng tắc hạ xuống.

Chợt nghe Pháp Nguyên khẽ ngâm: “Địa Nguyên Tổ chi kiếm!”

Địa Nguyên Tố chi kiểm, một trong những tuyệt học lợi hại nhất của Phật tông, danh xưng chính thức là Địa Thủy Hỏa Phong Không Thức lục đại nguyên tố kiểm. Phật tông cho rằng, vũ trụ là do lục đại nguyên tố tạo thành, địa thủy hỏa phong tạo thành thế giới vật lý của chúng ta, còn không và thức thì hợp thành thế giới tinh thần khó mà dự đoán. Lục đại nguyên tố kiểm pháp này, là trấn môn kiểm pháp đã nhiều lần giúp Phật môn trăm yêu hàng ma. Bất quá, mấy vạn năm qua, đệ tử Liên Hoa Tự có thể luyện đến ngũ, lục nguyên tố đã ít lại càng thêm ít, thật là khó có thể lĩnh hội được hết sự ảo diệu ở trong đó.

Vô số kim sắc quang mang, là một trong những nguyên tố tạo thành vũ trụ - địa nguyên tố - nhanh chóng từ bốn phương tám hướng tụ tập lại xung quanh đào mộ kiểm, tích tụ dày đến mấy thước, tựa như một mảnh đất rộng lớn, dựng đứng sừng sững vững chắc ở xung quanh Pháp Nguyên. Kim sắc địa nguyên tố điên cuồng tụ tập lại, đồng thời tiến dần ra phía ngoài, ngăn chặn vô số hoa tuyết ở bên ngoài. Từng cánh hoa tuyết do Bạch Lạc Sinh xuất ra đánh lên các mặt trên dưới trước sau của địa nguyên tố, nhu lực chí âm liền bị địa nguyên tố hoàn toàn hấp nạp.

Đại địa, có thể sinh ra vạn vật, cũng có thể hấp nạp vạn vật. Kiên cố, vững chắc, rộng lớn, đều là đặc điểm của nó. Mà địa nguyên tố chính là nguyên tố bốn mạng tạo thành đại địa, so với đại địa chân chính, cũng có được thuộc tính kiên cố không gì phá được của nó. Lục Mộng Thần ở dưới đài không nhìn được kinh hãi la lên: “Là địa nguyên tố chi kiểm, thật là vô cùng thần diệu a! Xem ra Bạch sư huynh dữ nhiều lành ít rồi!”

Hắn vừa dứt lời, thì đã thấy Bạch Lạc Sinh bị nguyên tố từ bốn phương tám hướng liên tiếp đánh trúng, toàn thân mềm nhũn ngã lăn ra trên lôi đài, không thể động đậy, nhưng có điều kỳ quái là gã bị kiểm thức mãnh liệt của Pháp Nguyên đánh trúng như thế thì đáng lẽ lục phủ ngũ tạng và kinh mạch phải đứt đoạn rồi mới phải, nhưng giờ đây khoé miệng của Bạch Lạc Sinh không hề ứa máu! Rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?!

Hết chương 44

Chú thích:

* Niêm Hoa nhất tiểu, ảo diệu tự truyện: Niêm Hoa khẽ cười, sự ảo diệu sẽ được truyền xa.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Liên Chiến Liên Bại

Pháp Nguyên nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Bạch Lạc Sinh, nắm tay giúp gã đứng lên. Khuôn mặt của Bạch Lạc Sinh lúc này đã đỏ bừng, gã vận lần không hề nghĩ đến, bản thân đã dùng đến năm thật thể cùng thi triển ra Đại Tuyết Phân Phi vậy mà vẫn bị Pháp Nguyên đánh bại. Lúc gã nhìn thấy địa nguyên tố kiên cố vững chãi không gì phá được đang cuộn cuộn đánh tới, thì trong lòng gã thâm kinh hãi, nghĩ rằng thế nào cũng sẽ bị trọng thương. Nhưng gã lại không ngờ rằng địa nguyên tố ấy thật là thập phần thần kỳ, sau khi công nhập vào trong phế phủ của gã, thì chỉ phong bế toàn bộ chân nguyên của gã, chỉ khiến cho gã mất đi toàn bộ năng lực hành động mà thôi.

Phật tông lấy từ bi làm tâm niệm, lấy trí tuệ làm gốc. Trong Lục Đại Nguyên Tố kiểm pháp, những chiêu thức có thể đả thương người thật không nhiều, đại đa số chỉ là hạn chế hành động của đối thủ, mỗi chiêu mỗi thức đều tràn ngập phong cách từ bi và trí tuệ, cùng vận hành song song.

Sau khi Pháp Nguyên xuất ra chiêu Địa Nguyên Tố chi kiểm thì đã khiến cho các đệ tử còn lại của thất đại phái đều cảm giác được áp lực, trong đầu không ngừng phỏng đoán làm thế nào để hóa giải chiêu thức đó, đặc biệt là các cao thủ có đẳng cấp như Long Hải, thì suy nghĩ lại càng xoay chuyển không ngừng. Các đại chưởng môn ở trên hàng ghế quý tân đều bị một thức Địa Nguyên Tố chi kiểm này làm cho than thở không thôi. Trong lòng mọi người đều hiểu được, luận về tâm pháp hay kiểm thức, Liên Hoa Tự tuyệt không thua kém Phong Thần Tông, chỉ có điều là tâm

chí của các tăng nhân đệ tử của Liên Hoa Tự vốn rất đậm bạc, họ không mong có thể phi thăng thiên giới, mà sự truy cầu tối cao của bọn họ chính là vượt qua được lục đạo mà thôi.

Thiên giới tuy là chí cao vô thượng, nhưng dù sao cũng vẫn còn nằm trong lục đạo, rốt cuộc thì vẫn không thể thoát khỏi mệnh vận bị chi phối bởi luân hồi.

Bạch Lạc Sinh sau khi được nâng dậy, thập phần cảm kích hướng về Pháp Nguyên hành lễ, lộ ra vẻ chân tình từ đáy lòng: “Đa tạ Pháp Nguyên sư huynh đã hạ thủ lưu tình, Lạc Sinh thật là cảm kích!” Pháp Nguyên vươn bàn tay ấm áp nâng Bạch Lạc Sinh dậy, từ từ vận hành Đại Viên Mãn tâm pháp, rồi thu hồi toàn bộ địa nguyên tố trong cơ thể gã, rồi hoàn lễ nói: “Bạch sư huynh khách khí rồi, sư huynh đệ đồng bối trong lúc nghiên cứu võ công chỉ nên điểm đến là dừng!”

Nhìn thấy Pháp Nguyên thu lại toàn bộ địa nguyên tố từ trong cơ thể mình, Bạch Lạc Sinh cảm kích đến mức không biết nói gì cho tốt.

“Đa tạ Pháp Nguyên sư huynh, Lạc Sinh thất bại, xin chia tay tại đây. Hy vọng sư huynh sẽ được thuận buồm xuôi gió, giành lấy vinh quang.” Bạch Lạc Sinh nói xong liền nhẹ nhàng phi thân xuống dưới đài, Pháp Nguyên nhìn thân ảnh hắt, chỉ thông thả mỉm cười mà không nói gì thêm. Lúc đó trọng tài liền tuyên bố Pháp Nguyên thắng cuộc.

“Pháp Nguyên này thật đúng là một đối thủ mạnh. Đại Viên Mãn tâm pháp của hắn e rằng đã đạt tới tầng thứ tám, lại thêm Lục Đại Nguyên Tố kiểm pháp lợi hại như thế, e rằng chúng ta muốn thủ thắng cũng phải tốn một phen công phu a.” Long Hải ngưng thần nhìn thân ảnh Pháp Nguyên ở xa xa, vẻ mặt lo lắng nói với Long Thiên. Long Thiên nghe vậy, chỉ cười lạnh rồi nói: “Sự đệ, đừng quá đề cao uy phong của người khác, tuyệt học của Dương Diễm môn chúng ta chắc chắn cũng không phải tầm thường đâu, đến lúc đó ai thắng ai bại còn khó nói lắm.....” Long Hải từ nhỏ đã

rất sùng bái vị sư huynh này, cho nên gã hoàn toàn tin tưởng vào lời nói của Long Thiên, và gã cũng tuyệt đối tin tưởng vào khả năng của Long Thiên.

Lượt đấu thứ ba kết thúc, gần một trăm mười đệ tử, trải qua ba vòng đấu, đã bị loại đi hai phần năm tổng số ứng viên. Lượt đấu thứ tư bắt đầu, trên trường đấu hiện nay chính là trận của Giang Sơn ở Phong Thần Tông, mà đối thủ của hắn lại là Lý Trường Không của Hương Phong cốc. Giờ đây, Giang Sơn đang đối diện với Lý Trường Không ở trên lôi đài.

Khuôn mặt của Lý Trường Không trông khoảng trên dưới ba mươi tuổi, dáng vẻ mười phần nho nhã, trên người mặc một tấm trường sam màu xanh nhạt càng tôn lên khí chất siêu phàm thoát tục, đôi tay đang chống lên hông, trên lưng không hề đeo kiếm, mà đó cũng chính là điểm khác biệt giữa Hạo Khí môn với các môn phái tu chân khác. Hạo Khí môn tuy là một phái tu chân, nhưng lại là một trường phái riêng biệt từ nhỏ nhập đạo. Kể từ khi môn phái này được sáng lập cho đến nay, họ đã không bao giờ sử dụng tiên kiếm. Hạo Khí môn có hai đại tuyệt học, một là Hạo Khí thần công, môn thần công này tràn đầy thiên địa chính khí chính trực mệnh mệnh, không gì là không phá được. Còn môn tuyệt học thứ hai là Hạo Khí Bài Vân chương, đặc điểm của chương pháp này là tràn trề khoan dung, có thể khai mở tất cả, và cũng rất dương cương bá đạo, nhưng chương pháp này phải có Hạo Khí thần công phối hợp thì mới có thể phát huy được uy lực lớn nhất.

Đệ tử Phong Thần Tông gần trăm năm nay rất ít đi lại trong Tu Chân giới, cho nên Lý Trường Không hoàn toàn không biết gì về đối thủ đang ở trước mặt này, cũng như Giang Sơn cũng không biết tí gì về Lý Trường Không. Tuy nhiên, Lý Trường Không cũng hiểu rằng, Phong Thần kiếm quyết trừ danh thiên hạ, quả thật là một môn tuyệt kỹ vang dội cổ kim, Phong Thần Tông có thể dẫn đầu quần hùng hơn cả vạn năm nay tất phải có đạo lý. Vì vậy cho nên dù y thấy Giang Sơn so với mình còn kém nửa

cảnh giới, chỉ mới đạt đến Thám Hoa kỳ, nhưng y vẫn không dám coi thường Giang Sơn.

Diệu Nhiên ở dưới đài nhỏ giọng giảng giải một ít thông tin về Hạo Khí môn mà nàng biết được, còn Lục Mộng Thần thì chăm chú lắng nghe. Lúc Diệu Nhiên xoay người lại, đột nhiên thấy trong bốn nữ tử che mặt của Nghiễm Hàn cung, có hai người đã lần lượt phóng lên lôi đài. Qua lời giới thiệu của trọng tài, thì ra hai người họ tên là Hàn Nguyệt Sương và Hàn Nguyệt Băng. Diệu Nhiên mơ hồ cảm giác được mấy nữ tử này của Nghiễm Hàn cung hẳn là có thực lực không tầm thường, có lẽ còn trên cả Huyền Hoa tiên tử mà nàng đã từng giao thủ.

Lục Mộng Thần phát hiện ra vẻ khác thường của Diệu Nhiên, cũng ngẩng đầu nhìn về hướng hai nữ tử che mặt, nói: “Diệu Nhiên sư tỷ, xem ra thực lực của mấy nữ tử này có lẽ còn xếp trên cả Huyền Hoa tiên tử nữa a!”

Diệu Nhiên đang muốn trả lời, thì chợt lúc này từ trên hàng ghế quý tân thánh, cũng nghe có người hỏi Minh Phi cung chủ về vấn đề này. Người đó không phải ai khác, chính là chương môn Thiên Lăng sơn Lệ Thừa Phong, chỉ thấy ông ta cười ha hả rồi nói: “Minh Phi cung chủ, xem ra quý phái thật là nhiều cao thủ, không biết mấy nữ đệ tử che mặt kia có lai lịch như thế nào mà trước kia chưa từng gặp qua nhỉ?”

Minh Phi cung chủ lộ ra nụ cười xinh đẹp tuyệt mỹ, nói: “Lệ chương môn, đó là tứ đại Ngọc hàn tiên tử của Nghiễm Hàn cung chúng tôi, là bề quan đệ tử do ta thu nạp, có tên gọi là Hàn Nguyệt Sương, Hàn Nguyệt Tuyết, Hàn Nguyệt Băng, và Hàn Nguyệt Thủy. Trải qua gần trăm năm tịnh tâm bồi dưỡng, đây lần đầu xuất quan tham gia cuộc tỷ đấu tuyển lựa nhân tài của thất phái.”

Các đại chương môn nghe xong thì cả kinh, xem ra Minh Phi đã sớm có chuẩn bị. Lệ Thừa Phong vẫn cười không dứt nhưng cũng có chút ngạc nhiên nói: “Vẫn là Minh Phi cung chủ nhìn xa trông rộng, bọn ta không thể

bì kịp a.....” Minh Phi nghe xong lời này của Lệ Thừa Phong, biết ông ta có ý châm biếm, đôi mắt sáng ngời của nàng chớp vài cái, nhưng không nói gì, chỉ tập trung chú ý vào trận đấu của đệ tử trên lôi đài.

Lục Mộng Thần nghe lời đối thoại của hai vị chương môn, trong lòng liền hiểu được quá nửa, đang muốn đáp lời Diệu Nhiên, thì lúc này trên lôi đài, Giang Sơn đã bắt đầu giao đấu với Lý Trường Không. Hắn nhớ đến Giang Sơn, nên liền quay đầu hướng ánh mắt đến về phía đó.

Giang Sơn huy động bảo kiếm đánh ra một thức Phổ Chiếu Vạn Vật, phát ra vô số đạo quang mang rực rỡ, giống như thái dương chiếu khắp đại địa, không nơi nào là không tới, công thẳng về hướng của Lý Trường Không. Lý Trường Không lùi về sau một bước, đôi bàn tay trắng trẻo trong ánh mặt trời phảng phất như trở nên trong suốt, hai tay tựa như hai cánh bướm bắt đầu nhảy múa, mà khí thể kèm theo đó cũng rất hùng hậu và cuộn cuộn mênh mông chính khí.

Đây chính là thức thứ hai của Hạo Khí Bài Vân chương, Tiêm Vân Bồ Xảo.

Tiêm Vân Bồ Xảo, là một loại thủ pháp tinh xảo phức tạp, phối hợp với Hạo Khí thần công mà phát ra một cỗ Hạo Nhiên chính khí.

Lúc này trên lôi đài đã không còn nhìn thấy đôi bàn tay trắng trẻo mịn màng như ngọc của Lý Trường Không nữa, trong lúc vận động cực nhanh, từng đạo bóng mờ như xen kẽ nhau xẹt qua không khí, rồi có vô số đám mây màu trắng nhạt, từng cụm từng cụm nhỏ như sợi dây bắt đầu bay ra. Trong nháy mắt, chúng đã tụ lại thành một quầng mây dày đặc, và dưới sự thúc đẩy của Hạo khí thần công, đã mang theo khí thể hùng hậu công đến Giang Sơn.

Một bên là thái dương phổ chiếu vạn vật, một bên là Tiêm vân bồ xảo tràn trề Hạo Nhiên chính khí. Tầng tầng lớp lớp kim sắc quang mang đánh

thăng vào đám mây bạch sắc, đòn tấn công của hai người đều ẩn chứa chân nguyên dương cương bá đạo cùng đánh vào cùng một chỗ, đều phát ra âm thanh kinh thiên động địa. Dưới sức tấn công dồn dập cường đại, thân hình Lý Trường Không không ngớt run rẩy, y liền vận chuyển Hạo Khí thần công đánh trả lại dữ dội. Lúc này Giang Sơn phải lùi lại hai bước, khí huyết trào dâng, gã vội dùng toàn lực vận chuyển Tinh Tiên thần công, miễn cưỡng nén xuống.

Giang Sơn hiểu rất rõ, trong một thức này, chính bản thân mình đã rơi xuống hạ phong.

Thần Yên chân nhân ở trên hàng ghế quý tân nhẹ nhàng hớp một ngụm trà, rồi thản nhiên nói: “Nhạc chương môn, Hạo Khí Bài Vân chương quả thật là không tầm thường! Có thể dùng chân nguyên mãnh liệt dồi dào mà thi triển ra một loại thủ pháp tinh xảo phức tạp như vậy, thật là không thể ngờ được, thật đáng khen!”

Nhạc Phi Bằng thong thả cười nói: “Đa tạ Thần Yên chân nhân khen ngợi, một chút nghề mọn của Hạo Khí môn làm sao có thể sánh bằng tuyệt học của Phong Thần Tông được?”

Hương Phong cốc chủ Kim Thế Phi có chút khó chịu, ngoác to miệng ra nói: “Đúng vậy, đúng vậy! Phong Thần Tông các người áp chế các đại môn phái còn lại của bọn ta cả mấy vạn năm, hừ, còn nói không lợi hại?!”

Hư Vân tông chủ vội vàng lần tràng hạt, rồi nói: “A Di Đà Phật, chính phái chúng ta tuy nói là thất đại môn phái, nhưng đã mấy vạn năm qua khi đối kháng với tà đạo ngũ đại môn phái, vẫn luôn đoàn kết một lòng, vì vậy chúng ta không phân biệt lẫn nhau, tất cả đều là một nhà..một nhà mà!”

Kim Thế Phi há miệng cười hắc hắc, không nói gì nữa. Nhạc Phi Bằng thì vẫn giữ phong phạm quân tử, ánh mắt lại chuyển lên lôi đài.

Giang Sơn khẩn trương nhìn chăm chăm vào Lý Trường Không, vô số ý niệm hiện lên trong đầu, cuối cùng hắn quyết định phải thi triển chiêu thức Đại Tuyết Phân Phi, đó cũng là chiêu mà hắn luyện được đến mạnh nhất trong Phong Thần kiếm pháp. Để thủ thắng, hắn chỉ có thể liều mạng, chỉ có như vậy, thì hắn mới có một cơ hội.

Đại Tuyết Phân Phi! Giang Sơn cuối cùng cũng thi triển ra chiêu này. Trong ánh mắt trang nghiêm vô tận, gã nhẹ nhàng đưa kiếm đến trước ngực, lúc này cả người gã trở nên nhẹ nhàng bay bổng giữa không trung, kiếm trong tay mang theo sự trống trải và tịch mịch vô cùng, lẳng lẳng múa lên trong hư không, vẽ lên từng đạo quỹ tích, từng cánh hoa tuyết cũng lần lượt theo đó mà bay ra, kèm theo lực âm nhu vô hạn, bay lượn nhảy múa không ngừng, rồi nhắm hướng Lý Trường Không mà rơi xuống.

Giang Sơn đề thăng tầng thứ bảy của Tinh Tiên thần công lên đến cực hạn, những cánh hoa tuyết do chân nguyên biến hóa ra đã phong tỏa toàn bộ không gian của oai Trường Không. Lý Trường Không vội vàng thu hai tay về, vẽ ra nửa vòng tròn ở trước ngực, sau đó đẩy ra thật mạnh, đồng thời miệng quát lớn: “Hạo Khí Bài Vân!”

Hạo Khí Bài Vân, chính là thức thứ tư trong Hạo Khí Bài Vân chương, nó tràn trề Hạo Nhiên chính khí khiến quỷ thần cũng phải kinh hãi. Chiêu vừa xuất ra, hết thảy âm khí trong trời đất đều hoàn toàn không còn tồn tại.

Quả nhiên, trong sát na song chương Lý Trường Không hợp lại đánh ra, một cỗ lực lượng hùng hậu như núi từ lòng bàn tay phóng ra, bạch sắc chân khí đầy mây thướt như tia chớp đánh thẳng về phía Giang Sơn. Giang Sơn vùng kiếm lên, liền có vô số hoa tuyết bị điều động đánh về phía bạch sắc chân khí.

Diệu Nhiên ở dưới đài kinh hãi kêu lên một tiếng không tốt, chỉ thấy bạch sắc chân khí do Lý Trường Không đánh ra đều phá tan hết những cánh hoa tuyết dễ như trở bàn tay. Mặc dù bạch sắc chân khí cũng bị tiêu thất

không ít, nhưng vẫn còn một ít đánh trúng ngực Giang Sơn. Bị tầng tầng lớp lớp kích lực đánh trúng, Giang Sơn có cảm giác như kinh mạch toàn thân bị đứt đoạn, chỉ kêu “oa” được một tiếng, rồi phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Toàn trường đều bị uy lực của Hạo Khí Bài Vân chưởng làm cho kinh sợ đến ngây người.

Hết chương 45

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Phong Hàn Tranh Đấu

Hạo Khí Bài Vân chưởng, tràn trề Hạo Nhiên chính khí hấp thu từ thiên khí. Lúc Diêu Nhiên nhìn thấy Lý Trường Không thi triển chiêu Hạo Khí Bài Vân liền biết ngay là không ổn, Phong Thần kiếm quyết thức thức sáu Đại Tuyệt Phân Phi đúng là có lực lượng chí âm chí nhu, nhưng vì Giang Sơn còn kém Lý Trường Không nửa cảnh giới, cho nên khi Hạo Khí Bài Vân chưởng vừa chạm vào Đại Tuyệt Phân Phi thì lập tức nuốt chửng toàn bộ lực lượng âm nhu của Đại Tuyệt Phân Phi, hơn nữa lại còn tiếp tục xông tới, làm cho Giang Sơn bị trọng thương.

Các đệ tử ở dưới đài mới nhìn thấy Hạo Khí Bài Vân chưởng lần đầu, nên không khỏi bị uy lực của nó làm cho kinh hãi.

Hai đạo lưu quang lao vút lên lôi đài nhanh như thiểm điện, thì ra họ chính là Diêu Nhiên và Lục Mộng Thần. Lục Mộng Thần khẽ nâng Giang Sơn dậy, còn Diêu Nhiên thì nhanh chóng điểm vào các đại huyệt trên người gã, rồi móc ra một viên dược hoàn đưa cho Giang Sơn nuốt xuống. Sau đó, Lục Mộng Thần đưa Giang Sơn bay trở về khách phòng nghỉ ngơi, gã nhờ tác dụng của dược lực đã tỉnh táo lại, nên mười phần cảm kích Lục Mộng Thần và Diêu Nhiên sư tỷ. Lục Mộng Thần dặn dò gã nghỉ ngơi cho tốt để nội thương nhanh chóng được bình phục.

Lục Mộng Thần quay lại trường đấu, đứng bên cạnh Diêu Nhiên, lúc này các trận đấu của vòng thứ tư cơ bản đã kết thúc. Diêu Nhiên lo lắng nói: “Tiểu sư đệ, xem ra đệ tử các phái đều có tài năng đặc sắc riêng, như

hai nữ tử che mặt của Nghiễm Hàn cung vừa rồi, thực lực của họ rất mạnh. Cả hai đều sử dụng pho Hàn Băng kiếm pháp đến mức xuất thần nhập hóa, khiến cho đệ tử của Hương Phong cốc và Thiên Lăng Sơn khi đấu với họ đều bị đánh bại.....”

Lục Mộng Thần gật gật đầu, quay đầu nhìn lên phía hàng ghế quý tân, nhìn thấy Minh Phi cung chủ với dáng vẻ tuyệt mỹ tràn ngập phong tình đang ngồi thưởng thức trà thơm, có lẽ nguyên nhân là vì các đệ tử đều thủ thắng nên tâm tình của nàng cực tốt, khóe miệng thoáng lộ nét cười, xinh đẹp mỹ lệ như trăng rằm. Thật là đẹp a! Lục Mộng Thần thầm than thở, tính tham lam trong lúc mơ hồ lại nổi lên trong lòng.

“Tiểu sư đệ, người làm sao vậy? Sao lại nổi cái tính đó lên rồi?” Diệu Nhiên nhìn thấy cái vẻ mặt thèm chầy nước miếng của Lục Mộng Thần, nên ác cảm lại nổi lên, nàng không hiểu vì sao Lục Mộng Thần có khi trông rất trung hậu thật thà, nhưng cũng lại thường xuyên sinh ra biểu hiện tham lam nữ sắc. Diệu Nhiên càng nghĩ càng giận, cũng không thèm nghĩ tới việc mình có phải là đối thủ của hắn hay không, bất giác giơ tay lên giáng cho Lục Mộng Thần một cái tát vào mặt.

Chát! Một tiếng lạnh lạnh vang lên, Lục Mộng Thần như bị dội nước lạnh vào đầu, lập tức tỉnh táo lại. Dù hắn có Tinh Tiên thần công hộ thể, nhưng trên mặt vẫn thấy nóng ran. Hắn nhanh chóng thu hồi ánh mắt, thầm nghĩ mình đã đắc tội với Minh Phi cung chủ, nói không chừng sau này nàng sẽ lại tìm mình gây phiền phức, đến lúc đó thì e rằng mình sẽ bị rất thê thảm. Lục Mộng Thần nhìn dáng vẻ băng sương lãnh khốc của Diệu Nhiên, trông chẳng khác nào như một băng mỹ nhân, trong lòng vừa yêu vừa sợ, mở miệng lắp bắp nói: “Diệu.....Nhiên.....sư tỷ, ta thật là không tốt, ta không tự khắc chế.....khắc chế bản thân k được, xin thứ lỗi!”

“Hừ!” Diệu Nhiên hừ lạnh một tiếng, rồi quay đầu đi, không lý tới hắn nữa. Diệu Nhiên trong lòng vốn có chút bực bội, tuy nhiên sau khi trải qua một thời gian dài tiếp xúc, nàng đối với Lục Mộng Thần đã có chút cởi mở

hơn. Nàng hiểu được bản tính của Lục Mộng Thần vốn không xấu, nếu không thì đã không che chở cho nàng khi giao đấu tại Phong Thần quảng trường, đồng thời còn tặng cho nàng bộ Thủy Tố Lan Y. Nghĩ đến đây, Diệu Nhiên đưa tay vuốt nhẹ tấm Thủy Tố Lan Y vẫn ở trên người, trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

“Tiếp tục xem tỷ đấu đi.....” Diệu Nhiên vẫn không quay đầu lại, nhỏ giọng nói một tiếng. Lục Mộng Thần nghe ra trong giọng nói của Diệu Nhiên không còn sự tức giận nữa, thì vô cùng cao hứng, soái bước tiến lên đứng sánh vai với nàng, tiếp tục theo dõi vòng đấu thứ năm.

Ở xung quanh hai sư tỷ đệ có mấy đệ tử của những môn phái khác, đã chứng kiến toàn bộ tấm hài kịch giữa Diệu Nhiên và Lục Mộng Thần, bọn họ không nhìn được mà thầm hô kỳ quái, thật không thể hiểu được tên Lục Mộng Thần vừa ngốc nghếch vừa buồn cười này làm sao lại có thể xếp thứ nhất trong hàng đệ tử ưu tú của Phong Thần Tông chứ. Nhưng lúc này vòng đấu thứ năm đã bắt đầu, bọn họ không còn thời gian để tiếp tục nghĩ đến chuyện này nữa, ai nấy đều tập trung ánh mắt lên trên lôi đài.

Hiện nay trên sáu lôi đài đã có mười hai người đang đứng sẵn. Bởi vì Phong Thần Tông chỉ có bốn đệ tử tham gia, trải qua bốn vòng đấu đầu tiên, thì đến hai vòng sau không còn người nào của Phong Thần Tông nữa. Mười hai đệ tử này đến từ sáu đại môn phái, trong đó chỉ có Long Hải, Huyền Phong, Huyền Tuyết là những người mà Lục Mộng Thần quen biết. Mà lôi đài ở trước mặt Lục Mộng Thần lúc này chính là trận đấu của Hàn Nguyệt Tuyết của Nghiễm Hàn cung và Kim Thường Di của Hương Phong cốc.

Kim Thường Di là nhi tử của chủ môn Hương Phong cốc Kim Thế Phi. Dưới sự chuyên tâm dạy dỗ của phụ thân, tài nghệ của gã đã đạt tới địa vị đứng đầu chúng đệ tử Hương Phong cốc, và cũng là nhân tuyển kế thừa Kim Thế Phi trong tương lai.

Một thân tu vi của Kim Thường Di đã đạt tới Thám Hư hậu kỳ, mà môn tuyệt học Xạ Nhật kiếm quyết của Hương Phong cốc lại càng đạt tới mức lô hỏa thuần thanh. Kim Thế Phi mười phần vừa ý với tên nhi tử này của mình. Lão đã cẩn thận quan sát các đệ tử kiệt xuất của các môn phái khác, biết được những người trong số đó có thể đạt tới Thám Hư hậu kỳ tịnh không nhiều lắm, lại thêm chính bản thân mình đã chuẩn bị cho Thường Di hai món pháp bảo, tin rằng trong cuộc đấu phân ngôi thứ này, khẳng định là gã sẽ có thể giành được vòng nguyệt quế.

Trên lôi đài, Kim Thường Di diện mạo tuấn nhã, một thân bạch y bay phất phơ trong gió, đang đứng thẳng với dáng vẻ đầy kiêu ngạo. Gã cầm trong tay một thanh bảo kiếm màu đỏ cực kỳ nổi bật, nó chính là Xạ Nhật thần kiếm, là một trong thập đại danh khí của tu chân giới. Theo truyền thuyết, nó là một món dị bảo của tiên nhân trên thiên giới đánh rơi tại nhân gian. Chỉ cần nghe tên là biết, Xạ Nhật thần kiếm có uy lực cực kỳ cường đại không thể nghĩ tới. Trong tu chân giới thường lưu truyền rằng, nếu người sử dụng kiếm này có tu vi đạt tới đỉnh điểm, thì sẽ có thể dùng nó để bắn rơi thái dương ở trên bầu trời.

Đương nhiên, đó chỉ là truyền thuyết, bất quá, hơn mấy ngàn năm qua, trong khi đấu tranh cùng tà phái ma môn, nó quả thật đã phát huy tác dụng rất lớn. Vì vậy mà nó đã được xếp hạng thứ hai, sau Phong Thiên thần kiếm, có được danh tiếng rất cao.

Lục Mộng Thần nhìn thấy thanh kiếm màu đỏ này, không nhịn được lại nhớ tới Viên Dạ. Hừ! Tên đáng hận đó cũng là người của Hương Phong cốc, cũng sử dụng một thanh kiếm màu đỏ. Nhớ tới đủ loại thủ đoạn đánh lén ti bỉ của Viên Dạ, Lục Mộng Thần lại nghiêng răng căm tức. Hẳn không phải là không có lưu ý, nhưng có lẽ là trong đám người Hương Phong cốc có mặt tại đây thật sự là không có Viên Dạ. Lục Mộng Thần lúc này rất tự tin vào bản thân, vì hắn đã đạt tới tầng thứ bảy của Tinh Tiên thần công,

nếu muốn chiến thắng Viên Dạ cũng không phải là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra.

Lúc này Hàn Nguyệt Tuyết cũng đứng nghiêm trang trên đài, khuôn mặt được che lại bởi tấm khăn sa, tuy vậy, người ta vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy những đường nét ưu mỹ đằng sau tấm khăn sa. Toàn thân nàng mặc hắc y, dáng vẻ yếu điệu, tay cầm một thanh trường kiếm màu trắng bạc, trên thân kiếm có một vài cái lỗ nhỏ rất kỳ quái, mỗi cái có kích thước bằng một hạt gạo, được sắp xếp theo một góc độ nhất định, thật khiến người ta không lý giải được.

Sau khi chấp tay thi lễ, Hàn Nguyệt Tuyết liền phát ra thế công mãnh liệt. Nàng đưa bảo kiếm trong tay thẳng đứng trên không, thân kiếm lập tức trở nên to lớn hơn trước gấp mấy lần, rồi thì từng cơn gió lạnh từ bốn phương tám hướng thổi tới, nhiệt độ trên đài trong chớp mắt liền hạ xuống thấp nhất. Đây đúng là chiêu Băng Đông Tam Xích trong Hàn ngọc kiếm pháp. Tầng đá xanh dùng làm sàn đài cũng bắt đầu co rút lại, phát ra âm thanh rất kỳ quái, trong cái lạnh lẽo đột nhiên còn có vẻ khắc nghiệt.

Kim Thường Di không dám có chút khinh thường. Xem ra tu vi của vị sư tỷ Nghiễm Hàn cùng này so với mình cũng không chênh lệch bao nhiêu. Chỉ với một thức Băng Đông Tam Xích này, ở trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà đã có thể tụ tập được hàn khí băng lãnh như thế, thì quả thật thực lực còn cao mình hơn Huyền Hoa tiên tử rất nhiều. Kim Thường Di đối với hàn khí cực kỳ mãnh liệt ở trước mặt đã bắt đầu cảm thấy hô hấp khó khăn, vì vậy mà gã cấp tốc đề khởi chân nguyên trong cơ thể để chống cự với hàn ý không nhìn thấy kia.

Kiểm - kích - trường - không.

Kim Thường Di bắt đầu hành động, đánh ra thức thứ nhất của Xạ Nhật kiếm pháp. Dưới sự phối hợp của Xạ Nhật thần kiếm, chỉ thấy vô số kiếm ảnh bay lên, mang theo ánh sáng màu đỏ thật lớn, rồn bấn về phía Hàn

Nguyệt Tuyết nhanh như chớp. Từng đạo hồng quang cực lớn phân ra chém tới những luồng gió lạnh ở trên lôi đài, giống như từng nhát dao chém vào đậu hủ vậy.

Hàn Nguyệt Tuyết huy động thanh cự kiếm màu bạc dài mấy thước đã được huyền hóa từ kiếm thật mà thành, từ trên chém thẳng tới trước. Lúc này, thân kiếm cực lớn lại hóa thành mấy trăm thanh kiếm nhỏ, tạo thành một tòa núi băng nguy nga và lạnh lẽo. “Băng dày ba thước, không phải là do cái lạnh của một ngày.” Hoàn cảnh hiện tại quả thật là đã ứng với câu nói này. Trong lúc vô số kiếm quang đang đồng thời chém tới mãnh liệt thì kiếm ảnh lại khiến cho gió lạnh bắt đầu vùn vù xoay tròn ở trên không, rồi chỉ trong một sát na, nhiệt độ trên lôi đài lại giảm xuống hơn mười độ.

Kim Thường Di lại cảm nhận được một trận rét lạnh, trong mắt hần bắn ra tia nhìn lạnh lẽo. Chỉ thấy trên Xạ Nhật thần kiếm đang tiến tới trước chợt bộc phát ra hồng quang rực rỡ, bên trong lại như còn mang theo ngọn liệt diễm với nhiệt độ cực cao, rồi tiếng binh khí va chạm nhau vang lên những tiếng lảnh lót, hai cổ chân khí hàn nhiệt lần đầu đối chọi cùng một chỗ, tạo nên một cơn gió lốc bao phủ một diện tích khá lớn.

Ngay sau khi thế công của hai người vừa chạm nhau, hồng sắc kiếm quang và bạch sắc kiếm quang kích thẳng vào nhau, trong chớp mắt, trắng đỏ loạn xạ, dị quang bắn ra bốn phía, cả lôi đài như phóng xạ ra vô vàn tia pháo bông. Những đệ tử đang quan chiến ở dưới lôi đài, nhất là những người đã bị loại từ những vòng trước, vừa trông thấy cảnh quang mỹ lệ ở trên đài thì ai nấy đều kêu to tán thưởng ở trong lòng.

Minh Phi cung chủ lạnh nhạt nhìn tất cả mọi diễn biến đang xảy ra, trong lòng thầm nghĩ: “Xạ Nhật thần kiếm của Hương Phong cốt quả thật lợi hại, không hiểu tại sao Kim Thế Phi lại truyền bảo bối trấn cốc cho nhi tử của lão nhỉ? Có lẽ lão đã sớm có tính toán rồi!” Minh Phi cung chủ càng nghĩ ngợi, hàn ý trên mặt càng thêm dày đặc.

Những đạo quang mang tan dần, Hàn Nguyệt Tuyết và Kim Thường Di mỗi người đều đứng ở một góc lồi đài. Trong lần chạm chiêu kịch liệt vừa rồi, cơ bản là cả hai đều ngang tài ngang sức. Vào lúc này, ánh mắt của hai người cũng dần dần xuất hiện chiến ý càng lúc càng nồng đậm.

Kim Thường Di không đợi thêm nữa, cầm thanh Xạ Nhật thần kiếm đưa ra phía sau, thân hình cong lại như con tôm, rồi toàn lực vận chuyển chân nguyên đến nổi mặt đỏ bừng, sau đó thì cất giọng trầm thấp quát lên: “Xạ Nhật thần quyết thứ ba, Nhất Tiên Tể Mạng! *” Trong nháy mắt, thanh Xạ Nhật thần kiếm ở trong tay Kim Thường Di phóng ra vô số luồng chân khí khổng lồ, thân kiếm sáng rực một màu đỏ chói. Rồi thân thể hần đứng thẳng trở lại, kiếm quang hóa thành một mũi hồng tiễn cực lớn, bắn thẳng tới trước như một tia chớp.

Nhất Tiên Tể Mạng! Kiếm như tiễn, người như cung, người và kiếm hợp nhất, một tên lấy mạng! Với thức kiếm pháp này, không biết đã có bao nhiêu người đã táng mạng vì nó. Chiêu này tụ tập một lượng chân nguyên khổng lồ, rồi bộc phát trong phút chốc, hàm chứa lực lượng công kích thật là kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu!

Nhìn thấy hồng sắc cự tiễn đang xé gió bay đi, mang theo kiếm khí cường đại phá tan không khí mà lao tới trước, còn tai thì nghe được từng trận âm thanh đinh tai không ngớt truyền đến, khiến cho Lục Mộng Thần ở dưới đài kinh hãi kêu lên một tiếng. Hần đã từng lĩnh giáo qua chiêu kiếm này từ Viên Dạ, đến nay trong lòng vẫn còn sợ hãi. Hàn Nguyệt Tuyết ơ Hàn Nguyệt Tuyết, nàng có thể tiếp được chiêu này hay không? Trong lòng Lục Mộng Thần quả thật rất lo lắng.

Hết chương 46

Chú thích

Nhất tiên tể mạng: một tên lấy mạng

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Quần Anh Dũng Hiện

Vẻ mặt của Hàn Nguyệt Tuyết trông thật nghiêm nghị, nhanh chóng vũ động bảo kiếm trong tay, chỉ thấy vô số kiếm ảnh sáng trong như tuyết hiện ra, một tầng lại một tầng, cao cao thấp thấp chồng chất hùng vĩ như núi. Chiêu kiếm này chính là chiêu kiếm phòng ngự xuất sắc nhất trong Hàn Ngọc kiếm pháp, “Thiên Lý Băng Phong”.

Thiên Lý Băng Phong.

Hàn Nguyệt Tuyết vũ động bảo kiếm càng lúc càng nhanh, cuối cùng thì không ai còn nhìn thấy kiếm trong tay nàng đâu nữa. Chỉ thấy hai tay nàng trống trơn, vẫn không ngừng vũ động trong hư không, rồi từ đó lại sinh ra từng đạo từng đạo kiếm ảnh. Trong chốc lát, toàn thể lôi đài đều tràn ngập những đạo kiếm ảnh trong suốt, tạo thành một khối băng cực lớn, lấp kín tất cả thông đạo.

Mũi hồng sắc cự tiễn tạo ra uy thế rất cường đại, bắn xuyên qua tầng tầng lớp lớp của khối băng, tuy tốc độ cũng từ từ giảm xuống, nhưng uy lực còn lại vẫn rất lợi hại. Trong thoáng chốc, toàn bộ núi băng đã sắp bị xuyên thủng.

Hàn Nguyệt Tuyết cảm thấy khiếp sợ trong lòng, vội vã thay đổi kiếm chiêu, đổi thủ làm công, sử ra thức “Băng Tuyết Tiêu Dung” đánh thẳng tới trước.

Toàn bộ các khối băng liền bị tan ra trong nháy mắt!

Rồi chúng biến thành rất nhiều nước, hợp lại một chỗ, và bao vây lấy mũi hồng sắc cự tiễn. Mũi tên ra sức tả xung hữu đột, nhưng dù làm thế nào cũng không thoát ra được. Rốt cuộc, mũi hồng sắc cự tiễn hoàn toàn biến mất ở trong dòng nước cực kỳ âm nhu!

Chiêu kiếm này cùng với Thiên Lăng kiếm pháp của Thiên Lăng sơn, và chiêu Thanh Phong Từ Lai của Phong Thần Tông đều có chỗ tương tự.

Hàn Nguyệt Tuyết vì phải liên tiếp xuất ra hai chiêu để hóa giải thế công của Kim Thường Di, nên đã sử dụng khá nhiều chân nguyên, vì vậy mà giờ đây hơi thở của nàng có phần dồn dập, ngực cũng phập phồng lên xuống không ngừng.

Nàng quả thật không ngờ được Kim Thường Di lại lợi hại đến như vậy!

Kim Thường Di lại triển khai thế công lần thứ ba. Kiếm Bạt Nỗ Trương! Chỉ thấy hần từ từ huy động bảo kiếm, một luồng gió không nhìn thấy nhẹ nhàng thổi tới, tiếp theo đó thì thanh kiếm của gã đi theo một đường vòng cung từ trên xuống dưới, tuy hơi có chút màu mè nhưng lại mang theo cuồng phong, nặng nề chém tới trước.

Một đạo hồng sắc kiếm quang chọt lóe lên trước mắt! Hàn Nguyệt Tuyết chỉ có thể đón đỡ mà thôi!

Hàn Nguyệt Toái Liệt! Từ mũi kiếm của Hàn Nguyệt Tuyết xuất hiện một vòng trắng tròn màu bạc có đường kính dài mấy thước, không ngừng chuyển động, rồi vô số kinh khí từ bên trong bắn ra dày đặc. Mọi người ở dưới đài đều cảm nhận được cái lạnh kinh người. Tiếp theo đó là vòng trắng bạc che phủ hơn phân nửa bầu trời, ùn ùn áp tới Kim Thường Di.

Vòng trắng bạc và hồng sắc kiếm ảnh đánh vào nhau, khiến cho bao nhiêu kiếm ảnh đều biến mất, còn vòng trắng bạc thì bị nổ tung thành vô số

vàng trắng nhỏ, và quỹ tích của nó lại càng khó nắm bắt hơn, nhưng vẫn bay ào ạt về phía Kim Thường Di.

Nhưng Kim Thường Di vẫn không chút hoảng hốt.

Kiểm Bạt Nỗ Trương, kiếm đã tuốt, còn nỏ đâu? Phảng phất như có ma thuật, một chiếc nỏ con con màu đỏ đột nhiên xuất hiện ở trong tay gã. Kim Thường Di nhìn trắng bạc đầy trời, lơ lửng bất định, liền nhẹ nhàng kéo hồng sắc tiểu nỏ liên tiếp ba cái. Không gian chợt giống như mặt nước tĩnh lặng nổi lên vài gợn sóng lăn tăn, dần dần hình thành ba gợn sóng chân nguyên màu đỏ, xuất hiện ở một góc độ không thể ngờ đến, rồi nhanh chóng từ trung tâm khuếch tán ra bên ngoài.

Chỉ trong chớp mắt, những gợn sóng này lập tức tràn ngập không gian, vô số trắng bạc bị chúng tác động, làm cho bị lệch ra khỏi quỹ đạo đã định sẵn, rồi tự va chạm vào nhau. Kết quả là tất cả những vàng trắng bạc đều biến mất!

Ồi chà chà! Đó là món tiên khí bảo bối Hương Phong Nỏ trong truyền thuyết của Hương Phong cốc đó sao? Tất cả những người quan chiến đều thập phần kinh ngạc, nghe nói nó chính là bảo bối trấn phái của Hương Phong cốc đây!

Hồng sắc tiểu nỏ lại được bật thêm một lần nữa, rồi một gợn sóng cường đại hơn từ mặt trước cấp tốc công tới Hàn Nguyệt Tuyết. Nàng thấy vậy, vội hoành ngang kiếm trước mặt, tiếp theo đó là một loạt gió lạnh được bắn ra từ trong những lỗ nhỏ kỳ dị trên thân kiếm.

Hàn Nguyệt Tuyết căn bản là không thể nào ngăn cản được tiên nỏ của Hương Phong cốc, sau cùng vẫn bị gợn sóng đánh trúng, khiến cho nàng phải lui về sau mấy bước, rồi ngồi bệt xuống lồi đài.

Oa oa.... các đệ tử ở dưới đài nhìn thấy kết quả thì đều kích động vô cùng, nhất là các đệ tử Hương Phong cốc, họ trông thấy biểu hiện của Kim

Thường Di xuất sắc hoàn mỹ như vậy, nên nhiệt huyết của ai nấy đều sôi trào!

Kim Thường Di giành được thắng lợi, khiến cho Kim Thế Phi mười phần đắc ý. Minh Phi cung chủ vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nói: “Kim chương môn, quý phái quả thật là không tiếc gì cả, có bao nhiêu pháp bảo đều truyền hết cho nhi tử!” Kim Thế Phi nghe vậy chỉ cười cười không nói gì.

Các trận đấu còn lại cũng lục tục kết thúc, có thắng có bại. Lượt đấu thứ sáu lại bắt đầu, qua một phen long tranh hổ đấu, các đệ tử có thực lực cường hãn đều lọt vào vòng trong, đến đây, toàn bộ sáu lượt đấu của vòng một chấm dứt, loại ra gần một nửa số đệ tử, có thể tiến vào vòng đấu thứ hai, trên cơ bản đều là hảo thủ thuộc Thám Hư kỳ.

Sau một ngày nghỉ ngơi, vòng đấu thứ hai lại bắt đầu. Vòng đấu này chỉ có ba mươi hai đệ tử tham gia. Kết quả của lần rút thăm này là Lục Mộng Thần đấu với Long Hải của Dương Diễm môn, còn Diệu Nhiên thì đấu với cao thủ thứ hai của Thiên Lăng Sơn là Lệ Hành Tiết.

Lượt đấu đầu tiên, hai người đều đồng thời tham chiến. Lục Mộng Thần đấu ở lôi đài thứ nhất, còn Diệu Nhiên thì đấu ở lôi đài thứ tư. Bạch Lạc Sinh và Giang Sơn cũng chia nhau ra đi xem cuộc tỷ đấu của hai người ở trên lôi đài.

Lục Mộng Thần nhìn Long Hải cười nói: “Long Hải sư huynh, không ngờ hôm nay chúng ta lại ở cùng một chỗ thế này, mong sư huynh vui lòng chỉ giáo!”

Long Hải chăm chú quan sát Lục Mộng Thần, một người từ Kim Đan kỳ mà đạt tới Thám Hư kỳ chỉ trong vòng mười năm ngắn ngủi thì quả là không nhiều. Mà Lục Mộng Thần lại là đệ tử tân tuyển ưu tú nhất của Phong Thần Tông, khẳng định là phải có thực lực cường đại. Vì vậy nên gã

không dám khinh thường, nghiêm túc nói: “Lục sư đệ khách khí rồi! Xin mời!”

Lời vừa dứt, một ngọn lửa chợt bốc lên từ lòng bàn tay của Long Hải, rồi từ từ lớn dần, cháy phừng phực trong gió. Chỉ một lát sau, ngọn lửa liền biến thành một ngọn trường thương dài độ ba thước, toàn thân đỏ rực, đầu thương màu đen có một ngọn lửa đang cháy hừng hực. Đó chính là Liệt Hỏa Minh Nhật thương của Dương Diễm môn. Lúc này thân hình của Long Hải từ từ trầm xuống, tạo ra một cỗ khí thế khổng lồ như liệt hỏa, nặng nề ép tới Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần hơi di động, kiếm cũng di chuyển theo, rồi phóng ra vô số đạo kim quang, hợp thành uy lực vừa cường đại vừa bao la bát ngát mà công tới. Đó chính là thức thứ hai của Phong Thần kiếm pháp, Kim Quang Vạn Đạo.

Long Hải ưỡn thân về phía trước, rồi dũng mãnh xuất ra một thương. Minh Nhật thương như một con rồng lửa, gào rít phóng thẳng về phía trước, rồi đánh trúng hàng vạn đạo kim quang, cả hai liền phát ra tiếng vang ầm ầm, rồi tất cả đều tan biến vào hư không.

Long Hải quát khê một tiếng: “Liệt Hoả Bác Long!” Từng ngọn lửa lớn nung theo vô số thương ảnh bắn mạnh ra ngoài. Những ngọn lửa mạnh đó hợp lại trông giống như một biển lửa, gào rít phóng tới vây quanh lấy Lục Mộng Thần.

Chỉ trong nháy mắt, toàn thể lôi đài nóng bừng lên như một lò thiêu.

Thanh Phong Từ Lai! Dưới ánh mắt như mơ màng của Lục Mộng Thần, Vân Vụ kiếm đã phát sinh biến hóa kỳ dị. Vô số luồng gió mát từ trên thân kiếm bay ra, tuy không thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng loại lực lượng âm nhu này đã nhẹ nhàng thổi lui biển lửa.

Thật là lợi hại! Long Hải kinh hô một tiếng, rồi biến đổi thể thương của Liệt Hỏa Minh Nhật thương, trông mừng tượng như một cây côn, từ bên trên đánh xuống.

Thức này ở trong Dương Diễm môn được gọi là Côn Ảnh Như Sơn. Thương vốn chính là côn kéo dài ra, nếu thêm vào các thể bổ, đập của côn, thì lực lượng lại càng thêm hung ác. Hắc sắc côn ảnh nhanh chóng bành trướng, cùng với hồng sắc hỏa diễm đang bốc cháy hùng hực, khiến cho đầu ngọn thương như mơ hồ bắn ra vô số tia lửa.

Lục Mộng Thần lại sử ra chiêu Phổ Chiếu Vạn Vật, phát ra kiếm quang cuồn cuộn, tạo thành một quang cầu thật lớn kích thẳng vào côn ảnh, khiến cho cả kiếm quang và côn ảnh cũng lại tiêu tan không còn bóng dáng. Ngay sau đó, thân thể Lục Mộng Thần nhẹ nhàng bay lên cao, nét mặt vẫn bình tĩnh, ánh mắt mơ hồ xa xăm, rồi Vân Vụ kiếm ở trong tay khẽ chuyển động, vẽ ra vô số đóa hoa tuyết trong suốt, là đà bay thẳng về hướng Long Hải.

Đây là Đại Tuyết Phân Phi trong Phong Thần kiếm pháp ư? Trong lòng Long Hải có chút khẩn trương, gã thầm vận Dương Diễm thần công lên đến tầng thứ tư, và điều khiến cho người ta ngạc nhiên chính là ngọn lửa trên thân ngọn thương lại biến thành màu xanh biếc.

Liệt Diễm Phệ Hồn! Dưới tác dụng của Dương Diễm thần công tầng thứ tư, ngọn lửa xanh biếc bao trùm cả không gian khiến người ta phải kinh hãi, nó phảng phất như quỷ hỏa, hung hăng tràn đến như muốn nuốt chửng lấy Lục Mộng Thần!

Giang Sơn ở dưới đài thấy vậy thì kinh hô một tiếng. Thể lửa đang ào ạt tràn đến Lục Mộng Thần thật là mãnh liệt, sợ rằng loại lửa màu xanh biếc này có lẽ còn mạnh hơn loại lửa đỏ rất nhiều lần!

Bao nhiêu hoa tuyết rơi vào biển lửa xanh biếc đều bị tan chảy trong chớp mắt.

Lục Mộng Thần kinh ngạc vô cùng, hăn ngàn vạn lần không thể tưởng rằng ngọn lửa do Long Hải đánh ra lại biến thành màu xanh biếc như vậy. Hăn vội trấn tĩnh trở lại, thân thể vẫn nhẹ nhàng lơ lửng trên không, rồi toàn lực vận khởi tầng thứ bảy của Tinh Tiên thần công – Diệt Tận Tứ Phương.

Trong chớp mắt, tất cả các cảm giác đều như biến mất. Không chỉ có cảm giác biến mất, ngay cả thị giác, thính giác, khả năng suy nghĩ, và đủ loại tư tưởng cũng đều biến mất.

Thiên Địa Vô Cực.

Thân thể phẳng phất trong suốt như hư không, vẻ mặt bình tĩnh như mặt hồ, Lục Mộng Thần dường như không phải đang cầm kiếm trong tay, mà là cầm một cây bút, một cây bút vẽ sinh động vô cùng, rồi vẽ lên không theo một quỹ tích rất kỳ dị.

Phong Thần kiếm pháp thức thứ bảy, một thức kiếm quyết tập hợp âm dương nhị khí vào làm một.

Một thức kiếm quyết trong thiên địa không ai có thể chống lại.

Long Hải có cảm giác như bản thân đã rơi vào một không gian và thời gian khác hăn. Gã có một cảm giác hoàn toàn bị khống chế, và cảm thấy mình chính là một nhân vật dưới bút vẽ của Lục Mộng Thần, chính mình hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay của hăn.

Đến khi Long Hải tỉnh táo trở lại, thì thanh Vân Vụ kiếm cực lớn đã chỉ vào trước ngực gã.

Ta bại rồi! Trong chớp mắt, bao nhiêu tâm ý của Long Hải đều bị nguội lạnh.

Sau khi Lục Mộng Thần chiến thắng, trên lôi đài thứ tư, trong tiếng kinh hô của những người quan chiến, Diệu Nhiên đã sử dụng Đại Lực Kim Cương kiếm pháp chém Lệ Hành Tiết rơi xuống đài mà giành được thắng lợi.

Lục Mộng Thần đến bên cạnh Diệu Nhiên, mười phần hoan hỉ nói: “Diệu Nhiên sư tỷ, những trận đấu sau này sẽ càng thêm hung hiểm, chúng ta cùng nhau cố gắng, làm rạng danh cho Phong Thần Tông!”

Diệu Nhiên nghe Lục Mộng Thần nói, vừa cao hứng vừa khích động, cười nói: “Đúng vậy, chúng ta nhất định phải nỗ lực hết mình, rửa sạch mọi tai tiếng suốt gần trăm năm nay đối với chúng ta!”

Trận thứ hai và trận thứ ba đều lần lượt kết thúc, cuối cùng chỉ còn lại mười sáu đệ tử thuận lợi tiến vào vòng trong.

Phong Thần Tông có Lục Mộng Thần và Diệu Nhiên, hai người.

Hạo Khí môn có Lý Trường Không, Đồng Dao, cũng hai người.

Dương Diễm môn có Long Thiên, Long Chiến, và Long Hồ, ba người.

Nghiễm Hàn cung có Hàn Nguyệt Sương, Hàn Nguyệt Băng và Huyền Phong tiên tử, ba người.

Liên Hoa Tự có Pháp Nguyên, Pháp Vân, hai người.

Thiên Lăng sơn có Lệ Bình Mạt, Lệ Thủy Lưu, hai người.

Hương Phong cốc là Kim Thường Di và Trương Vô Khích, hai người.

Hết chương 47

Chú thích

* Kiểm Bạt Nỗ Trương: kiểm tuốt nỗ giường.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Chiến Giáp Tái Hiện

Trải qua cuộc bốc thăm cho vòng đấu tiếp theo, mười sáu đối thủ còn lại được chia ra như sau: Lục Mộng Thần đấu với Hàn Nguyệt Sương, Diệu Nhiên đấu với Đồng Dao, Lý Trường Không đấu với Long Hồ, Long Thiên đấu với Pháp Vân, Long Chiến đấu với Kim Thường Di, Lê Bình Mạt đấu với Huyền Phong, Hàn Nguyệt Băng đấu với Trương Vô Khích, Pháp Nguyên đấu với Lệ Thủy Lưu.

Sau một ngày nghỉ ngơi, vòng đấu thứ hai được bắt đầu. Trước tiên là cuộc so tài của bốn tổ: Lục Mộng Thần, Lý Trường Không, Long Chiến, và Hàn Nguyệt Băng.

Các chương môn ở trên hàng ghế quý tân đều không nén được sự hồi hộp trong lòng. Trận đấu tranh bát cường này đúng là một trận then chốt, nếu môn phái nào không có đệ tử được lọt vào bát cường thì quả thật là một sỉ nhục lớn. Kỳ thật, trong lòng các chương môn đều có sự tính toán riêng, trước khi đến đây, họ đã sớm tặng các món tiên khí pháp bảo lợi hại nhất cho những môn đồ đặc ý. Ai nấy đều hiểu rằng ngoài các môn tuyệt học của bốn môn ra, thì những món thần binh lợi khí này cũng mang tính quyết định thắng bại. Tuy nhiên, những món bảo bối này lại không thể sử dụng quá sớm để tránh tiết lộ thực lực.

Các đệ tử ở dưới lôi đài cũng nôn nao chờ đợi các trận chiến long tranh hổ đấu sắp diễn ra, không chỉ là để mở rộng tầm mắt mà còn có thể quan sát tuyệt học của các phái rồi từ đó nâng cao trình độ của bản thân.

Ở trên lôi đài, bấy giờ Lục Mộng Thần chăm chú quan sát Hàn Nguyệt Sương với chiếc khăn che mặt, trong lòng chợt nảy lên sự nghi vấn: “Tại sao Hàn Nguyệt Sương lại che mặt nhỉ? Lẽ nào vì xấu hổ mà không dám gặp mặt người? Nếu có cơ hội, ta nhất định phải tháo chiếc khăn sa ấy xuống, để xem dung mạo thật sự của nàng như thế nào. Nếu là một mỹ nữ thì..... hắc hắc, đó thật là phúc nhân của ta.” Nghĩ đến đó trên mặt hắn liền lộ ra nụ cười xảo quyệt.

Hàn Nguyệt Sương bắt gặp nụ cười của Lục Mộng Thần thì rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao hắn lại cười như thế. Lẽ nào hắn đang có ý đồ gây rối với mình? Không thể nào, nhất định là không phải vậy. Hàn Nguyệt Sương lập tức phủ nhận cách nghĩ này của nàng. Trong trận chiến vừa qua của Lục Mộng Thần, nàng đứng dưới lôi đài đã thấy được tu vi của Lục Mộng Thần, quả thật là rất xuất sắc. Đối với chiêu Thiên Địa Vô Cực của hắn, bản thân nàng cũng không có đủ tự tin sẽ tiếp được nó, nhưng nàng vẫn có lòng tin vì Minh Phi cung chủ đã ban cho nàng một món tiên khí, có tên là Hàn Nguyệt Vãn. Có nó trong tay thì việc đánh thắng Lục Mộng Thần cũng không còn là một việc khó nữa.

Cuộc giao chiến của hai người ở trên lôi đài bắt đầu, Lục Mộng Thần liên tiếp xuất ra ba chiêu trong Phong Thần kiếm quyết, kiếm quang bay tán loạn trên lôi đài, nhưng tất cả đều bị Hàn Nguyệt Sương phá vỡ dễ dàng.

Lục Mộng Thần lạnh nhạt nhìn Hàn Nguyệt Sương, nhẹ nhàng vung kiếm ra, vẽ lên những quỹ tích rất kỳ diệu, rồi có vô số những luồng gió nhẹ từ thân kiếm chậm rãi thổi ra. Hàn Nguyệt Sương xoay tròn toàn thân, rồi cũng huy động bảo kiếm, phóng ra vô số kiếm quang trong suốt như băng, chỉ trong chớp lát đã tạo thành một ngọn núi băng trên không trung. Đó chính là chiêu phòng thủ xuất sắc của Hàn Ngọc kiếm pháp, Thiên Lý Băng Phong.

Thanh Phong Từ Lai, ẩn chứa lực lượng âm nhu dịu dàng. Còn Thiên Lý Băng Phong thì lại mang theo lực lượng âm hàn đầy kiên cố.

Những luồng gió nhẹ thổi xuyên qua băng phong, phảng phất như muối hòa tan vào nước biển, rồi chúng nhanh chóng tiêu tan, mà băng phong cũng nứt ra từng mảng, rơi vỡ đầy cả trên sàn lôi đài.

Các chiêu kiếm của hai đối thủ đều biến mất tăm, đúng là ngang tài ngang sức.

Phong Tẩu Vân Dững! Lục Mộng Thần lại biến đổi kiếm chiêu, đột nhiên có vô số cụm mây trắng tinh xuất hiện ở trên không, rồi lại có một luồng gió thổi vào những cụm mây này, khiến cho chúng bắt đầu chuyển động rất quỷ dị, sau đó thì ùn ùn áp thẳng về phía Hàn Nguyệt Sương.

Băng Tuyết Tiêu Dung! Tất cả những mảnh băng vỡ vụn trên sàn đài chợt bốc lên cao, trong chớp mắt đã nhanh chóng hóa thành dòng nước chảy xiết, như sông Trường Giang cuộn cuộn tuôn trào. Dòng lưu thủy quyện lấy phong vân, mà phong vân cũng không ngừng chuyển động trong nước. Cuối cùng thì cả hai đều tiêu thất, vẫn là bất phân thắng bại.

Hàn Nguyệt Sương không đợi Lục Mộng Thần xuất chiêu tiếp theo, nàng vội vàng vũ động bảo kiếm, đánh ra vô số vầng trăng bạc lấp lánh quang mang, mang theo khí thể lạnh lẽo băng hàn phủ chụp vào Lục Mộng Thần.

Hàn Nguyệt Toái Liệt! Lục Mộng Thần đã thấy qua chiêu này, nên biết rất rõ uy lực của nó. Hắn toàn lực vận chuyển chân nguyên, đề thăng Tinh Tiên thần công lên đến tầng thứ sáu, rồi sử ra chiêu Đại Tuyết Phân Phi. Chỉ thấy vô số băng tinh từ trên không rơi xuống, đánh thẳng vào từng vầng trăng bạc một cách rất chuẩn xác, hoàn toàn chặn đứng thế công của Hàn Nguyệt Sương.

Đôi mắt đẹp lấp loáng ánh hàn quang ở sau lớp khăn sa của Hàn Nguyệt Sương khẽ chớp vài cái, rồi nàng khẽ trầm giọng quát: “Thương – Mang - Chi - Sương! “ Bảo kiếm trong tay nàng được vung lên, phóng ra vô số đạo kiếm ảnh cùng với những luồng sương khí băng hàn. Chỉ trong một sát na, toàn bộ sương khí ở trên lôi đài đều kết lại thành một tầng bạch sương, phẳng phất như loại sương đêm nơi đồng dã mênh mông, không có nơi nào là không tới được, không có gì là không thể bao quát được.

Lục Mộng Thần có cảm giác như đã bị luồng sương khí đó bao vây mà không hề có một chút dấu hiệu nào báo trước cả, khiến cho nhiệt độ toàn thân hần đột nhiên hạ thấp. Đây là kiếm chiêu gì? Thật là vừa quý dị vừa huyền diệu! Lục Mộng Thần bị hàn sương bao trùm, khiến cho hần không tài nào phản kháng được.

Thần Yên chân nhân nhìn cảnh tượng trước mắt mà không khỏi chấn động trong lòng, hàn sương mênh mông ấy thật là lợi hại. Tam đại sát chiêu trong Hàn Ngọc kiếm pháp của Nghiễm Hàn cung quả nhiên phi phàm. Xem ra Lục Mộng Thần gặp nguy hiểm rồi.

Còn về phía Minh Phi cung chủ thì lại thập phần đặc ý, khẽ hừ một tiếng, rồi thầm nhủ: “Tên hỗn đản Lục Mộng Thần kia, ai bảo người dám nhìn trộm ta tắm! Hôm nay nhất định bắt người phải bị đóng băng mà chết ở trên lôi đài này, ha ha!”

Diệu Nhiên đang quan chiến ở dưới đài thì lại rất lo lắng, trong lòng rối loạn vô cùng, tay nắm chặt vạt áo, không biết phải làm sao mới được.

Nhờ có kết giới kiên cố do Hư Vân tông chủ bày ra, nên những tia hàn lãnh ở trên lôi đài chỉ có thể xuyên thấu ra ngoài rất ít, tuy nhiên, chúng cũng vẫn đẩy lùi những đệ tử có công lực thấp liên tiếp thoái hậu.

Hàn Nguyệt Sương thở phào một hơi, cuối cùng thì Lục Mộng Thần không còn có thể sử ra chiêu Thiên Địa Vô Cực nữa rồi, và nàng đã thành

công trong việc đóng băng hẳn. Xem ra, toàn thân của Lục Mộng Thần đã bị đông cứng rồi.

Trong lúc tất cả mọi người đều cho rằng Lục Mộng Thần đã bại trận, thì đột nhiên có nhiều tiếng rạn nứt vang lên, chỉ thấy sau lớp sương dày ảm ướt như có hồng sắc quang mang lấp loáng, hàn sương bắt đầu rạn vỡ, rồi từng mảnh từng mảnh rơi rụng xuống sàn đài.

Trong tiếng kinh hô của chúng nhân, chỉ thấy sau lớp sương đang tan vỡ từ từ lại lộ ra một bóng nhân ảnh phát xạ hồng quang cường liệt.

Hồng quang dần dần tan biến, Lục Mộng Thần lại xuất hiện trước mắt chúng nhân. Trên người hẳn lộ ra một lớp vảy màu đỏ hồng che kín toàn thân, chỉ để lộ ra mắt, mũi và miệng của hẳn. Dưới ánh dương quang, lớp vảy hồng phản xạ ánh sáng rực rỡ chói mắt, trông thật là quái dị.

A.....Cái gì thế? Toàn thể chúng nhân đều kinh hãi, thầm tự hỏi trong lòng.

Thần Yên chân nhân từ tốn giải thích: “Chư vị chưong môn, đó chính là Thần Nhật chiến giáp của Lục Mộng Thần.” Các chưong môn đều ngạc nhiên không thốt ra lời, chỉ giương mắt quan sát Lục Mộng Thần.

Khoảng cách giữa Hàn Nguyệt Sương và Lục Mộng Thần là gần nhất, vốn chưa tới một thước, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị trước mắt lại khiến cho nàng thập phần kinh hãi. Không ngờ rằng sau khi bị đóng băng rồi mà hẳn còn có thể phá vỡ hàn sương, hơn nữa, trên người hẳn là cái gì thế kia? Là áo giáp ư? Đường như cũng hơi giống.

Đôi mắt của Lục Mộng Thần ẩn tàng ở đằng sau bộ Thần Nhật chiến giáp đột nhiên phát xạ thần quang, hẳn nhẹ nhàng cất người bay lên cao, rồi đề thăng chân nguyên lên đến tầng thứ bảy của Tinh Tiên thần công. Trong cảnh giới Diệt Định Tứ Phương, Lục Mộng Thần cầm thanh Vân Vụ kiếm,

mường tượng như một họa sĩ, vẽ lên một bức họa sơn thủy rất ưu mỹ trong không trung.

Thiên Địa Vô Cực! Lại là chiêu này. Trong lòng Hàn Nguyệt Sương thập phần kinh hãi, lợi dụng trong lúc bản thân còn chưa hoàn toàn bị khống chế, nàng vội vung nhanh tay trái, một thanh tiểu đao màu trắng hình bán nguyệt chọt lóe lên rồi vụt tắt ngay.

Đây chính là một trong những món tiên khí của Nghiễm Hàn cung, Hàn Nguyệt Vãn. Trong Tu Chân giới có lưu truyền câu nói: “Hàn Nguyệt hiện, quỷ thần kinh!” Điều đó cho thấy thanh bạch sắc tiểu đao kia hiển nhiên là có uy lực rất lớn.

Đột nhiên, từ một góc độ thật bất ngờ, Hàn Nguyệt Vãn rút lên những tiếng đình tai lao thẳng về hướng của Lục Mộng Thần. Trong lúc lao tới như tia chớp, nó bỗng nhiên hóa ra thành trăm ngàn vạn thanh bạch sắc tiểu đao giống nhau, chỉ trong chớp mắt, toàn thể không gian của lôi đài liền xuất hiện hàng hàng vạn vạn bóng đao ảnh.

Hàn Nguyệt Vãn xuất hiện nhiều vô kể, trong một sát na, đã tiến nhập vào chiêu Thiên Địa Vô Cực của Lục Mộng Thần.

Dưới lực lượng cường đại của chiêu Thiên Địa Vô Cực, Hàn Nguyệt Vãn lại khôi phục thành một thể như trước. Bỗng nhiên, Hàn Nguyệt Vãn phát ra những tiếng oong oong, toàn thân đao bị chấn động kịch liệt, rồi tránh thoát khỏi lực lượng của chiêu Thiên Địa Vô Cực, mang theo hàn khí dày đặc kích thẳng vào người của Lục Mộng Thần.

“Oanh!” Một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Hàn Nguyệt Vãn thuộc loại hạ phẩm tiên khí, với công lực của Hàn Nguyệt Sương vốn không thể phát huy được hết thực lực của nó. Còn Thần Nhật chiến giáp ở trên người Lục Mộng Thần lại chính là vật thường dùng của Thần Nhật Thiên Quân năm xưa, là một trong các món thần khí của

thiên giới. Nó có lực lượng phòng ngự rất tốt, tất nhiên là Hàn Nguyệt Vãn vĩnh viễn không thể so bì được với nó.

Lúc Hàn Nguyệt Vãn kích mạnh vào Thần Nhật chiến giáp, nó lập tức phát ra những quang mang chói mắt như ánh mặt trời, khiến cho nó tự kích phát ra tiềm lực của bản thân. Hàn Nguyệt Vãn căn bản là không thể nào đánh thủng chiến giáp, nên bị chấn ngược trở lại rồi rơi xuống đất. Còn Lục Mộng Thần tuy không bị thương, nhưng cũng bị kích lực mãnh liệt đẩy lùi ra sau tới mấy thước.

Thấy Hàn Nguyệt Vãn bị chấn rơi xuống đất, Hàn Nguyệt Sương vô cùng kinh ngạc. Nàng không thể nào lý giải được, tại sao một trong các món tiên khí của Nghiễm Hàn cung là Hàn Nguyệt Vãn mà lại không thể xuyên thủng được bộ giáp kỳ quái của Lục Mộng Thần kia chứ.

Trong lúc nàng còn đang suy nghĩ, thì chiêu Thiên Địa Vô Cực đã đến gần. Rồi trên mặt nàng hốt nhiên cảm thấy có điều lạ, té ra tấm khăn sa được đeo trên mặt nàng đã nhiều năm, giờ đây đã không cánh mà bay.

Bao nhiêu cặp mắt của chúng nhân đang có mặt đều tập trung cả vào khuôn mặt của nàng.....

Hết chương 48

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Loan Sinh Tứ Mỹ

Một khuôn mặt thanh tú mỹ lệ xinh đẹp tuyệt trần hiện ra trước mắt mọi người, nước da trắng nõn như ngọc, không vướng bụi trần, đôi ngươi trong suốt phẳng phất như u cốc sơn tuyết, đen láy mà trong suốt.

Hàn Nguyệt Sương từ trước tới nay vẫn chưa hề để lộ chân diện mục ở trước mặt ai ngoại trừ Minh Phi cung chủ. Vào cái khoảnh khắc chiếc khăn che mặt bay đi, nàng vẫn chưa ý thức được điều đó, nhưng còn Lục Mộng Thần khi vừa nhìn thấy nữ tử mỹ lệ có thể sánh ngang với Diệu Nhiên sư tỷ này, thì tâm tính háo sắc lại bắt đầu nổi lên.

Hắn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Hàn Nguyệt Sương, đôi mắt bắn ra thần sắc tham lam vô tận, rồi bất giác bước về phía trước mấy bước, miệng lầm bầm tự nói: “Đẹp.....quá.....thật là..... đẹp quá.....!”

Hàn Nguyệt Sương đã hơi thanh tỉnh lại một chút, vội vàng đưa hai tay che lấy mặt, rồi quay người bỏ đi.

Diệu nhiên đứng ở dưới đài đã nhìn thấy hết, không hiểu tại sao trong lòng lại dâng lên một cỗ hỏa, hoàn toàn che lấp cả lý trí. Nàng nhảy lên lôi đài, bước đến chắn trước mặt Lục Mộng Thần, rồi nở nụ cười lạnh, nạt: “Lục Mộng Thần, ngươi làm gì vậy? Ngươi đã thắng rồi!”

Bị Diệu Nhiên nạt một cái, Lục Mộng Thần cảm thấy như bị một bát nước lạnh đổ lên đầu, nên liền tỉnh táo lại đôi chút. Khóe miệng khẽ giật giật vài cái, xấu hổ không nói nên lời.

Tất cả mọi người đều thập phần kinh ngạc, đặc biệt là các vị chương môn, vì họ đã nhìn thấy tất cả quá trình rất rõ ràng. Bấy lâu nay, người của Tu Chân giới rất ít khi động sắc tâm, nhưng còn tên Lục Mộng Thần này, bản thân hắn mang danh là đệ tử ưu tú nhất của Phong Thần Tông, nhưng tại sao lại càn rỡ háo sắc như một tên phạm phu tục tử thế?

Vẻ mặt của ai nấy đều kinh ngạc, không cần nói cũng biết, tất cả đều dồn ánh mắt về hướng Thần Yên chân nhân.

“Thần Yên sư muội, hài tử Lục Mộng Thần ấy chính là hy vọng trong tương lai của Phong Thần Tông chúng ta, và cũng là hy vọng của toàn thể Tu Chân giới. Bất luận là hắn có khuyết điểm gì hay phạm phải sai lầm gì, thì muội cũng nên tha thứ cho hắn và bảo hộ hắn.....” Thần Yên chân nhân hồi tưởng lại những lời mà Thiên Nhất chân nhân đã nói trước lúc lên đường. Bà vốn rất khâm phục Thiên Nhất chân nhân, nên hoàn toàn tin tưởng vào lời nhắc nhở của ông, hắn là nó phải có một thâm ý nào đó, xem ra bây giờ đã ứng nghiệm rồi.

“Phải bảo hộ Lục Mộng Thần!” Nghĩ vậy, Thần Yên chân nhân liền trấn tĩnh lại, rồi nói: “Lục Mộng Thần tuy có thiên tư thông tuệ, nhưng tuổi tác dù sao cũng còn nhỏ, nên đạo hạnh kém cỏi, thỉnh các vị chương môn lượng thứ!”

Hư Vân tông chủ vẫn luôn có hảo cảm với Lục Mộng Thần, nếu không phải vậy thì ông đã không đem môn tuyệt học của Liên Hoa Tự là Đại Viên Mãn tâm quyết mà truyền thụ cho hắn. Vì vậy nên cũng lên tiếng phụ họa theo Thần Yên chân nhân: ” A Di Đà Phật, bản tăng thấy lời nói của Thần Yên chân nhân cũng rất có lý. Lục thí chủ quả thật là niên kỷ còn rất trẻ, tất

nhiên là không thể khống chế được bản thân, việc đó cũng rất bình thường.”

Đã có Hư Vân tông chủ ra mặt nói hộ, nên các chương môn cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Nhận thấy tất cả mọi người đều không còn dị nghị nữa, Hư Vân tông chủ liền thăm vận chân nguyên, phổ Đại Viên Mãn tâm pháp vào giọng nói, rồi lớn tiếng niệm Phật hiệu: ” A Di Đà Phật!”

Sau khi Lục Mộng Thần nghe được tiếng niệm Phật hiệu của Hư Vân Tông chủ, trong lòng liền được an tĩnh trở lại, lòng tham vừa nổi lên liền bị áp chế xuống. Đôi mắt cũng khôi phục lại vẻ trong sáng như trước.

Nhìn thấy biến hóa của Lục Mộng Thần, Hư Vân rất cao hứng. Hẳn quả là rất có duyên với Phật môn.

Xoảng! Chén trà trong tay Minh Phi cung chủ đột nhiên bị chấn nát, mọi người đều quay đầu lại nhìn, liền bắt gặp được nét mặt giận dữ của nàng. Kỳ thật, Minh Phi cung chủ nhìn thấy bộ dạng háo sắc của Lục Mộng Thần mà nhớ đến ngày đó, thù cũ hận mới đã làm cho nàng tức giận phi thường.

Hư Vân tông chủ đang muốn kết thúc sự việc trước mắt, thì đột nhiên từ trên lôi đài lại vang lên tiếng nấc nhẹ của Hàn Nguyệt Sương, tuy thanh âm rất nhỏ, nhưng với tu vi của những người đạt đến Thám Hư kỳ trở lên thì đều nghe được rất rõ.

Bỗng một giọng nói lạnh lùng vang lên: ” Sương nhi, khóc cái gì? Bản lãnh không bằng người, thì không thể trách ai.” Thì ra là giọng nói của Minh Phi cung chủ.

“Sư phụ, đệ tử từ nhỏ đến lớn chưa hề bị một nam nhân nào thấy qua chân diện mục của mình, vậy mà hôm nay... hôm nay... đệ tử phải làm thế

nào bây giờ?”

“Hừ, Sương nhi, người của Nghiễm Hàn cung chúng ta tuy đều là nữ lưu, nhưng không một ai là không phải bậc cân quốc anh thư, người không được làm mất thể diện của sư tôn! Băng nhi, Tuyết nhi, Thủy nhi, các người hãy đến bên cạnh Sương nhi đi! Hôm nay tất cả tinh anh của thất đại môn phái đều có mặt tại đây, vậy thì hãy nhân dịp này, các người cũng nên dùng chân diện mục của mình để ra mắt mọi người luôn đi.”

Minh Phi cung chủ đột nhiên thay đổi chủ ý, bảo bốn đệ tử bỏ khăn che mặt. Rốt cuộc là nàng có ý gì đây?

Hàn Nguyệt Băng cũng vừa đánh bại đệ tử của Hạo Khí môn là Trương Vô Khích ở trên một lôi đài khác. Sau khi nghe được lời của sư phụ, liền không dám trái lệnh, vội phi thân đến đứng bên cạnh Hàn Nguyệt Sương.

Bốn thiếu nữ liền đứng tụ lại một chỗ ở trên lôi đài. Chúng đệ tử bên dưới đều ngóng cổ chờ đợi, ai nấy đều hiếu kỳ không biết đằng sau những tấm khăn che đó sẽ là những dung mạo như thế nào.

Con người ai cũng có lòng hiếu kỳ, khi sắp biết được chân tướng sự việc thì lại càng trở nên kích động và khẩn trương hơn.

Ba tấm khăn sa từ từ được rơi xuống, toàn thể chúng nhân đang hiện diện đều trợn tròn mắt lên nhìn.....

Bốn gương mặt, giống y như bốn giọt nước. Tất cả đều như đúc ra từ một khuôn vậy!

Tất cả đều rất xinh đẹp, đẹp đến nỗi không gì sánh bằng, đẹp đến siêu phàm thoát tục, và không vướn chút bụi trần. Sắc đẹp của họ phảng phất như là dòng suối mát trong thanh cốc, như ánh nắng dịu dàng dưới bầu trời xanh ngát, thật là động nhân.

Minh Phi cung chủ cất giọng uy nghiêm, tuyên bố trước toàn trường: ”
Chư vị, hôm nay ở trước mặt mọi người, ta muốn kể lại một câu chuyện xưa.”

Tất cả chúng nhân có mặt tại trường, kể cả các vị chương môn, đều không hiểu rõ ý đồ của Minh Phi cung chủ, nên chỉ lẳng lặng chờ nghe những lời nàng sắp nói.

Minh Phi cung chủ nói: “Năm trăm năm trước, chính tà lưỡng đạo đã có hơn ngàn người tụ tập tại Nghiễm Hàn cung để tham gia một cuộc đại chiến kinh thiên động địa. Ta tin rằng các vị chương môn vẫn còn nhớ đến việc này chứ?”

Các vị chương môn đều gật đầu xác nhận. Trận chiến năm đó thật là quý khắp thần sâu, nhân thủ của đôi bên đều bị tổn thất rất nặng nề, cuối cùng, dưới sự thống lĩnh của Thiên Nhất chân nhân, phe chính đạo đã thành công đánh lui tà phái, giành lấy thắng lợi.

Minh Phi cung chủ lại nói tiếp: “Trong cuộc chiến chênh lệch đó, Nghiễm Hàn cung bị tổn thất thảm trọng nhất. Sau khi cuộc chiến kết thúc, người của bốn cung đi thu thập thi thể thì phát hiện ra là còn thiếu một người, chính là tiểu sư muội của ta, Minh Nguyệt tiên tử. Nhưng mười năm sau, đột nhiên Minh Nguyệt đã trở lại Nghiễm Hàn cung và giao cho ta bốn nữ hài sơ sinh. Trong lúc ta định hỏi rõ ràng thì Minh Nguyệt sư muội đột nhiên ngã lăn ra chết, tuy nhiên, trước lúc chết, nàng đã kịp giao cho ta một phong thư... ..Chư vị, có biết bên trong đã viết những gì hay không?”

Tất cả mọi người đều lắc đầu.

Minh Nguyệt cung chủ nói: “Trong thư kể lại những chuyện đã xảy ra với nàng trong suốt mười năm qua. Thì ra, trong trận chiến đó, Minh Nguyệt sư muội thân bị trọng thương, cận kề cái chết. Lúc ấy Ma Môn hữu hộ pháp là Huyết Lưu đã gặp được và đưa nàng đi, tận tâm giúp nàng trị

thương, trong suốt một thời gian dài, hai người họ đã nảy sinh chân tình, và kết thành phu thê, sau đó thì sinh hạ được một lúc bốn hài tử. Tuy nhiên, tể sư muội tuy thân ở tại Ma môn, nhưng thời khắc nào cũng không thể quên được mình là đệ tử của Nghiễm Hàn cung, lúc nào cũng muốn quay lại bổn cung để tạ tội. Sau cùng thì lý trí đã thắng được tình cảm, nàng để lại một phong thư cho Huyết Lưu, nói rõ tâm ý của mình, rồi đưa bốn nữ nhi quay lại Nghiễm Hàn cung để thỉnh tội.”

Minh Phi cung chủ thoảng ngừng một chút rồi nói tiếp: “Bốn nữ hài ấy chính là bốn đệ tử bế môn của ta, và hiện đang đứng trên lôi đài kia, chính là Sương Tuyết Băng Thủy tứ tỷ muội!”

Toàn trường đều im phăng phắc, không một tiếng động!

Minh Phi cung chủ nói đến đây, thì Sương Tuyết Băng Thủy tứ nữ ở trên lôi đài cũng đã tuôn nước mắt như mưa, khóc không thành tiếng.

Mặc dù các nàng từ nhỏ đã biết rõ thân thế của mình, nhưng vẫn phải che mặt xuất hiện trước mặt chúng nhân, khiến cho các đồng môn sư tỷ muội đều không thể biết được thân phận lai lịch của các nàng. Giờ đây nghe được sư tôn đề cập đến thân thế bí ẩn năm đó, khiến các nàng lại nghĩ đến bản thân vẫn chưa từng được gặp qua song thân, nên trong lòng vừa chua xót vừa ủy khuất, người ngoài quả thật không thể hiểu được!

Minh Phi cung chủ nói: “Ta luôn nghĩ tới xuất thân của bọn họ mà tận tâm dạy dỗ, không để cho bọn họ trở thành nghiệt tử. Nhưng sau đó, phụ thân của bọn họ, Ma môn hộ pháp Huyết Lưu, bắt được tin Minh Nguyệt đã chết, nên cũng đau xót không nguôi, rồi cũng tự sát tuần tình!”

Tứ nữ lấy hai tay che lấy mặt, nước mắt tuôn trào như suối!

Toàn trường cũng đều thở dài sườn sượt! Họ đều bị thiên cổ sự này làm cho hoàn toàn cảm động.

Trong lòng các vị chưong môn cũng cảm thấy buồn bã. Bọn họ vốn biết rõ con người của Huyết Lưu, y đường đường là Ma Môn hữu hộ pháp, có thực lực rất siêu cường, thật không ngờ rằng một người như thế, lại có thể tự sát vì tình. Nếu hôm nay Minh Phi cung chủ không kể ra chuyện này, thì bọn họ thật khó tin được là ở trong Ma môn lại còn có một người tràn trề thâm tình như vậy!

“Mục đích mà ta kể ra thiên cổ sự này, tịnh không phải là muốn cho mọi người đồng tình với họ!” Minh Phi cung chủ hơi dừng lại, rồi nói tiếp: “Sở dĩ hôm nay ta kể ra chân tướng cho mọi người nghe, chính là vì muốn cho bốn đệ tử này của ta, bắt đầu từ ngày hôm nay, có thể đường đường chính chính mà làm người, không cần phải che giấu dung mạo tuyệt thế đằng sau những tấm khăn sa nữa! Ta thân làm sư phụ, cho đến bây giờ vẫn một lòng yêu thương bọn họ, lại thêm bọn họ rất chăm chỉ khắc khổ tu luyện hơn cả bất cứ ai, và tu vi của họ cũng đã đạt tới một trình độ khiến cho ta rất hài lòng. Cho nên hôm nay, tại trước mặt chư vị anh hùng hào kiệt, cũng như ở trước mặt các đệ tử của Nghiễm Hàn cung, ta xin chính thức tuyên bố, Hàn Nguyệt Sương, Hàn Nguyệt Tuyết, Hàn Nguyệt Băng, và Hàn Nguyệt Thủy tứ nữ sẽ là phó cung chủ của bốn cung, chia nhau phụ trách tất cả sự vụ trong cung!”

A, a! Trên dưới lôi đài liền nổi lên một trường náo nhiệt, tất cả mọi người đều không ngờ rằng Minh Phi cung chủ lại độ lượng như thế, chẳng những nàng đối với tứ nữ rất tốt, mà lại còn phong cho họ chức phó cung chủ quan trọng như vậy. Việc làm đó của nàng quả là một phen khổ tâm gầy dựng cho họ, khiến cho tứ nữ sau này có thể đường đường chính chính xuất hiện tại Tu Chân giới, không vì thân thế đặc thù của họ mà phải chịu bao sự nhạo báng.

Sự khổ tâm này, thật khiến cho người ta cảm động, kể cả các vị chưong môn. Trong lòng của họ giờ đây đối với Minh Phi cung chủ lại càng tăng thêm sự kính trọng hơn trước.

Tứ nữ ở trên lôi đài đột nhiên nghe được lời tuyên bố ấy, trong lòng vừa mừng vừa sợ. Suốt mấy trăm năm qua, Minh Phi cung chủ vẫn rất thương yêu bọn họ, lần này chẳng những công khai kể rõ thân thế lai lịch của bọn họ ở trước mặt lục đại môn phái, mà còn phong cho họ làm phó cung chủ, thử hỏi như vậy làm sao lại không khiến cho bọn họ kinh hỷ cho được?

Nước mắt của tứ nữ lại tuôn trào như mưa, nhưng lần này là do quá đổi vui mừng mà khóc!

Lục Mộng Thần lúc này đã bị Diệu Nhiên kéo xuống đài, tai nghe Minh Phi cung chủ kể ra chân tướng sự việc, vốn là người rất trọng tình cảm, sau khi nghe xong sự việc thì tình cảm trong lòng lại càng tuôn trào, bất giác toàn khuôn mặt cũng đầm đầy lệ. Tận sâu trong đáy lòng, hẳn lại tưởng nhớ đến Thanh Dao.

Tư niệm vĩnh viễn tồn tại trong lòng.

Bi hoan ly hợp, chỉ có tình yêu là thần thoại vĩnh hằng.

Không có ai là quên được không gian và thời gian, vì vậy mà những lời thệ ngôn động lòng người vẫn lưu truyền đi khắp không gian, và vĩnh viễn tồn tại.

Nước mắt của ta hóa thành những cánh bướm bay lượn đầy trời.

Tình yêu là do hai tâm hồn kết nối với nhau, ung dung tự tại bay bổng khắp nơi.

Nàng là thần thoại mỹ lệ nhất trong lòng ta.

Thanh Dao, còn tới ba trăm năm nữa, ta nhất định sẽ chờ nàng phục sinh.

Hết chương 49

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Lan Y Hiện Hình

Ài!... ...Diệu Nhiên thở dài một hơi, trên mặt toát ra thần sắc bất đắc dĩ. Đây không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Lục Mộng Thần khóc, cho nên cũng không thấy bối rối lắm. Có đôi khi Diệu Nhiên ngẫm lại, Lục sư đệ bất quá chỉ mới nhập môn có ba mươi năm, mà bản thân mình lại hơn hẳn có đến hai trăm tuổi, về tình về lý thì mình cũng phải có trách nhiệm của một sư tỷ, nghĩ vậy nên Diệu Nhiên bước đến trước mặt hắn, dịu dàng ôn nhu an ủi Lục Mộng Thần.

Có vị sư tỷ xinh đẹp là Diệu Nhiên đích thân an ủi, Lục Mộng Thần sau một hồi bị thương cũng chuyển dần sang tâm trạng vui vẻ. Lúc này ba trận đấu khác ở trên đài cũng kết thúc, những người thắng cuộc là Hàn Nguyệt Băng, Lý Trường Không, và Kim Thường Di. Còn Trương Vô Kịch, Long Chiến, và Long Hồ thì bị đập tan hy vọng, mang theo tiếc nuối mà ly khai lôi đài.

Ở bên kia, bốn tỷ muội xinh đẹp, thanh trần thoát tục cũng đều lui xuống lôi đài. Từ xa nhìn lại, thì đã thấy Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn vị tiên tử đã vây quanh lấy bọn họ, cười cười nói nói rất vui vẻ, xem ra những đau buồn lúc nãy như đã biến mất vô tung vô ảnh.

Người chết đã đi, người sống vẫn đang sống. Và người đang sống thì tất nhiên là vĩnh viễn muốn sống cho thật tốt.

Lượt đấu thứ hai cũng là bốn trận đấu, do Diệu Nhiên đấu với Đồng Dao, Long Thiên đấu với Pháp Vân, Lệ Bình Mạt đấu với Huyền Phong, và Pháp Nguyên đấu với Lệ Thủy Lưu.

Các vị chương môn nhìn đệ tử của mình ở trên sàn đấu, trong lòng ai nấy đều tỏ ra nôn nóng, mong muốn đệ tử của mình có thể giành được thắng lợi. Nhất là Lệ Thừa Phong, tay lão đang bưng chén trà, nhưng đã bất động từ lâu, tinh thần hoàn toàn tập trung trên người Lệ Bình Mạt. Trong những trận trước, các môn phái khác đều có đệ tử thuận lợi tiến vào vòng bát cường, chỉ có Thiên Lăng sơn và Dương Diễm môn là chưa có ai.

Lão khẽ liếc sang chỗ chương môn của Dương Diễm môn là Long Quy Hải, chỉ thấy ông ta vẫn thản nhiên ung dung ngồi tựa vào ghế, không hề tỏ ra chút khẩn trương nào, xem ra ông ta đối với trận đấu của Long Hải rất có niềm tin!

Lệ Thừa Phong đặt chén trà xuống, thả lòng tâm tình một chút, rồi tập trung toàn bộ tinh thần để quan sát mọi biến hóa trên lôi đài.

Diệu Nhiên lúc này đã vào trận đấu, đối thủ của nàng là đệ nhị cao thủ của Hạo Khí môn tên là Đồng Dao, nàng ta cũng là một nữ đệ tử, tuổi tác tương đồng với Diệu Nhiên, dung mạo thanh tú thoát tục. Là một nữ đệ tử mà có thể có tu luyện được Hạo Nhiên thần khí bá đạo đến trình độ ấy, thì có thể nói là ở Hạo Khí môn chưa có bao giờ. Điều đó cho thấy Đồng Dao là một người có thiên tư rất cao, thật làm cho người ta ngưỡng mộ.

Trước sự thảm bại của Giang Sơn, Diệu Nhiên đã có ấn tượng khá sâu sắc với võ công của Hạo Khí môn, tất nhiên là không dám khinh địch.

Diệu Nhiên đề thăng Tinh Tiên thần công lên đến tầng thứ bảy, Kim Cương thần kiếm ở sau lưng bốc thẳng lên cao, quét một đường hình bán nguyệt chói lòa ánh quang mang trông rất kỳ diệu, rồi nó ở trên không rung lên từng đập và không ngừng phát ra những tiếng oong oong. Toàn thân

Diệu Nhiên bay bổng lên cao, tay cầm thanh Kim Cương thần kiếm lúc này đã biến thành to lớn, dài đến hơn mười thước, bắt đầu phát ra hàng vạn đạo quang mang.

Phong Động Vân Dũng! Đây chính là sự cải biến của chiêu thứ năm trong Phong Thần kiếm quyết!

Kiểm chiêu này đã được Kim Cương thần kiếm phổ đầy nguyên khí dương cương bá đạo vào trong! Nhưng theo sự huy động từ từ của thanh Kim Cương thần kiếm cự đại, không khí ở trong không trung tựa như có một bàn tay lớn đang tác động tới, nó bắt đầu chậm chạp di chuyển, tuy tốc độ rất chậm, nhưng tràn trề uy lực, không gì là không thể phá nổi.

Gió càng lúc càng lớn, lại không ngừng xoáy tròn, mường tượng như một hải tử hiếu động nóng nảy, gấp rút di chuyển về phía Đồng Dao.

Đồng Dao như gặp phải đại địch, hai bàn tay như bạch ngọc mềm mại khoanh ngang ngực, chuẩn bị tùy thời có thể thi triển ra một kích kinh người.

Kim Cương thần kiếm đột nhiên ồ ạt xuất ra vô số cụm mây màu kim sắc, từ trong không trung không ngừng xuất ra từng đạo, từng đạo biến mây mang theo lực lượng như bài sơn hải đảo công thẳng về hướng Đồng Dao.

Đồng Dao không hề lộ vẻ sợ hãi, hai tay trước ngực đột nhiên trở nên trong suốt, ngay cả ánh sáng mặt trời cũng có thể xuyên thấu, rồi đôi tay của nàng chợt chuyển động như những cánh bướm, Hạo Nhiên chính khí cũng ào ạt xô tới trước.

Hạo Khí Bài Vân chương đệ nhị thức, Tiêm Vân Bối Xảo.

Vô số luồng khói trắng mỏng, nhỏ như tơ từ từ xuất hiện trong không trung, theo từng động tác của Đồng Dao mà càng lúc càng nhanh, chỉ trong thoáng chốc đã hình thành một tầng mây dày đặc. Lúc này, Đồng Dao

mới đẩy hai tay về phía trước, khiến cho quầng mây xông thẳng về hướng Diêu Nhiên với khí thế rất mãnh liệt.

Đóa mây kim sắc mang theo sự mềm mại và cương mãnh, xông thẳng vào đám mây bạch sắc tràn trề hạo khí, cả hai cùng mang theo uy lực cường liệt đánh thẳng vào nhau, rồi cùng phát ra một tiếng nổ lớn trên không trung, khiến cho bụi bay mù mịt khắp nơi. Những đệ tử có tu vi kém một chút đều bị chấn động đến ngất xỉu tại chỗ.

Bụi mù tiêu tán, hai người đều lui về phía sau một bước.

Hai nữ tử xinh đẹp đều có võ công cường mãnh bá đạo và đấu với nhau đến độ xuất thần nhập hóa. Trong bốn lôi đài, chỉ có trận đấu của hai nàng là kịch liệt nhất. Ngay cả những đệ tử đang vây quanh ở ba lôi đài kia cũng đều kéo nhau đổ xô về đây quan chiến.

Lục Mộng Thần hiển nhiên là hết lòng trợ trận cho Diêu Nhiên, nên cẩn thận đưa mắt đánh giá Đồng Dao. Hắn hiểu được nếu như Diêu Nhiên sư tỷ muốn thắng được nàng ta thì tất cũng sẽ phải phí một phen công phu.

Quả nhiên không hổ là đệ tử bài danh đệ nhị của Phong Thần Tông! Đồng Dao thầm tán thưởng đối thủ ở trong lòng. Sức mạnh của Kim Cương thần kiếm thật là rất bá đạo. Xem ra, ngoại trừ Hạo Khí Bài Vân chương, mình còn phải kết hợp với môn tuyệt học của bốn môn mà chính bản thân vừa mới tham ngộ ra được, chính là Hạo Khí Diệt Ma chỉ.

Nghĩ tới môn chỉ pháp này, Đồng Dao không khỏi cảm thấy hưng phấn trong lòng. Nàng đã tình cờ tham ngộ được nó ở trong bí cung của Hạo Khí môn, có thể nói đó là bí học mấy ngàn năm không truyền ra ngoài của Hạo Khí môn, ngay cả sư tôn Nhạc Phi cũng chưa tham ngộ ra được.

Cũng may là không có ai biết đến chiêu sát thủ này! Chỉ cần thi triển Hạo Khí Bài Vân chương trước, và sau đó thì thi triển Hạo Khí Diệt Ma chỉ, nhất định sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Hai tay của Đồng Dao ở trước ngực vạch ra một vòng bán nguyệt, rồi một đạo Hạo Nhiên chính khí hùng hậu uy mãnh cũng theo hai tay được đẩy ra ngoài. Lần trước, Giang Sơn đúng là đã bị thương bởi chiêu Hạo Khí Bài Vân này.

Cũng cùng một chiêu thức, nhưng do tay của Đồng Dao thi triển ra, thì lại khác hẳn với Lý Trường Không. Trong lúc thần bất tri quỷ bất giác, đột nhiên Đồng Dao đã dùng ngón tay út trên tay phải nhẹ nhàng hướng tới Diệu Nhiên mà điểm đến một chỉ. Một loạt chỉ phong cương mãnh phóng tới, ẩn tàng đằng sau Hạo Nhiên chính khí, công thẳng đến Diệu Nhiên một cách lẳng lẹ.

Cơ hồ không một ai phát hiện ra động tác này của Đồng Dao.

Diệu Nhiên giữ chặt Kim Cương thần kiếm, sử ra chiêu Phổ Chiếu Vạn Vật, phát xạ ra vô số đạo kim quang và tạo thành một quang cầu khổng lồ, rồi đánh thẳng vào luồng bạch sắc chân khí. Vốn dĩ là chỉ cần dựa thuộc tính chí dương của Kim Cương thần kiếm thì vẫn có thể tiêu diệt triệt để toàn bộ uy lực của Bài Vân chưởng, nhưng thật không ngờ, ở đằng sau lớp bạch sắc chân khí kia lại đột nhiên xuất hiện vô số đạo chỉ phong cương mãnh, có uy lực kinh hồn, thật sự là hiếm thấy!

Tránh né ư? Không kịp nữa rồi, cả việc biến chiêu mà Diệu Nhiên cũng không kịp ra tay.

Xong rồi! Diệu Nhiên tâm nguội ý lạnh khép chặt đôi mắt. Nàng vạn lần không thể ngờ được Đồng Dao lại có tâm kế xảo diệu như vậy. “Sư tỷ! “ Lục Mộng Thần ở dưới đài nhìn thấy cảnh ấy liền kinh hoảng hô lớn, trong lòng khẩn trương vô cùng.

Đột nhiên có những tiếng róc rách như tiếng nước chảy vang lên, lúc này mọi người mới phát hiện ra điều kỳ quái, toàn thân Diệu Nhiên đột nhiên xuất hiện từng đạo quang mang trong suốt rực rỡ do thủy lưu tạo

thành, nhanh chóng tản ra khắp cơ thể nàng. Thì ra một đạo thủy lưu chợt xuất hiện như kỳ tích, lấp lánh trong suốt, toát ra những đạo quang mang rực rỡ, trông chẳng khác nào những viên trân châu ở dưới đáy nước.

Đạo thủy lưu lấp lánh trong suốt không ngừng di chuyển lên xuống rồi trái phải. Thì ra đó chính là vật mà Lục Mộng Thần đã tặng cho Diệu Nhiên, là Tố Thủy Lan Y, và bây giờ nó đang xảy ra dị biến, hiển lộ hình thái sơ cấp của nó.

Tố Thủy Lan Y vẫn ở trên người Diệu Nhiên như cũ, nhưng thủy lưu ở trên bề mặt của y phục lại đang phát sinh biến hóa. Dưới sự lưu chuyển kinh nhân của thủy lưu, Hạo Khí Diệt Ma chỉ vừa kích thẳng vào nó, liền phát ra một tiếng “ba”, rồi tạo nên vài gợn sóng nhỏ, và nhanh chóng lan rộng ra ngoài rồi từ từ tan biến. Tuy nhiên tốc độ chuyển động của thủy lưu vẫn không thay đổi, và vẫn chuyển động theo một quỹ tích nhất định.

Tố Thủy Lan Y thật là kỳ diệu, quả không hổ danh là phòng ngự tiên phẩm thuộc hàng cực phẩm của thiên giới! Lục Mộng Thần nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì trong lòng rất ngạc nhiên, đồng thời cũng rất vui mừng, vui mừng vì lúc trước khi vội vàng giúp Diệu Nhiên sơ tỵ che đậy cơ thể mà đã tặng nàng món bảo bối ấy. Xem ra, hôm nay nó lại vừa vận cứu được Diệu Nhiên.

Nhạc Phi Bằng thiếu chút nữa thì đã nhảy dựng lên, vì thấy rõ ràng chiến thắng đã sắp vào tay, nhưng đột nhiên lại gặp phải việc này, thật là không dám tin vào mắt mình, chỉ thất thanh kêu lên: ” Cái đó.....cái đó là cái gì thế? Chẳng lẽ nó chính là.....bảo vật được lưu truyền trong truyền thuyết..... là.... Thủy Mẫu Thần Y?!”

Lão và các vị chưởng môn khác đều thập phần chấn kinh, ngay cả Thần Yên chân nhân cũng không ngoại lệ. Cho đến bây giờ bà vẫn chưa biết việc trên người Diệu Nhiên lại có một tấm bảo y như thế. Hơn nữa, theo hình

dáng của nó, thật rất giống với lời mô tả về tấm Thủy Mẫu Thần Y ở trong truyền thuyết.

Sắc mặt Hư Vân tông chủ cũng trở nên tái xanh, lẩm bẩm nói: ” Rất giống.....rất giống với Thủy Mẫu Thần Y ở trong truyền thuyết! Trong điển tịch sử ký có ghi lại rằng, trong cuộc đại chiến của chánh tà vào mấy ngàn năm trước, nhờ có Thủy Mẫu thần giáng hạ nhân giới để giúp cho chánh phái, mà chúng ta đã đánh lui được tà phái. Lúc bấy giờ, trên người Thủy Mẫu thần có mặc một tấm thần y, và căn cứ theo lời miêu tả của tiên nhân, tấm thần y ấy rất giống với tấm bảo y ở trên người của Diệu Nhiên kia!”

Ồi chà chà! Thật là không thể tư nghị! Chúng đệ tử đang quan chiến ở dưới đài sau khi nghe được những lời của Hư Vân tông chủ vừa nói, thì trong lòng đều thập phần kinh hãi, quả thật là không có lời nào có thể hình dung ra được tâm trạng của bọn họ! Đặc biệt là Đồng Dao, nàng ngàn vạn lần cũng không thể ngờ rằng, Hạo Khí Diệt Ma chỉ lại bị đánh bật trở về như thế!

.....Dưới dòng lưu thủy lấp lánh trong suốt của Tổ Thủy Lan Y, Diệu Nhiên lại có một sự cảm thụ rất kỳ lạ.....

Hết chương 50

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Thần Công Thăng Cấp

Diệu Nhiên có cảm giác như là đang tắm trong hồ nước nóng vậy, toàn thân của nàng cảm thấy rất thoải mái và ấm áp khó tả. Dòng thủy lưu đang di động ở bên ngoài, liên tiếp truyền vào trong người nàng những luồng điện, di chuyển theo các đường kinh mạch rồi hội tụ tại đan điền. Thì ra, sau khi ngân dịch ở trong đan điền dung hợp với những luồng điện truyền từ ngoài vào, liền bắt đầu tuôn chảy ra khắp nơi, phảng phất như một con giao long đang lướt sóng giữa muôn trùng khơi.

Đột nhiên, có một năng lượng rất mạnh từ Hải Đế huyết ở phía dưới đan điền dâng mạnh lên, theo đốc mạch mà nhanh chóng xông lên Ngọc Châm huyết ở phía sau não, khiến cho Diệu Nhiên cảm thấy não của mình như phát ra một tiếng nổ “oanh”, sau đó thì mất đi tất cả cảm giác, cái gì cũng không thấy, không nghe, không biết. Vào lúc này, nàng đã thành công tiến vào tầng thứ tám của Tinh Tiên thần công, là cảnh giới Vô Biên Vô Sắc.

Ý nghĩa huyền diệu của Tinh Tiên thần công tầng thứ tám là: vô biên vô sắc, nhìn không thấy biên giới, không có giới hạn về chiều dài và chiều rộng, chỉ có một cỗ tâm linh cô độc tự do bay lượn.

Diệu Nhiên tỉnh táo lại từ trong tầng thứ tám của Tinh Tiên thần công, ý thức dần dần chuyển động, dòng thủy lưu ở trên tấm Tố Thủy Lan Y cũng chuyển động theo từng ý niệm của nàng, quả thật là kỳ diệu.

Đồng Dao không cam lòng, liền giơ mười ngón tay lên rồi liên tục xạ ra hơn mười đạo bạch sắc chỉ kinh. Vút, vút, vút! Những đạo chỉ kinh kích thẳng lên màng bảo vệ của dòng lưu thủy, tạo thành những gợn sóng lăn tăn, từng vòng từng vòng nối tiếp nhau khuyếch tán ra ngoài.

Thật là đẹp mắt! Các đệ tử quan chiến ở dưới đài đều trầm trồ khen ngợi, trong muôn vàn ánh sáng lấp lánh phản chiếu của dòng lưu thủy, Diệu Nhiên càng trở nên mỹ lệ và thần bí, phảng phất như là Thủy Thần nữ vậy.

Thân thể của Diệu Nhiên từ từ bốc lên cao, Kim Cương thần kiếm phát ra những tiếng oong oong và chậm rãi chuyển động theo bàn tay của nàng, bắt đầu vẽ lên những đường quỹ tích kỳ diệu trong không trung, đó chính là chiêu thứ bảy trong Phong Thần kiếm quyết: Thiên Địa Vô Cực.

Sau khi đột phá được tầng thứ tám của Tinh Tiên thần công, Diệu Nhiên cuối cùng cũng đã có thể thi triển chiêu này.

Đồng Dao trong lòng biết rõ chiêu này vừa kỳ diệu lại vừa rất bá bạo, nên không chờ đến khi Diệu Nhiên thi triển hết thể công thì nàng đã vận hết toàn bộ công lực tập trung vào hai tay, rồi liên tục đan chéo vào nhau bảy lần, sau đó nhanh chóng đẩy ra một luồng Hạo Nhiên chân khí cực kỳ hùng hậu.

Đó chính là chiêu thức cường mãnh nhất và cũng liên miên bất đoạn của Hạo Khí Bài Vân chương, Bài Vân Thất Điệp.

Bài Vân Thất Điệp, bảy loại thủ pháp trùng điệp khác nhau mang theo bảy cổ kinh lực, đã tạo thành một lực lượng rất hùng hậu, có thể bổ đôi một quả núi. Chính bởi vì chương pháp của Hạo Khí môn quá bá bạo, nên người của họ đã không cần phải phí lực để dùng đến tiên kiếm. Bởi vậy, trải qua mấy vạn năm, Hạo Khí Bài Vân chương của Hạo Khí môn đã không ngừng tiến hóa, càng lúc càng cường mãnh hơn và bá bạo hơn.

Thiên Địa Vô Cực, bản thân nó đã mang một lực lượng thập phần cường đại, phảng phất như là một cái miệng mở rộng, có thể nuốt chửng toàn bộ không gian. Thế nhưng, Bài Vân Thất Diệp lại tràn trề Hạo Nhiên chính khí, mệnh môn bát ngát, uy lực thật là khó có gì sánh bằng.

Khi hai luồng lực lượng mãnh liệt tương ngộ ở trong không trung, phảng phất như là một chiếc miệng lớn đang nuốt chửng một cái quyền đầu cũng rất lớn, trên cơ bản thì hai cỗ lực lượng này tương đương với nhau, nên nhất thời cả hai đều giằng co không thôi.

Nếu ở dưới đài mà nhìn lên quan sát, thì sẽ thấy rằng cái luồng bạch sắc Hạo Nhiên chính khí kia tựa như là đang bị bỏ vào một cái túi vô hình thật lớn.

Kim Cương thần kiếm của Diệu Nhiên vẫn không dừng lại, nhưng động tác đã trở nên chậm chạp hơn, và kiếm ý của chiêu Thiên Địa Vô Cực càng thêm nồng đậm, lực lượng như nuốt chửng đối phương càng lúc càng lớn. Đồng Dao nhìn thấy tình hình không ổn, hai tay lập tức giao thoa vào nhau thêm bảy lần, lại một lần nữa tung ra chiêu Bài Vân Thất Diệp.

Chính khí ở phía trước vẫn chưa tan hết, thì phía sau lại ào ào dồn đến, hai cỗ lực lượng cộng lại tương đương như Bài Vân Thập Tứ Diệp, có khả năng làm cho núi lở đất nứt! Diệu Nhiên cảm thấy Kim Cương thần kiếm bắt đầu đình trệ lại, nàng không cam lòng chịu thua như vậy, nên cố tận hết sức điều động Tinh Tiên thần công đến mức tột cùng, rồi tiếp tục vũ động bảo kiếm.....

Kim Cương thần kiếm như hiểu được ý của chủ nhân, nên toàn thân đột nhiên phát sáng, sự chuyển động cũng trở nên nhanh hơn, năng lượng của nó lại đột nhiên vọt lên tới đỉnh cao.

Phác phác! Hoa!

Hạo Nhiên chánh khí bị nuốt chửng toàn bộ, cả thân thể của Đồng Dao cũng bị rung rẩy lắc lư một hồi rồi ngã xuống sàn đài. Nàng đã liên tiếp hai lần thi triển Bài Vân Thất Diệu, chân nguyên đã gần như sử dụng hết, vốn đã không còn trụ vững cơ thể của mình được nữa.

Trong khoảnh khắc ngã xuống đó, Đồng Dao đã hiểu rằng mình đã thua.

Hạo Khí môn chủ Nhạc Phi Bằng nhìn thấy vậy thì cảm thấy trời đất quay cuồng, thật không thể ngờ rằng Đồng Dao lại thua trong trận này. Ông ta vốn rất xem trọng nàng, vì nàng là đệ tử duy nhất đã tham ngộ được môn tuyệt học Hạo Khí Diệt Ma chỉ ở tại bí cung của Hạo Khí môn. Vì vậy mà ông ta rất tin tưởng là nàng sẽ có thể tạo được thành tích tốt trong cuộc tỷ đấu giữa thất phái, nhưng giờ đây lại không ngờ là nàng đã bị Diệu Nhiên của Phong Thần Tông đánh bại.

Mà điều khiến cho ông ta không hiểu nổi chính là tấm Thủy Mẫu Thần Y ở trong truyền thuyết lại đang ở trên người của Diệu Nhiên! Ài..... xem ra mọi hy vọng bây giờ chỉ còn dồn hết lên vai của Trường Không mà thôi.

Nhưng Thần Yên chân nhân ngược lại thì rất cao hứng, bà đã thấy rất rõ ràng. Dưới tác dụng của Tổ Thủy Lan Y, Diệu Nhiên đã thành công đột phá tầng thứ tám của Tinh Tiên thần công, và nhờ vậy mà nàng mới có thể sử dụng được chiêu Thiên Địa Vô Cực.

Trọng tài tuyên bố Diệu Nhiên thắng trận.

Trên mặt Diệu Nhiên nở một nụ cười rạng rỡ như hoa đào, rồi nhẹ nhàng nhẩy xuống đài, lúc này thủy lưu ở trên Tổ Thủy Lan Y cũng đã biến mất.

Giờ đây trên người nàng chỉ là một bộ y phục bình thường, nếu không nhờ vào sự biến đổi kỳ diệu vừa rồi thì cũng không ai ngờ rằng đằng sau lớp y phục ấy lại là một món bảo vật của tiên gia.

Diệu Nhiên bước đến bên cạnh Lục Mộng Thần, mỉm cười nói: “Lục sư đệ, tấm Tố Thủy Lan Y này thật là kỳ diệu. Đa tạ đệ!” Lục Mộng Thần giống như vừa được uống mật ong vậy, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, cười hì hì nói: “Sư tỷ khách sáo rồi, chỉ cần tỷ nguyện ý, đệ rất sẵn sàng dâng lên cả tính mạng của mình cho tỷ, tuyệt không hối hận!”

“A.... đệ vừa nói cái gì?” Diệu Nhiên đẩy Lục Mộng Thần một cái, rồi nói tiếp: “Đừng nói bậy, đệ là hy vọng trong tương lai của Phong Thần Tông chúng ta. Nếu đệ giao tính mạng cho ta, hẳn là Thiên Phong sư bá sẽ liều mạng với ta, mà cả Thiên Nhất chương môn cũng sẽ không tha cho ta. Nghe sư phụ nói, chương môn sư bá có cảm tình rất đặc biệt đối với đệ đấy.”

“Cảm tình gì ?” Lục Mộng Thần thấy kỳ lạ nên hỏi.

“Ta cũng không biết, nhưng nếu có cơ hội, ta sẽ hỏi sư phụ.”

Những trận thi đấu khác cũng rất gay gắt và hấp dẫn. Cuối cùng thì Long Thiên, Lệ Binh Mạt và Pháp Nguyên cũng chiến thắng đối thủ của mình và được lọt vào hàng bát cường. Đến lúc này thì thất đại tu chân môn phái cũng đã tuyển ra được tám đệ tử xuất sắc nhất, gồm có: Lục Mộng Thần, Diệu Nhiên, Hàn Nguyệt Băng, Long Thiên, Kim Thường Di, Pháp Nguyên, Lệ Binh Mạt, và Lý Trường Không.

Trong tám người ở trên lôi đài, trừ Lục Mộng Thần ra, thì ai nấy cũng đều có dung mạo phi phàm, nam thì khôi ngô tuấn tú, nữ thì mỹ lệ như hoa. Vì vậy mà khi có Lục Mộng Thần đứng lẫn ở trong đó, lại càng làm cho mọi người đặc biệt chú ý. Nhất là những nữ đệ tử của các môn phái khác, bọn họ đều cảm thấy rằng Lục Mộng Thần đứng chung với những người kia thật là chướng mắt. Tuy nhiên, điều khiến cho họ cảm thấy ngạc nhiên nhất chính là việc nữ tử xinh đẹp mỹ lệ như Diệu Nhiên lại đứng sát một bên của Lục Mộng Thần, trông rất thân mật.

Cho dù là đồng môn sư tử đệ thì cũng không nên có bộ dạng như vậy chứ. Có một số đệ tử cảm thấy phần nộ trong lòng, nhưng lại không dám nói ra.

Lệ Binh Mạt đứng ở ngoài cùng của nhóm tám người, vẫn lạnh lùng quan sát Lục Mộng Thần, phảng phất như là vẫn còn ghi nhớ việc hắn đã đánh bại Lệ Tình Thiên. Lục Mộng Thần cảm nhận được địch ý của gã, ánh mắt cũng xạ ra hàn quang, chiếu thẳng đến Lệ Binh Mạt không một chút khách khí.

Diệu Nhiên thấy được phản ứng của Lục Mộng Thần, liền kéo nhẹ góc áo của hắn, rồi nói: “Lục sư đệ, không cần phải hạ thấp mình mà đi đôi co với hắn, cứ đợi đến lúc tỷ đấu thì hãy cho hắn biết lợi hại.” Lục Mộng Thần nhìn khuôn mặt mỹ lệ của sư tỷ, mỉm cười gật đầu nghe theo.

Tại hàng ghế dành cho quý tân, các vị chương môn nhìn vào tám người đệ tử này mà trong lòng tràn trề cảm khái. Bao nhiêu năm nay, tại sao Phong Thần Tông đang trên đà suy vi mà giờ đây lại có thể nổi lên được? Xem xem, trong tám đại đệ tử kia, đã có đến hai người là đệ tử của Phong Thần Tông rồi. Nói không chừng, cuộc thi đấu giữa thất phái lần này, có lẽ cuộc chiến tối hậu cũng sẽ do người của Phong Thần Tông giành được chiến thắng mà thôi. Chư vị chương môn quả thật là có chút không cam lòng.

Minh Phi nhìn Lục Mộng Thần ở trên đài mà trong lòng vô cùng giận dữ, nhưng lại không có chỗ nào để phát tiết được, chỉ còn cách nắm chặt bàn tay ở trong ống tay áo, hàn mang trong mắt cũng phát xạ ra tứ phía.

Huyền Phong tiên tử đứng ở dưới lô đài than thở: “Thật không ngờ, tiểu tử thuộc Kim Đan kỳ năm xưa, mới đó mà đã lọt vào vòng bát cường, thật chẳng khác nào một giấc mộng.....A, đúng rồi, thê tử của hắn đi đâu rồi nhỉ, tại sao lại không thấy đâu?”

Huyền Tuyết tiên tử nói: “Chắc là còn ở lại Phong Thần Tông. Theo muội thấy thì Lục sư đệ sẽ còn có thể đạt được thành tích tốt hơn.”

Trọng tài đến gần, thu xếp việc bốc thăm cho vòng đấu của bát cường. Mọi người đều nhẹ nhàng chọn lấy cho mình một cuộn giấy nhỏ và mở ra xem kết quả, khi mới đọc được những chữ trên giấy, thì ai nấy cũng đều cảm thấy lạ lùng. Kết quả bốc thăm của vòng này như sau: Lục Mộng Thần đấu với Kim Thường Di, Diệu Nhiên đấu với Lệ Bình Mạt, Lý Trường Không đấu với Pháp Nguyên, và Long Thiên thì đấu với Hàn Nguyệt Băng.

Chiếu theo quy định thi đấu, mọi người sẽ được nghỉ ngơi hai ngày, sau đó mới bắt đầu vòng thi đấu của bát cường. Vòng loại này sẽ có tất cả là bốn trận, sẽ lần lượt diễn ra, và hiển nhiên là sẽ rất gay cấn. Mà xảo hợp thay, cặp đầu tiên lại chính là Lục Mộng Thần đấu với Kim Thường Di.

Ngày nghỉ thứ nhất.

“Diệu Nhiên, ra đây mau, Thần Yên sư bá và các vị chương môn cũng đến rồi!” Vết thương của Giang Sơn vừa mới lành được phân nửa, và đang nghỉ ngơi trong viện lạc, chợt ngẩng đầu nhìn ra thì thấy các vị chương môn đang theo sau Thần Yên chân nhân, cùng tiến vào viện lạc dành cho các đệ tử của Phong Thần Tông.

Chuyện gì vậy? Diệu Nhiên vừa hỏi, vừa đẩy cửa bước ra.

Hết chương 51

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Kỳ Cổ Tương Đường

Thần Yên chân nhân mỉm cười đứng trong vườn, sau lưng bà là Hư Vân tông chủ, Nhạc Phi Bằng, Kim Thế Phi, và Minh Phi cùng chủ sáu vị chương môn. Và theo sát họ là sáu chú tiểu sa di, mỗi người ôm trên tay một chiếc hộp sắt màu đen rộng khoảng hai thước vuông, trông có vẻ khá nặng, khiến cho các tiểu sa di hơi bị chật vật.

“Đế xuống, đế xuống!” Hư Vân tông chủ cất tiếng phân phó. Các tiểu sa di cẩn thận đặt những chiếc hộp sắt xuống đất, rồi đứng thở hồng hộc.

Thần Yên chân nhân cười nói với Diệu Nhiên: “Chư vị sư thúc bá đã nhìn thấy qua tấm Tố Thủy Lan Y của con, mọi người đều cho rằng nó hẳn là có quan hệ với tấm Thủy Mẫu Thần Y năm xưa..... Vì vậy mà Hư Vân tông chủ đã mang cuốn Thương Mang sử ký đến đây muốn kiểm chứng một phen.”

Thì ra là vậy! Ở trước mặt các vị trưởng bối, Diệu Nhiên làm sao dám bất tuân, nên vội vàng gật đầu đồng ý.

Sau khi được Diệu Nhiên ưng thuận, các vị chương môn liền rất cao hứng. Theo những gì ký tải ở trong sử ký, thì đó là chuyện từ rất xa xưa. Nếu quả hôm nay có thể chứng thực được việc này, vậy nó sẽ có ảnh hưởng gì tới nhân loại?? Không, sự việc đó hẳn là sẽ gây phẫn chấn cho toàn thể Tu Chân giới chứ chẳng chơi.

Nếu đây thật sự là Thủy Mẫu Thần Y, vậy có nghĩa là Thủy Mẫu thần vẫn quan tâm đến Tu Chân giới của nhân gian, vẫn còn quan tâm đến vận mệnh của thất đại môn phái thuộc chánh đạo! Ài.....nếu không có Thủy thần thì thất phái đã không có ngày hôm nay.

Diệu Nhiên bước về phía trước, đưa một góc áo cho Hư Vân tông chủ kiểm tra thử. Ông ta vừa sờ vào góc áo vài cái, mừng rỡ như là không có gì khác so với chất vải bình thường, nhưng khi ông ta dùng Đại Viên Mãn tâm pháp khẽ truyền vào chiếc áo thì bị một luồng lực lượng âm nhu làm phản chấn trở lại. “Thật là kỳ dị!” Trong lòng của Hư Vân tông chủ nghĩ thầm như thế.

Xem ra chắc phải dùng đến Thương Mang sử ký rồi.

Thương Mang sử ký không biết do ai sáng tác, tương truyền rằng nó được sáng tác bởi các vị thần ở trên thiên giới. Cứ cách vài vạn năm khi có nhân duyên cần dùng tới, tất nó sẽ xuất hiện ở một chỗ nào đó trong nhân gian để chờ đợi người hữu duyên. Bên trong bộ sử ký này có ghi chép những lịch sử bí ẩn nhất, bao gồm cả các pháp môn tu thần vô thượng, tuy nhiên, cần phải có được chín quyển thì mới có thể có được bí quyết tu thần hoàn chỉnh nhất.

Thương Mang sử ký tổng cộng có chín quyển, hiện nay Nghiễm Hàn cung và Liên Hoa Tự mỗi nơi giữ một quyển, còn lại những quyển khác thì không biết lưu lạc nơi nào, nghe đồn rằng ở Ma môn và Địa Ngục sơn mỗi nơi cũng có một quyển.

Hư Vân tông chủ mở hộp sắt, một quyển sách bằng sắt màu xanh và khá dày liền xuất hiện trước mắt mọi người. Đây là lần đầu tiên mà Kim Thế Phi và Nhạc Phi Bằng nhìn thấy quyển sách này, vì trước nay chỉ nghe nói tới nó qua các lời truyền khẩu của các vị chưởng môn đời trước, nên cũng chỉ hiểu được một chút về quyển sử ký đó. Giờ đây nhìn thấy cuốn sách

màu xanh nằm yên trước mắt, xem ra cũng chẳng có gì là bí mật, trong lòng cũng không khỏi có ý xem thường nó.

Hư Vân tông chủ ngưng đọng thần sắc. Ông đưa hai tay ra phía trước, lòng bàn tay đặt lên Thương Mang sử ký, rồi phát ra hai luồng kim quang đánh thẳng lên mặt quyển sách. Sau đó, chỉ thấy quyển sách phóng ra hàng vạn tia thanh sắc quang mang, rồi mới từ từ hé mở, từng đạo từng đạo kim quang bay bổng lên không rồi kết tụ thành những dòng văn tự, khiến cho mọi người phải nhanh chóng đưa mắt nhìn theo.

Thần lịch mười lăm vạn năm, chính tà lưỡng đạo kịch chiến tại Nghiễm Hàn cung, lúc bấy giờ vì phe chính đạo địch không nổi phe tà đạo, nên Thủy Mẫu thần mới từ thiên giới giáng hạ phạm trần và đánh lui phe tà đạo. Lúc đó bà đang mặc một tấm thần y, khi tấn công thì dòng thủy lưu ở trên thần y cũng di động, và làm vô hiệu hóa tất cả các đòn tấn công của địch thủ.

Điều này cũng khá giống với sự chuyển biến kỳ diệu trên tấm bảo y của Diệu Nhiên.

Hư Vân tông chủ đề thẳng Đại Viên Mãn thần công đến cực hạn, những dòng kim quang văn tự đột nhiên bị hút cả vào bàn tay trái của ông. Sau đó, Hư Vân tông chủ thuận tay vẫy ra một cái, trút hết tất cả những dòng văn tự ấy vào tấm Tổ Thủy Lan Y của Diệu Nhiên. Theo dự đoán thì nếu các dòng văn tự ấy tan biến vào trong tấm bảo y, thì điều đó chứng minh rằng nó chính là Thủy Mẫu Thần Y.

Không ngờ sự thật lại khiến cho Hư Vân tông chủ bị thất vọng.

Dòng kim quang văn tự lấp la lấp lánh, không ngừng di động va chạm khắp nơi ở bên ngoài lớp bảo y của Diệu Nhiên, tựa như là chúng đang tìm cách xâm nhập vào trong, nhưng lại không có cách nào thực hiện được.

Thật ra phán đoán của Hư Vân tông chủ không hề sai lầm, tấm bảo y này đích thật là món phòng ngự tiên khí Thủy Mẫu Thần Y mà năm xưa Thủy Mẫu thần đã mặc trong cuộc chiến chính tà. Tuy nhiên, sau đó lại bị Tham Thần đại đế lợi dụng chức quyền mà cướp đi nó một cách trắng trợn. Sau đó, ông ta phổ vào tấm thần y một ít thần lực, rồi lại đem tặng nó cho Tử Huyền phi tử. Sau này, trải qua trận chiến khốc liệt giữa các vị thần tại thiên giới và các vị thần do loài người phi thăng mà thành, rốt cuộc, Tử Huyền thần phi bất hạnh mà hy sinh, tất nhiên là Tổ Thủy Lan Y cũng rơi trở về tay của Tham Thần đại đế một lần nữa.

Chính vì có thần lực của Tham Thần đại đế cải tiến Tổ Thủy Lan Y, nên Thương Mang sử ký tất nhiên là không thể nào nhận ra nó.

Mọi người đều rất thất vọng.

Lệ Thừa Phong thắc mắc: “Thần Yên chân nhân, tấm bảo y này của lệnh đồ là từ đâu mà có thể? Sao trước đây chưa từng nghe ai nhắc đến?” Thần Yên chân nhân nghe vậy thì đưa mắt nhìn sang Diệu Nhiên, khiến nàng cũng không dám che giấu nữa, vội nói: “Lệ sư bá, vật này là do Lục sư đệ đã tặng cho đệ tử.”

Lệ Thừa Phong “à” lên một tiếng, trong lòng vẫn không hiểu được, trên người Lục Mộng Thần có một bộ giáp tựa như da rắn đã là kỳ lạ rồi, tại sao hẳn lại còn có thêm một bộ bảo y mà không thể nào xuất hiện ở trong Tu Chân giới như vậy chứ?

Hư Vân tông chủ cũng có suy nghĩ tương tự, nên hỏi Thần Yên chân nhân: “Thần Yên chân nhân, xin hỏi Lục Mộng Thần của quý phái sao lại có món bảo vật đó vậy?”

Thần Yên chân nhân nhớ đến lời của Thiên Nhất chân nhân, nên nói: “Lục Mộng Thần có thiên phú đặc biệt xuất chúng, nên cũng gặp nhiều kỳ

ngộ. Việc hẳn có thể sở đắc được bảo vật, thì đó cũng là do dị nhân ban tặng.....”

Nghe Thần Yên chân nhân nói vậy, các vị chưởng môn cũng không tiện hỏi tiếp, chỉ đành lần lượt cáo từ. Mấy chú tiểu sa di lại khệ nệ bưng cái hộp sắt có đựng Thương Mang sử ký trở về.

Thần Yên chân nhân cười nói: “Diệu Nhiên, không có gì đâu. Các vị chưởng môn chẳng qua chỉ là hiếu kỳ thôi.” Diệu Nhiên ứng tiếp đáp lại lời sư phụ rồi quay về phòng nghỉ ngơi.

Lại nghỉ ngơi thêm một ngày nữa, chỉ thoáng chốc mà đã đến trận đấu tranh tứ cường rồi. Sáu lôi đài trước đó đã được tháo bỏ, và xây lên một lôi đài mới kiên cố hơn. Xung quanh lôi đài có tám thạch trụ, mỗi thạch trụ đều được chạm trổ một con thanh long.

Phật tông thường giảng thuyết về Thiên Long Bát Bộ, ý nói rằng tám con thần long chuyên bảo vệ đệ tử của Phật tông. Tám con rồng đá này hợp lại thành Thiên Long Kết Giới đỉnh đỉnh đại danh của Liên Hoa Tự.

Hư Vân tông chủ bố trí Thiên Long Kết Giới ở trên lôi đài là có thâm ý của ông ta. Tám đệ tử kiệt xuất của thất phái đều là thân hoài tuyệt kỹ, lại thêm có dị bảo bên người, nếu lỡ như trong lúc quyết đấu kịch liệt mà ở trên lôi đài không có kết giới bảo vệ, thì e rằng các đệ tử quan chiến tất sẽ bị đả thương.

Trọng tài tuyên bố trận thứ nhất bắt đầu. Lục Mộng Thần và Kim Thường Di đứng ở hai bên lôi đài chăm chú quan sát lẫn nhau, trong lòng mỗi người đều không dám sơ xuất khinh địch.

Bên dưới lôi đài, các đệ tử chen lấn chần chịt, ai nấy đều tỏ ra hưng phấn và khích động, nhất là các đệ tử của Hương Phong cốc, vì bọn họ có đồng người nên tụm lại một nhóm xầm xì to nhỏ.

Diệu Nhiên cùng với Bạch Lạc Sinh và Giang Sơn cũng tìm một chỗ tốt để dễ quan sát và cổ vũ cho Lục Mộng Thần.

Thần Yên chân nhân yên lặng nhìn về phía Lục Mộng Thần, thầm nghĩ trong lòng: “Hài tử này rốt cuộc lại là người như thế nào đây? Tại sao lại ẩn chứa nhiều điều thần bí và mang đến nhiều điều khiến người ta kinh ngạc như thế? Ở trong điển tịch của Phong Thần Tông, từ trước đến nay hoàn toàn không có ai chỉ mới đạt tới tầng thứ bảy của Tinh Tiên thần công mà lại có thể sử ra chiêu Thiên Địa Vô Cực cả, thế nhưng hắn lại làm được, thật là một kỳ tích khó tin. Trong trận quyết đấu với Diệu Nhiên cách đây không lâu, dưới áp lực của Đại Lực Kim Cương kiếm pháp, hắn đột nhiên đã thi triển ra một chiêu kiếm như mộng như ảo, toàn thể không gian và thời gian đều bị vặn vẹo và thay đổi trật tự, lực lượng đó thật là đáng sợ!”

Ánh mắt của Thần Yên chân nhân càng nhìn càng rực sáng hơn. Bà ta rất có lòng tin đối với Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần đã từng quan sát và lĩnh giáo tuyệt học của Hương Phong cốc. Hắn hiểu rõ thực lực của Kim Thường Di rất cao, và cũng chưa từng gặp qua địch thủ. Huống chi, Kim Thường Di lại còn có Xạ Nhật thần kiếm và Hương Phong nổ, hắn là sẽ không dễ ứng phó. Xem ra, nếu thật sự không được thì chỉ có thể dùng đến các món tiên khí ở trong Càn Khôn giới mà Tham Thần đại đế đã ban tặng.

Nghĩ đến đây, Lục Mộng Thần liền lộ ra khí phách của vương giả, kiên quyết và bình tĩnh, tràn đầy tự tin nhưng không hề tự phụ. Diệu Nhiên nhìn thấy thần tình của Lục Mộng Thần thay đổi, đột nhiên trở nên phong phạm của bậc vương giả, nên bất giác nhịp tim đập loạn cả lên, trong lòng thấy rất bối rối, đúng là một loại cảm giác khó nói nên lời.

Nhất Tiên Tể Mệnh!

Kim Thường Di hiểu rằng nếu muốn đối phó với những cao thủ bậc nhất như Lục Mộng Thần thì tất phải dốc toàn lực và thi triển hết tuyệt kỹ của Hương Phong cốc, quyết không thể để cho Lục Mộng Thần có cơ hội nghỉ ngơi. Vì vậy mà khi gã vừa ra tay liền thi triển ngay kiếm thức cực kỳ bá bạo của Xạ Nhật kiếm quyết.

Xạ Nhật thần kiếm phát ra những luồng hồng quang, nhiệt độ ở xung quanh bị tác động bởi Xạ Nhật thần kiếm mà bắt đầu nóng lên. Kim Thường Di đứng thẳng người, và thanh Xạ Nhật thần kiếm cũng hóa thành một mũi hồng sắc cự tiễn, phát xạ ra những luồng kiếm khí cường đại, xé gió lao thẳng về phía trước như sấm sét.

Mũi tên như tia hồng sắc thiểm điện, tốc độ kinh người của nó cũng đại diện cho một cái chết rất đáng sợ.

Đây là lần thứ hai Lục Mộng Thần lĩnh giáo chiêu kiếm này, có lẽ chỉ có chiêu Thanh Phong Từ Lai thì mới có thể hóa giải được nó. Nghĩ vậy nên hần từ từ nâng Vân Vụ kiếm lên, ý chưa đến mà chiêu đã xuất, chỉ thấy hơn mười luồng gió nhẹ chậm rãi thổi ra.

Những luồng gió nhẹ tựa như những lớp dê, cứ từ từ hóa giải hồng sắc quang mang của thanh cự kiếm kia. Sau khi những luồng gió nhẹ tan biến đi thì hồng sắc cự tiễn cũng tan biến theo, thực lực của hai người xem ra đều ngang ngửa nhau.

Kiểm quang của hai người đều bị tiêu thất, nhưng kiếm thế vẫn vẫn chưa ngừng lại. Một bên là ngân sắc Vân Vụ kiếm, còn một bên là hồng sắc Xạ Nhật thần kiếm, cả hai vẫn theo quỹ tích ban đầu mà lao tới trước, xem ra chúng sắp sửa kích vào nhau. Hai thanh kiếm ấy, một thanh là do vân vụ nguyên khí ngưng kết lại mà thành, còn một thanh lại được bài danh đệ nhị thần kiếm tại Tu Chân giới. Một khi hai thanh kiếm này quất thẳng vào nhau thì... Ồi chà, thật là không dám tưởng tượng đến.

Tất cả chúng nhân đều thầm kinh hô trong lòng, rõ ràng là rất khẩn trương. Ai nấy cũng đều đoán thử, khi hai thanh kiếm ấy va chạm vào nhau thì sẽ xảy ra những chuyện kinh tâm động phách gì?

Hết chương 52

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Thần Binh Tương Chàng

Không biết là cố tình hay vô ý, hai thanh thần kiếm dường như có linh tính, cứ làm theo ý của chủ nhân chúng mà chém mạnh vào nhau. “Keng, keng” Hai tiếng binh khí va chạm nhau nổi lên, tiếp theo sau đó là một tràng long ngâm cất lên vang vọng.

Thanh Vân Vụ kiếm ở trong tay Lục Mộng Thần chợt biến mất không thấy đâu nữa, thì ra nó đã hóa thành một quầng bạch sắc vân vụ, và từ trong đám vân vụ này lại đột nhiên xuất hiện một cái đầu rồng với hai chiếc sừng dựng thẳng đứng. Con bạch sắc cự long ngẩng cao đầu phát ra một tiếng rống thật lớn, toàn bộ quầng vân vụ kia dường như là cơ thể của nó vậy, hoàn toàn bao phủ lấy đường tiến của Xạ Nhật thần kiếm.

Oa! Nha! Đó là cái gì vậy? Tại sao Vân Vụ kiếm của Lục Mộng Thần lại biến thành một con rồng? Nhất thời, các đệ tử ở dưới đài đều cả kinh thất sắc.

Con bạch sắc cự long này chính là Long nhi. Sau vài năm ẩn phục trong bao kiếm Quy Long, Long nhi đã hấp thụ được vô số vân vụ nguyên khí từ lam châu, hiển nhiên là thực lực đã tăng trưởng rất nhiều. Hôm nay vừa gặp được Xạ Nhật thần kiếm, không biết vì sao nó lại muốn xông ra ngoài để tương hội với thanh thần kiếm ấy.

Bởi vậy khi kiếm thế phóng về phía trước và khi hai thanh kiếm chạm vào nhau, thì Long nhi lập tức biến trở lại nguyên dạng của mình là vân vụ

nguyên khí. Vân vụ cuộn cuộn chuyển động, bao phủ lấy toàn bộ Xạ Nhật thần kiếm, nhưng Xạ Nhật thần kiếm là thần binh lợi khí trong truyền thuyết, tất nhiên là nó cũng không cam lòng để cho Long nhi bao vây dễ dàng như vậy.

Trên mặt Diệu Nhiên lộ ra thần tình cực kỳ kinh ngạc, không ngờ rằng Vân Vụ kiếm của Lục Mộng Thần lại chính là do một con vụ long hóa thành. Thật là không thể tưởng nổi! Ài.. Lục sư đệ, rốt cuộc thì trên người của người còn bao nhiêu điều bí mật nữa? Tại sao người lại có vô số bảo vật kỳ lạ như vậy?

Thần Yên chân nhân cũng giật nảy mình, mặc dù là đã được Thiên Nhất chân nhân nhắc nhở từ trước, nhưng bà ta vẫn bị bất ngờ như thường. Còn các vị chưong môn khác thì lại càng ngạc nhiên hơn. Ai cũng biết bấy lâu nay tại Tu Chân giới vẫn có sự tồn tại của loài rồng, thế nhưng đó cũng chỉ là loài thanh long trong tứ đại tiên thú mà thôi. Tại sao nay lại có con bạch sắc vân vụ long xuất hiện ở đây thế này? Thật là khó hiểu à.

Chúng nhân cũng không còn thời gian để suy nghĩ nhiều, vì lúc này trên sàn đấu đã phát sinh biến hóa. Xạ Nhật thần kiếm dưới sức ép cường liệt của vân vụ nguyên khí thì cũng bắt đầu phát huy uy lực chân chính của bản thân, nó phóng xạ ra hàng vạn đạo hồng sắc quang mang cực kỳ mãnh liệt, từng đạo từng đạo xuyên qua lớp vân vụ. Nhìn thấy những tia quang mang kia gần đánh trúng các đệ tử ở bên ngoài lôi đài, đến lúc này thì Thiên Long Kết Giới mới khởi động, từ những cặp mắt của tám con rồng liền bắn ra vô số quang mang đan chéo vào nhau, và tạo thành một tấm chắn phòng vệ tại các mép đài.

Các đệ tử suýt bị quang mang kích trúng liền thở phào nhẹ nhõm. Thiên Long Kết Giới của Liên Hoa Tự quả nhiên là bất phàm.

Xạ Nhật thần kiếm không ngừng bay lên bay xuống, kim quang bắn loạn xạ tứ tung. Long nhi tựa như là cũng đang đối diện với một trận đấu ác

liệt, miệng liên tục phun ra vân vụ nguyên khí bao phủ lấy Xạ Nhật thần kiếm.

Lục Mộng Thần và Kim Thường Di cũng không ngờ rằng hai thanh thần kiếm ấy lại đụng độ với nhau kịch liệt đến thế. Trong thời khắc này, hai người bọn họ dường như không phải là người thi đấu, mà cả hai đều có cái cảm giác hoàn toàn bị cho ra rìa.

Không thể như vậy được! Dù sao thì hai thanh thần kiếm ấy cũng đều là những món vũ khí ưa thích nhất của bọn họ, lỡ như cả hai thanh kiếm đều ngoan cố vì muốn thắng được đối phương mà hứng lấy kết quả ngọc đá đều tan thì sao?

Hai người cùng nghĩ như thế, nên nhanh chóng vận công cố gắng kéo bảo kiếm của mình về. Quần vân vụ từ từ rút về và tụ lại thành thanh Vân Vụ kiếm, Lục Mộng Thần thầm truyền âm tới Long nhi:

“Long nhi, tại sao người tại thoát ra ngoài vậy?”

“Mộng Thần, khi ta nhìn thấy thanh kiếm đó, trong lòng không nén được mà phải xuất hiện. Không ngờ nó lại có năng lực cường mạnh như thế, trong nhất thời, thật khó có thể chế ngự được nó.”

“Người đừng ra nữa, có biết làm như vậy sẽ khiến nhiều người bị kinh sợ không? Cứ ở đó xem ta thi đấu được rồi.”

“Được!” Long nhi bị Lục Mộng Thần giáo huấn một chập thì giống như bị tạt một gáo nước lạnh lên đầu vậy, tâm tình cũng lập tức trở lại bình tĩnh như trước.

Kim Thường Di ở bên kia cũng vội kiếm tra lại Xạ Nhật thần kiếm, thấy thân kiếm vẫn không bị gì nên cũng yên tâm trở lại. Trận chiến vừa rồi thật là nằm ngoài ý liệu của gã, thực lực của Lục Mộng Thần quá mạnh, xem ra

gã cần phải sử dụng thêm Hương Phong nữa thì mới mong có thể đánh bại được hẳn!

Nghĩ tới đây, Kim Thường Di liền thi triển ngay chiêu thức đã dùng để đối phó với Hàn Nguyệt Tuyết, Kiếm Bát Nỗ Trương.

Chỉ thấy gã từ từ nâng bảo kiếm lên, rồi chém mạnh một đường từ trên xuống, vừa trầm trọng lại vừa có vẻ hoa lệ, kích thẳng một nguồn lực lượng cường hãn như sóng thần ùn ùn xô về hướng Lục Mộng Thần, tiếp đó lại lấy chiếc hồng sắc tiểu nỏ ra và kéo liên tục hơn mười lần. Từ chiếc tiểu nỏ lập tức phát ra hơn mười gợn sóng lẫn lẫn màu đỏ, rồi nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Những gợn sóng ấy lập tức tràn ngập không gian, cùng với kiếm khí trùng trùng điệp điệp do Xạ Nhật thần kiếm đánh ra, khiến cho việc tránh né đã trở thành không có khả năng.

Lục Mộng Thần trong thoáng chốc cũng vận khởi Tinh Tiên thần công lên đến tầng thứ bảy, toàn bộ thân thể cũng bắt đầu xoay tròn và bốc lên hạ xuống theo Vân Vụ kiếm, rồi sau đó là những cánh hoa tuyết khiết bạch ẩn chứa vô số băng tinh ở bên trong bay lất phất tràn ngập cả không gian.

Chiêu này chính là Đại Tuyết Phân Phi, chiêu thứ sáu của Phong Thần kiếm quyết.

Hoa tuyết và băng tinh mang theo sức mạnh chí âm chí nhu, từ từ nhắm thẳng vào Xạ Nhật kiếm mà kích tới, “ba, ba, phác, phác!” những âm thanh liên miên bất tuyệt không ngừng phát ra, dường như muốn xuyên qua Thiên Long Kết Giới, tiếng chấn kinh còn làm cho các đệ tử quan chiến phải điếc cả tai.

Kiếm quang của Xạ Nhật thần kiếm lập tức bị tiêu thất, thế nhưng hoa tuyết vẫn còn nhảy múa trên không, và không ngừng công kích vào các gợn sóng trong không gian. “Oanh, oanh, oanh!” những tiếng nổ thật lớn cùng

lúc vang lên, tất cả những gợn sóng đều bị áp lực của hoa tuyết ép chặt làm cho biến dạng, mà hoa tuyết cũng bị những gợn sóng làm chấn gãy rơi rụng xuống sàn đài. Rốt cuộc thì cả hai lực lượng đều tan biến trong không khí.

Hương Phong nở quả nhiên lợi hại! Trong lòng Lục Mộng Thần thâm kinh sợ, đột nhiên, trong một sát na tâm ý chuyển động, Thần Nhật chiến giáp liền xuyên qua cơ thể mà hiện ra bên ngoài, trông tựa như là một bộ xà lân y vậy. Thật ra, bởi vì mức tu luyện của Lục Mộng Thần vẫn có hạn, nên Thần Nhật chiến giáp chỉ có thể xuất hiện với trạng thái sơ cấp mà thôi.

Màu sắc tươi tắn, hình thù kỳ lạ, thật đã khiến cho hắn trở nên rất nổi bật ở trên lôi đài.

Kim Thường Di nhìn Lục Mộng Thần trong bộ hồng sắc chiến giáp, trong lòng có chút hồi hộp, gã biết được bộ giáp trên người của Lục Mộng Thần có sức phòng thủ rất cường đại, nhưng gã cũng rất tự tin. Vì Xạ Nhật thần kiếm chính là thanh thần kiếm đứng thứ hai trong Tu Chân giới, sức công phá rất mạnh, và lại còn có Hương Phong nở phối hợp, Lục Mộng Thần e rằng sẽ không thể chống đỡ nổi.

Kim Thường Di lạnh lùng hừ một tiếng, rồi kéo chiếc hồng sắc tiểu nữ liên tiếp ba cái, phát ra ba gợn sóng cường đại nhắm vào ba bộ vị thượng, trung, hạ của Lục Mộng Thần mà kích tới.

Ba gợn sóng lần này có ẩn tàng rất nhiều lực xoáy và mang theo một uy lực long trời lở đất. Đây chính là chiêu thứ hai trong lục đại sát chiêu của Hương Phong nở, Hủy Thiên Diệt Địa.

Lục Mộng Thần căn bản là không thể tránh né, vì ba gợn sóng kia càng lúc càng khuyếch đại, lực xoáy lại vừa mạnh vừa rít gào không ngừng trong không gian. Lục Mộng Thần không kịp nghĩ nhiều, liền sử ra chiêu Kim Quang Vạn Đạo, Vân Vụ kiếm trong tay phóng xạ ra muôn vạn đạo kim quang cường liệt, kích thẳng vào những gợn sóng kia.

Quả là những gợn sóng đầy khủng bố! Chúng có lực lượng thật là đáng sợ, chẳng những đã hóa giải hết những tia quang mang, mà còn tiếp tục giữ đúng lộ trình mà kích thẳng vào Lục Mộng Thần.

“Đến đi!” Lục Mộng Thần kêu lớn trong lòng. Hắn cũng muốn mượn cơ hội này để cho Thần Nhật chiến giáp có dịp phát huy hết uy lực của nó. Lúc trước khi còn ở tại Phong Thần Tông, cả Đại Lực Kim Cương kiếm pháp của Diệu Nhiên cũng không thể đột phá được sự bảo vệ của Thần Nhật chiến giáp, huống chi chỉ là mấy gợn sóng do Hương Phong nổ phóng ra.

Nhưng Lục Mộng Thần đã đánh giá sai đối thủ. Hương Phong nổ chính là bảo vật trấn sơn của Hương Phong cốc, cũng là một món tiên khí trong truyền thuyết, huống chi lại thêm việc Kim Thường Di đã luyện Hương Phong thần công đến tầng thứ tám, nên gã có thể phát huy được phần lớn uy lực của Hương Phong nổ.

Chỉ với phần lớn uy lực của nó thôi thì cũng đủ khiến cho Lục Mộng Thần lãnh đủ rồi. Hà huống những gợn sóng do Hương Phong nổ bắn ra hoàn toàn khác với lực lượng do kiếm đánh ra. Về phương diện tấn công và xâm nhập xuyên thủng lại tựa như gió vậy, không có gì là không thể xuyên qua, không có gì là không thể tàn phá được.

Ba gợn sóng sau khi tiếp xúc với Thần Nhật chiến giáp thì cũng gặp phải sự chống đỡ mãnh liệt của nó. Tuy lực lượng đã bị giảm đi phần lớn, nhưng chúng vẫn từ từ xuyên thấu qua bộ chiến giáp, làm trầy da thịt của Lục Mộng Thần và tiếp tục đánh vào kinh mạch của hắn.

Trong nhất thời, Lục Mộng Thần cảm thấy toàn thân như bị đao cắt, còn nội tạng thì lại như bị trùng độc cắn phải, đau đớn vô cùng.

Hương Phong nổ tuy là tiên khí, thế nhưng Thần Nhật chiến giáp lại là vật mà năm xưa Thần Nhật thiên quân vẫn thường mặc. Nó vốn là một món thần khí thuộc bậc trung phẩm, có sức phòng ngự rất lớn, và tất nhiên là

chiếc Hương Phong tiểu nữ kia không thể nào sánh bằng. Chỉ vì bản thân của Lục Mộng Thần tu luyện còn quá ít, vốn không thể nào phát huy được toàn bộ uy lực của chiến giáp mà thôi.

Nếu như Thần Nhật thiên quân biết được bộ giáp đỉnh đỉnh đại danh của ông ta bị một món tiên khí nhỏ nhoi đánh bại tại nhân giới, thì chắc chắn sẽ nổi giận lôi đình.

Máu tươi tuôn chảy, theo khe hở của từng miếng vảy trên bộ giáp mà thấm ra ngoài. Lục Mộng Thần cảm thấy đầu óc choáng váng, chân bắt đầu không đứng vững nữa, cả người lắc lư như muốn té tới nơi.

Kim Thường Di nhắc Hương Phong nữ lên một cách đặc ý, trong lòng mừng thầm: “Xem ra tiểu tử này sau khi trúng đòn của Hương Phong nữ thì sẽ không còn chịu nổi nữa, ha ha! Ta thắng trận này rồi.”

Bốn vị tiên tử Phong Hoa Tuyết Nguyệt của Nghiễm Hàn cung đều có quen biết với Lục Mộng Thần, lúc này nhìn thấy hắn đang lắc lư xiêu vẹo dường như sắp ngã thì đều không nhìn được, ai nấy đều lo lắng cho hắn. Cả Pháp Nguyên cũng chấp tay lại, nhẹ giọng niệm: “A Di Đà Phật! Xem ra, Lục Mộng Thần thí chủ đã gặp lành ít dữ nhiều rồi!”

Diệu Nhiên vốn đang rất hồi hộp lo lắng, chỉ hận là không thể xông lên đài ngay vào lúc này. Nay đột nhiên lại nghe Pháp Nguyên nói như thế thì lại càng hốt hoảng hơn, Nàng hơi khẽ động, tựa như là muốn nhảy lên đài, chợt nghe tiếng Thần Yên chân nhân truyền âm: “Diệu Nhiên, đứng lại đó. Dù thế nào cũng không được phá hoại quy luật thi đấu.” Diệu Nhiên nghe vậy liền đình chỉ cử động của mình, cảm thấy lực bất tòng tâm.

“Lục sư đệ, người nhất định phải ráng chịu đựng! Phong Thần Tông chúng ta quyết không thể thua được.” Diệu Nhiên nhủ thầm trong lòng, đồng thời cũng âm thầm cổ vũ cho Lục Mộng Thần.

“A! Diêu.... Diêu Nhiên sư tỷ, hãy mau nhìn lên trên lôi đài kia.....
Lục.....Lục sư đệ làm sao thế?” Bạch Lạc Sinh đang đứng phía sau Diêu
Nhiên, lúc này cũng đang rất hồi hộp, nên lời nói cũng trở nên lắp bắp luôn.

Diêu Nhiên nghe vậy thì vội ngẩng đầu nhìn lên lôi đài, một cảnh tượng
vô cùng kỳ dị đang xảy ra trước mắt mọi người.....

Hết chương 53

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Thần Giáp Nhận Chủ

Dòng máu đỏ tươi từ vết nứt của Thần Nhật chiến giáp không ngừng thấm ra theo từng miếng vảy. Dưới ánh dương quang, nó phản chiếu lấp lánh tuy trông rất đẹp mắt nhưng lại cũng có phần thê lương.

Những tấm vảy bị huyết dịch thấm qua liền dựng đứng hẳn lên, dưới ánh quang mang lấp lánh, chúng trở thành những góc nhọn cỡ bằng ngón tay út vậy, xem ra vô cùng kiên cố.

Quá trình biến hóa này xảy ra rất nhanh, bất cứ ai nhìn thấy cũng đều há to miệng kinh ngạc đến nỗi nói không nên lời, thật là khiến cho người ta vô cùng kinh dị.

Thì ra những tấm vảy đỏ của Thần Nhật chiến giáp đều dựng đứng cả dậy và tạo thành rất nhiều góc nhọn đâm tua tủa ra ngoài. Lúc này, máu vẫn chảy, khiến cho những góc nhọn đó dường như có tác dụng tự truyền tải huyết dịch vậy.

Giờ đây, Lục Mộng Thần trông giống như một con quái vật mọc đầy sừng, thật khó có thể dùng từ ngữ nào để hình dung được. Bộ dáng của hắn vừa quái dị lại cũng vừa khủng bố.

Thần Yên chân nhân nhìn thấy cảnh ấy mà như muốn rớt tim ra ngoài. Vào cái lúc Lục Mộng Thần bị Hương Phong nỏ bắn trúng thì bà ta đã nghĩ rằng Lục Mộng Thần đã cầm chắc sự thất bại trong tay, nguyên nhân là vì

ai cũng biết uy lực của Hương Phong nỏ rất lớn, không phải ai cũng chống đỡ nổi. Những gợn sóng do nó bắn ra chắc chắn sẽ gây tổn thương đến kinh mạch và nội tạng của Lục Mộng Thần. Thế nhưng bộ hồng sắc chiến giáp của hắc giờ đây lại phát sinh biến hóa và tạo ra muôn vàn góc nhọn, cho nên bà ta cũng yên tâm nhiều. Thần Yên chân nhân biết rõ sau khi Lục Mộng Thần phát sinh dị biến thì thực lực của hắc sẽ tăng trưởng còn mạnh hơn trước nhiều.

Thiên Nhất sư huynh à, huynh thật là liệu sự như thần! Rốt cuộc thì hài tử Lục Mộng Thần kia lại là thần thánh phương nào đây?

Minh Phi cung chủ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì không tránh được cảm giác kinh tởm. Đáng lý ra là nàng rất hận Lục Mộng Thần, hận không thể dùng ánh mắt mà giết hắc ngay lập tức, nhưng giờ đây lại không dám nhìn thẳng vào hắc, bởi vì quái vật đầy sừng ấy thật khiến người ta không chịu nổi.

Riêng Kim Thế Phi thì trong lòng chấn kinh, thầm tự hỏi tại sao Lục Mộng Thần lại trở thành hình dạng như quái vật vậy? Không lẽ hắc là yêu quái sao? Không thể nào, đệ tử của Phong Thần Tông chắc chắn không phải là yêu quái rồi. Nghĩ tới đây thì gã lập tức phủ định ngay sự suy đoán vừa rồi.

Hư Vân tông chủ đang chăm chú quan sát Lục Mộng Thần thì cũng thầm lo sợ trong lòng, tự nhủ hài tử Lục Mộng Thần này quả là được thiên phú dị tài, không biết cuối cùng hắc sẽ biến thành như thế nào? Thật là khiến người ta nôn nóng chờ đợi.....

Kim Thường Di đi quanh Lục Mộng Thần một vòng, trong lòng nghĩ mãi cũng không hiểu nổi chuyện gì đang phát sinh, nhưng gã cũng phát hiện ra cơ thể của Lục Mộng Thần đang dần dần đứng yên trở lại.. thật là kỳ quái!

Lục Mộng Thần rơi vào tình trạng mất nhiều máu và bị tổn thương kinh mạch trầm trọng, nên cảm thấy bản thân không còn chịu nổi nữa. Hẳn quả có chút hối hận nhưng đã quá muộn, nghĩ đến bản thân vì sơ ý khinh địch mà thất bại bởi chiếc Hương Phong nỏ, vì vậy mà hẳn không cam lòng chút nào.

Đang trong lúc tuyệt vọng, thì một việc mà Lục Mộng Thần không ngờ đến đã xảy ra, đó chính là sau khi máu của hắn thấm vào Thần Nhật chiến giáp, hắn đột nhiên có cảm giác như là Thần Nhật chiến giáp đang tiến nhập vào trong huyết dịch của mình chứ không phải là máu của hắn thấm vào nó. Sự thân thiết đó, sự khấn khít đó đã khiến cho hắn cảm thấy rất thoải mái dễ chịu.

Chuyện gì vậy, sao lại như thế nhỉ?

Thì ra ngày đó trong Tham Thần cấm cung, Tham Thần đại đế vì giúp cho Lục Mộng Thần tiếp thu món thần khí này, nên đã cưỡng dùng vô thượng thần lực mà khoắc nó lên nguyên thần của hắn. Chỉ vào những lúc nguy cấp thì Thần Nhật chiến giáp mới hiện ra để cứu nguy cho Lục Mộng Thần, nhưng dù sao đi nữa thì nó cũng là bảo vật của Thần Nhật Thiên Quân, thủy chung nó vẫn chỉ biết Thần Nhật Thiên Quân là chủ nhân của nó mà thôi.

Nhưng không ngờ trong lúc Thần Nhật chiến giáp hiện thân để cứu nguy cho Lục Mộng Thần, tình cờ huyết dịch của hắn đã thấm vào nó, khiến cho nó cảm thấy có một cảm giác rất lạ chưa từng có, tựa như là loài chim khôn cuối cùng đã tìm được cành tốt để đậu, cảm giác đó rất chân thật, rõ ràng là đã cảm nhận ra được chủ nhân của mình vậy.

Vì vậy, Thần Nhật chiến giáp liền tiến hành ngay việc nhận chủ lần thứ hai, nó lập tức kết hợp với cơ thể của Lục Mộng Thần rồi dung hòa làm một. Dưới sự kích thích của máu tươi, Thần Nhật chiến giáp lại một lần nữa thăng cấp, hiển lộ ra một trạng thái cao cấp hơn.

Sau khi Thần Nhật chiến giáp hoàn toàn kết hợp với Lục Mộng Thần, chỉ cần nó thắng cấp thì Lục Mộng Thần cũng sẽ thắng cấp theo. Lúc này, tất cả những tấm vảy trên bộ giáp đã hoàn toàn chuyển đổi thành gai góc, toàn thân của Lục Mộng Thần lập tức tràn trề sức lực, chỉ trong chớp mắt mà Tinh Tiên thần công của hắn đã chuyển từ tầng thứ bảy lên đến tầng thứ tám rồi.

Thần Nhật chiến giáp quả là thần kỳ, không hổ danh là thần khí của tiên giới.

Lục Mộng Thần đột nhiên mở bừng hai mắt, bắn ra hai đạo tinh quang sáng ngời kinh nhân, khiến cho Kim Thường Di cảm thấy khẩn trương hẳn lên.

Cái tên gia hỏa này đang làm cái gì vậy? Sao lại như không có vẻ bị thương tích gì cả! Nhìn thế nào cũng không giống là người đang thụ thương và đổ máu a.

Lúc này hắn còn lắc lư chao đảo như sắp ngã tới nơi, nhưng sao giờ đây lại như tràn đầy sức sống vậy?

Không chỉ có Kim Thường Di là nghĩ như vậy, mà hầu như toàn bộ những người đang quan chiến cũng đều nghĩ như thế. Tuy nhiên, lo lắng và thắc mắc của Kim Thường Di và những người khác lại có chỗ bất đồng, vì gã còn phải đối mặt với Lục Mộng Thần, trận đấu quyết liệt giờ đây mới là chính thức bắt đầu!

“Đến nữa đi!” Lục Mộng Thần bước tới trước một bước rồi hét lớn! Đôi mắt ẩn phía sau những ngọn gai sắc nhọn ánh lên tia nhìn lạnh lùng vô cảm, như xoáy thẳng vào da thịt của Kim Thường Di. Xem ra Lục Mộng Thần lại đang khiêu chiến với gã đây.

Sắc mặt của Kim Thường Di đanh lại, gã vội tiếp tục phát động Hương Phong nổ, lại có ba gợn sóng cường liệt phóng ra theo phương thức hình

tam giác đánh thẳng về phía Lục Mộng Thần. Ba gợn sóng này được phát ra với sự phấn nộ của Kim Thường Di nên tốc độ xoáy tròn rất cao và mạnh, cả màu sắc cũng đột nhiên thay đổi từ màu đỏ rồi chuyển dần sang màu đỏ thẫm. Bọn chúng nhanh chóng khuếch đại lên, và biến thành rất quý dị.

Hủy Thiên Diệt Địa! Chiêu này mang theo một khí thế rất hung mãnh và tạo ra những gợn sóng đầy khủng bố đáng sợ!

Trong lòng của Diêu Nhiên, Bạch Lạc Sinh và Giang Sơn cũng hồi hộp đến nỗi toát cả mồ hôi, bao nhiêu tinh thần đều đặt hết lên người Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần không hề cử động, và cũng không tránh né.

Mắt thấy những gợn sóng màu đỏ thẫm kia mang theo lực lượng cường đại kích trúng vào Thần Nhật chiến giáp, không ai là không thảm kinh hô thất thanh, tất cả mọi người đều nghĩ rằng Lục Mộng Thần thế nào cũng sẽ bị đánh rách thịt chảy máu như lần trước thôi.

Nhưng biến hóa đã nảy sinh, khiến cho mọi người đều không thể tin vào mắt của mình nữa. Thì ra các góc nhọn trên bộ giáp lúc này lại đột nhiên chuyển động như vô số mũi khoan, vừa xoáy tròn lại vừa liên tục di chuyển vị trí.

Những gợn sóng kia đánh mạnh vào các góc nhọn, liền bị lực xoáy và sự chuyển động của các góc nhọn đánh tan đi cả, thật chẳng khác nào bọt biển gặp phải nước rồi bị hút hết tinh túy vậy!

Thế là thế nào? Những góc nhọn kỳ lạ kia sao lại biết xoay tròn và chuyển động xung quanh cơ thể như vậy chứ? Ngoại hình kiên cố của chúng lại có thể đánh tan sạch sẽ hết các gợn sóng mang theo sức hủy diệt cường liệt của Hương Phong nổ. Thật là không thể tin nổi!

Toàn thân mọc đầy góc nhọn đã đủ làm người ta kinh sợ rồi, giờ đây các góc nhọn đó đột nhiên lại biết di động nữa, thì lại càng làm cho người ta sợ hơn. Mà những góc nhọn này cũng tựa như những cái mỏ sắc nhọn vậy, bất cứ lực lượng nào cũng có thể bị chúng nuốt chửng.

Thật là khủng bố! Thật là đáng sợ! Nhất thời, có một số đệ tử, nhất là các nữ đệ tử, đều không dám mở mắt nhìn vào Lục Mộng Thần, chỉ quay đầu sang hướng khác để tránh phải nhìn thẳng vào hắn.

Trong lòng Diệu Nhiên lại còn kích động hơn. Nàng thấy sư đệ không có bị gì thì cũng bớt được lo lắng, nhưng lúc này nhìn thấy bộ dạng của hắn vừa quái dị vừa khủng bố như vậy thì trong lòng cũng có chút hơi sợ. Xem ra Tổ Thủy Lan Y trên người mình và Thần Nhật chiến giáp của Lục Mộng Thần đều là bảo bối cao cấp! Ài, Lục sư đệ..... thật không biết phải hình dung người như thế nào đây.

Sự chấn kinh trong lòng các vị chưong môn cũng không tài nào che dấu được, toàn bộ đều hiện rõ ra ngoài mặt. Bọn họ đều cảm thấy đã sống bấy nhiêu năm rồi mà vẫn còn rất nhiều chuyện kỳ lạ chưa thấy qua bao giờ, mà bộ giáp kỳ lạ của Lục Mộng Thần ở trước mắt kia chính là một ví dụ.

Thật không thể hiểu được, tại sao sau khi bị thương nặng và đổ khá nhiều máu thì bộ giáp của hắn lại phát sinh dị biến, không chỉ làm lành các vết thương, mà thực lực cũng gia tăng hơn trước rất nhiều?

Minh Phi cung chủ hơi cúi đầu, không muốn nhìn những góc nhọn quái dị đó.

Thần Yên chân nhân sớm đã được nhắc nhở, nên giờ không thấy kỳ lạ nữa. Bà vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, hớp một ngụm trà nhỏ, rồi bình thản quan sát các biến hóa trên đài. Bà thấy được sau khi bộ giáp đó xảy ra dị biến, thì thực lực của Lục Mộng Thần đã mạnh hơn nhiều. Có lẽ Tinh Tiên thần công của hắn đã đạt đến tầng thứ tám rồi.

Pháp Nguyên, Long Thiên, và các đệ tử lọt vào vòng trong cũng quan sát trận đấu đến không chớp mắt. Không ai dám bỏ qua một chi tiết nhỏ nào ở trên lôi đài, vì kẻ thắng cuộc trong trận này rất có thể sẽ chạm trán với họ trong trận tranh nhị cường sắp tới, vì vậy nên phải quan sát kỹ thực lực và đặc điểm của đối thủ. Thế nhưng, sự biến hóa của Lục Mộng Thần lại vượt hẳn ra ngoài ý liệu của mọi người.

Vào lúc này, Kim Thường Di ở trên lôi đài thì lại càng kinh hoàng cực độ. Gã hoàn toàn không ngờ rằng bộ giáp quái dị trên người Lục Mộng Thần lại có công năng kỳ lạ đến như vậy.

Do công lực không đủ, nên Kim Thường Di chỉ có thể thi triển Hương Phong nổ đến chiêu thứ ba thôi. Xem ra, chắc cũng nên liều thử một phen. Nghĩ vậy rồi, Kim Thường Di liền vận hết toàn thân chân nguyên, rồi trút vào Xạ Nhật thần kiếm, chỉ thấy thân kiếm chớp lên vài tia hồng quang, biến trở lại nhỏ và dài hơn trước. Đồng thời, gã cũng móc thanh kiếm lên trên Hương Phong nổ, mắt nhìn chăm chăm vào Lục Mộng Thần, lộ ra thần tình cương quyết, một đi không trở lại.

Xạ Nhật Chi Kiếm!

Đây chính là một trong tam đại sát chiêu của Xạ Nhật kiếm quyết. Chiêu này phải phối hợp với Hương Phong nổ thì mới có thể thi triển ra uy lực mạnh nhất của nó. Xạ Nhật thần kiếm vào lúc này chẳng khác nào một mũi tên, được Kim Thường Di kéo căng dây cung, rồi một tay buông lầy, lập tức có một gợn sóng cực lớn mang theo Xạ Nhật thần kiếm lấp lánh chói lòa hồng sắc quang mang, bắn mạnh sang phía Lục Mộng Thần.

Trong lúc bắn về phía trước, gợn sóng đã đẩy Nhật Nguyên thần kiếm đi theo một quỹ tích kỳ dị, và trong lúc đang lao tới, Xạ Nhật thần kiếm đột nhiên biến ra to hơn, dài đến vài thước, phối hợp với khí thế áp đảo cực mạnh của gợn sóng mà xé gió bay đi.

Quả là kiếm thức rất mạnh! Với sự phối hợp của hai món thần binh lợi khí là Hương Phong nỏ và Xạ Nhật thần kiếm, chiêu này đã phát huy được uy lực mạnh nhất của nó. Cho dù là những người đang đứng bên ngoài vòng chiến, vẫn có thể cảm giác được là mình đang cưỡi thuyền giữa cơn bão tố vậy. Đám người Long Thiên, Pháp Nguyên ai nấy cũng đều cả kinh thất sắc.

Tất cả đều trở nên yên lặng.

Lục Mộng Thần đã phát động chiêu thứ bảy của Phong Thần kiếm quyết, Thiên Địa Vô Cực.

Hết chương 54

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Thiên Triều Thần Kiếm

Toàn bộ không khí trên lôi đài đột nhiên đều bị hút ra, dường như bị một sức hút cực mạnh hấp nạp hết. Thanh Vân Vụ kiếm kỳ lạ giờ đây đã hóa thành một cây bút vẽ cực kỳ linh động, từ trong sức hút cực độ mà vẽ rất tự nhiên. Không thấy sản sinh ra lực lượng gì, cũng không thấy có quang mang gì, tựa như là đi vào một thế giới bồng bềnh, tất cả mặt trăng, mặt trời và các vì tinh tú hầu như cũng đều tan biến cả.

Thiên Địa Vô Cực, chứa đựng uy lực chí dương chí cương trong trời đất, rồi hóa chúng thành một phương thức đơn giản nhất mà thi triển ra.

Kiểm thức đơn giản nhất nhưng lại là đòn chí mạng nhất.

Sau khi Lục Mộng Thần đạt tới tầng thứ tám của Tinh Tiên thần công, hẳn liền phát hiện ra mỗi lần mình dùng chiêu Thiên Địa Vô Cực, thì hoàn toàn cảm thấy thoải mái và nhẹ nhàng, không còn cảm thấy nội lực không thể kế tục như trước nữa. Thật ra tại Phong Thần Tông, chỉ có những ai đạt được tầng thứ tám của Tinh Tiên thần công thì mới sử dụng được chiêu Thiên Địa Vô Cực, nhưng bản thân hắn đã có thể sử dụng được khi còn ở tầng thứ bảy rồi, thật là hiếm thấy!

Thanh Xạ Nhật thần kiếm cự đại đang tiến dần vào trong kiếm thức của chiêu Thiên Địa Vô Cực, tốc độ của nó vốn đang nhanh như điện xẹt đột nhiên bị chậm lại, phảng phất như là có một bàn tay vô hình ngăn cản đường tiến của nó. Gợn sóng cường đại do Hương Phong nổ bắn ra khi lạc

vào trong phạm vi sức hút cực mạnh của chiêu Thiên Địa Vô Cực liền bị mất phương hướng, tiêu tán khắp nơi.

Lục Mộng Thần di chuyển tới trước nửa bước, Vân Vụ kiếm lại một lần nữa nhẹ nhàng vẽ lên những đường nét kỳ lạ, sức hút của chiêu Thiên Địa Vô Cực lại càng khuếch đại, phủ trùm lấy toàn bộ lôi đài. Lúc này, Kim Thường Di đã không thể cử động được nữa, trong lòng của gã thập phần sợ hãi. Giờ đây gã mới hiểu tại sao Phong Thần Tông có thể đứng đầu Tu Chân giới trong suốt hàng vạn năm qua.

Cái..... cái Phong Thần kiếm quyết ấy..... sự lợi hại của nó quả thật là không thể dùng ngôn ngữ nào để diễn tả được. Thật sự là lực lượng siêu việt của con người!

Xạ Nhật thần kiếm không còn cách nào để tiến về phía trước dù chỉ là nửa thốn, nó chỉ còn yên lặng dừng lại ở trên không. Hồng quang trên thân kiếm càng lúc càng sáng rực, tựa như là không cam chịu bị khống chế như vậy, thân kiếm cứ liên tục phát ra những tiếng oong oong như muốn phát tán ra một sự nỗ lực cuối cùng. Lúc này, Vân Vụ kiếm lại phóng ra một đạo bạch sắc vân vụ, chính là vân vụ nguyên khí của Long Nhi. Quầng vân vụ này nhanh chóng bao trùm lấy Xạ Nhật thần kiếm, khiến cho hồng sắc quang mang của nó từ từ tiêu tán, rồi cuối cùng thì biến mất hoàn toàn.

Sắc mặt của Kim Thường Di tái nhợt hẳn đi, Hương Phong nỗ lực đang nằm trong tay cũng bị rơi xuống sàn lôi đài.

Lục Mộng Thần thu hồi kiếm quyết, cầm lấy Xạ Nhật thần kiếm đưa sang cho Kim Thường Di, rồi mỉm cười nói: “Kim sư huynh, thừa nhận nhé! Tiểu đệ xin hoàn trả lại Xạ Nhật thần kiếm.” Kim Thường Di thu lại bảo kiếm, ngượng ngùng nói: “Hôm nay được lĩnh giáo Phong Thần kiếm quyết của Lục sư đệ, quả là danh bất hư truyền! Hy vọng sau này vẫn còn cơ hội giao lưu với Lục sư đệ!”

Lục Mộng Thần cười nói: “Nhất định! Nhất định sẽ có!” Kim Thường Di không nói gì nữa, vội phi thân xuống đài.

Kim Thế Phi thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Lợi hại! Quả là lợi hại! Năm xưa ta từng tỷ kiếm với Thiên Nhất chân nhân, và cũng đã từng bại dưới chiêu Thiên Địa Vô Cực này. Phong Thần Tông à Phong Thần Tông, các người quả thật rất lợi hại! Hương Phong cốc chúng ta cam bái hạ phong!”

Các vị chưởng môn khác nghe được những lời này thì trong lòng cũng cảm thấy lạnh run. Tuy lần thi đấu của thất phái ngày hôm nay ngoài mặt thì nói là để đối phó với tà phái, nhưng từ sâu thẳm trong đáy lòng thì lục phái đều muốn nhân cơ hội này để vươn lên hàng đầu, vì ai nấy đều biết rằng trong suốt mấy trăm năm gần đây, đệ tử của Phong Thần Tông đã bị suy vi, nhân tài điêu linh. Vì vậy mà các phái đều hăm he vị trí thủ tịch, đó mới chính là ước vọng của các vị chưởng môn. Nhưng không ai ngờ rằng, trong Phong Thần Tông lại xuất hiện một nhân tài thiên phú thể này, không phải gọi là quái tài mới đúng. Thực lực của tên đệ tử này hoàn toàn có khả năng đoạt được chức quán quân a.

Ài.....trong lòng các vị chưởng môn đều không thấy thoải mái cho lắm.

Lục Mộng Thần phóng đến bên cạnh Diệu Nhiên, đang định lên tiếng thì đột nhiên thấy Diệu Nhiên che mặt lại và nói: “Sư đệ, đệ mau thu hồi các góc nhọn trên người đi, nhìn vào thật khiến người ta chóng mặt a!” Bạch Lạc Sinh và Giang Sơn cũng thấy kinh dị, nhưng họ đều là nam nhân, nên cũng gan dạ hơn một chút.

Lục Mộng Thần nghe vậy thì khẽ vận chuyển ý niệm một chút, các góc nhọn trên người lập tức từ từ thu nhỏ lại rồi biến mất, cuối cùng thì toàn bộ chiến giáp đã ẩn sâu vào bên trong lớp y phục. Những đệ tử của các môn phái khác đang đứng gần đó nhìn thấy vậy cũng thấy sợ đến lú cả lưỡi.

Diệu Nhiên nhìn qua khe hở của các ngón tay, thấy Lục Mộng Thần đã trở lại bình thường thì mới bỏ tay xuống, và cười một cách rạng rỡ: “Lục sư đệ, bộ giáp trên người đệ thật là quái dị, khác xa với Tổ Thủy Lan Y của ta!”

Lục Mộng Thần cười hì hì, không biết nên đáp lại như thế nào. Hắn vốn không biết rằng ngày đó Tham Thần đại đế ban tặng Thần Nhật chiến giáp cho mình lại có diệu dụng kỳ lạ như vậy, nhưng bề ngoài của nó thì thật là quái lạ.

Giang Sơn đứng một bên cảm thấy không hiểu, liền hỏi: “Sư đệ, tại sao lúc này sau khi đệ trúng đòn của Hương Phong nổ, rõ ràng là đã bị thương, nhưng sau khi bộ giáp mọc sừng thì đệ lại hoàn toàn khôi phục nội thương, tại sao vậy?”

Lục Mộng Thần liền thuật lại tất cả mọi diễn biến đã xảy ra lúc này, khiến cho Giang Sơn và Diệu Nhiên đều mở to mắt, không thốt ra được lời nào.....

Diệu Nhiên yên lặng quan sát Lục Mộng Thần đang thao thao bất tuyệt, đột nhiên nhận ra tên sư đệ này đã khác xa so với cái tên háo sắc ngày trước. Nàng càng lúc càng cảm thấy Lục Mộng Thần đúng là hy vọng của mọi người, thực lực của hắn bây giờ đi đến đâu cũng làm mọi người chú ý.

Long Thiên đang đứng chung với đám đệ tử Dương Diễm môn ở phía xa xa, cũng nhìn về phía Lục Mộng Thần lúc này đang cười nói vui vẻ với các đồng môn, trong lòng gã chợt có khát vọng là muốn đấu với Lục Mộng Thần một trận, cho dù Lục Mộng Thần có thực lực mạnh như thế nào, thì gã vẫn tin rằng mình sẽ chiến thắng.

Giờ đây trận đấu thứ hai cũng bắt đầu, Lệ Bình Mạt với dáng người ôm ốm đứng thẳng người trên võ đài, tay cầm một thanh bảo kiếm kỳ dị có hình sóng biển. Đó chính là món thần binh bài danh thứ năm của Tu Chân

giới, Thiên Triều thần kiếm. Thiên Lăng sơn có hai thanh thần kiếm, một là Thiên Lăng kiếm của chưởng môn nhân Lệ Thừa Phong, và thanh thứ hai đã được Lệ Thừa Phong truyền cho đại đệ tử Lệ Bình Mạt. Hai thanh bảo kiếm này có thuộc tính của thủy nguyên tố rất cường liệt, một khi phối hợp với Thiên Lăng kiếm pháp tất sẽ thi triển ra uy lực của phong ba bão tố rất kinh tâm động phách!

Toàn thân của Thiên Triều thần kiếm vừa có màu xanh đậm lại cũng hơi có phần trong suốt, trên lưỡi kiếm có chạm trổ những ngọn sóng thủy triều, tựa hồ như đang lưu chảy rất nhẹ nhàng. Xa xa dưới ánh mặt trời, trông thanh Thiên Triều thần kiếm ấy chẳng khác nào do nước biển ngưng kết lại mà thành, vừa trong suốt lại vừa kỳ lạ.

Diệu Nhiên cũng bị sự kỳ dị lạ lùng của thanh thần kiếm ấy thu hút. Khi ánh mắt của nàng dừng lại trên khuôn mặt của Lệ Bình Mạt, thì bắt gặp ánh mắt tràn trề thù hận của gã, khiến nàng cảm thấy ớn lạnh. Nên hiểu là Lục Mộng Thần đã đả thương Lệ Tình Thiên, gây ra mối cừu hận này, tất cả cũng đều sẽ tính sổ vào Phong Thần Tông. Trận đấu này xem ra có thể sẽ là một trận đấu sống chết.

Lục Mộng Thần ở dưới lôi đài nhìn lên Lệ Bình Mạt, thấy được gã là một cao thủ đã đạt đến Thám Hư hậu kỳ, thực lực quả là cường hãn đến đáng sợ. Thế nhưng Diệu Nhiên sư tỷ chỉ vừa mới vượt qua tầng thứ tám của Tinh Tiên thần công và mới đi vào Thám Hư trung kỳ, vẫn còn thua cái tên Lệ Bình Mạt này nửa bậc, xem ra nếu sư tỷ muốn thắng được gã tất phải nhờ đến tam thức Đại Lực Kim Cương kiếm pháp rồi.

Lúc này, Lệ Thừa Phong và Thần Yên chân nhân đang ngồi trên hàng ghế quý tộc thì lại có cách nghĩ khác.

Lệ Thừa Phong từ khi nhìn thấy Kim Thường Di của Hương Phong cốc bị Lục Mộng Thần đánh bại, nên trong lòng rất lo lắng. Ông ta biết là trận thi đấu kế tiếp sẽ do đệ tử đặc ý nhất của mình là Lệ Bình Mạt quyết đấu

với Diệu Nhiên của Phong Thần Tông. Sau khi quan sát Diệu Nhiên tỉ mỉ, thì phát hiện ngoài bộ bảo y kỳ dị khiến người ta kinh ngạc ra, thì nàng còn sở hữu một thanh Kim Cương thần kiếm thập phần bá đạo nữa. Nếu như đệ tử của mình muốn thắng được nàng, chỉ bằng vào thực lực cao hơn phân nửa cảnh giới thì cũng không có vấn đề gì. Tuy nhiên, Lệ Thừa Phong vẫn cảm thấy không an toàn cho lắm, vì vậy mà đã lên lút ban cho Lệ Bình Mạt một món dị bảo, chính là một trong bốn món bảo vật trấn môn của Thiên Lăng sơn, tức Thập Nhị Thiên Lăng Đồ. Tin rằng sau khi có món bảo bối này rồi thì cho dù Diệu Nhiên có lợi hại đến đâu đi nữa thì cũng sẽ không thể vượt qua được nó.

Thần Yên chân nhân có chút lo lắng không biết Diệu Nhiên có thể thắng được trận này hay không. Bà đã thấy được thực lực của Lệ Bình Mạt còn cao hơn Diệu Nhiên nửa cảnh giới, lại thêm thần tình của gã trông có vẻ rất tự tin, hẳn là gã phải có tuyệt chiêu sát thủ gì đó.....

Trên lôi đài không lồ, tám con thanh long vây quanh bốn góc, dù chúng chỉ được điêu khắc từ đá, nhưng lại sinh động như thật. Dưới Thiên Long Kết Giới cực lớn, ân oán giữa Thiên Lăng sơn và Phong Thần Tông cũng sắp được giải quyết.....

Khuôn mặt của Lệ Bình Mạt lạnh lùng sắc bén, mấy ngón tay nhip nhẹ lên Thiên Triều thần kiếm, rồi từ từ hoành kiếm ngang ngực, khẽ quát: “Hoành - Kiếm - Lan – Giang!” Gã vừa dứt lời, thanh Thiên Triều thần kiếm liền phát ra một đạo quang mang màu lam đậm có hình dáng như sóng trường giang, nó xuất hiện trên lôi đài với một khí thế rất hùng hậu.

Diệu Nhiên tâm niệm thoáng động, “rào rào rào”, trong một sát na đó, Tổ Thủy Lan Y chợt hiện ra, dòng thủy lưu lấp lánh trên bảo y cũng bắt đầu chuyển động, trông rất đẹp mắt. Tay nàng cầm chặt Kim Cương thần kiếm, vừa nghe tín hiệu tựa như hồi còi xuất chinh, lập tức chậm chạp sử ra chiêu Kim Quang Vạn Đạo, tạo thành một biển kiếm mênh mông bát ngát, tràn đầy cương khí chí dương cực kỳ bá bạo, ùn ùn xô về hướng Lệ Bình Mạt.

Hai cỗ lực lượng kích thẳng vào nhau, làn sóng màu lam đậm và biển kiếm màu vàng kim rực rỡ vừa đụng nhau đã phát ra một tiếng nổ long trời lở đất, khiến cho toàn thể lôi đài cũng bị rung nhẹ. Diệu Nhiên bị lực phản chấn cường đại làm cho nửa thân trên hơi bị chao đảo, còn Lệ Bình Mạt thì lại không bị sao cả.

Sự khác biệt giữa Thám Hư trung kỳ và Thám Hư hậu kỳ sẽ hiện rõ tại đây. Trong lòng Diệu Nhiên lúc này đã thấy được sự chênh lệch của trận đấu này rồi.

Lệ Bình Mạt cười nhạt, ánh mắt vẫn lạnh băng, ý nghĩ phục thù lại càng lộ rõ ra ngoài. Gã nhẹ nhàng nâng kiếm qua khỏi đầu, rồi nhắm hướng Diệu Nhiên mà chém mạnh một kiếm từ trên xuống dưới.

Chính là chiêu Đại Giang Đông Lưu của Thiên Lăng kiếm pháp.

Trên đà chém xuống, Thiên Triều thần kiếm dần dần trở nên trong suốt, tựa như là cùng với không khí dung hòa làm một thể. Không khí ở trên lôi đài cũng bắt đầu từ từ lưu động, rồi một lớp thủy triều màu lam được phóng ra, mường tượng như là được phát xuất từ thanh Thiên Triều thần kiếm vốn đã biến thành vô hình trong lúc này. Lớp thủy triều mãnh liệt từ trên ép xuống cuốn thẳng về hướng Diệu Nhiên.

Diệu Nhiên hơi vũ động thanh Kim Cương thần kiếm, tạo ra những luồng gió nhẹ hàm ẩn những bá khí dương cương rất cường liệt, xuất hiện từ một góc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy, rồi cũng đánh về hướng của lớp thủy triều khổng lồ đang xô tới.

Ngày trước Lục Mộng Thần đã từng dùng chiêu này để phá đi chiêu Đại Giang Đông Lưu của Lệ Tình Thiên, và giờ đây Diệu Nhiên cũng lập lại phương thức đó..... không biết nàng làm vậy, liệu sẽ có hiệu quả chăng?

Hết chương 55

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Thủy Tích Chi Nộ

Lớp sóng màu lam âm âm cuộn đến nghên tiếp những luồng gió nhẹ đang thổi tới. Bề ngoài của những luồng gió này tuy thập phần nhu hòa nhưng chúng không hề thoái lui trước đối thủ dù chỉ là nửa phân, đồng thời cũng nương theo bá khí dương cương do Kim Cương thần kiểm phóng ra, mà lần lượt phá giải lực lượng âm nhu của lớp sóng kia.

Lớp sóng ào ạt xô tới trước, cùng với những luồng gió nhà đang không ngừng tản ra giao tranh với nhau.

Sau một lúc giằng co, cuối cùng thì lớp sóng bạc và những luồng gió nhẹ đều cùng biến mất. Hiển nhiên là Diệu Nhiệm đã sử dụng toàn lực trong chiêu này, vì vậy mà đã ngăn cản được thế công lăng lệ của Lệ Bình Mạt.

lbm lộ ra vẻ khó tin, trong lòng thầm nghĩ nha đầu của ptt này quả là không thể xem thường được, mặc dù mình cao hơn thĩ nửa cảnh giới, nhưng cũng không thể lơ là được, nhất là trên người nha đầu kia lại còn có bảo y với dòng thủy lưu lợi hại ở bên ngoài bảo vệ cho thĩ, lại còn có cả kctk với thuộc tính dương cương thập phần bá đạo nữa... Nghi tới đây lbm liền toàn lực đề thăng chân nguyên của Thiên Lăng thần công lên đến tầng thứ tám, rồi khẽ run cổ tay, chỉ thoáng chốc, trong không trung đã xuất hiện hơn mười thanh Thiên Lăng thần kiếm. Những thanh kiếm này chuyển động rất nhanh, lại còn phóng ra hơn mười lớp sóng bạc này phảng phất như thiên la địa võng, mặc dù chúng thuộc thủy tính, nhưng lại có sức mạnh vô địch, thực lực có thể lấy ít thắng nhiều, lấy yếu thắng mạnh. nàng

nắm chặt thanh kctk, rồi sử ra chiêu pdvd, lấy bản thân làm trung tâm, khiến cho vô số quầng mây kim sắc lan tỏa ra ngoài theo hình thức xoáy ốc, bên trong biến mây lại còn ẩn tàng luồng âm phong.

Thần Yên chân nhân thầm kêu một tiếng bất hảo. Chỉ thiệu dn chém ra tầng tầng lớp lớp kim vân, nhưng đều bị lớp sóng bạc phủ chụp lấy, tự như lá đang bị trói chặt vậy. Dưới sự đè nén mãnh liệt của những lớp sóng bạc, kim vân hoàn toàn bị tiêu tán và những luồng âm phong ẩn tàng bên trong kim vân cũng bị phá hủy, suy yếu dần dần, rồi cuối cùng thì tang biến cả.

lbm cười hắc hắc mấy tiếng, tựa hồ như xem thắng lợi đã ở trước mắt. Gã cầm thanh Thiên Triều thần kiếm đang phát ra ánh sáng mờ ảo trong tay, rồi nhẹ nhàng vung lên, vô số lớp sóng bạc đột nhiên lớn lên gấp mấy lần, từng đợt sóng cường hãn khổng lồ chỉ trong một sát na mà đã bao phủ lấy toàn bộ không gian lôi đài.

dn nhìn thấy chiêu pkvd của mình bị đối phương phá được, nên không khỏi kinh hãi trong lòng. Nàng vội vàng chém một đạo kim sắc quang, tạo thành một quả cầu khổng lồ, bao bọc lấy mình vào bên trong, thật chẳng khác nào một lớp bảo vệ bằng kiếm quang.

Phổ chiếu Vạn Vật! Chiêu này may nhờ có kctk mang thuộc tính chí dương bá đạo, nên mới có thể ngăn cản được đại bộ phận của những lớp sóng bạc. Bởi vì dn còn thua lbm phân nửa cảnh giới, cho nên rốt cuộc vẫn còn bốn phần sóng bạc xâm nhập được vào trong bức màn kiếm quang.

dn thầm kêu không ổn, nhưng đã không kịp trở tay nữa rồi. Đột nhiên lúc này đóng thủy lưu trên tấm Tổ Thủy Lan Y bắt đầu lưu động rất nhanh, những lớp sóng bạc vừa chạm vào dòng thủy lưu kỳ dị này, liền bị nó hút nạo vào trong tức thì.

Tại sao vậy? lbm cảm thấy thập phần kinh ngạc, nhưng trên mặt lại hiện lên tiểu ý quỷ dị. Đột nhiên hãn phảng phát như hiểu được sự tình, nên thập

phần đặc ý, không vì một chiêu vô dụng này mà trở nên u uẩn.

dn phục hồi lại tinh thần sau khi bị chấn động. Tổ Thủy Lan Y đã hình thành một tầng thủy lưu kỳ lạ ở bên ngoài, tạo nên cảm giác rất ấm áp, nếu không có lmt tặng cho bảo y này, thì e rằng nàng chẳng những không thể vào được bát cường mà có thể bị trọng thương từ sớm.

Không thể tiếp tục bị động.

dn đề thăng Tinh Thiên thần công lên đến tầng thứ tám, thần thể nhẹ nhàng bốc lên cao, giống như tiên nữ đang múa giữa trời, tay khẽ rung lên, kctk vạch ra một lớp kim sắc vân vụ độ mấy thước, từ bên trong phiêu xuất ra vô số hoa tuyết màu vàng kim.

Lúc này bầu trời đang sáng tỏ, ánh nắng tươi sáng, nhưng đột nhiên hiện ra vô số hoa tuyết màu vàng kim. thật khiến người ta kinh ngạc.

Những đóa hoa tuyết này bay tán loạn trong không trung, thoát nhìn thì thấy hết sức nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng chỉ trong chớp mắt lbm đã phát hiện ra chúng đã bay tới trước mắt mình.

Thân thể gã chột chớp lên, rồi lui về sau thật nhanh, Thiên Triều thần kiếm cũng chém ra một chiêu Thúy Vỹ Giao Dung với tốc độ cực nhanh.

Sau nhát kiếm, chột có một bức tường nước cao mấy thước xuất hiện, nương theo kiếm thế mà di chuyển, tạo nên bức tường nước hoàn hảo bao lấy lbm. Những đóa hoa tuyết màu vàng kim kia tựa như ẩn chứa một lực lượng rất cường hãn, không ngừng xoáy tròn và liên tục đột phá bức tường nước, nhằm tấn công lbm.

lbm nhìn thấy hoa tuyết xuất hiện đầy trời, khuôn mặt lộ ra vẻ lãnh khốc, thân thể theo Thiên Triều thần kiếm thoái lui vài bước, rồi đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa. Không chỉ bóng nhân ảnh của gã biến mất mà ngay cả Thiên Triều thần kiếm cũn biến mất không thất đâu.

Sau khi hoa tuyết màu vàng kim đột phá được bức tường nước, chúng chợt bị mất đi mục tiêu, tất cả đều tĩnh lặng lại giữa không trung.

dn thấy vậy thì vội vàng đưa kctk lên ngang ngực, xuất ra thần thức cường đại, truy tìm vị trí của lbm.

Kỳ quá, lbm làm thế nào đột nhiên biến mất đây? Không những chỉ có đệ tử các phái đều cảm thấy kỳ quái mà ngay cả Lục Mộng Thần cũng không hiểu tại sao, lúc này Bạch Lạc Sinh đang đứng phía sau chợt lên tiếng:

Không hay rồi, e rằng dn sư tỷ sẽ trúng chiêu của lbm mất. Có lẽ hăng không hề biến bất, bất quá tốc độ di chuyển quá nhanh, làm cho mắt thường tạm thời không thể thấy được. Loại thân pháp này cũng như tương tự Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp của bốn phái.

- A!

Lục Mộng Thần có chút lo lắng và nhìn kỹ biến hóa trên lôi đài, trong lòng lo lắng không yên nói:

- Chỉ sợ dn sư tỷ không phát hiện ra hấn...

Trong lúc đang nói, phía trước dn chừng ba bốn thước, đột nhiên xuất hiện ra vô số giọt nước mưa, mỗi giọt đều công thẳng tới dn.

Chiêu này chính là chiêu thứ năm của Thiên Lăng kiếm pháp, Thủy tích Chi nộ! nó đã được thi triển khi thân pháp của lbm đang di chuyển với tốc độ cực cao.

Thủy Tích Chi Nộ!

Giọt nước mưa nhỏ nhỏ cũng có khi phản nộ, tuy nhiên uy lực của nó lại mạnh hơn kiếm chiêu bình thường rất nhiều. Có thể nói, với bốn chiêu đầu

của Thiên Lăng kiểm pháp, dù có phải toàn tâm toàn lực xuất ra cùng lúc thì cũng không thể bì được với chiêu thứ năm này. Chiêu này không những khó học, mà còn cần phải có sự am hiểu sâu sắc về thủy tính thì mới có thể lĩnh ngộ được.

Nếu không thể lĩnh ngộ được sự huyền bí của nước thì sẽ không thể dung hòa với nước thành công được và cũng không thể thi triển ra được chiêu kiểm bá đạo này.

dn không suy nghĩ nhiều, nhè nhàng huy động kctk và sử dụng ra thức thứ bảy của Phong Thần kiểm quyết, Thiên Địa Vô Cực. Trời đất dường như dừng lại, rồi một cỗ hấp lực rất mãnh liệt xuất hiện ở trong không gian, phân bố rất hoàn chỉnh ở khắp thân qusnh thân dn.

Thủy Tích Chi Nộ đấu với Thiên Địa Vô Cực.

Nếu công lực của dn có thể đạt tới Thám Hư hậu kỳ giống như lbm thì hiển nhiên nàng sẽ dễ dàng chiến thắng gã với chiêu kiếm này. Thế nhưng giờ đây tình huống lại khác hẳn, do lbm có ưu thế hơn, nên đã điều khiển Thủy Tích Chi Nộ chiến đấu với Thiên Địa Vô Cực một cách trôi chảy đến nỗi.

Mặc dù làm tiêu hao được một số giọt nước, nhưng vẫn còn vô số giọt nước đang lao đến với độc độ kinh người.

Lục Mộng Thần đột nhiên nghĩ đến một yếu điểm, hẳn biết lúc này dn vốn không có biện pháp gì để tự cứu mình cả, vật duy nhất có thể cứu mạng nàng chính là Tổ Thủy Lan Y.

Dòng thủy lưu trên tấm Tổ Thủy Lan Y lưu động rất nhanh, có một số giọt nước đánh tới, liền lập tức bị hấp nạp mất.

Thân hình quý dị của lbm từ bên trong bức tường nước hiện ra, huy động Thiên Triều thần kiếm, sau đó các giọt nước mưa không tiếp tục đánh

tới Tổ Thủy Lan Y nữa mà nương theo tốc độ di động của dòng thủy lưu và bắt đầu chảy theo rất nhanh.

Tốc độ của giọt nước ấy cùng với tốc độ di động của dòng thủy lưu tên tẩm Tổ Thủy Lan Y bây giờ đã giống y như nhau!

Đột! đột! đột!... Các giọt nước bắt đầu chuyển động theo, rồi từ từ công kích vào Tổ Thủy Lan Y và dị biến phát sinh, những giọt nước ấy không còn bị hấp nạp nữa, mà lá đánh thẳng vào Tổ Thủy Lan Y tạo thành rất nhiều lỗ nhỏ.

Nhờ tốc độ di động rất nhanh mà các giọt nước đã thành công xuyên qua được Tổ Thủy Lan Y, tuy nhiên, chúng cũng bị tiêu hao không ít lực lượng. Sau khi xuyên qua tẩm bảo y, những giọt nước liền đả kích toàn thân của dn, bởi vì không kịp điều độ chân nguyên để hộ thể, nên nhất thời thân thể dn bị đâm thủng vài lỗ nhỏ, khiến máu tươi từ dò mà tuôn ra ngoài.

- Sư tử!

Lục Mộng Thần đau xót hô lên một tiếng. Ở trên lôi đài, thân hình của dn lúc đó đang lơ lửng trên không, toàn thân đầy máu tươi được thấm ra từ vô số lỗ nhỏ trên người, tạo nên một cảnh tượng rất đau xót khiến người bất mãn!

dn cảm thấy thiên địa quay vòng, thân thể bị thương rất nặng, trong khoảng thời gian rất ngắn thân thể nàng đã hoàn toàn mất đi cảm giác đau đớn và đã hoàn toàn mất hết tri giác. Nàng cảm thấy vạn vật trở nên mơ hồ trong mắt mình, thân thể rũ xuống như một loài thực vật, từ trên không trung rơi thẳng xuống sàn đài.

Lục Mộng Thần tim như dao đâm, nước mắt tuôn trào, kêu lên thất thanh:

- Sư tử, tử nhất định phải sống, không thể chết được.

Thân thể hắn chợt khẽ nhoáng lên, vừa định nhảy lên lôi đài thì đột nhiên có một giọng nói rất thân thiết vang lên:

- Hải tử, không cần gấp! Ta có biện pháp giúp người

ta sẽ đảm bảo các chương tiếp theo

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Kim Cương Lực Lượng

Lớp sóng màu lam âm âm cuộn đến nghênh tiếp những luồng gió nhẹ đang thổi tới. Bề ngoài của những luồng gió nhẹ này tuy thập phần nhu hòa nhưng chúng không hề thoái lui trước đối thủ dù chỉ là nửa phân, đồng thời cũng nương theo bá khí dương cương do Kim Cương thần kiếm phóng ra, mà lần lượt phá giải lực lượng âm nhu của lớp sóng kia.

Lớp sóng ào ạt xô tới trước, cùng với những luồng gió nhẹ đang không ngừng tản ra giao tranh với nhau, đôi bên đều bất phân thắng bại.

Sau một lúc giằng co, cuối cùng thì lớp sóng bạc và những luồng gió nhẹ đều cùng biến mất. Hiển nhiên là Diệu Nhiên đã sử dụng toàn lực trong chiêu này, vì vậy mà đã ngăn cản được thế công lăng lệ của Lệ Bình Mạt.

Lục Mộng Thần thấy vậy thì cũng có chút yên tâm, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Diệu Nhiên.

Lệ Bình Mạt lộ ra vẻ khó tin, trong lòng thầm nghĩ nha đầu của Phong Thần Tông này quả là không thể xem thường được, mặc dù mình cao hơn thị nửa cảnh giới, nhưng cũng không thể lơ là được, nhất là trên người nha đầu kia lại còn có bộ bảo y với dòng thủy lưu lợi hại ở bên ngoài bảo vệ cho thị, lại còn có cả thanh Kim Cương thần kiếm với thuộc tính dương cương thập phần bá đạo nữa... Nghĩ tới đây, Lệ Bình Mạt liền toàn lực đề thăng chân nguyên của Thiên Lăng thần công lên đến tầng thứ tám, rồi khẽ run cổ tay, chỉ thoáng chốc, trong không trung đã thấy xuất hiện hơn mười

thanh Thiên Lăng thần kiếm. Những thanh kiếm này chuyển động rất nhanh, lại còn phóng ra hơn mười lớp sóng bạc, mỗi lớp sóng có chiều rộng cỡ bốn, năm thước, chiều dài cũng hơn chục thước, rồi từ bốn phương tám hướng công tới Diệu Nhiên.

Trên trời có nước, nước tụ thành mây. Sóng cuốn mây trôi, trùng trùng điệp điệp bủa tới.

Đây chính là đệ tam thức của Thiên Lăng kiếm pháp, Thiên Lăng Quyển Vân. Chỉ với khẩu quyết tinh yếu của nó thôi cũng có thể biểu lộ được uy lực của kiếm thức này rồi.

Diệu Nhiên thấy được vô số lớp sóng bạc tựa như một lưới nhện, hoàn toàn vây chặt lấy mình, rồi tấn công vào tất cả các góc độ có thể rút lui được. Hơn nữa, những lớp sóng bạc này phảng phất như là thiên la địa võng, mặc dù chúng thuộc thủy tính, nhưng lại có sức mạnh vô địch, thực lực có thể lấy ít thắng nhiều, lấy yếu thắng mạnh. Nàng nắm chặt thanh Kim Cương thần kiếm, rồi sử ra chiêu Phong Động Vân Dừng, lấy bản thân làm trung tâm, khiến cho vô số quầng mây kim sắc lan tỏa ra ngoài theo hình thức xoáy ốc, bên trong biển mây lại còn ẩn tàng những luồng ám phong.

Thần Yên chân nhân thầm kêu một tiếng bất hảo. Chỉ thấy Diệu Nhiên chém ra tầng tầng lớp lớp kim vân, nhưng đều bị những lớp sóng bạc phủ chụp lấy, tựa như là đang bị trói chặt lại vậy. Dưới sự đè nén mãnh liệt của những lớp sóng bạc, kim vân hoàn toàn bị tiêu tán, và những luồng ám phong ẩn tàng bên trong kim vân cũng bị phá hủy, suy yếu dần dần, rồi cuối cùng thì tan biến cả.

Lệ Binh Mạt cười hắc hắc mấy tiếng, tựa hồ như xem thắng lợi đã ở trước mắt. Gã cầm thanh Thiên Triều thần kiếm đang phát ra ánh sáng mờ ảo trong tay, rồi nhẹ nhàng vung lên, vô số lớp sóng bạc đột nhiên lớn lên

gấp mấy lần, từng đợt sóng cường hân khổng lồ chỉ trong một sát na mà đã bao phủ lấy toàn bộ không gian của lôi đài.

Diệu Nhiên nhìn thấy chiêu Phong Khởi Vân Dững của mình bị đối phương phá được, nên không nén được kinh hãi trong lòng. Nàng vội vàng chém ra một đạo kim sắc kiếm quang, tạo thành một quả cầu khổng lồ, bao bọc lấy mình vào bên trong, thật chẳng khác nào một lớp bảo vệ bằng kiếm quang.

Phổ Chiêu Vạn Vật! Chiêu này may nhờ có Kim Cương thần kiếm mang thuộc tính chí dương bá đạo, nên mới có thể ngăn cản được đại bộ phận của những lớp sóng bạc. Bởi vì Diệu Nhiên còn thua Lệ Bình Mạt phân nửa cảnh giới, cho nên rốt cuộc vẫn còn bốn phần sóng bạc xâm nhập được vào trong bức màn kiếm quang.

Diệu Nhiên thầm kêu không ổn, nhưng đã không kịp trở tay nữa rồi. Đột nhiên lúc này dòng thủy lưu trên tấm Tổ Thủy Lan Y bắt đầu lưu động thật nhanh, những lớp sóng bạc vừa chạm vào dòng thủy lưu kỳ dị này, liền bị nó hút nạp vào trong tức thì.

Tại sao vậy?! Lệ Bình Mạt cảm thấy kinh ngạc thập phần, nhưng trên mặt lại hiện lên tiểu ý quỷ dị. Đột nhiên hắc phảng phất như hiểu được sự tình, nên thập phần đắc ý, không vì một chiêu vô dụng này mà trở nên u uẩn.

Diệu Nhiên phục hồi lại tinh thần sau khi bị chấn động, Tổ Thủy Lan Y đã hình thành một tầng lưu thủy kỳ lạ ở bên ngoài, tạo nên cảm giác rất ấm áp, nếu không có Lục Mộng Thần tặng cho bảo y này, thì e rằng bản thân nàng chẳng những không thể vào được bát cường mà có thể đã bị trọng thương từ sớm.

Không thể để tiếp tục bị động!

Diệu Nhiên đề thăng Tinh Tiên thần công lên đến tầng thứ tám, thân thể nhẹ nhàng bốc lên cao, giống như tiên nữ đang múa giữa trời, tay khê vung lên, Kim Cương thần kiếm vạch ra một lớp kim sắc vân vụ rộng độ mấy thước, từ bên trong phiêu xuất ra vô số hoa tuyết màu vàng kim.

Lúc này bầu trời đang sáng tỏ, ánh nắng tươi sáng, nhưng đột nhiên lại hiện ra vô số hoa tuyết màu vàng kim, thật khiến người ta kinh ngạc.

Những đóa hoa tuyết này bay tán loạn trong không trung, thoạt nhìn thì thấy hết sức nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng chỉ trong chớp mắt mà Lê Bình Mạt đã phát hiện ra chúng đã bay tới trước mắt mình!

Thân thể gã chợt chộp lên, rồi lui về sau rất nhanh, Thiên Triều thần kiếm cũng chém ra một chiêu Thủy Vũ Giao Dung với tốc độ cực nhanh.

Sau nhát kiếm, chợt có một bức tường nước cao mấy thước xuất hiện, nương theo kiếm thể mà di chuyển, tạo nên bức tường hoàn hảo bao bọc lấy Lê Bình Mạt. Những đóa hoa tuyết màu vàng kim kia tựa như ẩn chứa một lực lượng rất cường hãn, không ngừng xoáy tròn và liên tục đột phá bức tường nước, nhằm tấn công Lê Bình Mạt.

Lê Bình Mạt nhìn thấy hoa tuyết xuất hiện đầy trời, khuôn mặt lộ ra vẻ lãnh khốc, thân thể theo Thiên Triều thần kiếm thoái lui vài bước, rồi đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa. Không chỉ bóng nhân ảnh của gã biến mất, mà ngay cả Thiên Triều thần kiếm cũng biến mất không thấy đâu nữa.

Sau khi hoa tuyết màu vàng kim đột phá được bức tường nước, chúng chợt bị mất đi mục tiêu, tất cả đều tĩnh lặng dừng lại giữa không trung.

Diệu Nhiên thấy vậy thì vội vàng đưa Kim Cương thần kiếm lên ngang ngực, xuất ra thần thức cường đại, truy tìm vị trí của Lê Bình Mạt.

Kỳ quái, Lê Bình Mạt làm thế nào đột nhiên biến mất đây? Không những chỉ có đệ tử của các phái đều cảm thấy kỳ quái, mà ngay cả Lục

Mộng Thần cũng không hiểu tại sao, lúc này Bạch Lạc Sinh đang đứng phía sau chột lên tiếng:

- Không hay rồi, e rằng Diệu Nhiên sư tỷ sẽ trúng chiêu của Lệ Bình Mạt mạt. Có lẽ hẳn không hề biến mất, bất quá tốc độ di chuyển quá nhanh, làm cho mắt thường tạm thời không thể thấy được. Loại thân pháp này của Thiên Lăng sơn cũng tương tự như Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp của bốn phái.

- A!

Lục Mộng Thần có chút lo lắng và nhìn kỹ biến hóa trên lôi đài, trong lòng lo lắng không yên nói:

- Chỉ sợ Diệu Nhiên sư tỷ không phát hiện ra hẳn.....

Trong lúc đang nói, phía trước chỗ Diệu Nhiên chừng ba bốn thước, đột nhiên xuất hiện ra vô số giọt nước mưa, mỗi giọt đều công thẳng tới Diệu Nhiên.

Chiêu này chính là thức thứ năm của Thiên Lăng sơn kiếm pháp, Thủy Tích Chi Nộ! Nó đã được thi triển ra khi thân pháp của Lệ Bình Mạt đang di chuyển với tốc độ cực cao.

Thủy Tích Chi Nộ!

Giọt nước mưa nho nhỏ cũng có khi phản nộ, tuy nhiên uy lực của nó lại mạnh hơn kiếm chiêu bình thường rất nhiều. Có thể nói, với bốn chiêu đầu của Thiên Lăng kiếm pháp, dù có phải toàn tâm toàn lực xuất ra cùng lúc thì cũng không thể bì được với chiêu thứ năm này. Chiêu này không những là khó học, mà còn cần phải có sự am hiểu sâu sắc về thủy tính thì mới có thể lĩnh ngộ được.

Nếu không thể lĩnh ngộ được sự huyền bí của nước, thì sẽ không thể dung hòa với nước thành công được, và cũng không thể thi triển ra được chiêu kiếm pháp bá đạo này.

Diệu Nhiên không suy nghĩ nhiều, nhẹ nhàng huy động Kim Cương thần kiếm, và sử ra thức thứ bảy của Phong Thần kiếm quyết, Thiên Địa Vô Cực. Trời đất dường như dừng lại, rồi một cỗ hấp lực rất mãnh liệt xuất hiện ở trong không gian, phân bố rất hoàn chỉnh ở khắp quanh thân Diệu Nhiên.

Thủy Tích Chi Nộ đấu với Thiên Địa Vô Cực!

Nếu công lực của Diệu Nhiên có thể đạt tới Thám Hư hậu kỳ giống như Lệ Bình Mạt, thì hiển nhiên nàng sẽ dễ dàng chiến thắng gã với chiêu kiếm này rồi. Thế nhưng giờ đây tình huống lại khác hẳn, do Lệ Bình Mạt có ưu thế hơn, nên đã điều khiển Thủy Tích Chi Nộ chiến đấu với Thiên Địa Vô Cực một cách trời long đất lở.

Mặc dù đã làm tiêu hao được một số giọt nước, nhưng vẫn còn vô số những giọt khác đang lao đến với tốc độ kinh người!

Lục Mộng Thần đột nhiên nghĩ đến một yếu điểm, hẳn biết lúc này Diệu Nhiên vốn không có biện pháp gì để tự cứu mình cả, vật duy nhất có thể cứu nàng chính là Tổ Thủy Lan Y.

Dòng thủy lưu trên tấm Tổ Thủy Lan Y lưu động rất nhanh, có một số giọt nước đánh tới, liền lập tức bị hấp nạp mất.

Thân hình quý dị của Lệ Bình Mạt từ bên trong bức tường nước hiện ra, huy động Thiên Triều thần kiếm, sau đó các giọt nước mưa không tiếp tục đánh tới Tổ Thủy Lan Y nữa, mà là nương theo tốc độ di động của dòng thủy lưu, và bắt đầu chảy theo rất nhanh.

Tốc độ của các giọt nước ấy cùng với tốc độ di động của dòng thủy lưu trên tấm Tổ Thủy Lan Y bây giờ đã giống y như nhau!

Đột! đột! đột! đột!... Các giọt nước bắt đầu chuyển động theo, rồi từ từ công kích vào Tổ Thủy Lan Y, và dị biến đã phát sinh, những giọt nước ấy không còn bị hấp nạp nữa, mà là đánh thẳng vào Tổ Thủy Lan Y tạo thành rất nhiều lỗ nhỏ!

Nhờ tốc độ di động rất nhanh mà các giọt nước đã thành công xuyên qua được Tổ Thủy Lan Y, tuy nhiên, chúng cũng bị tiêu hao không ít lực lượng. Sau khi xuyên qua tấm bảo y, những giọt nước liền đả kích toàn thân của Diệu Nhiên, bởi vì không kịp điều động chân nguyên để hộ thể, nên nhất thời thân thể Diệu Nhiên bị đâm thủng vài lỗ nhỏ, khiến máu tươi từ đó mà tuôn ra ngoài!

- Sư tỷ!

Lục Mộng Thần đau xót hô lên một tiếng. Ở trên lôi đài, thân hình của Diệu Nhiên lúc đó đang lơ lửng trên không, toàn thân nhuốm đầy máu tươi được thấm ra từ vô số lỗ nhỏ trên người, tạo nên một cảnh tượng rất đau xót khiến người bất nhẫn!

Diệu Nhiên chỉ cảm thấy thiên địa quay vòng, thân thể bị thương rất nặng, trong khoảng thời gian rất ngắn thân thể nàng đã hoàn toàn mất đi cảm giác đau đớn, và đã hoàn toàn mất hết tri giác. Nàng cảm thấy vạn vật đều trở nên mơ hồ trong mắt mình, thân thể rũ xuống như một loài thực vật, từ trên không trung rơi thẳng xuống sàn đài.

Lục Mộng Thần tim như dao đâm, nước mắt tuôn trào, kêu lên thất thanh:

- Sư tỷ, tỷ nhất định phải sống, không thể chết được!

Thân thể của hắn khẽ nhoáng lên, vừa định nhảy lên lôi đài thì đột nhiên có một giọng nói rất thân thiết vang lên:

- Hải tử, không cần gấp! Ta có biện pháp giúp ngươi!

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Thập Nhị Thiên Lăng

Khí chất mỹ lệ thoát tục vốn có của Diệu Nhiên giờ đây không còn nữa, mà thay vào đó là một khí thế cường liệt uy mãnh. Lúc này Diệu Nhiên đã tiến vào một loại cảnh giới cuồng nộ, trong mắt nàng hoàn toàn không nhìn thấy bất cứ ai, chỉ có một tử địch – đó chính là Lệ Binh Mạt.

Chỉ có phần nộ! Chỉ có phần nộ mới có thể hoàn toàn phát huy kiếm pháp thiên địa chí cương bá đạo này! Đó là.....

Kim Cương Phích Lịch Trảm!

Một vòng kim sắc quang mang cường đại có hình bầu dục được thoát ra từ Kim Cương thần kiếm. Vòng kim sắc quang mang không ngừng phát lên những tiếng động ầm ầm, giống như là nơi đó đang không ngừng nổ tung. Nó nhanh chóng khuếch đại lên với tốc độ như thiểm điện, chỉ trong nháy mắt mà đã hình thành một vòng đai bằng quang mang dài tới mấy thước, dùng Diệu Nhiên làm trung tâm, một mặt không ngừng rút lên những âm thanh chói tai, còn mặt khác thì liên tục xoáy tròn và công kích vào tất cả mọi phương hướng của lôi đài.

Đại Lực Kim Cương kiếm pháp quả thật lợi hại! Tất cả các đệ tử đang quan chiến chỉ mới thấy được môn kiếm pháp bá đạo như thế lần đầu, ai nấy đều nín hơi quên cả thở, cả thở nhẹ cũng không dám. Bọn họ có dịp nhìn thấy một mỹ nữ xinh đẹp như vậy, đột nhiên lại biến thành một con mãnh sư uy phong lẫm lẫm, tất nhiên là đều có cảm giác không thể tin

được. Đồng Dao tuy cũng là nữ trung hào kiệt, nhưng lúc này nàng nhìn thấy biểu hiện của Diệu Nhiên thì cũng phải tự than là không bằng! Diệu Nhiên kia có lẽ không phải người thường, mà là cường thần!

Trong mắt Lệ Bình Mạt chợt lóe lên tia kinh sợ, kích này của Diệu Nhiên quả là quá bá đạo, hiển nhiên là không thể chính diện kháng cự, mà những phương vị ở bên cạnh cũng không thể né tránh.....Làm sao đây? Trong lòng gã mau chóng có quyết định, xem ra chỉ đành phải sử dụng đến bảo vật trấn môn của Thiên Lăng sơn là Thập Nhị Thiên Lăng Đồ quá.

Thập Nhị Thiên Lăng Đồ, nghe nói lúc Thần Châu mới hình thành, thần nhân trên Thiên giới tuyên dương nhân gian có công trị thủy, liền truyền cho nhân gian một bức họa quyền – chính là Thập Nhị Thiên Lăng Đồ, không chỉ có thể phòng chống thủy họa, mà còn có thể triệu tập các loại thủy lăng (sóng nước) trong thiên hạ, thật đúng là một loại tiên khí gồm đủ công và thủ. Trải qua mấy vạn năm lưu truyền, sau cùng thì lọt vào tay sơ tổ (1) của Thiên Lăng sơn, được tôn làm một trong các món bảo vật trấn môn.

Thập Nhị Thiên Lăng Đồ, từ thấp đến cao tổng cộng do mười hai loại sóng cấu tạo thành, chúng lần lượt được phân biệt như sau: Tuyền lăng, Khê lăng, Hà lăng, Hồ lăng, Trọc lăng, Đào lăng, Giang lăng, Triều lăng, Hải lăng, Thanh lăng, Thiên lăng, Thần lăng. Mười hai loại sóng này, từ nhỏ nhất là Tuyền lăng phát triển đến cảnh giới tối cao là Thần lăng, thật là biến hóa khôn lường, quỷ thần đều kinh.

Mặc dù Thập Nhị Thiên Lăng Đồ vô cùng thần kỳ, nhưng mấy vạn năm trở lại đây không hề có người nào lại có thể hoàn toàn điều động được cả mười hai loại thiên lăng này. Ngay cả Thiên Lăng sơn sơ tổ trước lúc phi thăng Thiên giới, cũng chỉ có thể điều động được đến loại thiên lăng thứ mười một. Nhưng một kẻ chỉ mới đạt đến Thám Hư kỳ như Lệ Bình Mạt, thì cũng chỉ có thể điều động tới loại thiên lăng thứ tám mà thôi.

Điều này cũng đã đủ khiến cho Lệ Binh Mạt thập phần tự tin rồi. Chỉ với tám loại thiên lăng trùng trùng điệp điệp thì e rằng Diệu Nhiên tuyệt sẽ không thể kháng cự được. “Hắc hắc! Mặc cho Đại Lực Kim Cương kiếm pháp của người cường mãnh thế nào, một khi đã gặp phải Thiên Lăng Đồ của ta, thì nhất định cũng sẽ bị kích bại!” Lệ Binh Mạt thầm nhủ trong lòng.

Vòng đai kim sắc khổng lồ do Đại Lực Kim Cương kiếm pháp công kích ra, không ngừng phát ra những tiếng nổ liên tục, mang theo khí thể hủy thiên diệt địa, mãnh liệt đánh về hướng Lệ Binh Mạt.

Lệ Binh Mạt đưa tay phải thu Thiên Triều thần kiếm về, đeo vào sau lưng. Còn tay trái thì đột nhiên vung lên, phát ra một đạo bạch quang to lớn, rồi chỉ nghe “bộp” một tiếng, một cuốn họa quyển dài mấy thước, mang theo khí thể như bài sơn đảo hải mở ra giữa không trung, bên trong lóe lên từng tia bạch quang chói lòa, khiến cho toàn trường đều không nhìn rõ là vật gì, nên ai nấy cũng đều cả kinh thất sắc.

“Thập Nhị Thiên Lăng Đồ, Tuyền lăng, Khê lăng, Hà lăng, Hồ lăng, Trọc lăng, Đào lăng, mau chóng tụ tập!” Lệ Binh Mạt hét lớn, gã niệm một hơi toàn chú ngữ, gọi ra sáu loại thiên lăng.

Họa quyển Thiên Lăng Đồ dài mấy thước chợt lóe lên vô số bạch quang, đồng thời cũng vang lên những tiếng ầm ì giống như biển động núi lở. Sáu đạo thiên lăng xé không tràn ra, tạo thành một đạo thiên lăng khổng lồ dài mấy chục thước, chỉ trong nháy mắt mà đã giống như sóng lớn vỡ đê ào ạt tới công kích vào thể công của Kim Cương thần kiếm.

Một bên là sức mạnh của nước hùng hậu chí cường, một bên là sức mạnh kim cương không gì có thể phá hủy, hai cổ lực lượng đáng sợ sắp sửa va chạm vào nhau, rốt cuộc sẽ có kết quả như thế nào?

Trận đấu này thật quá tuyệt vời! Tất cả đệ tử quan chiến ở dưới đài đều không dám chớp mắt dù chỉ một cái, nhìn chăm chăm vào thời khắc thắng bại này. Còn các vị đại chưởng môn ngồi trên hàng ghế danh dự cũng bắt đầu khẩn trương trong lòng, không biết hai luồng sức mạnh cường đại kia sẽ phân thắng phụ như thế nào?

Oanh – hoa hoa! Vòng đai kim sắc va đập vào bề mặt của lớp sóng rộng lớn đó, lập tức phát ra tiếng nổ cực lớn, và bắn ra vô số bụi nước. Liền đó sự xung kích của vòng đai kim sắc liền bị lớp sóng khổng lồ bao trùm lấy, giống như biến thành một con thú cực lớn đang nuốt mồi, lớp sóng khổng lồ không chút lưu tình nuốt chửng lấy lực lượng xung kích của đối thủ.

Kim Cương thần kiếm trong tay Diệu Nhiên cũng hưng phấn hẳn lên, thân kiếm đột nhiên phóng ra mấy chục đạo quang mang sáng rực hơn cả vàng thái dương, trong một sát na đã khiến cho chúng nhân không thể mở mắt ra được. Bản chất kim cương cường đại của thanh thần kiếm đã được Thiên Lăng Đồ đánh thức! Cùng với một loạt âm thanh như kim loại va chạm vào nhau, tất cả quang mang đều hóa thành một khối lập phương khổng lồ, giống như một cái phiến thiên ấn cực lớn, nghênh đón lớp sóng khổng lồ đang cuồn cuộn áp tới.

Ô, a! Đó là cái gì vậy!? Cả Thần Yên chân nhân cũng có chút cảm giác không ngồi yên được nữa, đó cũng bởi vì sự việc trước mắt thật khiến cho người ta không thể tin vào mắt mình được. Thanh Kim Cương thần kiếm kia lại có thể điều động bản chất kim cương của mình để công kích đối thủ, không ngờ nó lại có linh tính như vậy.

Phong ba cuồng lãng thì hùng hậu, còn bản chất kim cương thì không thể bị phá tan. Hai luồng sức mạnh chí cường trong thiên địa giao đấu với nhau thật chớp nhoáng, lại vô cùng kịch liệt ngay tại không gian trên lôi đài, liên tục phát ra những tiếng nổ cực lớn.

Cả hai món pháp bảo này đều là tiên khí của Thiên giới, tất nhiên là khó có thể phân cao thấp. Nhìn thấy tình huống vẫn bế tắc, mắt Lệ Bình Mạt đỏ ngầu lên, gã cầm thanh Thiên Triều thần kiếm phóng thẳng lên trời, tập trung chân nguyên toàn thân, đánh một kích ra phía trước. Ngay lập tức có một luồng lực lượng mang theo thủy tính cường đại đánh tới hạ quyền Thiên Lăng Đồ.

Từ trong Thiên Lăng Đồ liền truyền ra những tiếng gào thét như đại giang dậy sóng, phong ba cuồn cuộn, tiếng sau cao hơn tiếng trước, sau cùng thì nổi lên thành một, lúc này chỉ nghe thấy một âm thanh cực lớn vang lên, rồi chợt có hai lớp sóng cực lớn từ trong Thiên Lăng Đồ ồ ạt trào ra ngoài, chúng chính là đệ thất lăng – Giang lăng và đệ bát lăng - Hải lăng. Lệ Bình Mạt quả thật đã đi đến nước liều và bất chấp mọi hy sinh cũng như hậu quả rồi. Gã không ngừng điều động toàn bộ chân nguyên của bản thân, rồi lại mượn thêm sức mạnh của Thiên Triều thần kiếm, để triệu tập đệ thất, và đệ bát Thiên lăng.

Sức mạnh của sông và biển mênh mông bát ngát, vô cùng rộng lớn! Quả là không có gì sánh nổi!

Giang lăng và Hải lăng chỉ trong nháy mắt đã ập tới nơi và nhanh chóng nuốt chửng lấy Kim Cương đại ấn, rồi lại truyền ra những trận âm thanh như sấm sét. Không ngờ dưới tác dụng của sức mạnh do tám loại thiên lăng hợp lại, Lệ Bình Mạt đã thành công khiến cho tám đạo thiên lăng nuốt chửng lấy lực lượng cường đại của Kim Cương thần kiếm.

Toàn bộ lôi đài tựa như biến thành hải dương vô tận. Các lớp sóng khổng lồ không ngừng chồm lên hạ xuống, phảng phất như đều muốn lao tới Diện Nhiên bất cứ lúc nào.

Trong lòng Diện Nhiên vô cùng kinh ngạc, Thập Nhị Thiên Lăng Đồ của Thiên Lăng sơn quả thật quá lợi hại, xem ra cơ hội duy nhất để mình thỏa sức chiến đấu, chính là sử dụng Đại Lực Kim Cương kiếm pháp đệ

tam thức, Tường Long Tuyệt Diệt trảm. Nghĩ tới đây, trên mặt Diệu Nhiên như phủ một lớp sương lạnh, hàn quang trong mắt lóe lên, rồi vận chuyển chân nguyên toàn thân lên đến cực hạn, tung ra một kích với khí thể cường đại vô cùng.

Ào! Một cơn gió lạnh thổi tới, cả thiên địa đột nhiên tối sầm lại, bầu trời đang trong sáng cũng xuất hiện mây đen dày đặc, che khuất toàn bộ ánh sáng. Tất cả chúng đệ tử đều kinh hô một tiếng, tự hỏi bầu trời làm sao lại trở nên tối đen như vậy! Trong chốc lát, tình hình bên dưới lôi đài cũng trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Ca sát! Một đạo kim sắc thiểm điện phá không hiện ra, mọi người đều bị dọa cho nhảy dựng lên, chính vào lúc đang chấn chỉnh lại, thì một tiếng sét lớn lại vang lên, trong chốc lát chúng nhân đang quan chiến bên dưới lại càng thêm rối loạn.

Lục Mộng Thần có chút khẩn trương và bất an, tiếng tim đập lên dồn dập không ngớt, khiến thân thể hắn tự nhiên run lên. Hắn biết Diệu Nhiên sư tỷ sắp thi triển Tường Long Tuyệt Diệt trảm, uy lực của thức này quá thật rất lớn, lúc trước nếu hắn không kịp thời sử dụng Mộng Chi Sơ Thủy, thì quyết chẳng thể nào thắng được nàng.

Lệ Thừa Phong vừa nhìn thấy thời tiết đột nhiên biến đổi, ban đầu cũng không hiểu tại sao lại như vậy, chẳng lẽ Diệu Nhiên đang thi triển phép thuật gì đó? Dần dần, ông ta cũng bắt đầu cảm thấy kinh ngạc, bởi vì ông ta đã nhìn thấy Diệu Nhiên đã có hành động.

Kim Cương thần kiếm của Diệu Nhiên bắt đầu có biến hóa, thân kiếm tăng trưởng gấp bội, phát ra kim sắc quang mang chói mắt chiếu sáng cả lôi đài. Đột nhiên, kim sắc long văn (hoa văn hình rồng) trên Kim Cương thần kiếm bắt đầu chuyển động, chỉ trong nháy mắt mà đã hóa thành vô số kim long nhỏ bé sống động như thật, từng con từng con bay lên từ thân kiếm,

không ngừng bay lượn xung quanh thần kiếm, nhe nanh múa vuốt, miệng thở phì phò toát ra những ánh kim quang lấp lóe.

Trời đất càng lúc càng tối sầm lại, từng đạo thiểm điện không ngừng rạch ngang những tầng mây dày đặc, từng đợt sấm rền vang nối tiếp nhau vang vọng cả Thanh Thiên phong.

Tất cả mọi người cuối cùng đã minh bạch là Diệu Nhiên đang sắp sửa thi triển Đại Lực Kim Cương kiếm pháp, lúc này dưới lôi đài cũng đã trở lại yên tĩnh, nhưng ai nấy đều hồi hộp đến nỗi tim dâng lên tận cổ, và cũng không dám thở mạnh, mắt nhìn chăm chăm vào mọi biến hóa của Diệu Nhiên ở trên lôi đài.

Lệ Binh Mạt cũng ý thức được điểm này, nên vội liều mạng tận lực niệm chú ngữ, đồng thời thúc động Thiên Triều thần kiếm kích xuất một cỗ chân nguyên vào Thiên Lãng Đồ thêm lần nữa. Chỉ thấy tám ngọn sóng to lớn mạnh mẽ, chiếm hết gần nửa diện tích lôi đài, mang theo khí thể bài sơn đảo hải áp tới đối thủ.

Trong lúc vạn phần khẩn cấp này, Kim Cương thần kiếm liền chém xuống một kích kinh thiên động địa.

Tường Long Tuyệt Diệt trảm!

Kim Cương thần kiếm rời tay bay đi, hóa thành một con kim sắc cự long dài mấy chục thước cuộn tròn trong không trung! Từ đôi mắt rồng bắn ra hai đạo kim quang, chiếu lên thân thể những con tiểu kim long kia, rồi phát ra một trận long ngâm vang dội, tất cả những con tiểu kim long dường như nghe được hiệu lệnh, toàn bộ bay đến bên cạnh cự long, và không ngừng xoay quanh nó với một tốc độ không thể tin được, trong chớp lát chỉ còn thấy vô số đạo kim quang bao phủ lấy cự long.

Toàn thân của kim sắc cự long khẽ lắc nhẹ, chỉ trong nháy mắt mà thể tích của nó tăng lớn gấp đôi, há miệng phun ra một cỗ long diễm (lửa rồng)

với khí thế hủy thiên diệt địa, cực kỳ hung mãnh lao thẳng vào tám lớp sóng khổng lồ kia. Cổ long diễm cường đại giống như hỏa diễm này, diện tích có đến mấy chục thước vuông, bao phủ gần một nửa không gian lôi đài, chiếu sáng toàn bộ quảng trường của Liên Hoa Tự.

Từ sáng sủa đến tối sầm, rồi lại từ tối sầm đến sáng sủa! Biến hóa trái ngược nhau xảy ra cực nhanh như vậy, khiến cho các đệ tử ở dưới lôi đài rối cuộc cũng không biết mình đang ở chỗ nào nữa.....

Hết hồi 58

Chú thích:

(1) Sơ tổ - vị tổ sư đầu tiên

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Tứ Cường Sản Sinh

Long diễm cuồng bạo và Thiên lăng hùng dũng xung kích lẫn nhau, nước lửa vừa chạm trán liền phát ra những tiếng ti ti xì xì kịch liệt, rồi sinh ra vô số hơi nước bạch sắc, chớp mắt đã phủ kín cả lôi đài, những người ở bên dưới cũng không nhìn thấy rõ tình huống ở trên đài nữa.

Chỉ có thất đại cường môn là những người đều đã đạt tới Quy Thiên kỳ, nên có thể nhìn xuyên qua tầng tầng bạch vụ mà thấy rõ tất cả diễn biến xảy ra ở bên trong.

Long diễm vô cùng hung mãnh, trong lúc cùng với Thiên lăng kịch liệt đối kháng, cuối cùng cũng chiếm được thượng phong. Chỉ thấy Thiên lăng rộng lớn bị nấu sôi lên, bọt nước sủi lên sùng sục. Đột nhiên, long diễm mạnh mẽ lao về phía trước, khiến cho Thiên lăng phải bắt đầu lùi lại, và còn truyền đến thanh âm như vạn mã bồn đằng.

Lệ Bình Mạt đã không có biện pháp phòng ngự nào nữa, chỉ đành miễn cưỡng xuất ra một đợt sóng cuối cùng, cố gắng ngăn cản tám ngọn Thiên lăng đang sôi sục này, nhưng nỗ lực đó chỉ như châu chấu đá xe, sóng nước nóng bỏng hoàn toàn ập lên thân thể gã, lập tức khiến cho lục phủ ngũ tạng bị thương hại nghiêm trọng, may mà Thiên Lăng thần công đối với thủy nguyên tố có tác dụng sinh khắc trời sinh nên mới không bị bỏng nặng.

Tuy nhiên, loại xung kích cường liệt này cũng đã đủ khiến cho Lệ Bình Mạt bị ngất đi, nội tạng thọ thương nghiêm trọng.

Hơi nước bao phủ lôi đài chậm chậm biến mất, mọi người liền phát hiện ra trên lôi đài chỉ có thân ảnh mỹ lệ của Diệu Nhiên. Còn Lệ Bình Mạt của Thiên Lăng sơn thì đã gục ngã trên lôi đài, trọng tài nhìn thấy tình huống này, vội tuyên bố Diệu Nhiên giành được thắng lợi, thuận lợi trở thành người thứ hai trong tứ cường.

Thanh âm của trọng tài vừa dứt, cơ thể Diệu Nhiên chợt run lên, rồi chỉ nghe “bịch” một tiếng, cũng ngã xuống sàn đài.

Trận chiến đấu kinh thiên động địa này quả thật đã làm hao phí toàn bộ chân nguyên trong cơ thể của hai người, cộng thêm việc Diệu Nhiên trước đó đã bị mất máu quá nhiều, dù cho có Tố Thủy Lan Y chữa trị, nhưng cũng là chữa ngọn không chữa gốc. Sau khi miễn cưỡng thi triển Tường Long Diệt Tuyệt Trảm, Diệu Nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, thể lực không thể chịu được nữa, nhưng nàng phát hiện Lệ Bình Mạt đã gục ngã trên sàn đài, bởi vậy nên đã cố gắng kiên trì tới thời khắc cuối cùng, đến khi nghe thấy trọng tài tuyên bố nàng thắng trận, thì tâm lý mới thư giãn được, và toàn thân cũng liền mềm nhũn cả ra.

Mọi người vốn đều không nghĩ tới cảnh cả hai người đều ngã xuống, vài bóng nhân ảnh chợt vun vút bay tới, các đệ tử Thiên Lăng sơn và Phong Thần Tông đều mau chóng đưa đệ tử bản môn trở về phòng nghỉ ngơi và chữa trị nội thương.

Lục Mộng Thần đỡ Diệu Nhiên quay về phòng, nhưng nàng vẫn mê man bất tỉnh. Do mất quá nhiều máu nên khuôn mặt của nàng giờ đây trắng bệch, lông mày rũ xuống, đôi môi thâm tím tím mím chặt. Lục Mộng Thần càng nhìn càng cảm thấy xót xa, hẩn nhẹ đặt nàng lên giường, rồi vận chuyển chân nguyên giúp nàng khôi phục lại nguyên khí. Vì hai người cùng đạt tới tầng thứ tám của Tinh Tiên thần công, nên nội lực phụ trợ lẫn nhau, chỉ trong chớp mắt mà sương mù đã bắt đầu lưu chuyển tràn ngập căn phòng.

Không biết trải qua bao lâu, Lục Mộng Thần tỉnh lại từ trong cơn nhập định, dùng nội tức kiểm tra thương thế của Diệu Nhiên một hồi, thì phát hiện nàng đã khôi phục phần lớn nguyên khí, còn chân nguyên trong cơ thể mình không những là không giảm đi, mà hầu như còn có vẻ cường tráng hơn trước, hăn quả thật chẳng hiểu ra sao cả.

“Ừm!” một tiếng, Diệu Nhiên từ từ tỉnh lại, nhìn thấy Lục Mộng Thần đang quan hoài ngồi bên cạnh giường của mình, trong lòng nàng liền dâng lên cảm giác ấm áp, nàng hiểu rõ là tên sư đệ này đã đưa mình về phòng và còn chữa trị thương thế cho mình nữa.

“Ài..... sư đệ, ta thật không biết phải cảm tạ người thế nào, nếu như người không tặng cho ta tấm Tố Thủy Lan Y này, thì e rằng ta sớm đã bị mất mạng trên lôi đài rồi! Sư đệ, trước kia ta đã cư xử với người quá khắc nghiệt, người có thể tha thứ cho ta, mà bỏ qua mọi việc trong quá khứ chứ?” Diệu Nhiên đưa đôi mắt đẹp long lanh ngấn nước nhìn chăm chăm vào Lục Mộng Thần, thần tình trông rất u oán và tràn đầy tự trách, giọng nói cất lên rất nhỏ.

Lục Mộng Thần cảm thấy như bị sét đánh ngang tai, những lời vừa rồi là do Diệu Nhiên sư tỷ thốt ra ư? Tại sao nàng lại đột nhiên thay đổi thái độ đối với mình như thế? Đường như nàng đã quên hết tất cả những việc mà mình đã đắc tội với nàng trong quá khứ! Hơn nữa..... hơn nữa nàng còn muốn ta tha thứ nàng?!!!

“Không thể nào! Không thể nào!” Lục Mộng Thần quá kích động, mặt đỏ bừng, đầu lắc qua lắc lại.

Diệu Nhiên kêu lên một tiếng thất thanh: “Sư đệ, người làm sao thế..... Cái gì không thể, có phải là không tha thứ cho sư tỷ không?”

Lục Mộng Thần nghe thấy Diệu Nhiên nói như vậy, mới tỉnh táo lại, mặt càng đỏ hơn, trông giống như một quả táo chín. Hăn nhìn khuôn mặt

xinh đẹp của Diệu Nhiên sư tử, thấp giọng nói: “Sư tử, sao ta có thể làm như vậy được? Tử giống như trăng sáng trong lòng ta, mãi mãi ở trên cao, vừa duyên dáng lại vừa mỹ lệ. Sư tử, tử có thể tha thứ cho sự bốc đồng của ta trước kia thì ta đã cao hứng còn không kịp.....” Nói tới đây, Lục Mộng Thần chợt bật cười, bộ dạng thuần chân trông giống như một đứa trẻ vậy.

Sau khi trải qua một loạt đả kích và đau khổ, Lục Mộng Thần cuối cùng đã gặp được tình yêu mong chờ một lần nữa. Lần này sẽ như thế nào?

Diệu Nhiên cười nói: “Sư đệ, ta so với người còn lớn hơn những hai trăm tuổi, bởi vậy có lúc nhìn người, giống như là đang nhìn đệ đệ của mình. Dù cho trước đây người có vài hành vi bốc đồng, nhưng hiện tại, ta hoàn toàn hiểu rõ khổ tâm của người, bởi vậy ta có thể tha thứ cho người, và cũng hy vọng ngày sau chúng ta cùng nỗ lực, khiến Phong Thần Tông được phát dương quang đại, quét sạch tà ma, duy trì chính khí trường tồn trong nhân gian.. ...”

Đang lúc Diệu Nhiên theo thao bất tuyệt đại nghĩa lẫm liệt “dạy dỗ” Lục Mộng Thần, đột nhiên ngoài cửa có thanh âm truyền tới: “Lục sư đệ, thương thế Diệu Nhiên sư tử thế nào rồi?! Có tốt hơn hay không?”

Người vừa lên tiếng chính là Giang Sơn sư huynh, gã và Bạch Lạc Sinh cùng nhau tiến vào, vừa nhìn thấy Diệu Nhiên đã tỉnh lại, hơn nữa khí sắc cũng đã được khôi phục lại quá nửa, nên những lo lắng của hai người cũng được dẹp tan.

Bạch Lạc Sinh và Giang Sơn vẫn kiên trì ở lại lôi đài, quan sát hết hai trận tỷ thí sau. Bọn họ biết đây cũng là cơ hội tốt để thu thập tin tức, bởi vì những kẻ thắng trận tất sẽ trở thành đối thủ mạnh của Phong Thần Tông.

Bạch Lạc Sinh bước tới bên cạnh Lục Mộng Thần, vỗ nhẹ lên vai hắn, lộ ra sự quan hoài, nói: “Diệu Nhiên sư tử, vừa rồi Lục sư đệ đưa tử về liệu

thương, hai trận tỷ thí sau, thật sự rất kịch liệt và hưng phấn a! Các người hãy đoán xem, rốt cuộc ai là hai kẻ sau cùng tiến vào vòng tứ cường?”

Diệu Nhiên hơi trầm tư một chút, rồi nhẹ giọng nói: “Nếu theo thực lực mà luận, trận tỷ thí thứ hai, Pháp Nguyên tựa hồ khá hơn một chút, dù cho Hạo Khí Bài Vân chương của Lý Trường Không cũng cực kỳ bá đạo, nhưng e rằng vị tất đã là đối thủ của Lục Đại Nguyên Tổ kiểm pháp. Còn Long Thiên và Hàn Nguyệt Băng, ta có chút không chắc chắn. Hàn Nguyệt Băng có thực lực rất mạnh, có lẽ thực lực của nàng là mạnh nhất trong loan sinh tứ tỷ muội (1), và nếu như nàng có món dị bảo nào đó trợ giúp, thì chắc sẽ có khả năng thắng nhiều hơn. Không biết ta vừa phân tích như vậy có đúng không?”

“Diệu Nhiên sư tỷ, tỷ đoán trúng một nửa rồi.” Bạch Lạc Sinh thần tình phần chấn, phảng phất như còn mê man trong hai trường đại chiến kinh thiên động địa vừa rồi, nên tâm tình hưng phấn vẫn không thể nén lại, cả thanh âm cũng cao hơn. Gã nói tiếp: “Ta cuối cùng cũng biết được uy lực Hạo Khí Bài Vân chương của Hạo Khí môn rồi, chiêu cường mãnh nhất đó, gọi là Hạo Nhiên Chính Khí, có thể nói là tập trung chính khí trong thiên địa lên toàn thân, lực lượng mạnh mẽ, thật là nhân gian khó gặp! Tuy nhiên, Lý Trường Không dù cho đã thi triển chiêu đó ra, nhưng kết quả vẫn là bại dưới chiêu Phong Nguyên Tổ trong Lục Đại Nguyên Tổ kiểm pháp của Pháp Nguyên. Uy lực của long quyển phong (gió lồng) khổng lồ đó thật là không thể ngăn cản, nó đã cuốn lấy Lý Trường Không vào trong, rồi tung hứng gã bay giữa không trung hơn cả nửa ngày mới thả xuống, thật là đáng sợ! Tên Pháp Nguyên này của Liên Hoa Tự sẽ là kình địch của bốn phái!”

“Đúng vậy, võ công của gã thật đáng sợ. Tên Pháp Nguyên hòa thượng đó thật không hổ là đệ tử kiệt xuất nhất của Liên Hoa Tự. Nghe nói tương lai gã sẽ tiếp chương ngôi vị tông chủ của Hư Vân đấy!” Giang Sơn cũng xen vào.

Diệu Nhiên ồ lên một tiếng, rồi chìm vào trong trầm tư, nàng phảng phất như cũng đang đặt mình vào trong trận chiến kịch liệt đó.

Lục Mộng Thần hỏi tiếp: “Vậy trận tỷ thí thứ tư thì sao? Kết quả thế nào? Là Long Thiên của Dương Diễm môn thắng, hay là Hàn Nguyệt Băng của Nghiễm Hàn cung thắng?”

Bạch Lạc Sinh đáp: “Long Thiên và Hàn Nguyệt Băng đại chiến, càng khiến ta được mở rộng tầm mắt. Dương Diễm môn đi theo con đường hỏa tính, còn Nghiễm Hàn cung lại đi theo đường âm hàn, chính là một lãnh một nhiệt, hai oan gia đối đầu! Ta tin rằng nếu như không có Thiên Long kết giới, thì e rằng các đệ tử quan chiến ở dưới đài như chúng ta, thì đã có một nửa là bị đóng băng, còn một nửa thì bị nướng chín rồi! Ha ha ha!”

Diệu Nhiên đang trầm tư chợt vụt tỉnh lại, chen vào một câu: “Thật vậy à, ha ha! Không biết tình huống chiến đấu của hai oan gia đó cuối cùng thế nào?”

“Rất kịch liệt đó sư tỷ.” Giang Sơn cướp lời: “Không ngờ Hàn Nguyệt Băng đã đạt tới tầng thứ tám của Nghiễm Hàn Băng Ngọc quyết, kiếm chiêu do nàng thi triển ra, đã mang theo âm khí băng hàn cực nặng, vừa bắt đầu thì đã đánh cho Long Thiên không kịp trở tay, hoàn toàn đóng băng tại đó. Thế nhưng Long Thiên hãn cũng thất rất đáng sợ! Rất đáng sợ!” Giang Sơn nói tới đây, thì đột nhiên không nói nữa, hai mắt tròn tròn, phảng phất như có thứ gì đã chặn nơi cuống họng gã.

Lục Mộng Thần vội vỗ vào lưng Giang Sơn, đưa vào tay gã một chén trà, rồi lo lắng nói: “Giang Sơn sư huynh, huynh làm sao rồi, có phải bị nghẹn không? Mau uống chén nước.”

Giang Sơn uống ừng ực cạn sạch chén trà, rồi mới thở dài một hơi, nói: “Long Thiên quá đáng sợ! Nếu như các người gặp phải gã, nhất định phải cẩn thận! Khi gã vừa bị băng phong ấn lại, thì đột nhiên trên thân thể gã

liền hiện ra vô số lam sắc hỏa diễm, chỉ trong nháy mắt đã nung chảy toàn thể khối băng ra!”

“Các người biết lam sắc hỏa diễm đó là thứ gì chứ?” Bạch Lạc Sinh đột nhiên hỏi.

“Không biết, là gì?”

“Lam sắc hỏa diễm là đại biểu cho hỏa trung chi vương (2)! Có lực sát thương vô cùng cường liệt, hơn nữa lại còn có thể làm tan chảy vũ khí của đối phương! Không ngờ thanh bảo kiếm của Hàn Nguyệt Băng lại bị lam sắc hỏa diễm nung chảy cả ra!”

“A, a! Thật là ghê gớm!”

“Ồ.....tình huống tiếp theo như thế nào?” Diệu Nhiên khẩn trương hỏi.

“Không biết Long Thiên có phải cố ý che đậy thực lực hay không, từ đầu đến cuối gã không hề thi triển tuyệt chiêu. Mãi cho đến lúc bị Hàn Nguyệt Băng kích trúng một lần nữa, khiến cho bản thân thọ thương không nhẹ, lúc đó Long Thiên cũng nảy sinh ra biến hóa khiến người ta kinh ngạc! Gã phảng phất như là biến thành một người vô cùng điên cuồng, từ trong cơ thể cuồng xuất ra một bộ bảo giáp hắc sắc, rồi thì điên cuồng tấn công, dần dần khiến cho Hàn Nguyệt Băng không chống đỡ kịp. Cuối cùng thì Hàn Nguyệt Băng bị kích bại, thân thọ trọng thương! May mà thánh dược Hàn Dũ Thánh Quang của Nghiễm Hàn cung liệu thương vô cùng thần hiệu.....”

Hắc sắc bảo giáp? Lục Mộng Thần hiển nhiên đối với điều này rất có hứng thú, “Bộ bảo giáp ấy tên là gì?”

Giang Sơn nói: “Nghe nói năm trăm năm trước, chương môn nhân của Dương Diễm môn ở Hỏa Sơn đảo dùng kế bắt được một con Âm Hỏa Kỳ Lân, lột da của nó, rồi dùng Dương Diễm Cửu Muội Chân Hỏa của Dương

Diễm môn thiêu luyện suốt ba trăm năm, mới hình thành được bộ bảo giáp này, có tên gọi là Kỳ lân thánh giáp! Bộ thánh giáp này cũng đồng thời chú nhập tinh khí của Hỏa Kỳ Lân, nên khi Long Thiên khiến nó hiện hình, thì thần trí cũng biến thành mơ hồ không rõ ràng, biến thành nửa người nửa thú, điên cuồng vô cùng.....thật là.....thật là đáng sợ vô cùng!”

Nghe Giang Sơn và Bạch Lạc Sinh miêu tả, Lục Mộng Thần và Diêu Nhiên biết đối thủ của bọn họ sẽ là những nhân vật như thế nào. Tâm tình của hai người lúc này đều rất trầm trọng, phảng phất như có một ngọn núi lớn đè lên người, thở không ra hơi! Mọi người hiểu rõ, muốn chiến thắng bất cứ một trong hai người đó, thì sẽ cực kỳ khó khăn. Xem ra trận tỷ thí của tứ cường quả là lành ít dữ nhiều rồi.

Hết hồi 59

Chú thích:

- (1) Loan sinh tứ tử muội – bốn tử muội sinh tư
- (2) Hỏa trung chi vương – vua của lửa

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Phật Thú Đại Chiến (Thượng)

Thần Yên chân nhân mở cửa bước vào, thấy đồ nhi Diệu Nhiên tịnh không quay đầu lại, liền khẽ đặt điểm tâm xuống, rồi bà lấy ra mấy viên thánh dược liệu thương đưa cho Diệu Nhiên dùng, sau đó thì ở lại cổ vũ tinh thần cho mọi người.

“Diệu Nhiên, Mộng Thần, trận chiến ba ngày sau sẽ là những trận đấu khó khăn nhất cho các con. Mỗi người trong tứ cường các người, đều là những tinh anh được chọn ra từ trong hàng đệ tử ưu tú nhất và cũng đã trải qua một đoạn sinh tử quan đầu mới có thể tuyển lựa được. Thực lực mỗi người đều không tầm thường. Bất kể ba ngày sau kết quả thế nào, và chiến đấu với bất kỳ ai, các người đều sẽ gặp đối thủ mạnh mẽ nhất. Tỷ như Pháp Nguyên của Liên Hoa Tự, nếu muốn thắng được gã quả thật không hề dễ dàng chút nào. Với chiêu Mộng Chi Sơ Thủy của Mộng Thần thì may ra còn có cơ hội đánh bại được gã. Nhưng thực lực của Long Thiên Dương Diễm môn lại quá mạnh, quả thật đã làm cho ta không dám tin tưởng, nếu các người muốn thắng gã, e rằng còn khó khăn hơn, có lẽ các người chỉ có ba phần cơ hội thôi.”

Lục Mộng Thần và Diệu Nhiên nghe được những lời ấy thì bất giác trong lòng u ám hẳn đi. Hai người chỉ biết cúi đầu, trong lòng rối loạn khôn cùng, chẳng biết phải nói sao cả.

Thần Yên chân nhân thấy hai người cúi đầu không nói, nên biết rằng hai hài tử này đang mang áp lực rất lớn, vì vậy nên bà nhẹ giọng nói: “Không

sao đâu, các con có thể lọt vào được tứ cường thì đã khiến cho ta rất cao hứng rồi. Trong trận đấu sắp tới, chỉ cần các con phát huy thật tốt, bất luận là thắng bại, ta cũng rất kiêu hãnh vì các con.”

Diệu Nhiên nghe đến đó, thì rất đau lòng, nước mắt tuôn trào, ấp úng nói: “Sư phụ..... sư phụ...” Nàng gọi được hai tiếng thì nghẹn ngào không nói lên lời.

Trong lòng Lục Mộng Thần cũng rất trầm trọng, nhìn thấy Diệu Nhiên thương tâm như thế, thì biết sư tỷ thập phần cường liệt, vì không chịu được sự chế nhạo của đám đệ tử của các môn phái khác, nên đã cố gắng dùng hết sức đánh thẳng một mạch vào đến vòng tứ cường, nhưng hôm nay nghe được những lời an ủi của Thần Yên chân nhân, thì bao nhiêu sầu muộn trong lòng liền dâng tràn như nước lũ, nhất thời chân tình lộ ra, nước mắt tuôn rơi như mưa.

Giang Sơn cùng Bạch Lạc Sinh đứng một bên cũng cúi đầu không nói. Bọn họ đứng dưới đài quan chiến từ đầu đến cuối. Đệ tử của các môn phái khác đối với họ đều có ánh mắt trào phúng và khinh thường, nên cũng khiến cho bọn họ rất phẫn nộ! Giờ đây, Phong Thần Tông có người lọt vào tứ cường, rồi lại gặp đối thủ cường hãn như thế, vì vậy bọn họ rất hiểu được lý do tại sao Diệu Nhiên lại khóc như thế.

Thần Yên chân nhân đưa tay vuốt đầu Diệu Nhiên, cất giọng ôn hoà nói: “Diệu Nhiên, con và Mộng Thần có thể lọt vào tứ cường, đã khiến cho ta rất vui mừng rồi, đừng khóc.....Diệu Nhiên, để mấy sư đệ nhìn thấy thật không hay à!”

Diệu Nhiên nghe sư phụ an ủi, thì mắc cỡ mặt đỏ lên, nàng vội đưa tay gạt nước mắt, rồi cười nói: “Dạ, sư phụ! Nhưng nếu ba ngày sau rút thăm, vạn nhất con và Lục sư đệ cùng lọt vào một tổ thì làm sao?”

Không đợi Thần Yên chân nhân trả lời, Lục Mộng Thần vội giành nói: “Ta đương nhiên sẽ không cùng sư tỷ tái đấu lần nữa! Ta sẽ nhường cho sư tỷ vào chung kết nhé!”

Diệu Nhiên nghe vậy thì mặt đỏ bừng lên, Thần Yên chân nhân cũng cười nói: “Vậy sao được, Mộng Thần, con là đệ tử đứng đầu của Phong Thần Tông chúng ta, sao có thể nhường cho sư tỷ chứ? Huống hồ, nếu quả việc đó xảy ra, thì ta nghĩ nên để Mộng Thần vào chung kết, có vậy thì Phong Thần Tông chúng ta mới có cơ hội tiến tới! Diệu Nhiên, con là sư tỷ, khi thượng đài, cũng không nên hành động theo cảm tính nha!”

Diệu Nhiên bây giờ đã sinh ra lòng cảm kích với Lục Mộng Thần, tất nhiên là sẽ không đối xử với Lục Mộng Thần tràn ngập ác cảm như trước nữa. Nàng biết rõ, nếu để Lục Mộng Thần lọt vào chung kết thì là lý tưởng nhất, bởi vì chỉ có Lục Mộng Thần là có khả năng thắng lợi hơn cả.

“Dạ, sư phụ, đệ tử đương nhiên sẽ để cho Lục sư đệ lọt vào vòng trong.”

Diệu Nhiên đáp lại với nụ cười sáng lạng làm động lòng người, Lục Mộng Thần thấy vậy thì trong lòng lại có chút say mê.

Những việc cần nói đều đã nói xong, Thần Yên chân nhân cùng mọi người nói chuyện huyền thuyên một lúc, rồi dặn dò mọi người nghỉ ngơi cho tốt, sau đó liền đi ra ngoài.

oooOooo

Ba ngày sau.

Ở xung quanh lôi đài tại Liên Hoa Tự, lúc này đã có rất đông người tụ tập, các đệ tử đều nhìn quanh, cùng đợi kết quả rút thăm. Ai nấy đều nóng ruột chờ đợi kết quả của cuộc bốc thăm giữa tứ đại cường giả.

Lục Mộng Thần, Diệu Nhiên, Long Thiên, Pháp Nguyên bốn người, theo thứ tự đi lên trước mặt Hư Vân tông chủ, từng người lần lượt bốc ra một thẻ trúc từ trong hộp vuông, sau đó giao cho Hư Vân tông chủ.

Thấy chữ viết trên thẻ trúc, Hư Vân tông chủ không nhin được kinh hô lên một tiếng, bất quá trong nháy mắt liền khôi phục lại bình thường. Các đại chưởng môn thấy vẻ mặt của Hư Vân tông chủ thì cũng sôi nổi đoán, không biết kết quả thế nào. Mọi người loáng thoáng cảm giác được, kết quả chắc cũng sẽ khá bất ngờ.

Hư Vân tông chủ nhìn quanh tứ phía, thấy vô số cặp mắt ở dưới đài đang hồi hộp chờ đợi mình thông báo kết quả, liền cao giọng nói: “Kết quả rút thăm là – Lục Mộng Thần của Phong Thần tông, đấu với Diệu Nhiên của Phong Thần tông! Long Thiên của Dương Diễm môn đấu với Pháp Nguyên của Liên Hoa Tự!”

A..... A....

Tiếng nghị luận xôn xao ở dưới đài nổi lên như chim vỡ tổ. Mọi người đều không nghĩ rằng kết quả bốc thăm lại gây ngạc nhiên như thế! Lục Mộng Thần cùng Diệu Nhiên vốn là đồng môn đồng phái, dù bọn họ có gặp nhau thì chắc cũng không có những màn đả đấu đặc sắc, nói không chừng một người còn bỏ cuộc, để thành toàn cho người còn lại thẳng bước vào chung kết nữa là.

Chưởng môn Dương Diễm môn Long Quy Hải thở dài một tiếng, nói: “Ài, lo lắng làm gì chứ, cũng chả đi đến đâu. Hư Vân tông chủ, ta thực sự không nguyện ý cùng đệ tử quý phái gặp nhau sớm như vậy a!”

Khóe miệng của Hư Vân hơi co rút lại, song thủ chấp lại nói: “A Di Đà Phật! Long chưởng môn, tất cả là do thiên ý! Chúng ta cứ bình tĩnh quan sát cho thoả đáng!”

Long Quy Hải chỉ đành gật đầu, mặc dù ông ta biết Pháp Nguyên rất mạnh, nhưng nếu Long Thiên trút toàn lực ứng phó, có lẽ vẫn có hy vọng nắm chắc mười phần thắng lợi.

Các chương môn khác cũng có chút không cam tâm, cũng cảm thấy khá hụt hẫng.

Thần Yên chân nhân ngược lại thì rất cao hứng, bà không ngờ rằng bọn họ lại bốc được cái thăm tốt như vậy, chứng tỏ Phong Thần Tông chẳng những có thể tránh được thương vong, lại còn thuận lợi tiến thẳng vào chung kết, vận khí thật sự là quá tốt!

Diệu Nhiên đi tới trước mặt Trọng tài, nhẹ giọng nói: “Ta vốn không phải là đối thủ của Lục sư đệ, cho nên trận đấu này ta cam bái hạ phong!” Trọng tài nghe vậy cũng không biết làm thế nào, chỉ đành tuyên bố kết quả theo thỉnh cầu. Mặc dù chúng đệ tử ở dưới đài sớm đã có sự chuẩn bị, nhưng khi chính thức nghe được, thì trong lòng chợt có chút trống rỗng, và hết sức bất bình.

Long Thiên và Pháp Nguyên nhìn thấy kết quả như vậy thì cũng không khỏi cười khở. Hai người họ chỉ đành phóng lên lôi đài, chuẩn bị tỷ thí.

Diệu Nhiên và Lục Mộng Thần tìm được một góc quan sát thích hợp, nhìn Long Thiên và Pháp Nguyên đang đứng yên trên đài, Diệu Nhiên nói nhỏ với Lục Mộng Thần: “Sư đệ, Long Thiên và Pháp Nguyên so tài, người phải quan sát thật kỹ. Sau trận này, kẻ thắng sẽ là đối thủ của người đấy.”

Lục Mộng Thần gật gật đầu, đưa mắt nhìn về phía lôi đài.

Long Thiên khẽ rung song thủ, một ngọn hắc sắc trường thương toàn thân bao phủ hỏa diễm liền xuất hiện trong tay. Gã chăm chú nhìn vào Pháp Nguyên, không ngừng đề thăng Dương Diễm thần công, trong nháy mắt đã đạt đến tầng thứ bảy, miệng hét lên một tiếng, từ thân Long Thiên liền tỏa ra ngọn lam sắc hỏa diễm, nhanh chóng lan tỏa truyền sang thân Liệt Hỏa

Minh Nhật thương. Ngọn hắc thương này tỏa ra lam sắc hỏa diễm, càng làm tăng thêm vẻ rùng rợn.

Lam sắc hỏa diễm là hỏa trung chi vương, độ nóng cao hơn hỏa diễm bình thường gấp mấy lần.

Dưới đài có không ít đệ tử của Dương Diễm môn, khi bọn họ nhìn thấy biểu hiện của đại sư huynh thì đều cảm thấy vô cùng phấn khởi và ngưỡng mộ, ai nấy đều thầm hy vọng sẽ có một ngày có thể đạt đến trình độ cao thâm như đại sư huynh.

Thấy tình cảnh này, Lục Mộng thần cũng phải hít sâu một hơi, ngọn hỏa diễm đó thật là quý dị, độ nóng cũng thật cường liệt! Long Thiên sư huynh người quả thật là lợi hại.

Tại nơi tứ tiên tử Phong Hoa Tuyết Nguyệt của Nghiễm Hàn Cung, người hay trêu chọc và thân quen nhất với Long Thiên là Huyền Nguyệt thì đang cười hi hi nói với đại sư tỷ Huyền Phong: "Sư tỷ, hóa ra Long Thiên sư huynh thật là lợi hại nhỉ. Xem ra trận tỷ thí này, huynh ấy nhất định sẽ đả bại hòa thượng kia."

Huyền Phong tiên tử luôn là một người nghiêm cẩn, nàng lại gần khẽ lên tiếng ngăn Huyền Nguyệt lại: "Đừng nói lung tung, khi chưa bắt đầu thì kết quả rất khó phán đoán." Huyền Nguyệt tiên tử tuy không bằng lòng, nhưng cũng không có cách nào khác, nàng đã lĩnh giáo qua tính tình của Huyền Phong, vì vậy nàng mới quay người sang làm phiền Huyền Hoa sư tỷ.

"Huyền Hoa sư tỷ, tỷ xem tiểu sư đệ Lục Mộng Thần nếu như gặp phải Long Thiên sư huynh, vậy ai sẽ thắng?"

Huyền Hoa tiên tử cười khổ đáp: "Ta làm sao biết được chứ? Nhưng ta đoán rằng Long Thiên sư huynh sẽ có nhiều cơ hội thắng hơn." Kỳ thật Huyền Hoa cũng không thể đoán được, bởi vì nàng đã nhìn thấy những

biểu hiện của Lục Mộng Thần, nên rất khó nói giữa hần và Long Thiên, ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng, tuy nhiên, vì để ngăn cái miệng của Huyền Nguyệt, nên bất đắc dĩ mới phải nói như vậy.

Huyền Nguyệt tiên tử nghe xong, liền nhảy bật lên vỗ tay cười nói: "Ta đã nói mà, khẳng định là Long Thiên sư huynh lợi hại."

Huyền Tuyết tiên tử đứng bên cạnh nói: "Xem người kia, không biết nhận được bao nhiêu lợi ích từ Long Thiên rồi, lúc nào cũng bênh vực hần, ha ha!"

Khuôn mặt của Huyền Nguyệt tiên tử chợt đỏ hồng lên, xấu hổ không nói nên lời, vội nhảy ra sau lưng Huyền Phong núp, không dám lộ mặt ra và cũng không dám nói gì nữa.

Ở trên lôi đài, Pháp Nguyên vẫn thư thái lặng lẽ đứng đó, trông giống như một cây cổ tùng ngàn năm luôn tĩnh lặng và kiên cố vững chắc. Không biết từ lúc nào, trong bàn tay trắng sáng của y đã xuất hiện thêm một thanh tiểu kiếm bằng gỗ đào. Dưới tác dụng của tầng thứ tám của tâm pháp Đại Viên Mãn, Pháp Nguyên không có một chút khẩn trương nào, y khẽ nhúc nhích mắt lại, quan sát kỹ toàn thân Long Thiên đang đặng đặng hỏa khí.

Dưới đài có rất nhiều người đều đang lo lắng, cả bảo kiếm của Hàn Nguyệt Băng cũng bị Long Thiên đốt tan, vậy thì một thanh tiểu kiếm bằng gỗ đào ấy sao lại có thể đối kháng được với nhiệt độ cực cao của hỏa diễm chi vương chứ? Tất cả chúng nhân đều mở to mắt chờ đợi.....

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Phật Thủ Đại Chiến (Trung)

Ha ha! Ngọn lam sắc hỏa diễm trên người Long Thiên bỗng nhiên bốc lên cao nửa thước, sức cháy càng thêm mãnh liệt, ẩn ước như có tiếng gầm thét ồ ạt truyền ra. Long Thiên ưỡn thẳng toàn thân, giống như một ngọn cương thương dựng thẳng, không thấy gã sử dụng chiêu thức gì, chỉ nghe “oanh” một tiếng, Liệt Hỏa Minh Nhật thương nằm trong tay nện xuống sàn đài, rồi bỗng chốc một lực lượng uy mãnh theo một quỹ tích kỳ lạ không nhìn thấy trời lên khỏi sàn đài, và nhanh chóng khuếch tán ra phía ngoài, trông tựa như những gợn sóng rung động.

Mọi người ở bên ngoài Thiên Long kết giới vốn không thể hiểu được, một thức này đã ẩn tàng lực lượng công kích kinh khủng đến cỡ nào, nhiệt độ kinh khủng đến nhường nào!

Thức này có tên là Hỏa Ý Thực Địa, thông qua Liệt Hỏa Minh Nhật thương mà tạo ra vô số hỏa diễm, rồi hóa thành nhiệt độ cực cao, xuyên qua mặt đất truyền đến. Loại nhiệt độ cực cao này một khi gặp được đối tượng có nhiệt độ tương đối thấp, thì khí thế sẽ giống như đánh rắn đập đầu, vững vàng cuốn lấy đối phương, trực tiếp lợi dụng loại nhiệt độ cực cao mà nướng đối phương cho tới khi đạt tới một nhiệt độ tương tự.

Năm xưa, chương môn của Dương diễm môn đã sử dụng chiêu thương pháp này mà đã tiêu diệt không biết bao nhiêu tà phái đệ tử, mỗi một người bị giết nếu không hóa thành than, thì cũng là hồn phách tiêu tan. Còn về

việc năm xưa khi tham gia cuộc đại chiến giữa hai phe chính tà, mỗi khi nhắc tới Long Quy Hải, tức là nhắc đến một nhân vật bất khả chiến bại.

Pháp Nguyên đối với Liệt Hỏa Minh Nhật thương pháp cũng có nghiên cứu kỹ, hôm nay tự mình chứng kiến, quả thật không tầm thường chút nào. Sóng lửa còn chưa tới, y đã cảm nhận được nhiệt hỏa mãnh liệt, cứ như muốn đốt cháy toàn bộ y phục của y ra. Pháp Nguyên đắm chìm trong Đại Viên Mãn tâm pháp, tâm tính bình tĩnh như mặt hồ không gợn sóng, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, tả thủ như đóa hoa lan rất nhanh bắn ra đạo đạo bạch quang.

Trên mặt Pháp Nguyên có chút tiêu ý, phảng phất như đang hân thưởng cuộc sống mỹ diệu vô cùng. Mọi người đều hiểu được đó chính là Phật tông Niêm Hoa Chỉ, một môn chỉ pháp chí cao vô thượng. Niêm Hoa Chỉ công kích tới cơn sóng lửa, chạm vào nhau nổ vang một tiếng, nó chỉ hơi bị cản lại đôi chút, nhưng ngay sau đó hoàn toàn bị hỏa diễm nuốt chửng hết.

Pháp Nguyên thấy Niêm Hoa Chỉ không có hiệu quả, hữu thủ liền phát động Đào Mộc tiểu kiếm. Kiếm tuy nhỏ nhưng dường như tạo ra sức nặng ngàn cân, hướng xuống phía dưới mà trầm phách một nhát, tốc độ rất chậm, từng tắc từng tắc tiến tới trước, rồi khẽ ngâm một tiếng: “Địa Nguyên Tổ chi kiếm!”

Dường như nhận được sự triệu hồi, cả không gian từ bốn phương tám hướng chợt xuất hiện vô số hoàng sắc quang mang của Địa Nguyên Tổ, theo sự dẫn động của mộc đào tiểu kiếm, địa nguyên tổ từ dưới lòng đất vọt tới, trông như những gợn sóng bình thường, nhanh chóng lan tỏa ra khắp nơi.

Địa Nguyên Tổ chui vào bề mặt lôi đài, như cá gặp nước, vui đùa thỏa thích. Tốc độ xông tới của chúng nhanh không biết bao nhiêu, chỉ trong nháy mắt, chúng cùng với sóng lửa được phát ra từ trên ngọn Liệt Hỏa Minh Nhật thương xung kích lẫn nhau.

Sóng lửa ẩn chứa nhiệt độ cực cao, lực công kích cũng cực mạnh. Còn Địa Nguyên Tố chính là tinh hoa của đất, cứng rắn vô bì, lực phòng ngự cũng cực mạnh.

Hai người cùng đạt tới Thám Hư hậu kỳ như nhau, khi giao tranh liền tạo ra một tiếng âm thật lớn, đánh tung ra vô số đất đá và bụi mù, rồi tất cả cùng va vào Thiên Long kết giới. Ngay khi vừa bị chạm tới, tòa kết giới cường đại lập tức được khởi động, nó ngăn cản toàn bộ dư lực của giao tranh phát tán. Thức này của hai người đều có lực mạnh ngang nhau, sóng lửa và Địa Nguyên Tố va chạm nhau kịch liệt, sức đôi bên tương phản nhau, nhưng lại mạnh ngang nhau, nên đều đồng thời tiêu tán.

“Sóng lửa mạnh thật, nhưng không biết làm cách nào để phát ra nhỉ!” Diệu Nhiên thì thầm vào bên tai Lục Mộng Thần.

“Quả thật rất thần kỳ. Nếu Phong Thần kiếm pháp của chúng ta có thể hấp thu tinh túy của môn thương pháp này, như vậy sẽ rất có lợi!” Lục Mộng Thần nói.

“Ừ!” Diệu Nhiên khẽ đáp lại.

“Kiếm chiêu Địa Nguyên Tố khá lắm!” Long Thiên vô cùng bội phục. Gã cười thật lớn, thân thể di động rất nhanh, chỉ thấy trên lôi đài có một ngọn lửa màu lam đang di động. Đó chính là thân thể của Long Thiên do chuyển động cực nhanh nên chỉ còn có thể nhìn thấy từng đạo từng đạo lam quang lấp lóe mà thôi.

Pháp Nguyên không bị lam quang này mê hoặc, đặc điểm lớn nhất của Đại Viên Mãn tâm pháp chính là dĩ bất biến ứng vạn biến, vạn vật hợp nhi vi nhất (tất cả chỉ còn là một điểm.) Cho nên y rõ ràng có thể nắm bắt được mỗi động tác biến hóa, mỗi vị trí di chuyển của Long Thiên. Khi di chuyển tới góc tây bắc của lôi đài, Long Thiên bắt đầu triển khai thể công thứ hai.

Hai tay Long Thiên huy động Liệt Hỏa Minh Nhật thương, thương ảnh bao trùm toàn thân gã, rồi xuất ra một ngọn lửa màu lam rộng gần mười thước, bên trong ngọn lửa phảng phất ẩn tàng vô số quỷ ảnh, phát ra những tiếng khóc, những tiếng tru gào, khiến cho kẻ khác phải nổi da gà, lạnh xương sống. Đây chính là Liệt Diễm Phệ Hồn, so với khi Long Hải thi triển thì thật là ngàn lần khác biệt.

Tại đây, bên trong biển lửa màu lam mù mịt, không biết bao nhiêu linh hồn đã bị thu nạp. Mỗi lần thu nạp thêm một linh hồn thì sẽ làm cho uy lực của thương pháp gia tăng rất nhiều. Phương thức “Tá hồn nhi tu” của thương pháp này tuy cùng với phương thức tu luyện tuyệt học của Ác Quỷ Môn có chỗ tương tự, nhưng người của Dương Diễm Môn đều là chuyên dùng đệ tử tà phái để làm vong hồn tu luyện, kiểu này coi như là thay trời hành đạo.

Pháp Nguyên trên mặt bắt đầu trở nên nghiêm túc, nhìn vô số quỷ hồn trong biển lửa quay cuồng thì có chút bất nhẫn, tâm trạng từ bi xuất ra mãnh liệt. Y khe khẽ niệm “A Di Đà Phật!” rồi tay cầm Đào Mộc kiếm không ngừng vung vẩy trong không trung, phảng phất như tạo ra những văn tự có vẻ như là một loại kinh văn gì đó. Thì ra y dùng kinh văn để đối mặt với lam hỏa, Pháp Nguyên đã ở vào thế kém.

“Pháp Nguyên sư huynh, không nên viết kinh văn siêu độ! Nguy hiểm quá, tại sao người không tránh né?!” Chúng đệ tử của Liên Hoa Tự vội la lên nhắc nhở.

Hư Vân tông chủ đang ngồi trên hàng ghế danh dự cũng gật gù than thở cho Pháp Nguyên, có thể là trong thời khắc sinh tử này, ý niệm từ bi và tinh thần Bồ Tát phổ độ chúng sinh của y đã nổi lên, quả xứng là người có thể kế thừa ngôi vị chương môn của mình a!

Pháp Nguyên vừa viết xong chữ cuối cùng của kinh văn, trong không trung đột nhiên hiện ra vô số kim quang, vừa vạn bắn tới ngọn lửa màu

lam, chỉ thấy những hồn phách đang thập phần thâm ở bên trong ngọn lửa đều lộ ra vẻ an lành, sau đó thì kim quang chợt lóe lên, toàn bộ đều biến mất.

A, a, a! Thật là thần kỳ, quả đúng là tuyệt học của Phật tông, từ bi hiển lộ ở khắp nơi. Trong khoảng thời gian ngắn ấy, thiện tâm của chúng đệ tử của Liên Hoa Tự chợt khởi phát, tự động thu lại song chương khe khẽ niệm Phật hiệu.

Hồn phách mặc dù biến mất, nhưng bên trong hỏa diễm vẫn ẩn chứa nhiệt độ cực cao như cũ, mắt thấy vẫn đang tiến tới thiêu đốt Pháp Nguyên! Trong lúc đó, thân thể Pháp Nguyên đột nhiên biến mất. Đây chính là Thần Túc Thông của Phật tông, trong phút chốc có khả năng di chuyển ra đến ngoài ngàn dặm.

Bạch Lạc Sinh ở dưới đài thờ dài khen ngợi: “Hảo bộ pháp! Mặc dù môn bộ pháp này so với Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp của chúng ta có nét khác biệt, nhưng đều kỳ diệu như nhau, thật là tuyệt!” Giang Sơn gật đầu lia lịa tán đồng ý kiến, nhưng mục quang vẫn không rời khỏi lôi đài.

Chiêu này của Long Thiên chẳng những vô hiệu, hơn nữa đã mất đi rất nhiều hồn phách mà gã đã thu thập gần hai trăm năm mới tích trữ đủ! Nghĩ đến việc này, gã không khỏi có chút tiếc rẻ, lửa giận phừng phừng nổi lên trong lòng. Theo sự biến đổi tâm tình của Long Thiên, ngọn lửa màu xanh lam ở bên ngoài thân thể gã càng bốc cháy dữ dội, phát ra những tiếng nổ ù ù không dứt.

Pháp Nguyên đã chủ động công kích, y lại phải tiếp tục thi đấu.

Thân thể Pháp Nguyên đột nhiên trở nên mềm mại vô cùng, nhìn như một sợi tơ nhện lay động trong không trung, Đào Mộc kiểm nho nhỏ cũng trở nên nhẹ nhàng, hoàn toàn mất đi động tác, yếu lĩnh thông thường của kiếm pháp.

“Thủy Nguyên Tố chi kiếm!”

Thanh âm của Pháp Nguyên ngân lên, rồi một trận mưa phùn rào rào đổ xuống, một lượng lớn Thủy Nguyên Tố từ trong không khí bắt đầu ngưng tụ, rồi trong nháy mắt đã hình thành một cơn sóng cuộn cuộn. Cơn sóng này trước tụ lại sau phân ra, rồi phân tán và tạo thành vô số Thủy Nguyên Tố tiểu kiếm.

Toàn bộ lôi đài đều bị những ngọn Thủy Nguyên Tố kiếm này che kín, do Đào Mộc tiểu kiếm dẫn dắt, Thủy Nguyên Tố kiếm từ chậm đến nhanh, ùn ùn đánh về phía Long Thiên.

Chiêu Thủy Nguyên Tố chi kiếm này cùng với kiếm pháp của Thiên Lăng sơn không giống nhau. Kiếm pháp của Thiên Lăng sơn, hoàn toàn do Thiên Lăng thần công tụ tập chân nguyên mà phát ra, còn Thủy Nguyên Tố chi kiếm, chính là bản chất của thủy nguyên tố trong vũ trụ. Những thủy nguyên tố này ở hình thái cụ thể thì hợp thành sông, biển, hồ, thủy vực, mà trên thực tế, không vật thể nào mà không có thủy nguyên tố ẩn tàng ở bên trong, ngay cả trong không khí cũng tràn đầy thủy nguyên tố.

Mềm mại mà không có hình thái cụ thể, có lực thẩm thấu cực mạnh, đó chính là đặc điểm của thủy nguyên tố. Mà chiêu Thủy Nguyên Tố chi kiếm của Phật Tông, không chỉ có điểm này, hơn nữa lại có cả một lực lượng công kích rất cường đại.

Trong kiếm của Pháp Nguyên, đây dứt khoát không phải là thủy kiếm, chính là mang theo mũi nhọn dồn dập trút xuống như mưa đá. Long Thiên thấy vậy vội nhanh chóng huy động Liệt Hỏa Minh Nhật thương trong tay, rồi chân nguyên theo song thủ không ngừng truyền vào. Ngọn Liệt Hỏa Minh Nhật thương giống như bị làm nổ tung, từ đầu mũi thương đột nhiên phun ra một ngọn lửa màu xanh lam mãnh liệt, hung ác cuồng nộ phóng ra ngoài.

Ngọn lửa màu xanh lam tạo thành hình dạng một con rồng bay ngang trời, dựa vào thể lửa cùng nhiệt độ cực cao và vô cùng mãnh liệt, xé không nhào tới hàng hàng lớp lớp Thủy Nguyên Tố kiếm.

Tiếng nước bị bốc hơi xèo xèo lập tức phát ra, có một số ngọn Thủy Nguyên Tố kiếm bị nhiệt độ cao của lam sắc hỏa long làm cho bay hơi mà tan mất, nhưng Thủy Nguyên Tố kiếm lại quá nhiều, uy lực hiện diện ở khắp nơi, nhanh chóng nhập vào trong cơ thể của lam sắc hỏa long, rồi phân giải thân thể của nó.

Thủy Nguyên Tố chi kiếm thật là lợi hại! Toàn bộ chúng nhân ở ướn đài đều kinh hô âm ỉ cả lên. Ngay cả Long Quy Hải đang ngồi tại hàng ghế quý tân, tuy vẫn giữ nét mặt bình lặng như nước, không nói câu nào, nhưng vẫn khẩn trương nhìn chăm chăm vào thế cuộc biến hóa trên đài.

Còn Thần Yên chân nhân thì mặc dù đang làm người ngoài cuộc, nhưng dù sao vẫn bị màn long tranh hổ đấu đặc sắc của hai người này thu hút, quan sát với vẻ rất thích thú. Các vị đại chương môn khác vì không có đệ tử vào đến vòng tứ cường, thì tâm tình trái lại được buông lỏng, ánh mắt vẫn tập trung theo dõi mọi diễn biến đang xảy ra.

Ba, ba, ba! Một số Thủy Nguyên Tố kiếm đã thành công đột phá hỏa diễm chân nguyên hộ thân của Long Thiên, trực tiếp công phá vào thân thể gã, mà chúng lại có lực công kích rất lớn, đánh loạn cả lên vào thân thể của Long Thiên.

Uuuuuu! Hàng loạt tiếng rống kinh thiên động địa vang lên khiến chúng đệ tử đang quan chiến đều hoảng hồn. Nhưng mọi người cũng bình tĩnh trở lại ngay tức khắc, mục quang hướng về phía vừa phát ra âm thanh. Đến lúc này ai nấy mới phát hiện ra trên người Long Thiên đang phát ra ngọn lửa lam quang, rồi nhanh chóng chuyển hóa thành một bảo giáp đen sẫm.

“Kỳ lân thánh giáp!” Lục Mộng Thần kêu lên kinh hãi, như không tin vào mắt mình. Hắn vội nhìn lại lần nữa, nhưng đó vẫn là sự thật.

Toàn thân Long Thiên cháy bùng ngọn lửa lam quang, hắc khí từ thân Kỳ lân thánh giáp tỏa ra tứ chi, sau đó lan đến đỉnh đầu. Trên hai vai, hình thành hai đôi cánh nhỏ. Nơi khuỷu tay hình thành như dạng đầu ngọn kích. Thủ cấp thành mũ sắt rắn chắc với rất nhiều vảy, và hai sừng kỳ lân ở phía trên cùng.

Chứng kiến Kỳ lân thánh giáp xuất hiện, Long Quy Hải chợt nở một nụ cười nhẹ.

Phảng phất như thắng lợi đã nằm trong tay y.....

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Phật Thú Đại Chiến (Hạ)

Từ xưa đến nay, trong truyền thuyết của Thần Châu đại địa có tứ đại thánh thú, chính là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, và Kỳ Lân. Tứ đại thánh thú này luôn sống ẩn tàng ở những nơi thần bí mịt mờ, rất ít người gặp được. Nghe đồn tứ đại thánh thú này đã giáng hạ từ Thiên giới, rồi ở lại nhân gian để hàng phục Thần Châu tứ đại mãnh thú, mà tứ đại mãnh thú ấy chính là Địa Chúc Tê, Âm Dương Mãng, Hồ Đầu Phong và Huyết Ngưu. Trong suốt gần mấy ngàn năm qua, tứ đại mãnh thú rất ít khi xuất hiện, nguyên nhân chủ yếu cũng bởi vì có quan hệ tới tứ đại thánh thú. Địa Chúc Tê thì Lục Mộng Thần và Thanh Dao đã gặp qua, vì đã từng bị nó điên cuồng đuổi theo một đoạn đường dài, cuối cùng cũng không biết kết quả thế nào.

Còn Âm Hỏa Kỳ Lân thì có thể nói là một chi hệ của Kỳ Lân, mặc dù không thể nào tra ra lai lịch, nhưng nghe đồn là do hỏa diễm nguyên tinh tự động diễn hóa mà sinh ra, điều đó cùng với việc hình thành long nhân cũng có vài phần tương tự.

Để bắt được Âm Hỏa Kỳ Lân, Long Quy Hải có thể nói là đã phải hao tổn tâm cơ rất nhiều, cuối cùng mới bắt giữ được nó. Sau đó thông qua việc dùng Dương Diễm Cửu Muội chân hỏa trường kỳ rèn luyện, cuối cùng cũng tạo nên bộ Kỳ Lân thánh giáp, và nó có thể phát huy thần công của Dương Diễm môn lên đến cực hạn. Tuy nhiên, chỉ tiếc một điều là vì thời gian luyện hóa quá ngắn, Long Quy Hải thủy chung vẫn không có cách nào

bài trừ đi hết thú khí bên trong, cho nên mỗi khi sử dụng nó thì người mặc nó hoàn toàn có nguy cơ bị biến thành cuồng thú.

Sau khi Kỳ Lân thánh giáp hiện hình toàn diện, ngọn lam quang hỏa diễm cao nửa thước chột tăng vọt lên thêm hai thước, dưới ánh lam quang, đã không thể nhìn rõ diện mục của Long Thiên, chỉ thấy được duy nhất là ánh mắt của gã màu đỏ sậm và lộ ra một chút tinh quang, giống như ánh mắt của Kỳ Lân lúc nổi điên vậy.

Long Thiên hăm nhập vào một trạng thái điên cuồng bởi tác dụng của Kỳ Lân thánh giáp. Dương Diễm thần công của hắn đã đạt đến tầng thứ mười, một bước tiến vào Hòa Đạo sơ kỳ. Nhất thời cả lô đài tràn ngập khí nóng hừng hực, tro bụi trên mặt đất cuộn cuộn bay loạn.

Dưới áp lực của ngọn lửa mãnh liệt, Pháp Nguyên phải phát huy Đại Viên Mãn tâm pháp đến cực hạn, chống cự thập phần khó khăn. Giờ đây Long Thiên so với hắn cao hơn nửa cảnh giới, hắn nghĩ muốn thủ thắng, xem ra thập phần khó khăn.

Hừ hừ! Long Thiên thở hỗn hển, tựa như mãnh thú sắp tấn công, Liệt Hỏa Minh Nhật thương trong tay tràn trề khí thế cực kỳ bá đạo. Ngọn lam quang hỏa diễm đang bốc cháy trên thân thương đen xì, đột nhiên biến lớn gấp mấy lần, thân thương được vũ động cực nhanh. Bóng thương ảnh bay lượn tung hoành khắp nơi, tạo ra áp lực cực kỳ mãnh liệt, rồi đánh ra một kích nhanh như sấm sét.

Đúng là thương ảnh như núi, uy lực cực lớn, chẳng khác nào một tòa hỏa diễm sơn khổng lồ.

Pháp Nguyên ngâm khẽ: “Hỏa Nguyên Tố chi kiếm!”

Đào Mộc kiếm trong hư không nhanh chóng chém ra một đạo quỹ tích cực kỳ phức tạp, hàng hàng lớp lớp quang mang chói mắt màu đỏ sậm hướng vào trong mà tụ lại rất nhanh. Đó chính là hỏa nguyên tố trong vũ

trụ cường đại vô cùng, chỉ cần có độ ẩm, thì sẽ có hỏa nguyên tố. Một lượng lớn hỏa nguyên tố tụ tập lại một chỗ, liền tạo thành một biển lửa mênh mông, phá không mà xông đến tòa hỏa diệm sơn màu lam kia.

Dưới sự trấn giữ của Thiên Long kết giới, các đệ tử quan chiến ở dưới đài không cảm nhận được độ nóng mãnh liệt đang diễn ra. Không những vậy mà ai nấy cũng đều không nhìn thấy Pháp Nguyên và Long Thiên hai người, lôi đài bây giờ, hoàn toàn là thế giới của lửa!

Ngọn lửa màu lam và ngọn lửa màu đỏ sậm xung kích lẫn nhau kịch liệt, rồi bắn ra vô số hoa lửa bay tứ tán khắp nơi và không ngừng va vào Thiên Long kết giới, làm cho tám đầu thanh long không ngừng xạ ra thanh quang để củng cố lực lượng cho kết giới.

Tất cả chúng đệ tử đều nín thở theo dõi, ai nấy trước giờ từ khi sinh ra tới nay đều chưa từng gặp qua hỏa diễm mãnh liệt như thế này. Từ bên ngoài quan sát đã kinh hãi như thế, huống chi là hai người ở bên trong, nhưng giờ đây mọi người lại không thể quan sát tình huống của hai người, ai nấy đều có chút lo lắng, chỉ mong hai người đó không bị đốt thành tro.

Hư Vân tông chủ nhìn xuyên qua biển lửa trùng trùng điệp điệp, thấy Pháp Nguyên và Long Thiên vẫn đang kịch chiến với nhau, Kỳ Lân Thánh Giáp quả thật lợi hại. Hư Vân thầm than thở, bây giờ Long Thiên đã bước vào Hòa Đạo sơ kỳ, xem ra nếu Pháp Nguyên muốn thủ thắng thì thật là muôn vàn khó khăn.

Cảnh tượng trên lôi đài rất hoành tráng, thất đại chương môn tuy đã trải qua trăm trận chiến, nhưng vẫn bị nó hấp dẫn, toàn bộ tinh thần đều tập trung quan sát mọi biến hóa của trận chiến.

“Sư đệ, kiếm pháp này thật là lợi hại!” Diệu Nhiên khẽ đẩy Lục Mộng Thần một cái, rồi nói tiếp với vẻ lo lắng: “Mấy ngày nữa người sẽ đấu với kẻ chiến thắng trong bọn họ, người đã có đối sách gì chưa?”

Lục Mộng Thần quay đầu nhìn Diệu Nhiên, rồi chột đâm ra mê mẩn vì dung nhan tuyệt mỹ vô song của nàng, nhất thời không biết nên nói lời gì. Hắn ngây người ra cả nửa ngày, rồi quả quyết: “Sư tỷ, mặc dù ta chưa nắm chắc là sẽ thủ thắng mười phần, nhưng ta tuyệt đối tin vào thực lực của mình. Tỷ hãy yên tâm, ta sẽ khiến cho tỷ vừa kinh hãi lại vừa vui mừng!”

Diệu Nhiên nghe xong lời hắn thì mỉm cười dịu dàng đáp lại, đột nhiên nàng phát giác ra tên sư đệ này càng lúc càng thú vị. Lục Mộng Thần phải dùng toàn lực mới có thể rời ánh mắt từ trên người Diệu Nhiên quay trở lại quan sát diễn biến trên lôi đài.

Trên lôi đài, hai ngọn lửa trải qua một trận xung kích kịch liệt thì nay đã bắt đầu tắt dần, và uy lực cũng dần dần biến mất. Mặc dù chiêu Hỏa Nguyên Tố thập phần bá đạo, nhưng nhờ có Kỳ Lân Thánh Giáp bảo vệ, nên Long Thiên không hề bị một chút thương tích nào, bao nhiêu hỏa nguyên tố đánh trúng người gã đều bị Kỳ Lân Thánh Giáp hấp thu rồi chuyển hóa thành một phần tử của lam quang hỏa diễm. Còn Pháp Nguyên thì ngược lại có chút chật vật, tăng y rộng thùng thình xuất hiện vô số lỗ nhỏ do bị lửa thiêu đốt mà ra.

Pháp Nguyên tựa hồ như chưa nhận ra tình cảnh của mình, y có vẻ như vẫn chìm đắm trong cảnh giới Đại Viên Mãn.

Đào Mộc tiểu kiếm sau khi trải qua tôi luyện của hỏa diễm càng thêm láng bóng, trong không trung, nó cấp tốc xoay tròn, quyền lấy từng gợn sóng chấn động trong không gian, cùng nhau hội tụ lại. Vô vàn phong nguyên tố tụ lại rất nhanh, xoay tròn hòa nhập vào nhau, trong chốc lát đã hình thành một long quyền phong cực lớn, cao mấy chục thước, đến nỗi gần như muốn đụng vào trần Thiên Long kết giới, còn bề ngang của nó thì rộng chừng vài thước. Phong nguyên tố mãnh liệt, không ngừng xoay tròn bên trong, cuốn lấy đất đá bên trong phạm vi lôi đài, trong phút chốc mà bụi bốc mờ mịt cả lên.

Long quyền phong khổng lồ trên lôi đài không ngừng xoay tròn, sức mạnh kinh người! Lam quang hỏa diễm trên người Long Thiên bị long quyền phong hấp thụ lúc cháy lúc tắt, lúc tỏ lúc mờ.

Đào Mộc tiểu kiếm nhẹ nhàng di chuyển về phía trước, long quyền phong khổng lồ lập tức găm rít như một con cự thú đánh về phía Long Thiên.

A! Chiêu Phong Nguyên Tố chi kiếm này, sao có thể mạnh như vậy? Lục Mộng Thần nghe thấy Pháp Nguyên dùng chiêu này mà đánh bại Lý Trường Không, nó có chứa sức mạnh cực lớn, khiến cho hãn trảm trồ khen mãi không dứt.

Long Thiên thu thương về thủ ngang thân, hai tay không ngừng huy động, chỉ thấy Liệt Hỏa Minh Nhật thương xoay tròn, tốc độ ngày càng cao, đồng thời càng lúc càng lớn, hình thành một cây trường thương đen nhánh, trong chớp mắt dài thêm mấy thước, ngọn lửa trên thân thương bốc cháy hừng hực, nhanh chóng khuếch đại ra tới năm, sáu thước.

Bình! Một thanh âm thật lớn truyền tới, chân trái của Long Thiên đạp mạnh trên lôi đài, lực đạp rất mạnh, làm cho toàn thể lôi đài hơi rung nhẹ, rồi khẽ mượn lực phản chấn cường đại này, Long Thiên nhấc hai tay, biến Liệt Hỏa Minh Nhật thương thành một con cự long đen nhánh, toàn thân lửa bốc dữ dội, bay lên trời nhắm hướng long quyền phong giương nanh múa vuốt mà lao tới.

Ô Long Thăng Thiên! Đây là một chiêu thức cực kỳ lợi hại của thương pháp Dương Diễm môn, lực công kích thập phần bá đạo.

Ô Long nổi giận, há miệng phun ra những ngọn lam quang hỏa diễm trùng trùng điệp điệp, bắn thẳng vào long quyền phong, phát ra những tiếng vang ù ù không ngừng. Long quyền phong vẫn tiếp tục xoay tròn và cuộn đến đối thủ, rồi phủ chụp lấy toàn thân Ô Long. Ô Long thả lỏng

người không kháng cự, để mặc bản thân hãm nhập vào trong long quyền phong. A, nó muốn làm gì thế? Mọi người đều hết sức ngạc nhiên, há hốc miệng không nói nên lời.

Phong nguyên tố vốn là vô hình và không có giới hạn, hoàn toàn phụ thuộc vào sự xoay chuyển để tạo nên sức mạnh cực lớn.

Mà Ô Long tiến nhập vào bên trong long quyền phong chính là lấy động chế động!

Ô Long kêu một tiếng dài, ngọn lam quang hỏa diễm quanh người nó đột nhiên bị hút đi mất, trong phút chốc thân thể đen thui liền hiện ra toàn bộ, khiến cho người xem càng thêm chói mắt. Ô Long ở trong long quyền phong to lớn vừa lắc đầu vừa vẩy đuôi, nhanh chóng nắm bắt hướng gió, rồi sau đó nó hướng về phía trái ngược mà bắt đầu xoay tròn với tốc độ cực nhanh. Lúc mới bắt đầu thì rất chậm, sau đó thì đã nhanh dần lên, rồi tạo thành một cỗ gió lốc đen tuyền từ ngay trung tâm long quyền phong bắt đầu bốc lên. Cơn gió lốc đen tuyền do ô long gây ra vừa chống lại vừa làm tiêu mòn uy lực của long quyền phong.

Ở bên ngoài, toàn thể chúng nhân đều không dám chớp mắt một lần, chờ đợi kết quả xuất hiện.

Hai cỗ lực lượng trái ngược gặp nhau, đấu tranh kịch liệt, cũng không ngừng làm tiêu hao lực lượng của chính mình. Cuối cùng vẫn là Ô Long lực thắng một bậc, khiến cho long quyền phong to lớn biến mất tăm. Ô Long đắc ý rống lên một tiếng vang rền. Long Thiên vung tay lên, một ngọn lam quang hỏa diễm có đường kính dài mấy thước một lần nữa rút vào trên người Ô Long. Ô Long lắc đầu một cái, tư thế mạnh mẽ, hạ thân thấp xuống, rồi nhanh chóng công kích về hướng Pháp Nguyên.

Trong nháy mắt, thế công của Ô Long đã áp tới, Pháp Nguyên không kịp nghĩ nhiều, vội vận đủ chân nguyên toàn thân, rồi cầm Đào Mộc tiêu

kiếm chỉ ra phía ngoài để chặn lấy nó, cuối cùng là nhờ có tinh túy của Đại Viên Mãn được phổ chú ở bên trong nên Ô Long bị hất văng ra ngoài mấy thước, lại hiện ra nguyên hình Liệt Hoả Minh Nhật thương. Mà trong chiêu đó Pháp Nguyên cũng dính đòn nặng, thân thể bị bật lùi về phía sau rất nhanh, Đào Mộc tiểu kiếm trong tay cũng hóa thành vô số mảnh vụn rơi tới tấp xuống sàn đài.

A! Đào Mộc kiếm của Pháp Nguyên đã vỡ nát! Chúng nhân thấy được điều đó, liền nổi lên bàn tán xì xầm, suy đoán xem Pháp Nguyên có đúng là đã bị bại hay không. Bởi vì y đã không còn vũ khí để ngăn cản thế công của Long Thiên nữa.

Pháp Nguyên tuy có chút hoảng loạn, nhưng do tu hành ở trong Phật môn đã nhiều năm, nên về phương diện tâm tính, y hoàn toàn khác hẳn với các đệ tử của những môn phái khác. Giờ đây y nhìn Long Thiên được bao phủ trong bộ Kỳ Lân thánh giáp, y liền chuẩn bị dốc toàn lực đánh ra một đòn phản kích. Mặc dù Liên Hoa Tự có Lục Đại Nguyên Tổ kiếm pháp nhưng với tu vi của y vào lúc này chỉ đạt được tới nguyên tổ thứ năm – không nguyên tổ chi kiếm. Bốn thức trước đã thi triển qua, bây giờ chỉ còn chiêu thức Không Nguyên Tổ chi kiếm này!

Nhưng trong tay Pháp Nguyên đã không còn kiếm, y phải lấy cái gì để dẫn động không nguyên tổ đây? Đáp án chính là hai bàn tay của y.

Tay chính là thân kiếm, tim chính là tâm kiếm.

Pháp Nguyên vận chuyển Đại Viên Mãn tâm pháp lên đến tầng cao nhất, rồi tiến nhập vào cảnh giới vô nhân, vô ngã. Trong lòng y giờ đây đã trống rỗng không có bất kỳ một vật gì, hai tay chắp lại thành hình chữ thập trước ngực, rồi khẽ hô: “Không Nguyên Tổ chi kiếm!” Kế đó song chưởng của Pháp Nguyên đẩy thẳng ra ngoài, nhất thời toàn thể lôi đài đều tràn ngập trong không nguyên tổ.

Chỉ cần là nơi có không khí, thì sẽ có không nguyên tố!

Long Thiên không nhìn thấy gì, tựa như không có luồng công kích nào cả, vì vậy mà buông lơ lửng cảnh giác, chỉ điều động Dương Diễm chân nguyên trong cơ thể, chuẩn bị phát động đòn tấn công lợi hại hơn. Trong trạng thái điên cuồng, gã chỉ duy trì được một hai phần tỉnh táo mà thôi.

Ủa? Long Thiên đột nhiên có cảm giác bất thường, hô hấp trở nên khó khăn, tựa như ở trên lôi đài đang có một bàn tay khổng lồ vô hình, đang xiết chặt cổ gã. Do hô hấp trở nên khó khăn, nên chân nguyên trong cơ thể gã vận chuyển không thuận, ngọn lam quang hỏa diễm trên người đang bốc cao chừng hai thước chợt thu nhỏ lại chỉ còn nửa thước.

Áp lực trong không gian cực mạnh, cứ như vậy mà từng chút từng chút áp bức Long Thiên. Long Thiên bất ngờ không kịp phòng bị nên toàn thân không thể nhúc nhích, Liệt Hoả Minh Nhật thương trong tay chấn động không ngừng, nhưng điều đó cũng không thấm vào đâu, bởi vì nó vẫn không thể thức tỉnh hẳn!

Hông mất! Long Quy Hải trong lòng thầm kêu bất hảo, nghĩ tới Long Thiên trong tình huống không phòng bị, bị chiêu Không Nguyên Tố chi kiếm của Pháp Nguyên hoàn toàn khống chế toàn thân!

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Quyết Tái Tiền Tịch

Long Quy Hải hiểu rất rõ sự lợi hại của chiêu Không Nguyên Tố chi kiếm, vì chiêu này hoàn toàn không thể thấy một dấu hiệu bị tấn công nào. Không nguyên tố, tựa như không khí bình thường, hoàn toàn trong suốt, không cách nào nhìn thấy, vì vậy mà nó rất khó phòng bị.

Vả lại lực lượng của không nguyên tố hoàn toàn vượt quá địa, thủy, hỏa, phong bốn loại nguyên tố khác. Xem ra Long Thiên gặp nguy hiểm rồi! Kỳ Lân thánh giáp a, tất cả đều trông vào người đấy. Ngay cả Long Quy Hải khi đối mặt với chiêu kiếm này, chỉ có thể gia tăng pháp lực vào Kỳ Lân thánh giáp để hộ thể mà thôi.

Phụp! Long Thiên bị sức ép cực đại của không nguyên tố ép đến mức quy một gói xuống mặt sàn đài, cả khuôn mặt của gã cũng hoàn toàn biến dạng, càng hô hấp càng thấy khó khăn. Lúc này đã có một số không nguyên tố đã thành công tiến nhập vào nội thể của gã, nội ngoại giáp kích, thật không thể nói hết sự thống khổ.

Kỳ Lân thánh giáp cùng Long Thiên huyết mạch tương liên, cũng đồng dạng bị ép tới biến dạng, không ngừng có hoa lửa bắn ra. Gừ gừ! Phảng phất như một con dã thú đang kêu gào, thanh âm tràn ngập bi thương, lộ ra dáng vẻ trắng liệt vô hạn! Sức ép của không nguyên tố cực đại, đã ép cho cặp sừng trên đầu Long Thiên xuống gần chín mươi độ thì đột nhiên bộ thánh giáp phát ra một cổ hắc sắc quang mang, từ cặp sừng nhanh chóng lan tỏa xuống dưới, rồi lan ra khắp toàn thân.

Oanh! Hô hô! Hắc sắc quang mang trên Kỳ Lân thánh giáp đại phát tinh quang, rồi một tầng hỏa diễm từ bên trong nhanh chóng nổi lên, xuyên qua bề mặt của bộ giáp rồi hoàn toàn thay thế ngọn lam quang hỏa diễm ở bên ngoài. Hắc sắc hỏa diễm, mãnh liệt vươn cao tới một thước, hùng hực thiêu đốt, trông thập phần quỷ dị!

A, hắc sắc hỏa diễm! Tất cả chúng đệ tử đều ngây người ra, vì chưa từng ai đã thấy qua hắc sắc hỏa diễm. Từ phía xa xa, Lục Mộng Thần cũng rất kích động, bằng vào trực giác, hẳn cảm giác được ngọn hắc sắc hỏa diễm kia nhất định là có lực lượng không tầm thường, khẳng định là thập phần đáng sợ.

Thần Yên chân nhân kinh hô: “Hắc diễm! Thì ra Long Thiên đã luyện Dương Diễm Cửu Muội chân hỏa đến tầng thứ sáu, tức lục muội rồi! Long chương môn, chuyện này thật là đáng mừng a!”

Long Quy Hải cười nhạt nói: “May nhờ có Kỳ Lân thánh giáp cùng với sức ép của không nguyên tố, nếu không thì e rằng Thiên nhi vẫn chưa thể kích phát tiềm năng của bản thân mà đạt tới đệ lục muội của Hắc Diễm cảnh giới.”

“A Di Đà Phật!” Hư Vân tông chủ thầm nghĩ bất diệu, ông ta biết rất rõ Dương Diễm Cửu Muội rốt cuộc là môn tuyệt học gì. Trong Dương Diễm môn, muốn tu luyện Dương Diễm thần công, tất phải đồng thời tu luyện Dương Diễm Cửu Muội, cửu muội từ thấp đến cao, mỗi cảnh giới bất đồng thì sắc lửa cũng phát sinh biến hóa. Như đệ ngũ muội chính là lam sắc, mà đệ lục muội chính là hắc sắc. Đã tiến nhập Hắc diễm tam muội, cả Liệt Hỏa Minh Thiên thương pháp sẽ càng thêm bá đạo, tràn trề mùi vị tử vong.

Hắc diễm, đại diện cho hủy diệt! Hủy diệt hết thầy sinh cơ, hết thầy diệt vong trong hắc sắc!

Hắc sắc hỏa diễm xung quanh Long Thiên vẫn hùng hực thiêu đốt, đột nhiên gã thành linh đứng dậy. Rồi tức khắc có một cỗ khí thế cường đại bạo phát, đối kháng kịch liệt với không nguyên tố. Lúc này mọi người đứng ở xa xa nhìn vào Long Thiên, dường như có cảm giác gã giống như một pho tượng tử thần đen xì! Hắc sắc hỏa diễm khiến cho gã tràn ngập trong sát khí vô cùng vô tận!

Pháp Nguyên thập phần kinh hãi, y mừng tượng như cảm giác được là không thể ngăn trở Long Thiên, vì giờ đây y đã không còn đường lui, chỉ có thể liều mạng! Nghĩ vậy, y liền bắt chéo hai tay rồi liên tục huy động không ngừng, không nguyên tố càng thêm nhiều, phương thức trùng kích lại càng mãnh liệt hơn.

Trong mắt Long Thiên đột nhiên xạ ra hai đạo hắc sắc hỏa diễm, điều này thật dọa cho chúng đệ tử đang quan chiến phải nháy dựng lên. Mọi diễn biến xảy ra càng lúc càng làm cho mọi người không thể tin vào mắt của mình nữa.

Liệt Hỏa Minh Nhật thương thoát ly khỏi tay Long Thiên, bay lượn trong không trung, tùy theo tay Long Thiên mà di động, thân thương đen xì mạnh mẽ tỏa ra luồng hắc sắc diễm hỏa cao mấy thước. Thân thương xé không lao đi, theo một quỹ tích phức tạp, rồi chợt nghe Long Thiên cao giọng hô: "Địa Ngục Vô Môn!" Tiếng hô vừa dứt thì chỉ thấy Liệt Hỏa Minh Nhật thương bùng lên một đạo hắc mang như biển lửa, hoàn toàn bao phủ lấy toàn bộ không gian trênlôi đài.

Quả thật là địa ngục vô môn. Hắc sắc hỏa diễm trước mắt chúng nhân giống như biển lửa cực lớn, bất luận dùng lời nào cũng đều không đủ để hình dung lực lượng hủy diệt của nó!

Hắc sắc diễm hỏa, hắc sắc địa ngục, hắc sắc hủy diệt!

Tất cả chúng đệ tử đều cảm thấy trong nội tâm bị chấn động mãnh liệt, toàn thân phát run, thật là kinh sợ! Địa ngục hắc diễm vô biên!

Hư Vân tông chủ nhắm mắt lại, ông ta không dám tưởng tượng đến tình cảnh của Pháp Nguyên khi chống đỡ ngọn hắc diễm cường liệt này, không biết kết cuộc y sẽ như thế nào?

Hủy diệt! Khi Pháp Nguyên bị ngọn hắc sắc hỏa diễm vô biên vô hạn vây quanh thì y tức khắc cảm giác được toàn thân tràn ngập sự thống khổ kịch liệt, từ da thịt truyền nhập vào đến các hệ thần kinh, rồi truyền nhập vào não bộ. Chỉ trong nháy mắt, y đã phát giác ra ý thức của mình đang dần trở nên mơ hồ, một khắc trước khi ý thức hoàn toàn tiêu thất, nền tảng tu luyện bấy lâu nay của Pháp Nguyên tại Liên Hoa Tự đột nhiên bùng nổ dữ dội. Y vội phát huy Đại Viên Mãn tâm pháp đến cực hạn, chỉ nghe từ bên trong cơ thể mình nổ ầm một tiếng, thì ra y đã thành công đột phá tới Đại Viên Mãn tầng thứ chín!

Toàn thân Pháp Nguyên lập tức tràn ngập một cỗ chân nguyên tường hòa vây quanh và bảo vệ lấy y. Nhưng lực lượng hắc diễm thật sự quá mạnh, không chỉ bùng bùng thiêu đốt Pháp Nguyên, mà Liệt Hỏa Minh Nhật thương cũng mạnh mẽ kích vào trước ngực y. “Bùng” một tiếng, thân thể Pháp Nguyên nặng nề bắn về hướng Thiên Long kết giới.

Tám con thanh long cùng há miệng phóng ra tám đạo tinh quang hùng hồn, Thiên Long kết giới liền hiện ra như hình cái chuông lớn. Pháp Nguyên kêu hự một tiếng, lưng đập vào bức tường chắn của kết giới, vì kích lực quá cường đại nên đã phá tan đi sự bảo vệ của Đại Viên Mãn tâm pháp tầng thứ chín, khiến cho lục phủ ngũ tạng của y bị trọng thương, rồi đột ngột ngất đi.

Nhìn thấy Pháp Nguyên ngã xuống sàn đài, Long Thiên xoay người quay mặt hướng về các đệ tử ở dưới đài, đưa tay chiêu hồi Liệt Hỏa Minh Nhật thương, rồi dụng mạnh cán thương xuống sàn đài, phát ra nhiều tiếng

nổ ầm ầm! Dưới sự vây bọc của ngọn hắc sắc hỏa diễm, khuôn mặt Long Thiên tràn trề khí thế uy mãnh, như nắm vững tất cả thiên địa, phảng phất như y chính là vương giả, là kẻ mạnh nhất trong lớp đệ tử ưu tú của thất phái!

Tất cả chúng đệ tử ở dưới đài cơ hồ đều bị Long thiên chinh phục. Nhất tề vỗ tay, hoan hô vang trời.

Sắc mặt của Lục Mộng Thần tái xanh lại, chỉ lạnh lùng nhìn Long Thiên mà không nói lời nào. Diệu Nhiên dường như cũng cảm giác được tâm tình của Lục Mộng Thần, nên cũng yên lặng không nói gì.

Trọng tài tuyên bố Long Thiên chiến thắng. Trận chung kết sẽ do Lục Mộng Thần của Phong Thần Tông đánh với Long Thiên của Dương Diễm môn, ba ngày sau sẽ tiến hành.

Nghỉ ngơi một ngày, đến chiều ngày thứ hai, Lục Mộng Thần đang nằm trên ghế tại viện lạc, từ từ nhắm hai mắt, trong đầu nhớ lại ngọn hắc sắc hỏa diễm do Long Thiên phát ra, hẩn rảo tìm tòi đủ mọi phương pháp ứng phó, nhưng nghĩ mãi vẫn không tìm ra được chiêu thích hợp. Ài... Long Thiên sư huynh a, người thật là quá lợi hại rồi! Xem ra tiểu đệ tất sẽ thua dưới tay huynh rồi!

“Sư đệ, thì ra đệ ở chỗ này à? Làm gì vậy, sao lại ở đây phơi nắng một mình thế?” Diệu Nhiên cười khúc khích xuất hiện trước mặt Lục Mộng Thần, tay bưng một mâm quả, ở trên có vài quả lê.

“Nào, sư đệ, ăn lê đi! Nhìn bộ dạng của đệ, có phải là vì lo lắng cho trận đấu ngày mai không?” Diệu Nhiên nói rồi đặt khay quả xuống. Lục Mộng Thần có chút được yêu mà sợ, luống cuống chân tay cầm lấy một quả lê nói: “Sư tỷ, trận tỷ đấu ngày mai với Long Thiên sư huynh, ta thật có chút không yên lòng.”

Diệu Nhiên nghiêm nét mặt nói: “Đừng quá xem nặng vấn đề, chỉ cần đệ tận tâm tận lực là được. Sư phụ ngày hôm qua cũng không phải đã nói rồi sao, nếu không được đệ nhất, thì cũng được đệ nhị, như vậy cũng là hay rồi. Đệ ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng bản thân mình nhé!”

Lục Mộng Thần gật gật đầu, nhai mấy miếng lê trong miệng, đột nhiên ngửi thấy một luồng hương bay tới, khuấy động lên cơn say rượu của Lục Mộng Thần. Lúc trước khi còn ở tại Phong Thần Tông, hẳn lúc nào cũng có Hầu Nhi tửu của tiểu Hầu, cuộc sống như vậy, thật là khoái hoạt a! Ủa, là ai đây nhỉ, tại sao ở nơi Phật môn thanh tịnh mà cũng dám uống rượu?

Diệu Nhiên bịt mũi lại, có chút tức giận nói: “Chân Quá Nhân, đệ tử Dương Diễm môn, dĩ nhiên là gã đang uống rượu ở căn viện bên kia, vừa rồi có một tiểu sa di tới chỗ bọn họ nhắc nhở nhưng chẳng có tác dụng gì cả! Hừ, sư đệ, ta vào trong trước đây.” Diệu Nhiên có chút không chịu được tửu khí này, hừ nhẹ một tiếng rồi chạy vào phòng.

Bay qua tường viện, Lục Mộng Thần vừa nhìn qua liền phát hiện Long Thiên đang cùng Long Hải và mấy vị sư đệ uống rượu. Hắn không biết chỗ Dương Diễm môn ở là vùng giá rét, cho nên thói quen ẩm thực cùng với thường nhân bất đồng, phải thường xuyên uống rượu ăn thịt để giúp giữ nhiệt.

Long Thiên vừa ngẩng đầu nhìn, thấy Lục Mộng Thần đang bay trên không, đôi mắt nhìn vào bình rượu trong tay mình, nhất thời hiểu được, gã cười ha hả, cất cao giọng nói: “Lục sư đệ, từ sau khi từ biệt tại Phi Thúy hồ, thấm thoát đã mười năm không gặp rồi nhỉ. Mau tới đây, chúng ta cùng nhau cạn chén cho thật thống khoái nào.

Lục Mộng Thần nghe vậy thì mừng rỡ, thầm nghĩ người hiểu ta cũng chính là Thiên sư huynh. Hắn bay đến trước mặt Long Thiên, thi lễ một cái, rồi không nhịn được tham tính phát tác, cầm lấy một chén, cạn sạch một hơi.

“Thông khoái, thông khoái!” Long Thiên thập phần tán thưởng, thật không ngờ một tên tiểu sư đệ ngốc nghếch lúc ban đầu, chỉ sau mười năm cách biệt, không những công phu tu chân đã tăng mạnh, mà tính cách cũng trở nên hào sảng hơn. Gã lại châm thêm một chén đưa cho Lục Mộng Thần.

Rượu Long Thiên uống chính là Băng Hỏa tửu từ Dương Diễm môn mang đến, rượu này có nồng độ cực mạnh, người thường đều không thể dùng. Sau khi Lục Mộng Thần một chén xuống bụng thì cảm thấy vừa lạnh lại vừa nóng, cảm giác thoải mái cực kỳ, nên liền không chút do dự lại cạn sạch chén thứ hai.

Long Thiên vỗ vỗ vai Lục Mộng Thần nói: “Lục sư đệ, thật không ngờ ngày mai đã là trận quyết đấu giữa hai chúng ta rồi nhỉ. Đây quả thật là do thiên ý an bài mà!”

Lục Mộng Thần đưa tay quẹt miệng rồi lớn tiếng nói: “Đúng vậy, Long Thiên sư huynh, nhưng mà huynh đã đạt đến Dương Diễm đệ lục muội của Hắc Diễm cảnh giới, tiểu đệ thật khó có thể đương cự!”

Long Thiên nghe xong thì cười ha hả, trong lòng không dám có chút khinh thường, gã đã quan sát Lục Mộng Thần, biết tiểu tử này thực lực rất mạnh, hơn nữa lại có sức chịu đựng bền bỉ, thật là một kẻ ít gặp đối thủ!

“Ha ha, Lục sư đệ, hôm nay có rượu thì hôm nay say, những chuyện khác không cần nhắc đến. Nào, hãy uống đi, không say không về. Chuyện của ngày mai hãy để ngày mai nói.”

“Hảo, hảo, cạn, cạn!”

Long Hải và những người khác ngồi kế bên nhìn hai người thôi cạn hết chén này đến chén khác, cũng không có gì để nói thêm, cũng không ngừng châm thêm rượu cho họ.

Thời khắc này, Lục Mộng Thần và Long Thiên hoàn toàn đã quên đi ngày mai chính là ngày mà bọn họ quyết đấu một trận, rất có thể còn là sinh tử quyết đấu nữa!

Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu! Trải qua mấy canh giờ đối ẩm, Lục Mộng Thần và Long Thiên đều cùng say. Long Hải nhìn hai người say như chết, thì chỉ biết dờ khóc dờ cười, phân phó các sứ đệ đưa cả hai trở về phòng.

Quyết chiến sắp xảy ra.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Tình Thâm Nhất Kiếm

Một đại sự kiện sắp được vĩnh viễn lưu lại trong sử sách của Tu Chân giới. Đó là dựa trên Thần Châu sơ lịch, ngày 8 tháng 7 năm 54, 926. Bầu trời tĩnh lặng, không một gợn mây. Hôm nay chính là ngày Lục Mộng Thần của Phong Thần Tông và Long Thiên của Dương Diễm môn quyết đấu tranh ngôi đệ nhất cường giả.

Chung quanh lôi đài đã tụ tập rất đông người, ngay cả tiểu sa di phụ trách tuần tra của Liên Hoa Tự cũng len lén chạy tới xem cuộc chiến. Hư Vân tông chủ dù phát hiện cũng không trách phạt, với những dịp hiếm khi xảy ra như thế này thì cũng nên để cho họ được mở rộng tầm mắt và thu thập kinh nghiệm thực chiến một phen.

Lục Mộng Thần và Long Thiên đều đứng ở hai góc đông tây của lôi đài. Mặc dù ngày hôm qua cả hai người còn nâng chén uống hết mình với nhau, nhưng với công lực thâm hậu của bọn họ, rượu được chân nguyên hùng hậu tự động chuyển hóa mất. Giờ đây Lục Mộng Thần, cầm trong tay thanh Vân Vụ kiếm màu bạc, nét mặt tươi tỉnh khẽ mỉm cười với Long Thiên. Hắn đang đợi trọng tài cho phép bắt đầu trận đấu.

Lần thứ hai Long Thiên gặp lại Lục Mộng Thần, rồi cùng nhau uống rượu ca hát, nên cảm tình với vị tiểu sư đệ này đã tăng lên rất nhiều. Tuy nhiên, Long Thiên già phân biệt chính sự và tình cảm rất rạch ròi. Tại trận tỷ thí này, gã phải toàn lực ứng phó, không chỉ là tôn trọng chính mình, mà còn là tôn trọng chính đối thủ của mình.

Thần Yên chân nhân cảm khái nhìn Lục Mộng Thần, trong lòng thầm nghĩ: “Ài, Mộng Thần hài tử này chính là niềm kiêu hãnh của Phong Thần Tông đây! Dù đã vượt qua nhiều thử thách mà tiến được đến trận cuối cùng, nhưng đối thủ của người là Long Thiên, thực lực vượt quá xa người. Nếu muốn thắng được gã, e rằng cơ hội thật quá mỏng manh!”

Hư Vân tông chủ mỉm cười nhìn vào sàן đấu. Khi trông thấy Lục Mộng Thần mỉm cười, điều đó lại càng làm cho ông ta cảm thấy quen thuộc. Đột nhiên, có một tia điện quang xẹt qua trong đầu ông ta. A!!! Hư Vân chợt nhớ rõ Lục Mộng Thần là ai. Thì ra là như thế, chẳng trách được tại sao hẳn đối với ta lại có cảm giác quen thuộc như thế. Xem ra trong trời đất này, tất cả đều có định số, dù là chuyện gì cũng không thể cưỡng cầu. Hư Vân tông chủ nhìn qua các vị đại chương môn khác, thấy họ hình như không hề chú ý đến Lục Mộng Thần, nên liền chuyển mắt nhìn sang Minh Phi cung chủ, thì chợt giật nảy mình.

Thì ra đôi mắt mỹ lệ của Minh Phi cung chủ trong lúc này đang bắn ra hàn quang, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lục Mộng Thần ở trên lôi đài. Ủa? Hư Vân tông chủ trong lòng rất ngạc nhiên, ngày trước Minh Phi rất thích hẳn kia mà, tại sao hôm nay vừa thấy hẳn thì lại tràn ngập hận ý như thế? Chẳng lẽ Minh Phi vì không có được hẳn mà sinh ra oán hận trong lòng? Chắc không đúng rồi. Hư Vân tông chủ có thể khẳng định điều đó, vì trải qua mấy trăm năm quen biết giữa các vị chương môn, nên ông hiểu rõ tâm tính của mọi người.

Trong khi Hư Vân tông chủ đang tự hỏi nguyên do, thì trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, khiến cho dòng suy nghĩ của ông ta lập tức bị cắt đứt.

Ngồi tại phía tây của hàng ghế quý tộc là Long Quy Hải, vừa nghe lời tuyên bố bắt đầu thì không nhin được mà mỉm cười đầy vẻ đắc ý. Đối với thực lực của Lục Mộng Thần, cơ bản y đã nắm rõ, họ Lục kia đã đạt đến Thám Hư trung kỳ, tầng thứ tám của Tinh Tiên thần công, và luyện được tới thức thứ bảy của Phong Thần kiếm quyết là Thiên Địa Vô Cực, ngoài

bộ chiến giáp quái dị ra thì hẳn không còn bản lĩnh nào khác. Xem ra chiến thắng của Thiên nhi đã được định đoạt! Long Quy Hải càng nghĩ càng đặc ý, còn pha thêm chút hí hứng nữa.

“Lục sư đệ, mời!”

“Long Thiên sư huynh, mời!”

Thanh âm hai người chưa dứt, kiếm thương cùng động, hàng vạn tia kim quang liền phóng thẳng tới trước, và từ hướng đối ngược cũng có một biển lửa màu lam cũng đang ào ạt ập tới. Oanh oanh, nhiều tiếng nổ thật lớn không ngừng vang lên.

Chiêu thức mà Lục Mộng Thần vừa thi triển chính là “Kim Quang Vạn Đạo”, thức thứ hai trong Phong Thần kiếm quyết, vốn là để dò xét đối thủ. Nhưng khi biển lửa màu lam do Long Thiên thi triển ập tới, thì thân thể hẳn cảm nhận được nhiệt độ kinh khủng của biển lửa, nên vội một mặt toàn lực vận chuyển Tinh Tiên thần công, còn mặt khác thì nghĩ kế hoán chuyển. Hàng vạn đạo kim quang chí cương chí dương đối đầu với biển lửa trùng trùng điệp điệp, khiến cho Lục Mộng Thần cảm nhận được lực phản chấn bật ngược trở lại thân thể hẳn, làm cho hẳn hơi mất thăng bằng, trong khi đó thì Long Thiên vẫn bất động không hề gì cả.

Lục Mộng Thần hiểu rõ giữa hẳn và Long Thiên có sự chênh lệch khá lớn. Vì vậy mà tâm ý chợt chuyển, lập tức phát động Thần Nhật chiến giáp, khiến nó liền hiện lên quang mang đỏ rực, và bên ngoài cũng mọc lên rất nhiều mũi nhọn gai góc, mà mỗi một mũi nhọn đều không ngừng xoáy tròn.

Cho dù đây là lần thứ hai nhìn thấy bộ chiến giáp đặc thù, nhưng có rất nhiều người vẫn cảm thấy nó rất quái dị và vô cùng đáng sợ. Khi ánh dương quang chiếu xuống toàn thân Lục Mộng Thần, thì cả người hẳn liền trở nên đỏ rực, vô cùng bắt mắt.

Thần Nhật chiến giáp quả không hổ là thần giáp do Thần Nhật Thiên Quân sử dụng năm xưa. Biển lửa lam quang của Long Thiên vừa ập tới thì toàn bộ nhiệt lượng đều lập tức bị ngăn chặn ở bên ngoài.

Ngọn lam quang hỏa diễm trên người Long Thiên đã bốc cao lên đến hơn hai thước, rồi thông thả di chuyển theo thân thể gã, hỏa tinh không ngừng bắn ra ngoài. Long Thiên cẩn thận quan sát bộ chiến giáp quái dị màu đỏ rực trên người Lục Mộng Thần, nhất là vô số mũi nhọn đang xoay tròn thật khiến cho gã có cảm giác đau đầu, giống như đụng phải một con nhím, không biết nên phải bắt đầu tấn công từ đâu.

Long Thiên toàn lực vận chuyển Dương Diễm thần công, những tiếng “tập tập” vang lên không ngớt. Kỳ Lân thánh giáp đen sẫm cũng nhanh chóng hiện ra, trong nháy mắt đã che kín toàn thân gã, rồi ngọn lam quang hỏa diễm đột nhiên chuyển sang màu đen, đó chính là cảnh giới Dương Diễm lục muội – hắc sắc hỏa diễm.

Hỏa Ý Thực Địa! Ngọn hắc sắc hỏa diễm ở trên thân Kỳ Lân thánh giáp đột nhiên bốc cao, bùng cháy dữ dội và rất hung hãn. Long Thiên chột như tỉnh dậy, cầm Liệt Hỏa Minh Nhật thương đang phừng phừng cháy nên mạnh xuống sàn đài, tạo nên một tiếng nổ lớn, rồi một vòng hắc sắc hỏa diễm lan tỏa xuống mặt đất, nương theo vô số tiếng vang mãnh liệt, hất tung các tảng đá trên sàn lôi đài văng ra, nhưng chúng đã không còn là những tảng đá bình thường nữa, mà tất cả đều bị ngọn hắc sắc hỏa diễm thiêu đốt thành đoạt mệnh thạch.

Cùng là một chiêu Hỏa Ý Thực Địa, nhưng dưới tác dụng của cảnh giới Dương Diễm lục muội – hắc sắc hỏa diễm, thì uy lực so với khi còn là lam quang hỏa diễm đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Trên không có hắc diễm phi thạch tung hoành, dưới đất có sóng lửa đang bành trướng.

Tất cả chúng đệ tử đang quan chiến đều nuốt lấy một ngụm không khí, thực lực của Long Thiên quả thật quá mạnh! Trên dưới đồng loạt giáp công, căn bản là không cho đối thủ có biện pháp tránh né. Chúng nhân không khỏi trở nên lo lắng cho Lục Mộng Thần, tất cả đều hướng ánh mắt về hắn, muốn xem hắn làm cách nào để hóa giải chiêu Hỏa Ý Thực Địa này.

Lục Mộng Thần đột nhiên nhớ tới Thanh Dao, mái tóc dài đen nhánh mềm mại, trong chốc lát, hắn chợt ngộ ra tinh túy của chiêu Thanh Phong Từ Lai.

Thiên hạ chí âm, không có gì vượt qua được người phụ nữ. Thiên hạ chí nhu, không có gì hơn được vẻ đẹp của mái tóc dài đen nhánh của nàng.

Ánh mắt tràn đầy nhu tình, phảng phất như than nhẹ, như ai oán với tình lang, nhẹ nhàng khẽ động thân hình cùng với vẻ mặt thẹn thùng. Lục Mộng Thần cử Vân Vụ kiếm, chậm rãi thi triển ra đệ tứ thức của Phong Thần kiếm quyết, Thanh Phong Từ Lai.

Nương theo sự di chuyển nhẹ nhàng linh động của Vân Vụ kiếm, trong không trung liền xuất hiện từng đạo quỹ tích thật đẹp mắt, từng đợt từng đợt gió nhẹ, phảng phất như mang theo tình thâm của người thiếu nữ tóc dài, vô cùng mềm mại, vô cùng dịu hoặc, hòa quyện vào nhau hợp thành một tấm võng Thanh Phong vô hình.

Diệu Nhiên đứng ở dưới đài, sau khi nhìn thấy Lục Mộng Thần thi triển chiêu kiếm pháp đó, phảng phất như mang theo vô hạn tình thâm, thì có chút say mê. Nàng không hiểu tại sao vào lúc này, Lục Mộng Thần thi triển ra chiêu kiếm pháp đó lại hoàn toàn không giống như nàng vẫn thường thi triển, hoặc cũng không giống như tất cả sư huynh đệ đồng môn khác, thật chẳng ai có thể thi triển nó đến mức động tình như vậy!

Rất nhiều nữ đệ tử, nhất là các nữ đệ tử của Nghiễm Hàn cung, cũng giống như Diệu Nhiên, hoàn toàn chìm đắm trong thức kiếm pháp nhu tình vô hạn này, hồn nhiên quên đi Lục Mộng Thần đang lâm vào tử cảnh, bị hắc diễm phi thạch và sóng lửa đang cuộn cuộn đánh tới!

Thanh Phong Vồng trên dưới, cao thấp đều mở ra, hoàn toàn phủ lấy tất cả mọi góc độ, vô số hắc diễm phi thạch mạo hiểm đụng vào luồng gió nhẹ, chưa kịp tạo ra tiếng va chạm nào thì đều bị hóa giải một cách vô thanh vô tức, biến thành vô số bụi mù đen xì rơi xuống sàn đài.

Sóng lửa mang theo nhiệt độ cực lớn, lướt trên mặt đất chạm vào Thanh Phong Vồng, bỗng chốc sóng lửa như một con rắn quấn lấy Thanh Phong Vồng rồi bốc lên cao. Tấm lưới chí âm do chiêu Thanh Phong Từ Lai tạo ra đương nhiên là không thể để cho sóng lửa có thể tự do cuồng bạo, vì vậy, nó liền sử dụng sức mạnh âm nhu để hóa giải sóng lửa không một tiếng động.

Ba, ba, ba, Thanh Phong Vồng cùng sóng lửa đối kháng nhau kịch liệt, rồi cùng tiêu tan cả. Long Thiên nhìn thấy tình thế, liền cầm Liệt Hỏa Minh Nhật thương đâm về phía trước, tạo ra một ngọn hắc sắc hỏa diễm khác có đường kính ba thước, hãm nhập vào sóng lửa. Chỉ trong nháy mắt sóng lửa cháy bùng lên, biến thành biển lửa trùng trùng điệp điệp lướt tới Thanh Phong Vồng.

Một tiếng “roẹt” vang lên, thì ra đó là tiếng Thanh Phong Vồng bị xé rách, dưới uy thế cực mạnh, sóng biển đã tạo ra vô số lỗ thủng, gần như phá hủy nó hoàn toàn.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Tử Vong Hỏa Diễm

Lục Mộng Thần nhìn thấy Thanh Phong Vồng bị đánh thủng, liền nhanh chóng huy động Vân Vụ Kiếm, tạo ra hàng vạn luồng gió nhẹ, thổi tới hỗ trợ cho Thanh Phong Vồng lúc này đang rất chật vật ngăn trở sóng lửa. Hai cỗ lực lượng đồng loạt được tăng cường, âm dương hai cực va vào nhau, tạo ra một trận âm thanh “...xì xì, sà sà...” sau đó thì toàn bộ đều tan biến.

Ha ha, thật là sảng khoái! Long Thiên bật cười cuồng ngạo, dưới tác dụng của Kỳ Lân thánh giáp, Long Thiên đã trở nên điên cuồng.

Từng bước chân nặng nề bước tới, Liệt Hỏa Minh Nhật thương cùng với ngọn hắc sắc hỏa diễm cháy phừng phừng, tràn trề khí thế hùng hồn. Long Thiên xoay tròn Liệt Hỏa Minh Nhật thương, ngọn hắc sắc hỏa diễm đen kịt trên người bỗng mở rộng ra trong chốc lát, bốc thẳng lên tận ngang trời. Lúc này không còn nhìn thấy thương ảnh đâu nữa, mà chỉ thấy một biển lửa thật lớn, tạo ra áp lực to tát, rồi giáng xuống một đòn sấm sét tựa như một ngọn núi to lớn giáng xuống đối thủ.

Thương Ảnh Như Sơn! Một ngọn hỏa diễm sơn đen xì hiện ra, nó chính là ngọn núi Tử Thần Thẩm Phán.

Lục Mộng Thần khẽ ngâm một tiếng: “Phong Động Vân Dừng!”

Vô số luồng gió nhẹ từ bốn phương tám hướng nhanh chóng tụ lại, rồi không khí trên lôi đài bị xáo động cả lên. Một vùng mây trắng thật lớn theo

sự huy động của Vân Vụ kiểm bay lên, trong chớp mắt đã che kín phía không gian trong phạm vi mấy thước ở phía trước.

Gió bên trong bắt đầu luân chuyển, mây từ trên không bắt đầu dừng động. Nhìn từ xa xa lại, toàn thể lôi đài có dáng vẻ rất hoành tráng. Một bên là trùng trùng áp lực từ thương ảnh cùng với ngọn lửa màu đen đầy khủng bố, còn một bên là gió nhẹ thổi đến trùng trùng điệp điệp cùng với bạch sắc vân vụ, tạo nên hai sắc màu cực kỳ tương phản.

Chúng đệ tử quan chiến ở dưới đài trông thấy tình cảnh mà mê mẩn tinh thần, ai nấy đều rất hâm thưởng trận đấu đặc sắc này.

Diệu Nhiên thì rất khẩn trương, lòng bàn tay đã xuất mồ hôi, nhìn tình thế trên đài mà nàng không dám chớp mắt chút nào.

Thương ảnh, hắc hỏa, thanh phong, bạch vân, bốn cỗ lực lượng cường đại vừa cương vừa nhu, vừa âm vừa dương, cuối cùng cũng va vào nhau! Chúng nhân thấy được, ở bên ngoài thì có tám con thanh long ra sức nhả tinh quang để củng cố thêm cho Thiên Long kết giới, còn bên trong các đạo hắc bạch quang mang tự do tung hoành, cao thấp phân tranh, vô cùng đặc sắc.

Lục Mộng Thần và Long Thiên ở bên trong kết giới, dưới sự va chạm mãnh liệt của bốn cỗ cường lực, lại nghe được rất nhiều loại âm thanh đình tai nhức óc, khiến hai người phải tận lực vận công, phong bế đôi tai thì mới có thể trở lại thanh tĩnh.

Thất đại cường môn đều đã đạt đến Quy Thiên kỳ, tất nhiên là có khả năng vận động thuật Thiên Nhĩ Thông để nghe được các loại âm thanh đình tai ở bên trong kết giới, nên ai nấy đều âm thầm kinh hãi, và đồng thời cũng cảm thán thực lực cường đại của cả hai người. Vào lúc này, tâm tình của Thần Yên chân nhân có chút khẩn trương, mặc dù Lục Mộng Thần chưa có việc gì, nhưng bà cũng có chút lo lắng không yên.

Long Thiên lại phát động thế công, xử ra chiêu Ô Long Thăng Thiên!

Kỳ Lân thánh giáp đen kịt trên người Long Thiên lóe ra tinh quang, ngọn hắc sắc hỏa diễm trên người cũng đông đặc lại. Hai tay gã không ngừng huy động Liệt Hỏa Minh Nhật thương, tốc độ xoay tròn càng cao, thể tích càng lúc càng lớn, tạo thành một ngọn trường thương đen kịt, toàn thân phùng phùng ngọn hắc sắc hỏa diễm cao tới bốn năm thước.

Bùm! Long Thiên vừa dẫm một bước thật mạnh lên sàn lôi đài, cước lực cực mạnh đến nỗi xuyên thủng qua lôi đài làm cho mặt đất ở khuôn viên xung quanh và ngay cả khán đài cũng khê rung lên. Tiếp đó, Long Thiên giơ hai tay lên, Liệt Hỏa Minh Nhật thương lập tức phóng ra một cự long đen tuyền, toàn thân mang một ngọn hắc sắc hỏa diễm bay vút lên trời. Nó không ngừng gào thét gầm rú, rồi xông thẳng về hướng Lục Mộng Thần.

Thân hình của Lục Mộng Thần hơi khê lay động giữa không trung, ánh mắt vẫn bình tĩnh. Lúc này, hắn đang tiến vào tầng thứ tám của Tinh Tiến thần công. Vân Vụ kiếm trên tay lại bắt đầu huy động, tạo ra vô số băng tinh thật nhỏ, từ không trung tới tập bay xuống.

Hoa tuyết bay tán loạn, nhưng toàn thân Lục Mộng Thần đã hãm nhập vào trong tuyết.

Băng tinh rất nhỏ, mắt thường gần như không thể thấy được, nhưng giờ đây đã che kín cả hư không! Hoàn toàn ngăn cản Ô Long đang tiến tới. Ô Long tựa như không dám coi thường những đóa băng tinh nhỏ bé này, nó cong mình uốn lượn bay lên hạ xuống tránh né không ngừng, sau đó lại gầm rú đầy vẻ giận dữ, rồi há miệng phun ra một ngọn hắc sắc hỏa diễm vào những đóa băng tinh.

Băng và lửa gặp nhau, phát ra hàng loạt những tiếng xèo xèo. Vô số băng tinh gặp được hắc sắc hỏa diễm với nhiệt độ cực cao, liền đều biến thành hơi nước, tuy nhiên, chúng cũng đã làm hao đi một phần nguyên lực

của hỏa diễm. Băng tinh với số lượng vô hạn, vẫn theo sự vũ động của Vân Vụ kiếm, không tạo thành mưa và cũng không bay tán loạn khắp nơi, cứ an nhiên rơi xuống như thế.

Các đệ tử ở dưới đài chứng kiến hình ảnh kỳ diệu này thì không ngớt trầm trồ khen ngợi, nghĩ đến uy danh mấy ngàn năm của Phong Thần Tông quả thật không phải là hư danh.

Ô Long sau khi phun ra vài ngọn lửa nhưng vẫn thấy băng tinh không có chút dấu hiệu suy giảm nào thì mất kiên nhẫn hẳn. Nó không ngừng xoay chuyển, gầm lên một tiếng giận dữ, rồi chuyển động thân hình to lớn của nó. Ngọn hắc sắc hỏa diễm trên thân Ô Long lại gia tăng thêm mấy thước, xâm nhập vào trận địa băng tinh nhanh như tia chớp, rồi đột nhiên đánh thẳng về hướng của Lục Mộng Thần, bỏ mặc bao nhiêu là băng tinh đâm trúng vào người.

Lục Mộng Thần vội vàng dùng Vân Vụ kiếm để dẫn đường, băng tinh ở trong một diện tích rộng lớn đột nhiên tụ tập lại, hình thành nên một quả trùy, nhắm hướng Ô Long toàn thân hừng hừng lửa mà đánh tới.

Tốc độ của Ô Long rất nhanh, đôi bên cơ hồ như chọi thẳng chính diện, cho nên căn bản là không có cách nào để tránh né. Nó mở miệng thật lớn, ngọn hắc sắc hỏa diễm trên thân đột nhiên biến mất, trong nháy mắt thì đã tụ lại ở bên trong miệng rồi phun thẳng ra, thể tích của nó không lớn nhưng vô cùng mãnh liệt, mang theo hơi thở của tử vong.

Oành! Quả trùy do băng tinh tạo thành chí âm chí hàn, chọi với chí cương chí nhiệt của hắc diễm do Ô Long phun ra, tạo thành một tiếng nổ thật lớn. Muôn vạn mảnh vụn của hơi nước bị bắn ra tung tóe trắng xóa cả lô đài, trong một sát na ngăn ngại mà đã che khuất tầm mắt của Lục Mộng Thần.

Hắc diễm biến mất, nhưng Ô Long thì vẫn còn! Ô Long do Liệt Hỏa Minh Nhật thương tạo thành, tuy uy lực không còn mãnh liệt như vừa rồi, nhưng vẫn còn hết sức hung ác, vẫn mang theo uy lực hung hãn xông tới trước.

Lục Mộng Thần không kịp phòng bị, mà cũng không còn cách nào để tránh né.

Đến lúc này Thần Nhật chiến giáp mới phát huy tác dụng của nó.

Ô Long vừa chạm vào Thần Nhật Chiến giáp, thì hàng ngàn hàng ngàn mũi nhọn màu đỏ sẫm liền lợi dụng sự va chạm ấy mà tốc độ xoay tròn càng nhanh hơn. Chúng cứng rắn va chạm cùng với Ô Long phát ra tiếng vang oanh oanh, lực xung kích của Ô Long cũng bị những mũi nhọn xoáy tròn trên chiến giáp rất nhanh hóa giải toàn bộ, dần dần hiện ra nguyên hình là Liệt Hỏa Minh Nhật thương.

Lục Mộng Thần đứng thẳng người, những góc nhọn trên người nhanh chóng rút lại rồi đẩy ngược Liệt Hỏa Minh Nhật thương bật về phía Long Thiên.

Một đạo hắc sắc quang mang xé không bay đi, tạo thành một vết sáng y như ban ngày.

Long Thiên vốn sử dụng cây thương này đã lâu, tâm ý sớm đã tương thông với nó, nên gã nhẹ nhàng vươn tay ra thì dễ dàng nắm được Liệt Hỏa Minh Nhật Thương trong tay.

Phù, phù! Long Thiên thở hổn hển như dã thú, dưới tình huống này, Kỳ Lân thánh giáp càng gia tăng thú tính mãnh liệt hơn trước. Long Thiên điên cuồng huýt một tiếng sáo dài, hai mắt bắn ra hai ngọn bạch sắc hỏa diễm.

A, a, a..... các đệ tử ở dưới đài đều kêu lên kinh hãi, Long Thiên sau khi đã phát ra ngọn hắc sắc hỏa diễm, giờ đây gã lại tiếp tục phát ra bạch

sắc hỏa diễm, nên bọn họ đều cực kỳ kinh hãi, rốt cuộc là chuyện gì thế?

Diệu Nhiên cũng không thể ngăn được khiếp sợ, tuy nhiên, nàng cũng hiểu được, ngọn bạch sắc hỏa diễm này so với ngọn hắc sắc hỏa diễm còn mãnh liệt hơn, bá đạo hơn, và trí mạng hơn rất nhiều lần.

Hư Vân tông chủ nhẹ kêu lên một tiếng, trong giọng lộ ra vẻ kinh ngạc thấy rõ: “A Di Đà Phật! Long Thiên thí chủ dưới sự kích thích của Kỳ Lân thánh giáp mà đã bị cuồng hóa, cả cảnh giới tu chân cũng gia tăng và nghiêm nhiệm đạt đến tầng thứ bảy của Dương Diễm Cửu Muội – chính là Thất Muội chân hỏa – bạch diễm rồi.”

Bạch sắc hỏa diễm! Đúng là bạch sắc hỏa diễm! Trái tim của Thần Yên chân nhân như co thắt lại, thầm nghĩ Long Thiên quả nhiên đã đạt tới cảnh giới này rồi, thật là bất ngờ! Mong Thần ơi Mong Thần, người phải vạn lần cẩn thận mới được. Tầng thứ bảy của Dương Diễm có uy lực vượt xa so với hắc sắc hỏa diễm a.

Minh Phi cung chủ chứng kiến Long Phi bắn ra đôi bạch sắc hỏa diễm thì cũng vô cùng kinh nghi, không còn thời gian để tiếp tục dõi theo Lục Mong Thần nữa, trong lòng thầm nghĩ: “Cũng may khi Long Thiên giao đấu với Băng nhi thì gã vẫn chưa thi triển được bạch sắc hỏa diễm, bằng không thì e rằng tính mạng của Băng nhi đã khó bảo toàn rồi. Hừ, tên tiểu tử thú vị Lục Mong Thần này, để xem người còn chống được bao lâu nữa!”

Nội tâm Long Quy Hải thì lại cả kinh, không ngờ được rằng Kỳ Lân thánh giáp lại có năng lực như thế! Xem ra cuộc thi tuyển đệ tử ưu tú lần này của thất phái, Dương Diễm môn của ông ta nhất định sẽ giành thắng lợi. Nghĩ tới điều này, Long Quy Hải lại tỏ ra đặc ý. Phảng phất như thấy được, ngày sau Dương Diễm môn sẽ đứng đầu lục đại môn phái còn lại. Mãi mãi sẽ được lưu lại trong sử sách của Tu Chân giới, quả là một đại sự oanh liệt.

Long Thiên ném Liệt Hỏa Minh Nhật thương lên cao, tiếp theo đó, hai mắt lại bắn ra hai luồng bạch hỏa trúng vào trường thương. A, a, một hình ảnh hết sức quý dị lập tức hiện ra trước mắt chúng nhân. Ngọn bạch sắc hỏa diễm trên thân thương bốc cao lên mấy thước, rồi Liệt Hỏa Minh Nhật thương bắt đầu chuyển sang màu trắng, chỉ trong chốc lát thì đã trở thành một màu trắng toát.

Lửa đã có màu trắng, mà cự thương cũng màu trắng nốt. Tất cả trông vào đều có vẻ quý dị! Nhất thời, các đệ tử đang quan chiến đều bị cảnh tượng ở trên đài làm cho chấn động, ai nấy đều ngơ ngác, nói không nên lời.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Vong Linh Oán Hỏa

Liệt Hỏa Minh Nhật thương từ màu đen xì chuyển sang màu trắng bạch! Lục Mộng Thần hết sức kinh dị nhìn Long Thiên.

Trên người Long Thiên toát ra đặng đặng bá khí, toàn thân được ngọn bạch sắc hỏa diễm hùng hực bao phủ lấy người, Kỳ Lân thánh giáp đen kịt cũng bắn ra những điểm hắc sắc tinh quang, lấp lánh cùng với bạch sắc hỏa diễm giống như vô số con nhện đen đang di chuyển, trông hết sức khủng bố. Toàn thể lôi đài đều tràn trề sát khí mãnh liệt, chúng nhân như mơ hồ có thể thấy được trong bốn cặp mắt của tám cái đầu thanh long đang duy trì Thiên Long kết giới, lại thỉnh thoảng phóng ra vài tia thanh quang.

Ngọn bạch sắc hỏa diễm giống như là nghiệp hỏa của mười tám tầng địa ngục, thiêu hủy hết tất cả mọi sinh cơ.

Long Thiên tung ngọn thương lên không trung, sau đó Liệt Hỏa Minh Nhật thương nhanh chóng biến thành to lớn, ngọn bạch sắc hỏa diễm trong nháy mắt cũng dài ra hai mươi hay ba mươi thước, hùng hực thiêu đốt, bên trong cũng phát ra những tiếng nổ loẹt xoẹt rất bạo liệt. Gã vờn hai tay đang toát ra bạch diễm, nhẹ nhàng lảng không thi triển chiêu thức, trường thương bắt đầu không ngừng di chuyển theo một quỹ tích phức tạp trên không trung. Khi Liệt Hỏa Minh Nhật thương dừng lại thì đã tạo ra một biển lửa mênh mông bát ngát vô cùng vô tận, phảng phất như là oán hỏa của những vong linh ở tầng sâu nhất của địa ngục, phát ra những tiếng kêu gào thảm thiết tràn ngập khắp cả không gian của lôi đài.

Đúng là Địa Ngục Vô Môn! Trong cảnh giới Dương Diễm Thất Muội - Bạch Diễm, chiêu thức phát ra được mang theo uy lực rất cường hãn! Dù cho dùng ngôn ngữ gì cũng không thể diễn tả nổi, bởi vì cái này chính là “Địa ngục vô môn”! Là bạch sắc Vong Linh Oán hỏa.

Lục đạo oán hỏa truyền lưu giống như trong truyền thuyết. Đó là trong những chúng sanh, những sanh linh hung ác nhất sẽ bị đày xuống tầng cuối cùng của địa ngục – tức tầng thứ mười tám. Tại đó, họ sẽ phải thọ nhận mọi loại cực hình, vĩnh viễn không được siêu sinh. Những vong linh này trải qua nhiều năm tháng thống khổ, bởi vậy nên đã tích tụ oán hỏa hết sức mãnh liệt. Chính vì vậy, bạch sắc hỏa diễm là đại biểu cho sự hủy diệt, hủy diệt cả đi tinh thần và ý thức.

Vị thủy tổ đời thứ nhất của Dương Diễm môn đã căn cứ vào truyền thuyết này mà dùng bạch diễm hóa thành đệ thất muội, cũng lấy chiêu thức Địa Ngục Vô Môn của thương pháp mà dẫn động oán khí tích trữ, chính thức dùng bạch diễm chuyển hóa các vong linh thành oán hỏa.

Một biển lửa bạch sắc cuộn cuộn lan tỏa ra ngoài, mang theo oán hỏa của các vong linh mà ồ ạt đánh tới. Trên lôi đài lúc này, mặc dù biển lửa chiếm giữ phần lớn không gian, nhưng không khí không những không nóng ẩm, mà còn cực kỳ lạnh lẽo, không phải kiểu rét lạnh thông thường, mà là một cỗ âm lãnh, thấm thấu đến tận tim.

Trong số chúng đệ tử ở dưới đài, những ai có công lực tu vi còn kém thì đều đột nhiên rung mình một cái, mặc dù có Thiên Long kết giới bảo vệ lôi đài, nhưng vẫn còn những cỗ lực lượng âm lãnh vô hình, không bị ngăn trở mà xuyên thấu ra ngoài.

Diệu Nhiên tuy không bị lạnh run, nhưng trong lòng cũng cảm nhận được một chút lạnh lẽo. Cách một tầng Thiên Long kết giới mà còn như vậy, thì trên lôi đài, tình huống của sư đệ... a, càng nghĩ tâm trạng Diệu Nhiên càng thấy lo lắng.

Hư Vân tông chủ, khe khẽ niệm Phật hiệu, tay lần Phật châu. Trong lòng ông thầm nghĩ, bạch diễm quả là mãnh liệt! Lúc trước các đệ tử kiệt xuất của Dương Diễm môn đã dùng loại tuyệt học xuất thần nhập hóa này để tiêu diệt vô số đệ tử tà phái, yêu nghiệt, nhưng hôm nay, tại trận quyết đấu này, lại dùng đến sức mạnh của nó để đấu với một đệ tử của Phong Thần Tông, vốn là người của chính phái..... Ài, lúc đầu ta đề xướng thất phái tuyển lựa nhân tài, không ngờ lại xảy ra sự tình này, không biết là nên lo hay nên mừng?

Thần Yên chân nhân ngồi bên cạnh Hư Vân tông chủ, thấp giọng nói: “Tông chủ, Long Thiên của Dương Diễm môn có thực lực rất mạnh, người thấy rằng Lục Mộng Thần có thể tiếp được chiêu này không?”

Hư Vân tông chủ lắc đầu, thở dài: “Lão nạp thật khó phán đoán..... xem ra, lão nạp đã vô phương rồi. Lưỡng hồ tương tranh, tất hữu nhất thương, tất cả đều là ý trời a!” Hư Vân tông chủ nhớ lại, năm xưa khi thất đại chưởng môn lấy đi Nguyệt Ảnh Bảo hạp từ Nghịch Long cung, lúc mở ra thì chỉ thấy một tiểu hài tử đáng yêu, những việc đó đều thoáng qua như mây trôi. Trong khi đó, đảo mắt nhìn lại, thì đứa trẻ năm xưa trải qua nhiều năm tháng, nay đã trưởng thành, nhưng không phải ai cũng biết được lai lịch của hắn. Xem ra thiên lý tuần hoàn, báo ứng bất ngờ, tất cả đều đã có sẵn huyền cơ, đều đã được thiên ý an bài.

Khuôn mặt của Thần Yên chân nhân tĩnh lặng như nước, chỉ đành tiếp tục quan sát mọi biến hóa trên lôi đài.

Hỏa diễm bay đầy trời với áp lực kinh người, mặc dù Lục Mộng Thần đã luyện đến tầng thứ tám của Tinh Tiên thần công nhưng tim hắn vẫn cảm thấy như có một mũi hàn băng cắm mạnh vào, lạnh đến thấu tâm can. Đây là loại võ công gì? Quả thật là có thể đoạt hồn nhiếp phách của đối thủ a!

Thân thể Lục Mộng Thần trụ lại giữa không trung, trước mặt là bạch sắc hỏa diễm đang đánh tới. Sắc mặt của hắn vẫn tĩnh lặng, đôi mắt bình thản

nhìn về phía trước, ánh mắt phảng phất như mặt nước hồ yên tĩnh, trong lòng cực kỳ bình tĩnh, rồi đưa tay huy động Vân Vụ kiếm chậm rãi sử ra thức thứ sáu của Phong Thần kiếm quyết - Thiên Địa Vô Cực.

Một thức của kiếm quyết trong trời đất không ai địch nổi. Kiếm này vốn là tập hợp hai loại khí thể âm dương thành một khối.

Kiếm hóa thành một biển mây mù mênh mông, chịu sự điều khiển của bàn tay Lục Mộng Thần nhẹ nhàng trôi. Không giống với trước kia, Vân Vụ kiếm không còn là bút vẽ nữa, mà là mực vẽ, tay Lục Mộng Thần mới là bút vẽ, sử dụng Vân Vụ kiếm vẩy mực thành tranh. Một cách thức thật là kỳ diệu, quỹ đạo cũng rất kỳ diệu, toàn bộ không gian đều trở nên kỳ diệu.

Lục Mộng Thần đạt tới tầng thứ tám của Tinh Tiên thần công, dưới sự áp lực của Long Thiên, hắc dương trường đối với sự lĩnh ngộ về chiêu Thiên Địa Vô Cực đã cao hơn một tầng. Điều này tuy cũng như những lần trước là vẽ tỉ mỉ, yêu cầu dùng bút để vẽ, nhưng giờ đây lại trở thành vẩy mực, hoàn toàn thoát ly hạn chế của bút vẽ. Tiện tay mà vẩy, tiện tay mà vung, hoàn toàn tự nhiên, thần kỳ đến không nói nên lời.

“Hảo!” Do quá khích động, Thần Yên chân nhân không nhịn được mà bật thốt lên tiếng khen. Bà không nghĩ đến, trong thời khắc sinh tử như thế này, Lục Mộng Thần còn có thể lĩnh ngộ sâu thêm một tầng đối với chiêu Thiên Địa Vô Cực. Ài, hài tử Lục Mộng Thần này, đúng là kỳ tài trời sinh.

Các vị đại chưởng môn khác nghe được tiếng của Thần Yên chân nhân thì cũng hơi kinh ngạc một chút, nhưng Long Quy Hải thì chỉ hừ nhẹ một tiếng. Còn Hư Vân tông chủ thì lại cười tí mắt nhìn Lục Mộng Thần, phảng phất như gặp được chuyện vui gì đó.

Lục Mộng Thần hết sức thoải mái, cứ ung dung huy động song thủ trên không, chỉ có một phiến vân vụ không lớn theo tay hắc mà bay tới bay lui. Thế nhưng vô số bạch sắc hỏa diễm do Long Thiên công ra lại giống như là

đụng phải cái gì đó vô hình ngăn trở, tất cả đều dừng lại ở đó, vô pháp công kích tới trước.

Sự tình lại càng phát sinh ly kỳ hơn. Chúng nhân đều không thể tin được, bạch sắc hỏa diễm vừa rồi trông rất âm trầm đáng sợ, vậy mà giờ đây lại tựa như đã bị khống chế, bắt đầu theo tay của Lục Mộng Thần, di động trở nên có quy luật.

Chúng đệ tử ở dưới đài kinh ngạc vạn phần, ai nấy cũng đều không biết lý do tại sao lại như vậy, chỉ có một số đệ tử xuất sắc từng trải nhiều thì mới biết rõ, bởi vì đó chính là chỗ ảo diệu của chiêu Thiên Địa Vô Cực - thiên địa không có hạn chế, vạn vật như họa.

Tâm hồn của Diệu Nhiên nhất thời bị động tác cùng thần thái của Lục Mộng Thần hấp dẫn, nàng say đắm nhắc tay vẫy vẫy về phía hắn, trong lúc say mê vô hạn, nàng vô hình trung đã học theo và lĩnh ngộ sự ảo diệu của chiêu Thiên Địa Vô Cực từ Lục Mộng Thần. Mà Giang Sơn và Bạch Lạc Sinh thì không giống như thế, mặc dù hai người cũng đều bị Lục Mộng Thần hấp dẫn, nhưng bởi vì chưa thể đột phá chướng ngại của bản thân để đạt tới tầng thứ tám của Tinh Tiên thần công, cho nên vẫn chưa thể lĩnh ngộ được sự ảo diệu vô cùng vô tận ở bên trong chiêu thức đó giống như sư tỷ.

Lúc này, tuy Long Thiên đã cường hóa, nhưng với nhiều năm khổ tu, nên gã vẫn còn duy trì được một chút điểm sáng trong tâm linh. Khi thân thể có chút mất cảm giác, gã đột nhiên phát hiện, thì ra chiêu thức Địa Ngục Vô Môn kia của gã đã hoàn toàn biến mất.

Trong thời khắc này, tất cả chúng đệ tử đều ngẩng đầu nhìn lên không trung của lôi đài, ai nấy đều mang lộ ra thần sắc khó hiểu, quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

Ái chà chà, thật ra là chuyện gì đang xảy ra thế?

Bạch diễm phong tỏa toàn bộ lôi đài, rồi dần chia thành hai cổ liệt diễm trái phải và xoay tròn rất nhanh. Mỗi một ngọn lửa đều hình thành một nửa vòng tròn rỗng, hai nửa vòng tròn bắt đầu dung hợp, giao nhau tại một chỗ, đồng thời hướng theo một quỹ đạo đặc thù mà không ngừng xoay tròn.

Đó... đó là cái gì vậy? chẳng lẽ dưới sức mạnh của Thiên Địa Vô Cực, bạch diễm của Địa Ngục Vô Môn đã bị dồn lại và vẽ thành Thái Cực Đồ?

Không sai, chính xác là Thái Cực Đồ!

Mọi người ai nấy đều vô cùng kinh ngạc, nhìn đến ngây cả người. Lúc này, hai tay Lục Mộng Thần đồng thời huy động hai luồng bạch diễm giao vào nhau, tạo nên một bức Thái Cực Đồ. Cảnh tượng diễn ra thật kỳ diệu, chỉ thấy bạch diễm rộng lớn tạo thành hai cổ bạch diễm nhỏ hơn, hung mãnh hơn, đột nhiên tách ra, va chạm mạnh vào nhau, rồi “bùng” một tiếng. Bức Thái Cực Đồ trên võ đài đều hoàn toàn tan biến.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Vạn Thương Sâm Nghiêm

Hiện tượng kỳ lạ này không những làm chấn kinh các đệ tử ở dưới đài, mà còn làm cho các vị đại chưởng môn không ngồi yên được.

Hư Vân tông chủ thất thanh nói: “Kiếm chiêu thật là xảo diệu! Thậm chí còn sử dụng cả hai cổ lực lượng âm dương trong Thiên Địa Vô Cực, thành công khống chế bạch sắc hỏa diễm, tạo thành một bức Thái Cực Đồ, sau đó lại sử dụng nguyên lý âm dương hổ tương, làm cho tất cả bạch diễm đồng thời tiêu thất, thật quá thần kỳ! Thần Yên chân nhân, ta chưa bao giờ thấy qua Phong Thần kiếm quyết của quý phái lại có thể sử dụng kỳ diệu đến như thế!”

Thần Yên chân nhân cảm thấy có chút tự hào, lên tiếng đáp lại: “Chiêu này quả thật là rất xuất sắc, Lục Mộng Thần đúng là đệ tử xuất sắc nhất của bốn phái. Hắn có thể vận dụng chiêu Thiên Địa Vô Cực đến cảnh giới đó, thật là thiên tư thông minh, tất sẽ khai sáng ra một luồng gió mới cho bốn phái ngàn năm về sau.”

Các vị chưởng môn khác cũng luôn miệng phụ họa, tán đồng với lập luận của hai người họ. Trước mắt mọi người, địa vị vững vàng của Phong Thần Tông lại một lần nữa không thể lung lay.

Thấy mọi người đều thuận gió đẩy thuyền, nên Long Quy Hải cũng có chút không thoải mái, khẽ hừ một tiếng, ngữ khí rõ ràng có phần xem

thường: “Đừng cao hứng quá sớm, trận đấu chỉ vừa mới bắt đầu, cứ chờ xem đã!”

Lúc này Long Thiên vẫy tay chiêu hồi Liệt Hỏa Minh Nhật thương, mắt thì vẫn nhìn chăm chăm vào Lục Mộng Thần ở trên lôi đài. Long Thiên thở gắt như trâu, Kỳ Lân thánh giáp đen kịt bắn ra vô số tinh quang, rốt cuộc cũng giúp gã tránh thoát được sự khống chế của Thiên Địa Vô Cực. Long Thiên vẫn phiêu dật tại không trung một lúc lâu, đột nhiên hai tay nắm chặt thân thương, chân trái lùi về sau một bước, thân thể căng thẳng ngưng tụ chân nguyên rồi phát lực, bạch diễm toàn thân vụt “Ba” một tiếng lại cháy bùng lên cao vài thước.

Bạch sắc Liệt Hỏa Minh Nhật thương, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, lắt léo kích vào Lục Mộng Thần trên không trung. Nó đánh tới nhanh như thiểm điện, đầu ngọn bạch thương không ngừng biến hóa, từ một biến thành hai, hai biến bốn, bốn biến tám, tám biến mười sáu, mười sáu biến thành ba mươi hai..... cả không gian, đều là bị đầu thương bạch diễm bao trùm, hơn nữa lại còn vô số đầu thương ở phía sau, quả thật là không còn nhận thấy thân thương đâu nữa.

Đây chính là chiêu Vạn Thương Sâm Nghiêm.

Khí thể của thương ảnh như muốn nuốt trọn sơn hà, thương pháp sâm nghiêm, như là thiên quân vạn mã, một thương thiêu hết. Nhất thương tức vạn thương, vạn thương tức nhất thương, sâm nghiêm thần diệu, tựa hồ nhất tâm vạn dụng.

Đây chính là tâm pháp và diễn giải của chiêu thương pháp này.

Long Thiên đã cải biến sách lược, Địa Ngục Vô Môn mặc dù thập phần bá đạo, nhưng cũng không linh hoạt, cho nên khi Lục Mộng Thần thi triển chiêu Thiên Địa Vô Cực đó, thì lực lượng bạch diễm gã công ra đều dễ dàng bị kiềm chế. Hiện tại, gã sử dụng chiêu Vạn Thương Sâm Nghiêm này,

trong hư có thật, trong thật có hư, hư thật trong lúc chuyển hóa có thể đặc tâm ứng thủ, hẳn là sẽ không bị Lục Mộng Thần kiểm chế thêm lần nữa.

Trên hàng ghế quý tân, Hư Vân tông chủ chứng kiến chiêu Vạn Thương Sâm Nghiêm ấy mà không khỏi cảm khái nói: “Nhớ năm xưa, trong trận đại chiến giữa chính tà, nhờ có Long chưởng môn dùng một chiêu Vạn Thương Sâm Nghiêm này mà đã phá tan Quỷ Ảnh đại trận của Ác Quỷ môn. Giờ đây nhớ lại, việc cũ vẫn rõ ràng như mới hôm qua...”

Long Quy Hải tựa hồ như rất tự tin đối với chiêu này của Long Thiên. Khi nghe Hư Vân tông chủ nói xong lời đó thì tỏ vẻ đắc ý, nói: “Hư Vân tông chủ khách khí quá rồi! Nếu như không có tông chủ sử dụng chiêu Không Nguyên Tổ chi kiếm kỳ diệu nọ để chặt đứt Mê La đại trận của Thánh Tà Tông sắp đặt, thì e rằng đã không có việc chúng ta tụ hội hôm nay đâu. Ài, chúng ta đều là người đồng đạo, đồng khí mà.

Các chưởng môn nghe hai người một xướng một họa, chợt cảm thấy thời gian như trôi ngược trở lại cuộc đại chiến chính tà mấy trăm năm trước. Năm đó, các phái đều chiến đấu thảm liệt và bi tráng làm sao, đã hy sinh vô số đệ tử, tắm máu mà chiến đấu. Rốt cuộc đã trải qua nhiều gian khổ thì mới giành được thắng lợi. Chiến cuộc đó thật là không dễ mà có được.

Các vị đại chưởng môn ở trên hàng ghế quý tân còn đang nhớ lại chuyện cũ, thì các đệ tử dưới đài vẫn quan sát trận đấu say mê đến nỗi không dám chớp mắt. Vừa rồi lại xảy ra biến hóa mới, khiến cho tâm lý bọn họ phập phồng điên đảo, hãi hùng. Trận chiến này quả thật không hổ là trận chung kết, trình độ của hai đối thủ đều rất cao cường! Mọi người đều tự than thở trong lòng, nhưng mắt thì vẫn khẩn trương nhìn chăm chăm vào mọi biến hóa ở trên đài.

Đầu thương bạch sắc sâm nghiêm, chói lọi không gian, như sao đầy trời, lóe ra một chút bạch sắc quang mang. Bạch điểm vẫn hừng hực cháy, khi

thì thoát ly mũi thương, bay lên bay xuống, khi thì lại tụ về nơi đầu thương, tiếp tục phát ra hỏa quang kinh người.

Lục Mộng Thần vẫn tiếp tục dùng chiêu Thiên Địa Vô Cực như cũ.

Hắn hoải mái giơ tay lên vẽ, như hành vân lưu thủy, tự nhiên thư thái.

Hai cỗ lực lượng âm dương vô hình, bắt đầu di chuyển trong không gian. Trong ý nghĩ của Lục Mộng Thần, chiêu này hẳn là có thể ngăn trở được vô vàn mũi thương tràn ngập trong không gian, nhưng hắn đã tính sai, tình huống dự kiến thật không lạc quan lắm.

Muôn vàn mũi thương càng đến gần Thiên Địa Vô Cực của Lục Mộng Thần thì càng biến hóa rất nhanh. Mỗi một mũi thương đều biến hóa theo một quỹ tích rất nhanh, căn bản là không cách nào nắm giữ được đường lối di chuyển của chúng. Bạch diễm vẫn bốc cháy hừng hực, càng làm tăng khí thế của các mũi thương, đồng thời cũng phát tán ra nhiệt độ cực cao.

Cùng là bạch diễm, dưới thương pháp Địa Ngục Vô Môn thì có vẻ âm hàn chí cực. Nhưng đến Vạn Thương Sâm Nghiêm, thì bạch sắc hỏa diễm, lại tản phát ra độ nóng càng thêm mãnh liệt, quả thật còn lợi hại hơn hắc sắc Tử Vong Chi Diễm! Bạch diễm, mới chính thức được gọi là tử vong hỏa diễm!

Lục Mộng Thần lần đầu tiên cảm thấy Thiên Địa Vô Cực gặp trở ngại cực kỳ cường đại, phảng phất như là đang đánh vào một tảng đá bóng loáng, họa bút trên tay hắn rất khó vẽ lên họa cảnh mỹ lệ trước mặt.

Long Thiên khổng chế thân thương cự đại của Liệt Hỏa Minh Nhật thương, ẩn tàng tại mặt sau mũi thương, tùy theo thân thương cao thấp mà xuất ra, không ngừng biến hóa. Hàng ngàn mũi thương tấn công ở phía trước cũng không ngừng điều chỉnh phương hướng vận động, không ngừng tiến vào không gian khổng chế của Thiên Địa Vô Cực.

Lục Mộng Thần trơ mắt nhìn hàng vạn mũi thương từng tấc từng tấc nhích tới, hẳn có chút nóng nảy, hai tay gấp rút huy động, trông giống như đang hất mực bắn tung tóe, bắn toàn bộ vân vụ ra ngoài. Nhất thời, toàn bộ không gian dưới sức ép của hai cỗ lực lượng âm dương, bắt đầu sôi lên kịch liệt rồi bắn tung ra ngoài. Những mũi thương hùng hực hỏa diễm chột giống như bị một kích thật mãnh liệt, quỹ đạo di chuyển bị đánh lệch đi và bị hất tung cả về hướng chúng nhân ở dưới lôi đài, trong đó có một ít bay lên không và một ít va chạm vào nhau rồi đồng thời rơi xuống sàn đài.

Trong nháy mắt, quang cảnh trên lôi đài chột trở nên hỗn loạn. Thân thể Long Thiên đã theo thân thương phi tới giữa không trung, tay cầm ngọn thương cự đại vung mạnh lên, vô số đầu thương đột nhiên bay trở về, một lần nữa tụ lại làm một, hình thành một đầu thương hoàn chỉnh, bao bọc lấy thân thương.

Toàn bộ quá trình xảy ra rất nhanh, thật khiến người ta thập phần kinh sợ. Gã không đợi Lục Mộng Thần có phản ứng gì, vội đâm ra một thương thật mạnh về phía trước.

Chiêu thức thật là thần kỳ! Lục Mộng Thần còn chưa kịp khen thưởng thì hẳn đã phải nhanh chóng huy động hai tay, rồi chém ra một cỗ lực lượng mãnh liệt. Liệt Hỏa Minh Nhật thương cũng vừa kích tới, đồng thời đánh vào lực lượng của Thiên Địa Vô Cực, “Bùng” một tiếng, vô số hỏa diễm tức thì bắn ra tứ phía. Bả vai của Long Thiên khẽ chớp động, hai tay run lên, tức thì mũi Liệt Hỏa Minh Nhật thương lại thoát ra khỏi thân thương, biến thành hàng hàng vạn vạn mũi thương, vừa dày đặc vừa lãnh khốc, bắn thẳng về hướng Lục Mộng Thần.

Biến hóa quá nhanh, chiêu Vạn Thương Sâm Nghiêm của Long Thiên quả thật là vận dụng rất tự nhiên.

Lục Mộng Thần tay phải co lại, thanh Vân Vụ kiếm cự đại nhất thời hiện ra ngân sắc. Trước mắt hẳn hiện tại có hai lựa chọn, một là giờ kiếm

nghênh tiếp những mũi thương bạch diễm kia, hai là nghênh tiếp thân thương cự đại. Xét cho cùng, thân thương đang ở trong tay Long Thiên đánh ra với lực lượng cực mạnh, e rằng Thần Nhật chiến giáp sẽ không thể chống lại! Nghĩ vậy, Lục Mộng Thần liền giơ Vân Vụ kiếm lên, kích thẳng vào thân thương, oành oành, Lục Mộng Thần bị chấn bay về phía sau.

Long Thiên dù sao cũng đã đạt tới Quy Đạo sơ kỳ, nên Lục Mộng Thần cũng khó có thể sánh bằng.

Thân thể của Lục Mộng Thần còn đang lơ lửng giữa không trung thì đã thấy vô số mũi thương tựa như lệ quý từ bốn phương tám hướng điên cuồng ập tới. Thần Nhật chiến giáp bắt đầu vận hành lực phòng ngự, muôn vàn mũi nhọn kiên ngạnh bắt đầu xoay tròn rất nhanh, không ngừng di động lên xuống, liên tục hóa giải lực công kích của các mũi thương.

Uy lực của Dương Diễm đệ thất muội, bạch diễm, quả thật là kinh người!

Hàng vạn mũi thương điên cuồng khoan vào Thần Nhật chiến giáp, nhưng Thần Nhật chiến giáp cũng không chịu kém. Những mũi nhọn đỏ rực xoáy tròn với tốc độ cực cao, toàn lực chống lại sự tấn công của những mũi thương.

Lục Mộng Thần rơi xuống sàn đài, may nhờ có Vân Vụ kiếm cầm cự nên hắn mới không ngã luôn xuống đất, tuy nhiên, việc đó cũng khiến cho hắn khí huyết sôi sục cả lên, trong nhất thời không thể cử động được. Mà trên dưới hai bên, cùng bốn phương tám hướng đều là những mũi thương bạch diễm đang mãnh liệt khoan lên bề mặt Thần Nhật chiến giáp. Bạch diễm phát ra nhiệt độ cường liệt, mạnh mẽ nung đốt những mũi nhọn của Thần Nhật chiến giáp, từ từ tốc độ của những mũi nhọn đó cũng suy giảm dần, các mũi thương cũng bắt đầu thấm đầy máu.

Đoành! Lục Mộng Thần như gặp phải lớp đệm kim, mặc dù mũi thương không đâm qua được Thần Nhật chiến giáp, nhưng lớp áo ngoài vẫn bị nhiệt độ cực nóng thiêu mềm ở bên trong. Cũng may là Thần Nhật chiến giáp đã nhận chủ, Lục Mộng Thần đã kịp thân tâm hợp nhất với nó, nên nó cũng đã hết sức bảo vệ chủ. Giờ đây, hắn càng lúc càng cảm thấy đau đớn, hơn nữa lại còn có nhiệt khí nóng rực ép tới, khiến cho hắn cảm thấy hết sức khó chịu.

Chúng đệ tử ở dưới lôi đài nhìn Lục Mộng Thần, tựa như nhìn thấy một con nhím hồng bạch đang bị biển lửa hùng hực thiêu đốt. Nhìn vẻ mặt của Lục Mộng Thần thì cũng đủ biết hắn đang phải chịu thống khổ đến cực độ.

Aaaaaaaa! Dưới sự thống khổ kịch liệt, Lục Mộng Thần đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng.

Thần Nhật chiến giáp chợt nảy sinh biến hóa kỳ dị. Muôn vàn mũi nhọn hồng sắc, từ từ xuất ra vô số những sợi tua nhỏ và dài cũng màu đỏ, mỗi sợi dài khoảng mười hai thước, vừa chói mắt, lại vừa cực kỳ mềm dẻo. Những sợi tua này phảng phất như những cái vòi của con bạch tuộc, không gió mà động, vây công tất cả những mũi thương đang ập đến, rồi ném chúng ra ngoài.

Sau khi mũi thương biến mất, những mũi nhọn của Thần Nhật chiến giáp cũng hoàn toàn tiêu thất, thay đổi bề mặt của bộ chiến giáp là những phiến tơ hồng sắc, nhẹ nhàng vũ động tại không trung, như một quả cầu tròn bao lấy Lục Mộng Thần vào giữa. Toàn thể cảnh tượng trông vừa quý dị vừa kỳ lạ.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Nhất Chân Hòa Giới

Thần Nhật chiến giáp lại thăng cấp, từ sừng nhọn cứng rắn biến thành hồng tuyến (1) mềm mại. Từ cương sang nhu, quả là đã tiến sang một cảnh giới khác. Hồng tuyến bay phất phơ dưới ánh mặt trời, phát ra những đạo hồng quang trong trẻo, trông thật là kỳ diệu và đẹp mắt.

Chúng đệ tử ở dưới đài nhìn đến say sưa, thật không thể hiểu nổi, bộ chiến giáp trên người của gã Lục Mộng Thần kia rốt cuộc là món tiên khí gì, mà tại sao lại không ngừng thăng cấp như thế? Lúc ban đầu, từ vảy rắn biến thành sừng nhọn xoáy tròn, rồi lại từ sừng nhọn biến thành hồng tuyến mềm mại. Chỉ nhìn trạng thái lúc này thôi thì cũng có thể thấy được hồng tuyến so với sừng nhọn thì còn phải lợi hại hơn rất nhiều. Cả mũi bạch diễm thương mãnh liệt như thế mà cũng bị những sợi hồng tuyến mảnh mai này đẩy bật ra ngoài, thật là gây cho người ta bất ngờ a.

Bộ chiến giáp đó thuộc loại gì vậy? Tại sao lại có thể biến ra vô số hình dạng khác nhau? Mà mỗi hình dạng đều có khả năng phát huy được công năng riêng? Chúng nhân suy nghĩ mãi cũng không tài nào hiểu nổi.

Không chỉ có chúng đệ tử của các phái nghĩ không ra, mà cả các vị đại chưởng môn cũng đều không rõ. Mặc dù họ đều có kiến thức quảng bác, nhưng chưa từng gặp qua loại chiến giáp không ngừng thăng cấp này. Nhưng trong chốc lát, mọi người liền nhớ tới lời của Thần Yên chân nhân, rốt cuộc người đã tặng bộ chiến giáp này cho Lục Mộng Thần lại là vị đệ

nhân nào nhỉ? Xem cấp bậc của bộ chiến giáp đó thì cũng đủ biết tu vi của vị dị nhân kia ít nhất cũng phải là Tán Tiên rồi!

Thấy sư đệ vẫn bình yên vô sự, nỗi thấp thỏm trong lòng Diệu Nhiên liền hạ xuống.

Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn vị tiên tử của Nghiễm Hàn cung cũng mười phần khẩn trương quan sát trận đấu kịch liệt này. Cả hai đối thủ đều là bằng hữu của họ, mặc dù Long Thiên cùng với hai trong bốn nàng có thường lui tới nhiều hơn một chút, nhưng tiểu sư đệ Lục Mộng Thần đã từng đồng hành với họ trong một đoạn thời gian, nên cũng chiếm không ít phân lượng trong lòng họ. Mỗi lần hai người giao phong kịch liệt, là ai nấy đều nơm nớp lo sợ. Mặc dù vẫn để tâm chú ý đến trận đấu, nhưng họ cũng nhận ra được thực lực của hai người không tầm thường chút nào. Bất luận là Lục Mộng Thần hay Long Thiên, thực lực của cả hai đều vượt ra ngoài dự liệu của bốn nàng.

Bốn nàng ngẫu nhiên nghĩ lại tình cảnh của mười năm trước, lúc Lục Mộng Thần vẫn còn đang ở giai đoạn Kim Đan kỳ, lúc đó đáng vẻ ngây thơ trong sáng của hắn thật là khả ái.

Đứng trên lôi đài, trong lòng Lục Mộng Thần dâng lên cảm giác thoải mái kỳ diệu, tựa như đang ngâm mình trong hồ nước, loại cảm giác trôi đi chậm chậm này, thật kỳ diệu không tả xiết.

Hắn có hơi chút không thể nhận ra chính bộ chiến giáp trên người mình, toàn bộ các mũi nhọn đều chuyển đổi thành vô số hồng tuyến, mà những sợi hồng tuyến này lại có vẻ hơi trong suốt, đến nỗi mà ánh dương quang có thể xuyên thấu qua chúng được nữa. Những sợi hồng tuyến này cực kỳ mềm mại, mỗi sợi đều bay thẳng tắp, đa số là đứng thẳng song song với mặt đất, chỉ cần Lục Mộng Thần khẽ cử động cơ thể một chút là sẽ thấy các sợi hồng tuyến đồng loạt vận động, mường tượng như phong tỏa bớt mỗi một tắc góc độ tấn công của đối thủ.

Dùng tâm linh mở rộng ra ngoài, truyền thẳng đến đầu mỗi sợi hồng tuyến, Lục Mộng Thần phảng phất như cảm thấy chính bản thân mình được kéo dài ra. Trong sát na này, hẳn dĩ nhiên cũng phát hiện ra bản thân mình có thể mặc sức khống chế hồng tuyến, dễ dàng như thể khống chế mười đầu ngón tay vậy!

Long Thiên ở phía xa vẫn còn đang cuồng loạn, xem ra Kỳ Lân nguyên tinh ẩn tàng trong Kỳ Lân thánh giáp quả thật có ảnh hưởng rất mạnh đến tâm trí con người. Gã chợt rống lên giận dữ, rồi vũ động Liệt Hỏa Minh Nhật thương theo một quỹ tích phức tạp, phảng phất như sắp thi triển ra sát chiêu.

Lục Mộng Thần không đợi Long Thiên tấn công, toàn thân hắn chợt động. Tay trái tự nhiên đưa ra sau lưng, dùng ngón cái bấm vào ngón vô danh và ngón út, mặt khác ngón trỏ và ngón giữa thì chỉ thẳng lên trời. Còn tay phải cầm kiếm, thanh kiếm chậm rãi đâm lên trên, mũi kiếm không ngừng rung động rất khẽ, phảng phất như vẽ nên những gợn sóng nho nhỏ. Từng gợn từng gợn sóng tạo nên những sự rung động trong không gian, tràn ngập ý vị chiếm đoạt thiên địa.

Thế công tới của Vận Vụ kiếm rất chậm, tựa hồ cứ hễ tiến tới một tấc thì thời gian lại giảm bớt một phần, và khoảng cách lại gia tăng gấp đôi.

Như điện, như lộ, như mộng, như ảo ảnh trong mộng.

Quang cảnh xung quanh hầu như tất cả đều trở nên chậm lại!

Tất cả đệ tử hoảng hoảng hốt hốt tiến vào mộng cảnh, mọi người bất giác không tự chủ được mà đứng ngẩn ngơ bất động. Các vị đại chương môn tuy đều là những nhân vật đã đạt tới Quy Đạo kỳ, nhưng vẫn bị chiêu kiếm pháp kỳ dị này làm cho chấn kinh, nhất thời không nói nên lời.

Long Thiên chẳng khác nào lạc vào tình cảnh đứng mũi chịu sào, vừa rồi ngọn Liệt Hỏa Minh Nhật thương trong tay còn múa lên cuồng loạn, thế

mà trong thời khắc hiện tại, gã đã phát hiện ra thân thể bắt đầu cứng ngắc, chỉ một chút cũng không nhúc nhích được. Long Thiên hoảng hốt, ý thức trong đầu bị buộc phải tỉnh táo trở lại, chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao thân thể mình không cử động được?

Phảng phất bị đóng đinh trên lôi đài, Long Thiên đột nhiên kinh hãi phát hiện ra không gian xung quanh như có xuất hiện biến hóa, vô số gợn sóng làm chấn động không gian được phát ra từ thanh Vân Vụ kiếm cực lớn của Lục Mộng Thần, thông thả chậm rãi nhích tới gần đối thủ từng tắc một. Khoảng cách càng gần thì gợn sóng rung động càng lớn, và những cơn chấn động cũng càng thêm kịch liệt.

Không gian rung động mãnh liệt đã đánh tới trên người Long Thiên, lực lượng chí cường của không gian bị uốn nắn bắt đầu bẻ vặn thân thể gã một cách mãnh liệt. Bạch sắc hỏa diễm vốn đang cháy hừng hực, chợt bị biến hình vặn vẹo đến mức không còn hình dạng, trông thật khó coi. Mặc dù có Kỳ Lân thánh giáp hộ thể, nhưng lực lượng công kích thật quá mãnh liệt, khiến cho nó cũng bị vặn vẹo đến mức phát ra những tiếng lèo xèo rùng rợn. Cả thân thể của Long Thiên ở đằng sau bộ giáp cũng vậy, cũng bị vặn vẹo uốn nắn đến chịu không nổi. Loại thống khổ kịch liệt này thật là khó có thể diễn tả bằng lời.

A..... a..... a, trong cơn thống khổ, Long Thiên bật ra từng tràng rên rỉ.

Một tắc, hai tắc, ba tắc.....Vân Vụ kiếm cự đại vẫn chậm rãi bức tới gần. Dưới tình huống thời gian và không gian bị rối loạn như thế, chậm tức là nhanh, bởi vì tất cả vạn vật ở xung quanh đều đã bất động!

Trên hàng ghế quý tộc, Long Quy Hải lộ xuất vẻ mặt không thể nào tin nổi, thì thào lầm bầm: “Trời ạ, chiêu kiếm đó rốt cuộc là kiếm pháp gì? Sao lại có thể làm cho người ta đều như tiến vào mộng cảnh, hoàn toàn không có ý thức và tự chủ được bản thân? Cả thời gian và không gian cũng bị xáo

trộn trật tự. Trời, làm sao có thể làm được như thế nhỉ? Cho dù có đạt tới trình độ Quy Thiên kỳ như chúng ta, thì cũng không có cách nào làm cho thời gian và không gian bị rối loạn như thế a!”

Hư Vân tông chủ cũng có cùng một cảm nghĩ như Long Quy Hải, tựa như trọng điểm của thời khắc này không còn là trận đấu nữa, mà là chiêu kiếm kỳ dị kia. Nó đã hoàn toàn thu hút sự chú ý của mọi người, Hư Vân tông chủ nói: “Thần Yên chân nhân, xin hỏi, kiếm pháp mà Lục Mộng Thần đệ tử của quý phái đang sử dụng kia chắc không phải là Phong Thần kiếm quyết chứ nhỉ? Nhưng nó là loại kiếm pháp gì mà lại ẩn tàng lực lượng cường đại như thế?”

“E hèm.....” Thần Yên chân nhân ho khan một tiếng, câu trả lời cho vấn đề này có chút không ổn, tuy nhiên bà vẫn quyết định cứ theo sự thật mà trả lời, mặc kệ mọi người có tin hay không: “Kiếm pháp đó.....kiếm pháp đó thật ra không phải là Phong Thần kiếm quyết của bốn phái, mà là kiếm pháp do Lục Mộng Thần tự nghĩ ra. Chiêu đó có tên gọi là Mộng Chi Sơ Thủy.”

Mộng Chi Sơ Thủy? Cái tên này quả là mười phần chuẩn xác! Các vị đại chưởng môn thật khó mà tin được, kiếm chiêu thần kỳ thế này lại do Lục Mộng Thần tự sáng tạo ra!! Quả thật là không thể tin được! Các vị chưởng môn nhìn Thần Yên chân nhân với vẻ nghi hoặc, nhưng bà ta tựa hồ như không giống nói dối. Huống hồ chi, cho dù là Thiên Nhất chân nhân thì tin rằng cũng không thể tự sáng chế ra kiếm chiêu kỳ dị như vậy!

Lục Mộng Thần này rốt cuộc lại là ai đây? Tại sao tài năng thiên phú của hắn lại cao như vậy, có thể sáng tạo ra kiếm pháp khiến cả thế gian đều kinh hãi!?

Lúc này ở trên lôi đài, Lục Mộng Thần tay cầm Vân Vụ kiếm, từng tấc từng tấc nhích tới, phảng phất như trải qua cả một thế kỷ dài đằng đằng. Long Thiên gặp phải sức ép vạn vạo cường liệt như thế thì sớm đã không

còn nhân dạng nữa, nếu không có Kỳ Lân thánh giáp bảo vệ thì hãn đã bị máu chảy thành sông rồi.

Phanh! Vân Vụ kiếm rớt cuộc cũng đâm trúng Kỳ Lân thánh giáp, phát ra một tiếng nổ. Lục Mộng Thần cảm thấy được một cỗ đại lực xộc tới, làm cho thân thể hãn khựng lại, tuy nhiên, hãn vẫn ngoan cường tiến tới trước. Vân Vụ kiếm rớt cuộc cũng đâm vào trong Kỳ Lân thánh giáp, đâm vào bụng dưới của Long Thiên, khiến máu chảy ra thành vòi, và Long Thiên càng cảm thấy thống khổ mãnh liệt hơn.

Lục Mộng Thần dừng tay đúng lúc, thu hồi Vân Vụ kiếm và lui về chính giữa lôi đài, lặng lẽ nhìn Long Thiên. Hãn chỉ đâm một nhát không quá nặng, chỉ muốn làm cho Long Thiên mất đi năng lực chiến đấu mà thôi.

Mộng Chi Sơ Thủy tiêu thất, tất cả chúng đệ tử ở dưới đài đều như vừa tỉnh mộng, sợ hãi cảm thán về chiêu kiếm cực kỳ lợi hại vừa rồi!

Áp lực trên người Long Thiên chợt giảm bớt, máu tươi từ bụng dưới phun ra, có một ít bắn lên sàn lôi đài, và cũng có một ít lưu lại ở trên Kỳ Lân thánh giáp. Thánh giáp đen sẫm vừa thấm qua huyết dịch, liền bắt đầu xuất hiện hắc sắc quang mang yếu ớt.

Ngay lúc mọi người đều cho rằng Lục Mộng Thần đã chiến thắng, thì đột nhiên một tiếng rống kinh hồn xuyên qua Thiên Long kết giới mà truyền ra ngoài.

“Hống - hống!” Long Thiên phát ra tiếng rống giận dữ làm chấn động cả tòa Thiên Long kết giới. Hai mắt gã đỏ ngầu, máu tươi trong cơ thể không ngừng từ vết thương chảy ra, rồi nhanh chóng thấm vào Kỳ Lân thánh giáp. Được máu tươi kích thích, Kỳ Lân thánh giáp trở nên điên cuồng! Hắc sắc quang mang của bộ thánh giáp đại thịnh, từng khối lớp từng lớp vảy chợt nhanh chóng sinh trưởng một cách mạnh mẽ, toàn thân

của Long Thiên cũng vươn cao thêm mấy thước, cả nhân dạng cũng hoàn toàn biến đổi, tựa như không còn là người nữa, mà là một con kỳ lân!

Một con hắc sắc kỳ lân!

Trong lúc mọi người còn đang kinh hãi thì hắc sắc kỳ lân mở rộng cái miệng cực lớn, và phun ra một đạo bạch sắc hỏa diễm với sức cháy mãnh liệt! Đạo bạch sắc hỏa diễm này rất kỳ quái, nó nhanh chóng vẽ lên một hình tròn trong không trung, rồi khẽ dao động một cái thì đã như tia chớp khuếch đại ra toàn bộ không gian của lôi đài. Trong một sát na, toàn thể lôi đài đều bị chìm ngập trong biển lửa, hoàn toàn không có một góc nhỏ nào là không có lửa.

Cả tòa Thiên Long kết giới cũng bị hiện nguyên hình. Bên trong phạm vi của cái chuông thật lớn, chúng nhân đều không thể nhìn thấy được toàn bộ không gian ở trong đó, tất cả đều là một biển lửa bạch sắc dày đặc.

Chú thích:

(1) Hồng tuyến – tua hồng

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Thiểm Điện Quang Tầm

“Nhất Chân Hỏa Giới” là võ học tuyệt mật của Dương Diễm môn. Môn võ công này hết sức hung ác, thập phần bá đạo.

Đã được xưng là hỏa giới, thì tất nhiên phạm vi hỏa diễm phải là thập phần rộng lớn. Năm đó khi Long Quy Hải của Dương Diễm môn thi triển chiêu thức này, trong vòng bán kính vài dặm, tất cả đều là hỏa diễm mênh mông. Nhất Chân Hỏa Giới mãnh liệt như thế, chỉ cần người bị vây bên trong bị Nhất Chân Hỏa Giới phong tỏa, thì nó sẽ nhanh chóng thu nhỏ lại, rồi khoá chặt lấy đối thủ, trực tiếp làm cho đối phương hoàn toàn không thể trốn thoát! Tuy nhiên, mỗi khi sử dụng chiêu này thì sẽ rất có hại đến nguyên khí. Nếu không phải là tình huống nguy cấp thì không nên mang ra sử dụng.

Xem ra lúc này Lục Mộng Thần đã lâm vào tình thế vô cùng nguy hiểm, cơ hội tránh được hết sức mỏng manh. “Xin lão Thiên phù hộ, nguyện cầu cho hài tử Mộng Thần được bình an, thoát khỏi kiếp nạn này!” Trong lòng Thần Yên chân nhân cực kỳ khẩn trương, nên thầm cầu khẩn cho Lục Mộng Thần.

Các vị đại cường môn cũng không kém phần khẩn trương, ai nấy đều đưa mắt nhìn chăm chăm vào thế cuộc đang diễn ra trên lôi đài. Nhất Chân Hỏa Giới đang cháy hừng hực, sớm đã lan rộng ra khắp cả lôi đài, trong nháy mắt đã bao vây Lục Mộng Thần vào giữa. Ngay sau đó, Nhất Chân

Hỏa Giới thu hẹp phạm vi, chỉ còn lại một khuôn viên ước chừng trên dưới sáu thước, vây chặt lấy Lục Mộng Thần, thiêu đốt cực kỳ mãnh liệt.

Lục Mộng Thần trên phi dưới động, liên tục di chuyển trái phải, nhưng xem ra không có cách nào thoát khỏi biển lửa bạch sắc này.

Nhất Chân Hỏa Giới, quả thật lợi hại!

Toàn bộ hồng tuyến trên Thần Nhật chiến giáp lập tức đảo chuyển, hiện ra dày đặc che chở cho Lục Mộng Thần. Bạch diễm mãnh liệt không ngừng công kích Thần Nhật chiến giáp, nhiệt độ càng lúc càng cao.

Lúc này Lục Mộng Thần quả thật đã bị chìm trong biển lửa, vô số hồng tuyến của Thần Nhật chiến giáp không ngừng lay động, đánh bật rất nhiều hỏa diễm văng ra ngoài. Sau khi hỏa diễm thu hẹp phạm vi, sức lửa mãnh liệt cùng với nhiệt độ tăng cao đã làm cho hắn cảm thấy khó chịu. Lúc này, hồng tuyến của Thần Nhật chiến giáp bắt đầu thu lại, bao vây lấy toàn thân hắn, làm cho nhiệt độ bên trong cơ thể tăng chậm lại một ít.

Bạch sắc hỏa diễm không ngừng công kích hết đợt này đến đợt khác, nhiệt độ càng lúc càng cao, Thần Nhật chiến giáp dần dần cũng không còn cách nào để ngăn cản nữa.

Lục Mộng Thần cảm nhận được da thịt mình vô cùng đau đớn, và cũng ý thức được một cỗ lực lượng cường đại đánh vào người, khiến cho đầu óc hắn cũng bắt đầu u mê, cơ thể dần dần mất đi linh hoạt, rồi thì đứng yên lại một chỗ.

“Sư đệ!” Diệu Nhiên không thể kiềm nén được cảm xúc mà bật tiếng hô, nhìn Lục Mộng Thần bị liệt hỏa thiêu đốt kịch liệt, tim nàng như bị dao cắt.

Lục Mộng Thần rốt cục không còn chịu được nữa, thân thể ngã xuống, người chưa kịp chạm vào sàn đài thì đã bị bạch diễm phủ chụp lấy, rồi nâng toàn thân hắn lên giữa không trung. Từ ngoài nhìn vào trông bạch diễm

giống như là một hỏa lò, còn Lục Mộng Thần thì chính là vật bị thiêu trong hỏa lò đó.

Chúng nhân tại trường đều trợn trừng hai mắt, không còn tự điều khiển mắt của mình được nữa. Trận đấu này vốn không phải là một trận quyết đấu sinh tử, tuy nhiên, vì giờ đây Long Thiên đã trở thành nửa người nửa thú, đang gầm rú điên cuồng, khiến cả lôi đài như tràn ngập mùi máu tanh.

Thời gian cứ thế mà trôi qua, biển lửa vẫn thiêu đốt hừng hực, chúng nhân cũng không ai dám thở mạnh một hơi, không biết Lục Mộng Thần bị ngọn lửa thiêu đốt ở trong không trung kia rốt cuộc là có cảm thụ thế nào?

Nhìn vào Thần Nhật chiến giáp giờ đây đã bị nung đến đỏ bừng, nhìn nó bị lửa nung đến như thế, thì huyết nhục bên trong hẳn không nói cũng có thể tưởng tượng ra được. Thần Yên chân nhân nhìn thấy tình thế không ổn, vội nghiêm mặt nói với Hư Vân tông chủ: “Tông chủ, dựa theo tình huống này, nếu cứ để tiếp tục thì e rằng tính mạng của Lục Mộng Thần sẽ bị nguy hiểm. Xin ngài hãy tuyên bố chấm dứt trận đấu, bốn phái tự nguyện nhận thua!”

Long Quy Hải nghe thế thì trong lòng mừng rỡ vô cùng.

Hư Vân tông chủ cũng đang có ý này, vì ông ta cũng sợ Lục Mộng Thần gặp phải nguy hiểm, vì vậy mà cũng thuận thế đẩy thuyền, vừa đang chuẩn bị đứng lên tuyên bố kết quả. Bỗng nhiên đúng lúc ấy, chợt nghe “Oành” một tiếng, rồi một tia sét cực lớn từ trên trời giáng xuống.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, ngay cả các vị đại chương môn cũng đều bị kinh hoảng cả lên.

Oành oành oành! Ngay sau đó sấm sét giữa trời không liên tục giáng xuống làm chấn động cả tòa Thanh Thiên phong. Chúng nhân đều kinh hãi nhìn lên trời, rõ ràng bầu trời đang rất quang đãng, ánh nắng chan hòa, nhưng tại sao lại có sấm sét?

Tựa như có ma pháp, từ xa xa có một đám mây đen ùn ùn kéo đến, rồi nhanh chóng bành trướng lên, chỉ chốc lát đã che hết ánh sáng mặt trời. Bầu trời bắt đầu tối sầm đi. A! Trời tối đen rồi!

Sắc mặt của các vị đại chưởng môn xanh mét lại, Hư Vân tông chủ cũng không quên mất việc tuyên bố kết quả nữa, vì ai ai cũng đều bị dị tượng trên trời làm cho kinh hãi.

Chẳng lẽ có người dẫn động thiên kiếp? Trên ngọn Thanh Thiên phong, trừ những chưởng môn nhân chúng ta là đã đạt tới ngoài Quy Thiên kỳ, làm gì còn có ai có bản lĩnh này nữa? Trong khi đó, các vị chưởng môn thì người nhìn ta, ta nhìn người, không ai là không lộ vẻ kinh hoàng.

Dù sao, độ kiếp, là một chuyện đại sự liên quan đến sinh tử! Hơn nữa, mấy ngàn năm qua, ở trong Tu Chân giới, những độ kiếp giả đều không có cách nào phi thăng thiên giới, cuối cùng bắt buộc phải giải trừ binh khí mà trở thành Tán Tiên.

Bầu trời chợt tối sầm.

Trên lôi đài, chỉ có hai nơi tỏa ra ánh lửa.

Một nơi là biển lửa bạch sắc đang trôi nổi giữa không trung, cháy hừng hực rất mãnh liệt, và chiếu sáng không gian mấy chục thước. Một chỗ khác có ánh sáng chính là Long Thiên, toàn thân gã tràn ngập hỏa khí đằng đẵng, quang mang bắn ra bốn phía.

Oành! Lại là một tiếng sấm cực lớn, vang dội đi khắp cả các ngõ ngách của Thanh Thiên phong, khiến cho mặt đất cũng phải bị rung chuyển.

Xoẹt! Một đạo thiểm điện rạch nát mây trời, chiếu sáng khuôn mặt đang tràn ngập vẻ kinh nghi hãi hùng của chúng nhân! Oành! Một áng lôi vân thật lớn, bên trong chứa đầy quang mang chớp giật, từ trên trời cao giáng

Ai cũng không nghĩ rằng, mục tiêu tập kích của tia sét thô tráng này sẽ là Lục Mộng Thần đang ở trong đám biển lửa bạch sắc kia!

Oành! Tia sét cực lớn mang theo uy lực kinh người, mãnh liệt bổ vào biển lửa bạch sắc. Thuộc tính của tia sét đó tựa như trời sinh tương khắc với bạch sắc hỏa diễm. Biển lửa vừa bị tia sét đánh xuống, nhất thời bị tách ra làm hai đoạn, rồi nhanh chóng tỏa theo hai hướng mà trốn đi mất.

Tiếp theo đó, đạo sét đánh trúng vào người Lục Mộng Thần, rồi phát ra những trận thanh âm trầm trầm. Trong nháy mắt, nó đã hóa thành một cái quang kiến (kén ánh sáng) rộng bốn năm thước trong màn sét, hoàn toàn bao bọc Lục Mộng Thần ở bên trong!

Mà mặt trên quang kiến vẫn gắn với một tia sét lớn tới ba thước, dưới tiếp thêm điện quang kiến, trên tiếp thiên không hắc động.

Loại hiện tượng dị thường này đã làm cho chúng nhân choáng váng! Cả thất đại chưởng môn cũng đều không dám tin vào mắt mình nữa!

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế này? Tại sao lại như vậy chứ? Sấm sét mãnh liệt như vậy, e rằng ngay cả Tán Tiên cũng không thể tiếp nổi!

Tại sao? Tại sao từ trên không trung lại dẫn ra lôi điện!? Là ai đã phát động thiên kiếp!?

Tất cả đều như lạc vào mê trận.

Long Thiên trong lúc điên cuồng, tựa hồ như hết sức e ngại tia sét kia. Thân thể gã cuống quít lui về sau, ngay cả hỏa diễm trên người cũng thu ngắn lại không ít.

Sấm sét tạo thành quang kiến, quang mang và điện xẹt bắn ra tứ tung.

Trong chốc lát, từ bên trong quang kiến truyền ra tiếng thở dài của Lục Mộng Thần, phảng phất như tiếng vọng từ Cửu U địa ngục truyền về. Thần Yên chân nhân nghe được thì trong lòng cực kỳ mừng rỡ. Xem ra tên hài tử này không bị gì cả! Hẳn có lẽ quả thật là con trời, ngay cả thiên giới cũng giáng sấm sét xuống để trợ giúp hắn thoát khỏi Nhất Chân Hỏa Giới. Trong lúc đó, Hư Vân cùng với những người kia cũng âm thầm kinh hãi, nếu là bọn họ gặp phải sự công kích của những tia sấm sét này thì e rằng đã sớm tan thành tro bụi rồi, chứ làm sao còn sống mà ra khỏi đó được?

Chẳng lẽ..... chẳng lẽ Lục Mộng Thần có thể sống nổi sao?

Oành! Thiểm điện quang kiến chợt nổ tan và vỡ vụn, muôn vàn tia sét nhỏ bắn tung ra ngoài. Những tia sét nhỏ đó chớp lóe sáng ngời rồi nhanh chóng tụ về hướng tia sét cực lớn đang tiếp giao với hắc động trên thiên không.

Rồi tất cả những tia chớp đột ngột biến mất, cả mây mù cũng theo đó mà tiêu thất ngay lập tức. Lúc này, bầu trời cũng khôi phục lại vẻ quang đãng như thường lệ.

Mọi việc xảy ra giống y như một giấc mộng! Bao nhiêu ánh mắt của chúng nhân đang nhìn lên bầu trời giờ đây cũng quay trở lại nhìn lên lôi đài, tất cả đều ngưng tụ lại.....

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Kinh Động Thiên Giới

Vào lúc này, thân thể của Lục Mộng Thần dường như đã cường tráng hơn trước gấp mấy lần, tinh quang trong mắt bắn ra sáng ngời, cả cánh tay, bắp đùi cũng đều trở nên vạm vỡ hơn hẳn, dáng vẻ uy phong lẫm lẫm như một con hùng sư. Dưới ánh dương quang thuần khiết, Thần Nhật chiến giáp hiện ra càng thêm tươi đẹp lóng lánh, phảng phất như vừa mới được tẩy rửa ở trong nước ra vậy. Muôn vàn sợi hồng tuyến trên mặt chiến giáp không ngừng bắn ra lam sắc thiểm điện li ti, những tia sét rất nhỏ này bài xích hấp và dẫn lẫn nhau, nhất thời không ngừng lưu động quanh thân Lục Mộng Thần, hồng lam xen lẫn vào nhau, làm nổi bật bộ chiến giáp hẳn lên, thoát nhìn liền thấy mười phân kỳ dị lộng lẫy.

Trên Vân Vụ kiếm cực lớn, quang mang lấp lóe, phảng phất như có vô số đạo thiểm điện di chuyển ở bên trong, dẫn động cho mây mù bốc hơi trên mặt Vân Vụ kiếm, không ngừng biến hóa cực nhanh, tạo thành muôn hình vạn trạng, như hổ, như sâu, như rồng, như mặt người, như đao, như kiếm.....

Trải qua sự hun đúc của thiểm điện quang kiến, Lục Mộng Thần không những không bị thương tổn gì, mà còn được hưởng rất nhiều điều lợi. Thì ra Nhất Chân Hỏa Giới đã làm cho hắn bị thương tổn cả về tinh thần và thể xác, nhưng thiểm điện quang kiến đã chữa trị tất cả, hơn nữa, vô luận là thể lực hay tinh lực, hắn càng đạt tới trạng thái cực đỉnh. Chỉ trong thoáng chốc đã vượt Thám Hư kỳ mà đạt tới Hòa Đạo sơ kỳ. Tinh Tiên thần công tăng thứ tám còn có vẻ tinh thuần hơn. Ngân sắc chân nguyên trong trạng thái

chất lỏng đang lưu động rất nhanh trong kinh mạch, vừa thông suốt vừa thư thái.

Tất cả mọi việc đều giống như một con bướm phá kén mà ra, tràn trề sinh cơ mới mẻ và kỳ diệu.

Lục Mộng Thần hít sâu một hơi, thưởng thức không khí trong lành sau cơn mưa. Hắn nhìn quanh bốn phía, chợt phát hiện Thiên Long kết giới cực lớn đã biến thành vô số mảnh nhỏ rơi rớt xung quanh lôi đài. Các vị đại chưởng môn cũng đã rời khỏi hàng ghế quý tôn, hiện đang trấn giữ ở bốn góc lôi đài, mà chúng đệ tử đang quan chiến thì đang nhìn mình với ánh mắt kỳ dị.

Long Thiên ở xa xa, vẫn đang mang bộ dạng nửa người nửa thú đầy vẻ khủng bố. Thân thể gầy đen kịt, ngọn bạch sắc hỏa diễm vẫn bốc cháy hùng hực. Bất quá, Lục Mộng Thần trong lúc này, lại có một loại cảm giác như vừa sống sót qua cơn đại nạn vậy.

Lục Mộng Thần khẽ mấp máy đôi môi, tựa như là đang lăm bằm gì đó, chúng nhân không biết hắn nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn hắn. Một người có thể sống sót dưới thiên kiếp, hẳn là phải có bản lĩnh nghiêng trời lệch đất, không thể so bì.

Chỉ có Lục Mộng Thần là biết mình đang lăm bằm điều gì.

Nguyên do là dưới sự thiêu đốt cực mạnh của Nhất Chân Hỏa Giới, Lục Mộng Thần đã lâm vào cảnh hoàn toàn hôn mê. Mắt thấy chẳng còn cầm cự được bao lâu, đột nhiên thanh âm nhu hòa thân thiết của Tham Thần Đại Đế vang lên: “Hài tử, tình cảnh của con thật là rất nguy hiểm, đáng tiếc là ta đang ở xa vạn dặm, không thể đến để trợ giúp con. Nhưng ta có biện pháp dẫn động Thiên giới lôi điện để tiêu diệt hỏa diễm vây quanh người con. Tuy nhiên, Thiên giới lôi điện này mặc dù là khắc tinh của hỏa diễm, nhưng cũng có thể mang đến cho con thống khổ kịch liệt, nếu như con có

thể chịu đựng được, tất sẽ có thể đạt tới công hiệu thay xương đổi tủy, giúp tu vi của con thăng tiến vượt bậc.”

“Được rồi, lão nhân gia, con tất cả đều nghe lời người!” Lục Mộng Thần nghe được thanh âm của Tham Thần Đại Đế, cảm thấy vừa ấm áp vừa tin tưởng, nên một lần nữa lại dấy lên sinh cơ.

Sau đó, Tham Thần Đại Đế dẫn động lôi điện từ Thiên giới, mang theo uy thế cường liệt khiến toàn thể chúng nhân đều kinh hãi mà ngộ nhận là thiên kiếp!

Ánh mắt Lục Mộng Thần cuối cùng cũng chuyển đến trên người Diệu Nhiên. Khuôn mặt của nàng lúc này trắng bệch, tựa như là vừa bị kinh hãi quá độ, mặc dù có thể nói là dung nhan tuyệt thế vẫn không thay đổi, nhưng bộ dạng khiến kẻ khác vừa thương mến lại vừa thương xót như đoá hoa bách hợp hé nở, lại càng khiến cho Lục Mộng Thần rung động trong lòng! Hắn đột nhiên nhớ ra, chính mình còn đang ở trên lôi đài, và trận đấu còn chưa chấm dứt, mà bản thân mình đã có một lời thề với Diệu Nhiên sự tỵ. Đó chính là nhất định phải chiến thắng.

Trận đấu lại được tiếp tục, giờ đây Lục Mộng Thần đã đạt tới Hòa Đạo kỳ, một cảnh giới hoàn toàn tương đồng với Long Thiên. Nếu lại thi triển ra chiêu Mộng Chi Sơ Thủy, Long Thiên còn có thể tiếp được sao?

Khẳng định là ta sẽ chiến thắng! Lục Mộng Thần tràn trề lòng tin, cả thân tâm tiến vào trong một trạng thái yên tĩnh vô cùng. Vân Vụ kiếm chậm rãi múa lên, một đạo mộng cảnh vô bờ vô bến, lại chậm rãi triển khai trên lôi đài.

Không ai là không nằm mộng, nhưng khi ở trong mộng, lại có mấy người biết rằng mình đang mơ?

Thân thể Long Thiên lại không cách nào nhúc nhích, hắn ở trong trạng thái điên cuồng, bắt đầu rống lên hung ác, phản kháng kịch liệt hết mức có

thể. Nhưng tất cả đều vô dụng, Vân Vụ kiếm không ngừng tiến tới, một gợn sóng lớn không ngừng rung động bắt đầu hình thành trong không gian. Trải qua sự trui luyện của thiểm điện quang kiến, Vân Vụ kiếm cũng hấp thu được một ít năng lượng lôi điện, vì vậy, gợn sóng được chém vào không gian cũng mang theo vô số tia sét lấp lánh xẹt qua xẹt lại, chọt cao chọt thấp ở bên trong. Quỹ tích biến hóa của những tia sét ấy rất phức tạp, hoàn toàn tương phản với tốc độ chậm rãi của gợn sóng. Mọi diễn biến chấn động kinh hồn đã xảy ra hết đợt này tới đợt khác đã khiến cho thất đại cường môn khó có thể tiếp thụ được. Mọi người trong lúc kinh ngạc, toàn bộ tinh thần đều tập trung nhìn lên biến hóa đang diễn ra trên không trung, hàng trăm ánh mắt đều lộ ra vẻ không thể tin được. Nhất là Thần Yên chân nhân, từ đầu tới cuối đã trải qua một loạt tâm tình biến hóa rất phức tạp như khẩn trương, lo lắng, kinh hãi, lúng túng, và vui mừng.

Diệu Nhiên đứng ngoài chứng kiến cảnh sư đệ phá kén mà ra, chẳng những càng thêm tráng kiện, hơn nữa tu vi cũng cao hơn gấp bội, toàn thân tràn ngập một cỗ khí thế khó có thể diễn tả thành lời. Chẳng lẽ đây là khí khái anh hùng mà người ta thường nhắc đến? Diệu Nhiên nghĩ tới đó thì mặt chột đỏ hồng lên, không dám suy nghĩ tiếp, vội vàng nhìn trở lên lôi đài.

Gợn sóng có ẩn chứa Thiên giới thiểm điện, quả thật là không phải tầm thường. Lực lượng của thiểm điện vừa tiếp xúc với bạch sắc hỏa diễm, liền phân tán toàn bộ bạch diễm, khiến cho chúng bỏ chạy tứ tán. Lực lượng rung động cường đại của gợn sóng từ giữa không trung hạ xuống, ào ạt chụp xuống Long Thiên, và phát ra những tiếng động rền vang cùng với vô số cát bụi.

Vân Vụ kiếm cuối cùng cũng tới đích, kiếm thể thông thả, còn kiếm ý thì cường liệt. Mục tiêu công kích chính là đỉnh đầu đang là nửa người nửa thú của Long Thiên. Choeng! Vân Vụ đâm vào đỉnh đầu Long Thiên, nhất

thời có vô số tia sét từ mũi kiếm bắn tung tóe, rồi từ đỉnh đầu Long Thiên nhanh chóng lan đi khắp toàn thân.

“Oành” một tiếng nổ lớn vang lên! Long Thiên tức thì cảm thấy có một cỗ lực lượng cường đại tràn vào cơ thể, rồi nhanh chóng lưu thông khắp toàn thân. Cỗ lực lượng đó tựa như mang theo uy thế mạnh mẽ vô cùng, bao nhiêu cuồng tính trong cơ thể của Long Thiên đều bị hấp thu sạch sẽ. Chỉ trong nháy mắt, gã liền cảm thấy thoải mái như chưa từng có.

Người bên ngoài, kể cả thất đại cường môn, đều không thể nghĩ đến sẽ nhìn thấy tình cảnh thế này. Vào khoảnh khắc Vân Vụ kiếm đâm vào đỉnh đầu Long Thiên, thì Long Quy Hải thiếu chút nữa đã không khống chế được bản thân mà xông tới, nhưng khi ông ta nhìn thấy Long Thiên chẳng những không lộ ra vẻ mặt thống khổ, hơn nữa còn có vẻ thập phần thoải mái, thì biết rằng sự tình tuyệt đối không đơn giản như mình tưởng, bởi vậy nên mới không vọng động.

Hơn nữa, mọi người cũng đều phát hiện bộ Kỳ Lân thánh giáp đen kịt kia như mơ hồ lấp lánh ánh quang mang lam sắc, lại ẩn ước như có tia sét lưu động ở bên trong. Giờ đây Long Thiên trong bộ dạng thú hóa cũng bắt đầu nhanh chóng khôi phục lại dáng người. Thời khắc mà Lục Mộng Thần đưa kiếm qua đỉnh đầu hắn, thì miệng vết thương của hắn cũng khép lại!

Kỳ quái, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra thế? Tất cả chúng nhân đều ra sức suy đoán. Lúc này Long Thiên từ mặt sàn đứng dậy, toàn thân mười phần dễ chịu. Gã phủi bụi bám đầy trên người, rồi mỉm cười bước đến gần Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần cũng mỉm cười đáp lại, đồng thời cũng thu Vân Vụ kiếm vào trong nội thể, rồi bước lên chào đón. Long Thiên vươn tay trái, Lục Mộng Thần vươn tay phải, hai bàn tay cùng siết chặt. Long Thiên mỉm cười nói: “Lục sư đệ, chúc mừng đệ! Đệ chẳng những đã thắng trận, mà

còn kéo được ta từ bên bờ vực thú tính trở về, hoàn toàn trừ đi nguyên tình của Kỳ Lân thánh giáp, giúp ta khôi phục được ý chí.”

Lục Mộng Thần mỉm cười nói: “Chúng ta vốn là hảo sư huynh đệ mà! Chỉ có điều là trận đấu này thật quá kinh người, chẳng những đã phá hủy Thiên Long kết giới, e rằng còn làm rất nhiều người sợ hãi.. ..”

Long Thiên bật cười hào sảng, nói: “Ha ha! Từ nay về sau, đệ chính là huynh đệ tốt của Long Thiên ta!”

Đám người Hư Vân tông chủ, Thần Yên chân nhân, Long Quy Hải, thì người nhìn ta, ta nhìn người, ai nấy đều không thốt ra lời. Họ vốn không thể ngờ đến việc hai người vừa rồi còn liều chết quyết đấu trên lôi đài, vậy mà bây giờ thì đã trở thành hảo sư huynh đệ với nhau! Các vị đại cường môn ai nấy cũng đều đã sống qua mấy trăm năm, nhưng nhìn thấy được tình cảnh ở trước mắt, thì không ai là không sinh cảm khái trong lòng.

Thật là thế sự vô thường a! Sống ngàn năm cũng chỉ trong một cái chớp mắt, cần phải đối diện với thiên kiếp thì cũng nên đối diện! Muốn trốn cũng không trốn được.

Hư Vân tông chủ đích thân tuyên bố, trải qua mấy ngày thi đấu kịch liệt, cuối cùng thì Lục Mộng Thần của Phong Thần Tông giành được danh hiệu đệ nhất trong hàng đệ tử ưu tú của thất phái. Sau lời tuyên bố, ở dưới đài chột bùng lên tiếng reo hò, hoan hô như sấm dậy, chúng đệ tử không những lớn tiếng hoan hô cho tu vi của Lục Mộng Thần, mà càng khâm phục phẩm chất khiêm hòa của hắn.

Thần Yên chân nhân nhìn cảnh náo nhiệt trước mắt mà nghĩ thầm, Phong Thần Tông cuối cùng đã một lần nữa giành lại vị trí thủ tịch của thất phái. Từ nay về sau sẽ không còn ai dám nói Phong Thần Tông không có người nối nghiệp nữa rồi! Nghĩ tới đây, Thần Yên chân nhân thập phần

khích động, hai dòng lệ trong veo tràn ra khóe mắt. Thừa lúc không ai chú ý, bà vội vàng vận công làm nước mắt bốc hơi bay đi.

oooOooo

Thiên giới xa xôi mà thần bí.

Bên trong tâm cung của Thiên Đế.

Một thanh âm có vẻ gấp rút vang lên: “Bẩm báo Thiên Đế! Thần khí Lôi Điện Thiên Luân trong Vãn Lôi điện đột nhiên biến mất, dường như là đã bay xuống nhân giới, nhưng một canh giờ sau, thì Lôi Điện Thiên Luân lại tự động bay trở về, thật là kỳ dị!”

“Thế nào, Lôi Điện Thiên Luân ngày thường chẳng phải là do Vãn Lôi Thiên Quân bảo quản hay sao? Ai là kẻ chuyên môn phụ trách khảo nghiệm Tu Chân phi thăng giả của nhân giới? Rốt cuộc là người nào mà lại có năng lực lớn đến nỗi có thể điều động thần khí cấp bậc này? Vãn Lôi Thiên Quân đi đâu rồi, tại sao không trông nom thần khí của hắn cho tốt?” Một thanh âm vừa thâm trầm lại vừa uy nghiêm vang lên, thì ra đó chính là Thiên Đế, vị thần vĩ đại nhất Thiên giới.

Một thanh âm khác tiếp tục nói: “Thiên Đế, theo thần thấy, chuyện này rất kỳ quặc, việc có thể điều động thần khí của Vãn Lôi Thiên Quân thật không phải là chuyện mà kẻ phàm phu tục tử có thể làm được, kể cả thần tiên bình thường cũng không cách nào làm được như thế. Vãn Lôi Thiên Quân hôm nay đang trực, vì vậy mới không có mặt trong Vãn Lôi điện.”

Thiên đế trầm ngâm một lúc, rồi chậm rãi nói: “Thanh Mỹ Thiên Quân, trẫm lệnh cho người giáng hạ nhân giới để điều tra việc này. Trẫm cũng muốn biết rõ ràng, trừ trẫm trước đây ra, nhân giới rốt cuộc còn ai có được bản lĩnh này? Hừ!”

“Dạ, kính cần tuân theo pháp chỉ của Thiên đế!” Thanh Mỹ Thiên Quân khom người thi lễ, rồi lui ra ngoài.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Cửu Hận Khiên Dẫn

Thần Châu sơ lịch ngày 8 tháng 7 năm 54926.

Tại quảng trường trên Thanh Thiên phong của Liên Hoa Tự.

Hôm nay, thất đại chánh phái của Tu Chân giới cử hành trận chung kết trong kỳ thi tuyển đệ tử ưu tú nhất cho thất phái, do Lục Mộng Thần của Phong Thần Tông đấu với Long Thiên của Dương Diễm môn. Trong lúc quyết đấu, Thần Nhật chiến giáp của Lục Mộng Thần phát sinh dị biến, hồng sắc tiêm giác ở bên ngoài chiến giáp biến thành hồng tuyến, rồi thì Lục Mộng Thần sử ra một thức kiếm pháp thần kỳ khiến người ta như lạc vào mộng cảnh. Chiêu đó có tên gọi là Mộng Chi Sơ Thủy, có khả năng làm thay đổi trật tự của thời gian và không gian. Long Thiên bị trúng chiêu đó mà thọ trọng thương, thế rồi vì bị mất đi sự khống chế của bản thân mà bị thú hóa, biến thành quái vật nửa người nửa thú. Sau đó, gã dùng biển lửa bạch diễm hoàn toàn phong tỏa và thiêu đốt Lục Mộng Thần.

Vào lúc thập tử nhất sinh, bầu trời vốn đang quang đãng chợt phát sinh dị biến, mây mù kéo đến dày đặc, rồi sấm sét từ trên trời giáng xuống phá tan Thiên Long kết giới. Sau khi tiếp xúc với tia sét cực lớn từ trên trời giáng xuống, Lục Mộng Thần bị bao trùm bên trong thiểm điện quang kiến. Khi hấn phá quang kiến chui ra, lại một lần xuất ra chiêu Mộng Chi Sơ Thủy, không những đánh bại Long Thiên, mà còn trừ đi thú tính nguyên tinh trong Kỳ Lân thánh giáp, khiến cho gã khôi phục lại được nhân dạng.

Vòng nguyệt quế của trận quyết đấu này, rốt cuộc đã lọt vào tay Lục Mộng Thần.

Đây là những điều được ghi lại trong sử ký của Tu Chân giới. Trận quyết đấu diễn ra kịch liệt, dù đã kết thúc nhưng vẫn mang đến sự rung động mãnh liệt trong lòng những người quan chiến, suốt đời khó quên. Nhất là thất đại chưởng môn, đã từng chứng kiến uy lực của thiên kiếp, nên trong lòng có chút khiếp sợ và bất an. Dù sao thì họ cũng sắp phải gặp thiên kiếp rồi.

Điểm cuối của tu chân, chính là thiên kiếp! Nếu có thể thành công chống chọi lại thiên kiếp, thì có thể phi thăng lên Thiên giới, trở thành một bậc thần tiên, từ đó về sau sẽ không còn bị tuổi thọ của tính mạng hạn chế. Nhưng mấy ngàn năm qua, không ai có thể từ trong thiên kiếp mà phi thăng thành công. Cuối cùng đều phải bình giải mà thành Tán Tiên. Tán Tiên mặc dù cũng có thọ mệnh cực dài và pháp lực, nhưng họ cứ mỗi ba ngàn năm, phải trải qua một lần thiên kiếp, mà Tán Tiên có thể thành công tránh thoát bốn lần Thiên kiếp thật sự là rất ít, căn bản là chỉ đến lần thiên kiếp thứ ba thì đều bị đánh cho đến khi nguyên thần hoàn toàn biến mất mới thôi.

Theo phân phó của Thần Yên chân nhân, đám người Diệu Nhiên, Giang Sơn, Bạch Lạc Sinh và Lục Mộng Thần cùng nhau đi du ngoạn tại các chùa miếu cùng những nơi phong cảnh tú lệ trên Thanh Thiên phong. Kiến trúc chùa miếu lâu đời, rừng trúc xanh xanh, mây mù mờ ảo, dòng suối nhỏ chảy xiết, con đường nhỏ tĩnh mịch.....dọc theo đường đi có rất nhiều cảnh đẹp không sao tả xiết, làm cho mọi người đều cảm thấy vui vẻ.

Diệu Nhiên cảm thấy rất hưng phấn đối với chiến thắng của Lục Mộng Thần, và cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Nhất là lúc tia sét lớn mãnh liệt đánh trúng hắc, thiểm điện quang kiến bao bọc lấy hắc mà hắc vẫn được vô sự, hơn nữa bỗng chốc lại từ Thám Hư kỳ mà tiến thẳng đến Hòa Đạo sơ kỳ, tu vi tăng trưởng cực lớn. Mà điều kỳ dị nhất chính là, toàn thân cơ bắp đều trở nên thập phần cường tráng, vừa phóng khoáng vừa thô kệch, khiến bản

thân hần tràn trề khí phách dương cương. Giờ đây, mỗi lần Diệu Nhiên đến gần Lục Mộng Thần là lại có một loại cảm giác khác thường, là lạ, không thể nói thành lời.

Diệu Nhiên tự cảm thấy tinh thần của mình cả ngày cứ có chút hoảng hốt, thường xuyên ngơ ngẩn mất hồn. Cuối cùng, sau cả ngày đi dạo, mấy sư tỷ đệ đều cảm thấy có chút uể oải, liền kéo nhau trở về ăn cơm tối, sau đó thì lần lượt trở về nghỉ ngơi.

Lục Mộng Thần cũng hơi cảm thấy uể oải, ngã xuống giường nghỉ ngơi. Không biết qua bao lâu, đột nhiên ngoài cửa sổ xuất hiện hai bóng nhân ảnh mờ mờ, chỉ thấy một bóng đen trong đó giơ tay lên, liền có một cỗ khói nhẹ nhàn nhạt theo cửa sổ bay vào trong phòng.

Đợi một lúc lâu, chờ cho được lực của khói nhẹ đều bị Lục Mộng Thần hít hết vào, thì lúc đó, một bóng đen vẫy tay ra hiệu, còn bóng đen bên cạnh liền chớp động thân hình, thoáng cái đã tiến tới bên giường của hần, y cầm một túi vải đen cực lớn rồi nhét Lục Mộng Thần đang ngủ say như chết vào đó.

“Tổng hộ pháp, tất cả đều thuận lợi, chúng ta đi thôi!” Hai đạo hắc ảnh lắc mình một cái liền biến mất trong bóng đêm.

oooOooo

Ánh trăng đêm nay thật là mỹ lệ, nhẹ nhàng rải xuống đỉnh Thanh Thiên phong, một nơi vốn có tuyết đóng quanh năm không tan, khiến cho những lớp băng đó lấp loáng ánh ngân quang. Nơi đây vốn là một nơi hiếm thấy bóng người lui tới, nhưng đột nhiên lại thấy hai bóng người xuất hiện. Họ chính là hai người đã đánh thuốc mê rồi bắt Lục Mộng Thần mang đi!

“Phong bế Huyền Quan tử huyết của hần, sau đó đánh thức hần dậy!” Một bóng đen ra lệnh với giọng thật uy nghiêm.

“Tuân lệnh, Tổng hộ pháp!” Bóng đen kia đáp lại.

Túi lớn được mở rộng, bóng đen kia lôi Lục Mộng Thần ra, rồi phong bế huyết đạo của hắn, sau đó lấy ra một cái bình giải dược nhằm rồi thổi vào mũi Lục Mộng Thần một ít. Bóng đen vừa làm vừa hứng chí, nói: “Lục Mộng Thần a, không ngờ ngươi cũng đến Liên Hoa Tự tham gia tỷ thí.Mẹ kiếp! Mười năm trước ngươi chỉ là một tiểu tử có tu vi thuộc Kim Đan kỳ, mới đó mà đã đạt tới Hòa Đạo kỳ, thật đã khiến cho lão tử phải liêu mạng! Tin tức mật báo của bốn môn không tồi, khiến chúng ta kịp thời chạy đến Liên Hoa Tự, không tốn một chút sức lực nào thì đã bắt được tên tiểu tử ngươi! Hắc hắc, bây giờ đã rơi vào tay chúng ta thì hãy chờ xem chúng ta thu thập ngươi như thế nào.”

Lục Mộng Thần dần dần tỉnh lại, vừa mở mắt nhìn liền phát hiện bản thân đang ở trong một thế giới tuyết lạnh lẽo. Nhờ vào ánh trăng vắng vặc, hắn phát hiện có hai môn diện (1) hắc y nhân đang đứng cách mình năm thước. Hắn hơi dùng sức một chút, chợt phát hiện bản thân đã không thể nào nhúc nhích được nữa. Lục Mộng Thần không nhịn được vừa sợ vừa tức, cao giọng quát: “Đây là.....nơi nào? Các ngươi.....các ngươi là ai? Tại sao lại bắt ta đến đây?”

Một bóng đen đứng bên cạnh kéo miếng vải che trên mặt xuống.

“Thì ra là tên hèn hạ ngươi, đồ bại hoại của Hương Phong cốc, chỉ biết tập kích kẻ khác! Hừ!” Lục Mộng Thần nhận ra Viên Dạ, nhớ lại chuyện mà y đã đánh lén hắn cùng Thanh Dao, khiến cho nộ khí trong lòng lại dâng lên.

“Lục Mộng Thần! Ngươi cùng Dương Thanh Dao hợp lực giết chết ái tử Đoạn Thiên Minh của Tổng hộ pháp chúng ta, món nợ này, đến hôm nay phải thanh toán dứt thôi!”

“Đồ bại hoại!” Lục Mộng Thần tức giận mắng, trên mặt hiện lên sắc đỏ ngầu: “Rõ ràng là người cùng Đoạn Thiên Minh tập kích chúng ta trước. Chúng ta bất quá chỉ là liều chết tự vệ, cái chết của Đoạn Thiên Minh thuần túy là tự làm tự chịu.”

“Tiểu tử im miệng!” Bóng đen thứ hai cắt ngang lời Lục Mộng Thần. Y kéo mạnh tấm lụa đen che mặt xuống, rồi móc ra một cái bình nhỏ, vẻ mặt trở nên mười phần hung tợn, nói với giọng khích động: “Lục Mộng Thần! Là người hại chết nhi tử của ta, người nhìn xem, nguyên thần của nó vẫn đang kêu khóc đó!”

Từ trong cái bình nhỏ kia, quả nhiên có loáng thoáng hiện lên một khuôn mặt do nguyên thần tạo thành, trông rất mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhận ra là Đoạn Thiên Minh. Gã đang khóc lóc thê thảm ở bên trong, phảng phất như than thở oan tình của mình. Lục Mộng Thần nói: “Nhi tử của người là mình làm mình chịu, không phải chúng ta muốn vậy!”

“Đoạn Đức Dương ta quyết không tha cho người. Nói mau, nữ nhân đi cùng với người lúc đó đã đi đâu rồi?” Đoạn Đức Dương hai mắt tóe lửa, vừa quát vừa nắm chặt nắm tay lại.

“Ta quyết không nói cho các người nghe!” Lục Mộng Thần trả lời quả quyết như chém đinh chặt sắt.

“Tiểu tử, vẫn còn dám cứng miệng!” Viên Dạ ở bên cạnh quát lên đầy vẻ hung ác, sau đó thì vung tay “chát, chát” tát liền hai cái.

“Có bị đánh chết, ta cũng không nói! Các người là một lũ bại hoại, thể diện của Hương Phong cốc đều bị các người làm mất hết rồi!” Lục Mộng Thần lúc này cực kỳ tức giận, hoàn toàn ném bỏ sinh tử ra ngoài.

Tổng hộ pháp Hương Phong cốc Đoạn Đức Dương, xưa nay cai quản mọi việc lớn nhỏ trong cốc, giống như một đại nội tổng quản, quyền lực cực cao. Mà Viên Dạ bất quá cũng chỉ là một tên tả hộ pháp mà thôi. Tuy

nhien, Viên Dạ cùng với con y là Thiên Minh có qua lại mật thiết. Lần trước Viên Dạ mang nguyên thần của Đoạn Thiên Minh trở về, nói với y là do hai tên đệ tử của Phong Thần Tông gây nên, khiến cho Đoạn Đức Dương thiếu chút nữa là té xỉu.

Nỗi đau đớn về việc mất con khiến cho y hoàn toàn mất đi lý tính. Chỉ dựa vào thực lực bản thân thì tuyệt không thể nào so tài được với các đại phong chủ đỉnh đỉnh đại danh của Phong Thần Tông. Vì vậy ý chí báo thù đã giấu kỹ ở đáy lòng, chỉ mong đợi có một ngày sẽ báo thù tiết hận. Rốt cuộc thì cái ngày đó cũng đã tới, cơ hội ngày hôm nay quả nhiên là rất tốt.

Đoạn Đức Dương bây giờ hoàn toàn đã mất đi lý trí, cái gì là đường đường chính phái? Cái gì là Tổng hộ pháp? Tất cả đều gạt bỏ hết. Y giờ đây chỉ muốn giết chết Lục Mộng Thần thật nhanh để báo thù cho con.

Trên thân kiếm hồng sắc lập lòe ánh quang mang và ràn rụa sát khí, hai mắt Đoạn Đức Dương đỏ ngầu, tay cầm kiếm hạ xuống, một đạo kiếm quang hồng sắc đỏ mang theo khí thế mãnh liệt chém thẳng từ trên xuống!

Nếu như Lục Mộng Thần bị chém trúng, chắc chắn sẽ trở thành một thi thể không toàn vẹn.

Choeng! Một đạo hàn quang không biết từ nơi nào bắn ra, thần tốc đánh trúng vào thân kiếm của Đoạn Đức Dương, lực chấn động cực mạnh, lập tức làm cho y phải thoái lùi đến mấy bước.

“Là ai?” Đoạn Đức Dương mười phần khiếp sợ, vội quát lên một tiếng. Người mới đến có thực lực rất mạnh! E rằng ít nhất cũng phải là cao thủ Quy Thiên kỳ, nhưng ai? Chẳng lẽ là Thần Yên chân nhân sao? Bọn ta làm việc rất bí mật kia mà, Thần Yên chân nhân làm sao mà phát hiện được?

Đoạn Đức Dương căng mắt nhìn lên, cách bên ngoài mười thước, một nữ nhân mặc bạch y phất phơ tung bay trong gió. Dưới ánh trăng vắng vẻ, thân hình thướt tha của nàng tràn đầy vẻ mỹ lệ thanh thoát tuyệt trần.

“Hãy mau rút đi! Nhân lúc ta còn chưa vạch trần hành vi xấu xa của các người!” Thanh âm lạnh như băng, tràn trề khí phách uy nghiêm.

“A! Nghiễm Hàn cung.....Minh.....Minh.....Phi cung chủ!!” Đoạn Đức Dương và Viên Dạ đồng thời nhận ra người vừa đến, liền buột miệng kêu lên một tiếng hãi hùng. Sự lãnh khốc vô tình của Minh Phi cung chủ đã truyền đi khắp trong Tu Chân giới, hai người bọn chúng hoảng hốt quá độ, ngay cả giọng nói cũng run lên.

Đoạn Đức Dương giống như chó nhà có tang, dẫn theo Viên Dạ vội vàng chạy trốn. Y không phải là kẻ ngu, nên hiểu rất rõ trong lòng. Việc hôm nay vốn mười phần chẳng vinh dự gì, nếu như bị Minh Phi tiết lộ ra ngoài, vậy thì y và Viên Dạ chắc chắn sẽ bị chương môn Kim Thế Phi xử phạt. Tuy nhiên, y cảm thấy có chút kỳ quái vì Minh Phi đã phát hiện ra việc này, nhưng lại còn “rộng lượng” bỏ qua cho bọn y? Dù nghĩ vậy nhưng Đoạn Đức Dương cũng không dám suy nghĩ nhiều, chạy thoát thân vẫn quan trọng hơn!

Minh Phi xoay người lại, dung nhan tuyệt sắc lộ ra trên gương mặt tươi cười thu hồn đoạt phách chúng nhân. Nàng như cười mà không phải cười, lên tiếng: “Lục Mộng Thần, còn nhớ ta chăng?”

Chú thích:

(1) Mông diện – bịt mặt

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Miêu Hý Lão Thử (Thượng)

Trong đầu Lục Mộng Thần chợt nổ “oành” một tiếng, đôi mắt lập tức nổ đom đóm.

“A! Tại sao toàn gặp oan gia tới tận cửa đòi nợ không vậy?” Lục Mộng Thần thầm kêu khổ trong lòng. Hắn sợ Minh Phi còn hơn cả cái chết. Dù sao thì bản thân cũng đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng, chẳng những đã uống hết Cửu Hoa Ngọc Hàn Lộ, mà lại còn rình xem Minh Phi tắm, và còn sờ soạng vào lưng nàng. Nghĩ đến cảnh ngộ tươi đẹp ngày ấy, với da thịt trắng mịn mềm mại ấy, trong lòng Lục Mộng Thần không kìm được rung động.

Quang mang chợt lóe lên, Minh Phi phảng phất như quỷ mị đột nhiên xuất hiện trước mặt Lục Mộng Thần, nét tươi cười trên mặt đã biến mất, hàn mang trong mắt lấp lóe, cất giọng lạnh lùng đến đáng sợ: “Lục Mộng Thần, người còn nhớ đến ta sao? Tên tiểu tạp chủng lớn mật nhà người, lại còn.....” Minh Phi nói tới đây, thì khuôn mặt đỏ bừng lên, không nói hết câu.

Lục Mộng Thần cười khổ, nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Minh Phi, trong lòng thật sự có cảm thụ vừa ấm vừa lạnh. Hắn thở dài một tiếng, rồi nói: “Minh.....Minh Phi cung chủ, hôm đó là ta không đúng, xin người trừng phạt ta đi!”

Lục Mộng Thần hiểu rõ, Minh Phi cũng chủ động với chuyện này vẫn luôn canh cánh trong lòng, vì hôm đó khi nàng vừa xuất hiện tại Liên Hoa Tự, biểu hiện dị thường của nàng đã nói lên điều đó. Nhưng rốt cuộc, vì để bảo toàn thể diện, lúc ấy Minh Phi đã cố nhẫn nhịn, chỉ ôm hận mà không phát tiết. Khi cuộc thi đấu kết thúc, thì cơ hội của Minh Phi cuối cùng cũng đã đến.

Minh Phi chỉ vào Lục Mộng Thần rồi cười lạnh nói: “Thật không ngờ, người với hai tên vô dụng của Hương Phong cốc kia vẫn có qua lại. Hừ! May mà tối nay bốn cung chủ phát hiện được bọn chúng đang lấp ló ở trước cửa phòng người, nên cũng theo dõi tới đây. Bọn chúng muốn giết người, ta đương nhiên không thể để cho bọn chúng được toại nguyện, nhưng Lục Mộng Thần người cũng đừng đắc ý. Hôm nay ta cứu người một mạng, chẳng qua cũng là vì muốn đích tay giết người. Đối với người mà nói, đó chỉ là khác biệt ở thời gian, và chết sớm hay chết muộn mà thôi.”

Nghe Minh Phi nói vậy, Lục Mộng Thần đầu tiên thì có chút tức giận, nhưng sau đó lại cúi đầu, thần sắc thản nhiên nói: “Tất cả đều tùy Minh Phi cung chủ phát lạc!” Lục Mộng Thần hiểu rõ, bản thân vừa mới rời hang sói, thì nay đã lại rơi vào hổ huyết. Xem ra hôm nay không cách nào tốt lành được rồi. Ài, nếu sớm biết như vậy, lúc trước thật không nên nhìn trộm nàng, Lục Mộng Thần giờ đây lại có chút hối hận.

Da thịt trắng mịn như tuyết như ngọc, đường cong đầy đặn nhu mỹ, hình ảnh ngày đó lại hiện lên trong đầu Lục Mộng Thần, tham lam nguyên tố chợt đại phát, khiến hãn ngẩng đầu lên lần nữa, hai mắt như có lửa nhìn chăm chăm vào Minh Phi.

Minh Phi thấy bộ dạng ấy của Lục Mộng Thần thì trong lòng tức giận, giơ tay lên, “chát” một tiếng, đã tát hãn một cái.

Minh Phi rất kỳ quái, vừa rồi Lục Mộng Thần vẫn còn ngoan ngoãn, chấp nhận cúi đầu nhận sai, vậy mà tại sao đột nhiên bây giờ lại khôi phục

thần thái háo sắc?! Nàng có biết đâu rằng, Lục Mộng Thần có lúc không thể khống chế được bản thân, hoàn toàn bị tham lam nguyên tố do Tham Thần Đại Đế lưu lại trong thân thể hấn tác hại.

Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ,

Nhân trung tham lam, tâm bất do dĩ.

(Người trong giang hồ, bản thân không thể theo ý muốn,

Tham lam trong người đều là bất đắc dĩ.)

Sự đau rát trên mặt đã kéo Lục Mộng Thần từ bên bờ tham lam trở lại hiện thực. Hấn lại một lần nữa trở lại thần thái buồn bã. Trầm mặc một lúc lâu, hấn đột nhiên ngẩng đầu, khẳng khái nói: “Minh Phi cung chủ, ta biết ngày đó đã phạm phải sai lầm lớn, hôm nay người hãy cho ta một cái chết thống khoái đi!”

Minh Phi sửng sốt, không nghĩ tới Lục Mộng Thần lại xem cái chết nhẹ tựa lông hồng như thế.

Nàng thoáng hơi khó hiểu, trên mặt hiện lên hàn quang, lạnh lùng nói: “Cho người được chết thống khoái? Hừ, vậy chẳng phải là quá tiện nghi cho người sao? Ta càng muốn hành hạ người, hành hạ thân thể người, hành hạ ý chí của người, khiến cho người muốn sống không được, muốn chết chẳng xong! Hừ, ha ha!” Khi Minh Phi nói đến mấy câu cuối, thì trong lòng tràn ngập khoái ý, phảng phất như lúc này, nàng đang chơi trò mèo vờn chuột, đùa giỡn cho chú chuột con chạy vòng vòng trong bàn tay.

Lục Mộng Thần thất thanh nói: “Người.....người lại muốn hành hạ ta?!”

Hàn ý trên mặt Minh Phi biến mất, đột nhiên nở nụ cười mỹ lệ làm động lòng người.

Ánh mắt ẩn chứa đôi chút thần bí, Minh Phi ngẩng đầu, khinh miệt nói: “Tất nhiên! Ha ha! Thừa dịp ta còn chưa động sát khí, ta cho người thời gian nửa nén hương để chạy trốn. Nếu để ta đuổi kịp, tất sẽ từng chút từng chút đập bẹp người! Đánh cho người vỡ đầu chảy máu, ha ha ha!” Minh Phi đắc ý cười say sưa, mừng rỡ tưởng như đã thấy được cái màn hành hạ Lục Mộng Thần thật mỹ diệu.

Rồi nàng khẽ phất tay một cái, giải khai huyết đạo của Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần hơi bị khí kết, không ngờ rằng Minh Phi tự nhiên lại tốt như vậy! Lòng dạ nữ nhân quả thật như mũi kim chìm đáy bể, không tài nào mà dò được.

Hắn đứng lên, nhất thời không nói nên lời, ngơ ngác đứng đó không nhúc nhích gì.

“Thế nào, còn.....không mau chạy?!! Ta đếm đến mười, nếu người còn không chạy, thì ta sẽ bắt đầu hành hạ người luôn tại đây vậy, ha ha!”

“Một, hai, ba.....” Minh Phi bắt đầu đếm.

Nàng đếm từng tiếng chậm rãi, nhưng những tiếng đó chẳng khác nào sét lớn giáng thẳng vào ngực, Lục Mộng Thần toát mồ hôi lạnh, đang đắn đo lựa chọn.

“Bảy! Tám! Chín!”

Không đợi đến tiếng thứ mười, Lục Mộng Thần đã phóng vèo một cái, dang thân phi hành đi. Hắn cuối cùng cũng quyết định đánh cuộc một phen, dù sao hắn cũng còn thời gian nửa nén hương, so với việc trực tiếp bị Minh Phi làm nhục còn tốt hơn nhiều.....trong lúc hoảng loạn, hắn không phân biệt phương hướng, cứ nhắm đại hướng đông mà ngự kiếm bay đi.

Nhìn thân ảnh khuất xa dần của hắn, Minh Phi cười lạnh nói: “Hừ, đừng nghĩ rằng ngươi đạt tới Hòa Đạo kỳ mà hòng so với ta, tu vi của ngươi vẫn còn kém xa lắm! Hừ, cứ đợi xem ta bắt được ngươi rồi, thì sẽ hành hạ ngươi như thế nào!”

Trong chớp mắt, một loại khoái cảm dâng lên trong lòng, Minh Phi cảm thấy trò chơi này thật thú vị. Nàng sống đã mấy trăm năm, đột nhiên cảm thấy cho tới thời khắc này vẫn chưa từng trải qua cái loại cảm giác thế này, cái loại khoái cảm mèo vờn chuột này thật là kích thích, chậm rãi tràn ngập tâm linh nàng.....

Lục Mộng Thần nằm trên Vân Vụ kiếm, toàn lực phát động Tinh Tiên thần công, nhanh chóng phi hành về hướng đông, dọc đường xuyên vân lướt vụ, thảnh thơi có vài con tiên hạc bay qua bên cạnh trông rất ưu mỹ, thế nhưng thời khắc này hắn chẳng còn lòng dạ nào lưu luyến, chỉ lo chạy trốn, dù sao thì tính mạng vẫn quan trọng hơn. Thời gian chạy cũng đã đến nửa nén hương, Lục Mộng Thần quay đầu nhìn lại phía sau vài lần, phát hiện Minh Phi cũng không đuổi theo, không nhìn được mà thở ra một hơi.

Đột nhiên xoay chuyển ý nghĩ, thấy mình không nên cứ nhắm một hướng mà phi hành, như vậy sẽ rất dễ bị Minh Phi phát hiện. Nghĩ tới đây, Lục Mộng Thần liền xoay chuyển thân hình, bay thẳng về hướng nam.

Lại bay thêm vài trăm dặm, Lục Mộng Thần quay đầu nhìn lại, vẫn không thấy bóng dáng Minh Phi, thậm chí có phải là đã cắt đuôi được nàng hay không.....Chính vào lúc còn đang suy nghĩ, đột nhiên ở phía sau vang lên một tràng cười nhẹ không chút hảo ý.

“Lục Mộng Thần, ngươi chạy đi đâu?”

Lục Mộng Thần quay đầu nhìn lại, thì ra là Minh Phi. Sắc mặt hắn chợt tái nhợt, mồ hôi lạnh toát ra như mưa, sợ đến hồn phi phách tán. Hắn nhìn

Minh Phi thất thanh nói: “Người.....người làm thế nào mà đuổi tới nhanh như vậy?”

“Hừ! Bằng vào một tên tiểu tử Hòa Đạo kỳ người mà dám so với người đã đạt tới Quy Thiên kỳ như ta sao?” Minh Phi nở nụ cười xinh đẹp làm bừng sáng cả gương mặt, nói với giọng mười phần đắc ý.

Lục Mộng Thần rốt cuộc cũng hiểu ra, khoảng cách giữa mình và Minh Phi quả thật là khác biệt một trời một vực! Đường đường là cung chủ Nghiễm Hàn cung, Minh Phi quả thật là không phải chỉ có hư danh. Chẳng trách nào Đoạn Đức Dương và Viên Dạ vừa thấy mặt Minh Phi thì đã sợ đến tái ngắt mặt mày, phải bỏ chạy không kịp ngoái cổ lại. Bây giờ nàng đã đuổi tới đây, xem ra bản thân mình đã không còn đường thoát, chỉ đành phải động thủ một phen thôi.

Thà cứ phản kích, dẫu có bị thua cũng cam lòng, chứ không thể cam tâm chịu trối được. Lục Mộng Thần ngấm ngấm động viên bản thân.

Thần Nhật chiến giáp màu đỏ rực nhanh chóng xuất hiện trên người, vô số hồng tuyến mọc ra trong nháy mắt, bay phất phơ trong gió. Lục Mộng Thần cầm Vân Vụ kiếm trong tay, vẻ mặt nghiêm túc, toàn thân tản phát khí thế mãnh liệt. Hắn đã chuẩn bị toàn lực đánh một trận oanh oanh liệt liệt.

Minh Phi nhìn bộ dạng ấy của Lục Mộng Thần, đột nhiên cảm thấy rất hứng thú, cảm giác cao cao tại thượng chơi kiểu mèo vờn chuột này khiến nàng vô cùng vui vẻ.

Minh Phi khẽ liếc hẳn một cái, rồi bật cười khanh khách nói: “Úi chà! Lại còn muốn tỷ thí với ta nữa sao? Đừng tưởng người vừa giành chức quán quân thì đã có thể đủ sức giao thủ với ta, người bất quá cũng chỉ là một tên tiểu mao đầu!”

Lục Mộng Thần đánh liều, thi triển Vân Vụ kiếm, xuất ra chiêu Thiên Địa Vô Cực. Chiêu thức còn chưa kịp đánh ra hết, thì Minh Phi đang ở

trước mắt đột nhiên lại biến mất. Hắn chỉ cảm thấy trên đầu vang lên một tiếng “bộp”, thì ra hắn đã bị một kiếm đánh trúng. Một cỗ hàn khí vô cùng lạnh lẽo truyền vào trong óc, lập tức làm cho toàn thân của hắn đóng băng tê buốt.

Oa! Lục Mộng Thần kêu lên sợ hãi, tốc độ của Minh Phi thật quá nhanh, bản thân hắn căn bản là không thể nào thi triển được kiếm pháp. Bây giờ đối mặt với sự công kích của Minh Phi, hắn cảm thấy toàn thân từ đầu đến chân đều không còn linh hoạt nữa.

Minh Phi công ra một chiêu có hiệu quả, trong lòng càng thấy sáng khoái. Toàn thân nhoáng lên, thần kiếm trong tay cũng chớp động và mang theo quang mang lấp lóe. Chỉ trong chớp mắt, những thế công của nàng đã công tới như gió táp mưa sa. Mặc dù Lục Mộng Thần có Thần Nhật chiến giáp hộ thể, nhưng nội lực của Minh Phi cực kỳ thâm hậu, thông qua thân kiếm mà đánh trúng vào mặt ngoài của chiến giáp, rồi trực tiếp truyền vào thân thể. Cứ như vậy, chiến giáp của Lục Mộng Thần mặc dù không việc gì, nhưng thân thể của hắn lại bị thương tổn nghiêm trọng.

Lục Mộng Thần đột nhiên phát giác ra kiếm pháp của mình ở trước mặt Minh Phi chẳng thể làm được gì, một chút hữu dụng cũng không có. Tốc độ của Minh Phi thật đáng sợ, giống như quỷ mị phiêu hốt bất định, tiến lui như gió, nhanh như thiểm điện.

Lục Mộng Thần cũng không biết đã trúng bao nhiêu chiêu, toàn thân đầy thương tích, chịu bao cơn đau đớn kịch liệt.

Minh Phi vừa tấn công vừa cười nhạo: “Xú tiểu tử, sao ngươi không hoàn thủ đi? Chỉ với một chút bản lĩnh của ngươi mà muốn so bì với ta sao? Hừ thật không biết lượng sức! Nào, tới đây, ngon thì tới đây!”

Lục Mộng Thần không nói một lời, kiếm pháp đã rối loạn, hoàn toàn rơi vào thế bị động. Dần dần, sự thống khổ mãnh liệt làm cho cánh tay của hắn

không giơ lên nổi nữa.

Minh Phi thấy thế, trong lòng cảm thấy mười phần thú vị, vốn bao nhiêu phần hận của nàng đã tan biến hơn phân nửa. Nàng chợt dừng thân hình, ngọc thủ đưa ra khê vuốt mái tóc dài mềm mại, rồi cười khanh khách nói: “Thế nào, biết sợ rồi sao? Ngày đó người lớn mặt lăm, còn dám trêu chọc bốn cung chủ! Tư vị bây giờ thế nào, không thoải mái à?”

Lục Mộng Thần đã không còn nhắc nổi tay nữa. Đối với Minh Phi, hắn vừa sợ vừa hận, nhưng cũng không biết làm sao, đột nhiên cắn răng, cầm Vân Vụ kiếm cửa lên cổ. Keng! Minh Phi bắn ra một đạo quang mang, đánh bật Vân Vụ kiếm ra.

“Muốn chết? Không dễ thế đâu! Ta quyết không để cho người chết dễ dàng như vậy!”

Ài! Lục Mộng Thần thở dài một tiếng, xem ra muốn chết cũng không được. Hắn nhìn Minh Phi, mặc dù dung nhan đó thật là tuyệt sắc, nhưng chỉ giống như một con cạp đáng sợ. Trầm mặc hồi lâu, Lục Mộng Thần thành khẩn nói: “Minh Phi cung chủ, lúc ấy ta thật không biết là người. Nếu không, dù có cho ta một ngàn lá gan, thì ta cũng không dám trêu chọc đến người a! Xin người hãy rộng dung, thả cho ta đi nhé!”

Minh Phi nghe xong lời này, gương mặt đột nhiên lạnh đi, mày liễu nhíu chặt, trầm giọng quát: “Thả người đi?! Đâu có dễ dàng như thế? Người đã làm thương tổn đến bốn cung, sao lại có thể tính toán dễ như vậy? Hừ, bốn cung sẽ không giết người, mà chỉ muốn hành hạ người!”

Thoáng ngừng một chút, cặp mắt to tròn với hai màu hắc bạch phân minh của nàng khê đảo qua đảo lại, Minh Phi mỉm cười giảo hoạt nói: “Lục Mộng Thần, lần này bốn cung sẽ lại buông tha người, cho người được chạy trước trong thời gian một nén hương. Ráng đừng để cho bốn cung bắt được người nữa, nếu không thì người sẽ không có kết quả tốt đẹp gì đâu! Ha ha

ha!” Minh Phi lại cất tiếng cười vui vẻ. Nàng rớt cuộc cũng đã trút được hận, và niềm vui thú tiêu khiển cừu hận đã khiến cho nàng cực kỳ đắc ý.

Minh Phi dù sao cũng đã mấy trăm tuổi, hơn nữa thân là nhất môn chi chủ, mỗi lời nói, mỗi hành động đều tỏ ra rất uy nghiêm, người người trong Tu Chân giới đối với nàng đều nhất mực tôn kính. Duy chỉ có tên Lục Mộng Thần này là dám nhìn lên nàng tắm rửa, lại còn sờ soạng vào lưng nàng. Những chuyện này đều là những chuyện mà xưa nay chưa ai dám làm, vì vậy mà bấy lâu nay Minh Phi vẫn luôn giữ kín trong lòng, chờ đợi cơ hội báo thù.

Vốn chỉ cần một kiếm là đã có thể kết liễu Lục Mộng Thần ngay tức khắc, nhưng khi Minh Phi nhìn thấy thần thái xem cái chết như không của Lục Mộng Thần, thì không biết tại sao thì lại đột nhiên thay đổi chủ ý, chỉ muốn chơi trò mèo vờn chuột với hắn. Vừa rồi, nàng thả cho Lục Mộng Thần chạy trước một lúc, sau đó lại đuổi tới đánh cho một trận tơi bời, điều này cũng đã giúp cho nàng hả giận được phần nào.....Hơn nữa, nàng chợt phát hiện ra cái loại cảm giác mới mẻ và rất thú vị này. Dù đã sống qua mấy trăm năm mà nàng vẫn chưa bao giờ được vui vẻ như hôm nay.

Xem ra, vẫn phải tiếp tục hành hạ Lục Mộng Thần. Trò chơi mèo đuổi chuột, thật là có ý vị! Trong lòng Minh Phi cảm thấy rất vui sướng.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Miêu Hý Lão Thử (Trung)

Minh Phi giơ ngón tay đẹp như ngọc lên, bắt đầu đếm số.

“Một, hai, ba.....” Mới vừa đếm đến ba, Lục Mộng Thần đã vèo một cái lại bay đi. Minh Phi đắc ý cười nói: “Ha ha, cho người chạy thêm một đoạn nữa, sau đó ta sẽ bắt người rồi đập bẹp ra!”

Lục Mộng Thần ráng đè nén sự đau đớn trên người, cố sức phi hành thật nhanh. Đang bay được khoảng hai trăm dặm, trong đầu hần chột lóe lên một ý nghĩ, lập tức hiểu ra, nếu hần cứ phi hành như thế này thì sẽ trở thành mục tiêu quá lộ liễu, chẳng trách Minh Phi có thể dễ dàng tìm được hần. Xem ra, chắc phải tìm một nơi để ẩn nấp, như là đầu đó ở trên mặt đất chẳng hạn.

Lục Mộng Thần cúi đầu nhìn xuống, trên mặt đất hình như có một tòa thành, có lẽ diện tích cũng không nhỏ. Tòa thành này có đủ các loại kiến trúc cần thiết, và đầu người chen chúc. “Nơi đây hần là một địa phương đông đúc, chắc Minh Phi sẽ không dễ tìm được mình ở đây rồi.” Nghĩ đến đây, Lục Mộng Thần nhanh chóng giảm dần tốc độ rồi hạ thân xuống đất.

Lục Mộng Thần từ trên không hạ xuống thần không hay quỷ không biết. Hần đi trên ngã tư đường rộng rãi, mọi người đi lại xung quanh, hai bên đường phố bày đầy các hàng quán lớn nhỏ bán đủ các thứ thực phẩm và vật dụng thường ngày, tiếp tục đi ra ngoài, còn có rất nhiều cửa hiệu, có tiệm vải, lữ điểm, tiệm giặt, trà quán...

Lục Mộng Thần mới đi được vài bước, đang chuẩn bị tìm một chỗ ẩn núp thì đột nhiên có một cổ tửu hương nguyên chất truyền tới, rồi len lỏi vào tận trong phế phổi. Toàn thân hần lập tức cảm thấy thư thái, ngay cả sự đau đớn trên người cũng tựa như đã biến đi mất.

“Hảo tửu! Hảo tửu a!” Lục Mộng Thần khen một tiếng, rồi lần mò theo tửu hương mà tìm đến một ngôi tửu quán. Trước cửa tửu quán có một lá tửu kỳ tung bay phất phơ theo gió, trên mặt viết mấy chữ đại tự đỏ rực: Thái Dương Tửu Gia.

Nguyên tố tham lam trong lòng Lục Mộng Thần lại bùng dậy, hần nhớ tới những ngày còn ở tại Mộng Thần phong, hần và tiểu Hầu ở chung với nhau, ngày nào cũng có mỹ tửu làm bạn a! Trong lúc bất tri bất giác, hần đã bước vào Thái Dương tửu gia.

“A, khách quan tới! Xin mời vào bên trong, xin mời ngài ngồi ở đây!” Một tên điểm tiểu nhị vừa nhìn thấy Lục Mộng Thần bước vào, liền vội vàng tiến đến nghênh tiếp.

“Được, được!” Lục Mộng Thần trả lời gã, rồi ngồi xuống bên cạnh bàn, trong đầu vẫn nhớ tới rượu ngon, liền vội vã nói: “Tiểu nhị, nơi này có rượu ngon gì, hãy đem ra đây trước cho ta mười cân!”

“Mười cân?” Tiểu nhị nhìn Lục Mộng Thần với vẻ khó tin. Sau khi trải qua sự trui luyện của Thiên giới lôi điện, cơ thể Lục Mộng Thần đã trở nên mười phần hùng tráng, mặc dù tướng mạo không tỏ ra điều gì, nhưng những cơ bắp chắc nịch đã khiến cho toàn thân hần từ đầu đến chân đều toát lên vẻ nam tính.

“Đúng vậy, mười cân, hãy mau mang lên đây!” Lục Mộng Thần bắt đầu thiếu kiên nhẫn, nhất thời bức ra một cổ khí thể lăng lệ ép ra ngoài.

“Dạ, dạ!” Gã tiểu nhị sợ đến rúu cả lưỡi. Nhìn bộ dạng của Lục Mộng Thần, gã đoán hần có lẽ là võ lâm hiệp khách gì đó, với loại người này,

càng ít dây vào thì càng tốt.

Một vò rượu lớn được đưa lên, Lục Mộng Thần rót rượu vào cái chén lớn, rồi cạn một hơi liền hai mươi chén. Rượu ngon vào bụng, khiến hẳn cảm thấy vô cùng sướng khoái, tửu ý dâng trào, và bắt đầu có chút say, tuy nhiên, bản thân hẳn lại tựa hồ như rất thoải mái, ngay cả thương thế trên người cũng có vẻ tốt hơn trước nhiều. Lục Mộng Thần lại bưng chén lên, ngẩng đầu chuẩn bị uống, thì đột nhiên phát hiện ở trước mặt mình khoảng năm sáu thước có một cái bàn bốn người ngồi, nam phụ lão ấu đều có đủ. Trên lưng họ đều có đeo bảo kiếm.

Lão nhân ngồi bên trái tuổi khoảng lục tuần, vóc người gầy gò. Ngồi bên phải là hai cầm y thanh niên, mày kiếm mắt sao, khí vũ bất phàm. Còn ngồi chính giữa là một hồng y thiếu nữ, dung mạo như hoa, dáng người đầy đặn lá lướn, trong lúc ánh mắt lưu chuyển thì phát ra quang mang nhiếp hồn người, quả là một mỹ nhân thành thực.

Mặc dù không thể sánh được với vẻ đẹp mỹ lệ thanh trần thoát tục của Diệu Nhiên sư tỷ, nhưng mỹ nhân trước mặt kia cũng đủ để khiến cho hai mắt của Lục Mộng Thần sáng rực lên. Vừa có hơi men, lại thêm nguyên tố tham lam tác động và che mờ đi bản tính, nên giờ đây ánh mắt của Lục Mộng Thần lại lộ ra thần sắc si mê, nhìn đắm đuối vào hồng y thiếu nữ kia.

Nữ nhân vốn rất miễn cảm. Hồng y thiếu nữ tựa như cảm thấy được có một đôi mắt háo sắc đang nhìn mình không chớp, vì vậy mà tính tình của một thiên kim tiểu thư được dưỡng thành nhiều năm lập tức nổi lên, nàng vỗ bốp một cái lên bàn, cất giọng yêu kiều quát: “Dâm tặc to gan! Giữa ban ngày ban mặt mà dám ngang nhiên dùng đôi mắt háo sắc nhìn bốn cô nương! Chẳng lẽ chán sống rồi chăng?!”

Hai tên cầm y thanh niên anh tuấn đang ngồi bên cạnh nàng cũng đứng phắt dậy, lạnh lùng nhìn Lục Mộng Thần, phần nộ quát: “Hừ! Dâm tặc lớn

mật, dám khi dễ môn hạ phái Không Động chúng ta! Sư muội, hãy chờ xem chúng ta giúp muội giáo huấn tên dân tộc này thế nào!”

Lục Mộng Thần trước tiên thấy hồng y thiếu nữ tức giận, sau lại thấy hai cầm y thanh niên làm ra dáng muốn ra tay đến nơi, nên trong lòng hơi run, thầm nghĩ chính mình lại không thể khống chế được bản thân! Mặc dù đã lãnh ngộ được một ít sự màu nhiệm của Đại Viên Mãn tâm pháp của Phật Tông, nhưng rốt cuộc vẫn còn bị tham lam nguyên tố lén lút thừa cơ đột nhập.

Lục Mộng Thần tự biết mình sai, hơn nữa đối phương chỉ là phạm nhân, vốn không nên xung đột với họ, vì vậy mà cúi đầu xuống không để ý tới họ nữa.

Hai thanh niên kia thấy thế thì lại tưởng Lục Mộng Thần e sợ, nên ngạo khí bốc cao, đưa tay rút kiếm rồi lao tới. Hai thanh trường kiếm giống như hai con giao long, mang theo kiếm thế trùng trùng điệp điệp đâm thẳng vào hai vai của Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần không thèm để ý đến hai thanh niên kia. Trong mắt hắn, bọn chúng chỉ giống như hai tiểu hài tử đang múa loạn kiếm gỗ mà thôi. Thấy Lục Mộng Thần vẫn không tránh, hồng y thiếu nữ không nhịn được, bật kêu “A!” lên một tiếng, lộ ra thần sắc kỳ quái. Mắt thấy trường kiếm sắp đâm vào Lục Mộng Thần, đột nhiên một luồng gió thơm thổi tới, hai thanh kiếm tựa như bị hất bay trở về. Hai thanh niên nọ chỉ cảm thấy một cỗ cường lực ập tới, đẩy lùi bọn chúng ra sau. Kể cũng lạ, hai thanh niên kia vừa lui về đến cạnh bàn thì lực lượng đó liền biến mất, cả hai người cũng không bị thương gì cả.

Lúc này đã có một bạch y nữ tử đứng chắn ở giữa, sắc mặt nghiêm nghị lạnh lùng, cất giọng lạnh lẽo nói: “Hắn là của ta, bất cứ ai trong các người cũng không thể gây thương tổn đến hắn!”

Hai thanh niên kia vừa đưa mắt nhìn sang đối phương thì lập tức sững sờ, đứng ngây cả người.

Quả thật là tiên nữ giáng trần! Bạch y nữ tử này thật là quá mỹ lệ, toàn thân nàng toát ra nét thanh trần thoát tục, hoàn toàn không vướng chút bụi trần nào. Chỉ một cái nhấc tay hay cất chân cũng đều tỏa ra một loại mỹ lực làm động lòng người. Xiêm y bạch sắc không vướng chút bụi, mái tóc đen mượt buông xõa trên vai, toàn thân thánh khiết giống như suối nước trong cốc núi, cực kỳ ưu nhã như mây trắng cuối trời, lại tựa như ánh trăng sáng giữa không trung tỏa sáng xuống thế nhân.

Không chỉ có hai thanh niên kia là đứng ngây ngốc ra. Cả tiểu nhị và tất cả các khách nhân trong quán cũng đều ngơ ngẩn thất thần, bởi vì bọn họ từ trước đến nay chưa được gặp một trang tuyệt sắc giai nhân như thế bao giờ cả!

Bạch y nữ tử này không phải ai xa lạ, chính là Minh Phi cung chủ. Nàng đã truy đuổi một đoạn đường đến đây, vừa thấy có người lấy kiếm đâm Lục Mộng Thần, mặc dù nàng biết những kẻ phạm tục này không thể gây thương tích cho Lục Mộng Thần được, tuy nhiên, nàng vẫn không thích như thế. Nàng đã xem Lục Mộng Thần giống như món đồ chơi của mình, nên quyết không để cho người khác xúc phạm đến hắn.

Lục Mộng Thần thở dài một tiếng, cảm thấy lại thất bại nữa rồi. Hắn không ngờ việc mình đã ẩn nấp trong tửu quán thế này mà vẫn bị Minh Phi tìm thấy được, vì thế mà cảm thấy tâm tàn ý lạnh.

Minh Phi quay đầu lại nhìn, thấy Lục Mộng Thần đang cúi đầu ảo não, thần sắc cực kỳ u ám, quả thật so với bị đánh một trận còn khó chịu hơn nhiều, vì vậy mà trong lòng cao hứng vô cùng. Nàng chọn một cái bàn trống gần đó ngồi xuống, rồi mỉm cười đặc ý nhìn Lục Mộng Thần với vẻ trào phúng cười cợt.

Hồng y thiếu nữ thấy bộ dạng thần hồn điên đảo của hai vị sư huynh, dường như không còn để nàng vào mắt nữa, nên không khỏi tức giận, sẵn giọng nói: “Đại sư huynh, nhị sư huynh, các người thấy thế nào! Chẳng lẽ đã quên phải giáo huấn tên dân tộc kia rồi hay sao?!”

Hai tên thanh niên như vừa tỉnh lại từ giấc mộng, đang chuẩn bị hành động, thì đột nhiên nghe tiếng lão nhân kia quát: “Khổng Phương, Mạnh Đông, không được sinh sự! Mau ngồi xuống.” Thì ra lão nhân đó nhìn thấy Lục Mộng Thần vẫn trấn tĩnh như thái sơn, dù núi có sập xuống trước mặt cũng không đổi sắc, thì biết được đối phương hẳn phải là một cao thủ cao thâm khó dò. Hơn nữa, lại có nữ tử tuyệt sắc kia vừa đột nhiên xuất hiện, mà tu vi của nàng cũng không thể đo lường được. Chỉ sợ rằng bốn người bọn họ có liên thủ vây công thì vẫn không phải là đối thủ của bất kỳ ai trong hai người bọn họ.

Gừng càng già càng cay! May mà lão nhân này cũng rất anh minh.

Những thực khách ở xung quanh cũng sức tỉnh lại. Ai nấy dường như vừa nuốt phải thứ gì gây hưng phấn nên đều nhìn chăm chăm vào Minh Phi, ngay cả rượu cũng quên uống. Minh Phi cảm giác được những ánh mắt nóng bỏng của chúng nhân, trong lòng có chút không thoải mái, chỉ “hừ” lạnh một tiếng, rồi khẽ phóng ra một cỗ lãnh khí, khiến tất cả những người có mặt tại trường đều phải rùng mình một cái.

Thật ra Minh Phi đã hạ thủ lưu tình, những phạm nhân này ở trong mắt nàng chẳng khác nào những con kiến nhỏ nhoi. Nàng vốn không thèm để ý đến bọn họ. Hơn nữa, Tu Chân giới cũng có quy định, hoàn toàn nghiêm cấm những người Tu Chân không được gây nhiễu loạn đến các sinh hoạt thường nhật của phạm nhân.

Chúng nhân thấy vậy thì liền biết ngay nữ tử xinh đẹp này thật không nên trêu vào, nên chỉ đành vứt bỏ những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu mà quay trở lại với công việc của mình, ai uống rượu thì tiếp tục uống rượu, ai

ăn cơm thì tiếp tục ăn cơm. Chỉ trong chốc lát, tửu quán đã khôi phục lại trật tự như cũ.

Đột nhiên trong lúc đó, một loạt tiếng ngựa hí và người quát vang lên, mấy đại hán lực lưỡng ăn mặc quái dị, lưng đeo lang nha bổng cực lớn, rầm rộ bước vào. Một người trong đó quát lên: “Tiểu nhị, mau đem rượu và thức ăn ngon lên đây, gia gia người đói rồi!”

Tiểu nhị nghe thế thì luôn miệng vâng dạ đáp lại, rồi luống cuống chạy vào hậu đường để lấy rượu và thức ăn.

Mấy tên đại hán to lớn này có dáng vẻ bề ngoài rất tráng kiện, nhưng trông chúng lại không giống người Trung Nguyên chút nào, có lẽ là người phiên bang cũng nên. Đột nhiên, cả đám đại hán đều cảm thấy trước mặt sáng rực hân lên, thì ra bọn chúng đã nhìn thấy được nữ tử tuyệt sắc đang ngồi ở một cái bàn cách đó chừng năm thước.

Xem ra đám người này có lẽ chưa từng trông thấy nữ tử nào xinh đẹp mỹ lệ như vậy, chẳng những thế mà trong bọn chúng lại còn có tên bị chảy cả máu mũi ra nữa. “Hắc hắc, tiểu cô nương đẹp quá! Mau mau đến đây bồi tiếp bốn đại gia uống rượu giải buồn nào!” Một tên đại hán vừa cười tít mắt, vừa đi về phía Minh Phi.

Minh Phi khẽ nhú mày.

Lúc này lão nhân ngồi bên cạnh chột nhẹ giọng thì thầm với hồng y nữ tử: “Mấy người này chính là tứ đại ác nhân trong giang hồ. Bọn chúng có võ công rất cao cường, và ngày thường vẫn làm đủ các chuyện xấu. Chúng ta không nên xen vào chuyện của người khác, để tránh rước họa vào thân.” Lão nhân quả là có thâm ý, lão muốn mượn tay của tứ đại ác nhân để thăm dò Lục Mộ Dung Thần và Minh Phi, xem thử thực lực của bọn họ rốt cuộc là mạnh đến mức nào.

Nhìn mấy tên ác hán thiến cận, dám buông ra những ngôn từ thô lỗ cộc cằn với Minh Phi, vốn đường đường là một vị cung chủ tôn nghiêm của Nghiễm Hàn cung, Lục Mộng Thần nhin không nổi nữa, hăn vỗ mạnh một cái lên bàn, rồi đứng bật dậy, quát: “Đứng lại!”

Tiếng quát ấy đã làm chấn động màng nhĩ của mọi người, khiến cho ai nấy đều bị ù tai và trong đầu không ngớt vang lên những tiếng oong oong. Tứ đại ác nhân dừng bước quay đầu lại nhìn, thì chỉ thấy một người trẻ tuổi khôi ngô đang tức giận giương mắt nhìn chúng. Bọn chúng vốn đã hoành hành nhiều năm trên giang hồ, tự hồ chưa nghe đến người này, vì vậy sự can đảm cũng tăng lên, rồi bật một tràng cuồng tiếu, nói: “Tên tiểu tử người có lẽ đã chán sống rồi phải không?”

“Thật là to gan! Các người dám vô lễ với Minh Phi cung chủ, tội này thật không thể tha!” Lục Mộng Thần hiên ngang đồng dục nói.

“Tiểu tử kia, mau rút binh khí ra. Gia gia người trước giờ không hà hiếp người tay không tấc sắt!” Tứ đại ác nhân vừa nói vừa rút lang nha bổng ở sau lưng ra, giương nanh múa vuốt trông rất hung hăng.

Lục Mộng Thần chỉ khẽ phất tay phải một cái, rồi tựa như có pháp thuật, thanh Vân Vụ kiếm màu trắng bạc cự đại đã xuất hiện trong tay. Hăn khẽ dùng chút sức, thì thanh Vân Vụ kiếm đã chớp nhoáng chặt gãy lang nha bổng của bốn người.

Coong đình đang! Bốn ngọn lang nha bổng bị chém gãy lìa và rơi xuống đất. Tứ đại ác nhân giống như trúng phải độc chú, quả thật không dám tin vào mắt mình. Bởi vì chỉ với một chiêu mà đối phương đã chém gãy binh khí của mình, thật đúng là quái vật chứ không phải người mà! Bọn chúng khẽ đưa mắt nhìn nhau, do tâm ý tương thông, nên bọn chúng không hện mà đều vội vàng co giò bỏ chạy.

Minh Phi thấy Lục Mộng Thần ra mặt giải vây cho mình, thì tận sâu trong đáy lòng cũng có đôi chút cảm kích. Thật ra với thực lực của nàng, muốn đối phó với mấy tên ác nhân này thì cũng chỉ dễ dàng như đập chết vài con kiến mà thôi, tuy nhiên, bởi vì địa vị của nàng cực cao, thật không đáng dây dưa vào mấy kẻ phạm nhân này chút nào.

Lão nhân ngồi bên kia nhìn sững vào thanh Vân Vụ kiếm màu trắng bạc cực lớn trong tay Lục Mộng Thần, thấy được bên trong có mây mù cuộn cuộn bốc hơi, thật là thập phần kỳ diệu. Nhìn ngăm một lúc lâu, rốt cuộc lão cũng lên tiếng với giọng run run đầy kích động: “Xin..... hỏi..... phải chăng các hạ chính là.....Kim Dương Kiếm Thần?”

Trong điểm cũng có vài người là nhân sĩ võ lâm, vừa nghe xong câu hỏi của lão nhân ấy thì ai nấy đều ngẩng lên nhìn Lục Mộng Thần chăm chăm.

Thật không ngờ, mười năm trước tạo ra vở kịch ầm ĩ tại Kiếm Thần sơn trang, vậy mà mười năm sau vẫn còn có người nhận ra hắc. Lục Mộng Thần chỉ cười cười ngồi xuống, không nói gì cả.

Lão nhân thấy vậy thì càng thêm khẳng định phán đoán của mình là đúng, lão kích động la lên: “Đúng rồi, tôn giá nhất định là Kim Dương Kiếm Thần Lục Mộng Thần rồi. Trên tay tôn giá chính là thanh Vân Vụ kiếm, quyết không sai. Nó đã chứng minh điều đó!”

Lời này vừa thốt ra, lập tức dẫn đến vô số sóng gió.....

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Miêu Hý Lão Thử (Hạ)

Toàn bộ võ lâm thực khách trong khách điểm đều nhốn nháo cả lên.

Phàm là võ lâm nhân sĩ, có ai mà chẳng biết đến cái tên Kim Dương Kiếm Thần chứ? Hắn đã từng một thời là thần tượng trong lòng khách giang hồ! Vì vậy mà ngay lúc đó, chợt lại có rất nhiều người từ bên ngoài phóng vào khách điểm. Ai ai cũng mang theo đao kiếm, vẻ mặt hưng phấn, đều tranh nhau đến xem vị tân kiếm thần đã thất tung trong võ lâm suốt chín, mười năm nay.

Trong nhất thời, tình cảnh nơi đây đột nhiên lại trở nên náo nhiệt vô cùng. Khắp nơi đều là người võ lâm. Ai nấy đều không nói gì, chỉ hưng phấn nhìn Lục Mộng Thần, nhìn chăm chăm vào thanh Vân Vụ kiếm trong truyền thuyết ấy.

Minh Phi không dám tin vào mắt mình nữa, thật không ngờ tiểu tử Lục Mộng Thần này lại có danh tiếng vang dội ở trong võ lâm đến như thế! Xem ra Thần Yên chân nhân đã nói không sai! Tiểu tử này thật sự rất kỳ quái! Minh Phi nhin không được, chợt bật lên tiếng cười như chuông bạc: “Hừ! Bằng vào người cũng có thể làm Kim Dương Kiếm Thần sao? Thật là bất ngờ a! Ha ha ha.”

Lục Mộng Thần nghe vậy thì mặt đỏ bừng lên, nói không ra lời. Dù sao thì khi ở trước mặt Minh Phi cung chủ tiếng tăm lẫy lừng, hắn chẳng qua cũng chỉ là một tên đệ tử thấp kém mà thôi.

Ánh mắt của võ lâm nhân sĩ hiện diện tại trường đều tỏ ra kinh ngạc, không ngờ nữ tử xinh đẹp này lại dám chế giễu Kim Dương Kiếm Thần trong truyền thuyết! Nhưng ngay sau đó, thì mọi người lại dâng lên cơn phấn nộ. Dường như lời nói của Minh Phi đã vũ nhục đến thần tượng trong lòng họ. Trong nhất thời, chúng nhân đều cực kỳ kích động, mơ hồ hình thành một bầu không khí căng thẳng và khẩn trương.

Minh Phi là người như thế nào? Tự nhiên nhìn thấy một đám phàm nhân đối với Lục Mộng Thần cực kỳ sùng kính, và những sự ngưỡng mộ đó chính là phát ra từ tận đáy lòng của họ. Điều đó đã khiến cho nàng vừa kinh ngạc lại vừa cảm thấy kỳ quái. Chỉ trong thoáng chốc, nàng tựa hồ như đã thay đổi cái nhìn với Lục Mộng Thần.

“Kim Dương Kiếm Thần!” Không biết ai đó hô lên một tiếng, rồi sau đó những người khác cũng hô theo, những tiếng hô ấy cứ vang lên hết đợt này đến đợt khác, kéo theo tất cả người xung quanh cùng hô vang. Chúng nhân càng hô càng hưng phấn, thanh âm càng lúc càng to, cơ hồ làm chấn động cả toàn thành, cả ngã tư đường cũng đầy người chen chúc nhau để xem náo nhiệt.

Đây không phải là lần đầu tiên Lục Mộng Thần chứng kiến được cảnh này, nên hẳn còn có thể tiếp nhận chút ít. Nhưng Minh Phi thì có chút không nhẫn nhịn được, chỉ khẽ chau mày, tinh quang trong mắt bắn ra tứ phía, dường như đang tự hỏi chuyện gì đang xảy ra vậy.

Bỗng nhiên thân hình của Minh Phi chợt biến mất vào hư không. Điều này làm cho tất cả những người đang vây quanh đều cả kinh thất sắc. Bọn họ không hề thấy Minh Phi làm sao biến mất, dù lúc đó không ai chớp mắt cả, thế nhưng vẫn chẳng thấy được chút gì.

Thanh âm lạnh như băng của Minh Phi chợt truyền đến tai Lục Mộng Thần: “Lục Mộng Thần, ta hạn cho ngươi trong thời gian một nén nhang,

phải chạy càng xa càng tốt! Nếu bị ta bắt lại hoặc phát hiện người còn ở thành này, ta nhất định sẽ không tha cho người!”

Nghe được tiếng truyền âm của Minh Phi, Lục Mộng Thần đột nhiên minh bạch, nàng không ra tay đánh hấn ở trước mặt chúng nhân là đã chừa cho hấn mặt mũi rồi. Xem ra, nơi này thật không phải là chỗ nên ở lâu, tất phải nhanh chóng bỏ chạy để giữ mạng là hơn! Lục Mộng Thần nghĩ tới đây, thân thể thoáng chớp động, liền ngự lên Vân Vụ kiếm mà bay đi.

Rất nhiều người võ lâm đang chen chúc ở phía dưới thấy vậy thì ngây ngốc cả ra. Họ nhìn thuật phi hành ngự kiếm thần kỳ ấy mà trong lòng cực kỳ ngưỡng mộ. Đột nhiên trong đám người có tiếng ai đó gấp rút hỏi: “Kim Dương Kiếm Thần, xin hỏi khi nào ngài sẽ lại xuất hiện trong võ lâm? Kiếm Thần sơn trang của Dương lão tiên bối vẫn còn đang chờ ngài và tiểu thư đấy!”

Lục Mộng Thần nghe lời đó, thân hình đột ngột dừng lại giữa không trung. Đúng vậy, Dương Liễu Tùng Dương lão tiên bối là nhạc phụ của hấn, đã mười năm rồi không gặp lão nhân gia! Nhưng mà Thanh Dao được ta đưa đi, sau đó lại bị Ma tôn hại chết, ta làm sao còn mặt mũi để đi gặp nhạc phụ đây? Bây giờ đào mệnh quan trọng hơn, chờ sau khi Thanh Dao hồi sinh thì sẽ quay về Kiếm Thần sơn trang cũng chưa muộn.

Lục Mộng Thần đã có chủ ý, liền quay xuống dưới nói: “Đến lúc thích hợp, ta tự nhiên sẽ trở về Kiếm Thần sơn trang bái kiến nhạc phụ. Chư vị, hẹn ngày gặp lại!” Hấn vừa nói xong thì cũng tức khắc tăng tốc, trong nháy mắt đã biến mất không thấy bóng dáng đâu cả.

Những người ở bên ngoài khách điểm nhìn thấy Kim Dương Kiếm Thần rời đi, chẳng những họ không hề bất mãn, mà trái lại, chỉ còn nỗi tiếc ngẩn ngơ. Đặc biệt là hồng y thiếu nữ kia, trên mặt càng lộ vẻ thất vọng, nàng thật không ngờ rằng, người vừa rồi nhìn mình say đắm lại chính là Kim Dương Kiếm Thần đỉnh đỉnh đại danh trong võ lâm, và cũng là thần tượng

mà nàng từ nhỏ đến lớn vẫn được nghe sư phụ ca ngợi a! Không ngờ ngày hôm nay mình còn trách móc thần tượng của mình nữa! Giờ đây nàng cảm thấy hối hận vô cùng, nhưng đáng tiếc là Kim Dương Kiếm Thần đã bỏ đi, chắc sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Tin tức Kim Dương Kiếm Thần hiện thân chỉ trong nháy mắt đã truyền đi khắp võ lâm, và Kiếm Thần sơn trang chính là nơi đầu tiên nhận được tin này. Khi có người báo lại cho Dương Liễu Tùng biết thì ông chỉ thờ dài một tiếng, không nói gì cả.....

oooOooo

Lục Mộng Thần điên cuồng bay suốt mấy trăm dặm, sớm đã không phân biệt được phương hướng nữa. Hắn cúi đầu nhìn xuống, thấy phía dưới là một khu rừng rậm, tâm niệm chợt động, Lục Mộng Thần liền nhanh chóng hạ xuống.

Không một tiếng động, một luồng hơi lạnh khổng lồ bất ngờ ập tới, mãnh liệt giáng vào lưng Lục Mộng Thần. Mặc dù hắn không có cảm giác đau đớn gì, nhưng tốc độ hạ xuống của bản thân cũng vì thế mà trở nên nhanh hơn, giống như một tia chớp lao vào khu rừng trên đỉnh núi.

Oành! Cây cối trong phạm vi mấy chục thước đều rào rào gãy đổ, ở trên mặt đất cũng hiện ra một cái hố to, bụi bay mù mịt, làm cho vô số chim chóc cùng muôn thú kinh hãi bỏ chạy tán loạn. Cũng may là trong một sát na trước khi bị trúng đòn tập kích, Thần Nhật chiến giáp đã kịp thời hiện ra bảo vệ da thịt của Lục Mộng Thần, nên hắn mới không thụ thương, tuy nhiên, bị lực lượng cường đại đánh trúng thì cũng đủ làm cho lục phủ ngũ tạng của hắn nhộn nhạo không thôi. Hơn nữa, trước đó hắn vốn đã thụ thương không ít, giờ đây thương thế chồng chất, lại càng làm cho toàn thân hắn đau đớn hơn. Lúc này, hắn đang nằm sõng soài không nhúc nhích trên mặt đất.

Thật là thâm hiểm! Lục Mộng Thần từ lúc sinh ra tới giờ, e rằng chưa bao giờ gặp phải loại chuyện như thế này, bị một nữ tử xinh đẹp như hoa như ngọc hành hạ làm cho sống dở chết dở, lên trời không thể, xuống đất không xong. Hắn cắn chặt răng cố nhịn cơn đau, trong lúc còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, và ai đã tập kích sau lưng mình, thì đột nhiên có một giọng cười quen thuộc truyền vào tai.

“Ha ha ha! Từ từ chơi đùa thật là hay! Lục Mộng Thần, chiêu “Tổng Quân Nhập Ứng” này mùi vị thế nào? Ta biết khi người rơi xuống đã có bộ chiến giáp kia bảo vệ, nên người sẽ không chết đâu, ha ha! Không ngờ một chưởng vừa rồi của ta dùng lực rất vừa vặn, vừa không gây tổn thương trầm trọng đến người, lại vừa có thể khiến cho tốc độ hạ xuống của người nhanh hơn. Thật là thú vị! Ha ha ha ha ha!”

Minh Phi đứng cách xa Lục Mộng Thần khoảng mười thước, hai tay giơ lên, vừa nhìn vừa cười nói rất đắc ý. Lục Mộng Thần trước đây cũng đã lén lút “tập kích” sau lưng nàng, sờ soạng nàng một chút, bây giờ có thể trả lại, khiến cho hắn ngã như chó gặm phân.

Chuyện đắc ý và hưng phấn như vậy, thật là sảng khoái a!

Minh Phi sống trong mấy trăm năm qua, rốt cuộc giờ đây mới cảm thấy được một loại cảm thụ tuyệt diệu không ngôn từ nào tả được. So với cảm giác làm một vị cung chủ tôn nghiêm, cao cao tại thượng trước kia hoàn toàn không có cảm thụ giống nhau. Trước kia, có thể nói là nàng lấy lạnh lùng hà khắc mà cai quản một môn phái lớn, và được đồng đạo kính ngưỡng, mà nàng bây giờ, càng lúc càng hiện lộ ra suy nghĩ chân thật của nội tâm, muốn làm thế nào thì cứ làm như thế đó, muốn chơi đùa thế nào thì sẽ chơi đùa như thế ấy. Hơn nữa, hiện nay nàng đang chơi đùa một món đồ chơi rất thỏa thích, mà món đồ chơi đó lại chính là một người còn sống.

Lục Mộng Thần lúc này không biết là nên tức giận hay là chỉ đành xuôi tay bất lực, dù là cảm thấy thế nào thì tâm tình của hắn giờ đây cũng cực kỳ

phức tạp. Hắn cố gắng đứng lên, nhưng vừa khẽ cử động thì toàn thân liền cảm thấy đau đớn vô cùng, khiến hắn chịu không được, nên chỉ đành thôi không nỗ lực nữa.

Minh Phi dường như còn chưa chơi đủ, nàng nhẹ vươn hai tay chộp vào hư không, thân hình Lục Mộng Thần liền theo đó mà nhẹ nhàng bay lên. Tiếp theo đó, Minh Phi đặc ý khẽ búng mười ngón tay, vào thời khắc này, trông nàng như đang đùa giỡn không chế một cái tượng gỗ vậy, còn Lục Mộng Thần thì bắt đầu khoa chân múa tay, không biết là đang khiêu vũ theo điệu gì.

“Ha ha ha!” Minh Phi đứng một bên nhìn Lục Mộng Thần múa loạn tay chân với bộ dạng rất hoạt kê, nên buông tràng cười hết sức vui vẻ.

Lục Mộng Thần hoàn toàn không khống chế được mình, chỉ cảm thấy tay chân dường như đang bị trói chặt và còn bị Minh Phi thao túng. Mỗi một lần khoa chân múa tay, đều làm cho toàn thân hắn đau đớn kịch liệt, hắn đã sớm đã nghiêng rãng nghiêng lợi đến bật chảy máu, mồ hôi hột trên đầu toát ra ròng ròng.

Qua một hồi lâu, Minh Phi rốt cuộc cũng mất đi hứng thú thao túng tượng gỗ này, nhìn bộ dáng tràn đầy sự thống khổ của Lục Mộng Thần, nàng không khỏi cười thầm trong bụng. Rồi nàng đột nhiên đưa tay bắn ra một đạo bạch quang vào thân thể Lục Mộng Thần, và mỉm cười kiêu mi nói: “Trước tiên hãy giảm bớt chút đau đớn cho người, tuy nhiên, nó chỉ tạm giảm đau trong thời gian một nén nhang thôi! Người hãy mau đi trốn đi, nếu lại trốn không thoát sự truy tung của ta, tất người sẽ bị hành hạ như lần này vậy, nhưng càng lúc sẽ càng nghiêm trọng hơn.”

Sau khi cơ thể Lục Mộng Thần tiếp nhận đạo bạch quang kia, thì cơn đau đớn trên thân thể bỗng chốc được giảm bớt đi rất nhiều. Hắn vội vàng ngửa kiếm bay đi, trong lúc bối rối, phương hướng hắn lựa chọn lại chính là hướng tây.

Trong thời gian một nén hương, Lục Mộng Thần điên cuồng bay đi. Trong đầu hắc giờ đây chỉ có một mong muốn duy nhất là thoát khỏi ma chướng của Minh Phi. Với tình trạng tinh thần tập trung đến cực độ như thế, rồi vô tình rơi vào trạng thái vong ngã, khiến cho tốc độ của hắc so với lúc thường còn nhanh hơn rất nhiều!

Lúc trước chỉ có thể bay bốn, năm trăm dặm là nhiều, nhưng bây giờ thì hắc đã có thể bay suốt tám trăm dặm. Loáng thoáng ở phía trước có một dãy núi đen tuyền, cao đến tận chân mây, hiện ra ngăn cản đường bay của hắc. Lục Mộng Thần đang muốn vòng lên cao để bay vượt qua nó, đột nhiên trong thân thể lại khôi phục cơn đau đớn, nhất thời cả nội lực cũng không vận lên nổi, làm cho thân hình rơi xuống cực nhanh.

Oành! Lục Mộng Thần cảm thấy mình lại rơi xuống đất, hơn nữa lần này không giống lần trước, đất ở đây dường như là do một khối đá lớn tạo thành, lực va đập cực mạnh cùng với lực phản kháng mãnh liệt cùng giáng vào nhau, Lục Mộng Thần chỉ cảm thấy toàn thân như đứt từng đoạn kinh mạch, hắc chỉ kịp há miệng phun ra một vòi máu tươi, rồi toàn thân rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh.

“Xì, xì!” Một tiếng rít kỳ dị vang lên, thì ra là một con thanh xà khổng lồ dài đến mấy chục thước đang trườn đến. Khi còn cách Lục Mộng Thần chừng một thước thì liền dừng lại, cái lưỡi dài đỏ lòm như máu thè ra thụt vào trông rất khủng bố.

“Tiểu Thanh, người mang người kia lên đây để ta xem xem, xem hắc rốt cuộc lại là ai mà có gan dám xông vào phạm vi thể lực của Yêu Tông chúng ta!” Một thanh âm nhẹ nhàng của nữ tử từ trên đầu rả vang lên.

Thanh xà cuộn cái đuôi cực lớn của mình lại, cuốn lấy Lục Mộng Thần rồi nâng lên cao đến đầu mình. Thì ra trên đầu rắn đang có một nữ tử kỳ lạ, trên đầu nàng đang đeo một chiếc vòng màu trắng có khắc bộ xương khô, tóc dài đen nhánh như là thác nước nhẹ nhàng chảy xuống bờ vai, cổ tay

trắng nõn mang ba chiếc ngọc hoàn màu xanh biếc, chân ngọc mịn màng không mang giày, hoàn toàn để trần, nhưng nước da còn trắng hơn tuyết.

Trên người nàng chỉ mặc một cái yếm màu xanh nhạt, đại bộ phận da thịt bóng loáng trắng như ngọc đều phơi bày cả ra ngoài. Nàng có vóc người đầy đặn tràn trề mỹ lực vô hạn, chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn, đỉnh mũi nhọn, đôi hàng mi như vầng trăng treo trên cặp mắt mọng nước đẹp đến câu hồn nhiếp phách, mỗi cái nhấc tay động chân đều làm cho không gian tràn đầy xuân sắc.

“Ồ! Sao người này trông quen thuộc vậy nhỉ? A.....là..... đúng rồi! Chính là hần!” Nữ tử dường như vừa gặp được cố nhân, thần thái tỏ ra cực kỳ hưng phấn.

Nữ tử này tiếp lấy Lục Mộng Thần, chợt phát hiện ra hần đã bị trọng thương, liền lập tức lay động thanh xà, ra lệnh nó bò thật nhanh về hướng tòa hắc sơn trong sơn cốc trước mặt. Dọc đường đi, nàng không ngừng hoảng hốt nhìn vào khuôn mặt của Lục Mộng Thần, gương mặt này tuy không anh tuấn, nhưng trong năm năm qua, nó đã chiếm cứ một vị trí rất quan trọng trong lòng nàng.

Gió mát nhẹ thổi tới, lay động mái tóc dài đen tuyền tung bay phất phơ trong gió. Nàng nhớ lại cái đêm tiêu hồn dạo đó, nhớ tới sự đau khổ buồn bã trước khi chia ly, nhớ đến cái huy hiệu hình rắn đã tặng cho hần, nhớ tới những ngôn ngữ đã khiến người ta thương cảm lúc từ biệt.

Chữ tình là thần diệu nhất thế gian!

Ai có thể hiểu được?

Lệ chảy dài!

Nàng nhẹ nhàng cất tiếng khê hát lên mấy câu tình ca, dường như nàng lại nhớ tới điều thương cảm vô hạn, và rồi hai hàng lệ ngọc lã chã tuôn rơi.

Lão thiên gia! Người thật là hữu tình, đã để cho chúng ta còn gặp lại nhau!

Nàng ôm Lục Mộng Thần càng lúc càng chặt.....

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Lưỡng Nữ Tranh Phong

Lục Mộng Thần mơ mơ hồ hồ tỉnh lại từ trong lòng Dạ Nguyệt, ánh mắt từ từ có thể nhìn được rõ ràng, rồi những đường nét mỹ lệ dần hiện ra trước mắt. Khi hần nhìn rõ ràng hình dáng phía sau của đối phương, không nhận được khe kinh hô một tiếng, thất thanh nói: “Nàng.....nàng là.....Dạ Nguyệt!”

Nhân tình của Dạ Nguyệt thoáng rung động, ánh mắt nhìn Lục Mộng Thần hết sức ôn nhu, vừa thấy Lục Mộng Thần tỉnh lại thì vô cùng mừng rỡ. Nàng dùng bàn tay mềm mại nhẹ vỗ lên đầu hần, rồi nói: “Mộng Thần, là ta đây, là Dạ Nguyệt đây! Thật không ngờ chúng ta đã lại gặp nhau, thật đúng là thiên ý an bài mà. Trên người người bị thương rất nặng, rốt cuộc là ai đã khiến người bị thương như thế?”

Lục Mộng Thần gối đầu lên tay Dạ Nguyệt, còn mặt thì dán lên bộ ngực sung mãn và đàn hồi của nàng, theo từng sự di động của thanh xà mà nhô lên thụp xuống, khiến cho da thịt trên mặt được kích thích rất nhiều. Dạ Nguyệt vốn ăn mặc rất ít, chỉ có một cái yếm nhỏ hẹp, cả da thịt cũng đều áp vào trên người Lục Mộng Thần. Mặc dù giờ đây toàn thân hần đang đau đớn vô cùng, nhưng ở trong lòng Dạ Nguyệt, hần lại rất hoan hỉ. Tham lam nguyên tố ở trong lòng lại nhân đó mà có dịp bộc phát.

Vốn dĩ thương thế của hần rất nặng, nhưng lúc này tâm lý lại đang mừng sợ lẫn lộn, nhất thời lại lẫn ra hôn mê bất tỉnh.

Dạ Nguyệt thấy vậy thì thở dài một hơi, nghĩ đến thương thế của Lục Mộng Thần rất nặng, tất phải cần trị liệu ngay lập tức. Vì vậy, nàng ôm chặt lấy hắn, rồi nhanh chóng khống chế thanh xà phi nhanh về hướng đáy cốc.

Đỉnh ngọn hắc sơn cao đến tận mây xanh này chính là nơi tu luyện tối mật của Yêu Tông, xưa nay có rất ít người sống tiến vào được trong này. Hơn nữa, nơi đây còn ẩn giấu rất nhiều bí mật. Từ sơn cốc nổi thẳng xuống đất có đến mấy ngàn thước, bên trong rộng rãi vô cùng, động động nối liền nhau, phảng phất như mê cung. Cho nên, không chỉ có các tà phái khác là không biết được cái địa phương này, mà ngay cả Tu Chân thất phái cũng không hề hay biết.

Yêu hoàng Dạ Thần phải mất mấy trăm năm mới có thể kiến tạo được tòa cung điện ngầm này. Mục đích của nó chính là dùng để bồi dưỡng lực lượng của Yêu Tông, và cũng dùng nó để làm chỗ lánh nạn sau cuộc chính tà đại chiến, vì lẽ nếu có gì xảy ra thì Yêu Tông sẽ còn có thể giữ lại nguyên khí, chờ ngày đông sơn tái khởi.

Thanh xà bay lượn rất nhanh, càng lúc càng về gần tới đáy cốc. Nhìn một dãy hơn mười thiết môn vừa đen vừa cao dần dần hiển hiện ra trước mắt, Dạ Nguyệt mỉm cười tươi rói. Nàng thầm nghĩ cũng nên mau vào cung điện dưới đất, rồi nhất định phải kéo phụ hoàng xuất quan, và dựa vào thực lực của lão nhân gia, người có thể cứu được Mộng Thần.

Trong lúc Dạ Nguyệt đang miên man suy nghĩ, chợt nghe có tiếng cười khê từ sau lưng truyền đến: “Hì hì, tiểu muội muội, ôm một đại nam nhân chạy nhanh như vậy để làm chi?”

Dạ Nguyệt cả kinh, với tu vi của nàng mà cũng không cảm giác được sau lưng có người, xem ra người này thực lực có lẽ còn cao hơn mình. Nàng quay đầu lại nhìn, thì ra là một tuyệt sắc bạch y nữ tử, dáng dấp thanh trần thoát tục, không vướng chút bụi trần. Dạ Nguyệt cũng là tuyệt thế mỹ

nữ, tuy nhiên, giờ đây nhìn thấy vẻ mỹ lệ của bạch y nữ tử ở trước mắt thì cũng tự cảm thấy xấu hổ, nhất thời cũng bị sắc đẹp của Minh Phi cuốn hút.

Minh Phi vừa nhìn thấy phong vận khiêu gợi của Dạ Nguyệt thì cũng thoáng kinh ngạc. Nàng cũng bị phục trang của Dạ Nguyệt hấp dẫn, thấy Dạ Nguyệt ngẩn ra nhìn chăm chăm mình, khiến nàng cũng không nhịn được cười, nói: “Tiểu muội muội, nhìn gì thế? Chẳng lẽ trên mặt tỷ tỷ có vết dơ sao? Một cô nương lớn như vậy, lại đi ôm một nam nhân giữa ban ngày ban mặt thì không ổn đâu. Hắn là của tỷ tỷ, mau trả lại cho tỷ nào!”

Dạ Nguyệt nghe đến đó thì cả kinh, tay ôm Lục Mộng Thần càng chặt hơn, khiến cho toàn bộ khuôn mặt của hắn càng úp sát vào bộ ngực đầy đặn của mình. Nếu hắn mà không bị hôn mê thì nhất định máu mũi sẽ phải chảy lênh láng ra ngoài rồi.

Dạ Nguyệt tu hành đã ba trăm năm, lấy yêu pháp nhập đạo, dùng hợp hoan để tu luyện nên đã kinh qua rất nhiều nam nhân, duy chỉ có Lục Mộng Thần là đã tạo cho nàng một cảm giác không giống với người khác, và không biết tại sao nàng lại sinh ra hảo cảm thập phần mãnh liệt với hắn, mừng tượng như trời cao đã sớm an bài như thế. Sau khi trở lại cuộc sống tại Yêu Tông, nàng vẫn hằng mơ đến hắn, đêm nào cũng đều nhớ tới cái đêm tiêu hồn kia.....nhưng đáng tiếc, Dạ Nguyệt thủy chung vẫn cho rằng, nhân yêu hữu biệt, mỗi lần nhớ đến hắn thì lại tràn ngập bi thương.....

“Tỷ tỷ tại sao lại muốn Lục Mộng Thần? Người là người gì của hắn?” Dạ Nguyệt thập phần cảnh giác nhìn Minh Phi, nàng biết Minh Phi cao thâm bất khả trắc, cho nên trong lúc nói chuyện vẫn hết sức cẩn thận.

Minh Phi nghe xong thì cảm thấy rất buồn cười, đột nhiên sắc mặt nghiêm lại, hừ lạnh một tiếng, rồi nói: “Hừ, ta muốn bắt hắn, là để báo thù!”

“A! Cừu nhân?” Dạ Nguyệt cả kinh, lại càng ôm chặt Lục Mộng Thần hơn nữa.

“Rốt cuộc thì hần và tỷ tỷ có cừu oán gì?”

“Có.....” Minh Phi vừa định nói thì chợt sinh ra cảnh giác nên lại thôi. Làm sao nàng có thể nói rằng Lục Mộng Thần đã nhìn lén nàng tắm rửa chứ?! Nhất thời trong mắt bắn ra hàn quang, cất giọng căm hận, nói: “Tất nhiên là có cừu oán! Người không cần hỏi nhiều, tóm lại thì cứ giao hần cho tỷ tỷ là được! Hừ hừ!”

Không khí bắt đầu có chút khẩn trương.

Dạ Nguyệt vừa nghe xong thì liền hít một hơi dài, thanh âm cũng trở nên lạnh lùng hơn: “Nếu tỷ tỷ không nói rõ ràng, vậy xin thứ cho tiểu muội không thể nghe theo yêu cầu của tỷ. Mộng Thần và ta có quan hệ mật thiết, ta chính là một nửa thê tử của chàng, tất nhiên là phải có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho chàng!”

“Oành!” Trong đầu Minh Phi chợt giống như có tiếng sét vang lên. Nàng ngàn vạn lần không thể ngờ rằng nữ tử kỳ lạ gọi cảm trước mắt đây lại có quan hệ mật thiết với Lục Mộng Thần, nhất là khi Dạ Nguyệt tự nhận mình là thê tử của hần, việc đó lại càng như bị sét đánh ngang tai. Minh Phi chợt lắc lắc đầu, thầm nghĩ tại sao lại như vậy, tại sao khi nghe được tin tức này thì trong lòng lại không thấy thoải mái chút nào chứ? Dù gì đi nữa thì nàng cũng là nhất môn chi chủ thuộc hàng Quy Thiên kỳ, nên sau một khắc bị rối loạn tâm tình, nàng liền khôi phục lại dáng vẻ thường ngày của mình.

“Nói như vậy là người nhất định phải bảo vệ hần?!” Thanh âm lạnh như băng của Minh Phi lại vang lên.

“Đúng vậy, ta nhất định phải bảo vệ hần!” Dạ Nguyệt nói như chém đinh chặt sắt.

“Đã vậy thì đừng trách tỷ tỷ không khách khí nhé! Hừ, chỉ bằng vào người thì e rằng còn chưa phải là đối thủ của tỷ tỷ đâu!” Minh Phi khinh miệt nói.

Dạ Nguyệt cũng không nói thêm, nàng nhẹ nhàng đặt Lục Mộng Thần nằm xuống cái đầu rắn cực lớn, sau đó thì chậm rãi đứng lên, ngọc thủ run lên trong gió, rồi một thanh loan đao có màu trắng bạch xuất hiện trong tay nàng. Thân đao lấp lóe quang mang, lộ ra một cỗ tà khí kỳ dị.

“A, thì ra là Thối Thủy Nguyệt đao, người có quan hệ thế nào với Yêu hoàng?” Do Minh Phi đã từng giao đấu với các tà phái trong suốt mấy trăm năm qua, nên rất quen thuộc đối với Thối Thủy Nguyệt đao của Yêu Hoàng, tại chuôi đao của nó có chứa lực lượng yêu tà cực kỳ bá đạo, có thể huy động tất cả yêu vật trong thiên hạ, đúng là binh khí chí tà trong trời đất.

Dạ Nguyệt nghe Minh Phi nhắc đến Yêu hoàng thì ánh mắt có chút kích động, ưỡn ngực ngạo nghễ nói: “Không sai, ta chính là Yêu Tông công chúa, con gái của Yêu hoàng, tên Dạ Nguyệt!”

Minh Phi cả kinh, mặc dù trước đó nàng đã mơ hồ đoán ra nhưng giờ đây tuy đã được chứng thực nhưng vẫn có chút kinh hãi. Nàng ngẩng đầu nhìn ra bốn phía, khắp nơi đều là một màu đen như mực, phảng phất như đang bị một cỗ yêu khí khổng lồ bao phủ, xem ra trong cái sơn cốc này, khẳng định là ẩn tàng không ít yêu quái. Tính khí cao ngạo trời sinh đã một lần nữa giúp Minh Phi khôi phục lại vẻ mặt băng lãnh, nàng chỉ “hừ” một tiếng, rồi nói: “Đừng tưởng rằng nói ra danh tính của Dạ Thần thì ta sẽ sợ người! Hừ, cho dù y có đích thân đến đây thì ta cũng không sợ y, hà huống gì người vốn chỉ là một tiểu nha đầu! Đến đây, hãy cho ta xem bản lĩnh của Yêu Tông công chúa nào, để ta xem thử nữ nhi của Dạ Thần rốt cuộc là có thực lực mạnh đến đâu!”

Thanh âm của Minh Phi chưa dứt, thì quanh thân đã phát ra một loại khí thể vừa mãnh liệt lại vừa lạnh như băng. Đầu thanh xà đang ngóc lên cao,

chợt bị hàn khí ép xuống, lưỡi răn thò ra thật dài, từng tấm vẩy màu xanh trên người bắt đầu lóng lánh xuất ra những luồng quang mang màu xanh đậm để đối kháng với hàn lãnh.

Dạ Nguyệt nhìn chăm chăm vào Minh Phi, tình thế như đang lâm đại địch. Thối Thủy Nguyệt đao trong tay bắt đầu chớp động, liên tục phát ra quang mang chói mắt chiếu sáng một khuôn viên vài trăm thước trong sơn cốc. Miệng Dạ Nguyệt hơi khê động, lẩm nhẩm nói lời gì đó.

Oành oành! Oành oành! Vô số tiếng động thật lớn từ bốn phương tám hướng trong sơn cốc vang lên. Ô hống! Táp tháp! Từng loạt tiếng kêu cuồng loạn của dã thú bỏ chạy vô cùng hỗn loạn truyền tới, cả bầu trời dường như cũng tối lại, còn sóng âm thì cũng cực kỳ hung mãnh. Minh Phi giương mắt nhìn lên, chỉ thấy khắp nơi trên núi đều tràn ngập vô số bóng đen đang chạy loạn, tay chân không ngớt huy động.

Chợt có một bóng đen trong nháy mắt đã xông đến nơi. Tướng mạo của nó thập phần kỳ dị, thân thể cao lớn tới bốn, năm thước, mắt nhỏ và dài như lá liễu phát ra hàn quang rùng rợn, hai cánh tay trắng kiện nắm hai món binh khí hình bán nguyệt, đen kịt không có nửa tia quang mang nào.

Lúc đầu có trên cả hàng vạn con quái thú xông đến vây bắt Minh Phi, nhưng khi đến cách Minh Phi còn khoảng năm thước thì đều dừng lại, bắt đầu đảo quanh vây bắt nàng. Mờng tượng như tất cả những con quái thú ấy đều cảm thấy được một cỗ hàn khí cực kỳ mãnh liệt khiến cho bọn chúng không dám tiến lên hành động nữa.

Minh Phi vẫn duy trì thái độ cao ngạo, nàng ở trong trùng vây của vô số quái thú như thế mà không hề tỏ ra khẩn trương chút nào, trái lại còn rất ư nhàn nhã đi về phía trước vài bước, rồi cất tiếng khê nói: “Dạ Nguyệt muội muội, à không, gọi sai rồi. Ta cùng với lệnh tôn là đồng bối, nên có lẽ phải gọi người là Dạ Nguyệt diệt nữ mới phải! Diệt nữ ngoan, người gọi Hắc

Vực yêu đến nhiều như vậy để làm gì? Chẳng lẽ người tưởng rằng cô cô sẽ sợ bọn chúng sao? Ha ha ha!”

Nhìn Minh Phi buông ra tràng cười, Dạ Nguyệt chỉ hừ lạnh một tiếng, tay giơ cao Thối Thủy Nguyệt đao khiến cho quang mang lóe sáng, rồi đột nhiên bắn ra một gợn sóng màu đen sẫm, nó nhanh chóng chui vào lòng đất, sau đó thì tỏa rộng ra ngoài.

Cùng với sự khuếch trương của gợn sóng đen sẫm, đám Hắc Vực yêu phảng phất như nhận được sự kích thích cường đại chọc cho tức giận. Tất cả bọn chúng không hèn mà đồng thời gầm rú lên thật lớn, rồi giương nanh múa vuốt, huy động binh khí hình bán nguyệt trong tay, đánh thẳng về hướng Minh Phi. Đám Hắc Vực yêu hung hăng nhảy chồm đến rồi tấn công từ trên xuống, tạo ra những đòn công kích cực kỳ dữ dội mãnh, thế như sấm giáng chớp giật. Trong một khoảng thời gian ngắn, vô số thân ảnh to lớn che hắt cả toàn bộ không gian, vây kín Minh Phi ở bên trong.

Dạ Nguyệt không ngừng huy động Thối Thủy Nguyệt đao, phóng ra những đạo quang mang với một quỹ tích rất vi diệu để chỉ huy cả cuộc diện

Lúc này chỉ nghe bên trong tầng tầng lớp lớp các bóng đen đang phủ kín Minh Phi chợt truyền ra một tiếng quát lạnh lạnh: “Mễ lạp chi châu, đã phóng quang hoa!” Từ bên trong trùng trùng điệp điệp hắc ảnh, chợt nứt ra một đạo quang hoa cường liệt, rồi đạo quang hoa đó phóng thẳng lên trời, hất tung đám Hắc Vực yêu lên cao, rồi nặng nề rơi xuống đỉnh núi ở phía xa xa, phanh phanh nổ vang làm chấn động toàn thể cả sơn cốc.

Mà ở lân cận xung quanh Minh Phi khoảng hai trăm thước, tất cả Hắc Vực yêu cũng đều dừng cả lại. Trên người mỗi một con đều có một tầng bạch sương đóng cứng lại, vẻ mặt hung ác đều trở ra, thân thể của con nào con nấy cũng đều đứng im không nhúc nhích.

Hiển nhiên là bọn chúng đều bị đóng băng cả rồi!

Dạ Nguyệt nhìn cuộc diện khó tin trước mắt, nên chấn kinh vô cùng. Lúc này trong đầu chợt nghĩ đến danh tính của một người. Nàng run rẩy đưa ngón tay chỉ vào Minh Phi, ấp úng nói: “Người.....chẳng lẽ người là.....là Nghiễm Hàn cung..... Minh Phi cung chủ?!”

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Khủng Bố Vực Yêu

Minh Phi trông thấy bộ dạng kinh ngạc của Dạ Nguyệt thì trong lòng có chút đắc ý, dù sao thì “người có tên, cây có bóng”, xem ra danh tiếng của cung chủ Nghiễm Hàn cung thật là có tác dụng dọa người. Minh Phi khẽ mỉm cười, tuy nhiên, nụ cười ấy lại có chút lạnh lẽo, nhẹ giọng nói: “Không sai, ta chính là Minh Phi cung chủ! Từ nãy đến giờ ta đã nói chuyện rất khách sáo rồi đấy, giờ đây người đã biết ta là ai, chẳng lẽ còn không giao Lục Mộng Thần cho ta?”

Dạ Nguyệt lòng dạ rối bời, nàng không ngờ đối thủ trước mắt mình đây lại chính là đỉnh đỉnh đại danh Minh Phi cung chủ. Tại Tu Chân giới, có ai mà không biết thủ đoạn của Minh Phi cung chủ là lãnh khốc vô tình!?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Dạ Nguyệt trong lúc bối rối, ánh mắt của nàng chuyển từ Minh Phi sang tới bên người Lục Mộng Thần, khi thấy Lục Mộng Thần chỉ là một người bình thường, khuôn mặt thuần phác thì không biết tại sao trong lòng Dạ Nguyệt đột nhiên lại dao động mãnh liệt, đột nhiên nàng ý thức được trên thế gian này, còn có cái gì quan trọng hơn tình yêu? Còn có gì quan trọng hơn là vì người mình yêu mà sẵn sàng hy sinh thân mình? Vô số nam nhân đã gặp trước kia đối với nàng đều như mây khói, chẳng chút quan tâm, thật khó khăn lắm mới có một nam tử làm cho nàng động tâm, như vậy cũng xứng đáng để nàng hy sinh vì hắn lắm chứ.

Nhất định phải bảo vệ Mộng Thần, cho dù có phải hy sinh tính mạng thì ta cũng không tiếc! Dạ Nguyệt tại thời khắc này đã ra một quyết định ảnh hưởng đến cả đời của nàng.

Minh Phi lặng lẽ quan sát Dạ Nguyệt, phát giác ra thần tình của nàng đột nhiên khởi sắc, thì cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Dạ Nguyệt âu yếm nhìn Lục Mộng Thần với muôn vạn tình thâm, sau đó nàng ngẩng cao đầu, vẻ mặt rất kiên nghị cất tiếng: ” Minh Phi cung chủ, ta sẽ không giao Mộng Thần cho người. Đến đây đi, hãy cho ta lãnh giáo thực lực của Minh Phi cung chủ trong truyền thuyết rốt cuộc là mạnh đến cỡ nào!”

Minh Phi nộ khí hùng hùng, cười nhạt: “Nếu người đã muốn chết đến thế thì cũng đừng oán trách ta. Lại đây nào, người cứ động thủ trước, tránh để ta mang tiếng hà hiếp kẻ tiểu bối.”

Dạ Nguyệt hít một hơi thật sâu, đưa tay thủ thế, giơ cao Thối Thủy Nguyệt đao, khê niệm chú ngữ. Ánh đao chớp lóe, phảng phất nổi lên vô số quang mang nhấp nháy, Hắc Vực yêu ở phía sau cũng nhất tề hồng vang, tựa như cuồng loạn, mở to miệng như những cái chậu máu, rồi vội vàng cắn xé những thi thể đóng băng trước mặt.

Đồng thi thể đã bị đông đá cứng ngắc, nhưng hàm răng của đám Hắc Vực yêu vô cùng sắc bén, xé rách từng mảng, máu tươi văng ra, phủ khắp mặt đất. Hắc Vực yêu điên cuồng nuốt chửng đồng loại, cả sơn cốc nổi lên một cơn gió tanh mưa máu! Sau khi nuốt xong những đồng loại, cơ thể Hắc Vực yêu bắt đầu lớn dần lên gấp bội phần, cao khoảng mấy chục thước, tựa như một ngọn núi vậy, mỗi một bước chân lướt đi trên mặt đất lại phát ra những tiếng ầm ầm đình tai nhức óc.

Toàn thể sơn cốc đều bị chấn động, lá cây rơi rụng, chim muông ở trong rừng đều bị kinh hoảng mà bay tán loạn khắp nơi.

Thanh xà vươn thân hình khổng lồ của nó lên cao, Dạ Nguyệt đứng thẳng trên đầu nó, khuôn mặt của nàng tràn ngập khí tức tử vong, Thối Thủy Nguyệt đao tựa như tử thần gầm rít lên, phát ra từng đợt âm thanh sắc nhọn, hải hùng, phá không truyền tới mọi góc ngách trong cả sơn cốc.

Hơn vạn con Hắc Vực yêu, trải qua một lúc cắn nuốt hợp thể, sau đó còn lại ngoài ba ngàn con. Thể tích khổng lồ cũng không làm ảnh hưởng đến tốc độ của chúng, trái lại tốc độ đó còn tăng lên một cách chóng mặt. Từng đạo hắc ảnh giống như tia chớp, xẹt qua rất nhanh ngay sát trên mặt đất, loan đao trong tay không mang theo một tia sáng nào, khí tức vô cùng cường đại, âm thầm từ các góc độ hóc hiểm chém về phía Minh Phi.

Minh Phi thu hồi sự khinh thị vào lại trong lòng, nàng biết rõ rằng, Hắc Vực yêu sau khi trải qua hợp thể thì thực lực sẽ cường liệt đến cỡ nào, lại càng biết rõ lực công kích nghiêng trời lệch đất của bọn chúng, nên Minh Phi đã nhanh chóng rút thanh Hàn Tịch thần kiếm ra, và chém vút một đạo quang hoa sáng lòa vào không gian trước mặt. Hàn Tịch thần kiếm màu bạc trở nên to lớn hơn trước gấp bội, ngân quang tỏa ra tứ phía, rồi nó hóa thành vô số thân kiếm, được sắp xếp giăng mắc sáng ngời cả không trung.

Kiểm ảnh cực lớn hiện ra, không ngừng tỏa ra hàn khí và tạo thành một băng sơn hùng hậu, phát tán khí tức sâm nghiêm mà lạnh lẽo vô cùng.

Hắc Vực yêu sau khi trải qua hợp thể, lực chiến đấu được gia tăng rất nhiều. Dưới cái lạnh này, thân thể nhanh chóng kết xuất ra một đạo ô hắc lân giáp, hoàn toàn ngăn cản cái rét lạnh ở bên ngoài. Đối mặt với kiếm ảnh như băng sơn, Hắc Vực yêu dường như không hề sợ hãi, thể hiện uy thế hung mãnh, loan đao từ khắp nơi chếp vào kiếm ảnh.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Đòn công kích vừa rồi là của Hắc Vực yêu đánh vào kiếm sơn của Minh Phi, phát ra những tiếng nổ oanh thiên liệt địa. Có những con Hắc Vực yêu

bị Hàn Tịch thần kiếm chém cho nát bấy, có con thì bị chém đứt cánh tay, con khác thì bị chém rơi đầu. Tất cả đều bị đóng băng cách ba thước cách ba thước trước mặt nàng. Đường đường là Minh Phi cung chủ, dĩ nhiên uy lực là không thể xem thường, quả là đã đạt đến độ xuất thần nhập hóa rồi.

Dạ Nguyệt cả kinh, thầm nghĩ võ công của Minh Phi cung chủ thật là bá đạo! Nhìn thấy máu cùng hắc nhục rơi đầy đất, từ mắt Dạ Nguyệt phát ra vô số đạo tinh quang, trực tiếp bắn vào Thối Thủy Nguyệt đao.

Đình! Đình! Thối Thủy Nguyệt Đao mãnh liệt phát ra nhưng tiếng vang trong vất, lần lượt ảnh hưởng đến những thi thể la liệt đang nằm trên đất, dường như khiến chúng hồi sinh, mục tiêu không phải là Minh Phi, mà là hướng đến những con Hắc Vực yêu còn sống bên cạnh nàng, những thi thể nát bấy đó phảng phất như ẩn hiện trong mắt nàng, từng thi thể một dần dần cũng chui vào miệng của những con còn sống sót.

Còn lại hơn ngàn Hắc Vực yêu, chúng điên cuồng gặm nhấm phần thi thể của đồng loại không biểu lộ một chút cảm tình. Lúc này thân thể bọn chúng đồng loạt phát sinh biến hóa, thể tích gia tăng cực nhanh, chỉ trong chớp mắt thì đã đạt tới hơn ba mươi thước, cao lớn che phủ cả sơn cốc, miệng thì không ngừng gào rú, máu đen từ bên mép chảy xuống ròng ròng, tay cầm loan đao huy vũ thật nhanh, rồi nặng nề đạp từng bước làm rung chuyển cả đại địa mà tiến về phía trước.

Ầm ầm! Những thanh âm cực lớn đó truyền đến tai Minh Phi, khiến nàng cảm thấy vô cùng khó chịu. Nàng biết rất rõ đặc điểm của Hắc Vực yêu, chúng liên tục điên cuồng tấn công, rồi trải qua việc ăn thịt đồng loại mà không ngừng hợp thể biến dị, cuối cùng sức mạnh sẽ càng lúc càng tăng. Mặc dù vậy, Minh Phi vẫn hoàn toàn tin tưởng vào bản thân mình, bất quá nàng lại rất chán ghét máu đen nhầy nhầy bám trên người. Vì vậy liền vận khởi hộ thân chân nguyên toàn thân, rồi đánh văng những giọt máu vừa tiếp xúc vào thân thể nàng.

Trải qua một phen chém giết, tấm bạch y trắng như tuyết của Minh Phi vẫn vẹn nguyên, dung nhan tuyệt sắc thật là thanh tao thoát tục, phiêu diêu thanh thoát.

Khuôn mặt của Dạ Nguyệt vẫn không đổi sắc, huy động thanh xà mình dài mấy chục thước vươn lên cao, rồi nhẹ nhàng vung Thối Thủy Nguyệt đao, một đạo quang mang xẹt qua, Hắc Vực Yêu cũng nhất tề rống lên một tiếng, rùng mình hạ xuống rồi đột nhiên nhảy lên cao mấy trăm thước. Bọn chúng từ trên cao hạ xuống, với thân thể to lớn nên tốc độ rơi càng lúc càng nhanh, hắc sắc loan đao xuất ra vô số đạo hắc ảnh mỹ lệ, giống như dòng thủy ngân điên cuồng đánh xuống.

Bất luận là loan đao hay hơn ngàn con Hắc Vực yêu cao mấy chục thước, với một trọng lượng nặng đến mấy chục ngàn cân từ cao trên không trung nện xuống thì cỗ lực lượng đó phải cực kỳ cường hãn. Hơn nữa, trong phạm vi vài trăm thước, đều bị thân ảnh của Hắc Vực yêu bao phủ, tất cả đều đen kịt, ngay cả ánh mặt trời cũng bị che đi.

Minh Phi khẽ nheo mắt, rồi toàn lực tăng cường vận chuyển chân nguyên, toàn thân Hàn Tịch thần kiếm tỏa rực quang mang, mặc dù không có gió nhưng y phục trên người nàng vẫn tung bay phấp phật. Thì ra Minh Phi đang chuẩn bị thi triển một chiêu có uy lực rất mạnh trong Hàn Băng kiếm pháp của Nghiễm Hàn cung.

Hàn Nguyệt Toái Liệt!

Nhận thấy tiếng hô càng lúc càng lớn, bóng đen khổng lồ của Hắc Vực yêu càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn. Trong tình huống bị ngàn quân áp đảo này, Minh Phi đưa tay nâng Hàn Tịch thần kiếm lên, rồi nhắm hướng bầu trời chém tới thật mạnh, trong phút chốc, từ mũi kiếm xuất ra một vòng trắng tròn màu bạc, chiếu sáng vạn trượng. Vô số kinh khí từ bên trong bắn ra, rồi nương theo vòng trắng bạc không ngừng chuyển động.

Vầng trăng tròn hừng vĩ màu bạc va chạm với vô số Hắc Vực yêu khổng lồ, phát ra tiếng nổ âm âm, ngân nguyệt chém vào phần trên của Hắc Vực yêu làm cho rách da, hở thịt, máu tươi chảy ròng ròng. Sau đó, ngân nguyệt vẫn chưa tiêu đi, vẫn cứ vừa xoay tròn vừa bay lên cao, và nâng cả đám Hắc Vực yêu theo. Lạnh nhiệt của ngân nguyệt càng tăng trưởng thật nhanh, có rất nhiều con Hắc Vực yêu bị lạnh đến nỗi không ngừng rống to, chúng muốn mượn tiếng hét để chống lại cơn giá rét cực độ này.

Phanh! Ngân nguyệt chợt vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh nhỏ màu bạc, như những tia chớp tập kích vào cơ thể của đám Hắc Vực yêu, như ánh nắng mặt trời chiếu vào tuyết trắng, đều tan ra thành những phiến ngân quang thật nhỏ, thấm vào Hắc Vực yêu. Một trận mưa thịt và hắc huyết đổ ập xuống, thì ra đó chính là máu tươi và thân thể của Hắc Vực yêu đã bị nổ tan xác mà rơi xuống.

Cả bầu trời như nổi lên một cơn cuồng phong bạo vũ đen kịt, rồi từ trên cao có một thân hình to lớn đang âm âm rơi xuống.

Minh Phi nhẹ múa Hàn Tịch thần kiếm, nhất nhất dẫn động các thi thể tan nát ở chung quanh. Vừa rồi bóng đen còn che kín bầu trời, bây giờ đều rơi xuống mặt đất xung quanh, chất cao như núi.

Lúc này sắc mặt của Dạ Nguyệt chuyển sang trắng bệch, thất kinh tự nhủ: “Minh Phi cung chủ quả nhiên lợi hại! Hắc Vực yêu lợi hại như thế mà cũng bị đánh tan nát!” Dạ Nguyệt khe khẽ than một tiếng. Thanh xà phảng phất như cũng mang theo một loại bi tráng vô tận, rít nhẹ một tiếng, sau đó thè ra cái lưỡi thật lớn đỏ au như huyết, uốn lượn thân mình trườn tới. Dạ Nguyệt liền dụng đao, Thối Thủy Nguyệt đao điên cuồng theo lưỡi của thanh xà mà hấp huyết.

Thân hình thanh xà bắt đầu nhỏ đi, Dạ Nguyệt vội vàng rút Thối Thủy Nguyệt đao ra, hướng lên không trung vũ động, thi thể to lớn như núi của Hắc Vực yêu lại đứng lên, sống lại. Thi thể màu đen đã chẳng còn có thể

phân biệt đâu là miệng, chỉ cần có chỗ xuất huyết thì đều bắt đầu bị cắn nuốt, cùng dung hợp.

Xem ra chúng lại muốn hợp thể, Minh Phi lạnh lùng nhìn tất cả diễn biến. Trong một chu vi quanh chỗ nàng đứng khoảng năm thước, mặt đất không hề dính lấy ngay cả một giọt huyết nào.

Hô! Cả sơn cốc đột nhiên thổi lên một cơn gió lạnh, Hắc Vực yêu cuối cùng cũng hoàn tất việc hợp thể, hình thành một con cự thú cao cả trăm thước! Lại được thêm máu của thanh xà triệu dẫn, Hắc Vực yêu hoàn toàn bị dị hóa. Mặt ngoài của thân hình không lồ màu đen đã bị che kín bởi một tầng da rắn màu xanh đậm, hai cánh tay dài, giờ đây càng dài thêm với mười cái đuôi rắn, động tác không chỉ càng thêm linh hoạt, hơn nữa vô số đuôi rắn đều tùy tiện có thể đánh ra với sức mạnh kinh thiên động địa! Đôi chân trắng kiện ẩn chứa một lực lượng mãnh liệt có thể bộc phát bất cứ lúc nào. Còn cái đầu dài thật nhỏ màu đen, hai bên tả hữu là ba cái đầu rắn màu xanh đen, cái nào cũng ngoác miệng thè lưỡi, rít lên từng hồi.

Cả thân thể cao lớn tán xuất ra huyết tinh với khí thế uy mãnh, cường liệt, một loại khí thế tạo cho người ta cảm giác thật kinh khủng, lúc nào cũng sẵn sàng cắn xé đối thủ.

Con quái thú này chẳng những là vô cùng kỳ dị, mà còn cực kỳ cao lớn nữa. Hàn khí trên mặt của Minh Phi càng gia tăng, nhanh chóng nắm chặt Hàn Tịch thần kiếm trong tay, chuẩn bị thi triển một kích kinh thiên khác.....

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Xà Tỷ Quái Yêu

Hắc Vực yêu sau khi sống lại thì càng tràn trề lệ khí hung ác và không ngừng thở hồng hộc. Cái đầu dài đen đũi cùng với sáu cái đầu rắn ngoác mồm ra như những chậu máu, tiếng rắn rít nhẹ nhàng cùng với tiếng huýt sáo tràn ngập không gian đã tạo nên một cảm giác rùng rợn. Với thân thể cao lớn, Hắc Vực yêu nện từng bước ầm ầm trên mặt đất, phát ra âm thanh rung chuyển thiên địa vang vọng đến tận trời cao. Nó nhìn chăm chăm vào Minh Phi, tựa hồ như có hăng hà sa số linh hồn của Hắc Vực yêu đang oán hận nhìn nàng. Trong lần giao phong kịch liệt vừa rồi, nàng đã tiêu diệt tất cả Hắc Vực yêu, nên giờ đây, từ trên thi thể, máu và linh hồn của hàng ngàn hàng vạn con Hắc Vực yêu đã bị táng mạng đó, cộng thêm xà huyết phát ra từ Thối Thủy Nguyệt đao, đã một lần nữa tạo thành một quái vật Hắc Vực yêu mới.

Hắc Vực yêu sau lần hợp thể này thì đã trở nên rất to lớn, thân thể của nó trông giống như một tòa núi nhỏ, hoàn toàn che phủ hết cả ánh dương quang.

Hai tay của Hắc Vực yêu vụt ném ra hai thanh loan đao thật lớn với một tốc độ cực nhanh. Chỉ thấy hai thanh đao ấy xé gió bay đi với một quỹ tích kỳ lạ, đao ảnh rợp trời tạo nên những bóng đen dày đặc bay lượn trên không. Thì ra cánh tay của nó chính là đuôi rắn dài hơn mười thước, có tác dụng giống như nhuyễn tiên, mặc sức vùng vẫy ở giữa vô số đao ảnh đen kịt, trông không khác nào một con Ô Long.

Đuôi rắn phối hợp với loan đao công tới đối thủ với một khí thế như núi lở đất sập. Nhưng quả núi lở đó không phải chỉ là một quả núi bình thường, mà còn là một quả núi đao, một núi nhuyễn tiên! Nó từ trên cao sầm sập ép xuống, tạo nên một uy lực kinh thế hãi tục.

Ánh mắt Minh Phi bắn ra hàn quang lãnh khốc, bạch y lại một lần nữa tung bay phần phật. Nàng khẽ vung tay, cầm Hàn Tịch thần kiếm chém vào bóng đao ảnh dày đặc đang lao tới, chỉ thấy thanh thần kiếm phát ra quang mang chói lòa bay lượn tung hoành giữa trời. Ngay sau đó, trong phạm vi kiếm quang trùng trùng điệp điệp như những vì tinh tú nhấp nháy trên trời đêm, chợt có vô số Hàn Tịch thần kiếm trong suốt lạnh lẽo như tuyết đột nhiên xuất hiện. Tuy không phải là bản thể của Hàn Tịch thần kiếm, nhưng mỗi một kiếm ảnh lạnh lẽo này lại dường như là một thanh kiếm thật. Hết tầng này đến tầng khác, hết đợt này đến đợt nọ, lúc cao lúc thấp, trong chớp mắt đã hình thành một ngọn núi hùng vĩ như thật.

Chiêu này chính là kiếm chiêu phòng thủ xuất sắc nhất của Hàn Ngọc kiếm pháp, Thiên Lý Băng Phong.

Chỉ trong chốc lát, không gian trên đỉnh đầu Minh Phi đã xuất hiện một tòa băng sơn lạnh lẽo do ảo ảnh từ Hàn Tịch thần kiếm tạo nên. Tòa băng sơn này tỏa ra lãnh khí kinh người, nhanh chóng bốc lên cao rồi hùng hổ đánh vào Hắc Vực yêu. Hắc Vực yêu vội múa nhanh loan đao, tạo ra vô số hắc ảnh xông đến nghênh tiếp băng sơn. Oành! Oành! Đao ảnh đụng vào kiếm ảnh, dưới sức mạnh cường đại hết lần này đến lần khác đánh vào, băng sơn rốt cuộc cũng nhanh chóng bị đánh tan thành những mảnh vụn rơi xuống lả tả.

Minh Phi có hơi chút bất ngờ, nét mặt của nàng sa sầm lại, thật không ngờ con cự thú này lại uy mãnh đến thế! Nàng hít một hơi thật sâu, nhanh chóng vận chuyển hàn băng chân khí trong người, rồi chém ra vô số đường kiếm vừa mơ hồ lại vừa kỳ ảo. Ánh ngân quang do Hàn Tịch thần kiếm phóng ra chợt bay thẳng lên cao rồi rơi xuống, đánh vào phần trên của khối

băng, khiến cho nó bị tan chảy ra thành những giọt nước thật lạnh, rồi tụ lại một chỗ và tạo thành một dòng thủy lưu, chọt lại vọt lên không trung.

Chiêu thức mà Minh Phi vừa sử dụng chính là Băng Tuyết Tiêu Dung, biến băng sơn thành hàn thủy, đó chính là thủy nguyên tố chí âm chí hàn, nên khi vừa tiếp xúc với thân thể của Hắc Vực yêu thì liền bám chặt lấy nó, rồi cả hai cùng rơi xuống đất. “Oành!” Một chu vi rộng lớn trên mặt đất đã bị hai luồng lực lượng cực mạnh xoáy thủng một lỗ thật lớn có đường kính đến mấy chục thước. Nhưng điều kỳ dị nhất chính là hàn thủy vừa nhỏ vừa nhẹ vẫn bám chặt lấy trên người Hắc Vực yêu, chứ không hề rơi xuống một giọt nào.

Hàn thủy tạo thành một lớp vỏ bọc bên ngoài, còn bên trong dường như có ẩn tàng sức mạnh phong ấn cực lớn, nên giờ đây đã khiến cho Hắc Vực yêu cử động khó khăn. Dạ Nguyệt thấy vậy liền vội vàng huy động Thối Thủy Nguyệt đao, bắn ra quang mang tung tóe khắp nơi. Hắc Vực yêu tựa như được kích thích từ bên ngoài nên không ngừng gầm rống giãy dụa, tứ chi múa may loạn xạ, nhưng vô luận có làm thế nào thì cũng không thể thoát được sự bám chặt của hàn thủy.

Với nhiệt độ cực lạnh, hàn thủy đã làm cho Hắc Vực yêu bắt đầu cảm thấy máu trong người đang bị đông lại, càng lúc thân thể càng trở nên cứng nhắc không còn linh hoạt nữa.

Minh Phi nhìn Hắc Vực yêu dẫy dụa, tay cầm Hàn Tịch thần kiếm khẽ vạch lên không trung một vệt sáng, ánh sáng lướt qua nhanh như thiểm điện, soi sáng cả khuôn mặt tuyệt sắc của nàng.

Minh Phi cười lạnh, nói: “Hừ! Nhiệt độ của một chút hàn thủy này so với bắc cực còn lạnh hơn gần trăm độ, xem ngươi còn có thể trụ được bao lâu! Để ta cho ngươi một kỷ niệm, giúp ngươi chiêm nghiệm cho biết thế nào là sự lạnh lẽo của băng!” Nói xong, nàng lại vung kiếm lên, hàn khí từ vệt sáng nọ liền bắn ra nhanh như tia chớp, kèm theo một tràng tiếng nổ lụp

bụp vang lên. Hắc Vực yêu cao hơn mười thước lập tức bị đông cứng và biến thành một bức tượng băng trông vô cùng sống động.

Hắc Vực yêu vốn màu đen, nhưng khi bị đóng băng bởi ngân sắc hàn thủy, liền trở nên hết sức kỳ dị.

Dạ Nguyệt thấy vậy thì có phần cuống quýt, và bắt đầu thấy khiếp sợ trước thực lực quá ư mạnh mẽ của Minh Phi. Lúc đầu nàng cho rằng mình đã đạt gần đến cảnh giới Thám Hư kỳ, nên có lẽ sẽ đối kháng được với Minh Phi! Cho nên mới chọn cách ngạnh đấu, tức là sử dụng Thối Thủy Nguyệt đao để huy động yêu vật lợi hại, rồi dựa vào lực lượng bên ngoài để chống lại Minh Phi. Nhưng mà.....giờ đây.....Dạ Nguyệt đã không còn đường rút lui nữa rồi.

Dưới tình thế cấp bách, nàng cắt mạnh vào ngón tay, Thối Thủy Nguyệt đao nhanh chóng hấp thu máu từ ngón tay của nàng. Sau đó, nàng lại một lần nữa huy động Thối Thủy Nguyệt đao, trên thân đao giờ đây phát ra quang hoa màu đỏ sậm chiếu rọi vào Hắc Vực yêu, khiến cho nó lại bắt đầu động đậy, và theo đó là những tiếng băng vỡ rào rào không ngừng vang lên.

Oành! Một tiếng nổ thật lớn vang lên, vô số mảnh băng vỡ vụn và huyết nhục đen xì bắn ra tung tóe. Hắc Vực yêu đã bị Thối Thủy Nguyệt đao khu động, khiến cho da thịt ở bên phía ngoài tự nổ để đánh tan hàn băng bao bọc ở ngoài.

Minh Phi hơi khẽ nhíu mày, nàng nhìn thấy hắc nhục, hắc huyết, và hàng vạn mảnh băng vụn bị phá tung văng ra tứ phía, thì liền nhanh chóng vũ lộng Hàn Tịch thần kiếm để tạo ra một quả kiếm cầu trong suốt bảo vệ lấy chính mình. Dạ Nguyệt đã từng gặp chiêu thức tương tự như vậy, nên chỉ nhẹ ngậm một tiếng, Thối Thủy Nguyệt đao trong tay đột nhiên bắn ra một đạo quang mang, đó chính là nguyệt quang. Nếu ở trong vòng vây của quang mang này thì dù là huyết nhục hay là băng tuyết cũng không thể vượt qua. Dạ Nguyệt không những phải bảo vệ cho bản thân mình mà còn

phải bảo vệ cho cả Lục Mộng Thần. Lúc này hãn vẫn còn mê man, năng lực phòng ngự tất nhiên là rất yếu.

Tất cả đều trở nên yên tĩnh.

Dạ Nguyệt âu yếm khẽ liếc qua Lục Mộng Thần một cái, sau khi thấy hãn không có gì đáng lo ngại, thì ánh mắt liền nhanh chóng khôi phục lại nét lạnh lùng. Lúc này toàn trường đều bị huyết nhục rơi vung vãi phủ đầy kín mít trên đất. Xa xa, tại cái hồ lớn khi nãy đã không còn cách nào phân biệt ra được đâu là huyết nhục, dường như Hắc Vực yêu lại bắt đầu nảy sinh dị hóa. Tất cả những việc này đều nằm trong dự liệu của Dạ Nguyệt.

Đột nhiên, trong đêm đen chợt vang lên tiếng thú rống thê lương, phá tan đi sự yên tĩnh trong chốc lát của sơn cốc. Sau huyết nhục bạo phát, toàn thân của Hắc Vực yêu bị rung động kịch liệt. Tay chân phát ra những tiếng vang khác thường, đầu khớp xương thu nhỏ lại, rồi cơ thể ngưng tụ lại và hình thành một ngoại mạo khác. A! Thân thể của Hắc Vực yêu trong chốc lát đã thu nhỏ lại gấp mấy chục lần, vừa rồi nó còn cao hơn chục thước mà bây giờ chỉ còn khoảng hai thước. Mặc dù thể tích đã nhỏ đi rất nhiều, nhưng ngoại hình thì lại xảy ra biến hóa kịch liệt.

Giờ đây toàn thân của Hắc Vực yêu đen như mực, còn bên ngoài thì xuất hiện một lớp hắc sắc lân phiến, cái đầu dài ngoằn đã thu ngắn lại thành một khuôn mặt rất nhỏ hơi tròn tròn và tỏa ra hắc quang. Thì ra những đầu và đuôi rắn của Hắc Vực yêu đều đã biến mất, còn hai cánh tay của nó thì đã hoàn toàn biến thành hai con thanh xà to bằng cái miệng chén bình thường, và dài chừng ba, bốn thước. Thân rắn cũng dần dần được hình thành và sau đó, chiếc miệng to rộng của hai con rắn này chợt há ra thật lớn, thì ra ở bên trong miệng rắn không còn là lưỡi rắn nữa mà là hai thanh hắc sắc loan đao có hình dạng của ngọn sóng!

A! Minh Phi hết sức kinh ngạc, vạn vạn lần không ngờ đến, dưới sự tác động của Thối Thủy Nguyệt đao, Hắc Vực yêu lại hợp thể biến dị lần thứ

ba. Ngoại hình của nó bây giờ hoàn toàn không thể nào phân biệt được là yêu quái thuộc loại nào nữa. Hai cánh tay trường xà (1) của Hắc Vực yêu theo từng bước chân của nó mà uốn lượn di chuyển, cực kỳ linh hoạt, tuyệt đối hơn hẳn sự linh động của những cánh tay bình thường.

Dạ Nguyệt cũng hết sức ngạc nhiên, nhìn chăm chăm vào Hắc Vực yêu. Nàng không ngờ rằng sau khi máu thanh xà kết hợp với Hắc Vực yêu thì lại có thể sinh ra kỳ tích như vậy. Xem ra thân hình Hắc Vực yêu tuy đã thu nhỏ lại nhưng lực công kích hẳn là phải gia tăng rất nhiều, nhưng không biết lúc này đã có thể đánh lui Minh Phi được chưa? Dạ Nguyệt không trông cậy vào việc Hắc Vực yêu có thể đánh thắng Minh Phi, vì trong lòng nàng biết rõ, thực lực của Minh Phi đã đến tột cùng và rất đáng sợ. Trước kia phụ hoàng Dạ Thần từng nói, trong Tu Chân giới, người đứng đầu là Thiên Nhất chân nhân của Phong Thần Tông, kế đến là Hư Vân tông chủ của Liên Hoa Tự, và thứ ba là Minh Phi cung chủ của Nghiễm Hàn cung. Thật không ngờ, hôm nay nàng lại cùng với Minh Phi giao thủ với nhau. Điều này thật sự là việc mà nàng không mong xảy ra chút nào, vì Minh Phi chính là người mà ngay cả phụ hoàng nàng cũng không dám trêu vào.

Ài! Ánh mắt tràn ngập nét thâm tình của Dạ Nguyệt lại rơi trên người Lục Mộng Thần, Dạ Nguyệt có chút không đành lòng. Bỗng nhiên, trong cơn mê sảng, Lục Mộng Thần đột nhiên thét to: “Dạ Nguyệt..... Dạ Nguyệt.....nàng chạy mau, Minh Phi cung chủ sắp đuổi tới rồi!”

Dạ Nguyệt nghe Mộng Thần thốt ra lời đó trong cơn mê sảng, thì nước mắt tuôn rơi như mưa. Nàng lướt nhanh đến bên cạnh hắn, nói: “Mộng Thần, chàng quả thật đã không phụ một mối si tâm của ta đối với chàng. Vì chàng, dù ta có phải chết trong tay Minh Phi thì cũng quyết không hối, không oán!”

Lúc này Minh Phi đang vừa đề thăng Hàn Băng thần công để tạo ra khí thế khổng lồ ép về phía Hắc Vực yêu, mặt khác lại vừa liếc qua tình cảnh vừa rồi. Thấy Lục Mộng Thần hô hoán và Dạ Nguyệt rơi lệ, trong lòng

nàng đột nhiên xuất hiện một loại cảm giác day dứt vô cùng! Sống trên đời đã sáu, bảy trăm năm qua, nàng từ đầu tới cuối chỉ quanh quẩn ở trong Nghiễm Hàn cung thanh tịnh lạnh lẽo. Cho đến thời khắc này cũng vẫn chưa biết yêu là cái gì, gần đây cũng hiểu và nghe được một phần nào từ nơi Minh Nguyệt sư muội. Ngày hôm nay được tận mắt chứng kiến một yêu nữ của tà phái đã vì một nam nhân của Tu Chân chánh phái mà rơi lệ, nên nhất thời khiến cho nàng nhớ đến vị sư muội bạc phước và chuyện máu nhuộm Ma Môn.

“Ài! Chuyện đã qua rồi thì không thể thay đổi được gì nữa!” Minh Phi than thầm trong lòng. Khi ánh mắt của nàng chuyển tới trên người Lục Mộng Thần, nó vừa mang nét tức giận lại vừa có vẻ hằn học. Minh Phi quý trọng cơ thể mình, một mực thủ thân như ngọc, quả thật là không thể chịu được khi bị nam nhân nhìn lên nàng tắm rửa, lại còn len lén trộm đi.....

Đầu tiên là phải giải quyết Hắc Vực yêu, lát nữa sẽ tới Lục Mộng Thần. Vào thời khắc này, tâm tình của Minh Phi lại trở về trạng thái nguyên thủy, dù sao thì cái trò “miêu hý lão thử” kia cũng rất tốt, chỉ chơi đùa chốc lát mà cũng giúp nàng nguôi giận rất nhiều.

Hắc Vực yêu bắt đầu tấn công.

Hắc Vực yêu sau khi thu nhỏ lại, thì thân thể trở nên vô cùng lạnh lẽo, chột tả chột hữu, chột cao chột thấp, khiến người ngoài chỉ nhìn thấy từng đạo bóng đen lao đi vun vút. Hai cánh tay trường xà nhanh chóng lướt tới Minh Phi tựa như “thương long xuất hải”, một tả một hữu phân ra đánh vào hai vai của Minh Phi nhanh như tia chớp.

Minh Phi thấy vậy liền chém mạnh một kiếm về phía đôi cánh tay trường xà đó. Hắc Vực yêu vội vàng nhảy mạnh lên cao, còn đôi tay trường xà liền uốn nắn lòn lách theo một quỹ tích bất ngờ, mà xuyên qua được luồng kiếm quang, tiếp tục đánh vào vai Minh Phi. Đôi cánh tay trường xà vốn đã thập phần quý dị, nay lại đánh ra một chiêu cũng cực kỳ quý dị như

thể khiến cho Minh Phi vô cùng kinh ngạc. Nàng nhanh chóng thoái hậu, đồng thời cũng huy động Hàn Tịch thần kiếm, khiến cho thân kiếm chột trở nên to lớn hơn, và càng tỏa sáng lung linh hơn. Sau đó, từ mũi kiếm lại xuất ra một vòng trăng tròn màu bạc rộng hơn mười thước.

Lại vẫn là “Hàn Nguyệt Toái Liệt”! Đây là một chiêu thức kiếm pháp có lực công kích cực mạnh.

Đối diện với vòng trăng bạc khổng lồ ấy, bất kể là đôi tay trường xà của Hắc Vực yêu uốn lượn như thế nào cũng sẽ không thể chạy thoát được vòng trăng bạc. Chát, chát! Đôi tay trường xà đột nhiên co lại, đầu rắn chột phình to gấp mấy lần, còn miệng rắn thì ngoác rộng, rồi phun hai thanh loan đao hình sóng về phía đối thủ thật nhanh.

Hai tia hắc quang vừa nhoáng lên thì đã rạch nát không gian, xé gió bay thẳng đến nghênh tiếp vòng ngân nguyệt. Loan đao mang theo lực đạo rất cường hãn, ngạnh phá ngân nguyệt, rồi cắt nó ra thành bốn mảnh, bắn văng ra hai bên. Tiếp theo đó, Hắc Vực yêu dậm mạnh chân, toàn thân bắn mạnh về phía Minh Phi, và đôi tay trường xà lại mọc dài ra thêm, mỗi một cái miệng đều ngậm một thanh hắc sắc loan đao. Hắc Vực yêu co hai tay lại để lấy thế, rồi toàn lực đánh ra một kích thật là cường liệt

Nhìn động tác của Hắc Vực yêu như thế mà Minh Phi cũng thầm kinh hãi trong lòng. Vì đối diện với thế công nhanh tựa sấm sét ấy, nàng đã không còn đường lui nữa rồi.

Chú thích:

(1) Trường xà tý – cánh tay là một con trường xà

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Nguyệt Dao Phong Ẩn

Nét cười trên mặt Minh Phi chợt ngưng đọng, đôi ngươi đen nhánh trong suốt nhấp nháy, hai vai nàng thoáng động, rồi thân hình liền từ từ biến mất, chỉ để lại một luồng bạch sương mỏng manh. Hàn Tịch thần kiếm giờ đây càng lúc càng trở nên huyền ảo, tỏa ra tầng tầng lớp lớp hào quang trong suốt lung linh, nhẹ nhẹ lan tỏa theo làn sương trắng. Minh Phi như đang nhẹ nhàng khiêu vũ một vũ điệu ưu mỹ đến mê người, biến chốn sơn cốc âm u thành một nơi thanh nhã tú lệ. Chỉ một sát na sau đó, Hàn Tịch thần kiếm cũng biến thành vô hình, chỉ còn lại vô số hàn tinh xuất hiện giữa hư không, lập lòe lóe sáng, cực kỳ mỹ lệ.

Dạ Nguyệt nhìn thấy một bầu trời đầy những hàn tinh, làm lu mờ tất cả ánh sáng trong sơn cốc, thỉnh thoảng còn phóng ra những tia sáng lạnh lẽo, xâm nhập vào nội tâm làm cho những hồi ức tốt đẹp trong đời lần lượt tràn về, hòa cùng vũ trụ mênh mông, không gian bao la, và nhật nguyệt tinh tú..... Trong lúc tâm tình nàng vẫn còn đang si si mê mê, thì đột nhiên cảm nhận được thân thể của mình đã hoàn toàn bất động, băng khí cực lạnh đã hoàn toàn đông kết nàng.

Thanh xà cũng bị đông kết, thân thể cao lớn của nó vẫn đang dựng đứng sừng sững không nhúc nhích, giống như cây đinh sắt bị đóng chặt xuống đất. Trong lòng Dạ Nguyệt như bị lửa đốt, thân thể nàng bất động, chỉ còn đôi mắt là có thể hoạt động. Nàng cố sức nhìn xuống dưới, chợt phát hiện ra một chuyện rất kỳ quái. Dọc theo bộ bảo giáp trên người Mộng Thần, từ

nhien lại có những sợi hồng tuyến dày đặc mọc lên che chở cho hãn, khiến cho bao nhiêu hàn khí đều bị ngăn chặn ở bên ngoài.

Thấy Lục Mộng Thần có bộ bảo giáp thần kỳ như thế bảo vệ, tâm trạng của Dạ Nguyệt chợt chùng xuống, tim đập thành thịch. Lúc đầu, nàng vốn không hiểu tại sao mình lại quyết định vì bảo vệ Lục Mộng Thần mà chiến đấu. Nhưng giờ đây thì nàng càng lúc càng hiểu rõ, tính mạng của hãn thì ra còn quan trọng hơn cả tính mạng của chính mình.

Hắc Vực yêu nhanh chóng phóng ra hai thanh loan đao hình ngọn sóng, giữa không trung không ngừng xé gió “rè rè” tiến tới, mạnh mẽ xâm nhập vào không gian dày đặc những vì sao lạnh lẽo đó. Ngay khi gặp phải ngoại vật xâm lấn, hàn quang càng thêm xán lạn. Mỗi một hàn tinh bắt đầu chậm rãi di động theo một quỹ tích riêng của mình, tốc độ rất chậm, nhưng nếu nhìn vào tổng thể thì lại có vẻ rất kỳ lạ, dường như cả tinh không (1) vũ trụ đã được Minh Phi thu gọn vào trong cái sơn cốc nhỏ bé này, thật là thần kỳ.

Đây chính là một trong những chiêu kiếm kỳ lạ nhất của Hàn Băng kiếm pháp, gọi là “Hàn Tinh Đấu Chuyển.” Trong vũ trụ tinh không, mỗi một hàn tinh nhỏ bé đều có ẩn chứa âm hàn nguyên khí rất cường đại, mà Minh Phi đã chuyên luyện Hàn Băng thần công để có thể phối hợp với Hàn Tịch thần kiếm, dùng một chiêu điều động lực lượng vũ trụ tinh không, chẳng những là đã đạt được vẻ mỹ lệ mang theo cái giá rét trí mạng, mà còn mang đến cả một tinh không mê vĩ.

Theo sự di động chậm rãi của hàn tinh, cả tinh không phảng phất như có một cỗ lực lượng vô hình ngăn cản hai thanh loan đao. Đỉnh đỉnh! Bỗng nhiên từ giữa tinh không có hai hàn tinh di chuyển lệch khỏi quỹ đạo, rồi tựa như hai ngôi sao băng, chợt lóe lên và kích thẳng vào hai thanh loan đao, khiến cho chúng đồng thời rơi xuống.

Tinh không vô tận tiếp tục chậm rãi di chuyển, tuy trông tốc độ của nó rất chậm chạp, nhưng thật ra là đã có một cỗ hàn lãnh băng khí cường đại

đã xâm nhập vào Hắc Vực yêu.

Thân thể của Hắc Vực yêu đã cảm nhận được sự băng giá, cử động bắt đầu khó khăn, một tia sợ hãi hiện lên trong mắt. Nó rống to một tiếng, hai cánh tay trường xà vội co lại, toàn thân cũng nhanh chóng thu nhỏ lại như con bọ nhảy với kích cỡ bình thường. Trong lúc thân hình đang co rút, đầu rần của nó lại phóng ra hai thanh loan đao khác! Chuỗi động tác này cứ diễn ra liên tục, loan đao nối tiếp loan đao, như mưa rơi đầy trời, bằng những quỹ tích khác nhau, lách qua tinh không rộng mấy thước, bắn về phía lớp sương nhàn nhạt phía sau.

Đứng giữa vầng sương đó chính là Minh Phi.

Minh Phi cả kinh, không ngờ rằng Hắc Vực yêu không màng đến nguyên khí bị tổn thương, tự ngưng tụ thành từng thanh loan đao bén nhọn, mà công tới nàng. Xem ra, lần này nếu không thi triển sát chiêu thì thật khó để giải quyết được Hắc Vực yêu. Minh Phi đã có chủ ý, nên thân thể liền di chuyển nhẹ nhàng như sương khói, rồi đột nhiên biến mất giữa tinh không. Trong nháy mắt, cả phạm vi tinh không chợt phình to, cả một khuôn viên lên đến hơn trăm thước đều bị hãm vào trong một tinh không vũ trụ mênh mang. Kể cả Hắc Vực yêu cũng bị bao vây vào trong đó mà không hề hay biết để phòng bị.

Một luồng gió lạnh theo khe nứt thổi vào sơn cốc, tạo ra những tiếng “ù ù” vang vọng khắp nơi. Nhưng bên trong tinh không, một chút âm thanh dù nhỏ xíu cũng không có, mà chỉ có vô số vì sao lung linh và một không gian tối tăm lạnh lẽo vô cùng vô tận.

Tất cả những việc này, thoát trông thì vô cùng mỹ lệ.

Nhưng đó lại là một vẻ mỹ lệ giết người trong nháy mắt.

Tinh không lấp lánh ánh sao, vô cùng mê ly. Hắc Vực yêu ở bên trong đó, hai mắt như si ngốc, hàn lãnh nhanh chóng xuyên qua da, theo hơi thở

xâm nhập vào cơ thể, vào tim vào phổi. Hắc Vực yêu bị đóng băng mà không hề hay biết gì cả. Nhưng lần này không giống như lần trước, băng khí là từ bên trong đông kết ra, cho nên bề ngoài nhìn thì như không có gì thay đổi, chỉ giống như Hắc Vực yêu chỉ đang lẳng lặng đứng yên mà thôi.

Hô! Một trận gió lạnh thổi qua, làm tung lên một đám bụi đất, phủ kín lên vũng máu của Hắc Vực yêu rải rác trên mặt đất từ trước, toàn bộ sơn cốc đều bị bao trùm bởi một vẻ thê lương.

Mấy trăm thanh loan đao đen sì gào rít bay tới với một khí thế rất mãnh liệt. Nhưng khi vừa tiến vào bên trong tinh không thì liền bị một sức mạnh vô hình dẫn dắt làm cho tốc độ chậm đi thấy rõ, lại thêm có vô số lưu tinh chớp động, nhẹ nhàng chạm vào thân đao, khiến cho chúng đều bị đánh rơi.

Dạ Nguyệt thấy vậy thì chỉ còn biết trơ mắt ra nhìn, lòng đau như dao cắt. Nàng ngàn vạn lần vẫn không hề nghĩ tới hơn vạn con Hắc Vực yêu mà mình vất vả bồi dưỡng lại bị chết thê thảm dưới kiếm của Minh Phi. Nàng cảm thấy rất đau khổ, mất đi Hắc Vực yêu chưa là gì cả, nhưng nếu như bị mất đi ý trung nhân, thì nàng sẽ sống không bằng chết, như vậy nàng làm sao có thể chịu được?

Lá cây xào xạc dường như cũng đồng cảm với sự bi thương của Dạ Nguyệt. “Mộng Thần! Mộng Thần!” Trong lòng nàng thầm gọi tên Hắc, nàng giờ đây chỉ hy vọng hắc có thể tỉnh lại, nhìn nàng lần cuối là nàng đã mãn nguyện! Nghĩ đến đây, trong lòng nàng vô cùng đau xót, khóe mắt bất tri bất giác đã ứa ra hai giọt nước mắt trong suốt, chậm rãi lăn dài trên má.

Đau lòng không gì bằng tình yêu tan vỡ.

Bi thương không gì bằng sống mà phải biệt ly.

Bây giờ, Dạ Nguyệt còn có thể làm cái gì? Vì ý trung nhân, liệu nàng có còn khả năng chiến đấu nữa không?

Một luồng sương khói nhàn nhạt một lần nữa từ trong tinh không bay ra, trong nháy mắt đã có một bạch y nhân xuất hiện, thì ra chính là Minh Phi cung chủ. Hàn Tịch thần kiếm khe khẽ rung lên, cả một tinh không rộng lớn, tất cả đều bị thu lại vào trở lại trong kiếm. Minh Phi trải qua kinh nghiệm của trận đấu này, mặc dù so với chính tà đại chiến thì không kịch liệt bằng, nhưng trong lòng nàng vẫn tồn tại một khúc mắc nào đó, về Hắc Vực yêu ương ngành, rồi Thối Thủy Nguyệt đao có tác dụng triệu hoán yêu quái thần kỳ, quả thật không thể chôn vào đâu được.....

Nhìn Dạ Nguyệt đã bị băng khí đông kết, chỉ còn lại đôi mắt đang cố gắng nhìn Lục Mộng Thần, ánh mắt đó hiện lên sự bi thương bất lực, khiến cho lòng Minh Phi dâng lên một cảm giác khó tả. Không hiểu vì sao, nàng không hề tức giận, nhưng trái lại, khuôn mặt còn cao ngạo lạnh lùng hơn. Nàng nở một nụ cười động lòng người, rồi lên tiếng với một khẩu khí trêu chọc: “Hà hà, nữ tử vô tri, thế nào rồi, băng vào thực lực Thám Hư kỳ của người, vốn không phải là đối thủ của bốn cung, trừ phi lệnh tôn đích thân đến đây thì may ra mới có thể qua được hai chiêu của ta! Bây giờ người còn gì muốn nói thì nói nhanh lên rồi giao Lục Mộng Thần ra cho ta!”

Minh Phi vẫn tiếp tục đắc ý, lâu ngày được liệt danh vào một trong những cao thủ đệ nhất khiến nàng hình thành một tính cách tự tôn tự đại. Tất nhiên là với thực lực của nàng, có việc gì mà không làm được? Có ai mà không phục? Trong mắt Minh Phi, thực lực là một điều quan trọng, nên đối với những đối thủ cường hãn thì nàng lại càng đặc biệt chú trọng đến nó.

Bước từng bước nhẹ nhàng khoan thai, Minh Phi chậm rãi tiến gần tới mục tiêu của mình, nhưng mục tiêu không phải là Dạ Nguyệt mà là Lục Mộng Thần.

Vừa bước, nàng vừa cười nói: “Tên tiểu tử này lại nhờ có bộ chiến giáp rách nát kia mà tự động bao bọc bảo vệ cho hãn. Nếu biết trước như thế thì ta đã trói hãn lại rồi. Hừ! Trong khi chủ nhân đang mê man, mà chiến giáp

vẫn có thể hộ chủ, thật là hiếm thấy! Xem ra, nếu ta lấy được bộ chiến giáp rách nát này thì cũng thật là tốt lắm! Ha ha!”

Dạ Nguyệt nghe xong những lời ấy, trong mắt tràn ngập lửa giận, bất quá chỉ lóe lên rồi tan mất. Nàng nhìn Minh Phi càng lúc tiến đến càng gần, thì khuôn mặt của nàng dần dần đỏ bừng lên, chỉ nghe “phanh” một tiếng, toàn thân Dạ Nguyệt bắt đầu có vài điểm máu trông như huyết hoa, sau đó da tay mượt mà của nàng cũng rách toạc ra và loang lổ đầy máu.

Tiên huyết như chú!

“Thiên Ma Giải Thể đại pháp!?” Minh Phi la lên thất thanh: “Người có điên không? Chẳng lẽ muốn tự tìm đường chết?”

Trong chốc lát, gương mặt của Dạ Nguyệt đã trở nên tái nhợt, trắng bệch như một tờ giấy trắng. Nàng chậm rãi cúi đầu, đôi mắt trở nên ẩm áp, toàn thân bên dưới của nàng đã bị máu huyết từ hai cánh tay phủ lên. Nàng bất chấp tất cả, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Lục Mộng Thần, cất giọng yếu ớt nói: “Mộng Thần, thiếp đi đây, sau này chàng không cần nghĩ đến thiếp.....kiếp này..... kiếp này gặp được được chàng..... thiếp không còn gì hối hận nữa!”

Lời vừa dứt, Dạ Nguyệt liền đứng bật dậy, đôi mắt ánh lên tia nhìn bi tráng, mặc cho máu tươi từng giọt từng giọt nhỏ xuống cũng không màn tới. Tay phải nàng nắm lấy Thối Thủy Nguyệt đao, trong tiếng gió rít chậm chậm thê lương càng làm tăng thêm phần lạnh lẽo, đôi môi khẽ mấp máy, phảng phất vang lên tiếng niệm chú: “Dùng máu tươi của toàn thân ta mau mau mở ra phong ấn của Thối Thủy Nguyệt đao. Ma vương vạn năm ngủ say, xin ngài hãy bày ra thập nhị Thiên Sát đại trận, đến giúp ta tiêu diệt địch nhân, và giúp ta giải thoát cho bằng hữu.”

Minh Phi thoáng dừng lại một chút, giật mình nhìn Dạ Nguyệt, chỉ thấy toàn thân Thối Thủy Nguyệt đao bắt đầu tỏa ra hồng quang, chiếu lên

người Dạ Nguyệt. Khi vừa bị hồng quang chiếu phải, máu từ trong cơ thể của Dạ Nguyệt bắn ra càng dữ dội, rồi bị Thối Thủy Nguyệt đao điên cuồng hấp thu, khiến cho thân thể Dạ Nguyệt nhanh chóng trở nên xanh xao, gương mặt tái nhợt như một xác chết.

“Người.....người muốn làm gì?” Minh Phi chỉ vào Dạ Nguyệt, quả thật không dám tin có loại ma pháp khiến cho một tiểu cô nương xinh đẹp như hoa chỉ trong chốc lát đã thành hương tiêu ngọc vãn.

Sang sang! Thối Thủy Nguyệt đao phát ra từng trận từng trận âm thanh gào thét, thân đao màu bạc bắt đầu run lên bần bật, toàn thân đao cũng biến thành đen xì. Rồi một tiếng nổ vang lên, Thối Thủy Nguyệt đao chột nổ tung, vô số những đám mây bảy màu nhanh chóng bay ra ngoài, bao phủ lấy bốn phía, trong khoảnh khắc đã vây quanh Minh Phi.

Nhìn thấy sau khi phong ấn của Thối Thủy Nguyệt đao được mở ra, hàng ngàn hàng vạn mây bảy màu đã vây quanh Minh Phi. Dạ Nguyệt miễn cưỡng nở nụ cười, sắc mặt trắng bệch tiều tụy, nhưng vẻ mặt lại vô cùng thích thú. Phảng phất như thấy được phong ấn đã được giải khai hoàn toàn, và Minh Phi nhất định sẽ bị tiêu diệt..... Lúc này Dạ Nguyệt đã không còn khí lực để chống đỡ sức nặng của cơ thể nữa, cả người nàng liền đổ ập xuống, ngã đúng lên trên người Lục Mông Thần. Dạ Nguyệt dùng chút khí lực còn lại, dùng hết sức để ôm chặt lấy hắn, sau đó thì hoàn toàn tuyệt khí.

Hai người đồng thời ôm chặt lấy nhau.

Sống không thể đồng sanh, chết xin nguyện được cộng tử.

Vì giải tỏa phong ấn trên Thối Thủy Nguyệt đao, Dạ Nguyệt đã phải sử dụng tất cả máu trong cơ thể của mình, cuối cùng phải dùng đến tính mạng của mình để khai mở phong ấn.

Mộng Thần ơi, chàng có biết Dạ Nguyệt làm tất cả những việc này là vì ai không?

Chú thích:

(1) tinh không – bầu trời sao

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Thiên Sát Đại Trận

Minh Phi thấy Dạ Nguyệt ngã vào người Mộng Thần, hơn nữa hai tay còn ôm chặt lấy hắn, thì trong lòng tựa hồ có cảm giác không thoải mái, nhưng nàng cũng không rõ đó là cái gì. Lúc này vô số đám mây bảy màu bao vây lấy nàng càng lúc càng dày đặc, và tạo ra một cỗ áp lực trước giờ chưa từng có, khiến cho nàng có cảm giác nửa bước cũng khó mà nhấc chân.

Đây là cái gì? Minh Phi nhìn đám mây bảy màu thì có hơi chút hoảng loạn. Nàng đột nhiên nhớ tới Dạ Nguyệt vừa rồi trước khi ngã xuống có niệm chú ngữ.....chẳng lẽ, chẳng lẽ đây chính là thập nhị Thiên Sát đại trận? Chẳng lẽ Thối Thủy Nguyệt đao quả thật giống như truyền thuyết đã nói, là có phong ấn yêu ma vô cùng lợi hại sao?

Trong lúc Minh Phi còn đang tư lự thì đám mây bảy màu đột nhiên biến mất, thay vào đó là mười hai con yêu quái hình thù kỳ lạ xuất hiện, oai phong lẫm lẫm uy chấn bốn phương.

Trên người mỗi một con yêu quái đều có một bộ khôi giáp điểm lệ, đỏ, cam, vàng, xanh lá, xanh dương, lam, tím, đen, trắng, xám màu sắc đều khác nhau. Dưới sự phản xạ của ánh dương quang, chúng phát ra những ánh quang mang rất hoa mỹ. Những bộ khôi giáp ấy vừa nhẹ vừa mỏng, trông giống như hàng mấy trăm phiến mai rùa kết lại tại một chỗ, phiến nọ nối liền với phiến kia. Tuy vậy, những bộ khôi giáp này có vài chỗ bất

đồng, vai thì có thêm vài cái sừng, nơi đầu gối và khuỷu tay đều có những tấm hộ thủ.. ...nhìn chung là hết sức kỳ dị, không thể tả nổi.

Những con yêu quái này có tướng mạo hoàn toàn giống nhau, đầu ba góc to đen sẫm, đôi mắt lơ lửng, hai con ngươi đỏ au, ba cái lỗ mũi thì dài, hướng lên trên, miệng thì lại vừa thô vừa dày như miệng trâu, cổ thì ngắn nhưng đầy cơ bắp, thân thể hùng tráng, chân ngắn nhưng bàn chân lại dài. Mỗi con lại đứng trên đầu một con măng xà to lớn đen xì, hai tay đều cầm Ô Kim Bát Lãng chùy, mỗi cái to cỡ miệng giếng, tỏa ra hắc quang mang chớp lóe, vừa hoành tráng lại vừa quỷ dị.

Minh Phi từ trước tới nay chưa từng thấy qua loài yêu quái nào kỳ dị đến như thế, tựa hồ như tại Tu Chân giới chưa từng xuất hiện loại yêu quái nào mà chân đạp hắc sắc măng xà, thân mặc khôi giáp diêm lệ như vậy. Nàng nắm chặt Hàn Tịch thần kiếm, co tay thủ thế, rồi trầm giọng quát: “Các người là yêu quái lộ nào?”

“Ha ha! Hắc hắc! Chúng ta là Yêu giới Thủ Mệnh Cung Thiên Sát tướng quân, phụng mệnh Nguyệt Dao yêu vương đến đây tru sát người!” Tên thủ lĩnh của Thiên Sát yêu quái bật cười cuồng ngạo.

Minh Phi thất thanh: “Cái gì? Yêu giới? Các người đến từ Yêu giới? Là Thập Nhị Thủ Mệnh Cung Thiên Sát tướng quân?”

“Ha ha! Không sai! Người hẳn là người Tu Chân, tất nhiên không thể hiểu được chuyện của Yêu giới chúng ta. Cái chuôi của Thối Thủy Nguyệt đao này có nắm giữ Thập Nhị Thủ Mệnh Cung, nó là binh khí đặc ý của Nguyệt Dao yêu vương mà năm xưa đã bị thất lạc trong lúc hỗn chiến ở trên thiên giới. Không ngờ có một ngày, lại có một tên ngu ngốc mang nó xuống Nhân giới, hừ!”

Minh Phi thầm thất kinh, nàng đã sống mấy trăm năm, đối với Yêu giới cũng có một ít nhận thức. Thực lực của đám yêu quái tại Yêu giới thật là

cường đại đến dị thường. Giờ đây nàng nhìn Thập Nhị Thiên Sát tướng quân này, xem ra thực lực của mỗi một người trong bọn chúng quyết không thua kém Hòa Đạo kỳ. Minh Phi nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Bằng vào mấy tên yêu quái ở Yêu giới chuyên đi bắt nạt những kẻ hiền lành yếu đuối như các người mà cũng dám đến nhân gian làm loạn? Hôm nay ta sẽ cho các người biết thế nào là thực lực của bốn cung!”

Thập Nhị Thiên Sát tướng quân nghe vậy thì rất tức giận, mỗi người trong bọn họ đều có thể hô phong hoán vũ tại Yêu giới, vì vậy hôm nay làm sao có thể chịu được điều sỉ nhục như vậy? Bọn họ vốn đang ngụ tại Thủ Mệnh cung, thì Nguyệt Dao yêu vương đột nhiên cảm nhận được Thối Thủy Nguyệt đang triệu hoán tại nhân giới, vì vậy mà sai bọn họ dựa theo sự chỉ dẫn của Thối Thủy Nguyệt đang mà phát động vô thượng thần lực để đưa bọn họ tới Nhân giới.

Bởi vì Yêu giới và Nhân giới vốn không có cách nào thông với nhau, nên nếu không có Thối Thủy Nguyệt vốn là bảo vật cực phẩm tràn trề yêu khí đang ở Nhân giới, cùng với sáu loại phong ấn phối hợp triệu hoán, thì e rằng bọn họ đã không thể nào đến được Nhân giới. Tuy nhiên, thời gian mà bọn họ có thể ở lại Nhân giới cũng rất có giới hạn.

Thập Nhị Thiên Sát tướng quân giận dữ quát một tiếng, khôi giáp toàn thân liền phát ra vô số quang mang diễm lệ và chói lọi, chiếu sáng toàn thể sơn cốc, khiến cho đám dã thú trong cốc hoảng sợ bỏ chạy tứ tán. Mười hai con hắc sắc mãng xà cũng xoay tròn vây quanh Minh Phi rất nhanh, sớm phong bế đi tất cả không gian, chỉ trong chốc lát Thập Nhị Thiên sát đại trận quỷ khốc thần sầu đã được bày xong.

Yêu khí mênh mang khôn cùng nặng nề áp tới, khiến cho Minh Phi nhất thời cảm thấy không còn chút khí lực, nên thầm kinh hãi. Xem ra những con yêu quái của Yêu giới này, quả thật là không thể xem thường. Nghĩ vậy, nàng liền toàn lực gia tăng Hàn Băng thần công, rồi đánh ra một vòng băng khí mờ ảo để ngăn cản yêu khí.

Thập nhị Thiên Sát tướng quân từ trước tới nay chưa từng tới Nhân giới bao giờ, nhưng lúc này thấy được một nữ tử xinh đẹp của Tu Chân giới lại có thực lực cường đại như vậy nên không dám khinh thường. Chúng vội gia tăng uy lực của đại trận, khiến cho hai cây Ô Kim Hắc Chùy oanh kích vào nhau tạo nên những tiếng oanh oanh đinh tai nhức óc, và ở bên trong trận cũng có từng đạo từng đạo hắc sắc thiểm điện không ngừng chớp giật.

Minh Phi vận khởi Hàn Băng thần công lên đến cực hạn, tay cầm Hàn Tịch thần kiếm mà vũ động rất nhanh, từ mũi kiếm xuất ra một vầng ngân nguyệt vừa xoay tròn vừa lao đi với tốc độ cực nhanh. Vầng ngân nguyệt đó ập tới nghênh đón lấy hàng ngàn hàng vạn đạo hắc sắc thiểm điện! Xoát xoát! Ngân nguyệt xoay tròn xảo diệu tạo nên một tấm gương phản xạ hắc sắc thiểm điện và hất bay chúng bắn ngược trở về.

Bọn Thiên Sát tướng quân không hề chú ý đến những tia thiểm điện bị đánh ngược trở về, những bộ khôi giáp diễm lệ trên người chúng chợt phát ra quang mang mãnh liệt rồi nuốt chửng tất cả những tia thiểm điện kia. Còn vầng ngân nguyệt lúc này thì lại đột nhiên nổ mạnh, hóa thành vô số ngân nguyệt nhỏ, rồi đánh tới Thập Nhị Thiên Sát tựa như mưa sa bão táp.

Khôi giáp trên người bọn chúng lại lấp loáng quang mang, rồi lại nuốt chửng những vầng ngân nguyệt đang xông tới. Dường như những bộ khôi giáp đó là những cái động không đáy, dù cho bất cứ cái gì công kích tới thì cũng đều sẽ bị thu nạp vào bên trong. Minh Phi nhìn thấy thế thì thất kinh, khả năng phòng hộ của loại khôi giáp đó thật là lợi hại! Hàn Tịch thần kiếm lại biến hóa, xuất ra tinh không từ mũi kiếm, thân thể Minh Phi hóa thành một quầng sương mờ, rồi biến mất vào trong tinh không.

“Hàn Tinh Đầu Chuyển”, kiếm thuật thần kỳ mỹ lệ nhưng trí mạng.

Hàn tinh lập lòe, Thập Nhị Thiên sát đột nhiên bị vây vào trong một tinh không vô tận, nên trong lòng cả kinh. Tinh không chậm rãi di chuyển, rồi phát ra hai luồng hấp lực và hàn lãnh cực kỳ mãnh liệt, khiến cho toàn bộ

không gian đều trở nên lạnh buốt! Thập Nhị Thiên Sát cơ hồ như đồng thời cảm giác được những điều đó, chỉ trong thoáng chốc, đã có một cỗ lực lượng vô hình công kích xuyên qua khôi giáp điểm lệ của bọn chúng.

Aaaaaaa! Các Thiên Sát rống lên giận dữ, hắc xà dưới chân liền đột nhiên bay lên không trung, khó khăn lắm mới thoát ly ra được ra khỏi phạm vi của tinh không. Hai mươi bốn thanh Ô Kim Hắc Chùy múa lên điên cuồng, từng đạo chùy ảnh giăng ngang khắp trời rồi âm ầm giáng xuống. Đây chính là tầng thứ nhất của Thập Nhị Thiên Sát đại trận, Hắc Vân Áp Thành.

Mỗi một vị Thiên Sát đều trấn giữ ở một vị trí, chùy ảnh đen kịt trông giống như những đám mây mù bình thường nặng nề đè ép xuống. Sau khi chúng tiến vào tinh không, liền hóa giải đi hấp lực của tinh không, mây mù dày đặc hoàn toàn vây chặt lấy những vị tinh tú kia, và che mất đi quang mang của chúng. Minh Phi đang ở bên trong cũng cảm nhận được áp lực rất mãnh liệt. Nàng liền vùng Hàn Tịch thần kiếm lên để tăng cường lực lượng của tinh không, cùng với mây mù một lần nữa nhập vào nhau, rồi cả hai đồng thời biến mất.

Yêu khí áp bức người ở trước mặt vẫn từ từ ép tới, Minh Phi dùng thần niệm để tra xét nhưng cũng không tìm ra được nơi nào là nơi có thể đột phá. Xem ra Thập Nhị Thiên sát đại trận của Yêu giới quả thật lợi hại dị thường, có lẽ nếu hôm nay muốn phá giải trận pháp này thì e rằng cũng không có cách nào làm được.

Thập Nhị Thiên Sát nhìn thấy tinh không minh mông biến mất, và đồng thời hàn lãnh trên người cũng giảm bớt, thì liền thúc động cho hắc xà di chuyển, các Thiên Sát cũng hoán đổi vị trí, cả đại trận trong nháy mắt cũng đã chuyển hoán sang tầng thứ hai, tức Sát Khí Trùng Thiên, chùy ảnh cũng theo đó mà giăng kín đầy trời. Đột nhiên, từ mũi của bọn chúng phun ra một cỗ khí thể mãnh liệt, màu sắc giống với màu của khôi giáp. Những

luồng khí thể này chính là sát khí của Yêu giới, và cũng chính là sát khí bốn mạng của Thập Nhị Thiên Sát.

Sát khí vừa được xuất ra, Minh Phi liền lập tức cảm thấy được toàn thân giống như bị trúng độc khí, cơ thể bắt đầu run rẩy, tim đập nhanh hơn, các mạch máu cũng không còn lưu động như bình thường, hơn nữa lại càng lúc càng phình to, dường như muốn phá vỡ các mạch máu mà trào ra ngoài. Sát khí quả thật mãnh liệt! Minh Phi trong lòng thầm kinh hãi, e rằng trận chiến ngày hôm nay so với năm xưa từng tung hoành trong Nghịch Long cung cũng không hề thua kém.

Tại nhân giới cũng có sát khí, bất luận dù là chánh hay tà, một khi gặp phải sát khí thì đều nhanh chóng tránh xa. Tại sao vậy? Bởi vì sát khí với thiên địa là đồng nguyên “thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu” (1), sát khí mãnh liệt chẳng những ảnh hưởng đến thân thể của người Tu Chân mà còn ảnh hưởng đến tâm tính của họ. Có thể nói, sát khí chính là khắc tinh của người Tu Chân, mà sát khí của Yêu giới lại còn mãnh liệt và hung hãn hơn sát khí của nhân giới. May mà đây là Minh Phi cung chủ, nếu đổi lại là một người chỉ đạt tới Hòa đạo kỳ, thì e rằng đã bị sát khí này làm cho vong mạng.

Mười hai cổ sát khí đan xen vào một nơi. Trên thì lên tới tận trời, dưới thì sát mặt đất (thượng trùng thiên, hạ lung địa), trùng trùng điệp điệp vây chặt lấy Minh Phi. Nàng cảm thấy được thân thể và tâm lý bị sa sút nghiêm trọng, thật là kinh khủng. Yêu giới Thiên Sát phát ra sát khí thật lợi hại, nếu nàng không thi triển ra tuyệt chiêu thì hẳn sẽ không còn cách nào thoát ra được trận này.

Minh Phi nghĩ tới đây, thì cũng vừa vận Hàn băng chân nguyên trong người cũng vừa kết thúc một vòng chu thiên trong cơ thể. Hàn Tịch thần kiếm xuất ra hàn quang trong suốt xán lạn, thân kiếm bắt đầu khuếch đại ra. Rồi tầng tầng lớp lớp ảo ảnh của kiếm không ngừng được phóng ra, giống như sóng biển cuồn cuộn. Sắc mặt Minh Phi lạnh như băng, lộ ra hàn ý vô

tận, toàn thân bạch y bắt đầu xuất ra quang mang trắng xóa. Giờ đây, Hàn Tịch thần kiếm đã khuếch đại lên đến hơn sáu thước và bắt đầu huy động. Ảo ảnh theo thể kiếm không ngừng tỏa ra bốn phương, trong chốc lát, dường như đã biến thành hải dương bao la! Một hải dương màu trắng bạc!

Hải dương màu trắng bạc này mang theo hàn khí cường liệt, lại như đang có phong ba bão táp, hùng hùng hổ hổ từ bốn phương tám hướng lao tới, đương đầu với sát khí rực rỡ đủ màu đủ sắc đang bao vây chung quanh nàng! Chiêu này chính là chiêu thứ mười trong Hàn Băng kiếm pháp, Hàn triều bôn đăng! (2)

Ba ba! Những cơn sóng lạnh như từ biển sâu trời dậy, chúng xông tới nghênh đón lấy Yêu giới sát khí sặc sỡ và phát ra những tiếng vang rất nhỏ. Mặc dù chiêu này của Minh Phi tấn công rất mạnh mẽ nhưng gặp phải sát khí vốn là khắc tinh trời sinh, nên thể công của nàng vẫn bị cản lại như trước kia. Trong khi đó, sát khí vẫn tỏa ra quang mang đủ màu sắc, , hoàn toàn nuốt chửng những con sóng lạnh màu trắng bạc! như khai giáp trên người đám Thiên Sát

Thập Nhị Thiên sát cười hắc hắc quái dị, tay múa loạn cự chùy, nói: “Ha ha, trước mặt bốn mạng sát khí của Thiên Sát tướng quân chúng ta mà người còn muốn chống đối lại, quả thật là nằm mơ!”

Minh Phi nắm chặt Hàn Tịch thần kiếm, nàng vốn trời sinh cao ngạo, không chịu khuất phục trước bất cứ thế lực nào, nay nàng ôm kiếm đứng giữa đại trận, trông phảng phất như một gốc mai cô độc giữa trời đông giá rét, lạnh lùng nhưng đẹp đẽ vô cùng.

Sát khí bảy màu lại bốc lên, lại bắt đầu khởi động rất kịch liệt, Minh Phi lại cảm thấy được nội lực bị ngưng trệ, hô hấp trở nên khó khăn, thân thể cũng thập phần khó chịu.

Thiên sanh tướng khắc, Minh Phi cũng cảm thấy bất lực, chẳng lẽ nàng phải bỏ mạng như thế này sao?

Hết hồi 79

Chú thích:

(1) Trời đất vô tình, coi mạng người như chó rơm.

- Câu này ai muốn hiểu mời đọc Tru Tiên (QuyLai) –

(2) Hàn triều bốn đẳng - sóng lạnh trào dâng

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Yêu Hoàng Hiện Thân

Minh Phi tuyệt đối không cam lòng bị sát khí chế ngự như vậy, nàng quyết định thi triển chiêu thứ mười bảy của Hàn Băng kiếm pháp: Băng Hàn Chi Tịch. Đây là chiêu cuối cùng và cũng là chiêu có uy lực mạnh nhất của Hàn Băng kiếm pháp, hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi sắc tướng, đạt tới cảnh giới vô sắc vô tướng cực kỳ cao thâm, đã đạt tới lãnh vực tối cao cực hạn của băng giá.

Hàn Tịch thần kiếm đột nhiên trở nên trong suốt, và tỏa ra những tia sáng li ti đầy màu sắc. Ánh mắt Minh Phi trở nên nhẹ nhàng thông dong. Miệng khẽ niệm chú ngữ, Hàn Tịch thần kiếm chậm rãi bay lên giữa không trung. Thân kiếm chuyển động, trong phút chốc đã huyễn hóa thành ba mươi sáu thanh Hàn Tịch thần kiếm, rồi một cổ hàn ý như có như không từ tay Minh Phi bắn ra, chạm vào thân những thanh Hàn Tịch thần kiếm đó. “Oong, oong, oong!” Tất cả những thanh Hàn Tịch thần kiếm đều đồng loạt biến mất, và ngay sau đó Minh Phi cũng biến mất theo.

Băng Hàn chi tịch, hòa vào băng hàn tam muội, hòa vào cảnh giới vô sắc vô tướng.

Xuyên qua tầng sát khí dày đặc, Thập Nhị Thiên Sát phát hiện ra Minh Phi đã đột nhiên biến mất, nên chúng vô cùng ngạc nhiên. Thập Nhị Thiên Sát đại trận do bọn chúng đích thân khống chế vẫn vững vàng không có gì thay đổi, vậy tại sao mà Minh Phi lại có thể biến mất chứ? Các Thiên Sát

trong nhất thời bỗng cảm thấy rất rõ có một sự bất an, nên vội vàng thúc dục song chùy để phát động tầng thứ ba của đại trận: Thiên Sát Đoạt Mệnh.

Cái gì cũng không nhìn thấy, đó chính là Hàn Băng Chi Tịch. Một khoảng không gian mờ ảo cực kỳ băng giá, có dạng hình cầu càng lúc càng mở rộng ra. Thập Nhị Thiên Sát trong lúc lơ là đã bị luồng hàn ý này bao phủ hoàn toàn. Bên trong thân thể bọn chúng liền cảm nhận được một sự băng giá đến tột cùng. Trong phút chốc đã khiến cho chúng không thể cất bước, chân tay hoàn toàn bất động. “Đây là loại kiếm pháp gì?” Thập Nhị Thiên Sát kinh hãi tự hỏi trong lòng.

Bọn chúng chính mắt nhìn thấy mình bị đông cứng, nên liền phun mạnh ra một ngụm máu tươi, phát động Thiên Ma Giải Thể đại pháp. Hắc sắc măng xà được dùng làm thú cưỡi cũng bị tan chảy, máu tươi văng tung tóe. Thập Nhị Thiên Sát từ trên cao cũng ầm ầm rơi xuống đất, không chín thì mười, nhìn bộ dạng thì đều đã bị trọng thương.

Thập Nhị Thiên Sát vừa mới đến Nhân giới, vốn tưởng là có thể dựa vào sát khí để dồn Minh Phi vào chỗ chết, nhưng không thể ngờ rằng nàng có thể chống lại, và đã thi triển ra kiếm chiêu vừa thần kỳ lại vừa quỷ dị như thế. Nàng đã vô thanh vô tức đánh trúng bọn chúng, khiến cho ai nấy đều bị trọng thương.

Phụt! Từ giữa không trung chợt cũng có một vòi máu tươi bắn ra, giờ đây thân hình của Minh Phi đột nhiên hiện ra, từ không trung rơi xuống mặt đất, máu tươi dính đầy bạch y, lấm tẩm hồng như con chim đỏ quỳên khóc ra máu.

Minh Phi dựa vào chiêu Băng Hàn Chi Tịch mà hòa thân thể vào trong hàn ý vô sắc vô tướng, đối nghịch với sát khí, rồi công kích Thập Nhị Thiên Sát, mặc dù một kích thành công, nhưng bản thân nàng cũng bị sát khí đánh trúng, toàn thân bị nội thương nghiêm trọng.

Oong oong! Thanh Thối Thủy Nguyệt đao của Dạ Nguyệt đang nằm lăn dưới đất đột nhiên phát lên những tiếng kêu lanh lảnh, rồi thân đao dần dần chuyển từ màu đỏ sậm sang màu trắng. Thập Nhị Thiên Sát cả kinh kêu lên: “Không xong rồi, thời gian của chúng ta đã hết, nếu như không mau trở lại Yêu giới, thì e rằng nguyên thần sẽ bị tiêu hủy hết!”

Sát khí trên bầu trời xoay quanh, vân vũ chia ra các loại màu sắc, một lần nữa quay trở lại cơ thể của các Thiên Sát. Có sát khí bốn mạng bổ sung, bọn chúng liền cảm thấy được khôi phục một ít khí lực, thanh âm từ Thối Thủy Nguyệt đao phát ra càng lúc càng gấp như đang giục giã, các Thiên Sát không kịp hạ sát thủ với Minh Phi, tay hoảng chân loạn vội vàng hóa thành mấy tia sáng chui trở lại vào Thối Thủy Nguyệt đao.

Đình, đình! Thối Thủy Nguyệt đao phát ra một dải quang mang chói lọi, thập phần cường liệt, khiến cho Minh Phi không thể mở mắt ra được. Rồi quang mang biến mất, Thối Thủy Nguyệt đao cũng không còn nhìn thấy đâu nữa.

Minh Phi đưa tay chống Hàn Tịch thần kiếm xuống đất, rồi nặng nhọc đứng lên. Một kích kinh thiên vừa rồi, nàng cũng không nắm chắc lắm. Nếu không phải vì Thập Nhị Thiên Sát đã hết thời gian ở lại Nhân giới, chỉ sợ rằng hôm nay nàng tất phải ôm hận tại đây.

Oành, oành! Từ phía xa xa, sâu trong sơn cốc, cánh cửa cao mấy chục thước mở ra, một đạo hắc ảnh hiện ra rồi đảo mắt nhìn quanh, nói: “Người nào to gan lớn mật, dám tới phạm vi thể lực của Yêu Tông ta mà giương oai?”

Khi y nhìn thấy một thân Minh Phi cung chủ mặc bạch y ở phía xa xa thì có chút không tin vào mắt mình, thất thanh nói: “Minh Phi cung chủ? Tại sao lại đến tổng đàn Yêu Tông của ta?”

Minh Phi ngừng thần đứng nhìn, tâm lý của nàng nhất thời như rơi vào ngõ cụt, liệu có phải là người khác không? Thì ra hắc ảnh đó chính là Yêu hoàng Dạ Thần thanh danh hiển hách. Nhìn Dạ Thần, tính cách cao ngạo của Minh Phi khiến cho nàng không cúi đầu, cất giọng lạnh lùng nói: “Ta truy tung cừu địch mà đến tận đây, không ngờ Dạ Nguyệt che chở cho cừu nhân của ta, không tiếc cùng ta quyết đấu, cuối cùng lại triệu hoán Thập Nhị Thiên Sát của Yêu giới để tiêu diệt ta!”

Yêu hoàng nhìn Minh Phi một hồi, trong mắt lộ ra sự phức tạp, rồi sau đó lại chuyển ánh mắt đến bên Dạ Nguyệt. Y phát hiện nữ nhi của mình đang ngã trong vũng máu, nhưng đôi tay vẫn đang ôm chặt một thanh niên khô ngô. Yêu Hoàng vội ôm lấy Dạ Nguyệt, trong lòng thương tâm cực hạn, lệ tuôn dài từ đôi mắt già nua, lâm bẩm nói: “Nguyệt nhi, tại sao con có thể không tiếc máu huyết của mình mà đi triệu hoán Thập Nhị Thiên Sát như thế chứ? Hu hu!”

Minh Phi nhìn Dạ Thần đau khổ như thế, trong lòng nàng chợt dâng lên một nỗi thương cảm. Dù sao thì cũng là một nữ nhi xinh đẹp như hoa, như ngọc vậy mà giờ đây đã phải chịu cảnh ngọc nát hương tan. Nàng đi về phía trước vài bước, lạnh lùng nói: “Ai làm người nấy chịu, Dạ Nguyệt chết, ta cũng không tránh khỏi có liên quan. Đến đây đi, ta và người quyết đấu một phen. Nếu người có thể thắng ta, thì cái mạng này của ta sẽ giao vào tay người!”

Yêu Hoàng nghe vậy thì liên tưởng lại từ trong bi thương, buông Dạ Nguyệt ra, hắc quang chợt lóe, thì ra trong tay y đã xuất hiện một thanh trường kiếm đen sẫm. Yêu Hoàng vẫn chưa động thủ, nhìn lại Dạ Nguyệt, thân thể không ngừng run rẩy, trong lòng kích động dị thường. Mãi một lúc lâu sau, y mới thở hắt một hơi, nói với giọng đứt quãng: “Minh Phi cung chủ, người đi đi. Sau này đừng để ta gặp lại người. Nếu còn gặp lại, thì chúng ta tất sẽ phải có người sống kẻ chết!”

Minh Phi hơi ngẩn ra, trên mặt toát ra biểu tình vô cùng khó hiểu, nàng vốn không ngờ Yêu hoàng lại có thể bỏ qua cho nàng dễ dàng như vậy, quả đúng là kỳ quái. Nàng nhìn vào mắt Yêu Hoàng một lát, phát hiện ra y không phải đang nói đùa, vì vậy liền miễn cưỡng đề khởi chân nguyên, ngự kiếm mà đi. Trước khi rời khỏi, nàng còn quay đầu lại liếc nhìn Lục Mộng Thần một cái.

oooOooo

Không biết trải qua bao lâu, Lục Mộng Thần khó khăn chuyển mình, trần chiến ở bên trong sơn cốc diễn ra kinh thiên động địa thì hắc đều hoàn toàn không biết. Vừa mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt hắn là một cái sơn động đen thui, bên cạnh hắn có một bóng hắc ảnh hết sức khôi ngô hùng vĩ và rất uy nghiêm.

“Ta.....ta đang ở đâu đây? Người là ai?”

Hắc ảnh khẽ xoay người, thì ra y là một người trung niên, hai mắt đỏ bừng, trên mặt tràn ngập vẻ đau thương. Y chính là Yêu hoàng.

“Nơi này chính là cung điện ngầm của Yêu Tông chúng ta. Ta là Dạ Thần, tiểu bằng hữu, người tên gì? Có quan hệ thế nào với ái nữ Dạ Nguyệt của ta?”

“Dạ Nguyệt?” Lục Mộng Thần như là vừa tỉnh lại sau hàng thế kỷ, chuyện cũ như mây khói vụt bay ngang qua mắt.

“Ta tên là Lục Mộng Thần.....năm năm trước có gặp qua Dạ Nguyệt.”

“Vậy tại sao người lại kết thù với Minh Phi cung chủ của Nghiễm Hàn cung?” Yêu Hoàng bức hỏi.

“Cái.....này.. ...à, một lời thật khó nói hết.....” Lục Mộng Thần không muốn nói ra là do hắn nhìn Minh Phi tắm, vì vậy hắn liền thay đổi đề

tài, nhìn bốn phía rồi hỏi: “Ừa, tiền bối, Dạ Nguyệt ở đâu thế?”

Yêu hoàng nghe vậy thì nét mặt bỗng nhiên trở nên cực kỳ bi thương, từ khóe mắt lại tuôn ra đôi dòng lệ, đôi vai run rẩy, khẽ nói: “Dạ Nguyệt..... Dạ Nguyệt vì bảo vệ người, đã không ngại ác chiến với Minh Phi, cuối cùng cũng không tiếc thân mình, dùng huyết tươi của bản thân để mở ra phong ấn của Thối Thủy Nguyệt đao..... vì vậy nên mới chết!”

“Oành!” Lục Mộng Thần vừa nghe lời này thì đã như bị sét đánh ngang tai, đầu óc chột trở nên trống rỗng. Trong chốc lát, nhiệt lệ tuôn trào, ấp úng nói: “Dạ Nguyệt.. ...tại sao? Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao lại hy sinh tính mạng vì ta chứ? Ngày đó từ biệt.....vậy mà hôm nay.... ...hôm nay đã thành vĩnh biệt!” Lục Mộng Thần nói xong lời cuối thì nước mắt cũng tuôn ướt cả y phục, thân thể run rẩy kịch liệt, vạn phần bi thương.

Lần đầu tiên gặp nhau, Dạ Nguyệt đã lưu lại cho hắn một cái huy hiệu hình rắn, sau đó liền nhẹ nhàng ra đi. Đến lần thứ hai, hắn thân bị trọng thương, vừa mới nhìn thấy Dạ Nguyệt, ngay cả lời muốn nói cũng chưa kịp nói thì đã bị mê man bất tỉnh. Thật không ngờ khi hắn tỉnh lại thì Dạ Nguyệt đã ra đi vĩnh viễn.

Dạ Nguyệt, tại sao duyên phận giữa chúng ta lại ngắn ngủi như thế này?

Tại sao chúng ta chỉ gần nhau trong chốc lát mà đã phải vĩnh viễn rời xa?

Nước mắt không cách nào ngừng rơi, Lục Mộng Thần đã hoàn toàn chìm vào bi thương vì mất đi Dạ Nguyệt.

Yêu Hoàng chứng kiến Lục Mộng Thần thương tâm như thế, chỉ lén thở dài, y vốn định hỏi tội hắn, nhưng nhìn thấy hắn thương tâm như vậy thì cũng hiểu rõ vì sao nữ nhi lại bảo vệ hắn. Đột nhiên nhớ đến chuyện cũ trước kia, chẳng phải chính mình cũng đã từng có một hoàn cảnh như vậy sao? Cũng đã từng có một đoạn tình cảm thương tâm?

“Đến đây, theo ta đến ngắm di thể của Nguyệt nhi.....” Yêu Hoàng thở dài, buồn bã nói.

Lục Mộng Thần vội đi theo Yêu Hoàng, xuyên qua hết sơn động này đến sơn động khác, đi đến nơi sâu nhất trong cung điện ngầm. Dạ Nguyệt đang nằm yên trong một ao nước trong veo. Dòng nước chảy chậm rãi như sợi tơ xanh từ tốn nhẹ nhàng bao bọc lấy nàng. Khuôn mặt của Dạ Nguyệt tái nhợt, nhưng ánh mắt hết sức an tường, trông giống như đang mơ một giấc mơ ngọt ngào. Khi Lục Mộng Thần di chuyển ánh mắt đến những vết thương sâu hoắm đầm máu chi chít trên người Dạ Nguyệt, hắn lại không khống chế được tình cảm của mình, nhào tới bên cạnh ao mà khóc rống lên.

Yêu Hoàng không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng ở một bên.

“Tiền bối, Dạ Nguyệt.....chẳng lẽ thật sự không còn cách cứu sao?” Lục Mộng Thần ngừng khóc, rồi cất tiếng hỏi Yêu Hoàng.

“Ài.....khó lắm! Trừ phi có thể tìm được Thanh Long, một trong tứ đại thánh thú trong truyền thuyết. Chỉ cần dùng máu của nó thì sẽ có thể cứu được Dạ Nguyệt. Tuy nhiên, đã mấy ngàn năm nay vẫn chưa ai thấy Thanh Long xuất hiện, và cũng không ai biết phải tìm nó ở đâu, hoặc dù có biết thì bằng vào thực lực của chúng ta cũng không có cách nào bắt được nó.”

“A! Huyết của Thanh Long?!” Lục Mộng Thần thề thào, ánh mắt chợt trở nên kiên nghị dị thường, nói: “Tiền bối, ta xin lập thệ trước trời đất, ta nhất định sẽ tìm được huyết Thanh Long để cứu sống Dạ Nguyệt!”

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Bất Tử Bí Tàng

Sau khi Yêu hoàng nghe Lục Mộng Thần nói xong, thì khuôn mặt trở nên thập phần hung hãn, rồi chợt phóng ra một cổ hắc khí mờ mịt, vô thanh vô tức bao phủ lên Lục Mộng Thần, ép cho hắn không còn cách nào nhúc nhích nữa. Yêu hoàng buông thõng hai tay và đánh ra một trảo, từ trong hư không liền xuất hiện một cổ lực lượng vô hình, ào ào cuộn hắn lên và treo lơ lửng giữa không trung.

Lục Mộng Thần kinh hãi thầm tự hỏi, tại sao Yêu hoàng lại đột nhiên trở mặt và muốn gia hại hắn như vậy?

Quả thật không hổ là một vị tông chủ của Yêu Tông, thực lực của Dạ Thần cường hãn đến như thế thì e rằng cả Minh Phi cũng khó có thể phân bì cao thấp với y. Toàn thân Lục Mộng Thần bị trói chặt, không làm sao nhúc nhích được, và hắn cũng đã bắt đầu cảm thấy máu không lưu thông được nữa.

Bỗng nhiên hồng quang lấp lánh tỏa sáng toàn thể sơn động, phảng phất như ánh sáng mặt trời mọc. Tiên diễm quang mang chói mắt của Thần Nhật chiến giáp lại hiện ra cùng với vô số hồng tuyến, trông Lục Mộng Thần tựa như có thêm vô số cánh tay không ngừng xoay tròn và di động lên xuống trong hư không, đánh thẳng vào lực công kích của Yêu hoàng.

Thần Nhật chiến giáp thật không hổ là bảo vật tùy thân của Thần Nhật Thiên Quân năm xưa, Yêu hoàng chỉ cảm thấy bao nhiêu lực công kích của

mình mừng tượng như đã chìm vào đại dương, tất cả đều hoàn toàn biến mất vô tông vô tích.

“Ha ha ha ha!” Yêu hoàng bật lên một tràng cuồng tiếu, rút hai tay lại và thu hồi tất cả lực đạo, y nhìn chăm chăm Lục Mộng Thần, cao giọng nói: “Quả thật là anh hùng xuất thiếu niên, có thể ngăn trở được chiêu này của ta, quả là hiếm thấy! Lục Mộng Thần, ngươi là đệ tử của môn phái nào trong thất phái?”

Lục Mộng Thần nhất thời toàn thân rã rời, rơi huych xuống đất, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào thích ứng được với sự biến hóa thất thường của Yêu hoàng, nên lắp bắp nói: “Ta.. ...ta là đệ tử của Phong Thần Tông!”

Yêu hoàng hừ lạnh một tiếng: “Đệ tử Phong Thần tông xem ra cũng chưa đến nỗi lười biếng, vì vậy mà cũng chưa hề làm nhục đến thanh danh của Thiên Nhất chân nhân!”

Lục Mộng Thần nghe vậy thì sợ đến nỗi không dám nói lời nào.

Cuộc đàm luận vừa chuyển biến, thanh âm của Yêu hoàng trở nên rất bình tĩnh, hần ngưng thần nhìn Lục Mộng Thần cả nửa ngày, thở dài một tiếng nói: “Mộng Thần! Vừa rồi không làm ngươi sợ chứ? Chẳng qua ta chỉ muốn thử xem đạo hạnh của ngươi thế nào thôi. Ta muốn xem nam nhân mà Nguyệt nhi của ta liều chết bảo vệ, rốt cuộc là có cái gì hay ho! Đồng thời ta cũng muốn biết, bằng vào năng lực của ngươi thì không biết có thể tìm được Thanh Long trong truyền thuyết hay không.”

Lục Mộng Thần ngẩn người ra, thì ra hành động vừa rồi của Yêu hoàng là có thâm ý như thế.

Hắn quay đầu nhìn lại Dạ Nguyệt với ánh mắt đầy thâm tình một lần nữa, rồi đưa tay lau nước mắt trên mặt, kiên định nói: “Xin tiên bối hãy yên tâm, đời này của ta nếu không tìm được Thanh Long thì cũng không còn

mặt mũi nào mà làm đệ tử Phong Thần Tông nữa. Xin tiền bối cứ tin tưởng ta, dù có khó khăn thế nào, hoặc là có bao gian khổ, ta nhất quyết sẽ làm được!”

Yêu hoàng hài lòng gật đầu.

Từ biệt Yêu hoàng, Lục Mộng Thần ngự kiếm phi hành suốt mấy trăm dặm mà không hề phân biệt phương hướng. Hắn cũng không biết Thanh Long ở chốn nào, hoàn toàn chỉ dựa vào cảm giác mà cầm đầu cầm cổ bay đi, giờ đây có chút mệt mỏi, liền ngự kiếm hướng vào sơn lâm phi xuống, kiếm quả rừng để dành cơn đói.

Trong lúc hạ xuống, Lục Mộng Thần đột nhiên nghe được có tiếng kinh hô của nữ tử, và sau đó lại nghe thấy một trận cười dâm dăng. Chuyện gì đang xảy ra thế? Lục Mộng Thần lướt qua không trung, đồng thời vận khởi mục lực, tìm kỹ ở bên dưới.

Mười mấy tên đại hán đường như là võ lâm nhân sĩ, đang vây bắt một cô nương, bọn chúng vừa cười phóng dăng, vừa động thủ trên y phục của nàng. Mà nữ tử này, nhìn niên kỷ thì có lẽ là mười tám, mười chín tuổi, xinh đẹp như hoa như ngọc, da thịt trắng mịn như tuyết, quả đúng là một tiểu mỹ nhân. Bên cạnh còn có một thanh niên nam tử mi thanh mục tú đang bị treo ngược trên cao, người này không ngớt mở miệng mắng lớn, xem dung mạo thì gã đúng là ca ca của vị cô nương kia.

Dưới hành vi khả ố của một đám sắc lang, y phục trên người vị tiểu cô nương kia càng lúc càng ít dần, bạch nhũ đầy đặn nhô ra, khiến nàng sợ đến nỗi kêu oa oa loạn cả lên, còn đám đại hán kia thì vẫn lớn tiếng cười dâm dăng, đưa tay chuẩn bị sờ lên ngọc nhũ mỹ miều kia.

Đột nhiên trong lúc đó, chợt có hàng vạn đạo kim quang lóe lên, mười tên đại hán cũng không kịp kêu một tiếng thì đã biến thành mấy cái xác không hồn, cả thi thể cũng bị đánh bay đi tứ tán. A! Tiểu cô nương cùng

với thanh niên kia bị dị biến dọa cho chết khiếp. Họ thật không dám tưởng tượng, trong chốn võ lâm hiện nay, sao lại có người chỉ dùng một chiêu mà đã giết sạch đám hộ pháp và chương giáo của Bích Huyết giáo chứ.

Hai huynh đệ nọ còn chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy một vàng vân vụ chậm rãi từ không trung hạ xuống còn cách mặt đất ba thước, từ bên trong vân vụ chột truyền ra một thanh âm lạnh lùng: “Hừ, ta hận nhất là nam nhân khi dễ nữ tử, mấy tên bại hoại các ngươi hôm nay phải chịu trừng phạt!” Người vừa lên tiếng chính là Lục Mộng Thần, hắn dùng Vân Vụ kiếm hóa thành một vàng vân vụ vây quanh thân thể để che đi hình dáng của mình.

Khi hắn ở giữa không trung chứng kiến một đám sắc lang đang khi dễ một nữ tử, nhất thời hỏa khí dâng cao, hắn đã gặp qua vô số mỹ nữ, trừ Minh Phi ra, không ai là không quan ái đến mình, nhất là Thanh Dao cùng Dạ Nguyệt, vì cứu mình mà đã hiến ra cả tính mạng quý giá. Cho nên, trong mắt Lục Mộng Thần, mỹ nữ có một địa vị rất cao.

Mười mấy tên cao thủ Bích Huyết giáo thật đáng thương, đến ngay cả dung mạo của địch nhân cũng chưa kịp nhìn thấy rõ, thì đã cùng nhau đi xuống hoàng tuyền.

“Thần tiên, xin cứu mạng!” Thanh niên nam tử rất hưng phấn, nhìn bạch vụ lơ lửng trên không thì tưởng đã gặp được thần tiên trong truyền thuyết.

Lục Mộng Thần nhẹ khẩy ngón tay, một tia chân nguyên liền được bắn ra, cắt đứt sợi dây trói hai người, đồng thời giải khai huyết đạo luân cho họ. Lục Mộng Thần mặc dù không biết thủ pháp điểm huyết trong võ lâm, nhưng Tinh Tiên thần công do hắn bắn ra, cũng như là vô thượng chân khí của đạo gia, nên đã dễ dàng giải huyết cho họ.

Đông đông! Hai người chạy đến phía trước Lục Mộng Thần, vừa quỳ xuống, vừa cuống quýt hô to: “Lam Phong, Lam Mỹ đa tạ ân cứu mạng của

thần tiên!”

Lục Mộng Thần nhìn hai người khích động như thế, lại còn tưởng mình là thần tiên, thì rất hí hửng, ráng cổ nén không phát ra tiếng cười đến nổi mặt đỏ bừng, cũng may có vân vụ che khuất thị tuyến nên hai người ở dưới không thấy rõ lắm.

“Á, à! Mau mau đứng lên! các người và bọn chúng có ân oán gì, tại sao bọn chúng lại đối đãi ác độc với các người như thế?” Lục Mộng Thần hỏi.

Hai người ngẩng đầu lên, nhưng thân vẫn quỳ trên đất. Thanh niên tên Lam Phong vội móc từ trong người ra một miếng ngọc bội màu xanh, giận dữ đáp: “Chúng tôi vốn là người của Lam gia, một trong võ lâm tứ đại gia tộc. Lam gia chúng tôi có một khối thần mật ngọc bội đời đời tổ truyền, nghe đồn bên trong nó có ẩn giấu địa đồ của Bất Tử Bí Tàng, chỉ cần có thể phá được ngọc bội mà lấy địa đồ, thì sau khi tìm được Bất Tử Bí Tàng tất có thể đạt được trường sinh bất lão, bạch nhật phi thăng mà trở thành thần tiên. Đáng tiếc, đã mấy ngàn năm qua, gia tộc chúng tôi vẫn chưa ai có thể phá giải được bí mật trong đó. Thật không ngờ, chuyện bí mật trong nhà bị kẻ gian tiết lộ ra ngoài, khiến cho Lam gia gặp phải tai họa diệt môn. Chỉ có ta và xá muội đào thoát được, nhưng khi tới dưới chân Thần Tú sơn này thì đã bị đuổi kịp. Bọn chúng có ý đồ làm nhục xá muội, sau đó sẽ giết người đoạt bảo.”

Sau khi Lam Phong thuật xong, trong lòng tuy rất tức giận, nhưng ở trước mặt thần tiên, gã không dám phát tiết, chỉ cố gắng kiềm chế bản thân.

Bạch vụ vẫn bất động.

Im lặng một lúc lâu, Lam My là nữ nhân nên trời sinh mẫn cảm, nàng chợt ý thức được điều gì đó, liền vội vàng lấy hai tay che ngực, mặt đỏ bừng lên.

Thì ra sau khi khâu đầu xong, lúc nàng ngẩng lên cao, vừa lúc đôi nhũ phong trắng nõn đầy đặn cũng lộ ra ngoài, trông tựa như hai chú tiểu bạch thỏ. Lại thêm việc nàng bị sợ đến toàn thân run rẩy, nên hai quả tuyết lê ấy được nhuộm hồng, khiến chúng càng tăng thêm vẻ mê hồn chết người. Và lại, bản thân Lam My vốn đã rất xinh đẹp, bẩm sinh có một loại khí chất kiêu my rất quyến rũ, nên khi Lục Mộng Thần vừa nhìn thấy hết tất cả mỹ cảnh tuyệt vời này, nhất thời tham lam nguyên tố trong lòng đại phát, hai mắt của hắn lấp lánh hồng quang, vội nhìn chăm chăm không chớp mắt, toàn thân cứng đờ không chút động đậy.

Lúc này Lam My chợt đứng lên, chạy về phía đám thi thể của địch nhân, lấy một khúc vải quấn ngang trước ngực, sau đó mới trở lại quỳ gối trước luồng bạch vụ, cất giọng run rẩy thưa: “Tiểu nữ Lam My có chỗ bất kính, xin thần tiên tha thứ!”

Lục Mộng Thần nghe xong lời ấy, chợt tỉnh lại từ cơn mê muội, hắn ý thức được mình lại bị tham lam nguyên tố khống chế, thì lại ảo não không thôi. Hắn ngẫm vận Đại Viên Mãn tâm pháp lĩnh ngộ từ Liên Hoa Tự, chỉ một sát na sau đó liền cảm thấy linh đài sáng suốt ngay. Lúc này mới nhìn xuống hai người đáng thương kia, Lục Mộng Thần không nhịn được ân cần hỏi: “Các người đã không có nhà để về, vậy bước tiếp theo có tính toán gì không?”

Hai người đều lắc đầu, trên mặt đều lộ vẻ thê lương. Tình cảnh phụ mẫu và thân nhân bị chết thảm lại hiện ra trước mắt, khiến họ đau đớn không thôi.

Lục Mộng Thần suy nghĩ một chút, rồi nói: “Thế này đi, các người hãy đến Kiếm Thần sơn trang để nương nhờ Bất Bại kiếm thần Dương Liễu Tùng. Ta sẽ cho các người hai món vật, chỉ cần giao chúng cho ông ta, tất ông ta sẽ đối đãi tốt với các người. Thậm chí, nếu các người nguyện ý, ta còn có thể xin ông ta thu nhận các người làm đồ đệ nữa. Các người thấy sao?”

Đến Kiếm Thần sơn trang đỉnh đỉnh đại danh để nương nhờ ư? Bái Kiếm Thần làm sư ư? Chuyện này quả thật là dù có mơ cũng không dám nghĩ tới.

Lam Phong và Lam My mừng rỡ vô cùng, cả hai huynh muội vội cuống quýt dập đầu tạ ơn.

Sau đó, Lục Mộng Thần khẽ khua tay một cái, chợt có một tấm trúc giản xuất hiện trong lòng bàn tay, rồi hẩn thềm vận chân nguyên, đem khẩu quyết của Tinh Tiên thần công rót vào trong, đồng thời cũng nhả vào đó cho nhạc phụ Dương Liễu Tùng, nói mình và Thanh Dao vẫn được mạnh khỏe, nhưng vì sự vụ trong phái bề bộn mà không thể quay lại Kiếm Thần sơn trang, nên đặc biệt dâng lên vô thượng pháp môn của Phong Thần Tông, hy vọng nhạc phụ tu tập thật tốt.

Ở đây Lục Mộng Thần đã buộc phải nói dối, hẩn không dám nói rõ chân tướng cho Dương Liễu Tùng biết vì sợ ba trăm năm sau ông ta sẽ quy thiên mà không có cách nào gặp lại nữa, cho nên hẩn mới đặc biệt truyền lại Tinh Tiên thần công cho nhạc phụ, hy vọng ông ta sẽ có một ngày đột phá Kim Đan kỳ, và đạt tới cảnh giới trường sinh bất lão của người Tu Chân.

Lục Mộng Thần giao trúc giản cho Lam Phong, rồi thừa dịp quét mắt sơ qua tấm ngọc bội ở trong tay Lam Phong, phảng phất như gặp phải lực hấp dẫn, khiến cho chân nguyên trong cơ thể hẩn xao động mạnh. “Nhìn có vẻ như đây không phải phàm vật bình thường của võ lâm, khẳng định là dị bảo của Tu Chân giới!” Lục Mộng Thần thầm nhủ trong lòng.

“Thần tiên, ngài đối với chúng tôi có đại ân đại đức mà chúng ta không có gì hồi báo. Miếng ngọc bội tổ truyền này đã được lưu giữ suốt mấy ngàn năm, toàn thể gia tộc chúng tôi vẫn không tìm ra được bí mật của nó, trái lại mà còn dẫn đến cái họa diệt môn, suy cho cùng thì chúng tôi vốn không nên giữ món bảo vật này. Giờ đây chúng tôi xin dâng món bảo vật này lên

cho ngài, xin ngài thương tình mà thu nạp cho!” Lam Phong nói xong thì đã nâng ngọc bội lên, dáng vẻ rất chân thành.

Lục Mộng Thần thấy vậy thì vô cùng cao hứng, cũng không khách khí gì, liền lên tiếng đáp ứng rồi mới thu ngọc bội thu vào trong tay.

Sau khi có được ngọc bội, trong lòng Lục Mộng Thần rất cao hứng, liền nói: “Hai người các người không nên cử động, vì để giúp các người có thể thuận lợi đến được Kiếm Thần sơn trang mà không sợ kẻ khác ám toán, ta sẽ giúp các người thay da đổi cốt, mau chóng tăng tiến công lực.” Hắn nói xong thì nâng hai người lên không trung, duỗi hai tay ra, rồi vận khởi Tinh Tiên thần công trợ giúp cho hai người gia tăng công lực.

Lúc này Lục Mộng Thần đã đạt tới Hòa Đạo kỳ, nên việc giúp hai đệ tử bình thường của võ lâm được thay da đổi cốt thì rất dễ dàng, chỉ trong chốc lát, trên người Lam Phong và Lam My liền toát ra từng đạo từng đạo bạch khí, tất cả đại tiểu chu thiên trong cơ thể toàn bộ đều được đả thông. Lục Mộng Thần chỉ tốn một chút công phu mà đã giúp cho huynh muội bọn họ được liệt vào hàng võ lâm cao thủ.

Sau khi công việc thay da đổi cốt hoàn tất, Lam Phong và Lam My chậm rãi mở mắt ra, nhãn tình lộ ra vô hạn kích động và cảm kích. Bọn họ không thể ngờ rằng, thế gian này quả thật là có cao nhân xuất hiện, cho dù người ở trước mắt họ đây không phải thần tiên, thì cũng là một nhân vật lợi hại gần như thần tiên rồi!

“Các người đi đi!” Lục Mộng Thần thấy họ đã mở mắt bèn lên tiếng thúc giục.

Lam Phong và Lam My vẫn quyến luyến không muốn rời, nhưng rốt cuộc vẫn phải chia tay với Lục Mộng Thần, rồi đi về hướng của Kiếm Thần sơn trang.

Lục Mộg Thần thu hồi chân nguyên toàn thân, lộ ra chân diện mục. Hắ ngồi xuống một hòn đá bên đầm, rồi bắt đầu cẩn thận quan sát ngọc bội.

Thông qua thần thức chú nhập, Lục Mộg Thần đột nhiên phát hiện, bên trong ngọc bộ cũng có bảy trận pháp nho nhỏ. Mặc dù hắ không tinh thông trận pháp, nhưng dù sao thì cũng đã đạt đến Hòa Đạo kỳ, nên việc phá trừ bảy trận pháp này cũng không khó lắm. Vì vậy, hắ liền vận khởi Tinh Tiên thần công, phát ra một cỗ thần niệm cường đại công thẳng vào những trận pháp ẩn tàng ở bên trong ngọc bội.

Thần công xông thẳng một mạch vào trong, phá một lượt bảy tòa trận pháp.

Ba! Ngọc bội bắn ra một đạo thanh quang trong suốt, xạ trúng vào thần niệm của hắ.

Oành! Lục Mộg Thần chỉ cảm thấy đại não bị chấn động mạnh, rồi lập tức có một hình vẽ hiện ra trong đầu hắ nhanh như tia chớp!

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Lăng Phong Thiên Cung

Tùng đột lưu quang sáng ngời lóe lên, rực rỡ chói mắt, rồi một tòa cung điện màu trắng cực kỳ to lớn dần dần hiện ra. Cửa điện màu trắng bạc, ở bên trên là một hàng chữ màu vàng kim to lớn, tỏa ánh sáng lung linh: “Lăng Phong Thiên Cung.” Ngay lúc Lục Mộng Thần vừa thấy rõ tòa cung điện, đột nhiên cả khung cảnh trước mặt liền phát sinh biến hóa, tất cả cung điện trong khoảnh khắc chợt thu nhỏ lại, rồi chậm rãi biến mất vào trong đỉnh núi hình tròn. Khung cảnh tiếp tục biến hóa, bên cạnh ngọn núi này lại xuất hiện bốn đỉnh núi nhỏ vây quanh nó.

Phanh! Một tiếng nổ nhỏ vang lên, khiến cho sự liên lạc giữa thần niệm và ngọc bội đột nhiên đứt đoạn, Lục Mộng Thần cũng tỉnh táo lại một chút.

“Lăng Phong thiên cung? Đó là địa phương nào?” Lục Mộng Thần giật mình, tòa cung điện bạch sắc vừa rồi rất hiếm thấy ở nhân gian, vân vụ phủ mờ, tràn ngập linh khí. “Chẳng lẽ Bất Tử Bí Tàng được cất giấu ở trong Lăng Phong thiên cung? Nhất định là như vậy rồi!” Lục Mộng Thần khẳng định ý nghĩ của mình.

Lục Mộng Thần ngự kiếm bốc lên cao, hắn vô tình nhìn xuống phía dưới, điều khiến cho hắn vừa mừng vừa sợ chính là hình thể của Thần Tú sơn này, toàn thể sơn mạch nơi đây cùng với khung cảnh vừa xuất hiện từ ngọc bội đều hoàn toàn trùng khớp nhau, nó cũng có một ngọn chủ phong cao cao đứng giữa và bốn ngọn núi nhỏ vây xung quanh.

Phát hiện này đã khiến cho Lục Mộng Thần vô cùng hoan hỷ, hần bay nhanh đến đỉnh của ngọn chủ phong. Đỉnh ngọn chủ phong của Thần Tú sơn có phong cảnh rất yên tĩnh, có hao hao giống với ngọn Kính Thai phong của Phong Thần Tông. Ở chính giữa có một cái đầm nhỏ, nước trong đầm màu xanh lục, khiến người ta không tài nào nhìn thấy được đáy của nó.

Vòng vo quanh đầm nước một lúc, Lục Mộng Thần đột nhiên nhảy phốc vào trong đầm. Hần dựa vào cảm giác nhạy bén của mình, mà cảm giác được trong đầm nước hần là có chứa huyền cơ, hơn nữa, lại rất có thể sẽ tìm được bí mật nào đó để tiến vào cửa Lăng Phong thiên cung. Vì vậy, giờ đây hần vận khởi chân nguyên để hộ thể, khiến cho nước đầm không thể tiếp cận hần, sau đó thì mới bơi tới đáy đầm. Đột nhiên Lục Mộng Thần phát hiện ở trên một khối cự thạch dưới đáy đầm có một lỗ nhỏ, trông rất giống với hình dáng của ngọc bội.

Hần lập tức đem miếng ngọc bội đặt vào trong cái lỗ nhỏ, rồi từ nơi đó chợt bắn ra một đạo bạch quang, và tiếp theo là toàn thể đầm nước nổ vang mấy tiếng oành oành, cả nước đầm cũng cuồn cuộn xoáy tròn không ngừng. Trong lúc Lục Mộng Thần còn đang kinh ngạc, thì một cỗ lực lượng mãnh liệt đột nhiên tập kích tới, khiến hần chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại rồi ngã lặn ra bất tỉnh.

Giữa đáy đầm đột nhiên hé ra một miệng hố khổng lồ, hút trọn cả nước lẫn người vào trong.

Khi Lục Mộng Thần tỉnh lại, liền đưa mắt nhìn bốn phía, hần quả thật không dám tin tưởng vào đôi mắt của mình nữa. Trước mặt hần là một thông lộ dài hẹp không rõ nông sâu, trên hai vách thông lộ được khảm vô số đá quý bảy màu, phát ra ánh sáng lung linh mộng ảo. Lơ lửng trong không trung phía trên thông lộ là những hạt châu nhỏ không ngừng tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt. Vừa mới định di động thân thể, Lục Mộng Thần

chợt kinh hãi nhận ra thân thể đã bị cuốn chặt bởi một loại chất lỏng đậm đặc, khiến cho mỗi cử động của hắn đều trở nên hết sức khó khăn.

Một đạo hồng quang thoáng hiện, Thần Nhật chiến giáp liền xuất hiện và lộ ra vô số hồng tuyến. Chúng không ngừng huy động, rồi bắt đầu mở rộng dần ra và liên tục quay tròn ở hai bên, dường như là chúng đang thăm dò hoàn cảnh xung quanh chủ nhân vậy.

Oong oong! Thần Nhật chiến giáp đột nhiên trở nên hưng phấn, phảng phất như vừa tìm ra được phương pháp để xuyên qua dòng chất lỏng đậm đặc kia. Chỉ trong chốc lát, những sợi hồng tuyến kia đã phá thủng dòng chất lỏng mà tự do vươn rộng ra ngoài. Lục Mộng Thần cảm thấy toàn thân được thư thái rất nhiều, thì ra hắn đã thoát ra ngoài. Hắn vội hít thở không khí trong lành, rồi vận khởi chân nguyên, bay thẳng vào thông lộ trước mặt.

Lục Mộng Thần càng bay càng thấy rõ có một vệt sáng chói lọi dần dần xuất hiện ra trước mắt, có lẽ đó chính là cửa ra cũng nên.

Với tốc độ phi hành cực nhanh, Lục Mộng Thần lại một lần nữa bị phong cảnh trước mặt làm cho ngơ ngẩn xuất thần.

Tòa Lăng Phong thiên cung bạch sắc thập phần hùng vĩ đã từng hiện ra từ trong ngọc bội, giờ đây đã hiển hiện ngay trước mắt. Toàn thể tòa cung điện phảng phất được vây quanh bởi một tầng ánh sáng trắng như sữa, vừa có vẻ thần bí dị thường và cực kỳ trang nghiêm. Chu vi quanh Lăng Phong thiên cung là một màu lục xanh tươi, đó đây là những loài kỳ hoa dị thảo và cả những con dị thú mà từ trước tới nay Lục Mộng Thần chưa thấy bao giờ, xa xa có những con cá dài và to lớn như cộp, trên đầu có sừng dài, lại có những con giống ngựa, và cổ cũng rất dài.....Vài bụi tiên diễm kỳ hoa, tỏa ra mùi hương thoang thoang.

Sau khi ngắm nghía thỏa thích, Lục Mộng Thần lại bay thẳng đến cánh cửa điện màu bạc của Lăng Phong thiên cung. Hắn có chút kích động khi

đưa tay vỗ nhẹ vào cạnh cửa, không biết bên trong tòa cung điện kỳ dị này là những gì? Thật ra ở bên trong có ẩn giấu những món bảo bối gì? Chẳng lẽ quả thật là Bất Tử Bí Tàng trong truyền thuyết?

Oanh! Một đạo bạch quang theo cửa điện kích thẳng xuống, trúng ngay Thần Nhật chiến giáp. Toàn thân Lục Mộng Thần bị đánh đến choáng váng cả người, chợt nghe “âm” một tiếng rồi cả thân hẫng ngã lăn xuống các bậc thềm. Mặc dù chưa bị thương, nhưng việc này đã khiến cho Lục Mộng Thần trong lòng rất tức giận, sau khi đứng lên trở lại, hẫng liền bước đến trước cửa điện, ngẩng đầu nhìn lên trên cửa xem đã xảy ra chuyện gì.

Trên cửa điện, có hai bức họa của hai con tiểu hắc trư (1), trông rất đáng yêu. Nhưng điểm kỳ dị nhất chính là đôi mắt của hai con tiểu hắc trư ấy, vì chúng không ngừng lấp lóe ánh bạch quang.

Xem ra vừa rồi chính là hai con tiểu hắc trư này đã đánh ta đây mà! Lục Mộng Thần nhìn bức họa của hai tiểu hắc trư, mà không thể nào hình dung được tâm tình của mình. Trên mặt hẫng thoáng lộ ra một tia tức giận, rồi Vân Vụ kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay, sử ra chiêu Húc Nhật Đông Thăng, chém ra chín vầng kim dương chói lòa, trái bốn phải năm, công thẳng đến hai con tiểu hắc trư đáng yêu kia.

Một tiếng rống ngắn ngủi vang lên, hai con tiểu hắc trư vội ẩn đi thân hình, biến mất sau cửa điện.

Tức thì, hai cái cửa điện liền tự động mở ra, Lục Mộng Thần vội khoa chân bước vào. Thật không ngờ, hẫng vừa mới đi vào được vài bước thì chợt có một luồng bạch vụ phóng đến trước mặt, toàn bộ khung cảnh bên trong cung điện đều phát sinh biến hóa. Lục Mộng Thần có cảm giác như là mình đang đứng ở trên một đỉnh núi, chung quanh mây mù trôi lơ lửng. Hẫng vừa quay đầu lại thì đã không thấy cửa điện đâu nữa, phía sau chỉ là một khoảng không mênh mông.

“Không hay rồi!” Lục Mộng Thần thất kinh, chợt hiểu ra mình vừa bị hãm vào trong một trận pháp gì đó. Thân thể hắn không thể nhúc nhích nổi, sau khi nhìn quanh một lúc, đột nhiên đưa tay lấy ra một lá cờ nhỏ từ càn khôn giới, trên nền cờ màu xanh có thêu ba đóa bạch vụ nhỏ.

Lá cờ nhỏ đó chính là Thanh Vân kỳ mà Lục Mộng Thần đạt được tại Phong Thần tông.

Lục Mộng Thần thầm niệm chú ngữ, rồi ném Thanh Vân kỳ lên không. Thanh Vân kỳ vừa bay lên cao liền phóng ra từng đạo từng đạo thanh quang lấp lóe, rồi chợt có ba đóa bạch vân từ trên nền cờ bay ra, càng lúc càng khuếch đại lên, chỉ trong nháy mắt đã tràn ngập khắp cả cung điện.

Lục Mộng Thần thấy vân vụ đã che kín toàn thể không gian, lại niệm chú ngữ, Thanh Vân kỳ theo đó mà lay động rất nhanh, những vầng bạch vụ liền thu trở về. Khi tất cả vân vụ đều biến mất, cả tòa cung điện lại hiện rõ trước mắt. Lấy vân phá vụ, Thanh Vân kỳ đã phá đi trận pháp thứ nhất của Lăng Phong thiên cung, Vân Vụ ảo trận.

Thềm đá màu bạc lại một lần nữa xuất hiện dưới chân, đi xuống độ vài trăm thước, thì ở cuối bậc thềm là hai cánh cửa hợp lại thành hình viên nguyệt màu bạc. Lục Mộng Thần không chút do dự, vội vàng tiến lên phía trước.

Viên nguyệt môn không có cơ quan gì, nhưng Lục Mộng Thần vẫn phải thật cẩn thận đẩy cửa tiến vào. Ở cuối bậc thềm khoảng vài trăm thước, là một thanh ngân sắc viên nguyệt đao, mà ở trong này, trừ thềm đá dài dằng dặc hướng ra ngoài ra thì không còn cái gì cả. Sớm đã có kinh nghiệm từ tiểu hắc trư và Vân Vụ ảo trận, Lục Mộng Thần đã trở nên thông minh hơn, hắn dè dặt bước đi, mặt khác cũng vận khởi Tinh Tiên thần công lên đến cực hạn, tất cả cảm quan đều trở nên thập phần linh mẫn hơn.

Mới vừa đi được nửa đường, chợt từ phía trên truyền đến hàng loạt tiếng kêu kỳ lạ, Lục Mộng Thần vừa ngẩng đầu nhìn thì đã giật mình nhảy dựng lên. Thì ra ở trên trần có treo một cái lồng, ở bên trong lồng là rất nhiều tượng điêu khắc bạch ưng. Vào lúc này, bọn chúng đột nhiên như sống lại và thoát ra khỏi lồng, rồi bay xuống rất nhanh.

Số lượng bạch ưng kia có tới mấy trăm con, khi bay tới cách chỗ Lục Mộng Thần chừng vài thước, liền không hạ xuống nữa. Hai cánh của đám bạch ưng này không ngừng quạt mạnh, rồi thân thể hóa thành từng đạo từng đạo lưu quang, phi thẳng lên trời cực nhanh.

Hàng ngàn hàng vạn đạo bạch quang đan xen vào nhau, rồi hình thành một chiếc võng thật lớn trên không trung. Tất cả những con bạch ưng kia đều đồng loạt cất giọng gáy vang, rồi biến thành một khí thể thiên quân áp đảo, hung hăng chụm xuống Lục Mộng Thần.

Vân Vụ kiếm liền được huy động, phát ra vạn đạo kim quang, chém rơi rất nhiều bạch ưng.

Lục Mộng Thần có chút khấn trương, khế liếc nhìn thi thể bạch ưng trên mặt đất một cái, chợt phát hiện chúng không phải là ưng thật, ngay cả máu cũng không lưu lại. Trong lúc còn đang ngạc nhiên, thì những thi thể bạch ưng vừa bị kiếm quang chém nát này, đột nhiên lại bắt đầu tụ hợp, và cuối cùng thì trở lại hình dạng bạch ưng, và lại bay đến giữa không trung.

Như thế mà cũng không chết? Thật kỳ quái!

Bạch ưng lại vọt tới, tốc độ lần này còn nhanh hơn lần trước. Mỗi một con ưng đều như lưu tinh trên trời cao. Lục Mộng Thần thấy vậy thì vẫn sử dụng chiêu Kim Quang Vạn Đạo như vừa rồi, khiến cho mấy trăm con bạch ưng đều lại bị đánh cho nát bấy.

Song, chúng lại một lần nữa tụ hợp lại, rồi lại tiếp tục công kích! Lục Mộng Thần không còn cách nào, chỉ đành khua kiếm đánh rơi bọn chúng

thêm một lần nữa.

Chém giết quá nửa giờ, bạch ưng vẫn không có dấu hiệu đình chỉ tấn công. Lục Mộng Thần bắt đầu thấy khẩn trương, nếu cứ để tiếp diễn thế này thì chân nguyên của hắn chắc chắn sẽ bị cạn kiệt, vậy có khác nào là đem cái mạng nhỏ này ra chơi đùa?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Lục Mộng Thần đã dần trở nên bối rối cuống quýt, thúc thủ vô sách.

Hết hồi 82

Chú thích:

(1) tiểu hắc trư – heo con màu đen

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Cửu Đại Tán Ma

Thần Nhật chiến giáp tỏa ra hồng sắc quang mang thập phần mãnh liệt, những sợi hồng tuyến bắt đầu khuếch đại, mỗi sợi mở rộng ra đến hai, ba thước. Lục Mộng Thần nhìn thấy vậy thì cũng bị chấn kinh, cảm thấy mình hoàn toàn giống như một con sứa! Từng sợi hồng tuyến vươn ra thật dài, thập phần linh hoạt, không ngừng chuyển động trong không khí. Chúng che lấp tất cả các góc độ, và đánh văng tất cả những con bạch ưng đang vỗ đến bay ra ngoài. Bạch ưng dù có lợi hại hơn nữa, cũng không thể đột phá được sự phòng ngự của hồng tuyến.

Lục Mộng Thần nhìn đến đây, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều. Không ngờ rằng Thần Nhật chiến giáp cũng còn có thể sinh ra biến hóa thần kỳ như thế, vì vậy mà trong lòng hắn rất cao hứng, chân chỉ khẽ dùng sức một chút thì toàn thân liền giống như mũi tên bay xuống phía dưới đạo môn.

Cửa được mở rộng, Lục Mộng Thần khẽ lắc mình lách vào, những con bạch ưng phía sau cũng không có truy tới.

Dưới sự trợ giúp của Thần Nhật chiến giáp, Lục Mộng Thần đã vượt qua đại trận thứ hai của Lăng Phong thiên cung: Bất Tử Ưng Trận. Hắn vừa bước qua cánh cửa thứ ba thì chợt có một hồng thủy đại dương (1) rộng lớn vô bờ bến ập đến vây phủ lấy hắn.

Cái gì thế này? Lục Mộng Thần kinh hãi, tất cả không gian trên dưới trái phải đều là hồng thủy đại dương, căn bản là không có bầu trời, và càng không có khả năng ngự kiếm phi hành.

Đây đúng là trận pháp thứ ba của Lăng Phong thiên cung: Hồng Sắc Tử Hải.

Thần Nhật chiến giáp lại phát ra những tiếng oong oong, rồi phát ra hồng quang lấp lánh chiếu sáng cả một chu vi mấy thước bên trong hồng thủy đại dương. Hàng ngàn hàng vạn hồng tuyến quay ngược trở lại, đan xen luồn lách vào nhau và bao bọc lấy Lục Mộng Thần vào giữa thật kín, tựa như một cái kén tằm.

Mặc dù Lục Mộng Thần bị vây ở bên trong, nhưng nhờ có Thần Nhật Chiến Giáp đã dung hợp với hắn, nên hắn mới có thể cảm nhận được rõ ràng tất cả mọi biến hóa ở bên ngoài. Thần Nhật chiến giáp giống như là đôi mắt của hắn vậy, sớm đã xuyên vào bên trong hồng thủy đại dương để tìm phương cách phá trận.

Không nhớ rõ là đã trải qua bao lâu, đột nhiên một tiếng nổ “oành” thật lớn vang lên, rồi thì bao nhiêu hồng tuyến ở mặt ngoài Thần Nhật chiến giáp đều mở rộng ra, nước biển rùng rùng chuyển động, rồi tách ra làm hai, để lộ ra một cái động thật lớn. Lục Mộng Thần ngạc nhiên phát hiện ra cánh cửa thứ tư đã xuất hiện ngay trước mắt hắn.

Thật là kỳ quái! Thần Nhật chiến giáp đã bảo vệ hắn, rồi lại còn có thể hỗ trợ hắn tìm thấy cánh cửa tiếp theo hay sao? Chẳng lẽ ở trong vô minh, tất cả đều đã có an bài của thượng thiên?

Lục Mộng Thần không suy nghĩ nữa, sợ hồng thủy đại dương lại đánh tới nữa, nên liền vội vàng đẩy cánh cửa thứ tư, lách thân đi vào.

Ài..... thật hối hận khi tiến vào cánh cửa này!

Sau khi Lục Mộng Thần bước vào cánh cửa thứ tư, phảng phất như là hẫng vừa tiến vào một khoảng không gian trắng bạch không có điểm tận cùng, không có trên, không có dưới, không có trái, không có phải, toàn bộ không gian đều là một màu trắng mênh mông. Nơi đây tạo cho người ta cái cảm giác như là bị hãm vào một tờ giấy trắng, cả tinh thần lẫn thân thể, tất cả đều bị dồn nén lại.

Nhưng điều này vẫn chưa thấm vào đâu. Giờ đây, từng đạo thanh âm bén nhọn vọng tới, hình thành một đạo sóng âm mãnh liệt công kích tới đại não của Lục Mộng Thần.

A, đau quá! Lục Mộng Thần vỗ vỗ lên đầu, thống khổ cúi xuống. Thần Nhật chiến giáp vẫn phát ra hồng sắc quang mang bao phủ lấy hẫng, nhưng cũng không thể ngăn cản nổi sóng âm, căn bản là không có biện pháp nào ngăn cản được thể công mãnh liệt của luồng sóng âm đó!

Bỗng nhiên.....

Một đạo sóng âm quái dị khác lại vang lên, lần này là dùng một loại tiết tấu và âm điệu hết sức kỳ dị để đối kháng với luồng sóng âm được phát ra từ không gian trắng mịt mù kia.

Hai cỗ sóng âm mãnh liệt xung đột với nhau, rồi phát ra những tiếng vi vút như tiếng huyết gió. Bỗng trong lúc đó, cả không gian trắng bạch kia đột nhiên nổ mạnh và phóng ra vô số quang mang chói lòa, nhưng chúng chỉ vừa lóe lên rồi lại biến mất ngay. Chỉ một sát na sau đó, tòa cung điện liền trở lại với cảnh tượng vốn có của nó, thêm đá màu bạc lại hiện ra trước mắt, vây quanh một cái hòn bảo thạch thật lớn, vách tường bốn phía chỉ dùng từng khối bạc xếp lên mà thành. Tất cả sự bày trí tại đây đã tạo nên một khung cảnh thập phần trang nghiêm và thánh khiết.

Quang cảnh vừa trở nên thoáng đãng rõ ràng thì Lục Mộng Thần chợt nhìn thấy một con kim lý (cá chép vàng) đang ngao nghể bơi lượn giữa

không trung, miệng cá mở lớn và không ngừng phát ra hàng loạt những âm thanh tuyệt vời.

Lục Mộng Thần nghe được những âm thanh thoải mái như thế, liền cảm thấy toàn thân thư thả thống khoái nói không nên lời. Hắn ngẩng đầu lên, kinh hô: “A! Thì ra là người. Tiểu Ngư, làm sao mà người ra ngoài được thế?”

Không sai, đúng là Phật giới kim lý của Phi Thúy hồ năm xưa. Nó nhìn Lục Mộng Thần, nói với giọng hết sức khích động: “Mộng Thần, ta ở trong Vân Vụ kiếm nghe được tiếng sóng âm kỳ dị kia, liền nhớ lại những năm trước ta đã rút tĩa được đôi chút bí quyết dùng sóng âm để công kích địch nhân từ Bích Hải Triều Thanh tiêu. Vừa may hôm nay lại có dịp dùng đến, không ngờ rằng lại có thể giúp người phá giải trận này.”

Lục Mộng Thần cảm kích gật đầu, nói: “Đa tạ tiểu Ngư!” Tiểu Ngư nghe xong thì liền quấy đuôi một cái thật mạnh, rồi lại hóa thành một đạo kim quang chui vào trong Vân Vụ kiếm.

Lấy âm chế âm, dưới sự trợ giúp của tiểu Ngư, trận pháp thứ tư của Lăng Phong thiên cung, Bạch Giới Âm Ba trận đã bị Lục Mộng Thần phá giải.

Ở phía trước chừng mấy chục thước, lại xuất hiện một cánh cửa lăng lạng đứng tại đó. Lục Mộng Thần nhẹ nhàng phi tới gần rồi dừng lại ở trước cửa, hắn giơ tay lên định đẩy nhưng rồi lại ngập ngừng không dám. Bốn trận pháp vừa rồi đã khiến cho hắn trải qua khá nhiều phen hung hiểm, vậy đằng sau cánh cửa này sẽ còn ẩn dấu những gì đây?

Lục Mộng Thần thầm cân nhắc thật lâu, cuối cùng cũng quyết định tiến vào. Hắn cũng muốn biết, rốt cuộc tòa Lăng Phong thiên cung thần kỳ này có phải là đang cất giấu Bất Tử Bí Tàng hay không.

Sau khi đẩy cánh cửa thứ năm ra, Lục Mộng Thần liền nhìn thấy một cảnh tượng mà hẳn chưa bao giờ tưởng tượng nổi.

Tại trung tâm của căn điện này, có chín viên cầu thật lớn, xếp thành một vòng tròn, cả đại điện cũng rộng lớn thênh thang, ở mỗi một góc điện đều có một cột tròn đứng sừng sững tại đó. Trên thân những cây cột này đều có chạm trổ một vài hình dạng rất quái lạ, còn bốn vách tường xung quanh cũng đều có điêu khắc rất nhiều bức tượng, và mỗi một bức tượng đều có khắc hình một nam nhân thân mặc chiến giáp uy phong lẫm liệt, tay cầm một ngọn xoa tử sáu cạnh, dáng vẻ rất cao ngạo.

Những viên bạch cầu phẳng phát như cảm thấy được có ngoại nhân đang tiến vào, nên chúng liền không ngừng phát ra lam sắc quang mang, bề mặt của bạch cầu cũng đột nhiên trở nên trong suốt hơn.

Lục Mộng Thần dời bước về phía trước, đột nhiên phát hiện trong mỗi viên bạch cầu đều có một bạch phát lão nhân đang ngồi ở đó. Những lão nhân ngồi ở trong bạch cầu ai nấy đều có râu tóc bạc phơ, dài đến nửa thước, phủ xuống quá vai. Sắc mặt của họ già nua đầy nếp nhăn, nhưng cũng không thể nhìn ra được tuổi của họ.

Là ai thế nhỉ? Tại sao lại bị nhốt bên trong những viên bạch cầu đó?

Trong khi Lục Mộng Thần đang thắc mắc thì đột nhiên có một âm thanh thê lương chậm rãi truyền tới: “Ài..... đã bao nhiêu năm rồi nhỉ? Có lẽ chỉ ít cũng đã tới hai ngàn năm rồi.....chúng ta rốt cuộc vẫn còn sống để có thể nhìn thấy một Tu Chân giả xông vào tòa Lăng Phong thiên cung này, thật là không thể ngờ.”

“Xem tu vi của hẳn, thì bất quá chỉ mới đạt đến Hòa Đạo kỳ. Vậy thì hẳn làm sao có thể xông qua tứ đại trận kia chứ?”

“Ừa, bộ chiến giáp trên người hẳn quả thật lợi hại! Chắc chắn không phải là một vật phàm rồi. Xem ra có lẽ nó là một món tiên khí pháp bảo gì

đó, nhưng đáng tiếc là hắn còn chưa sử dụng được hết sử ảo diệu của nó.”

“Đúng vậy, nhưng nếu chỉ nhờ vào bộ chiến giáp này, thì nhiều lắm cũng chỉ có thể xông qua được ba trận thôi. Không biết trận thứ tư là Âm Ba Đại Trận, thì hắn đã xông qua bằng cách nào?”

“Chẳng lẽ hắn còn có bảo bối gì khác phải không?”

“Dù là bảo bối gì thì cũng khó chống cự được với sóng âm mãnh liệt và huyền diệu của trận pháp đó!”

Những bạch phát lão nhân kia do đã tịch mịch suốt mấy ngàn năm qua, giờ đây ngẫu nhiên trông thấy một người Tu Chân xông vào, nên đã vồn vã lên tiếng thảo luận, thật là náo nhiệt.

“Các vị tiền bối, xin hỏi chư vị là ai?” Lục Mộng Thần bước đến trước chín viên cầu, hết sức cung kính hỏi.

“Chúng ta là Hải Ngoại Tán Tiên. Hai ngàn năm trước đã bị một tên ác nhân nhốt ở trong tòa Lăng Phong thiên cung này, rồi hắn đã sử dụng đủ loại thủ đoạn để hành hạ chúng ta suốt mấy ngàn năm qua.”

“Tán Tiên?” Lục Mộng Thần kinh hô.

Thật là không ngờ, chín lão nhân tang thương này lại là những cao nhân ở trong Tu Chân giới – Tán Tiên! Đối với một người Tu Chân, sau khi tu luyện đến cảnh giới cao nhất là Quy Thiên hậu kỳ, rồi mới có thể dẫn động thiên kiếp. Nếu thuận lợi kháng cự được thiên kiếp, thì nhục thân sẽ có thể phi thăng thiên giới, trở thành thần tiên. Nếu trình độ bản thân chưa đạt, và không có cách nào chống cự được thiên kiếp, vậy thì người đó chỉ có thể bỏ lại nhục thể, nguyên thần đào thoát, mà trở thành Tán Tiên. Thực lực của Tán Tiên ở tại nhân giới chính là cực mạnh, cho dù là thất đại chủng môn cũng chỉ có thể khó khăn lắm mới địch được hai Tán Tiên.

Điều đó cho thấy thực lực của Tán Tiên thật lợi hại và đáng sợ đến cỡ nào! Tuy nhiên, người có thể nhốt cả chín vị Tán Tiên vào đây, hẳn là có thực lực cực kỳ kinh khủng!

“Tiểu bằng hữu, người có thể giúp chúng ta làm một việc không?” Một lão nhân khẩn thiết nói.

Lục Mộng Thần nhìn chín vị Tán Tiên này, trong lòng đột nhiên nảy sinh cảm giác đồng tình, liền gật đầu nói: “Xin lão tiên bối phân phó.”

“Kỳ thật việc đó rất đơn giản, chỉ cần người đưa chín viên cầu nhốt chúng ta rời khỏi vị trí hiện nay, như vậy là đã quá đủ. Thật không dám dấu, năm xưa tên ác ma kia đã sử dụng Cửu Tinh Cấm Tiên đại trận mà nhốt chặt chúng ta tại đây, khiến chúng ta phải chịu đủ mọi loại thống khổ trong suốt hơn hai ngàn năm qua. Hôm nay gặp được tiểu bằng hữu, thì đó cũng chính là hy vọng thoát khỏi của chúng ta vậy.”

Lục Mộng Thần nghe xong rất là cảm động, vội vàng bước lên trước, rồi di chuyển chín viên cầu đưa ra khỏi vị trí cũ.

Oành! Cả tòa Lăng Phong thiên cung đều bị chấn động. Chín viên bạch cầu bắt đầu rung động kịch liệt, rồi bắn ra chín đạo quang mang mãnh liệt. “Oành” một tiếng vang lên, chín đại viên cầu hoàn toàn bị phá vỡ rơi xuống đất.

“Ha ha ha! Đã hai ngàn năm, chúng ta rốt cuộc cũng khôi phục lại tự do rồi!” Chín vị bạch phát lão nhân cất tràng cuồng tiếu, bọn họ lấy lại được sự tự do nên có vẻ cực kỳ hưng phấn.

Lục Mộng Thần mỉm cười bước lên trước, vỗ tay phụ họa nói: “Chúc mừng chín vị tiên bối đã khôi phục được tự do!”

Xoát! Chín đạo hắc quang thoáng hiện, rồi kích thật mạnh vào người Lục Mộng Thần. Mặc dù đã có Thần Nhật chiến giáp bảo vệ và đã hóa giải

đi một phần lớn lực lượng, nhưng dư lực vẫn còn rất mạnh, nên đã giáng cho thân thể hấn nặng nề quật xuống đất.

“Chư vị tiền bối, các người sao lại công kích ta?” Lục Mộng Thần dù có nằm mơ không hề nghĩ đến, chín vị Tán Tiên này sau khi thoát khỏi cấm chế, thì đột nhiên quay lại công kích vào hấn.

“Ha ha, tiểu tử, ngươi bị lừa rồi! Chúng ta không phải Tán Tiên, mà là Tán Ma!” Một lão nhân nhe răng cười nói.

Hết hồi 83

Chú thích:

(1) hồng thủy đại dương – biển nước đỏ

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Lăng Phong Thiên Quân

Tóc của chín lão nhân đột nhiên từ trắng biến thành đen, khuôn mặt hiền lành cũng lộ ra vẻ âm hiểm đáng sợ. Bọn họ chậm rãi di động cước bộ, rồi đẩy ra một cỗ lực lượng mãnh liệt vô hình, ép chặt Lục Mộng Thần đến nỗi không cách nào nhúc nhích.

“Các người là Tán Ma? Hành vi thật là hèn hạ!” Lục Mộng Thần tức giận dị thường, hẳn tuyệt đối không nghĩ rằng sự hảo tâm của mình lại đổi lấy một hồi kiếp nạn đáng sợ.

“Hèn hạ? Trong từ điển của Tán Ma chúng ta, không có cái khái niệm hèn hạ này, hắc hắc! Tiểu tử, ai bảo người cứu chúng ta, thật đáng đời!” Chín Tán Ma bật tràng cười điên cuồng, trong ánh mắt toát ra vẻ đắc ý.

“Các người muốn làm gì?” Lục Mộng Thần hô lớn, thấy chín Tán Ma giơ hai tay lên, lòng bàn tay của mỗi tên liền xuất hiện một quả hắc sắc thiểm điện quang cầu, nó không ngừng mở lớn, từng tia thiểm điện nhỏ li ti không ngừng lưu chuyển trên bề mặt của chúng.

“Giết người! Chúng ta muốn giết người! Ai bảo người không đến cứu chúng ta sớm hơn một chút, làm cho chúng ta phải chịu cực khổ suốt hai ngàn năm! Ha ha!” Đám Tán Ma nhìn Lục Mộng Thần mà trên mặt toát ra vẻ hả hê, hai tay chậm rãi đưa lên cao, hắc sắc thiểm điện quang cầu bắt đầu xoay tròn. Bọn chúng khễ vung tay lên, chín quả quang cầu công tới Lục Mộng Thần với một tốc độ nhanh như thiểm điện.

Lục Mộng Thần vừa hối hận vừa bi phẫn, nhưng hắn không còn biện pháp nào nữa cả. Chỉ đành nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết đang từ từ tìm đến hắn.

“Dừng tay! Lũ chuột nhắt các ngươi, đã bị giam hơn một ngàn năm qua mà ác tâm vẫn không thay đổi! Hôm nay ta nhất định sẽ không tha cho các ngươi!” Một đạo thanh âm uy nghiêm vang lên, ngay sau đó là vô số cột quang mang bạch sắc hiện lên, ầm ầm ầm! Hắc sắc thiểm điện quang cầu đã hoàn toàn bị kích nổ tan tành.

A! A! Mấy tiếng kinh hô vang lên, thân thể chín lão Tán Ma bị ném lên cao, sau đó lại lần lượt theo nhau rơi xuống đất. Lục Mộng Thần chú mắt nhìn kỹ, thì phát hiện trên đỉnh đầu mỗi Tán Ma đều có một cái lỗ nhỏ thật sâu, trông giống như có một người nào đó dùng ngón trỏ trực tiếp đâm thủng.

Nguyên thần của chín đại Tán Ma bắt đầu phân tán, thập phần hoảng sợ nhìn lên không trung, run rẩy nói một tiếng: “Ngươingươi còn ở Lăng Phong cung.” vừa dứt lời liền tiêu tán cả!

Không hiểu đó là ai mà lợi hại như thế? chỉ trong một chiêu mà đã dễ dàng khiến cho chín Tán Ma quy thiên?!

Lục Mộng Thần ngẩng đầu lên, thấy đó là một khuôn mặt quen thuộc, không phải ai khác, chính là người ở trong bức tranh mà hắn đã thấy được ở trong cung điện. Trên người y mặc một bộ bạch ngân chiến giáp uy phong lẫm lẫm, tướng mạo anh tuấn bất phàm, mỗi một cử động rất nhỏ như giơ tay hay nhấc chân, thì cũng đều tỏ ra có phong phạm của một vị bá vương.

Mà bên cạnh hắn, hai con tiểu hắc trư thập phần tinh nghịch đang nhảy nhót không ngừng, đúng vậy, đúng là hai con tiểu hắc trư trên đại môn của

cung điện. Sau khi bị chín lão tán ma dọa cho chết khiếp, Lục Mộng Thần tự nhiên nhớ lại mọi chuyện hết sức rõ ràng.

Bạch y nhân chăm chú nhìn Lục Mộng Thần một lúc rất lâu, lẳng không kéo hai con tiểu hắc trư ôm vào lòng, rồi hết sức nhàn nhã nói với Lục Mộng Thần: “Tiểu hài tử, người tên là gì? Trên trán người tại sao lại có tín vật của Tham Thần Đại Đế?”

Á! Lục Mộng Thần âm thầm kinh hô một tiếng, đối phương là ai mà chỉ cần liếc mắt một cái thì đã nhìn ra trên người mình có Tham Lam Chi Tỏa?

“Vãn bối là Lục Mộng Thần, cái Tham Lam Chi Tỏa này, là tín vật lúc trước Tham Thần Đại Đế tặng cho vãn bối. Xin hỏi tiền bối là ai, tại sao lại biết Tham Thần Đại Đế, chẳng lẽ ngài là thần tiên của Thiên giới?” Lục Mộng Thần dè dặt hỏi.

Tham Thần Đại Đế là đế vương một thời của Thiên giới, những người Tu Chân bình thường không thể biết được. Người này chỉ dùng một chiêu đã giết chết cửu đại Tán Ma, lại liếc mắt một cái thì đã nhìn ra trên thân hắn có mang Tham Lam Chi Tỏa, trừ thần tiên trên Thiên giới ra, e rằng không có người nào khác có thể làm được.

Bạch y nhân mỉm cười, tiểu trư trong lòng cũng kêu lên hừ hừ, phảng phất như là đáp lại. Bạch y nhân cười nói: “Lục Mộng Thần, hay, tên hay! Trên người người chẳng những có Tham Lam Chi Tỏa, lại còn có Thần Nhật chiến giáp của Thần Nhật Thiên Quân năm xưa, cho nên ngay cả đại trận do ta bày bố cũng có năng lực vượt qua, và còn vào được trung tâm của cung điện, quả thật là không đơn giản chút nào. Xem ra Trường Giang sóng sau dồn sóng trước, thật đúng là hậu sinh khả úy!”

Bạch y nhân ngừng một chút, rồi tiếp tục nói: “Không sai, ta là Lăng Phong Thiên Quân, một trong những Đại La Kim Tiên ở Thiên giới. Lăng Phong cung chính là phủ đệ của ta tại nhân gian. Người xem đám Tán Ma

kia, vốn là hai nghìn năm trước đã bị ta nhốt lại. Sau khi bọn chúng tu thành Tán Ma, không chuyện ác nào là không làm, hành vi thật khiến người ta phẫn nộ. Vì vậy mà ta đã bắt từng tên trong bọn chúng rồi nhốt vào trong Lăng Phong Thiên Cung của ta.”

“Ồ!” Lục Mộng Thần kêu lên kinh ngạc, trong lòng lại nổi sóng lớn.

Lăng Phong Thiên Quân?! Đại La Kim Tiên?! Đây là thần tiên cấp bậc nào chứ? Quả là quá kinh khủng rồi! Ở trong Tu Chân giới, chỉ cần một, hai Tán Tiên thì cũng đã đủ để chấn động toàn thể Tu Chân Giới rồi, cả thần tiên chân chính cũng chưa từng có người thấy qua, huống chi lại là bậc tối cao cấp trong thần tiên là Đại La Kim Tiên? Có lẽ một trăm Tán Tiên gộp lại cũng không địch nổi một Đại La Kim Tiên!

Lăng Phong Thiên Quân nhìn ra sự nghi ngờ trong lòng Lục Mộng Thần, liền nhẹ nhàng từ không trung bay xuống, đứng ở trước mặt hắn, một mặt vuốt ve tiểu hắc trư trong lòng, một mặt tiếp tục nhẹ giọng nói: “Ngọc bội người thu được, là một tấm địa hình đồ của ta năm xưa đã lưu lại ở nhân gian, bốn ý của ta là kỳ vọng tìm được người hữu duyên, sau khi tới Lăng Phong Thiên Cung, ta sẽ thu làm đồ đệ và truyền y bát của ta. Đáng tiếc mấy ngàn năm trôi qua, lại không có ai có thể phá giải được bí mật bên trong đó, cho đến khi người xuất hiện.....”

Lăng Phong Thiên Quân nhìn Lục Mộng Thần cười cười đầy thâm ý: “Không ngờ rằng người chỉ trong nháy mắt là đã có thể phá giải bí mật của ngọc bội, và lại còn liên tiếp phá vỡ bốn tầng đại trận ta bố trí ở phía trước, thật không đơn giản.”

Lục Mộng Thần nghe đến đây, trong lòng đột nhiên lay động, nghĩ tới một vấn đề, liền hỏi: “Lăng Phong tiên bối, tại sao ngài không đợi tại Thiên giới, mà lại đi tới nhân giới làm chi?”

Lăng Phong Thiên Quân đứng tĩnh lặng một lúc, chậm rãi nói: “Người đã gặp Tham Thần Đại Đế, nên có một số việc, ta cũng không tiện dấu diếm người. Năm xưa nhân số của Thần tộc tại Thiên giới không ngừng tăng lên, dần dần đối với ngũ đại Thần Đế nảy sinh bất mãn, vì vậy đã gây ra một trận bạo loạn. Rốt cuộc họ đã cầm cố ngũ đại Thần Đế và đày xuống nhân giới. Chuyện này, tin rằng Tham Thần Đại Đế đã nói qua với người, phải không?”

Lục Mộng Thần gật đầu, thầm nghĩ vị Lăng Phong Thiên Quân này thật lợi hại, ngay cả hắc trong lòng nghĩ gì, tựa hồ lão đều biết.

Ánh mắt của Lăng Phong Thiên Quân dừng lại ở vòm cung điện, giọng nói cùng với ánh mắt như nhìn vào cõi hư vô, nói: “Người có lẽ không biết, năm đó Thiên giới trừ ngũ đại Thần Đế ra, còn có lục đại Thiên Quân thuộc cấp bậc Đại La Kim Tiên, đồng thời trợ giúp các vị Thần Đế cai quản Thiên giới. Trừ ta ra, còn có ngũ đại Thiên Quân gồm có Bát Hoang Thiên Quân, La Sát Thiên Quân, Phá Hồn Thiên Quân, Ngưng Sương Thiên Quân và Luyện Ngục Thiên Quân.”

Lục Mộng Thần nghe đến đây, không nhin được mà kêu lên một tiếng, tên của mấy vị đại Thiên Quân này, nghe kinh người như thế, khẳng định là mỗi Thiên Quân đều có thực lực phi phàm.

Lăng Phong Thiên Quân nhìn hắc một cái, một lần nữa lại chìm vào hồi ức, nói tiếp: “Nhân loại chúng thần, mặt dù dựa vào mưu kế thủ thắng, nhưng thực lực của bọn chúng, cũng rất cường đại, cho dù tập hợp thực lực của lục đại Thiên Quân chúng ta mà vẫn không có cách nào thủ thắng trước bọn họ. Điều kỳ quái nhất chính là, sau khi bọn họ đày ngũ đại Thần Đế xuống nhân giới thì cũng không có hành vi quá quyết liệt đối với chúng ta. Bọn chúng chỉ là không nghe không hỏi đến chúng ta, lại còn sắc phong một nhóm khác chiếm giữ ngôi vị tân Thiên Quân. Lục đại Thiên Quân chúng ta, tất nhiên là không hài lòng, nhưng chỉ có Bát Hoang Thiên Quân và La Sát Thiên Quân là hiếu thắng không thể chấp nhận hành vi đó, nên đã

mưu đồ dựa vào lực lượng của chính mình để ám sát Thiên Đế trong thần tộc, không ngờ, lại bị họ cấm chế và đày xuống nhân giới.”

“Hả?!” Tại sao lại như vậy? Thiên giới.....thật là quá phức tạp và hỗn loạn rồi.” Thiên giới thần bí khó lường vẫn luôn cao cao tại thượng, lúc này trong lòng Lục Mộng Thần, dần dần nảy sinh ra một loại cảm giác chán ghét.

“Ta cùng mấy vị Thiên Quân khác, hiểu được cũng không cần phải đợi tại Thiên giới, đồng thời trong lòng cũng lo lắng cho ngũ đại Thần Đế, vì vậy đều tiềm nhập nhân giới. Ở tại Thần Tú sơn, ta đã kiến lập Lăng Phong Thiên Cung. Luyện Ngục Thiên Quân thì ẩn náu, lập nên Chân Minh Ma Tông, tuy thuộc ma phái, nhưng lại chuyên chú Tu Chân, không tham gia vào sự vụ của nhân gian. Còn Ngưng Sương Thiên Quân thì ra hải ngoại sáng lập Thủy Tinh Tiên Tông. Chỉ có Phá Hồn Thiên Quân là chẳng biết đi đâu. Sau khi hãn phân ly với chúng ta tại nhân giới, thì đã bật tăm tin tức, không tìm được bóng dáng của hãn nữa.” Lăng Phong Thiên Quân nhàn nhạt nói, mấy vị Đại La Kim Tiên đỉnh đỉnh đại danh, từ miệng của y thoát ra lại trở nên không quan trọng như vậy.

“Lăng Phong tiền bối, nhiều năm như vậy rồi, người có gặp được ngũ đại Thần đế hay không?”

“Ài! Nói đến thật xấu hổ, không biết những thần nhân xuất thân từ nhân giới đó, đã dùng pháp thuật thần kỳ gì, mà chúng ta không có cách nào cảm ứng được vị trí của chư vị Thần Đế. Suốt mấy ngàn năm qua, ta vẫn luôn tìm kiếm mà vẫn không hề tìm được, thật là xấu hổ!” Lăng Phong Thiên Quân cúi đầu, lộ ra có điểm chán nản.

Vù vù vù vù! Đột nhiên Càn Khôn Giới trên tay Lục Mộng Thần chấn động, lóe ra bạch quang mãnh liệt, phảng phất như có món thần khí nào đó đang mãnh liệt đánh vào Càn Khôn Giới, muốn phá Giới mà ra!

Lục Mộng Thần ngẫm vận thần quyết, tay tìm trong Càn Khôn Giới lấy ra một món thần khí tỏa ra quang mang. Đây chính là một cái xoa tử sáu cạnh màu trắng bạc, mỗi cái mũi nhọn của xoa tử đều lóe ra bạch sắc quang mang, thân xoa bóng loáng mượt mà, dài chừng hai thước, phẳng phất ẩn chứa vô số lực lượng.

“A! Đây không phải Huyền Phong Lạc Hồn xoa của ta sao?!” Lăng Phong Thiên Quân ngạc nhiên thốt lên, trên mặt tràn ngập thần sắc hưng phấn và kích động.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Thanh Long Cổ Hương

“Huyền Phong Lạc Hồn xoa!” Lục Mộng Thần kinh ngạc nhìn xoa tử trong tay, hai tay nâng nó giơ lên đưa cho Lăng Phong Thiên Quân, rồi thắc mắc hỏi: “Tiền bối, đây là binh khí của ngài sao? Có phải năm xưa Tham Thần Đại Đế đã lấy được từ ngài?”

Lăng Phong Thiên Quân khẽ đưa tay, Huyền Phong Lạc Hồn xoa giống như một hài tử cực kỳ hưng phấn nhảy vào trong tay của lão, bạch sắc quang mang đại thịnh, phát ra những âm thanh vù vù không ngớt.

“Không sai, đây chính là binh khí mà ta yêu quý nhất, Huyền Phong Lạc Hồn xoa. Món bảo bối này đã theo ta cả vạn năm.” Lăng Phong Thiên Quân thân thiết vuốt ve Huyền Phong Lạc Hồn xoa, quyến luyến không rời. “Nhưng cuối cùng lại bị Tham Thần Đại Đế cưỡng đoạt, ôi..... Có một nửa nguyên nhân ta tìm Tham Thần Đại Đế, cũng là vì món binh khí này. Nhớ năm đó, nó theo ta chinh chiến sa trường, lập biết bao chiến công hiển hách.”

Toàn thân Lăng Phong Thiên Quân xạ ra thần thái vô cùng mãnh liệt, phảng phất như cuộc đại chiến năm đó đang hiện ra rõ ràng trước mắt, hai tiểu hắc trụ trong lòng cũng dùng đôi tai cọ xát vào Lạc Hồn xoa, dường như cũng rất hưng phấn khi gặp lại lão bằng hữu.

“Nếu đã là vật của tiền bối, vậy xin người hãy thu hồi lại nó.” Lục Mộng Thần không đành lòng thấy Lăng Phong Thiên Quân bị mất đi món

binh khí mà y yêu thích, nên đề nghị giao trả lại cho y. Thật ra binh khí tùy thân cũng tựa như một nữ nhân của mình, đối với nam nhân mà nói, đều quan trọng như nhau. Hơn nữa Lăng Phong Thiên Quân cứu hãn tử trong tay cứu đại Tán Ma, về tình về lý, hãn cũng phải cảm kích Lăng Phong Thiên Quân. Có lẽ, đưa binh khí của y trả lại cho y, đó là cách báo đáp tốt nhất.

Lăng Phong Thiên Quân nghe vậy thì rất hoan hỷ, cầm Huyền Phong Lạc Hồn xoa giơ cao lên, ánh mắt xoay chuyển trên người Lục Mộng Thần, hỏi: “Người quả thật muốn đem thần khí do Tham Thần Đại Đế tặng cho người, mà đem trả lại cho ta?”

Lục Mộng Thần cười ha hả, nét chân thành hiện rõ trên mặt, cười nói: “Tất nhiên rồi! Lúc đầu Tham Thần Đại Đế tặng cho văn bối rất nhiều lợi binh thần khí, văn bối dù có dùng cũng không hết được, thanh Huyền Phong Lạc Hồn xoa này vốn là vật của tiền bối, hôm nay trả lại cho tiền bối, cũng là điều dĩ nhiên thôi.”

Lăng Phong Thiên Quân nghe xong rất cảm động, song thủ huy vũ liên tục, hưng phấn nói: “Đa tạ người! Đa tạ người, Lục Mộng Thần!”

Lục Mộng Thần giơ Vân Vụ kiếm của mình lên, trước mắt như hiện ra những trận đấu sinh tử, nếu không có nó, hãn làm sao có thể vượt qua biết bao nguy hiểm mà đoạt được Tinh Tú Quế Quan của thất phái chứ? Hãn đưa một tay vuốt thân kiếm, nói với giọng trầm trầm thâm tình: “Một món binh khí vừa tay, cũng quan trọng như nữ nhân yêu dấu của mình, đồng sinh cộng tử, cùng chung hoạn nạn”

Lăng Phong Thiên Quân tràn đầy cảm xúc, liên tục gật đầu.

Lục Mộng Thần nói tới đây, không nhịn được nhớ tới khuôn mặt tái nhợt của Dạ Nguyệt, bộ dạng trọng thương máu loang lỗ khắp người, trong lòng dâng lên cảm giác khổ sở, lấy ra Mai Xà hình mai chương (1) để trước

mắt chăm chú nhìn nó một lúc lâu, không biết từ bao giờ trên mặt đã đầm đìa nước mắt.

Dạ Nguyệt, tại sao nàng lại ngốc như vậy?

Ta chỉ là một nam nhân bình thường, tướng mạo bình thường, vì sao nàng lại vì ta mà không quản đến cả tính mạng?

Dạ Nguyệt, ta nhất định phải kiếm được máu Thanh Long để cứu sống nàng!

Lăng Phong Thiên Quân vừa ngẩng đầu, thấy Lục Mộng Thần mắt đầy lệ thủy thì lấy làm kinh hãi, bước nhanh lên trước hỏi: “Lục Mộng Thần, người làm sao vậy? Nhớ tới chuyện thương tâm gì rồi? Hãy nói ra thử, xem ta có thể giúp đỡ người hay không.”

Lục Mộng Thần từ trong bi thương tỉnh lại, ý thức được mình đã thất thố, vội lau sạch nước mắt, đem sự tình Dạ Nguyệt vì bảo vệ hắn mà chết như thế nào kể ra tất cả cho Lăng Phong Thiên Quân nghe.

“Ôi!” Lăng Phong Thiên Quân thở dài một hơi, tiếp theo liền trầm mặc. Y bị cố sự ái tình đẹp đẽ mà mê lương làm cảm động, không nghĩ tới một nữ tử của Yêu Tông, lại lâm liệt đại nghĩa như thế. Nàng dám lấy cái chết để cứu nam nhân mình yêu mến, thật sự là không đơn giản. Lăng Phong Thiên Quân tại giờ khắc này, đã hoàn toàn thay đổi cái nhìn đối với Yêu tông.

“Ta biết Thanh Long ở địa phương nào.” Lăng Phong Thiên Quân phá vỡ trầm mặc, thốt ra một lời nói chẳng khác nào tiếng sét đánh ngang tai.

“Thật sao, Lăng Phong tiên bối?” Lục Mộng Thần đang vì tìm kiếm Thanh Long mà rầu rĩ, đột nhiên nghe thấy được tin tức như thế, quả thật là như chết đuối vớ được cọc, tức thì phấn chấn ngay.

“Cổ hương của Thanh Long tại Thương Vân sơn ở ngoài ba ngàn dặm về phía Đông Nam!” Lăng Phong Thiên Quân trịnh trọng nói, nhìn bộ dáng lo lắng của Lục Mộng Thần, vội vàng nói ra những gì mình biết.

“Đa tạ tiền bối đã chỉ điểm!” Lục Mộng Thần mừng rỡ thốt.

“Thanh Long là một trong Thần Châu tứ đại thánh thú, vốn là Thiên giới thần vật, vì nhân giới có tứ đại hung thú làm loạn, nên đã đặc biệt phái Thiên giới tứ đại thần vật là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Tử Kỳ Lân giáng hạ nhân giới để chấn giữ bốn phương, phụ trách giữ an toàn cho nhân giới. Kỳ thật nhắc tới tứ đại hung thú, tức là Đại Chúc Tê, Âm Dương Mãng, Hồ Đầu Phong, Huyết Ngư, ta cũng nhận biết bọn chúng. Chúng vốn là thủ cung cự thú, thủ hạ của Sân Thần Đại Đế. Do bản tính dã man, nên sau khi Sân Thần Đại Đế bị bắt, chúng cũng đào thoát xuống nhân gian, hưng phong tác ác, nhưng nhờ có tứ đại thánh thú tọa trấn, mà gần ngàn năm qua, mấy con mãnh thú này cũng chưa từng thò đầu ra.” Lăng Phong Thiên Quân thản nhiên nói.

“À, thì ra là như vậy. Tiền bối, nếu ngài đã nói cho vãn bối biết cổ hương của Thanh Long rồi, vậy vãn bối sẽ đi tìm Thanh Long đây, cáo từ!” Lục Mộng Thần lòng nóng như lửa đốt, chỉ hận không được lập tức tìm thấy máu Thanh Long, để đến cứu sống Dạ Nguyệt.

Lăng Phong Thiên Quân vung tay lên, phóng ra một cỗ khí thể cường đại ngăn lấy thân thể của Lục Mộng Thần.

“Trừ phi Thanh Long chủ động hiến huyết cho ngươi, nếu không thì dù ngươi có muốn máu Thanh Long trong tay, thì cũng khó tránh khỏi một trường ác đấu. Với thực lực của ngươi trước mắt, mà muốn đánh bại Thanh Long thì còn lâu lắm. Thế này đi, ta truyền cho ngươi tuyệt kỹ thành danh hạng nhất của ta, một loại võ học dương cương bá đạo, chính là Lăng Phong Thần Chi.”

Lăng Phong Thần Chi?

Lục Mộng Thần nghe Lăng Phong Thiên Quân nói, thì mừng vui khôn xiết, không ngờ rằng y cũng quan tâm tới mình như vậy, ngay cả tuyệt kỹ của y cũng muốn truyền thụ cho mình. Đây là nhân vật Đại La Kim Tiên, tuyệt kỹ thành danh của y khẳng định là vô cùng lợi hại, tương lai đối phó với Thanh Long, hẳn là cơ hội sẽ cao hơn chút ít.

Nghĩ tới đây Lục Mộng Thần quỳ xuống, dập đầu tạ ơn với Lăng Phong Thiên Quân. Nói sao đi nữa, trước là ân cứu mạng, sau là ân thụ nghệ, dựa vào hai điều này, Lục Mộng Thần cũng rất nên dập đầu với Lăng Phong Thiên Quân.

Lăng Phong Thiên Quân nhìn thấy Lục Mộng Thần thập phần lễ phép, nên trong lòng hết sức an ủi, y tự mình bước đến nâng Lục Mộng Thần dậy, rồi nói với giọng thân thiết: “Mộng Thần, mau mau đứng lên. Đi nào, theo ta ra hậu điện, ta muốn dùng ba ngày thời gian để giúp ngươi đạt tới tầng thứ năm của Lăng Phong Thần Chi.....”

Quang mang chợt lóe, Lăng Phong Thiên Quân liền cùng Lục Mộng Thần đồng thời biến mất.

oooOooo

Ba ngày sau.

Lục Mộng Thần từ biệt Lăng Phong Thiên Quân, từ Lăng Phong cung đi ra, ngự kiếm bay về cố hương của Thanh Long – Thương Vân sơn.

Ba ngày ngắn ngủi, Lục Mộng Thần được Lăng Phong Thiên Quân tẩy rửa hoàn toàn, quả không hổ là Đại La Kim Tiên của Thiên giới. Chỉ trong thoáng chốc mà y đã đưa Lục Mộng Thần từ Hòa Đạo kỳ thăng lên tới Quy Thiên sơ kỳ, như vậy khoảng cách giữa hắn và thất đại chương môn cũng không còn chênh lệch bao nhiêu nữa. Cho dù đích thân Minh Phi đến đây,

thì e rằng tình hình sẽ không còn giống như trước kia, cứ đuổi hăn chạy giống như mèo đuổi chuột quay vòng vòng nữa.

Nhất là Lăng Phong Thần Chỉ, Lục Mộng Thần vốn không ngờ rằng trong thiên hạ này lại có loại chỉ pháp kỳ diệu và bá đạo như thế, gần như cả mười ngón tay đều hoàn toàn có thể chém cho địch nhân rơi xuống ngựa, hoàn toàn không cần sử dụng đến thần kiếm. Lục Mộng Thần lập tức phát hiện, nếu đem Lăng Phong Thần Chỉ dung nhập vào Phong Thần kiếm quyết, hai môn thần công này kết hợp lại, tất sẽ sinh ra uy lực lớn hơn trước gấp bội. Phát hiện này đã khiến cho hăn thập phần cao hứng.

Mây mù trắng xóa không ngừng bay qua vù vù bên tai, Lục Mộng Thần đối với chiến thắng Thanh Long, càng tràn ngập tin tưởng.

oooOooo

Thương Vân sơn, là sơn mạch lớn nhất Thần Châu, kéo dài cả ngàn dặm, quanh năm mây mù bao phủ, thần bí khó lường.

E rằng ai cũng không thể ngờ đến cổ hương của Thanh Long trong truyền thuyết.

Dựa theo sự chỉ điểm của Lăng Phong Thiên Quân, Lục Mộng Thần tiến vào trong Thương Vân sơn mạch rậm rạp. Sau khi phi hành mấy trăm dặm, cuối cùng cũng phát hiện ra một ngọn núi hình tròn, cao chót vót, phía dưới ngọn núi còn có một cái hồ.

Giờ đây đang là nửa đêm, vầng trăng sáng phản chiếu lên mặt hồ tựa như một tấm gương, sơn, thủy, nguyệt ba thứ pha trộn, thập phần thanh tú mỹ lệ.

Lục Mộng Thần đứng ở giữa không trung, nhắm hai mắt lại, sau khi đạt tới Quy Thiên kỳ, thần niệm của hăn đã quảng đại hơn, trong chốc lát, thần niệm như thiểm điện liền mở rộng tới cả đáy hồ.

Sau khi lục soát một vòng mà vẫn không phát hiện ra điều gì, Lục Mộng Thần không khỏi thất vọng, chuyện gì đây, chẳng lẽ Thanh Long đã ra ngoài?

Lục Mộng Thần đưa thân thể lên cao hơn, hẳn muốn soát lại trong một phạm vi rộng hơn chừng mấy trăm dặm, xem Thanh Long có hoạt động ở vùng phụ cận hay không. Thần niệm cường đại trong nháy mắt liền được xuất ra, tựa như tầng tầng hải triều, cuộn cuộn dọc theo bề mặt sơn mạch mở rộng ra ngoài, ước chừng khoảng ba trăm dặm, đột nhiên có ba cỗ năng lượng vừa kỳ lạ vừa cường đại đối kháng lại rất kịch liệt.

Lực lượng rất mạnh, cho dù Lục Mộng Thần vừa đạt tới Quy Thiên kỳ, cũng cảm thấy được đại não rất đau đớn, thần niệm thoáng cái đã thu trở về.

Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là Thanh Long ở đây?

Không đúng, vậy hai đạo năng lượng khác là cái gì? Chẳng lẽ là..... chẳng lẽ là Thanh Long đang gặp địch nhân?

Thanh Long ngàn vạn lần không thể bị người ta bắt đi, nếu không thì Dạ Nguyệt sẽ không thể hồi sinh! Lục Mộng Thần thầm nghĩ như thế, thân thể bốc lên cao, rồi bay nhanh tới địa điểm vừa xuất hiện ba cỗ năng lượng kia.

Rầm rầm! Từng luồng khói dày đặc bốc lên, vô số cây rừng bị phá hủy, bắn tứ tán ra khắp xung quanh, điều thú kinh hoàng mà bay, chạy hết sức hỗn loạn.

Lục Mộng Thần cẩn thận từ không trung hạ xuống, lấy thể hành vân lưu nhằm hướng địa điểm chiến đấu mà thủy lướt đi rất nhanh ở trên đất liền. Sau khi đến nơi, Lục Mộng Thần liền trốn ở phía sau một thân cây rồi đưa mắt nhìn kỹ, nhất thời trợn mắt há miệng, không ngờ đến trong thiên hạ rộng lớn thế này mà lại cũng có kỳ sự như thế!

Hết hồi 85

Chú thích:

Mai Xà Hình mai chương – huy chương hình rắn mai.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Cuồng Mãnh Thú Đấu

Thì ra phía trước có một con Thanh Long dài hơn trăm thước đang cùng hai con hung thú đại chiến.

Thanh Long đang bay lượn giữa không trung, toàn thân được bao phủ bởi một lớp vảy màu xanh trông giống như áo giáp, không ngừng tỏa ra thanh quang nhàn nhạt, bốn long trảo của nó vung lên vung xuống, tựa như lúc nào cũng có thể công kích. Hai chiếc sừng đen ở trên đầu Thanh Long không ngừng lấp lóe quang mang, còn nơi cửa miệng thì ẩn ước như có một tia hỏa khí thoát ra.

Trước mặt Thanh Long là một con quái xà khổng lồ, thể tích nhỏ hơn Thanh Long một chút. Nó chỉ có một đuôi nhưng lại có hai thân thể, một đỏ, một đen. Hai thân thể to lớn vươn thẳng lên trời, phân thành hai góc. Hai chiếc đầu rắn hình tam giác đều cảnh giác thu lại, lưỡi rắn không ngừng thò ra thụt vào. Hai đôi mắt màu huyết hồng, chăm chăm theo dõi mọi động tĩnh của Thanh Long.

Trên đỉnh đầu của Thanh Long có một con quái vật khổng lồ trông giống như loài ong đang không ngừng bay lượn. Con quái thú này có đôi cánh khổng lồ màu huyết hồng, rộng đến mấy chục thước vuông, trên thân nó lại mọc ra một lớp gai thưa màu đen và những đường vân màu vàng. Đầu ong to chừng mấy thước, trông tựa như đầu lão hổ, chiếc miệng thì cực lớn, từ trong đó lại mọc ra chín chiếc răng nanh thật lớn, trên trán có một chữ đại tự, chính là chữ “Vương”.

Thanh Long uốn lượn thân thể, khiến cho thanh quang trên lớp vảy của nó liên tục lưu động, rọi sáng một vùng chung quanh, cất giọng hừ lạnh, rồi nói: “Âm Dương Mãng, Hồ Đầu Phong, hôm nay các ngươi lấy hai đối một, như vậy là công bằng sao?”

“Khệt khệt khệt! Hắc hắc hắc!” Hai đầu trên hai thân thể của Âm Dương Mãng phát ra hai đạo âm thanh hoàn toàn khác nhau, một đạo thô trảng như mảnh hán, một đạo nhu mì ung dung như đăng nữ, âm thanh đoạt hồn nhiếp phách, khiến cho cả đám chuột ở dưới đất cũng rối rít chui lên, thân thể đổ vật ra, rồi sùi bọt mép mà chết.

“Thanh Long, đừng nghĩ rằng ngươi là một trong tứ đại thánh thú mà cho rằng bọn ta không có thực lực bằng ngươi. Nếu như chân chính chiến đấu, thì còn chưa biết ai lợi hại hơn đâu. Phen so tài vừa rồi, ngươi có phục hay không?” Hai đạo thanh âm âm dương quái khí của Âm Dương Mãng thay nhau nói ra câu này với vẻ mặt vô cùng quái dị.

Lục Mộng Thần ở xa xa cũng bị ảnh hưởng bởi dị âm của Âm Dương Mãng mà cảm thấy rất khó chịu trong người, hắc vội vận Đại Viên Mãn thần công, thì liền cảm thấy trong lòng vô cùng thanh tĩnh và khoan khoái.

Hô! Hồ Đầu Phong khổng lồ khơi dậy một trận cuồng phong, bay vút tới phía trên Âm Dương Mãng, há chiếc miệng hồ to lớn, độc ác cười hô hô nói: “Thanh Long, năm xưa bốn người các ngươi đuổi chúng ta chạy trốn khắp nơi, khổn khổ vô cùng, hôm nay cuối cùng cũng tới lượt chúng ta khi phụ ngươi, ha ha ha!”

“Đừng nằm mơ!” Thanh Long hừ lạnh một tiếng, đột nhiên long vĩ vung lên, hùng hổ quét tới Âm Dương Mãng.

“Hắc hắc! Chiêu này cũ quá rồi, Thanh Long ngươi quả thật không tiến bộ chút nào a!” Âm Dương Mãng cười một cách quái dị, rồi đột nhiên thân thể hắc sắc khổng lồ của nó lao về phía trước, thân thể vừa uốn tới bên

cạnh Thanh Long thì liền bao lấy đuôi của đối thủ, chỉ trong chớp mắt đã cuộn quanh thân Thanh Long.

Âm Dương Mãng quấn chặt lấy thân thể Thanh Long, sau đó thì hồng sắc mông xà liền mau chóng bò lên phía trên, rồi bật lên tiếng cười khúc khích như một nữ tử, thập phần quyến rũ, nói: “Hi hi! Thanh Long đại ca, tiểu muội sớm đã thích ngươi rồi. Thân thể của chàng thật là cường tráng quá đi, nô gia mong muốn mấy nghìn năm rồi, không ngờ hôm nay cuối cùng cũng ôm được Thanh Long đại ca, hi hi, tiểu muội thật là cao hứng a.”

Thanh Long trong lòng sợ hãi, không ngờ Âm Dương Mãng lại hiểu rõ phương cách tấn công của mình như vậy! Nó lắc mạnh long vĩ, nặng nề đập xuống mặt đất, nhưng không ngờ thân thể Âm Dương Mãng lại cứng rắn như vậy, bất luận đập thế nào cũng đều không thể văng đi được.

“Thật là tội cho lão Hắc a, người ở phía dưới chịu khổ rồi, sau này có thời gian tất tiểu muội sẽ cảm tạ người một phen!” Hồng Mãng cất giọng yêu kiều nói với Hắc Mãng đang cuốn chặt Thanh Long.

“Hừ! Tiểu Hồng, người không thể vừa gặp Thanh Long là đã vội quên ta đây! Nếu không ta sẽ không tha cho người!” Hắc Mãng ở phía dưới tỏ ra sự đố kỵ.

Lục Mộng Thần nhìn thấy cảnh này, trong lòng tự hỏi: “Chẳng lẽ Âm Dương Mãng thư hùng đồng thể, nhưng luyện ái nhau lại không thành? Điều này cũng chẳng khác gì nam nữ thường nhân, Hồng Mãng yêu thích Thanh Long, còn Hắc Mãng thì vì đó mà phát ghen, vô cùng khó chịu. Nếu không phải là đang gặp đại địch trước mắt, chỉ sợ rằng hai con mông xà này đã quay sang đánh nhau rồi không chừng. Ủm, Hắc Mãng đó thật lợi hại, Thanh Long đập mạnh như vậy mà cũng không thể chấn rơi nó khỏi thân thể, xem ra thực lực của nó quả thật không thể xem thường.”

Hồ Đầu Phong ở trên không trung lượn tròn hai vòng, nhìn thấy Hồng Mãng mau chóng bò tới gáy của Thanh Long, thì miệng hổ há thật lớn rồi phun ra một luồng khí vụ dày đặc có hai màu vàng đen lẫn lộn. Luồng khí vụ này không ngừng tăng trưởng thể tích, rồi cuồn cuộn lao thẳng vào Thanh Long.

Hồng Mãng cười nói: “Thanh Long đại ca, để nô gia hôn chàng một cái nha, nô gia thèm muốn chết rồi đây!” Lời vừa dứt thì nó thuận theo thân thể của Thanh Long mà lao tới, chiếc miệng đỏ như máu há ra, rồi cắn phập một cái cực mạnh vào gáy Thanh Long. Thanh Long cảm thấy như có một cơn đau cường liệt truyền vào cơ thể, hai chiếc sừng đột nhiên bắn ra hai đạo thanh quang, mạnh mẽ kích lên đầu Hồng Mãng.

Ở trên không, luồng khí vụ hai màu đã sắp chụp tới Thanh Long, nó thấy vậy liền há miệng phun ra một luồng long hỏa cường liệt, bắn thẳng đến luồng khí vụ hai màu, khiến cho nó bốc tan thành khói và cuối cùng thì biến mất.

Hồng Mãng bị thanh quang đánh trúng đầu, chỉ nghe thấy nó rên lên một tiếng, miệng rời khỏi gáy Thanh Long, nói: “Đau quá à! Thanh Long đại ca, sao ngươi lại đối với nô gia tàn nhẫn như vậy chứ!” Lời vừa dứt thì đột nhiên cơ thể của Hồng Mãng phồng lớn lên và càng cuộn chặt lấy Thanh Long hơn, xem ra nó có vẻ như muốn vằn đứt đối thủ ra làm mấy đoạn.

“Đê tiện!” Thanh Long hét lên một tiếng, long trảo vung lên, bắn ra vô số đạo hàn quang, trùng trùng đánh tới Âm Dương Mãng. Đồng thời thân thể cũng mau chóng chuyển động, rồi quật mạnh thân mình vào vách núi trước mặt.

Oành oành! Đất rung núi lở, cả sơn phong phảng phất như bị chấn rung lên. Vô số cây cối, sơn thạch bị đánh vỡ tung, khói mù bốc lên phủ mờ một chu vi rộng lớn.

Với chiêu quật vừa rồi, Thanh Long đã chấn cho Âm Dương Mãng đầu choáng mắt hoa, hắc hồng lân phiến liên tục rơi xuống, hai thân mãng xà to lớn từ trên thân Thanh Long cũng rơi xuống đất.

Thanh Long cũng không tránh khỏi lực va đập cực lớn vừa rồi, vì nó đã dùng hết chân nguyên toàn thân, nên vết cuộc trên thân và nội phủ đều thụ thương không nhẹ.

“Sức mạnh thật là cường đại!” Lục Mộng Thần tán thưởng trong lòng, xem ra Thanh Long đối phó với Thần Châu nhị đại hung thú thì vẫn còn đủ lực đối kháng. Cứ đợi đến khi thật sự không xong, thì lúc đó hẳn mới ra tay giúp đỡ cũng chưa muộn, tin rằng Thanh Long sẽ vì cảm kích mà tặng tinh huyết cho hắn.

Không đợi Thanh Long định thần lại, Hồ Đầu Phong đã liền đánh ra một đòn công kích khác. Lúc Thanh Long quật người vào vách núi, nó đứng thẳng ở trên không trung, chiếc đuôi đen kịt to lớn cong lại rồi nhắm thẳng vào Thanh Long mà phóng ra hàng vạn mũi phong châm dài cả mấy thước, bắn tới địch thủ như cuồng phong bạo vũ.

Quả không hổ là thủ lĩnh của Thần Châu tứ đại thánh thú, trong lúc then chốt ấy, thân thể Thanh Long đột nhiên cuộn mạnh lại, hình thành một khối cầu có đường kính mấy chục thước, rồi cả khối cầu phóng ra thanh quang chói mắt, toàn bộ long lân co lại. Thanh sắc quang cầu không ngừng xoay tròn, khiến cho mấy vạn phong châm vừa chạm vào thì đều phát ra những tiếng nổ đình tai nhức óc.

Thanh quang bay lên, hàn quang lấp lóe, những mũi phong châm do Hồ Đầu Phong bắn ra thật lời hại, không ngờ là chúng đã đâm rơi vô số vảy rồng của Thanh Long! May mà còn có thanh quang hộ thể, tuy nhiên, tính luôn việc này và cú quật người vừa rồi thì Thanh Long cũng thụ thương không nhẹ.

Oành! Thanh Long chênh chếch bay ra, thân thể duỗi dài, nặng nề rơi xuống đất, làm gãy một mảng cây rừng. Hô hô, Thanh Long đôi hơi đứng dậy, hô hấp nặng nhọc, đôi mắt rờn vốn màu xanh, nhưng hiện tại thì lại tràn đầy những tia máu. Thanh Long vươn cao thân thể, nó hiểu rõ, Âm Dương Mãng và Hồ Đầu Phong sẽ không ngừng tay dễ như vậy, bọn chúng một ở mặt đất, một ở trên không, hình thành lực lượng hợp công, thật là quá mạnh.

Lục Mộng Thần nhìn bộ dạng của Thanh Long, biết là nó đã bị thương, còn Hồ Đầu Phong ở trên cao thì lộ ra nụ cười âm hiểm, và lúc này Âm Dương Mãng cũng đang vươn người dậy, chuẩn bị công kích một lần nữa. Trong lòng gã tự nhủ: “Đen đủ rồi! Xem ra Thanh Long gặp nguy rồi, ta phải xuất thủ cứu tương trợ thôi!”

Nghĩ đến đây, Lục Mộng Thần vừa chuẩn bị di động thân thể, thì đột nhiên ở trên trời có một đám mây hồng lướt qua bao trùm trời đất, hoàn toàn che kín mặt trời.

Thanh Long thấy thế, trong mắt lộ ra nét hưng phấn. Còn Hồ Đầu Phong đang ở trên không thấy vậy thì cũng biến hẳn sắc mặt, kinh hô: “Chẳng lẽ y tới rồi?”

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Thánh Thú Chu Tước

Hồng vân như bao phủ cả bầu trời. Dát! Một tiếng hét thánh thót của chim tước vang lên từ không trung, tất cả hồng vân bắt đầu tụ lại, rồi dần dần hóa thành một con chim tước rất lớn.

Một con chim tước rất xinh đẹp! Lục Mộng Thần thấy lòng mình như trùng xuống, hẳn hoàn toàn bị hấp dẫn bởi con chim tước mỹ lệ này. Một thân được bao phủ bởi lông vũ màu đỏ tuyệt đẹp, dưới ánh dương quang lại càng tỏa ra nhiều tia sáng sắc sỡ, ẩn ước như có quang hoa lấp lánh như nước chậm rãi trôi. Đuôi chim thật dài, nhẹ nhàng phe phẩy tại không trung, màu sắc từ đỏ dần dần biến thành màu hoàng kim. Đôi cánh to lớn nhẹ nhàng mở ra cơ hồ như muốn bao phủ cả một phạm vi vài trăm thước. Cái mỏ màu vàng vừa dài vừa cong không ngừng mở lớn, đồng thời cũng phát ra những tiếng hét rất dễ nghe. Đôi mắt đen nhánh như hai vì sao lấp lánh và sâu thăm thẳm. Cái mào như một đóa hoa kim sắc ngạo nghễ dựng thẳng trên đỉnh đầu, phát ra thần quang chói mắt.

Chẳng lẽ, đây là Chu Tước bài danh đệ nhị trong Thần Châu tứ đại thánh thú? Lục Mộng Thần trong lòng thâm tán thưởng, thật là một con chim tước cực kỳ mỹ lệ!

Thanh Long xoay chuyển thân thể, nhanh chóng bay lên không, thốt lên mừng rỡ: “Chu Tước muội muội, nàng rốt cuộc đã đến, ngu huynh rất cao hứng!” Xem ra vừa thấy Chu Tước đến, Thanh Long dường như đã quên mất những vết thương trên người, thoáng cái đã phấn chấn lên rất nhiều.

Đôi mắt xinh đẹp của Chu Tước khẽ chớp, cái mỏ màu vàng khẽ mở ra, giọng nói trong như tiếng suối róc rách vang lên: “Thanh Long đại ca, để huynh đợi lâu, xin đừng trách. Từ lúc nhận được truyền tin của huynh, tiểu muội liền hỏa tốc đến đây ngay. May là còn đến kịp, không để cho hai con ác thú này chiếm được tiện nghi.”

Thanh Long gật đầu, phát ra tiếng long ngâm âm vang dồn dập, nỗi lo trong lòng đã tan biến như không còn nữa.

Âm Dương Mãng thấy Chu Tước đến, nên trong lòng cũng thầm kinh hãi, xem ra trận chiến đấu hôm nay, quả thật khó có thể nói trước thắng bại rồi! Hồng Mãng đuổi thẳng thân thể, uốn lượn vài cái vô cùng quyến rũ, cất giọng nũng nịu cười nói: “Thanh Long đại ca, tại sao khi vừa thấy Chu Tước muội tử nhà các người đến, thì đã lại không để ý đến nô gia nữa rồi? Hi hi!”

Thanh Long chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói gì. Còn Chu Tước vốn rất chán ghét Âm Dương Mãng, nên sau khi vừa nghe xong lời đó liền tức giận nói: “Phì! Người là tên quái vật âm không ra âm mà dương cũng chẳng ra dương. Ngày trước khi còn ở tại Thiên giới, ta đã thấy người không thuận mắt rồi, nhưng không ngờ giờ đây đã đến Nhân giới mà người lại càng trở nên bạo ngược hơn. Phì! Thanh Long đại ca, chúng ta cùng lên, hãy đánh bại hai con ác thú này!”

Hắc Mãng nghe lời Chu Tước nói thế thì rất tức giận, nó vốn thầm ái mộ Hồng Mãng đã vài ngàn năm, mặc dù là thư hùng đồng thể vĩnh bất phân ly, nhưng Hồng Mãng vẫn nhất định không để nó tiếp cận, vả lại thực lực của Hồng Mãng cũng không kém gì nó, nên nó vốn không có biện pháp ra tay. Giờ đây nghe thấy Chu Tước xúc phạm ý trung nhân của mình, nó lập tức điên cuồng gầm lên một tiếng, rồi thân hình đen xì vốn đã to lớn giờ lại bắt đầu phình lớn thêm ra, cái đầu khủng bố hình tam giác lại phun ra một đạo hắc sắc tinh quang chia làm hai đường rồi bắn về phía Thanh Long và

Chu Tước. Hắc Mãng vốn là âm mãng, nên lực lượng công kích cũng cực kỳ bá đạo.

Đối mặt với Hắc Mãng đang tức giận điên cuồng, Thanh Long và Chu Tước tất nhiên là không dám coi thường. Chu Tước khẽ lay động đôi cánh, lập tức phát ra một cỗ hồng vân công thẳng vào đám hắc sắc tinh quang. Còn Thanh Long cũng bắn ra hai đạo thanh quang từ hai chiếc sừng, đánh thẳng vào hắc sắc tinh quang.

Ba cỗ lực lượng cường đại chạm vào nhau, phát ra tiếng vang kinh thiên động địa.

Hồ Đầu Phong lúc này chợt lộ ra nét cười âm hiểm. Chỉ thấy nó nhanh chóng vung đập đôi cánh, trong chớp mắt thân thể trở nên một hình thể hỗn độn, nhìn không rõ bản thể nữa. Sau đó, chợt có hàng ngàn hàng vạn con Hồ Đầu Phong từ trong hình thể hỗn độn đó bay ra ào ạt, che kín cả không trung, những cái đầu hồ đồng loạt mở ra những cái miệng lớn, phát ra âm thanh oong oong dồn dập.

Dòng âm thanh mang theo những tia hồng quang nhàn nhạt, khiến cho toàn thể không gian bắt đầu chấn động kịch liệt, tựa như đang bị một lực lượng rất cường đại làm cho rung chuyển và dao động. Những âm thanh đó càng lúc càng tạo ra những gợn sóng trong không gian khiến cho đối thủ có cảm giác bất an và động tác cũng cứng nhắc dần.

Chu Tước kinh hô một tiếng: “A! Là Phong ba công kích! Thanh Long đại ca mau dùng chân nguyên hộ thể, để ta đi đối phó với Hồ Đầu Phong!”

Trong phong ba cường đại, Âm Dương Mãng giống như cá gặp nước, lại có thể thuận theo gợn sóng mà nhanh chóng bơi đi. Hành động của nó hoàn toàn không bị trở ngại nào. Hai con Hồng Hắc song mãng, thuận theo phong ba vượt lên, đồng loạt mở hai cái miệng thật rộng, bắn ra hai đạo tinh quang một đen một đỏ, theo hai đường mà xé gió bay đi, đồng thời

cũng phát ra tiếng điện nổ lách tách rồi hợp lại một chỗ trên không trung, và công thẳng về phía Thanh Long.

Lúc này, chỗ Lục Mộng Thần đang đứng cách Hồ Đầu Phong không xa, vì vậy mà luồng phong ba kia cũng công luôn về hướng của hắn. Sệt soạt! Thần Nhật chiến giáp đỏ rực lập tức bao phủ toàn thân, vô số hồng tuyến nhỏ dài như ngàn cánh tay, vung múa trên dưới trái phải, đánh dạt tất cả phong ba ra ngoài. Dù chưa bị phong ba chạm trúng, nhưng Lục Mộng Thần cũng cảm nhận được sự đáng sợ của luồng phong ba này, dù sao thì hắn cũng ở cách đấu trường khá xa, nên nếu là trực diện giao đấu với Hồ Đầu Phong, chỉ sợ hắn không thể dễ dàng đánh bật phong ba ra như thế.

Đối diện với phong ba lồng lộng giống như sóng biển, Chu Tước phải dùng đến thực lực cường hãn của mình. Nó nhẹ nhàng rung động kim sắc hoa quan trên đỉnh đầu, rồi lập tức phóng ra hàng vạn đạo kim quang bay khắp tứ phía và chiếu sáng cả tòa sơn cốc, khiến cho cả ánh dương quang cũng phải trở nên ảm đạm. Hồng sắc phong ba gặp phải những tia kim quang này liền giống như tuyết trắng bị tan chảy, rồi kim sắc quang mang không ngừng mở rộng, dần dần tiếp xúc đến vô số con Hồ Đầu Phong trên không trung, liền khiến cho chúng như cảm thấy bị áp lực rất mạnh, chỉ kịp phát ra vài tiếng rên thì cả mấy vạn con đều toàn bộ biến mất. Quang mang màu vàng sậm vụt lóe sáng một cái, tiếp theo đó thì bản thể của Hồ Đầu Phong liền xuất hiện trở lại. Thì ra bản thể dù sao cũng có thực lực cường hãn hơn, nên kim sắc quang mang kia không thể tiêu diệt được nó.

Ở bên kia, Thanh Long cũng cao giọng gầm vang, nhanh chóng mở miệng phóng ra một đạo hồng sắc long diễm để đón đỡ hắc hồng tinh quang. Đòn công kích này đã tụ tập công lực toàn thân của Thanh Long, nên chỉ nghe “oành” một tiếng, giữa không trung liền hiện ra một đám vân vụ thật lớn tỏa nhanh ra ngoài, thì ra nó được hình thành bởi hai cỗ lực lượng kia.

Lực lượng trùng kích cự đại nhanh chóng đánh sâu vào chân núi, khiến nơi đó nổ “ầm” một tiếng, cả ngọn núi nhỏ liền bị san bằng, cả cây cối cũng bị hủy diệt hoàn toàn, nhất là một số tiểu sinh linh sống ở dưới mặt đất, chúng cũng bị lực lượng đáng sợ ấy đánh chết.

Thân thể của Âm Dương Mãng bị lực lượng cường liệt đánh trúng, khiến cho nó từ trên không rơi xuống, nặng nề đập vào mặt đất và tạo thành một cái hố lớn thật sâu! Thân thể của Thanh Long cũng bị đánh bật về phía sau, Chu Tước thấy vậy liền vội quạt mạnh đôi cánh, tạo ra một cỗ lực lượng nhu hòa nhẹ nhàng đỡ lấy Thanh Long.

Trong lúc Thần Châu lưỡng đại thánh thú thanh danh hiển hách cùng lưỡng đại hung thú giao đấu, chúng đã tạo ra một loại lực lượng bất phàm! Lục Mộng Thần đứng quan sát ở một bên, trong lòng thầm tính toán, xem thử lúc nào có thể công khai xuất hiện, để đánh trúng một đòn mà cứu Thanh Long và Chu Tước.

Vầng thái dương vẫn treo cao giữa không trung, và không ngừng tỏa ra quang mang chói lọi. Đột nhiên không biết từ đâu lại có một vầng mây mù khổng lồ đang nhanh chóng bay từ phương đông đến nơi đang xảy ra ác đấu. Chỉ trong nháy mắt, vầng mây mù ấy đã bay đến trên đỉnh đầu của đám mãnh thú.

Thanh Long và Chu Tước nhìn đám mây mù khổng lồ ấy, hơi có vẻ bất ngờ, nói: “Trời ạ! Cái gì thế?” Riêng Hồ Đầu Phong và Âm Dương Mãng khi nhìn thấy được vầng mây mù đó thì trong lòng cũng vô cùng khiếp sợ, bọn chúng chỉ ngơ ngác ngẩng đầu nhìn vầng mây mù quỷ dị kia mà nhất thời quên bẵng đi cuộc ác đấu.....

Trong chốc lát, toàn bộ sơn cốc đều trở nên yên tĩnh.

Yên tĩnh đến đáng sợ!

oooOooo

Tây bắc man hoang.

Âm Phục sơn mạch, quanh năm được sương trắng phủ mờ, quỳ khí dày đặc. Nơi đây chính là cứ địa của Ác Quỷ môn đỉnh đỉnh đại danh.

Vạn Quỷ trì, một địa phương thần bí nhất trong Ác Quỷ môn.

Lúc này, Ác Quỷ chưởng môn Quỷ Vô Nhai đang mặc một bộ trường bào màu hồng, cung cung kính kính quỳ gối bên cạnh Vạn Quỷ trì. Trong Vạn Quỷ trì, dòng huyết thủy đang sôi sùng sục, vô số bong bóng từ mặt nước liên tục bốc lên không ngừng, cả mặt nước cũng phát ra sương trắng nghi ngút. Lúc này đang có mười tên bạch y nhân, trên mặt che vải trắng, hoàn toàn không thấy được diện mạo, đang đứng bên cạnh Vạn Quỷ trì. Bọn chúng chính là thập đại Quỷ Vương đỉnh đỉnh đại danh của Ác Quỷ môn. Mỗi một tên đều ôm một cái chậu màu đỏ sậm, bên trong chậu được phong ấn khoảng vài vạn quỷ hồn, thoang thoang có thể nghe được tiếng rên thê thảm của những quỷ hồn bị nhốt trong đó.

“Các huynh đệ, thời gian đã đến, mau đưa hồn phách đầu nhập vào Vạn Quỷ trì.” Quỷ Vô Nhai ngẩng đầu nhìn lên một tòa biểu bàn (1) kỳ dị đang treo lơ lửng giữa không trung, thấy cây kim điểm thời gian ở bên trong đã quay dần đến vị trí trung ương, liền vội vàng hạ lệnh cho thủ hạ.

Thập đại Quỷ Vương cũng đã thu liễm cuồng khí lúc thường ngày, giờ đây cung kính ném cái chậu trong tay vào trong Vạn Quỷ trì.

Quỷ Vô Nhai chấp hai tay lại, trong miệng thầm thì thảo, bắt đầu niệm lên một chuỗi chú ngữ kỳ quái. Từng đạo quang mang đỏ sậm từ trong miệng Quỷ Vô Nhai bắn vào nước trong ao. Chỉ trong chốc lát, bên trong khuôn viên Vạn Quỷ trì vốn rộng hơn vài chục thước, liền bắt đầu xảy ra biến hóa kịch liệt!

Hết hồi 87

Chú thích:

(1) Biểu bản – đồng hồ cổ

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Phệ Hồn Cự Thú

Bên trong Vạn Quỷ trì, hồng sắc huyết thủy sôi sùng sục và có một cột nước với đường kính rộng tới mấy thước chọt phun mạnh lên cao. Hồng sắc huyết thủy từ trong cột nước lấp lóe quang mang rồi không ngừng bắn tung tóe ra ngoài.

Thập đại Quỷ Vương rất khẩn trương, chăm chú nhìn vào biến hóa của Vạn Quỷ trì. Mỗi lần nhìn thấy Môn chủ Quỷ Vô Nhai niệm một đoạn chú ngữ, thì trong lòng bọn họ liền tăng thêm phần khẩn trương. Một truyền thuyết đã được lưu lại suốt mấy ngàn năm qua, rất có thể sẽ được thực hiện vào thời khắc này! Thử hỏi, thập đại Quỷ Vương làm sao mà tránh khỏi khẩn trương cơ chứ?

Lúc này Thân thể Quỷ Vô Nhai đang bị bao phủ bởi một lớp huyết sắc tinh quang, lão càng lúc càng tỏ ra thành kính, càng niệm càng nhanh. Hàng ngàn hàng vạn ánh quang mang vẫn tiến nhập vào bên trong ao huyết, càng lúc khiến cho nước sôi sục kịch liệt.

Ô ô! Oanh oanh! Từng trận từng trận âm thanh phát ra giống như tiếng rống của dã thú giữa đêm trường, làm cho toàn thể Ác Quỷ môn đều bị chấn động. Các môn nhân nghe được những đợt âm thanh sắc bén ấy đều không khỏi rùng mình sởn gáy. Cũng may là trước đó môn chủ đã có lệnh, nên bọn họ không bị hoảng loạn, chỉ việc tiếp tục chấp hành nhiệm vụ của mình.

Quý Vô Nhai rốt cuộc cũng niệm xong chú ngữ, hần mở mắt ra hiệu cho thập đại Quý Vương quỳ xuống.

Oành! Hoa! Bên trong Vạn Quý trì, toàn bộ hồn phách đều biến mất, sau đó, đột nhiên nước trong ao giống như bị bạo phát, toàn bộ đều phún vọt lên cao lên đến mấy chục thước, huyết thủy tung toé khắp nơi. Quý Vô Nhai và thập đại Quý Vương thấy vậy thì đều khắp khởi vui mừng, tuy nhiên, bọn họ vẫn không hề nhúc nhích, chỉ hưng phấn chờ đợi kết quả. Trên mặt khó nén được vẻ vui mừng..

Hống, hống, hống, hống! Huyết thủy giữa không trung một lại truyền ra bốn loạt âm thanh liên tục khiến cho cả mặt đất cũng bị chấn động kịch liệt.

Tô lạp lạp! Huyết thủy giữa không trung đột nhiên biến mất, mà thay vào đó là bốn quả quang cầu với đường kính dài cỡ hai, ba thước. Mỗi một quả quang cầu đều có màu sắc khác nhau, cả thảy là lục, bạch, hồng và huyết sắc, bốn màu. Chúng không ngừng phình to ra, còn quang mang vây bọc ở bên ngoài cũng không ngừng chuyển động, càng lúc càng chói mắt.

Đột nhiên, bốn quả quang cầu ấy phát ra lục, hồng, bạch, huyết bốn loại quang mang thật mãnh liệt, ngay cả Quý Vô Nhai là môn chủ đã đạt đến Quy Thiên kỳ mà cũng không thể mở mắt ra để nhìn cho rõ.

Xoát! Quang mang tán ra, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, thì kinh hỷ phát hiện ra bốn con quái thú uy phong lẫm lẫm đang lơ lửng xuất hiện ở giữa không trung! Bốn con quái thú này có hình thù khác nhau, quây lại thành một hình vòng cung, và cả bốn con đều cười trên huyết hồng sắc vân vù. Lục sắc quái thú đầu sư tử, trên đỉnh đầu có hai chiếc sừng lớn màu xanh, thân thể trong suốt có thể nhìn xuyên thấu mà thấy được cả máu và nội tạng ở bên trong rất rõ ràng. Cơ thể của nó giống như được tạo bằng thủy lưu vậy, trông rất quái lạ. Hồng sắc quái thú, toàn thân được bao bọc bởi những tấm vảy, mỗi tấm trông giống như vảy rồng, hai con mắt to như

mắt trâu đỏ ngầu, trên đầu nhô ra một cái sừng màu đen. Bạch sắc quái thú toàn thân phủ đầy nhung mao và có một cái đầu thật lớn gần giống với đầu rồng, hai chiếc long giác (1) màu bạc sừng sững chĩa lên không. Còn với Huyết sắc quái thú thì toàn thân được bao quanh bởi quang mang màu đỏ đậm như máu, đầu tròn có vô số tiêm giác (2) nhô ra, cái đuôi to lớn như ngạc ngư (3) chìa ra phía sau, tràn trề bá khí.

Quỷ Vô Nhai giống như một kẻ nô tài, liên tục dập đầu trên đất, cao giọng nói: “Nhân giới Ác Quỷ môn môn chủ Quỷ Vô Nhai xin tham kiến tứ vị Thánh Sứ của Quỷ giới!”

Thập đại Quỷ Vương lúc này cũng không dám thờ mạnh, chỉ biết dập đầu lia lịa. Tuy vậy, trong lòng của họ rất cao hứng, xem ra Quỷ Quỷ Bảo Điển của Ác Quỷ môn ghi lại là sự thật, chỉ cần thu thập được một trăm vạn hồn phách của con người, rồi cho chúng đầu nhập vào Vạn Quỷ trì, đồng thời khởi động chú ngữ thì sẽ có thể triệu hoán tứ đại Thánh Sứ của Quỷ giới. Vậy tứ đại Thánh Sứ mà Quỷ Quỷ Bảo Điển nhắc tới chính là tứ đại Phệ Hồn thú của Quỷ giới, lục sắc chính là Thủy Hồn thú, hồng sắc chính là Hỏa Hồn thú, bạch sắc chính là Phong Hồn thú, còn Huyết sắc chính là Âm Hồn thú.

Thủy Hồn thú lắc đầu, thủy quang trên người lưu động, nhìn chăm chăm vào những người ở bên dưới, lạnh lùng nói: “Quỷ Vô Nhai? Là người đã triệu hoán bốn huynh đệ chúng ta đến đây?”

Quỷ Vô Nhai vẫn không ngừng dập đầu, trán xuất đầy mồ hôi lạnh. Trước mặt Quỷ giới Thánh Sứ, lão không còn là nhất môn chi chủ nữa.

“Vì thấy các người khổ cực cung dưỡng một trăm vạn hồn phách cho huynh đệ chúng ta, nên chúng ta sẽ đáp ứng giúp các người một việc. Có chuyện gì hãy nói đi.” Thủy Hồn thú là Quỷ giới thánh thú, nên cũng có uyên nguyên sâu xa với Ác Quỷ môn. Dù sao cũng đã ăn của người ta hơn

mười vạn hồn phách thì cũng nên làm một vài chuyện tốt cho người ta chứ nhỉ.

Quý Vô Nhai bối rối nhìn lên, chấp tay thi lễ, căng thẳng nói: “Tứ vị Thánh Sứ từ dị giới xa xôi đến với Nhân giới hẳn là đã trải qua nhiều phong trần, thật khổ cực. Tiểu nhân đã an bài cho tứ vị một chỗ nghỉ rất tốt. Xin tứ vị hãy tạm thời nghỉ ngơi trước, sau đó chúng ta sẽ bàn đến đại sự cũng chưa muộn.”

Tứ đại Phệ Hồn thú nghe vậy thì lắc đầu vẫy đuôi đi theo Quý Vô Nhai trở về tổng đàn của Ác Quỷ môn. Thập đại Quỷ Vương liền cũng đứng lên theo, trên mặt lộ ra nụ cười âm trầm. Bọn họ đang vẽ ra mỹ cảnh Phong Thần Tông đỉnh đỉnh đại danh sẽ bị Ác Quỷ nhổ bật gốc rễ trong tương lai gần đây.

oooOooo

Trên bầu trời, từ đám mây mù đang cuộn cuộn kéo đến đột nhiên truyền ra nhiều tiếng cười kỳ quái, giống như có hơn mười loài động vật cùng phát ra. Nghe những âm thanh đó, Lục Mộng Thần chột giật mình, hẳn cảm thấy những giọng cười đó rất quen thuộc nhưng nhất thời không nhớ được là của ai.

Mây mù chột tụ lại thành hình một đám quái vật đen đui to lớn. Đầu tiên là Ô Long cao lớn đến mấy chục thước, rồi Hắc Xà lớn gấp bốn, năm lần so với một con cạp bình thường, và tiếp theo còn có chó, trâu, thỏ, ngựa, dê, khỉ, gà, heo..... Tất cả đều màu đen, và hình thể rất to lớn. Rõ ràng đây là Thập Nhị Thần Tiểu mà năm xưa Lục Mộng Thần đã từng giải cứu.

Cầm đầu Thập Nhị Thần Tiểu chính là Thử thần tướng, lúc này nó đang cười trên trên đầu cự ngư, dáng vẻ vẫn cao ngạo như xưa, khễ vung vẩy móng vuốt, vui vẻ cười nói: “Chư vị, đã lâu không gặp! Từ sau khi biệt ly ở

Thiên giới, chư vị vẫn luôn tiêu dao tại Nhân giới, không giống mười mấy huynh đệ chúng ta bị Kim Cương Thiên Quân giam hãm vào kiếm trận ngàn năm, thật là cực khổ a!”

Thanh Long và với Chu Tước hít vào một hơi lãnh khí, không ngờ rằng Thập Nhị Thần Tiểu lại có ngày trốn thoát ra được Kim Cương Luân Hồi kiếm trận, đây quả thật không phải là một tin tốt. Nhớ lại năm xưa, Thập Nhị Thần Tiểu vốn là chiến tướng đặc ý nhất của Mạn Thần Đại Đế, thực lực tương đối cường hãn. Nếu như hôm nay tự mình gây khó dễ, thì cho dù có hợp sức của cả bốn con vừa thánh thú vừa hung thú thì e rằng bọn họ cũng không phải là đối thủ, huống chi Hồ Đầu Phong và Âm Dương Mãng đều không đi chung đường với họ!

Hồ Đầu Phong và Âm Dương Mãng vừa gặp được Thập Nhị Thần Tiểu, tuy rằng cũng bị giật mình, nhưng dù sao bọn họ cũng là thủ hạ của Sân Thần Đại Đế, mà Sân Thần Đại Đế cùng với Mạn Thần Đại Đế đều là đế vương của Thiên giới, ít nhiều gì cũng có quan hệ qua lại. Lúc này Hồ Đầu Phong vội quạt nhẹ hai cánh, vội bay đến gần Thập Nhị Thần Tiểu nhiệt tình chào hỏi: “Thì ra là chư huynh đệ Thần Tiểu, mấy vạn năm rồi không gặp, ta thật là nhớ chư huynh đệ muốn chết.”

Các Thần Tiểu cũng vội vàng gật đầu đáp lễ và nói vài lời khách sáo. Âm Dương Mãng cũng lắc lư hai cái đầu tam giác màu đen, rồi cất giọng âm dương quái khí nói: “Đúng vậy, chư vị Thần Tiểu huynh đệ, chúng ta cũng lâu rồi không gặp, nếu có thời gian rảnh rỗi thì bọn ta cũng muốn được cùng chư vị hội tụ và hảo hảo trò chuyện a!”

Thấy hai chiến tướng thủ hạ của Sân Thần Đại Đế đối với huynh đệ mình khách khí như thế, thì Thủ thần tướng rất đặc ý, cười chi chi, nói: “Đúng vậy, đã lâu chúng ta không gặp, vậy cũng nên tụ hội trò chuyện chứ nhỉ. Nhị vị huynh đệ, chúng ta vô tình đi qua đây và đã bị trường tranh đấu nơi đây hấp dẫn nên mới chạy đến đây. Thật không ngờ là nhị vị lại đang giao tranh cùng với Thanh Long và Chu Tước. Các huynh đệ chúng ta bị

giam cầm suốt mấy ngàn năm rồi, nên chân tay cũng có phần ngứa ngáy, chi bằng hãy để Thập Nhị Thần Tiểu chúng ta thư giãn gân cốt một chút nhé.”

Hồ Đầu Phong vừa nghe xong lời ấy thì trong lòng rất vui mừng, vội vàng nói: “Hảo a, hảo a! Đây qua là một dịp tốt để chư vị huynh đệ động thủ động cước a!”

Thanh Long và Chu Tước nghe bọn họ bàn tán mà trong lòng rét run, thầm nghĩ: “Thật là bất diêu! Hai người chúng ta thật không thể tránh được một trường giao tranh với Thập Nhị Thần Tiểu rồi, nhưng phải làm sao bây giờ.....”

Đang trong lúc còn phân vân do dự để tìm đối sách, đột nhiên từ trên không truyền đến một âm thanh như sấm rền: “Hừ! Đã có Thanh Mỵ Thiên Quân ta ở đây, Thập Nhị Thần Tiểu các ngươi chớ có càn rỡ!”

Hết hồi 88

Chú thích:

- (1) Long giác – sừng rồng
- (2) Tiêm giác – góc nhọn, mũi nhọn
- (3) Ngạc ngư – cá sấu

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 89

Hắc Âm Không Gian

Sau khi quang mang chói mắt dịu bớt lại, từ giữa không trung liền xuất hiện một người đầu đội kim khôi, mình mặc kim giáp, trong tay cầm kim tiên. Đúng là một vị chiến tướng của Thiên giới, sau lại được sắc phong là Thanh My Thiên Quân. Thì ra, Thanh My Thiên Quân phụng mệnh đến Nhân giới điều tra việc Lôi Điện Thiên Luân bị thất tung một cách kỳ lạ, nhưng sau khi đến Thanh Thiên phong thì y đột nhiên phát hiện ra lực lượng dẫn động lôi điện đã biến mất không còn dấu vết. Y nhìn thấy một người Tu Chân có thực lực trung bình tại Nhân giới, người này căn bản là không thể nào điều động được Lôi Điện Thiên Luân. Nhưng trong quá trình tìm kiếm, y dường như đã cảm nhận được sự tồn tại của một lực lượng kỳ dị rất mong manh, như có như không. Thanh My Thiên Quân liền theo dõi cỗ lực lượng ấy mà đuổi tới đây, nhưng không ngờ, chẳng những y gặp được Âm Dương Mãng và Hồ Đầu Phong mà còn gặp được Thập Nhị Thần Tiểu vốn đã bị Kim Cương Thiên Quân cấm cố.

Bọn chúng làm sao có thể thoát ra được? Nhìn mười hai con vật đen đen mờ mờ, Thanh My Thiên quân không khỏi nhin được hào khí dâng cao. Thì ra, đối với Thiên giới, đặc biệt là Thanh My Thiên Quân, thì đám thần tướng kia chẳng có phân lượng gì. Nhưng bọn chúng muốn lấy số đông để lấn áp những con thần thú như Thanh Long, Chu Tước do Thiên Đế phái đến Nhân giới thì y không thể bỏ qua được, buộc phải hiện thân ngăn cản.

Thanh Long, Chu Tước thấy Thanh My Thiên Quân xuất hiện thì vừa mừng vừa sợ, nhanh chóng thi lễ với y, rồi nói: “Tham kiến Thanh My

Thiên Quân!” Thanh My Thiên Quân khẽ phất tay, xoay người đối mặt với Thập Nhị Thần Tiếu, lạnh lùng nói: “Thập Nhị Thần Tiếu, không ngờ các người vẫn có thể thoát ra khỏi Kim Cương Luân Hồi kiếm trận, đúng là ta đã quá xem thường các người. Hôm nay đã gặp được các người ở đây, thì ta nhất định phải cấm cố các người thêm một lần nữa.”

“Ha ha ha!” Thập Nhị Thần Tiếu buông ra những tràng cười không dứt. Thử thần tướng nhảy lên chiếc sừng của Ngưu thần tướng, rồi cất tiếng cười to, nói: “Thanh My! Người khác còn sợ người chứ mười hai huynh đệ tử muội chúng ta không sợ người đâu! Nếu như hôm nay là Kim Cương Thiên Quân đích thân đến đây thì chúng ta còn có mấy phần e ngại! Hừ! Nhưng đáng tiếc là người đến đây lại là tên ngu ngốc nhà người, ai mà sợ người chứ? Ha ha ha!”

Ngoài hẳn ra, các thần tướng khác cũng buông tràng cười cuồng dại, với đủ loại âm thanh của đủ các loài thú, khiến cho toàn bộ không gian đều tràn ngập những âm thanh hết sức quái dị.

Lục Mộng Thần nhìn Thần Tiếu và Thanh My Thiên Quân, thì hiểu rằng thực lực của mình dù đã đạt tới Quy Thiên sơ kỳ, nhưng so với chiến tướng của Thiên giới cùng với Thiên Quân thì vẫn còn cách quá xa. Xem ra chỉ còn cách tiếp tục ẩn thân và lặng lẽ quan sát, chờ xem cuộc diện thay đổi thế nào.

Thanh My Thiên Quân nghe vậy thì rất giận dữ, hét lớn một tiếng, tay huy động kim tiên phóng ra năm đóa tường vân, rồi bay thẳng tới trước. Y phát ra một đạo quang mang kim sắc mang theo tiếng sấm và tiếng gió, nhanh chóng khuếch trương và chụp tới Thập Nhị Thần Tiếu.

“Bày trận Thập Nhị Thần Tiếu!” Thử thần tướng ra lệnh, sau đó, nó nhanh chóng nhảy đến một vị trí trên không trung, các thần tướng khác cũng theo đó mà lần lượt phân tán ra các góc, hợp thành một đại trận.

Thập Nhị Thần Tiểu bao gồm: thử, ngư, hổ, thỏ, long, xà, mã, dương, hầu, kê, khuyển, trư (1) đồng loạt phun ra một đạo hắc quang giăng mắc đầy trời và chụp vào tia kim quang đang phóng tới. Hai cỗ cường lực cùng lúc kích vào nhau và phát ra tiếng nổ thật lớn. Thanh Long và Chu Tước cùng vội vàng tránh về phía sau, đồng thời trên người cũng tỏa ra hai luồng chân nguyên thanh quang và hồng quang để hộ thể. Âm Dương Mãng và Hồ Đầu Phong một tả một hữu giám thị Thanh Long và Chu Tước, ngăn cản mọi hành động của chúng.

Thần Tiểu đại trận vừa được lập xong thì ngay lập tức Thanh My Thiên Quân liền cảm thấy như đang bị một cỗ áp lực đè nén. Tuy ngoài mặt y vẫn làm ra vẻ không có gì, nhưng trong lòng đã thấy vô cùng kinh hãi, thầm nghĩ: “Thần Tiểu đại trận thật là lợi hại! Xem ra thần tướng thủ hộ của Mạn Thần đế cung không phải chỉ có hư danh mà thôi, bọn họ quả thật cũng có thực lực. Ta phải cẩn thận, coi bộ nếu không xuất hết thực lực, thì sẽ khó có thể qua được trận này.”

Nghĩ đến đây, kim sắc chiến giáp trên thân y liền bắt đầu tỏa ra quang mang mãnh liệt, kim sắc chói lọi xông thẳng lên trời. Thanh My Thiên Quân cầm chắc kim tiên trong tay, thần quang trong mắt xạ ra bức người, sau đó thì huy động kim tiên, bắn ra vô số kim sắc tiên ảnh trùng trùng điệp điệp vào trong hư không....

Kim tiên trên tay Thanh My Thiên Quân có tên gọi là “Toái Kim”, dựa vào chín thức Tru Tiên ma pháp mà nổi danh tại Thiên giới. Thức vừa rồi thi triển chính là thức thứ nhất: “Tiên Đả Ma Vân.” Đây chính là thức có lực công kích rất mạnh.

Dưới sự chỉ huy của Thử thần tướng, Thập Nhị Thần Tiểu đại trận bắt đầu tiến vào tầng thứ nhất: “Hắc Vân Áp Thành.” Từ giữa trận, tầng tầng lớp lớp mây mù ùn ùn tụ lại, và thân ảnh của các Thần Tiểu chiến tướng đều ẩn vào bên trong không còn nhìn được rõ nữa. Dường như các Thần Tiểu đã rút sẵn binh khí của mình, mà các loại binh khí đó lại có hình thù

rất quái lạ và không ngừng tỏa ra hắc quang. Thì ra chúng đã bắt đầu công kích.

Kim sắc tiên ảnh cùng với hắc vân kích vào nhau liên phát ra tiếng nổ long trời lở đất, vang rền khắp cả sơn cốc, quang mang bắn ra loạn xạ tứ phía.

Quả không hổ là một Thiên Quân! Thanh My Thiên Quân lấy một chọi mười hai mà vẫn bất phân thắng bại.

Thanh My Thiên Quân khẽ nhường mảy, hai tay lại vũ lộng kim tiên, khiến cho ánh kim quang lấp loáng sáng ngời, thanh kim tiên trong tay từ một bỗng biến thành hai. Y dùng hai tay cầm thanh kim tiên và sử dụng đến xuất thần nhập hóa, tạo thành hai phiến kim sắc tiên ảnh khổng lồ, hợp thành hai tòa kim sơn xoay tròn trên không trung, rồi đánh thẳng tới Thập Nhị Thần Tiếu.

Chiêu thức này được Thanh My Thiên Quân sử dụng rất thần diệu, vì y là người đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, nên vận dụng kim tiên rất hoàn mỹ.

Thanh My Thiên Quân thi triển chiêu “Lưỡng Tọa Kim Sơn” để phá Thập Nhị Thần Tiếu đại trận. Tòa kim sơn càng lúc càng khuếch đại, trông chẳng khác nào được ma pháp phổ vào đó. Thập Nhị Thần Tiếu mặc dù có nghe qua đại danh của Thanh My Thiên Quân, nhưng chưa bao giờ chính thức động thủ, nay đột nhiên Thanh My Thiên Quân thi triển ra tiên pháp thần kỳ như vậy, nhất thời khiến cho bọn họ chúng có chút bối rối.

Toàn thân của mỗi Thần Tiếu đều được bao phủ bởi một tầng hắc quang, bọn chúng đã nhận ra rằng, thể tích của tòa kim sơn kia vẫn không ngừng gia tăng, và cũng bắt đầu đánh phá vào lực lượng của trận pháp.

Oong oong! Kim sơn phát ra tiếng vang trầm thấp, một vòng sắc quang đã vây chặt lấy kim sơn, rồi không ngừng co rút lại. Thập Nhị Thần Tiếu

vội cố gắng điều động chân nguyên, để gia tăng uy lực của đại trận.

Thủ thần tướng nhìn thấy tình hình không ổn, trong lòng cũng giật mình với thực lực của Thanh My Thiên Quân, vội lớn tiếng ra lệnh: “Các huynh đệ tỷ muội, hãy mau chuyển sang tầng thứ ta của Thần Tiểu đại trận!”

Long thần tướng nghe vậy liền cất tiếng gầm lên thật lớn, rồi dường như có kỳ tích, toàn thân nó vươn ra rất dài, đầu và đuôi liên hợp thành một vòng tròn màu đen! Trong khi đó, Xà thần tướng cũng đồng thời từ hướng ngược lại mà vươn dài thân thể to ra, cũng hợp thành một vòng tròn màu đen khác! Các thần tướng còn lại cũng nhanh chóng biến hóa thân hình, co nhỏ lại thành những hắc sắc quang cầu, rồi chia ra cao thấp mà bay tới hai vòng tròn màu đen ở phía trên.

Chỉ còn lại Thủ thần tướng là vẫn chưa biến hóa, vẫn cao ngạo bay lơ lửng giữa không trung. Nó huy động móng vuốt, từ trong đôi mắt xạ ra một cỗ quang mang kỳ dị.

“Hắc - Âm - Không - Gian!” Thủ thần tướng cao giọng ngâm, Long - Xà nhị tướng lúc này đã là hai vòng tròn đen vừa nghe tiếng hô của Thủ thần tướng thì chợt co rút lại, còn những hắc sắc quang cầu do những thần tướng khác biến thành thì đồng thời phát ra những hắc quang xông thấu lên trời. Trong chốc lát, cả không gian liền trở nên tối sầm lại.

Oanh long! Phanh phanh! Hai tòa kim sơn do Thanh My Thiên Quân đánh ra đã bị vòng tròn hắc sắc ép nát bấy. Còn hắc quang vừa được phóng lên cao, thì cũng từ giữa không trung mà ùn ùn hạ xuống, công thẳng đến Thanh My Thiên Quân.

Toàn thể sơn cốc dường như đều bị bóng tối nuốt trọn! Vô luận là Âm Dương Mãng, Đầu Hồ Phong hay là Thanh Long, Chu Tước đều cảm thấy rất kinh ngạc.

Thanh My Thiên Quân cảm nhận được sức ép mãnh liệt của bóng tối hắc ám kia, trước mắt y chỉ toàn là một vùng tối đen, cái gì cũng không thể nhìn thấy được.

“Hắc Ám Không Gian? Quả thật là một trận pháp lợi hại!” Thanh My Thiên Quân thầm sợ hãi trong lòng, trong tình huống này, dù y muốn phản kích thì cũng chưa chắc đã kịp, nói không chừng đòn công kích của Thần Tiểu sẽ lại tới trước rồi.

Hít một hơi dài, xương cốt của Thanh My Thiên Quân vang lên tiếng kêu lách cách, chân nguyên toàn thân liền chuyển động nhanh như tia chớp. Hai thanh kim tiên một lần nữa lại nhập thành một, trên thân tiên xuất ra ánh sáng màu vàng, chiếu sáng mấy thước bên trong không gian. Kim tiên huy động theo một quỹ tích rất đẹp mắt, cả không khí ở trong một khuôn viên vài trăm thước dường như cũng bị xáo động lên.

Kim tiên trong tay Thanh My Thiên Quân càng múa càng nhanh, nó mang theo một sức mạnh càng lúc càng cường liệt, khí thế tựa như bài sơn đảo hải, khiến cho toàn thể hắc ám không gian trở nên hỗn loạn, cả hắc sắc quang cầu cũng bị rung động mạnh, và hai vòng tròn màu đen do Long, Xà nhị tướng tạo thành cũng không còn cách nào co lại. Chiêu này chính là thức thứ năm “Phiên Giang Đảo Hải” trong pho Tru Ma tiên pháp của Thanh My Thiên Quân. Năm xưa, y đã dựa vào chiêu này mà đã tru diệt rất nhiều là ma đầu.

oooOooo

“Hắc hắc! Quỷ môn chủ quả nhiên là hùng tài đại lược, tại hạ rất bội phục!” Ma môn chủ Huyết Cấm vỗ vỗ bả vai Quỷ Vô Nhai, thoải mái cười to nói.

Quỷ Vô Nhai âm trầm cười, đáp lại: “Lần này chúng ta tập kích Phong Thần Tông, được tứ vị Thánh Sứ hiệp trợ, hơn nữa, còn được Ma môn và

Thánh Tà Tông ủng hộ, tin rằng chúng ta sẽ nhất cử tiêu diệt được Phong Thần Tông không chút khó khăn, ha ha ha!”

Tông chủ Thánh Tà Tông Lãnh Thiên Sương cũng cất lên tràng cười đắc ý với chất giọng âm dương của mình. Y vươn một tay tới, Huyết Cấm và Quỷ Vô Nhai thấy vậy thì cũng vươn tay ra, rồi cả ba đồng thời siết chặt tay nhau. Trong đôi mắt âm tà quái dị của cả ba chợt lóe lên một tia hưng phấn, vì bọn họ vừa đã quyết định xong một âm mưu kinh thiên động địa.....

Hết hồi 89

Chú thích:

(1) 12 con giáp

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Kim Tiên Quang Tháp

Diệu Nhiên nhìn ra bóng đêm u tối bên ngoài cửa sổ, ánh trăng nhàn nhạt tỏa xuống trước thềm. Nàng khẽ thở dài, mày ngài nhíu lại, trên khuôn mặt mỹ lệ vẫn còn đọng lại nét thương cảm chưa tan, “Mộng Thần, đệ đi đâu rồi? Tại sao lại đột nhiên thất tung? Thật khiến chúng ta lo lắng.....”

Ngày đó tại Liên Hoa Tự, Diệu Nhiên là người đầu tiên phát hiện ra Lục Mộng Thần đã thất tung. Thần Yên chân nhân sau khi biết chuyện, liền báo lại cho Hư Vân tông chủ. Ông ta đã phái xuất toàn bộ tăng nhân trong chùa, rải ra tìm kiếm bốn phía, mất cả hai ngày mà vẫn không tìm thấy hân. Thần Yên chân nhân mang theo thất vọng rời khỏi Liên Hoa Tự, khi trở về Phong Thần Tông liền kể lại sự tình Lục Mộng Thần thất tung cho Thiên Nhất chân nhân biết, ông ta chẳng những không hề phiền muộn, mà trái lại chỉ cười không ngớt, bảo bà không cần phải lo lắng, vì mọi việc đã có thiên ý an bài.

Diệu Nhiên lúc đó đứng bên cạnh chưởng môn sư bá, lúc nghe được lời ấy thì trong lòng mờ mịt không hiểu. Nhưng cũng không tiện hỏi kỹ, khi nàng theo sư phụ quay về Hành Thủy Phong thì mới dám đem nghi vấn trong lòng mà hỏi Thần Yên chân nhân.

Thần Yên chân nhân chỉ thở dài một hơi, khuyên bảo nàng chớ lo lắng, rồi bảo rằng Thiên Nhất chưởng môn đã đạt đến Quy Thiên hậu kỳ, một thân tu vi cao thâm khó dò, ông ta đã nói ra lời đó tất là có đạo lý, cuối cùng Thần Yên còn dặn nàng không được suy nghĩ mông lung nữa.

Thế nhưng, Diệu Nhiên làm sao lại không thể suy nghĩ vãn vợ kia chứ? Ở tại Liên Hoa Tự, mấy sư tỷ đệ các nàng đã trải qua vô số trận đấu lớn nhỏ, hết trận này đến trận khác đều là vào sinh ra tử, thập phần hung hiểm. Vì vậy mà bọn họ đều nảy sinh cảm tình sâu sắc với Lục Mộng Thần.

Hơn nữa, Diệu Nhiên không biết vì sao giờ đây trong mắt nàng, Lục Mộng Thần đã hoàn toàn thay đổi. Một loại cảm giác không tên len lén xâm nhập phương tâm của nàng từ lúc nào không hay. Nàng nhớ đến lần đầu trông thấy bộ dạng háo sắc của hắn, lúc đó nàng rất chán ghét cái bộ dạng ấy, nhưng mà giờ đây hình ảnh đó lại đột nhiên trở thành rất khả ái. Diệu Nhiên đưa tay khẽ vuốt lên Tố Thủy Lan Y trên người, một loại cảm giác lạnh lẽo của nước truyền vào trong người, khiến cho lòng nàng càng thêm trầm trọng. Khi Lý Ngọc Nhân đến thăm nàng, điều khiến cho nàng cảm thấy bất ngờ nhất chính là khi tiếp xúc với gương mặt anh tuấn đó, trong lòng nàng đã không còn cảm giác gì nữa, tâm tình vẫn bình đạm như đối với những người khác. Điều này đã khiến cho Lý Ngọc Nhân vừa sợ hãi vừa bất an, chỉ đành tay không quay về.

Ài! Diệu Nhiên vô lực ngã người xuống giường, tâm sự ngổn ngang trăm mối, không biết phải tỏ cùng ai?

oooOooo

“Cung chủ, xin mời dùng bữa!” Hàn Nguyệt Băng mang theo một đĩa trái cây, bên trên có vài thứ hoa quả và một chén cháo mời Minh Phi. Sau khi bỏ đi diện sa che mặt, toàn thân Hàn Nguyệt Băng mặc một bộ váy trắng bạch, làm tôn lên gương mặt tuyệt sắc, thật sự xinh đẹp mỹ lệ đến cực điểm.

“Băng nhi, mang đi đi, ta đã nói rồi, ta không đói!” Minh Phi lạnh nhạt nói, đôi mắt sáng như sao xạ ra một cỗ hận ý và nộ khí phảng phất như có như không.

“Cung chủ, người đã mấy ngày không ăn rồi, dường như tâm tình của người không mấy tốt. Rốt cuộc là việc gì đã khiến người phải quan tâm lo lắng như vậy?” Hàn Nguyệt Băng cùng ba vị tỷ tỷ đồng sinh từ lúc theo Minh Phi từ Liên Hoa Tự trở về, thì phát hiện nàng chỉ một mực chìm đắm trong một cảnh giới kỳ lạ, phảng phất như có nộ khí mà không thể phát tiết, có hận ý mà không thể biểu đạt. Tuy bốn tỷ muội đều do Minh Phi một tay nuôi lớn, nhưng Hàn Nguyệt Băng lại được cung chủ coi trọng nhất, do đó mọi người đều nhờ nàng đến khuyên nhủ cung chủ.

“Băng nhi, người lui xuống đi!” Thanh âm Minh Phi vẫn lạnh như băng, một cỗ uy nghiêm vô hình phát tán ra, khiến Hàn Nguyệt Băng phải lạnh run.

Hàn Nguyệt Băng cũng không dám nói gì thêm, chỉ thấp giọng xin lui ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng của Hàn Nguyệt Băng, Minh Phi thở dài một tiếng. Từ lúc bị Thập Nhị Thiên Sát đánh trọng thương, nàng đã cố gắng áp chế thương thế, sau khi trở lại Liên Hoa Tự, liền vội vàng vàng mang theo môn nhân quay về Nghiễm Hàn cung. Qua vài ngày sau, hình ảnh của Lục Mộng Thần vẫn hiển hiện trong trí não của nàng không tan, khiến nàng mỗi khi nhớ đến thì hận đến nghiến chặt răng, hai tay siết chặt. Nàng không ngờ rằng Lục Mộng Thần lại có quan hệ với Yêu Tông, giờ đây lại có sự bảo hộ của Yêu hoàng, nên nếu nàng muốn bắt hãm về, thật không phải là chuyện dễ dàng gì.

Xem ra, chuyện này chỉ đành để ngày sau hãm nói!

Minh Phi từ từ bình tĩnh lại, ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm lại, bắt đầu từ tốn vận hành Hàn Băng thần công để điều trị nội thương.

Lục Mộng Thần, ta sẽ sớm bắt được ngươi!

Vào lúc Minh Phi sắp sửa tiến nhập vào trạng thái luyện công, trên mặt nàng chợt lộ ra nét cười kỳ quái, phảng phất như là trò đùa mèo vờn chuột, cũng sắp lại diễn ra.....

oooOooo

Oành oành! Kim sắc tiên ảnh đánh lên từng bộ phận của Thần Tiểu đại trận, quang cầu và vòng tròn màu đen sau khi bị kích trúng, thì đều khiến cho Thập Nhị Thần Tiểu lần lượt trở lại nguyên hình. Thấy trận thế vẫn nguyên vẹn chưa tan, Thử thần tướng hô lớn một tiếng, trong lòng như có hòn đá đè nặng, nhìn vào Thanh My Thiên Quân lúc này toàn thân đang lấp lóe ánh kim quang, trong lòng thầm nghĩ: “Giỏi cho Thanh My Thiên Quân, thực lực quả không tệ. Xem ra nếu hôm nay chúng ta không thi triển toàn lực thì khó có thể phát tiết được hết cơn tức này!”

Nghĩ đến đó, thân hình Thử thần tướng liền bắt đầu bay lay động, đồng thời hô lớn: “Hắc Vụ Chiêu Trạch!”

Thập Nhị Thần Tiểu đột nhiên phân ra thành ba nhóm: thử, ngư, hổ, thỏ bốn thần tướng hợp thành một tổ, đồng thời phát ra một luồng hắc vụ dày đặc lan rộng ra ngoài, rồi áp từ trên xuống mà đánh thẳng vào Thanh My Thiên Quân. Long, xà, mã, dương bốn thần tiểu hợp lại thành một nhóm, cũng phóng ra một luồng hắc vụ đánh thẳng vào hướng chính diện của y, rồi nhanh chóng bao vây vòng quanh. Còn lại bốn thần tướng hâu, kê, khuyển, trư thì cũng phóng ra một luồng hắc vụ như hai nhóm kia, nhưng lại đánh từ phía dưới đánh lên.

Thượng, trung, hạ, ba phương hướng hoàn toàn khóa chặt Thanh My Thiên Quân. Những luồng hắc vụ ấy thoát nhìn thì thấy rất tầm thường, nhưng chỉ cần bị hãm vào trong đó, lập tức sẽ giống như bị chìm xuống đầm lầy, mềm nhưng bám dai và khó thể đánh tan. Thanh My Thiên Quân thấy vậy thi liền liều mạng vận khởi công lực, nhưng thân thể chỉ có thể di động rất chậm chạp.

Sưu sưu! Nhiều đạo hắc quang đột nhiên đâm tới trước mặt, thì ra đó chính là những Thần Tiểu phía trên dùng binh khí công tới.

Sinh mệnh đã như chỉ mảnh treo chuông.....

Thanh My Thiên Quân đột nhiên dùng hết toàn lực, ném kim tiên trong tay ra.

“Khó trách có lời cho rằng Thanh My là tên điên, lại dám đem binh khí bảo mệnh của mình mà ném đi như thế?” Những Thần Tiểu thấy vậy thì đều thắc mắc không hiểu. Hầu thần tướng vốn không thể ngồi yên một chỗ, chỉ kêu “chi” lên một tiếng, rồi nhanh chóng lấy binh khí tùy thân của mình mà đâm về phía Thanh My. Những thần tiểu khác ở phía dưới cũng không chịu kém, lần lượt dùng binh khí trong tay đánh về phía Thanh My Thiên Quân.

Trên mặt Thanh My Thiên Quân chợt nở ra nét cười kỳ dị, phảng phất như là đang cười nhạo bọn chúng không biết tự lượng sức. Kim tiên lúc này vẫn bay lượn trên không, đột nhiên gãy rời từng đốt mà rơi xuống. Thì ra mỗi một đốt kim tiên chính là một tòa kim tháp.

Mười hai tòa kim tháp từ nhỏ mà khuếch đại dần, rồi lần lượt thu về bên cạnh thân Thanh My Thiên Quân và không ngừng xoay tròn. Hàng vạn đạo kim quang tỏa ra đầy trời, mười hai tòa kim tháp trong nháy mắt đã cao đến mười thước, áp lực của hắc vụ hoàn toàn bị loại trừ. Thử thần tướng vùng trào lên, các thần tướng còn lại liền lập tức tăng cường thể công, khiến cho ba cỗ hắc vụ càng thêm cường liệt, giống như cuồng phong cuốn về phía mười hai tòa kim tháp.

Thử thần tướng vẫn không tin rằng với tầng thứ sáu của Thần Tiểu đại trận mà vẫn không thể chống nổi binh khí ở trong tay Thanh My Thiên Quân.

Đối mặt với hắc vụ đang cuộn cuộn tiến tới, Thanh My Thiên Quân liền lăm bầm chú ngữ, kim quang chột đại thịnh, chiếu rọi quang mang lên đến tận trời. Mỗi tòa kim tháp đều có chín tầng, mỗi tầng có ba cửa, tổng cộng lớn nhỏ có ba trăm hai mươi bốn cửa tháp. Đột nhiên toàn bộ đều được mở tung ra, rồi từ trong đó phát ra một cỗ hấp lực rất cường liệt, hút hết tất cả các luồng hắc vụ mênh mông đang xông đến từ bốn phía, tựa như cá voi uống nước, chỉ “hô lô” một cái là đã hút sạch sẽ không còn gì.

Kim quang cường liệt và mênh mông bát ngát mang theo khí thế uy mãnh, chụp vào Thập Nhị Thần Tướng.

Lục Mộng Thần trong lòng thầm cảm thán: “Quả thật là một Thiên Quân của Thiên giới, thực lực thật là cường đại. Nếu bị luồng kim quang này kích trúng, e rằng các Thần Tiểu sẽ không tránh khỏi việc nguyên khí bị tổn thương nặng!”

Thanh Long và Chu Tước nhìn cảnh tượng trước mắt mà nhu say như mê, trong lòng chúng đều rất bội phục Thanh My Thiên Quân. Nếu người bị lọt vào Thần Tiểu đại trận là bọn chúng thì chỉ sợ với uy lực của tầng thứ sau này thì e rằng chúng khó có thể chi trì nổi. Riêng Âm Dương Mãng và Hồ Đầu Phong vội liếc nhìn nhau một cái, chuẩn bị nếu tình huống chuyển xấu thì sẽ tùy thời mà lưu lại một đường chạy.....

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Thanh My Bại Bắc

Thập Nhị Thần Tiểu lúc này mới bộc phát tiềm lực. Thân ảnh hắc sắc chợt phát ra một tầng hắc quang dày năm, sáu thước, toàn bộ đều bao phủ lấy chúng, và phía trước thỉnh thoảng còn có vài điểm hồng quang lấp lóe hiện ra. Mười hai tòa kim tháp cũng phóng ra kim quang mãnh liệt, rồi kích vào hắc quang, tạo ra tiếng nổ vang rền, khiến cho từng làn khói trắng bốc lên cao không ngừng.

Lục Mộng Thần thấy vậy thì nghĩ thầm: "Kim quang lợi hại thật! Xem ra Thập Nhị Thần Tiểu vẫn còn có thể ngăn cản được thể công của Thanh My Thiên Quân." Lúc này, ánh kim quang sáng rực chiếu khắp nơi trong sơn cốc, đã làm cho vô số cây cối hoa cỏ đều bị khô héo mà chết. Hồng tuyến trên Thần Nhật chiến giáp như đánh hơi được nguy hiểm, liền vội vàng đan xen vào nhau và bao bọc Lục Mộng Thần vào trong, khiến cho những đạo kim quang kia không thể xâm nhập dù chỉ nửa phân.

Thập Nhị Thần Tiểu chợt đồng thời hống to mấy tiếng làm chấn động toàn thể sơn cốc, ngay cả nước sông cũng bị dao động mạnh làm nổi lên khá nhiều gợn sóng lăn tăn. Lúc hắc quang giảm dần xuống, thì tất cả Thần Tiểu đều giơ cao binh khí trong tay, miệng thì đang hút lấy luồng hắc vụ, rồi cũng hô theo Thử thần tướng: "Ám Hồng Chi Dạ." Thập Nhị Thần Tiểu đại trận chỉ trong một sát na đã tiến vào tầng thứ tám, ngay lập tức đã toát ra sát khí và tử khí cực kỳ mãnh liệt.

Ám Hồng Chi Dạ!

Cả bầu trời như phẳng phất chìm vào biển máu, hồng sắc quang vụ mênh mông bát ngát hoàn toàn che kín cả không gian. Từ trên thân thể của Thanh Long, Chu Tước, Âm Dương Mãng và Hồ Đầu Phong đều phát ra quang mang hộ thể với màu sắc bất đồng, toàn lực chống cự lại hồng sắc quang vụ cực kỳ mãnh liệt ấy. Bọn chúng đã bắt đầu thấy hoảng sợ, vì trận pháp Âm Hồng Chi Dạ này quả thật là vô cùng bá đạo!

Kim quang của mười hai tòa kim tháp tựa như gặp phải khắc tinh, lập tức bị tan chảy ra như tuyết. Ba trăm hai mươi bốn cánh cửa tháp cũng nhận ra được sát khí mãnh liệt của sức hút kia, liền đồng loạt đóng sập lại. Thanh My Thiên Quân thấy vậy liền biết được không ổn, chưa kịp có hành động gì thì mười hai tòa kim tháp chỉ trong một sát na đã thu nhỏ dần, rồi nhanh chóng hợp lại thành một, trở lại hình dạng của ngọn kim tiên vốn có.

Thanh My Thiên Quân không còn đường lui, giờ đây chỉ đành phải sử dụng thực lực tối cường của mình. Ánh kim quang trên bộ chiến giáp của y đột nhiên sáng rực lên, rồi bắt đầu xoay tròn. Cả ngọn kim tiên đều bị ánh kim quang che kín, y quát lên một tiếng nặng nề: "Toái Kim Chi Lực!"

Phanh! Oành! Kim tiên đột nhiên nổ mạnh, những mảnh bạc vụn tựa như hoa tuyết đều bắn ra tứ phía. Những đóa hoa tuyết kim sắc ấy mang theo kinh khí mãnh liệt xông đến phá vỡ hắc sắc quang vụ, rồi công thẳng vào Thập Nhị Thần Tiểu nhanh như thiểm điện.

Phanh phanh phanh! Phanh phanh! Tốc độ công phá của kim sắc hoa tuyết thật quá nhanh, một số mảnh vỡ của kim tiên đã đột phá hắc sắc quang vụ trên người Thập Nhị Thần Tiểu và bắt đầu công kích thân thể bọn chúng. Trong nháy mắt, thân thể của chúng đã bị thủng nhiều chỗ, máu tươi từ từ thấm ra ngoài. Thập Nhị Thần Tiểu đau đớn, há miệng thật rộng rồi thổ ra một viên quang châu màu đỏ sậm, phát ra quang mang chói mắt, chiếu vào những vết thương trên người khiến cho chúng nhanh chóng liền miệng và khỏi hẳn.

Tuy Thanh My Thiên Quân đã sử dụng đến thức thứ nhất trong phép Tru Ma tiên pháp tối cường, và đã thành công đột phá được đại trận của Thần Tiểu, nhưng đó chỉ là công phá được hồng sắc quang vụ của trận thế Âm Hồng Chi Dạ, mà vẫn chưa thể công sâu vào trong. Lúc này y chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, toàn thân kim quang bạo khởi, chân nguyên hộ thể của Đại La Kim Tiên bao phủ khắp toàn thân, rồi chợt có nhiều tiếng “oành, oành” vang lên, dường như hồng sắc quang vụ mỏng manh lại đang đánh vào kim quang hộ thể của y, và phát ra những tiếng nổ vang trời!

Thân thể Thanh My Thiên Quân thoáng rung động, xem ra đòn tấn công của Thần Tiểu có uy lực cực kỳ cường đại.

Còn thân thể của Thập Nhị Thần Tiểu vốn là mang một màu hắc sắc, giờ đây lại mơ hồ lộ ra một tia bạch sắc yếu ớt. Có lẽ vừa rồi có vài mảnh vỡ đánh trúng thân thể, khiến cho chúng bị thương không nhẹ.

Thanh My Thiên Quân càng lúc càng giận dữ, y đưa tay phải ra, kim quang từ trên kim tiên lại biến hóa dữ dội. Lần này y toàn lực đề thăng công lực, cả bao nhiêu gân xanh trên mặt cũng đều nổi phồng lên, kim quang trên người tỏa ra sáng rực, rồi đưa tay bắn ra vô số đạo bạch quang nhanh như thiểm điện về phía kim tiên.

Thanh My Thiên Quân rốt cuộc cũng không còn cố kỵ gì nữa, y chuẩn bị thi triển thức thứ chín trong Tru Ma tiên pháp, mà thực lực của chiêu này lại vượt quá sức tưởng tượng so với thức thứ nhất!

Kim Tiên Tru Ma!

Kim tiên trong tay đột nhiên bay lên không trung, thân roi cũng khuếch đại ra tới mấy chục thước, từng đạo ngân quang ở trên mỗi đốt kim tiên không ngừng thay nhau hoán đổi với một tốc độ nhanh như thiểm điện. Thanh My Thiên Quân vẫn tiếp tục phóng ra vô số đạo kim quang vào ngọn kim tiên, khiến cho nó chỉ trong nháy mắt đã biến từ một ngọn kim

tiên thành mười hai ngọn kim tiên cực lớn, mang theo khí thể hủy thiên diệt địa, hung hăng đánh ập về phía Thập Nhị Thần Tiểu.

Sát khí mãnh liệt, trộn lẫn với bá khí cường đại không thể đối địch, khiến đối phương vô pháp phản kháng.

Trong mắt Thử Thần chợt toát ra một tia sợ hãi, nó đồng thời cũng cảm nhận được các huynh đệ tử muội của nó cũng đang run lên cầm cập. Không còn đường lui, chỉ có buông tay chịu đòn mà thôi! Thì ra đại trận Thập Nhị Sanh Tiểu cường đại như thế, nhưng vẫn không thể ngăn trở được đòn tấn công của Thanh My Thiên Quân.

Trong mắt đám Thần Tiểu đều bộc lộ nét bi ai. Trong thời khắc vi diệu này, bọn chúng phảng phất như nhớ đến Mạn Thần Đại Đế. Ngày trước, sở dĩ Mạn Thần Đại Đế thập phần thương yêu chúng nó, thật ra không phải bởi vì chúng nó là thần thú, mà chỉ vì bọn chúng có đôi phần cao ngạo. Vì vậy mà ông ta chẳng những đã giao phó trọng trách, mà đồng thời còn dạy cho chúng cái Thần Tiểu trận pháp này. Mà cảnh giới tối cường của nó chính là “Thần Tiểu Trớ Chú.”

“Thần Tiểu Trớ Chú?” Đúng thế, môn trận pháp kinh thể hãi tục này do Mạn Thần Đại Đế đích thân sáng lập vào hơn mười ngàn năm trước, nhưng mãi cho đến bây giờ thì Thập Nhị Thần Tiểu vẫn chưa hề sử dụng qua lần nào. Tại thời khắc này, bọn chúng lại vì bảo tồn sinh mạng mà phải xuất thủ một phen!

Giờ đây từng luồng hắc sắc vân vụ không ngừng quay cuồng, bao phủ khắp cả chiến trường. Trong miệng các Thần Tiểu chợt phát ra các loại âm thanh kỳ dị, như oán ngữ, chi chi, dạt dạt, ô ô, tạp tạp, ti ti..... những loạt âm thanh này phảng phất như đến từ chín tầng địa ngục, trong chớp mắt đã nhanh chóng tập trung vào một chỗ, rồi tạo thành một loại chú ngữ kỳ dị.

Dưới sức tác động của hàng loạt chú ngữ kỳ dị mà lại như mang theo sự chết chóc vô tận kia, cả toàn bộ mặt đất của sơn cốc đều bị chấn động kịch liệt.

Thập Nhị Thần Tiểu lúc này lệ lưu đầy mặt, uy lực của chú ngữ được phát ra càng lúc càng mạnh, thì trong lòng bọn chúng lại càng lúc càng thương cảm. Chính vào lúc thi triển ra trận thức cực đại này, bọn chúng mới chính thức hiểu được chủ nhân, và đó cũng chính là nỗi khổ tâm của Mạn Thần Đại Đế. Có lẽ nếu hôm nay không sử dụng đến nó, thì bọn chúng quả thật khó có thể tránh thoát được mười hai luồng kim quang hung tàn kinh nhân của bậc Đại La Kim Tiên kia.

Hắc sắc vân vụ chợt lay động, vô số dã thú có hình dạng khác nhau cũng từ trong luồng vân vụ đó mà biến hóa ra. Bọn chúng không ngừng gào thét, cuồng nộ, rồi dũng mãnh lao về hướng của mười hai ngọn kim tiên cực đại kia.

Oanh, oanh! Oanh! Oanh, oanh!

Đám hắc sắc dã thú này dường như không biết sợ tử vong là gì, cứ mãnh liệt xông vào kim tiên, và phát ra những tiếng vang kinh thiên động địa! Những tia quang mang di chuyển như thiểm điện trên kim tiên chợt phát ra thanh âm đùng đùng, đánh nát một số con dã thú vừa xông tới.

Dã thú như thủy triều ồ ạt xông đến, lại thêm một loạt lao về hướng kim tiên. Từng tiếng nổ vang lên liên miên bất tuyệt, cả đại địa cũng lên run bần bật.

Thanh Long và Chu Tước gặp phải tình trạng này thì cũng không thể không trợn mắt há miệng. Uy lực của trận thức kia quả thực rất cường đại, nếu đổi ngược lại là bọn chúng, căn bản là sẽ không thể tiếp được! Ở phía xa xa, bao nhiêu hồng tuyến trên bộ Thần Nhật chiến giáp vẫn không

ngừng hoạt động, cả Lục Mộng Thần khi nhìn thấy cảnh tượng kinh người này thì cũng bị uy lực cực đại của nó chấn nhiếp tinh thần.

Hắc sắc dã thú từ trong trở chú vô tình của Thập Nhị Thần Tiểu, vẫn như thủy triều ồ ạt lao đến và ép cho mười hai ngọn kim tiên cự đại phải trở về nguyên hình, nhưng như thế vẫn chưa đủ, chúng vẫn không ngừng gào rống cuồn nộ mà lao ập vào Thanh My Thiên Quân.

Thanh My Thiên Quân trong lòng hoảng hốt, không ngờ rằng Thập Nhị Thần Tiểu lại còn có trận thế kỳ diệu như thế. Nhìn thấy kim tiên bị phá, y vội vung tay xuất ra một vòng kim sắc quang luân, rồi nhảy lên đó, và điều khiển cho quang luân xoay nhanh để thoát khỏi phạm vi công kích của đám dã thú, sau đó thì dừng lại tại không trung.

"Đám Thập Nhị Thần Tiểu vô tri kia, hôm nay ta tha cho các người một mạng, lần sau tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người!"

Thanh My Thiên Quân thấy tình thế không địch nổi, liền ném lại một câu đe dọa, rồi thì kim quang chợt lóe, cả người và kim luân đều biến mất.

Thập Nhị Thần Tiểu lúc này vẫn còn vẻ mặt bị thương, bao nỗi hoài niệm đối với Mạn Thần Đại Đế lại càng trở nên mãnh liệt hơn. Một lúc sau, Thử Thần Tiểu mới phục hồi tinh thần lại trước tiên, nó xoay người lại, vẻ mặt tràn đầy nét cao ngạo và cất giọng khinh miệt nói với Thanh Long và Chu Tước: "Thanh Long, Chu Tước, các người đã thấy qua trận thức này, các người muốn thế nào? Còn muốn huynh đệ chúng ta động thủ nữa không?"

Những con Thần Tiểu khác cũng đều quay thân lại, toàn thân bộc phát ra một cỗ tinh quang hắc sắc mãnh liệt, trong chốc lát hoàn toàn vây bọc áp chế lấy Thanh Long và Chu Tước, khiến bọn chúng không thể nhúc nhích được.

Nhìn thấy Thập Nhị Thần Tiểu muốn ra tay với Thanh Long, Lục Mộng Thần quỳnh lên, hô to một tiếng: "Thử đại ca, khoan động thủ!"

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Thiên Giới Long Môn

Lục Mộng Thần đã đạt tới Quy Thiên kỳ, thân hình vừa nhoáng lên thì đã hóa thành một đạo lưu quang bay thẳng đến trước mặt Thập Nhị Thần Tiếu. Trong lúc phi hành, hắc hơi ngấm vận chân nguyên, liền khiến cho Thần Nhật chiến giáp tiêu ẩn vào trong da thịt.

Thủ thần tướng vừa đang chuẩn bị phát lệnh tấn công Thanh Long và Chu Tước để tiết hết nộ khí trong lòng. Đột nhiên nghe một thanh âm quen thuộc truyền tới, nó liền quay đầu nhìn lại, chợt nhận ra đúng là người lúc trước đã từng cứu bọn chúng từ trong Kim Cương Luân Hồi kiếm trận. Thủ thần liền giật mình, khuôn mặt lộ vẻ kỳ quái, thốt: “A, không phải người là Lục Mộng Thần sao?”

Lục Mộng Thần mỉm cười gật đầu, ôm quyền thi lễ, và cung kính nói: “Thủ đại ca, có thể nể mặt tiểu đệ, tha cho Thanh Long một mạng chăng?”

Thủ thần tướng sững sờ, không ngờ rằng Lục Mộng Thần sẽ đề xuất yêu cầu này. Nó cẩn thận đưa mắt quan sát Lục Mộng Thần, thầm nghĩ trong lòng: “Tại sao hắn lại biết Thanh Long? Hắn có thể xem là truyền nhân của Tham Thần Đại Đế, vậy tại sao lại muốn bênh vực cho Thanh Long? Ài, xem ra tu vi của hắn, trong khoảng thời gian năm năm gần gũi, tựa hồ đã đạt đến Quy Thiên kỳ, thật là tiến bộ thần tốc a!”

Trong lúc Thủ thần tướng còn suy nghĩ, Xà thần tướng từ phía sau lui tới, chiếc lưỡi rắn đen thui không ngừng thò ra thụt vào, cất giọng bất mãn

nói: “Lão đại, ở đây suy nghĩ cái gì thế? Chúng huynh đệ sớm đã thấy không vừa mắt hai tên Thanh Long và Chu Tước này, sao còn chưa mau giáo huấn cho bọn chúng một trận?”

Hổ thần tướng cũng hống lên một tiếng, làm chấn động cả sơn cốc, khiến lá cây rơi rụng lả tả, nóng giận nói: “Lão đại, lúc trước tên Thanh Long chết giẫm kia đã từng không ít lần đối phó với chúng ta, huynh xem đi, uất khí của các huynh đệ không thể không xuất, tất cả đều do huynh định đoạt!”

Thử thần tướng liền quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn Xà, Hồ lưỡng thần, hừ một tiếng: “Các người nói loạn cái gì. Lục Mộng Thần là người của Tham Thần Đại Đế, và cũng là ân nhân cứu mạng của chúng ta. Hắn đã muốn chúng ta thả Thanh Long và Chu Tước, các người nói xem, nếu chúng ta không lý đến thì làm sao còn mặt mũi nhìn ai nữa?”

Thanh Long và Chu Tước lúc này đang cố hết sức chống lại chân nguyên của Thập Nhị Thần Tiểu, đồng thời cũng nhìn sang Lục Mộng Thần đầy vẻ thắc mắc. Bọn chúng quả thật không biết người này, vì sao hắn lại thỉnh cầu đám Thần Tiểu buông tha cho chúng? Giờ đây lại nghe Thử Thần bảo Lục Mộng Thần là người của Tham Thần Đại Đế, thì lại càng giật mình, thập phần khó hiểu.

Âm Dương Mãng vừa thấy tình huống có phần bất ổn, khẽ chuyển động đôi người, rồi chợt nảy ra một ý. Hồng Mãng nhẹ nhàng lên tiếng lấy lòng Thử thần tướng: “Thử lão đại, hãy nghe ta nói. Huynh xem kìa, tên Thanh Long kia thật kiêu ngạo, càn quấy, chẳng những đã khi dễ chúng ta, mà lại còn không để Mạn Thần Đế Quân trong mắt. Ngay cả Hổ thần tướng mạnh mẽ như thế mà cũng cảm thấy bị khi dễ. Hừ, rõ ràng là hắn không coi trọng Mạn Thần Đế Quân mà!”

Lục Mộng Thần nghe thấy lời nói của Hồng Mãng, thì có phần tức giận, không ngờ con hung thú này lại thân nhiên dùng đến chiêu ly gián. Hắn khẽ

bật một ngón tay, bắn ra một đạo bạch sắc chỉ kinh nhỏ bé như tơ.

Tốc độ nhanh như thiểm điện!

Phụp! Một kích trúng ngay đầu Hồng Mãng, khiến cho một làn khói nhỏ bốc lên. Trên cái đầu hình tam giác cự đại của Hồng Mãng liền xuất hiện một cái lỗ nhỏ! Cả người Âm Dương Mãng bị bắn về phía sau, Hồng Mãng rụt đầu lại, xuýt xoa loạn xạ: “Ồi chà!Ồi, ối! Đau chết ta đi! Thử lão đại, huynh không giận sao? Tiểu tử này dám ngang nhiên ở trước mặt huynh mà đả thương ta, chẳng những không xem trọng Sân Thần Đế Quân của bọn ta, hơn nữa, lại còn ở trước mặt các vị Thần Tiểu, hấn lại càng vô pháp vô thiên như thế! Lão đại, huynh phải làm chủ cho bọn ta à!”

Thử Thần tướng thoáng nhường mảy, cảm thấy sự tình khó giải quyết. Hiện tại Âm Dương Mãng mặc dù thực lực không mạnh, nhưng nó đại diện cho Sân Thần Đại Đế. Tại Thiên giới, tên tuổi của Sân Thần Đại Đế gần bằng với Tham Thần Đại Đế, mà Sân Thần Đại Đế lại cực kỳ háo chiến, nhất mực bao che thuộc hạ. Sau này, nếu ông ta biết được việc này, có lẽ nào lại chịu để yên với bọn chúng?

Ài! Thật là phiền toái, một bên là Tham Thần Đại Đế, một bên là Sân Thần Đại Đế, thật là tiến thoái lưỡng nan. Thử thần tướng lại rơi vào trạng thái trầm tư.

Lúc này Hồ thần tướng nhảy vọt đến, và các Thần Tiểu khác dường như cũng đều đã quên ân tình của Lục Mộng Thần trước kia, đều xuất ngôn đả kích Thanh Long và Chu Tước. Bởi vì dù sao thì Hồ thần tướng ở trong lòng các Thần Tiểu khác cũng giống như huynh đệ ruột thịt, việc năm xưa Hồ thần tướng bị Thanh Long khi dễ, khiến cho các Thần Tiểu nộ khí xung thiên, mắt trợn trừng trừng.

Lục Mộng Thần nhìn thấy cuộc diện như vậy, nên trong lòng cũng minh bạch được sự khó xử của vị “Thử đại ca” này, dù sao cũng là đại thế lực các

nơi, bất luận là bên nào cũng đều không thể đắc tội. Nhưng mà, vì Dạ Nguyệt, hãn buộc phải nhúng tay vào! Trong lúc còn suy nghĩ, hãn từng bước lui về sau, thân thể hùng hồn như Thái Sơn, trầm giọng nói: “Thử đại ca, ta nhất định phải cứu Thanh Long. Nếu như huynh cảm thấy khó xử, vậy chúng ta cứ án theo lời các huynh đệ mà dùng vũ lực giải quyết. Cho dù ta có bị chiến tử tại đây, tất sẽ không có gì oán hận.”

Lời vừa thốt ra có cân phân nặng nhẹ, hữu tình hữu lý.

Thử thần tướng cảm thấy thập phần xấu hổ, đứng trước các đại thế lực, trước ân tình và thân tình, nó thật sự không thể quyết định. Trầm mặc khá lâu, rốt cuộc nó chỉ đành thở dài một tiếng, rồi nói: “Hỗ đệ, tình huống trước mắt người cũng thấy được, một bên là ân nhân của chúng ta, một bên là huynh đệ ta. Hay là thế này đi, người và Lục Mộng Thần đơn độc chiến đấu, nếu người có thể chiến thắng, vậy thì Thanh Long sẽ do chúng ta xử trí. Nếu người bại, vậy thì chúng ta sẽ rời đi, giao Thanh Long lại cho Lục Mộng Thần. Người thấy ý kiến này thế nào?”

Hỗ Thần Tiểu nghe vậy thì mừng rỡ, nó thận trọng quan sát Lục Mộng Thần, tu vi của hãn bất quá chỉ đạt đến Quy Thiên sơ kỳ, làm sao có thể sánh với nó? Trong chốc lát, nó đã nắm chắc phần thắng trong tay, nên vội nhanh chóng đáp ứng. Các Thần Tiểu khác thấy Thử lão đại giải quyết như thế, cũng đều đồng ý.

Hỗ thần tướng thoáng cái đã nhảy đến trước mặt Lục Mộng Thần, hai mắt nhìn chăm chăm vào hãn, há to miệng phun ra một làn hắc vụ.

Lục Mộng Thần đưa tay xuất ra Vân Vụ Kiếm, rồi đánh ra thức Kim Quang Vạn Đạo, vô số đạo quang mang từ thân kiếm bốc lên, nghênh đón luồng hắc vụ kia. Lục Mộng Thần hiện nay đã đạt đến Quy Thiên hậu kỳ, thực lực đã không còn kém, huống hồ hãn còn có Lăng Phong thần chỉ trợ giúp, nên tin rằng có thể đánh bại Hỗ thần tướng này không mấy khó khăn.

Uy lực của hắc vụ rất lớn, sau khi va chạm với kim quang, phát ra những tiếng oành oành vang rền. Kim quang dần dần có vẻ ảm đạm, khuôn mặt của Lục Mộng Thần cũng co giật từng hồi, toàn thân của hắn lảng không bay lên, ngón trỏ và ngón giữa trên tay trái khẽ co lại, rồi bắn ra một luồng chỉ quang yếu ớt bạch sắc dài đến hai tấc, xẹt về hướng Hồ thần tướng nhanh như thiểm điện.

Vừa rồi Lục Mộng Thần đã sử dụng môn chỉ pháp này mà kích trúng Âm Dương Mãng, nhưng lúc đó chỉ pháp do hắn phát ra quá nhỏ nên không ai để ý đến. Hiện tại lại phát ra một luồng chỉ quang dài đến hai tấc, trắng như tuyết, sáng như trăng, lập tức hấp dẫn tất cả mọi người hiện diện.

“A! Lăng Phong thần chỉ!” Quả nhiên là Thủ thần tướng lão đại, một lời đã nói trúng ngay. Tất cả mọi người đều không thể ngờ rằng Lục Mộng Thần lại có thể thi triển ra tuyệt chiêu đỉnh đỉnh đại danh của Lăng Phong Thiên Quân.

Ai cũng hiểu được, Lăng Phong thần chỉ là một loại chỉ lực dương cương vô cùng bá đạo, sức mạnh vô địch. Người bình thường rất khó tránh thoát, cho dù cảnh giới tu vi của Hồ thần tướng có cao hơn Lục Mộng Thần, nhưng không ai dám khẳng định là nó có thể tiếp được chiêu này!

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Hồ thần tướng trong lúc vội vàng, liền phun ra một đạo hắc quang công thẳng về phía bạch sắc chỉ quang, nhưng chỉ trong chốc lát thì tia hắc quang kia đã bị đánh nát, chỉ lực cường liệt vẫn hung hãn kích vào thân thể nó, nhất thời khoét luôn một lỗ lớn, máu đen từ đó chảy ra không ngừng.

Từ lúc Hồ Thần tướng ứng chiến, cho đến lúc trúng chiêu thọ thương, toàn bộ quá trình chỉ xảy ra trong chớp mắt!

Tất cả Thập Nhị Thần Tiểu đều sửng sờ.

Âm Dương Mãng lúc này như hít phải khí lạnh, thật không thể ngờ tên tiểu tử trước mặt đây lại biết được Lăng Phong thần chi! Có lẽ lai lịch của hắn thật không tầm thường. Cũng may vừa rồi hắn chưa thi triển toàn lực, nếu không thì có lẽ cái đầu của mình thật sự đã không giữ được rồi. Xem ra tình hình có vẻ bất ổn, chắc phải tranh thủ chuồn đi cho êm chuyện. Nghĩ vậy, Âm Dương Mãng liền nháy mắt ra hiệu với Hồ Đầu Phong, cả hai đều là bằng hữu lâu năm, đương nhiên là tâm ý tương thông.

Nhìn thấy Hồ Thần tướng thụ thương, các Thần Tiểu khác liền lao đến ngăn cản. Chúng lúng ta lúng túng thối ra một loạt hồng châu, quang mang sáng rực, vết thương trên người Hồ thần tướng liền từ từ khép lại, bắt đầu chuyển biến tốt hơn.

Lăng Phong thần chi quả thật bá đạo! Đám Thần Tiểu vừa đích mắt nhìn thấy nên trong lòng còn run sợ, phải có sự hợp lực của cả bọn thì mới có thể khiến cho miệng vết thương lành lại được. Điều đó cũng cho thấy được uy lực của Lăng Phong thần chi, và sức sát thương thật là kinh nhân!

“Hống, hống!” Hồ thần tướng tiến đến trước mặt Lục Mộng Thần, vẻ mặt thập phần giận dữ, hung hăng nói: “Các huynh đệ, chúng ta cùng liên thủ để kết liễu tên tiểu tử này!”

Chợt có một đạo hắc quang chớp lên, Hồ thần tướng từ giữa không trung ngã xuống, thì ra người vừa ra tay chính là Thử thần tướng.

“Không cần phải khiến cho ta xấu mặt thêm nữa!” Thử thần tướng tức giận trách mắng Hồ thần tướng: “Thua là thua! Lời huynh đệ chúng ta đã thốt ra, có bao giờ mà không giữ lời?”

Hồ thần tướng lắc lư thân thể, chậm rãi đứng lên, vẻ mặt rất ảo não, nhưng lại không dám phát tiết, chỉ lầm bầm trong miệng mấy câu.

“Lục Mộng Thần, ngươi hãy nghe cho kỹ, huynh đệ chúng ta có ân báo ân, có oán báo oán. Hôm nay huynh đệ ta buông tha cho Thanh Long và

Chu Tước, xem như ân tình lúc trước đã báo xong. Nhưng hôm nay người đã đả thương huynh đệ ta, thù này tạm thời bỏ qua, lần sau gặp lại, chúng ta sẽ tính toán với người!” Thử thần tướng nhìn Lục Mộng Thần với ánh mắt lạnh lùng, thốt ra ngữ khí bất mãn.

Thử thần tướng thân là thủ lĩnh của Thập Nhị Thần Tiểu, tất nhiên là phải luôn luôn quan tâm đến chúng huynh đệ tử muội của mình. Giờ đây Hồ thần tướng thụ thương, điều này đã khiến nó vô cùng tức giận. Nhưng kẻ đối mặt với nó lần này lại là Lục Mộng Thần, không những hãn có ân đối với bọn chúng, mà trước khi tỷ đấu thì cũng đã có giao kết, vì vậy mà bây giờ nhất định phải tuân thủ theo những giao kết đó. Giờ đây, bản thân của Thử Thần cũng không biết nói gì cho tốt, bởi vậy, hỏa khí của nó không xuất ra được, chỉ đành cúi đầu ảo não giống như Hồ thần tướng.

Hồ thần tướng vốn là huynh đệ lâu năm, hiểu rõ tính cách của lão đại, nên nay nghe lão đại nói như vậy thì trong lòng cũng rõ ràng, chỉ đành tự kiểm điểm lại bản thân.

“Các huynh đệ, chúng ta đi thôi!” Thử Thần ra lệnh, đám Thần Tiểu liền phóng ra một đạo hắc phong, trong thoáng chốc đã tụ lại thành một quầng hắc vân, rồi nhanh chóng bay về hướng tây. “Đi mau!” Âm Dương Mãng thấy vậy thì cũng lặng lẽ ra hiệu với Hồ Đầu Phong, rồi cả hai liền hóa thành một đạo lưu quang bay đi mất.

“Lục Mộng Thần, đa tạ người!” Thanh Long khôi phục được cử động, thân thể to lớn đột nhiên thu nhỏ lại vài thước, từ từ hạ xuống đất. Chu Tước cũng đồng thời thu nhỏ thân thể, rồi hướng về Lục Mộng Thần thi lễ.

Lục Mộng Thần nhẹ nhàng tổng xuất một đạo chân nguyên khê nâng Thanh Long và Chu Tước lên, rồi thành khẩn nói: “Thanh Long đại ca, tiểu đệ hôm nay không tiếc mạo hiểm tính mạng, thật sự là có việc cần thỉnh cầu, mong Thanh Long đại ca thành toàn cho.”

Thanh Long giật mình, không ngờ rằng Lục Mộng Thần lại nói như vậy, nó ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ là người có việc gì cần ta hỗ trợ sao?”

Trong đầu Lục Mộng Thần lại hiện lên khuôn mặt tái nhợt và thân thể đầy máu của Dạ Nguyệt, ngữ khí của hắn trở nên thập phần thương cảm, khẽ thở dài rồi nói: “Thật không dám giấu, tại hạ cần máu Thanh Long để cứu sống tính mạng của một vị cô nương, mà vị cô nương đó lại có ân cứu mạng tại hạ...”

Thanh Long nhìn vẻ mặt thống khổ của Lục Mộng Thần, thì hoàn toàn hiểu được lý do của hắn. Vì vậy mà nó không chút do dự, đột nhiên bay lên giữa không trung, há miệng hướng về bụng mình mà phóng ra một đạo tinh quang, xé toạc thân thể, khiến cho từng dòng máu tươi chảy ra, nhưng nhờ có quang mang bao quanh long huyết nên không để một giọt nào rơi xuống đất.

Máu chảy ra càng lúc càng nhiều, chỉ trong chớp mắt, đã lấp đầy độ một gian phòng lớn. Sau đó, Thanh Long cất tiếng ngâm dài, quang mang chợt co rút lại thành một hạt hồng châu sáng lòa, trông không khác nào một quả trứng gà nhỏ tí tẹo, rồi bay thẳng về phía Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần vội đưa một tay tiếp lấy, cảm thấy có một luồng khí ấm truyền vào tay. Hắn cẩn thận quan sát hạt châu, thì phát hiện bên trong có vô số máu tươi đang lưu động.

“Đây là long huyết thuần chánh nhất trong cơ thể ta. Bây giờ ta đã phong bế nó thành viên long huyết châu, chỉ cần người trút chân nguyên vào đây, tất hạt châu sẽ nứt ra, và long huyết cũng sẽ tuôn ra ngoài, vậy người có thể dùng nó mà cứu sống bằng hữu của người!” Thân thể Thanh Long đang bay lượn trên cao giờ đây như có phần nặng trĩu, dù sao, mất nhiều máu như vậy, tất nhiên là cần phải nghỉ ngơi điều dưỡng một khoảng thời gian.

Lục Mộng Thần rồi rít cảm tạ không ngừng. Có viên long huyết châu trong tay, vậy việc Dạ Nguyệt sống lại không còn là mộng tưởng nữa. Hẳn thật sự không ngờ đến đường đi lại thuận lợi như thế, tựa hồ như ở trong cũi u minh, thiên ý đã sớm an bài như vậy.

“Thanh Long đại ca, còn có một chuyện ta muốn hỏi, không biết huynh có biết Long Môn giới ở tại địa phương nào chẳng?” Lục Mộng Thần đột nhiên nhớ đến việc mình từng đáp ứng với tiểu Ngư là dò hỏi Long Môn và trợ giúp cho nó phi thăng Thiên giới.

“Cái gì? Người muốn đi Long Môn?” Thanh Long kinh ngạc hỏi.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 93

Kim Lý Thăng Thiên

Nghe tiếng Thanh Long kinh ngạc như thế, Lục Mộng Thần ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy? Chẳng lẽ Long Môn là một nơi không thể đi vào?”

“Ài!” Thanh Long thở dài, lắc đầu nói: “Long Môn, đối với nhân gian mà nói, tựa hồ đã trở nên vô cùng xa lạ. Trong suốt gần mười ngàn năm nay, không có bất kỳ kẻ nào có thể tìm được Long Môn, cũng không có sinh linh của Thủy giới nào có thể vượt qua Long Môn mà phi thăng thành rồng trên Thiên giới.”

Lục Mộng Thần lấy làm lạ, hỏi lại: “Tại sao lại như vậy?”

Thanh Long ngẩng đầu, thản nhiên nói: “Nguyên nhân ở bên trong ta cũng không rõ lắm, lúc trước khi ta được Thiên Đế phái đến Nhân giới để đối phó với tứ đại hung thú dưới tay Sân Thần Đại Đế, Thiên Đế đã ra lệnh cho người đến triển khai kết giới và trận pháp vô cùng lợi hại xung quanh Long Môn, che kín thông đạo đi thông vào Thiên Giới. Bởi vậy, cho dù có một số ít sinh linh Thủy giới tìm được vị trí của Long Môn, nhưng cũng không thể vượt qua được sự phong tỏa của kết giới và trận pháp, căn bản là không có cách nào nhìn thấy Long Môn.

Thì ra là như thế, Lục Mộng Thần ngẩng đầu chăm chú nhìn bầu trời xanh thẳm, có vô số vân vụ đang bồng bềnh trôi dạt, hẳn không biết Thiên giới thật ra lại là nơi thế nào? Chẳng những người của Tu Chân giới không thể thuận lợi phi thăng thành tiên, mà ngay cả hy vọng thăng thiên duy nhất

của các sinh linh Thủy giới, tức Long Môn, cũng đã bị phong bế rồi! Chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ vì Thiên Đế quá tự tư, nên không muốn có thêm thần tiên tiến vào Thiên giới để tranh phong với y? Không đúng, Thiên Đế cũng là thần của nhân loại, theo lý, hẳn phải mở rộng cửa, thu nạp người tu chân phi thăng mới phải chứ nhỉ? Bọn họ tất sẽ là một thế lực khổng lồ, vì sao Thiên Đế lại không muốn nhận?

Ài, thật không hiểu nổi, quả là hao tâm tổn trí a! Lục Mộng Thần lắc đầu, thu ánh mắt trở về, khẽ thở dài, rồi nói với Thanh Long: “Thanh Long đại ca, Thiên giới hành sự thật là quái lạ và phiền toái thật đấy! Xem ra Thiên Đế dù có làm việc gì, cũng khiến cho người khác không hiểu nổi.”

“Không thể nói thế được, Thiên Đế là một vị thần vô cùng vĩ đại của nhân loại! Bởi nhờ có ngài anh minh thống lĩnh, mà chúng ta mới thành công lật đổ ngũ đại đế quân, kiến lập Thiên giới thần tiên vương triều mới. Tất cả chúng ta đều là thần nhân loại, kể cả thánh thú bọn ta, nên đối với Thiên Đế vô cùng kính phục. Trí tuệ của ngài cũng vô cùng sâu xa, không phải người thường như bọn ta có thể giải thích được.”

Trong ngữ khí của Thanh Long lộ ra thần thái si mê, hiển nhiên là nó xem Thiên Đế chính là thần tượng của mình, mỗi một câu nói đều lộ ra vẻ sùng kính. Kỳ thật, không chỉ có Thanh Long, mà tất cả vị thần nhân loại cũng đều cực kỳ kính nể Thiên Đế, và đều xem y là thần tượng ở trong lòng.

Lục Mộng Thần suy nghĩ một lúc, rồi nói: “Thanh Long đại ca, huynh có thể chỉ cho ta biết vị trí của Long Môn chẳng? Ta muốn đi Long Môn xem thử, có lẽ ta sẽ may mắn có cơ hội nhìn thấy Long Môn.”

Thanh Long nhìn ra được Lục Mộng Thần là loại người rất kiên quyết, nếu không thì vừa rồi đã không mạo hiểm tính mạng mà cứu mình và Chu Tước.

Nghĩ vậy, Thanh Long liền nói: “Long Môn ở cách đây khoảng ba trăm dặm về phía Tây, nơi đấy chính là Liên Hoa Phong, được vây quanh bởi núi non trùng điệp, ở giữa có một cái hồ, và Long Môn ẩn tàng trên cái hồ đó.”

Lục Mộng Thần nghe xong thì mừng rỡ vô cùng, vội ôm quyền cảm kích nói: “Đa tạ Thanh Long đại ca, tiểu đệ phải lập tức đến Long Môn một chuyến, sau đó sẽ trở về cứu sống bằng hữu của mình.”

Thanh Long mỉm cười, rồi vươn long trảo lên, đong đưa hướng về Lục Mộng Thần chào cáo biệt.

Trên đoạn đường xuyên mây vượt gió, Lục Mộng Thần ngự kiếm phi hành suốt một lộ trình gần ba trăm dặm, sau đó thì đến được địa phương “Long Môn” theo lời Thanh Long thuật lại.

Một mặt hồ trong suốt, xanh biếc như ngọc, nhìn không thấy có chỗ nào kỳ lạ, nhưng nó đúng là Long Môn nổi tiếng trong trời đất. Lục Mộng Thần lướt nhẹ trên mặt hồ, và cẩn thận quan sát nó, trong lòng suy tính xem làm thế nào để có thể khiến cho kết giới sớm xuất hiện, đến lúc đó mới có thể chính thức trông thấy được Long Môn trong truyền thuyết.

Xoẹt, xoẹt! Lục Mộng Thần dùng Lăng Phong thần chỉ bắn ra một đạo chỉ quang về hướng mặt hồ để thăm dò.

Chỉ quang mãnh liệt xé gió bay đến đánh thẳng vào mặt nước, tạo thành hàng vạn đóa hoa nước, rồi tiếp tục xuyên qua mặt nước mà đánh vào đáy hồ. Oành, oành! Một loạt âm thanh kinh thiên động địa đột nhiên từ đáy hồ truyền ra, cả mặt nước cũng bị chấn động và dậy lên những cơn sóng mãnh liệt nhô lên hạ xuống, giống như có một thứ gì đó đang muốn phá nước mà ra.

Trong lúc mơ hồ, Lục Mộng Thần đột nhiên cảm thấy có một loại lực lượng rất mãnh liệt đánh tới mình. Hắn vội vàng xoay chuyển thân hình, rồi

bay ra khỏi phạm vi hồ nước nhanh như thiểm điện, và bay thẳng tới đỉnh Liên Hoa phong.

Rào, rào, cả hồ nước như bị Lăng Phong thần chỉ làm cho chấn động, tất cả đều bắn lên không, sau đó lại nặng nề rơi về lại trong hồ. Vào thời khắc đó, chợt có một quả cầu trong suốt được bao phủ bởi một lớp bạch khí bảo hộ bên ngoài, trông vô cùng tinh xảo. Quả cầu ấy không ngừng xoay chuyển trên mặt hồ.

Trên tấm màn bảo hộ bạch sắc liên tục có những chú văn kỳ quái hiện ra, giống như có rất nhiều lưu tinh xuyên qua màn đêm.

“A, xem ra nó đúng là kết giới theo lời Thanh Long nói!” Lục Mộng Thần lẩm bẩm.

Xem ra quả cầu bao phủ kết giới này có lực lượng rất cường liệt, đặc biệt là chú văn ở trên mặt ngoài của nó, vẫn lơ lửng trên không trung, không ngừng chớp động và gia cố thêm cho kết giới.

Lục Mộng Thần vẫy tay xuất ra Vân Vụ kiếm, đồng thời cũng sử ra chiêu Húc Nhật Đông Thăng, đẩy chín vàng kim dương khổng lồ, vừa sáng rực vừa không ngừng xoay tròn mà tiến về hướng kết giới. Mục đích của Lục Mộng Thần khi thi triển chiêu này chính là muốn thử xem độ chắc chắn của kết giới kia.

Oành, oành... Chín tiếng nổ lớn!

Chín vàng kim dương bị chia năm xẻ bảy, bắn tung ra khắp xung quanh, mà bạch sắc kết giới kia lại không bị chút sức mẻ nào.

Xem ra có phần phiền toái, Lục Mộng Thần hơi nheo mày. Hắn nay đã đạt tới Quy Thiên kỳ, và Tinh Thiên thần công cũng đã đạt đến tầng thứ chín, tức Vô Tư Vô Tướng cảnh giới, nên chỉ trong chớp mắt, tâm linh của Lục Mộng Thần sáng ngời như mặt kính, không hề nhiễm chút bụi trần. Cả

các loại tư tưởng và ý niệm trong đầu cũng liền lập tức biến mất vô tung vô ảnh, toàn bộ trí não đều tựa như một sợi tơ trắng.

Vân Vụ kiểm lại chậm rãi huy động, phát ra một luồng gió nhẹ vô hình. Phạm vi ảnh hưởng của luồng gió đang kéo đến rất lớn, chỉ thoáng chốc đã bao phủ toàn bộ kết giới.

Chiêu này chính là thức thứ tư của Phong Thần kiếm quyết, Thanh Phong Từ Lai.

Nhờ có thực lực đại tăng, nên khi Lục Mộng Thần thi triển ra chiêu này, uy lực của nó đã cường hãn hơn trước gấp bội.

Lực lượng chí âm chí nhu, như hình với bóng bao phủ lấy kết giới. Bạch sắc kết giới tựa hồ như cảm thấy được lực lượng cường đại đang vây chặt, nó liền hiện ra vô số chú văn lấp lánh quang mang, không ngừng gia cố thêm cho bản thân.

Xoẹt, xoẹt! Năm ngón tay trái của Lục Mộng Thần nhẹ nhàng búng ra năm đạo chỉ quang, bắn về phía trước kết giới với một lực lượng rất bá đạo và nhanh như thiểm điện. Nhất thời khiến cho toàn bộ kết giới bị chấn động kịch liệt! Vào lúc đó, uy lực của Thanh Phong Từ Lai lập tức được thể hiện triệt để. Lực lượng âm nhu của nó nhanh chóng phân giải và tiêu hủy các tầng kết giới, dần dần thẩm thấu vào bên trong.

Bạch sắc kết giới một lần nữa không ngừng kháng cự lại hai cỗ lực lượng luân phiên công kích, nhưng rốt cuộc vẫn bị phá vỡ tan, bao nhiêu dư kinh mãnh liệt đều quật vào hồ nước khiến cho mặt hồ nổi lên từng lớp sóng lớn.

Thấy kết giới bị phá vỡ, Lục Mộng Thần vô cùng cao hứng, đang chuẩn bị chuyển thân bay qua. Đột nhiên, hai mươi bốn ngọn tiểu phong thuộc dãy Liên Hoa phong, tựa như những cánh sen, không ngừng xoay tròn rất kỳ dị, rồi đồng loạt tiến đến vây quanh Lục Mộng Thần.

Cái gì thế này? Chẳng lẽ đây là một trận pháp sao?

Trong lúc Lục Mộng Thần còn đang kinh ngạc, thì toàn bộ Liên Hoa phong đại trận đã khởi động. Một cỗ lực lượng mãnh liệt như bài sơn đảo hải, dũng mãnh ập mạnh về phía hắn. Véo, véo! Rất nhiều tia thiểm điện từ trên Liên Hoa phong công kích về hướng Lục Mộng Thần.

Thần Nhật chiến giáp lúc này lại xuất hiện, dưới ánh dương quang, nó phản chiếu lấp lánh khiến cho màu sắc bên trong đại trận lại càng thập phần sắc sỡ. Chợt vô số hồng tuyến vươn ra ngoài nhiều như sóng triều dâng, và nhanh chóng tiêu giải áp lực đang ép đến. Tại thời khắc hàng trăm đạo thiểm điện tiếp xúc với hồng tuyến, liền bị hấp thu hết, giống hệt với cảnh Lục Mộng Thần và Long Thiên tỷ đấu ở Liên Hoa Tự lúc trước!

Lục Mộng Thần cảm thấy thân thể tràn ngập hào khí, hắn vội khê huy động Vân Vụ kiếm, đánh ra chiêu Thiên Địa Vô Cực theo bản năng tự nhiên, theo ý mà xuất.

Thức kiếm này dung hợp cả hai cỗ lực lượng âm dương trong thiên địa, nên đã thay đổi cả thế trận như một kỳ tích. Lục Mộng Thần ở trước mặt tựa như đã biến thành chủ nhân, thao túng toàn bộ trận pháp này. Vân Vụ kiếm nhẹ nhàng lướt qua lướt lại như mây trôi nước chảy, khiến cho cả trận pháp không công mà tự phá, toàn bộ đều khôi phục lại bình thường.

Lúc này, chợt có một loạt bảy đạo quang mang bay lên giữa không trung, Long Môn cũng theo đó mà hiện ra, thật là cực kỳ nguy nga tráng lệ.

“A! Chẳng lẽ đây là Long Môn trong truyền thuyết ư? Thật là đẹp a!” Lục Mộng Thần nhìn Long Môn huyền diệu, trong lòng cũng phải khen ngợi.

“Tiểu Ngự, mau xuất hiện đi! Ta đã giúp người tìm thấy Long Môn rồi!” Lục Mộng Thần cố nén hưng phấn, lớn tiếng kêu gọi tiểu Ngự.

Hắn vừa dứt lời thì một đạo kim quang từ trong Vân Vụ kiếm phóng vụt ra, rồi liền thấy kim lý xuất hiện bơi lượn giữa không trung, chính là Phật Quốc kim lý, tiểu Ngự. Nó rất khích động, không ngờ Lục Mộng Thần lại giúp nó tìm thấy Long Môn nhanh như vậy, vào thời khắc này, nó rất cuộc cũng có cơ hội để phi thăng Thiên giới rồi!

“Đa tạ người, Mộng Thần!” Tiểu Ngự khích động đến nỗi không biết nói gì cho tốt, chỉ vài lời đơn giản mà cũng đã biểu đạt hết những tình cảm nồng hậu.

“Tiểu Ngự, Long Môn đang ở đây, mau đi đi! Ta biết sau khi người kết thúc luân hồi để đến Thiên giới, tất sẽ lại có thể trở về Phật Quốc! Hy vọng mộng tưởng của người sớm trở thành sự thật.” Lục Mộng Thần cười nói vui vẻ với tiểu Ngự.

Tiểu Ngự nhìn Lục Mộng Thần lần cuối với ánh mắt chứa chan thâm tình, sau đó cả người chợt nhoáng lên, thoáng chốc đã nhảy vào bên trong Long Môn. Từ trong đó chợt xạ ra rất nhiều đạo quang mang, thân thể Tiểu Ngự phát sáng lấp lánh, nó vốn là một con cá chép vàng, chỉ chớp mắt liền biến thành một con rồng vàng!

Tiếp theo đó, Long Môn lại phát ra một cỗ quang mang cường liệt, bao phủ lấy Tiểu Ngự rồi từ từ nâng nó lên cao dần, tiến về nơi Thiên giới thần bí thâm sâu kia.

Chợt quang mang biến mất, Long Môn cũng tựa như trở nên ảm đạm nhiều, dường như hao phí rất nhiều tinh lực. Ầm! Cả Long Môn thoáng chốc lại chìm sâu vào trong hồ nước, biến mất không thấy đâu nữa.

Nhìn thấy tiểu Ngự hóa rồng và phi thăng Thiên giới, trong khoảnh khắc ấy, Lục Mộng Thần bỗng có cảm giác mất mát. Hắn xoay người đi, nhanh chóng ngự kiếm phi hành. Tâm nguyện lớn nhất của hắn bây giờ, chính là gấp rút trở lại Yêu Tông để cứu Dạ Nguyệt.

oooOooo

Bên trong đại điện của Phong Thần cung.

Cạch! Chợt có một tấm bài vị tổ sư từ trên bàn thờ rơi xuống, gã tiểu đệ tử có nhiệm vụ trông coi nơi thờ phụng của Phong Thần Tông bị sợ đến mức mặt cắt không ra giọt máu nào. Gã lúng ta lúng ta nhặt tấm bài vị lên, để đặt về vị trí cũ.

Thiên Nhất Chân Nhân từ bên ngoài bay vù đến, ánh mắt ngưng lại trên hàng chữ của tấm bài vị, Phong Thần Tổ Sư.

Vừa đọc xong dòng chữ đó, ánh mắt của ông ta chợt tràn ngập vẻ ưu tư, trầm nhủ: “Linh bài tổ sư vô duyên vô cớ lại rơi xuống đất. Không lẽ Phong Thần Tông sắp gặp phải kiếp nạn gì sao?”

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 94

Dạ Nguyệt Phục Hoạt

“Người đã quay lại? Chẳng lẽ đã tìm được Long huyết?” Yêu hoàng Dạ Thần lộ rõ dáng vẻ tiều tụy, cùng với ánh mắt lạc thần tràn ngập vẻ thống khổ. Khi lão đột ngột nhìn thấy Lục Mộng Thần quay lại, thì đã biết là hẳn sẽ có tin tức mới để báo cho lão biết. Bất kể là tin tốt hay xấu, điều này cũng đủ khiến cho lòng dạ của Yêu hoàng khích động khôn nguôi, nhưng lão vẫn cố giữ bình tĩnh để không đánh mất đi sự tôn nghiêm của một bậc tôn sư.

Lục Mộng Thần vui vẻ nhìn Yêu hoàng, hảnh giỡ Long Huyết châu trong tay ra, rồi cao hứng nói: “Tiền bối, ta đã tìm được Thanh Long, và đây là Long Huyết châu, bên trong có chứa máu tươi của Thanh Long.”

Yêu hoàng đón lấy long châu. Lão cẩn thận quan sát và phát hiện bên trong quả thật có máu của Thanh Long.

Nhất thời lão cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Lục Mộng Thần bất quá chỉ mới vừa ra ngoài khoảng năm sáu ngày, trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, làm sao lại tìm được long huyết trong truyền thuyết chứ? Quả thật là không thể hiểu được! Lão vừa thắc vừa dời mắt về phía Lục Mộng Thần, bỗng chốc phát hiện, khí chất và thần thái của hắn đều đã thay đổi, nhất cử nhất động của hắn đều tỏa ra một loại my lực của bậc cao thủ thuộc Quy Thiên kỳ.

“Hắn đã đạt tới Quy Thiên sơ kỳ!” Yêu hoàng thầm kinh hãi trong lòng, tự nhủ: “Sao lại như thế? Trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, hắn chẳng những là đã tìm được Long huyết, mà tu vi bỗng chốc cũng từ Thám Hư kỳ nhảy vọt lên đến Quy Thiên sơ kỳ, điều này đối với một thường nhân tất phải trải qua trăm năm tu luyện mới có khả năng đạt tới cảnh giới này! Tại sao hắn lại thành tựu được như thế? Chẳng lẽ, trong chuyến đi vừa rồi, hắn đã gặp kỳ ngộ?!”

Miễn cưỡng khống chế nỗi kinh hãi trong lòng, Yêu hoàng trầm giọng hỏi: “Lục Mộng Thần, ngươi làm sao tìm được máu Thanh Long?”

“Ta..... bởi vì ta.....” Lục Mộng Thần vừa định kể ra hết tất cả những việc mình trải qua, nhưng đột nhiên lại nghĩ: “Nếu ta nhắc đến mấy danh tự của Lăng Phong Thiên Quân, Thập Nhị Thần Tiếu, Âm Dương Mãng, Hồ Đầu Phong, tất thế nào cũng sẽ khiến cho Yêu hoàng chấn kinh nhảy dựng lên mất. Ta tuyệt không thể tùy tiện nói ra những bí mật của Thiên giới, tránh gặp phải phiền phức.”

Nghĩ vậy, Lục Mộng Thần liền quyết định sẽ giấu giếm mọi việc đã trải qua, mà không kể cho Yêu hoàng nghe, vì vậy mới thành khẩn lên tiếng: “Tiền bối, về việc tìm được máu Thanh Long, đúng là cơ duyên xảo hợp, trong đó có rất nhiều ẩn tình mà ta không tiện nói ra, kính mong tiền bối lượng thứ!”

“Hừ!” Yêu hoàng hừ lạnh một tiếng, không tin được tên Lục Mộng Thần nhìn không thuận mắt này, hắn lại quật cường như đá lót trong nhà xí và còn bốc mùi ương ngạnh nữa! Tuy nhiên, vì lão là người có thân phận, nên không thể so đo từng việc với Lục Mộng Thần. Việc quan trọng trước mắt chính là dùng long huyết để cứu sống nữ nhi.

Nghĩ đến ái nữ Dạ Nguyệt, ruột gan Yêu hoàng lại quặn đau. Dạ Nguyệt từ nhỏ không có mẫu thân chiếu cố, tất cả đều do một tay Yêu hoàng nuôi nấng trưởng thành, lão đã dồn biết bao tâm huyết vào nàng. Trong những

ngày qua, ngày cũng đêm, bất cứ thời khắc nào lão cũng đều không rời khỏi Dạ Nguyệt đang ngâm sâu trong Thanh Thủy Trì kia. Hết lần này đến lần khác, mỗi lần nhìn đến ái nữ là lão lại cúi đầu rơi nước mắt... lão nhớ đến rất nhiều chuyện cũ, kể cả mẫu thân của Dạ Nguyệt, và cả đoạn thời gian tuyệt diệu khi bà ta sinh hạ Dạ Nguyệt... Ài, đáng tiếc người và yêu không giống nhau, chánh tà bất lưỡng lập, nên cuối cùng lão và nàng cũng bị nếm phải kết cuộc bi thảm.

“Nhân thế gian, tình vi hà vật,

chích vi sanh tử tương hứa.....”

(“Người trong nhân gian, tình là vật chi,

Chỉ là sinh tử không biết trước.....”)

Yêu hoàng khẽ ngâm hai câu thơ, rốt cuộc cũng không thể kiềm chế được nước mắt, đôi dòng lệ già nua cứ thế mà tuôn dài theo khóe mắt, ngay trước mặt Lục Mộng Thần.

Năm đó nếu không phải vì nàng muốn bảo toàn thanh danh cho chánh phái mà sớm phát động thiên kiếp, cuối cùng khiến cho cả hài cốt cũng không còn, nguyên thần bị diệt hết, thì giờ đây..... ài... Chuyện xưa buồn thảm lại quay về! Yêu hoàng đưa tay lau nước mắt, thở dài nói: “Theo ta!”

Bước theo sau Yêu hoàng, Lục Mộng Thần cảm thấy được nội tâm của lão đang rất bi thương, mà sự thương cảm đó đã được tích lũy nhiều năm, vừa mãnh liệt vừa nồng hậu! Điều đó cho thấy, Yêu hoàng thật sự rất yêu thương nữ nhi của mình! Lục Mộng Thần vốn chỉ có thể đoán được điều đó, còn về nỗi thương cảm sâu nhất trong tâm Yêu hoàng thì hẳn không cách nào lĩnh hội được.

Cái ao quen thuộc lộ dần ra trước mắt, bên trong đó là làn nước trong xanh đang chậm chậm lưu chuyển.

Dạ Nguyệt vẫn ở trong trạng thái say ngủ, khuôn mặt của nàng tuy tái nhợt nhưng trông rất bình thản, dáng vẻ ấy rất an nhàn thỏa mãn, phảng phất như đã tìm được nơi nương tựa và tìm được người để yêu thương, thật khiến người ta phải đắm say.

Nhìn thấy Dạ Nguyệt, trong lòng Lục Mộng Thần chợt run lên. Trên làn da mềm mại của nàng có rất nhiều huyết tích, như hàng ngàn mũi dao đâm vào tim hấn.

“Dạ..... Nguyệt..... ta đã về rồi đây! Lần này..... ta nhất định sẽ cứu nàng sống lại!” Lục Mộng Thần thập phần kích động, hai tay nắm chặt và tự nhủ với mình.

Yêu hoàng khẽ liếc Lục Mộng Thần đầy thâm ý, rồi lại chợt thở dài. Lão vươn tay ra, khẽ huy động vài lần, nước trong ao liền đồng loạt biến mất không còn thấy đâu nữa. Sau đó, lão lấy long huyết châu phóng vào trong ao, kèm theo một loạt chân nguyên đánh thẳng vào nó. “Ầm!” một tiếng, long huyết châu bị đánh tan tành, trong sát na ấy, bao nhiêu long huyết bị dồn nén trong viên châu liền ùn ùn trào ra dâng ngập cả ao. Toàn bộ thân thể của Dạ Nguyệt cũng bị chìm sâu trong ao huyết, chỉ thoáng chốc mà không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Chính vào thời khắc ấy, cả Lục Mộng Thần và Yêu hoàng cũng đều khẩn trương hấn lên.

Ánh mắt của hai người đều chăm chú nhìn vào ao huyết, cẩn thận quan sát tất cả mọi biến hóa, ai nấy đều kỳ vọng vào việc Dạ Nguyệt có thể hồi sinh.

Máu Thanh Long vốn là thánh dược chữa thương kỳ lạ nhất trong thiên hạ, có công năng khởi tử hồi sinh, khôi cốt sanh bạch. Máu tươi của Thanh Long theo các vết thương trên người Dạ Nguyệt mà thấm vào cơ thể, bổ sung cho huyết quản và tâm tạng đã cạn khô của nàng.

Lúc này long huyết trong ao đã dần dần rút bớt, và gương mặt của Dạ Nguyệt cũng lộ ra ngoài. Trên khuôn mặt tái nhợt ấy đã bắt đầu đỏ ửng lên. Long huyết tiếp tục bị Dạ Nguyệt hấp thu, và cuối cùng thì hoàn toàn cạn mất. Những vết thương trên người Dạ Nguyệt cũng dần dần khép lại, lúc long huyết cạn sạch thì cũng chính là lúc những vết thương trên thân thể nàng hoàn toàn khôi phục lại bình thường, trở về mềm mại như ngọc.

Nhìn thấy toàn bộ sự thần kỳ ấy, trong lòng Lục Mộng Thần kinh hỷ khôn nguôi, miệng hô lớn: “Dạ Nguyệt! Dạ Nguyệt! Dạ Nguyệt! Nhanh tỉnh lại! Nhanh tỉnh lại!”

Long huyết trong cơ thể Dạ Nguyệt nhanh chóng tu bổ thân thể bị tổn thương của nàng, không chỉ khiến cho nàng sống lại một lần nữa, mà lại còn khiến cho tu vi của nàng đang từ Thám Hư kỳ mà tiến vào Quy Thiên sơ kỳ.

“Khục! Khục!” Dạ Nguyệt bật ho hai tiếng, rồi ngồi dậy. Đôi mắt trong suốt mở to, chuyển động nhìn khắp xung quanh, cực kỳ vũ mỵ.

“Dạ Nguyệt, nàng tỉnh lại rồi! Nàng thật sự tỉnh lại rồi, thật là một kỳ tích, đa tạ lão thiên gia đã phù hộ!” Lục Mộng Thần cuồn hỷ, bao nhiêu phiền muộn tích tụ trong tâm nhiều ngày đều bộc phát ra cả. Hắn nắm lấy tay Dạ Nguyệt, thanh âm từ kích động trở nên nhẹ nhàng: “Dạ Nguyệt, nàng thật sự tỉnh rồi, ta rất cao hứng!”

“Buông ra! Không được chạm vào ta! Người là ai?!”

Dạ Nguyệt đột nhiên trở nên lạnh nhạt vô tình, rút mạnh tay về, rồi thân thể hóa thành một đạo lưu quang bay sang một bên, lạnh lùng quan sát đánh giá hoàn cảnh và những người đang ở xung quanh.

“Ta? Ta là Lục Mộng Thần, Dạ Nguyệt, nàng không nhớ ta sao?” Lục Mộng Thần thấy Dạ Nguyệt không nhận ra mình nên kinh ngạc vô cùng. Sao lại thế này, tại sao Dạ Nguyệt lại không biết hắn?!

“Lục Mộng Thần? Tên này ta chưa từng nghe qua, vừa thấy người tùy tiện nắm tay nữ nhân, thì đã biết người không phải người tốt rồi!” Ánh mắt của Dạ Nguyệt có pha chút địch ý, lạnh lùng nói.

“Lão thiên gia!” Yêu hoàng đứng bên cạnh thầm nghĩ: “Chẳng lẽ, sau khi Nguyệt nhi sống lại thì đã bị mất trí nhớ?! Nguyệt nhi đã dùng tính mạng để cứu sống Lục Mộng Thần, vậy thì tại sao lại không nhận ra hắn?! Chẳng lẽ nữ nhi cố ý làm ra bộ dáng đó cho ta xem?”

Yêu hoàng thử dò hỏi: “Dạ Nguyệt, con nhận ra ta không?”

“Người? Không biết!” Ánh mắt Dạ Nguyệt quan sát khắp trên người Yêu hoàng, tuy cảm thấy có điểm quen thuộc, nhưng vẫn không nhận ra là ai.

Yêu hoàng nóng nảy, giơ tay lên nói: “Ta là phụ thân của con đây! Nữ nhi ngoan, chẳng lẽ ngay cả phụ thân mà cũng không nhận ra sao?”

Khuôn mặt Dạ Nguyệt chợt trầm xuống, giọng điệu châm chọc nói: “Người sao lại không biết liêm sỉ như vậy, giữa ban ngày ban mặt, gọi loạn người khác là nữ nhi ngoan! Vậy còn ra thể thống gì? Thấy người tuổi đã cao, sao lại không hiểu sự, không biết thẹn thùng sao?”

“Dạ Nguyệt!” Yêu hoàng nghe xong lời của Dạ Nguyệt thì thiếu chút nữa là bị tức chết. Lão ngàn vạn lần không thể ngờ được, qua lần thử thách này mà nữ nhi bảo bối của mình lại thật sự mất đi trí nhớ, ngay cả người thân cũng không nhận biết được! Hai trăm năm ngâm đắng nuốt cay nuôi dưỡng nàng thành người, vậy mà vào lúc này nàng cũng không nhận ra lão. Lão thiên gia sao lại khéo trêu người thế kia chứ? Yêu hoàng chợt cảm thấy không gian trước mắt biến thành một khoảng không u tối, cả người cũng trĩu hẳn xuống.

Lục Mộng Thần nhanh chóng vươn tay ra đỡ lấy Yêu hoàng. Hắn vốn là có hảo tâm, không ngờ lúc đó Yêu hoàng đột nhiên vung tay, quật vào hắn

một chưởng. Oành! Lục Mộng Thần không có chút phòng hờ, bị một kích đầy hận thù của Yêu hoàng, nên toàn bộ kinh mạch và nội tạng đều bị tổn thương nghiêm trọng. Hắn bị đánh văng mạnh vào bức vách của thạch động, thổ ra một ngụm máu lớn.

Khuôn mặt của Yêu hoàng chợt trở nên cực kỳ hung dữ, gân xanh nổi hẳn lên trán, lão quắc mắt nhìn Lục Mộng Thần đang nằm trên đất, lớn tiếng quát: “Tất cả đều do ngươi mà ra! Lục Mộng Thần, nếu không phải vì ngươi thì nữ nhi của ta có thể mất trí nhớ sao? Ngay cả lúc này mà nó cũng không nhận ra được ta là cha nó. Tất cả những điều này đều do ngươi ban cho đấy!”

Yêu hoàng quát xong, hai tay hợp lại rồi phóng ra một đạo hắc quang, kích thẳng đến Lục Mộng Thần. Nếu hắn lại bị đánh trúng, tất sẽ không thể giữ được cái mạng nhỏ. Khi ấy Thần Nhật chiến giáp lại xuất hiện, những sợi hồng tuyến không ngừng chuyển động để phân tán và hóa giải hắc quang. Tuy vậy, Lục Mộng Thần vẫn cảm nhận được có một lực lượng mãnh liệt đánh vào người, khiến cho kinh mạch của hắn đau đớn như bị dao cắt.

Lục Mộng Thần không quản thân thể đang chịu nỗi thống khổ, trong lòng hắn hiểu được, dù Yêu hoàng thấy Dạ Nguyệt đã sống lại, nhưng lại mất đi trí nhớ, nên điều đó đã khiến lão khó chấp nhận được. Tuy hắn tiếp xúc với Yêu hoàng chỉ mới vài lần, nhưng hắn cũng hiểu được tình yêu thương của Yêu hoàng dành cho nữ nhi tuyệt đối còn cao hơn cả đối với chính bản thân lão.

Vì vậy mà có đôi lúc, nỗi thống khổ tình thường của con người còn mạnh hơn cả nỗi thống khổ của thân thể.

Mà lúc này Lục Mộng Thần không phải là chỉ chịu sự thống khổ trên thân thể mà thôi, việc Dạ Nguyệt bị mất ký ức cũng khiến hắn cảm thấy bất lực và chua xót!

Nhìn Yêu hoàng mạnh tay xuất thủ đả thương Lục Mộng Thần, trong lòng Dạ Nguyệt không biết tại sao lại cảm thấy khó chịu. Nàng tiến đến đỡ Lục Mộng Thần đứng lên, rồi thở dài nói: “Người thật là một tên ngốc, người khác đả thương người, tại sao người không hoàn thủ?”

Lục Mộng Thần nhìn Dạ Nguyệt, lúc này hẳn chợt phát hiện cốt cách yêu my của nàng đã biến mất, mà thay vào đó là một loại vũ my thập phần xinh đẹp. Dạ Nguyệt vẫn mặc chiếc áo màu xanh biếc ấy, vẫn mái tóc dài đen mượt giống như làn nước nhẹ nhàng chảy xuống bờ vai, từng sợi tóc mượt mà bay lất phất qua gương mặt của Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần thoáng ngẩn ngơ, trong khoảnh khắc ấy, những đau đớn trên người phảng phất như đều bị đóng kết lại, và cuối cùng thì không còn thấy đau đớn chút nào nữa.

Dạ Nguyệt nhìn thấy bộ dạng ngơ ngác của hắn, khuôn mặt lại trở nên lạnh lùng: “Nhìn cái gì? Ta không thích người dùng bộ dáng này nhìn ta! Người mà còn nhìn nữa, ta sẽ quăng người ra trên mặt đất!”

Yêu hoàng nhìn Dạ Nguyệt nâng đỡ Lục Mộng Thần, mà không dám xuống tay tiếp tục công kích hắn nữa, lão sợ vô tình làm thương hại đến ái nữ.

“Lục Mộng Thần, tất cả đều do người mà ra! Nhưng cũng nhờ người mang long huyết về đây nên ta không thể giết người. Người hãy mau rút khỏi Yêu Tông. Nếu lần sau để ta gặp lại người, thì ta nhất định sẽ không buông tha cho người!” Yêu hoàng rất tức giận, chỉ vào mũi Lục Mộng Thần, phần nộ gầm lên.

Lục Mộng Thần nhìn thấy dáng vẻ phần nộ của Yêu hoàng, trong lòng rất đồng tình với lão. Hắn thở dài một tiếng, rời khỏi sự nâng đỡ của Dạ Nguyệt, loạng choạng tiến về phía trước vài bước. Đột nhiên hắn dừng

chân, quay đầu lại, và chăm chú nhìn Dạ Nguyệt đầy thâm tình, miệng mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng lại không nói nên lời.

“Người muốn nói gì với ta?!” Dạ Nguyệt nhìn bước đi lảo đảo của Lục Mộng Thần, có điểm đồng tình với hắn.

Trên tay Lục Mộng Thần quang mang chợt lóe, một chiếc ngọc hoàn màu trắng liền xuất hiện trong tay hắn, hắn đưa ngọc hoàn hướng về Dạ Nguyệt, cất giọng yếu ớt: “Dạ Nguyệt, ta thật không biết nói gì cho tốt. Nàng đã mất đi trí nhớ, có lẽ sau này nàng cũng sẽ không còn nhớ gì đến ta nữa. Nhưng tình cảm của ta đối với nàng, thật sự đã hằn sâu vào trong tim, cả đời cũng khó phai. Giờ đây ta phải đi rồi, không biết lần ly biệt này, đến bao năm tháng nào mới có thể tương phùng... có lẽ lúc tương phùng, nàng sẽ không đối đãi với ta như lúc trước nữa. Ài! Dạ Nguyệt, ta tặng nàng chiếc ngọc hoàn này, xem như là một vật kỷ niệm, hy vọng lúc nàng nhàn rỗi, nhìn thấy ngọc hoàn sẽ nghĩ đến ta, một nam nhân từng yêu thương nàng trước khi nàng bị mất ký ức. Ta tên là Lục Mộng Thần, Dạ Nguyệt, nàng có thể nhớ được không?”

Lúc nói xong câu cuối, nước mắt của Lục Mộng Thần đột nhiên tuôn dài, âm thanh yếu ớt càng thêm run rẩy.

Cho dù bất cứ là ai, sau khi nghe xong những lời nói thâm tình như vậy, có lẽ cũng sẽ rất cảm động.

Thần sắc của Dạ Nguyệt chợt ảm đạm, nhẹ nhàng tiếp lấy ngọc hoàn, và đeo vào tay.

“Người đi đi! Ta sẽ ghi nhớ tên người, người là Lục Mộng Thần!”

Lục Mộng Thần quệt nhanh nước mắt, nhìn Dạ Nguyệt lần cuối, rồi chậm rãi xoay người loạng choạng bước đi.

“Nhân thế gian, tình vi hà vật,

Chích vi sanh tử tương hứa.....”

(“Người trong nhân gian, tình là vật chi,

Chỉ là sinh tử không biết trước.....”)

Lục Mộng Thần nhẹ giọng ngâm xướng, càng đi càng xa, dần dần biến mất khỏi tầm mắt của Dạ Nguyệt.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 95

Phong Thần Kết Giới

“Dạ Nguyệt, ta thật sự là cha con, từ nhỏ chính ta nuôi con khôn lớn, nếu con không tin lời ta, con có thể tự nhìn vào vùng rốn của mình, nơi đó có bốn cái nốt ruồi son, xếp theo hình hoa mai.....” Yêu hoàng nhìn chăm chăm vào Dạ Nguyệt không hề chớp mắt. Lão thật sự không thể chấp nhận việc Dạ Nguyệt bị mất ký ức, càng không dám nghĩ rằng ngay cả cha ruột mà nàng cũng không nhận ra. Linh cơ vừa động, lão vội nhớ đến cái bớt theo Dạ Nguyệt từ nhỏ đến lớn.

Dạ Nguyệt nghe xong thì mặt đỏ lên, nàng xoay người lại, nhắc cái yếm lên quan sát, thì phát hiện tại vùng rốn của mình quả thật là có bốn cái nốt ruồi son xếp theo hình hoa mai. Điều này khiến Dạ Nguyệt phải giật mình, nàng trầm tư một lúc lâu, rồi chậm rãi quay người lại. Sau khi chăm chú nhìn Yêu hoàng thật lâu, rồi mới buồn bã nói: “Chẳng lẽ..... chẳng lẽ người thật sự là cha ta? Nếu không thì tại sao người lại hiểu rõ các nốt ruồi trên người ta như vậy?”

Nghe được lời đó của Dạ Nguyệt, Yêu hoàng đột nhiên khích động mãnh liệt, nước mắt tuôn dài xuống má, lão tiến đến nắm lấy bờ vai của Dạ Nguyệt, run giọng nói: “Nguyệt nhi... con đúng là nữ nhi mà ta yêu thương nhất! Ta nuôi con từ nhỏ đến lớn, và truyền thụ cho con tuyệt học vô thượng của Yêu Tông chúng ta. Chỉ vì sau một lần quyết đấu, con đã bị trọng thương, nên lúc này mới mất đi trí nhớ! Nhưng việc đó cũng không thể làm mất đi phụ tử tình thâm của chúng ta!”

Nhìn bộ dáng khích động của Yêu hoàng, vừa tràn ngập vẻ chân thành vừa không một chút tà ý, Dạ Nguyệt bất giác cũng bị cảm động, có lẽ do họ có quan hệ huyết mạch, nên Dạ Nguyệt cũng trở nên khích động giống lão, môi nàng run rẩy mãi một lúc, mới thốt được một tiếng: “Cha!”

Nghe được tiếng “Cha” này, Yêu hoàng buồn vui lẫn lộn, lão hiểu được Dạ Nguyệt mặc dù chưa hồi phục được trí nhớ, nhưng vẫn chấp nhận xem lão là phụ thân của nàng.

Được như vậy là tốt lắm rồi, còn đối với trí nhớ của nàng thì lão sẽ nghĩ biện pháp từ từ khôi phục sau.

“Nguyệt nhi, giờ đây con rất yếu nhược, đến đây nào, để ta đưa con trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt!”

Yêu hoàng thập phần ôn nhu vỗ về bả vai Dạ Nguyệt, rồi đưa nàng đi ra ngoài...

oooOooo

Lục Mộng Thần mang theo thương tích lão đảo bước ra khỏi cung điện dưới đất của Yêu Tông. Hắn miễn cưỡng vận khởi chân khí, bay ra ngoài hai, ba mươi dặm, thì cảm thấy thể lực suy kiệt, ngũ tạng lục phủ phảng phất như bị đảo lộn, tất cả kinh mạch đều bị tổn hại, cả chân nguyên cũng vận hành không còn nhanh. Vì vậy mà hắn vội đáp xuống mặt đất, tìm một sơn động vô cùng bí mật, rồi khoanh chân ngồi xuống, ngũ tâm hướng lên trời, chậm rãi vận hành Tinh Tiên thần công.

oooOooo

Phong Thần Tông.

Thiên Phong chân nhân lặng lẽ ngồi trong nội thất, nhẹ nhàng nâng chén trà lên uống. Làn khói nhẹ lượn lờ trước mặt, không khỏi làm Thiên

Phong chân nhân cảm khái vạn lần. Ông nhớ lại sự tình phát sinh tại Nghịch Long cung ngày trước, hài tử kia xuất hiện ở trong Nguyệt Ảnh bảo hạp một cách thần kỳ, đến nay đã thấm thoát ba mươi năm, và hãn cũng đã trở thành một đại nhân vật, bản lĩnh áp đảo đệ tử thất phái, văn hồi thanh danh mấy trăm năm của Phong Thần Tông.

Mà điều quan trọng và kỳ lạ nhất chính là, trên người hài tử này, dường như có một điều gì đó vừa kỳ lạ vừa thần bí, mặc dù tâm tính của hãn đơn thuần, nhưng đối với thiên phú võ học tu chân, thì tuyệt đối vượt hơn người. Lại thêm bộ chiến giáp thập phần kỳ dị trên người, cùng với bộ kiếm pháp mộng ảo, và tấm Tố Thủy Lan Y điểm lệ..... điều nào cũng biểu thị rõ đó không phải là một hài tử tầm thường. Quả thật là một dị bảo, Phong Thần Tông suốt mấy ngàn năm qua mới xuất hiện lần đầu.

Thân thể của hãn cũng rất mơ hồ.

Điều đó cũng là một câu đố. Có lẽ sau này cũng phải nói cho hãn biết là hãn thật sự từ nơi nào tới. Nói không chừng cũng sẽ có một ngày, tự bản thân hãn sẽ giải đáp được câu đố này.

Nghĩ vậy, Thiên Phong chân nhân không khỏi cười khổ, quả nhiên Thiên Nhất chân nhân nói đúng, tất cả đều là do thiên ý an bài, có khi chính mình miên man suy nghĩ thế này cũng không giúp được gì.

Ài! Thiên Phong chân nhân lại thở dài, theo lời thuật lại của Thần Yên chân nhân, ông biết được Lục Mộng Thần đã bị thất tung tại Liên Hoa Tự một cách thần kỳ, nhưng thật ra hãn đã đến nơi nào? Chẳng lẽ lại giống như lần trước tại Mộng Thần Phong, đã gặp phải sự việc kỳ bí gì chăng?

Thôi không nghĩ nữa, thật là đau đầu a. Tin rằng người tốt ở trên đời đều được lão thiên gia bảo hộ, với lai lịch thần bí của Lục Mộng Thần, hãn nhất định sẽ có thể hóa hung thành cát.....

oooOooo

Trên bầu trời Phong Thần sơn, một luồng hắc vụ dày đặc đang bay đến gần không gây ra chút tiếng động nào. Từ trong luồng hắc vụ ấy đột nhiên hiện ra gương mặt khủng bố trắng bạch của môn chủ Ác Quỷ môn, Quỷ Vô Nhai.

“Hắc hắc, chúng ta rốt cuộc đã tìm đến Phong Thần sơn một cách thần không hay quỷ không biết. Lão mũi trâu chết tiệt Thiên Nhất kia thế mà lại không cảm nhận ra được việc này. Xem ra, đây quả thật là thiên ý muốn giúp ta tiêu diệt Phong Thần Tông đây mà, ha ha ha!”

Theo sau tiếng cười đắc ý của Quỷ Vô Nhai, bên cạnh lão lại thấy xuất hiện hai người, một là chương môn Ma môn Huyết Cấm và người kia chính là tông chủ Thánh Tà Tông Lãnh Thiên Sương, trên mặt hai người đồng thời lộ xuất một nụ cười âm hiểm.

Huyết Cấm vỗ nhẹ lên vai Quỷ Vô Nhai, nói: “Lão quỷ, sớm đắc ý quá đấy! Muốn công phá Phong Thần Tông thật không dễ dàng chút nào. Cho dù ba phái chúng ta điều dốc hết tinh anh ra, thì vẫn là liều mạng chém giết mà thôi. Mấy lão già của Phong Thần Tông kia đều rất cứng đầu, rất khó đối phó a!”

Lãnh Thiên Sương mỉm cười quỷ dị đầy thâm ý, cất giọng âm dương quái khí, nói: “Đừng quên chúng ta còn có tứ vị thánh sứ ở đây. Trên ngọn Phong Thần sơn này có bố trí sẵn kết giới ở bên ngoài, sao không giao cho các vị thánh sứ phá giải?”

Quỷ Vô Nhai cười hắc hắc, tự nghĩ “Ý của ngươi, ta đã biết rõ trong lòng. Dù sao thì ta cũng đã hao phí rất nhiều tâm huyết để triệu hồi tứ đại Phệ Hồn thú từ Quỷ giới đến đây, lúc này mà không lợi dụng sức mạnh của chúng, thì còn đợi đến khi nào chứ?”

Quỷ Vô Nhai xoay người bước đến trước một luồng hắc vụ khác, khom người thi lễ, rồi cung kính nói: “Tứ vị thánh sứ, phía dưới chính là Phong

Thần Tông, và cũng chính là mục tiêu công kích của chúng ta. Nhưng Phong Thần sơn mạch này do năm tên phong chủ kiến tạo, bố trí thành một kết giới cực kỳ lợi hại, tiểu nhân sức lực kém cỏi, tự biết không đủ bản lĩnh. Kính mong tứ vị thánh sứ trợ giúp để phá đi kết giới!”

Soạt!

Luồng hắc vụ bị chia làm hai, ở bên trong lộ ra bốn con Phệ Hồn thú uy phong lẫm liệt, dẫn đầu là Thủy Hồn thú toàn thân màu xanh biếc sáng lấp lánh. Nó nhẹ nhàng lắc người, lớp da ngoài bao bọc nước của nó theo từng sự chuyển động mà gập ghềnh gợn sóng, cả huyết mạch đang lưu chuyển trong người cũng lộ rõ đằng sau lớp da thịt trong suốt ấy.

“Hắc hắc, chuyện nhỏ như vậy hãy giao cho tứ đệ làm đi! Y đối với các loại kết giới và trận pháp là thành thạo nhất!” Cái đầu sư tử to lớn của Thủy Hồn thú lay động, hai chiếc sừng xanh và to lớn lúc này lại phát ra rất nhiều tia hàn khí.

Ám Hồn thú nghe thấy đại ca phân phó, tất nhiên là không dám sơ suất. Nó cao ngạo vươn thẳng chiếc sừng nhọn trên cái đầu to lớn, rồi há chiếc miệng vừa nhọn vừa dài như cá sấu, thật thà nói: “Đại ca, một cái kết giới cỏn con thì xá gì, hãy để cho đệ!”

Vừa dứt lời, thân thể của nó chợt phát ra quang mang mãnh liệt, rồi trong một sát na, toàn thân đã bạo trưởng lên cao to hơn nửa thước! Nó há chiếc miệng to gần gấp ba lần lúc trước, và phun ra một luồng hồng vụ, chỉ trong thoáng chốc đã vây phủ lấy toàn bộ các kiến trúc của Phong Thần Tông.

Kết giới trên Phong Thần sơn gặp ngoại lực áp đến liền phát động trận thế. Đây chính là Đại Ngũ Hành kết giới do Phong Thần tổ sư trước khi phi thăng đã thiết lập. Dùng năm ngọn núi xung quanh để đại diện cho kim,

mộc, thủy, hỏa, thổ, còn Kính Thai Phong ở trung tâm thì đại diện cho vô cực.

Năm loại quang mang vàng kim, lam, xanh, đỏ, và đen từ Thiên Mộc phong, Ngự Tiên phong, Mộng Thần phong, Hành Thủy phong, và Thiên Cấp phong bốc thẳng lên cao, rồi nhanh chóng tập hợp tại trung tâm vô cực, sau đó tản đều ra, tạo thành năm tầng kết giới đặc sắc.

“Chà! Lại còn có kim, mộc, thủy, hỏa, thổ năm tầng kết giới. Xem ra đám người này quả thật cũng có bản lĩnh!” Nhìn thấy kết giới to lớn uy mãnh, Thủy Hồn thú cảm thấy rất kinh ngạc, nó không ngờ tại nhân giới lại còn có người có thể bày bố một kết giới lợi hại như thế.

Ám Hồn thú phun ra luồng hồng vụ, ùn ùn phủ chụp lấy tòa kết giới ở trước mặt. Tầng kết giới màu vàng kim ở ngoài cùng, vừa va chạm với luồng hồng vụ ấy liền phát ra tiếng nổ cực lớn.

Hỏa Hồn thú toàn thân màu đỏ, lúc này liền cười một đám hồng vân tiến về phía trước, hai chiếc sừng lớn phát ra quang mang sáng ngời, ung dung cười nói: “Hắc, cho dù Đại Ngũ Hành kết giới có lợi hại thế nào đi chăng nữa, thì cũng không thể đề kháng được lực thôn phệ ám nguyên tố của tứ đệ, nó chính là khắc tinh của kết giới này! Ha ha ha!” Hỏa Hồn thú lớn tiếng cười đắc ý, đến cả chiếc sừng màu đen duy nhất của nó cũng hiện ra một tia lửa đỏ.

“Điều đó là tất nhiên! Lực thôn phệ ám nguyên tố của tứ đệ ở trong Quỷ giới chúng ta đã bài danh nhất, nhì. Vì vậy, nếu muốn phá đi một tòa kết giới nhỏ nhoi này ở tại nhân giới, thì cũng chỉ là chuyện của một cái nhấc tay mà thôi!” Phong Hồn thú cất tiếng phụ họa theo, bộ lông trắng như tuyết của nó dù không gặp gió nhưng vẫn lay động phất phơ không ngừng.

“Oành!” Hàng ngàn hàng vạn tia kim quang bắn ra khắp nơi! Trong nháy mắt đã bị luồng hồng vụ nuốt chửng lấy! Ngay sau đó, tầng kết giới

thứ hai màu lam cũng bắt đầu vận chuyển, không ngừng va chạm tiếp xúc với luồng hồng vụ kia!

“Có người xâm nhập Phong Thần Tông!” Trong cùng một lúc, năm vị đại phong chủ cơ hồ đều cảm nhận được sự xâm phạm của ngoại lực. Bọn họ nhanh chóng bay lên đỉnh núi, lúc ấy mới phát hiện ra Đại Ngũ Hành kết giới đã hiện rõ trên vòm trời của Phong Thần sơn! Từ xa xa ở phía trước, lại có bốn con quái thú kỳ dị được vây phủ bởi những luồng hắc vụ dày đặc, tuy vậy, họ vẫn có thể nhận ra được diện mạo của ba người Quỷ Vô Nhai, Huyết Cấm, và Lãnh Thiên Sương.

“A! Là bọn tà phái tập kích chúng ta!” Mấy vị đại phong chủ đồng thời kinh hô.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 96

Tiểu Ngũ Hành Kết Giới

Bụp bụp! Oành!

Tầng thứ hai lam sắc mộc hành kết giới chỉ trong chốc lát cũng đã bị luồng hồng vụ công phá. Luồng hồng vụ ấy quả thật là có sức thôn phệ kinh người, thế như chẻ tre, mãnh liệt đến nỗi không gì có thể ngăn cản nổi.

Ngũ đại phong chủ thất thanh kinh hô, kêu gọi tất cả các đệ tử Phong Thần Tông chuẩn bị kháng địch. Có rất nhiều người còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì mà vẫn hoang mang chạy ra, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị trên không, thì không khỏi có chút lúng túng.

“Tất cả chúng đệ tử nghe lệnh, hãy mau chóng đến tập hợp tại Phong Thần quảng trường của Kính Đài phong, cùng nhau hợp lực chống lại cường địch!” Thanh âm trầm thấp của Thiên Nhất chân nhân vang đi khắp cả mấy ngàn dặm của Phong Thần sơn mạch.

Thì ra là có ngoại địch xâm phạm, rốt cuộc chúng đệ tử cũng hiểu mọi việc. Nhìn thấy mấy tầng kết giới màu sắc rực rỡ ở trên không, ai nấy đều ngạc nhiên, chẳng phải đó chính là Đại Ngũ Hành kết giới trong truyền thuyết mà năm xưa tổ sư gia đã bày ra sao? Kết giới này từ trước tới nay chưa từng xuất hiện, xem ra lần này vì có địch nhân đến tấn công nên mới khiến cho nó hiện ra như thế, rõ ràng là nó đang cảnh báo thực lực kinh người của địch nhân!

Đặc biệt là sau khi tầng thứ hai lam sắc kết giới bị phá vỡ, điều ấy đã khiến cho rất nhiều đệ tử cảm thấy lòng như lửa đốt, lo lắng vô cùng. Cũng may là ngũ đại phong chủ đều là những người thân kinh bách chiến, lâm nguy bất loạn. Họ dẫn theo các môn nhân, mau chóng ngự kiếm phi hành đến tụ tập tại Phong Thần quảng trường.

Tầng thứ ba thanh sắc thủy hành kết giới không ngừng phát ra thanh quang, chỉ trong nháy mắt, những tiếng sì sì vang lên không ngớt. Những tầng sau của Đại Ngũ Hành kết giới, càng chắc chắn hơn những tầng trước, bởi vậy, khi luồng hồng vụ bắt đầu nuốt đến tầng thứ ba thì tốc độ rõ ràng đã chậm lại. Điều này đã giúp cho đệ tử của Phong Thần Tông có thời gian tập chung lại.

Lúc này Âm Hồn thú đang đắc ý vung vẩy chiếc đuôi to lớn, cười ha hả nói: “Chư vị đại ca, tuy tòa kết giới này rất chắc chắn, nhưng dưới lực thôn phệ ám nguyên tố của ta thì mỗi tầng mỗi lớp đều bị phá giải nhanh chóng! Ha ha, các người xem, bọn chúng đều đang hoảng sợ đến nỗi phải chạy trốn kia kìa, bộ dạng thật là khốn khổ! Hắc hắc!”

Thủy Hồn thú gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Nó nhẹ rung người, khiến cho lớp da bao bọc nước của nó bị chấn động và xuất hiện một vài gợn sóng, điệu bộ của nó lộ rõ vẻ cực kỳ thoải mái, mừng rỡ như được người ta xoa bóp cho.

“Mẹ nó! Đúng là đồ súc vật, trí lực quả là thấp kém!” Môn chủ Ma môn Huyết Cầm thầm mắng trong lòng: “Rõ ràng người ta đang tập hợp đội ngũ, chuẩn bị cùng chúng ta đại chiến một trận, vậy mà mấy con dã thú các người lại không nhìn ra! Chà.....chà.....ta quả là đã đánh giá quá cao các người rồi. Trước mặt nhân loại, những loại cầm thú của Yêu giới này, rốt cuộc vẫn chỉ là đồ ngu ngốc. Hừ, như vậy cũng tốt, chỉ cần bọn ta khéo lợi dụng sức mạnh của các người để nhổ sạch những mối lo trong lòng cũng tốt.”

Nghĩ tới đây, trên mặt Huyết Cấm lộ ra một nụ cười âm trầm. Lúc này Lãnh Thiên Sương cũng nháy mắt với lão, và nở một nụ cười thần bí với Huyết Cấm, ngụ ý bảo chúng ta thật là tâm đầu ý hợp! Huyết Cấm tự nhiên hiểu rõ tên gia hỏa nửa chính nửa tà này đang nghĩ gì, dù sao bọn họ cũng đều là những người đồng hội đồng thuyền, lợi ích tương đồng, nên cũng không có gì đáng ngại.

Quý Vô Nhai cũng không ngốc, lão đang cân nhắc xem có nên đề thỉnh thánh sứ một chút hay không, vì sớm muộn gì cũng phải toàn lực tấn công, nhưng lão nhìn thấy trên mặt những con Phệ Hồn thú kia đang tràn đầy vẻ đắc ý, nên lão lập tức bác bỏ ý kiến nọ. Lão cũng tự biết, tứ vị thánh sứ có thực lực cường hãn như vậy, khẳng định là sẽ không thích người khác phát biểu linh tinh trước mặt mình.

Được rồi, dù sao lần này đến tập kích Phong Thần Tông, tất cả đều dựa vào tứ vị thánh sứ. Mấy người chúng ta cứ ở bên cạnh hưởng lợi là được! Bao nhiêu khó khăn cứ giao hết cho thánh sứ, còn chúng ta giết thì chỉ những đệ tử thuộc hàng đệ nhị lưu, hắc hắc! Như vậy cũng không tệ, thôn phệ hồn phách của đám đệ tử Phong Thần Tông này tất sẽ rất hữu ích cho sự tu hành của ta!

Quý Vô Nhai suy nghĩ như thế, rồi tự mỉm cười hài lòng với cách nghĩ ấy.

Nhìn thấy chúng đệ tử của Phong Thần Tông mau chóng tập hợp, hơn nghìn đệ tử Ác quỷ môn, Ma môn và Thánh Tà Tông cũng đồng loạt rút đao ra, thần tình ai nấy đều thập phần khích động, phảng phất như đã chuẩn bị sẵn sàng, lúc nào cũng có thể lao tới sống mái với Phong Thần Tông.

Trong mấy ngàn năm qua, bọn chúng luôn bị thất bại của chính đạo áp chế, đặc biệt là môn phái bài danh đệ nhất, Phong Thần Tông. Trong mỗi cuộc chính tà đại chiến, Phong Thần Tông cũng đã khiến cho bọn chúng

tồn thất nặng nề nhất. Bởi vậy, nỗi uất hận ấy đã bị dồn nén từ rất lâu, mãi đến nay mới có cơ hội để đòi nợ.

Oành!

Tầng thứ ba thủy hành kết giới nổ tung, những mảnh vụn bay ra tứ phía đều bị hồng vụ nuốt chửng. Sau khi liên tiếp nuốt hết ba tầng kết giới, năng lực của hồng vụ đại tăng, yên vụ lại càng trở nên dày đặc hơn, trùng trùng ép tới tầng thứ tư hồng sắc kết giới.

Hồng sắc kết giới, chính là hỏa hành kết giới. Ngay lúc thanh sắc thủy hành kết giới nổ tung, đột nhiên, cả bề mặt vốn trong mờ của hồng sắc kết giới bỗng bùng lên hỏa diễm hừng hực, thể lửa càng lúc càng thịnh, hùng hậu hiểm có, cộng với chiều dài của Phong Thần sơn mạch trải dài suốt mấy ngàn dặm, vì vậy mà thể lửa tựa như đã hình thành một ngọn hỏa diễm sơn, sáng rực cả bầu trời.

Rất nhiều thôn dân bá tánh, từ xa nhìn thấy hiện tượng quái dị như vậy thì đều vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ là ma thần sắp giáng thế? Mọi người không ngừng suy đoán lung tung, và rồi lần lượt quỳ xuống bái lạy và lâm râm cầu khẩn, hy vọng dị tượng kia sẽ không mang tai họa đến cho họ.

“Ồ...?!” Âm Hồn thú kinh ngạc ồ lên một tiếng, nó quay cái đầu giống như đầu cá sấu to lớn, thốt lên kinh ngạc: “Ủa?! Chuyện này là thế nào đây? Tại sao khi công đến tầng thứ tư là hỏa hành kết giới thì thuộc tính của nó chỉ trong chớp mắt đã tăng cường cực nhanh rồi! Thật là kỳ quái!”

Một đóa hồng vân bay tới, thì ra là Hỏa hồn thú, nó đến bên cạnh Âm Hồn thú, nhiệt tình nói: “Tứ đệ, thế nào rồi? Hay là để nhị ca giúp ngươi một tay nhé. Một tòa hỏa hành kết giới tầm thường kia lại vừa khéo có thể bồi bổ cho ta đây. Ha ha ha!”

Âm Hồn thú gật đầu, rồi tránh sang một bên. Bốn bàn chân hình vuông của Hỏa Hồn thú khẽ đạp lên hồng vân, chiếc sừng đen ở trên đỉnh đầu chột

bạo phát ra một đạo hồng sắc yên vụ, rồi nhanh chóng bay tản ra và hình thành một chiếc phễu ngược khổng lồ, và chiếc miệng lớn của phễu là đang hướng vào tòa hỏa hình kết giới.

Cùng với tiếng quát “Hút” của Hỏa Hồn thú, quan cảnh chợt tựa như cá voi hút nước, hỏa diễm hùng hực của tòa hỏa hình kết giới dài suốt mấy ngàn dặm, chỉ trong chốc lát đã bị hút hết vào cái đầu lớn của phễu, và chạy luôn vào cái đầu nhỏ, mà ở bên kia chiếc đầu nhỏ của phễu lại chính là chiếc sừng đen của Hỏa Hồn thú.

“Con bà nó! Quả thực không phải nói khoác! Thực lực của mấy con dã thú này quả là cường đại!” Huyết Cấm tuy mắng thầm trong bụng như thế, nhưng lão lại cực kỳ hưng phấn. Lão biết, sau sự việc lần này, thanh danh của Phong Thần Tông nhất định là sẽ bị tổn hại nặng nề.

“Ha ha ha!” Nghĩ tới đây, lão không khỏi bật lên tràng cười điên cuồng. Quỷ Vô Nhai tất nhiên là hiểu rõ tâm tư của y, nên cũng điên cuồng cười theo, cả Lãnh Thiên Sương cũng cười lên phụ họa. Đám thủ hạ thấy môn chủ của mình cười thì cũng lớn tiếng cười hòa theo, nhất thời những tràng cười rộ vang lên không ngớt, làm chấn động toàn thể Phong Thần Tông.

Trên Phong Thần quảng trường, một thân ảnh gầy gò đang cô độc đứng ở đó, người ấy chính là Thiên Nhất chân nhân, oai danh vang lừng, uy chấn Tu Chân giới.

Thần tình của Thiên Nhất chân nhân trầm lặng như nước. Ông ta không ngừng huy động khởi thủ thế, từng kết giới thủ ấn phức tạp liên tiếp nối nhau bay ra. Thì ra cường lực của hỏa hành kết giới được gia tăng, đều là do Thiên Nhất chân nhân kết ấn tăng cường thực lực cho nó.

Nhìn thấy hỏa diễm phía trên hỏa hành kết giới bị một con hồng sắc quái thú hút sạch, Thiên Nhất chân nhân thở dài một hơi, ông ta không biết nó rốt cuộc là quái thú gì mà lại có năng lực phi thường như thế, có lẽ nó

nhất định không phải quái thú của nhân giới. Chẳng lẽ lại là quái thú của dị giới? Nhìn Quỷ Vô Nhai ở trên không đối với mấy con quái thú kia có vẻ rất cung kính, nên Thiên Nhất chân nhân chợt hiểu ra, rất có khả năng bọn chúng chính là dị thú của Quỷ giới.

Hai hôm trước, việc bài vị của Phong Thần tổ sư rơi xuống đất đã khiến cho Thiên Nhất chân nhân mơ hồ cảm thấy có điều bất tường. Không ngờ, trường hạn kiếp này lại đến nhanh như vậy! Đã là phúc thì không phải họa, là họa thì không thể tránh khỏi. Phong Thần Tông mãi ngồi ở địa vị bá chủ tại Tu Chân giới không những đã khiến cho chính phái ghen tỵ, mà tà phái lại càng xem họ là cái gai trong mắt, không thể không nhổ.

Oành! Cuối cùng tầng thứ tư hồng sắc hỏa hành kết giới cũng đã bị công phá, luồng hồng vụ sau khi điên cuồng nuốt lấy năng lượng của hỏa hành kết giới liền tiếp tục tấn công tầng kết giới cuối cùng, hắc sắc thổ hành kết giới.

Thổ địa, vừa rộng lớn lại cứng rắn, và tất nhiên thổ hình kết giới cũng chính là tầng kết giới lợi hại nhất của Đại Ngũ Hành kết giới.

Nhìn thấy chư vị phong chủ và các đệ tử của ngũ đại phong vẫn chưa tụ tập đông đủ, Thiên Nhất chân nhân nhẹ thở dài một hơi, rồi nhắm mắt lại, mấy ngón tay của ông khẽ máy động, liền tiếp dệt nên các loại thủ ấn kỳ dị, rồi từng đạo từng đạo lực lượng vô hình từ trong thủ ấn bay ra, lại một lần nữa bổ sung thêm cho sức phòng hộ của thổ hành kết giới.

Trên bề mặt của hắc sắc kết giới, mơ hồ như có một tầng quang mang âm đạm lấp lóe. Tầng quang mang đó chính là do Thiên Nhất chân nhân dùng sức của bản thân mà tạo nên.

Hỏa Hồn thú hấp thu toàn bộ hỏa hành kết giới xong, thì cực kỳ hài lòng ợ lên một cái, rồi lắc lắc mông, nói với Âm Hồn thú: “Tứ đệ, mùi vị của đạo hỏa hành kết giới này thật là tuyệt vời! Ha ha ha!”

Ám Hồn thú cười nói: “Nhị ca, mỹ vị ở đằng sau còn rất nhiều, nhân loại có nhiều kẻ tu hành không tệ như thế, vừa khéo đủ cho chúng ta đánh chén một bữa!”

Đột nhiên có từng trận âm thanh cường liệt truyền tới, không ngờ hắc sắc thổ hành kết giới lại kháng cự ngang ngửa với hồng sắc yên vụ!

Thủy Hồn thú thấy vậy liền nhẹ nhàng lên tiếng: “Tứ đệ, hãy tăng thêm sức, mau thôn phệ tầng thổ hành kết giới cuối cùng kia đi!”

Ám Hồn thú gật đầu, rồi rống dài một tiếng, toàn thân quang mang màu hồng đậm liền bạo tăng, miệng thổ ra một đạo yên vụ càng thêm mãnh liệt, công thẳng vào tầng hắc sắc thổ hành kết giới.

Hai loại màu sắc hồng đậm và đen cùng ngưng tụ ở giữa không trung, khiến cho thiên tượng trở nên quỷ dị vô cùng. Đa số các đệ tử của Phong Thần Tông dù đang phi hành, nhưng trong lòng ai nấy đều rất khẩn trương, chỉ hận không thể bay tới Phong Thần quảng trường nhanh hơn một chút. Diệu Nhiên theo sát sư phụ là Thần Yên chân nhân, trong lòng nàng hiểu rất rõ, lần này các tà phái phát động tổng tấn công, tất đã có chuẩn bị từ sớm. Nhìn bốn con quái thú vừa kỳ dị vừa lợi hại phi thường kia, thì cũng đủ biết nếu muốn bảo vệ cho Phong Thần Tông được vững chắc, e rằng mọi người sẽ phải liều một phen sống mái rồi!

Sau một lúc giằng co, luồng hồng vụ đã chiếm thượng phong, hắc sắc thổ hành kết giới đã bị ép đến biến dạng và sắp bị phá vỡ. Thiên Nhất chân nhân từ xa quan sát, thấy còn có rất nhiều môn nhân còn đang trên đường đến đây, phải thêm một lát nữa thì bọn họ mới tụ tập đông đủ được.

Bằng mọi cách, ông nhất định phải đợi cho được mọi người quy tụ về Phong Thần quảng trường, nếu không thì thực lực sẽ bị phân tán, và địch nhân sẽ dễ dàng tiêu diệt Phong Thần Tông.

Nghĩ tới đây, ông ta lấy từ trong túi ra năm viên châu, với năm màu là kim, lam, thanh, hồng, hắc, và khẽ ném lên không trung. Nhất thời, không gian ở trên Phong Thần quảng trường liền xuất hiện năm tòa tiểu sơn với các màu sắc khác nhau, lại thêm việc Thiên Nhất chân nhân liên tục kết thủ ấn, khiến cho mỗi một tòa tiểu sơn ấy đều bắn ra một đạo quang mang kích thẳng đến hắc sắc thổ hành kết giới.

Trong lúc hắc sắc thổ hành kết giới sắp bị thôn phệ, đột nhiên được với năm đạo quang mang này tiếp thêm sức mạnh, khiến cho lớp hắc sắc quang mang bên ngoài dần dần được đẩy ra, và thay vào đó là một cái lồng phòng hộ màu ngũ sắc đang dần được hình thành!

“Giỏi cho lão mũi trâu Thiên Nhất, không ngờ lại còn có thể tạo nên một cái Tiểu Ngũ Hành kết giới khác, đúng là đồ sâu bọ cứng đầu, đánh mãi không chết a!” Huyết Cầm nhìn thấy hết tình hình trước mắt nên vừa tức giận vừa lên tiếng mắng chửi.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Thù Tử Bác Đấu

Quý Vô Nhai mắng: “Lão Huyết, người khích động cái mốc gì chứ! Đó chẳng qua chỉ là một cái Tiểu Ngũ Hành kết giới, có tứ vị thánh sứ ở đây, chẳng lẽ lão còn lo kết giới không bị phá hay sao?”

Nói xong, lão xoay người sang chỗ khác nói: “Bẩm báo thánh sứ, người dưới kia chính là chưởng môn nhân của Phong Thần Tông, Thiên Nhất chân nhân, và cũng chính là tử địch của chúng ta. Thực lực của y rất cao cường, đợi đến một lát nữa, xin tứ vị thánh sứ hãy toàn lực đối phó với y.”

Nghe xong lời đó của Quý Vô Nhai, bốn con Phệ Hồn thú đồng loạt nhìn về hướng Thiên Nhất chân nhân, thì chỉ thấy đó là một lão đạo nhân bình thường, dường như không có chỗ nào đặc biệt, ngoài việc lão xuất ra Tiểu Ngũ Hành kết giới ở vào thời khắc mấu chốt nhất, thì thật không thể nhìn ra là lão có thực lực mạnh mẽ gì. Thủy Hồn thú cười hô hố nói: “Yên tâm, đợi sau khi phá giải kết giới, bốn huynh đệ chúng ta sẽ toàn lực tru sát lão Thiên Nhất kia, các người chỉ việc thống suất thuộc hạ đi tiểu trừ đám đệ tử của hắn và cướp lấy linh hồn của chúng mà dâng lên cho huynh đệ chúng ta là được, ha ha ha!”

Quý Vô Nhai cuống quýt gật đầu đáp lại, còn Huyết Cầm thì nhìn chăm chăm vào Âm Hồn thú, xem nó rốt cuộc sẽ phá vỡ hai tầng Đại Tiểu Ngũ Hành kết giới này như thế nào. Tiểu Ngũ Hành kết giới ở bên trong, được xếp ngược hướng với hắc sắc thổ hành của đại kết giới ở bên ngoài, hợp

thành một tòa âm dương ngũ hành kết giới cực kỳ phức tạp, chắc chắn là không thể bị phá giải dễ dàng.

Âm Hồn thú nhìn luồng hồng vụ do mình phát ra gặp phải lực cản cường hãn mà dừng lại ở bên ngoài hắc sắc thổ hành kết giới, không có cách nào đột phá vào bên trong, nhưng vẫn không hề lúng túng, nó chỉ khẽ bay tới tầng ngoài của thổ hành kết giới, quan sát kỹ một lát. Không bao lâu sau, nó tựa như đã tìm ra được một phương sách gì đó, đôi sừng nhọn ở trên cái đầu lớn bắt đầu bắn ra từng vòng từng vòng quang mang màu đỏ sậm, trùng trùng điệp điệp kích thẳng vào hắc sắc thổ hành kết giới.

Oành, oành, oành! Oành, oành, oành! Âm thanh xung kích vang lên thật lớn, hắc sắc quang mang của thổ hành kết giới bị kích trúng nên bắn tung ra tứ phía, luồng hồng vụ cũng nhân đó mà trở nên hết sức linh hoạt, dựa vào một chút khe hở nhỏ hẹp mà nhanh chóng len lỏi vào trong, rồi khiến cho hắc sắc thổ hành kết giới bị rách ra từng đường như mạng nhện, cuối cùng chống không được mà bị luồng hồng vụ nuốt chửng hết.

Hoa hoa! Hô..... luồng hồng vụ càng trở nên thập phần sắc bén, mãnh liệt xông thẳng lên cao, sau đó lại giống như chim ưng đói bụng hung hãn đánh về phía Tiểu Ngũ Hành kết giới.

Nhìn thấy ngũ đại pong chủ dẫn các môn nhân đến nơi, Thiên Nhất chân nhân hơi có chút vững dạ, ít ra mọi người đều tập trung về một nơi thì sẽ không lo bị địch nhân lần lượt giết từng người. Tiểu Ngũ Hành kết giới bắt đầu phát ra những tiếng “kéo kẹt, kéo kẹt”, rõ ràng là đang tỏ ra không chống đỡ được luồng yên vụ màu đỏ sậm kia thêm bao lâu nữa. Còn năm ngọn núi nhỏ ở trước mặt Thiên Nhất chân nhân cũng bắt đầu vỡ tan, cuối cùng thì ông ta vươn tay phóng ra thêm mấy cái thủ ấn, hy vọng sẽ có thể duy trì thêm một lúc nữa.

“Sư huynh! Toàn bộ đệ tử Hành Thủy phong chúng ta xin đến trình diện!” Thần Yên chân nhân trầm tĩnh thốt. Trên khuôn mặt thanh lệ hiện rõ

thần sắc nghiêm túc, theo sát sau lưng bà là Diệu Nhiên. Lúc này Diệu Nhiên đã phát động Tố Thủy Lan Y, dòng lưu thủy trên người tỏa ra quang mang chói mắt, tay nàng cầm Kim Cương thần kiếm, không ngừng tỏa ra những cỗ bá khí bốc thẳng lên cao.

Thiên Nhất chân nhân nghe vậy thì gật đầu đáp lại, xem ra bộ bảo y do Lục Mộng Thần tặng cho Diệu Nhiên quả thật sự là một kiện bảo bối! Trong kiếp nạn lần này của Phong Thần, có lẽ sẽ có một số người may mắn sống sót mà rời khỏi đây, và Diệu Nhiên hẳn là sẽ nằm trong số người ít ỏi đó.

“Sư huynh! Chúng đệ tử của Thiên Mục phong đã đến!”

“Sư huynh! Tử Cực đã dẫn chúng đệ tử Ngự Tiên Phong đến!”

“Sư huynh! Mộng Thần phong đến rồi đây!”

“Sư huynh! Thiên Cấp phong cũng xin có mặt!”

Minh Hà chân nhân, Tử Cực chân nhân, Thiên Phong chân nhân và Đạo thánh chân nhân đều tự mình suất lĩnh đệ tử môn hạ chạy đến. Thiên Nhất chân nhân vẫn không nhúc nhích, ánh mắt chăm chú nhìn lên bầu trời, giữa lúc đó đột nhiên thốt: “Kết giới đã bị phá, tất cả mọi người chuẩn bị chiến đấu.”

Tất cả chúng đệ tử biết đại địch sắp tấn công, nên đều rút bảo kiếm ra, bày sẵn tư thế chuẩn bị chiến đấu. Trừ các vị đại phong chủ đang tọa trấn ở vòng ngoài, còn vòng trong là một lớp thanh niên tinh anh, có cả Diệu Nhiên, Bạch Lạc Sinh, Giang Sơn, Phương Lạc và Lý Ngọc Nhân cùng chúng đệ tử. Thần thái trên mặt bọn họ ai nấy đều lộ vẻ trầm tĩnh, bộ dáng hiên ngang凛冽, một lòng quyết tâm lấy mạng đổi mạng.

Phong Thần còn thì ta còn, Phong Thần mất thì ta cũng mất!

Thiên Nhất chân nhân cảm nhận được cái khí phách thấy chết không sờn này của chúng đệ tử, nên trong lòng hết sức cảm khái. Ông là người tu chân đã đến giai đoạn Quy Thiên hậu kỳ, đã sống qua nhiều năm tháng nên sớm đã chán ngán cuộc đời này, ông hy vọng một ngày gần đây có thể dẫn phát thiên kiếp, bất kể là bị binh giải mà chết hay là phi thăng thành tiên, ông sẽ thản nhiên đón nhận. Nhưng chỉ có điều ông thân là chương môn Phong Thần Tông, nên vẫn phải gánh vác trách nhiệm trọng yếu, đó là bảo vệ cho huyết mạch của Phong Thần Tông. Nghĩ đến đây, trong đầu Thiên Nhất chân nhân liền hiện ra hình ảnh của Lục Mộng Thần: “Hắn thất tung một cách ly kỳ ở Liên Hoa Tự, có lẽ huyết mạch duy nhất của bốn phái sẽ phải dựa vào hắn mà duy trì rồi!”

Oành! Tiểu Ngũ Hành kết giới bị phá tung, luồng hồng vụ càng trở nên điên cuồng ngang ngược, phủ chụp lấy mấy trăm người ở bên dưới.

“Xuất kiếm!” Theo tiếng quát trầm thấp của Thiên Nhất chân nhân, ông và ngũ đại phong chủ đồng loạt huy động thần kiếm trong tay, cùng đánh ra chiêu thức Thiên Địa Vô Cực. Kiếm thế cuộn cuộn mà trầm lắng, phảng phất như đại hải không bến không bờ, dũng mãnh xông đến nghênh tiếp luồng hồng vụ kia.

Thiên Địa Vô Cực vốn là chiêu kiếm tập trung toàn bộ hai loại lực lượng âm dương trong Phong Thần kiếm quyết, lại được sáu đại cao thủ thuộc Quy Thiên kỳ đồng thi triển nên khiến cho uy lực của nó càng gia tăng hàng vạn lần. Nhất thời, một cỗ cường lực vô hình luôn lách trong không gian và xông thẳng vào luồng hồng vụ, ép cho nó bị uốn éo cong queo và thay đổi cả hình dạng đến đáng thương.

“A! Đó là môn kiếm pháp gì?” Âm Hồn thú nhìn thấy uy lực của chiêu kiếm đó thì thất kinh, cả những con Phệ Hồn thú kia cũng khiếp sợ vô cùng. “Xem ra Quỷ Vô Nhai muốn chúng ta đối phó với đám người này, quả là hơi khó giải quyết đây.”

Phanh! Oành! Luồng yên vụ màu đỏ sậm bị sức ép cường đại phá mỏng ra, rồi dần nó bay vụt trở lại, đánh ngược về phía chúng đệ tử tà phái đang xông đến.

Ồ.... hống hống! Âm Hồn thú phát ra tiếng rống kinh thiên động địa, cả chiếc miệng rộng lớn cũng mở to hết mức để hút hết luồng hồng vụ đang bị tan tác khắp nơi trở về, vì luồng hồng vụ này chính là ám nguyên tố thôn phệ chân khí mà nó tu luyện nhiều năm mới thành, nếu không thu hồi trở lại, thì nguyên khí của nó sẽ bị tổn thương rất lớn.

Kết giới đã bị phá, Huyết Cấm, Lãnh Thiên Sương và Quỷ Vô Nhai nhìn chúng đệ tử của Phong Thần Tông mà nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ hận không được bổ nhào đến chém giết một trận để trút hết cừu hận dồn nén bấy lâu nay.

Lúc này Thủy Hồn thú hét lớn một tiếng: “Huynh đệ chúng ta chịu trách nhiệm giải quyết lão Thiên Nhất kia, còn người của hắn thì giao cho các người!”

Một trận đại chiến thảm liệt sắp sửa bùng nổ trong chớp mắt.

Hô hô! Rất nhiều vàng hắc vân từ trên cao bổ xuống Phong Thần quảng trường. Huyết Cấm, Lãnh Thiên Sương và Quỷ Vô Nhai đều đích thân suất lĩnh đệ tử xông về phía chúng đệ tử của Phong Thần Tông mà chém giết.

Chỉ trong chớp mắt mà quang mang và hắc vụ tràn ngập khắp nơi.

“Thần Yên, Tử Cực, Đạo Thánh, Minh Hà, bốn người hãy mau đến đây ngăn cản Quỷ Vô Nhai, Huyết Cấm và Lãnh Thiên Sương!” Thiên Nhất chân nhân vội vàng hạ lệnh.

Hoàn cảnh lúc này vạn phần nguy ngập, tiếng nói cũng trở nên yếu ớt, Thần Yên chân nhân, Tử Cực chân nhân, Đạo Thánh chân nhân và Minh

Hà chân nhân đồng cất tiếng ngâm dài rồi thống suất toàn bộ đệ tử lao về phía tà phái.

Kim dương bay bổng, kim quang lóe sáng, thanh phong lũ lượt, bạch vân cuộn cuộn.

Mấy trăm đệ tử của Phong Thần Tông vừa xông tới thì đã thi triển Phong Thần kiếm quyết với uy lực cực đại, giao tranh kịch liệt với đám đệ tử tà phái. Nhất thời, những tiếng kêu thảm thiết cùng với tiếng binh khí va chạm nhau không ngớt vang lên, người người nối tiếp nhau ngã xuống. Chỉ trong chốc lát, toàn thể Phong Thần quảng trường máu chảy thành sông, thương vong thảm trọng kêu rên khắp nơi, tiếng quát tháo chém giết truyền đi khắp cả một dãy Phong Thần sơn.

Minh Hà chân nhân dùng Thu Thủy thần kiếm quyết đấu cùng Huyết Cầm, nhưng vì thực lực của Minh Hà vẫn yếu hơn Huyết Cầm một bậc, nên khi Thần Yên chân nhân thấy vậy, liền lập tức chạy tới trợ giúp. Hai vị nữ chân nhân giao đấu với Huyết Cầm nhất thời khó phân thắng bại.

Quý Vô Nhai được Tử Cực chân nhân nghênh chiến. Trong số những người hiện diện, Tử Cực chân nhân là người có niên kỷ cao nhất, ông sử dụng thanh Lung Linh thần kiếm toàn lực phát huy Phong Thần kiếm quyết đến cảnh giới uyên thâm khiến cho Quý Vô Nhai không có lấy một cơ hội hoàn trả. Còn Lãnh Thiên Sương của Thánh Tà Tông thì lại đang giao phong với Đạo Thánh chân nhân. Tu La thần kiếm của Đạo Thánh chân nhân không ngừng bắn ra những đạo kiếm quang dũng mãnh, từng chiêu từng chiêu đều là muốn đổi mạng với Lãnh Thiên Sương.

Diệu Nhiên lúc này đang giao đấu với Bạch Ngọc Tà của Thánh Tà Tông. Tên Bạch Ngọc Tà này trông thấy Diệu Nhiên mỹ lệ như thế nên tà ý nổi dậy, vừa cười khà ồ vừa nói: “Mỹ nhân khá lắm, hóa ra Phong Thần Tông không chỉ có vồn vện mấy tên ngu ngốc, mà lại còn có mỹ nữ nữa! Đến đây nào mỹ nữ, hãy trao đổi với ta vài chiêu.” Diệu Nhiên nghe vậy thì

rất giận dữ, nàng hiểu được tên ngu ngốc mà Bạch Ngọc Tà nhắc tới chính là Lục Mộng Thần, nên càng khiến nàng điên tiết! Tâm niệm vừa động thì Kim Cương thần kiếm đã bổ xuống, chính là thức thứ nhất trong Đại Lực Kim Cương kiếm pháp, Bá Khí Tung Hoàn Trảm!

Kiểm thức vừa triển khai, lập tức có một đạo kim kiếm rộng đến mấy chục thước vuông đồng thời mang theo một khí thể cực kỳ uy mãnh, xé gió chém tới Bạch Ngọc Tà. “A!” Bạch Ngọc Tà hét lên một tiếng kinh hãi, gã không ngờ Diệu Nhiên lại không sử dụng Phong Thần kiếm quyết mà lại sử dụng một chiêu kiếm pháp uy mãnh tuyệt luân, khiến gã không có thời gian tránh né. Bạch Ngọc Tà chỉ biết vội vàng huy động bảo kiếm màu hồng nhạt, chém ra hàng vạn đạo kiếm ảnh, phải khó khăn lắm mới ngăn cản được một kích tựa như sấm sét ấy.

Nhưng Bạch Ngọc Tà đã tính sai hoàn toàn. Kim Cương thần kiếm bá đạo cương mãnh, vừa chạm đến bảo kiếm màu hồng nhạt của gã thì đã phát ra tiếng nổ ầm ầm, làm chấn động lục phủ ngũ tạng của gã, và phải phun ra một ngụm máu tươi. Vừa thấy tình huống không ổn, Bạch Ngọc Tà liền chớp động thân hình, bỏ chạy ra xa, rồi sử dụng một thức âm nhu chém chết một gã đệ tử khác của Phong Thần Tông.

Chứng kiến cảnh sư huynh đệ đồng môn từng người từng người ngã xuống, Diệu Nhiên cực kỳ bi phẫn, nàng đang định đuổi theo, thì bỗng nhiên có hai đại Quỷ vương của Ác Quỷ môn giáp công từ hai hướng, ép Diệu Nhiên phải ác chiến với chúng.

Sắc trời chợt tối sầm, trên bầu trời hiện ra những quầng mây xám dày đặc, rồi từ trong đó phát ra những tiếng sấm vang dội càng lúc càng lớn, nổi nhau liên miên bất tuyệt thành một chuỗi giống như thủy triều dậy sóng. Lúc này Phương Lạc đang đối mặt với Kim, Ngân hai đại ma tôn mà không một chút úy kỵ. Thần sắc của gã uy nghiêm vô cùng, lớn tiếng quát: “Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ngũ tạng thiên lôi, giáng! Giáng! Giáng!” Lời gã còn chưa dứt, thì đã thấy năm tia chớp vàng, xanh, trắng, hồng và tím từ trên

không đánh xuống, hình thành một bức tường bằng thiểm điện dựng lên vây chặt lấy Kim Ma ma tôn và Ngân Ma ma tôn.

Riêng ba người Lý Ngọc Ngân, Giang Sơn và Bạch Lạc Sinh thì chia ra giao thủ với những cường địch khác, bọn họ ra sức liều mạng chém giết, nhưng trong cuộc tập kích lần này của tà phái, bọn chúng có đến ba đại môn phái, về số lượng và thực lực đều hơn xa Phong Thần Tông, khiến cho Phong Thần Tông dần dần rơi vào thế hạ phong.

Bên kia, Thiên Nhất và Thiên Phong chân nhân cũng đang khổ sở chống lại tứ đại Phệ Hồn thú.

Hết hồi 97

Chú thích:

Thù tử bác đấu – liều chết chiến đấu

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 98

Phong Thần Thiên Kiếm

Thủy Hồn thú toàn thân màu xanh biếc, lúc này chợt phun ra một phiến dịch thể lục sắc trong mờ, hùng dũng như sóng biển phủ chụp lên Thiên Nhất và Thiên Phong chân nhân. Mặc dù vẫn chưa tiếp xúc với luồng dịch thể đó, nhưng Thiên Nhất chân nhân đã cảm thấy một cỗ hàn ý thâm nhập vào tận cốt tủy. Đây là loại công kích gì mà lại có thể khiến cho ta sinh ra cảm giác kinh sợ từ tận nơi sâu kín trong tâm hồn? Do tu vi của Thiên Phong kém hơn Thiên Nhất chân nhân một chút, nên suýt chút nữa là ông đã đánh rơi Trùng Hư thần kiếm đang cầm trong tay.

Đang vận khởi chân nguyên chuẩn bị công kích, Hỏa Hồn thú với một thân hồng sắc bất ngờ rống to một tiếng. Chiếc sừng đen trên đầu nó liền phát ra một gợn sóng giống như hỏa diễm, cách thức vô cùng kỳ diệu, một vòng lửa khéo léo cuộn quanh và tỏa lan ra ngoài, ánh lửa đỏ nhạt chiếu rọi khắp cả không gian. Nóng! Dường như nhiệt độ của ngọn hỏa diễm này có thể nướng chín cả tâm can! Thiên Nhất và Thiên Phong chân nhân đồng thời cảm nhận được cường lực của cỗ hỏa diễm này, quyết không thua kém lục sắc dịch thể do Thủy Hồn thú phát ra.

Điều càng thêm kỳ dị là ở chỗ tuy thủy, hỏa hai loại thuộc tính này khắc chế lẫn nhau, nhưng lục sắc dịch thể và hồng sắc hỏa diễm lại giao hòa tại một chỗ, hỗ tương cho nhau, đồng thời lại tăng thêm lực công kích của nhau.

Phong Hồn thú toàn thân màu trắng, bộ lông trắng như tuyết tung bay phất phơ. Hai chiếc sừng màu bạc chia ra trên đầu như sừng rồng, không ngừng lóe ra ngân quang. Từ miệng của nó cũng phun mạnh ra một phiến quang mang trắng nhạt, nhanh chóng tỏa ra bao phủ toàn bộ không gian. Ngân sắc quang mang có vẻ kéo dài và thập phần nhu nhuyễn, tựa như cơn gió khẽ thổi phất phơ. Do Thiên Nhất chân nhân đứng gần Phong Hồn thú nhất, nên khi cơn gió như có như không này vừa thổi đến bên ngoài lớp chân nguyên hộ thể của ông, thì lập tức làm cho chân nguyên toàn thân phát lên những tiếng lách cách, lách cách, phảng phất như gió lạnh nơi cực bắc, mãnh liệt làm đông cứng chân nguyên của ông.

“Thế công thật lợi hại!” Thiên Nhất chân nhân thấp giọng nói: “Sư đệ, mau chuẩn bị phản công!”

Thiên Nhất chân nhân phát giác nếu vẫn tiếp tục bị động mà không phản kích thì rất có khả năng sẽ bị bốn con Phệ Hồn thú này nhanh chóng đánh bại. Khi đó kết quả không những chỉ là thân thể mà ngay cả linh hồn cũng có thể bị bọn chúng nuốt chửng!

Thiên Nhất chân nhân chỉ lo lắng về con Âm Hồn thú nhất, vì nó đã phá vỡ hai tầng Đại Tiểu Ngũ Hành kết giới, tại sao đến lúc này vẫn còn chưa công kích mà chỉ đứng một bên nhìn trừng trừng? Chẳng lẽ là đợi khi chúng ta để lộ sơ xuất thì mới giáng cho chúng ta một đòn chí mạng?

Thời gian quá gấp không thể nghĩ nhiều, cổ tay hai người rung lên, thân kiếm đồng thời chấn động phát ra những gợn sóng, rồi tạo thành một vùng biến mây. Vô số mũi kiếm chớp động như sao vùn vụt trong vùng vân hải này, không ngừng xoay quanh, đan xen vào nhau.

Đột nhiên, mười sáu vầng kim dương tròn trịa lớn nhỏ khác nhau từ trong biến mây bắt đầu nhô lên, tựa như mặt trời sáng lấp lánh mọc lên từ chân trời phía đông, phát tán ra quang mang chói mắt.

Hai cao thủ Quy Thiên kỳ đều ra sức chống trả quyết liệt.

Tuy nhiên, lúc này Thiên Nhất và Thiên Phong chân nhân đều giống như bị rơi vào trong ao nước, bao phủ xung quanh hai người họ là cường lực vô biên, làm cho sự tấn công của họ bị cản trở rất nhiều! Vân hải môn môn gặp phải luồng gió nhẹ bạch sắc như có như không kia, thì lập tức bị thôn phệ. Còn những vầng thái dương bắn về phía bốn con quái thú thì cũng bị hồng sắc hỏa diễm chặn nát, sau đó lại còn bị lục sắc dịch thể bao vây lấy. Chỉ trong nháy mắt, vân hải đã bị biến mất như chưa hề xuất hiện.

Lúc này Tình Tiên thần công của hai người cũng đã được đề thăng đến cực hạn. Bên ngoài thân thể xuất ra một vòng bạch quang hộ thể. Hai người đưa mắt nhìn nhau, chứng kiến thức thứ nhất của Phong Thần kiếm quyết chưa kịp công đến đối phương thì đã bị đánh bại, nên trong lòng cả hai đều thâm kinh hãi. Từ kinh nghiệm đối trận lúc xưa mà xét thì cho dù tà phái ngũ đại môn chủ một khi gặp phải một kích hợp sức của hai người, thì cũng không dám sơ suất được, nhưng không ngờ một kích đó đối với bốn con Phệ Hồn thú này lại không có nửa điểm tác dụng!

Mục quang của Thiên Nhất chân nhân nhìn về phía xa xa, thấy đệ tử bốn môn cũng đang nỗ lực chém giết với tà phái, và không ngừng có đệ tử ngã xuống. Tứ đại phong chủ còn lại, cũng đang cùng tam đại môn chủ của tà phái chiến đấu khổ sở dây dưa. “Tình huống đối với Phong Thần Tông chúng ta thập phần không ổn, xem ra, chỉ còn có cách phải thỉnh xuất Phong Thần thiên kiếm thôi!” Thiên Nhất chân nhân nhanh chóng hạ quyết định.

“Sư đệ, mau giúp ta cầm cự một chút, ta phải thỉnh xuất Phong Thần thiên kiếm đây!” Thiên Nhất chân nhân thản nhiên nói.

“Sư huynh, huynh muốn thỉnh xuất Phong Thần thiên kiếm ư? Vậy Phong Thần cung sẽ như thế nào?!” Thiên Phong chân nhân lo lắng hỏi.

“Bây giờ là lúc nào rồi? Việc bảo tồn huyết mạch của Phong Thần Tông chúng ta là trọng yếu nhất, chỉ là một tòa cung điện ấy thật không đáng nhắc tới!” Thiên Nhất nói.

Bốn con Phệ Hồn thú nghe hai người trò chuyện, thì trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, thầm nghĩ bọn họ rốt cuộc muốn làm gì nhỉ?

Lục sắc dịch thể đang phân bố ra khắp không gian, cùng với hồng sắc hỏa diễm và bạch sắc vi phong giống như thủy triều cuồn cuộn xông thẳng về hướng Thiên Phong và Thiên Nhất nhị vị chân nhân.

Thiên Phong chân nhân lúc này đã bộc phát ra thực lực của chính mình, Trùng Hư thần kiếm trong tay vung lên cao, bắn ra hàng ngàn hàng vạn đạo kiếm quang.

Những đạo kiếm quang này chói mắt dị thường, và còn mang theo một lực lượng không gì địch nổi! Sau khi vây quanh tứ đại Phệ Hồn thú, kiếm quang vẫn như sóng triều dâng, không ngừng công kích ra khỏi phạm vi vài thước, sau đó lại nhanh chóng tụ lại một chỗ, chỉ trong khoảnh khắc đã hình thành một thanh bạch sắc cự kiếm dài đến mấy chục thước. Thanh kiếm ấy mang theo khí thể kinh nhân, phá tan tất cả trời buộc và lực cản, hung hăng chém tới con quái thú cầm đầu là Thủy Hồn thú.

Vạn kiếm quy nhất!

Chiêu đó chính là thức thứ tám của Phong Thần kiếm quyết. Quả thật là âm dương giao thế, quỷ thần mặt trắc.

Ô hô! Thủy Hồn thú đột nhiên trông thấy thanh cự kiếm chém về phía mình thì trong lòng khiếp sợ không thể diễn tả được. Nó không ngờ tại Nhân giới này lại có môn kiếm pháp thần kỳ như thế. Tiếng xé gió vun vút truyền đến, thanh cự kiếm kia chém thẳng xuống đầu, khiến cho nó không có khả năng tránh né.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, ba con Phệ Hồn thú còn lại cũng không ngờ đến sự việc có thể xảy ra như thế, dù muốn đến tương cứu thì cũng đã muộn.

Thiên Nhất chân nhân thu hồi bảo kiếm trở về, sau đó hai tay hướng lên không, liên tục kết xuất các loại thủ ấn, và phóng ra từng đạo bạch quang xuyên qua trùng vây của bạch sắc vi phong, hồng sắc hỏa điểm và lục sắc dịch thể, bay thẳng đến vòm trời trên nóc Phong Thần cung điện.

Oanh long long! Phong Thần cung điện to lớn như thế đột nhiên bị chấn động dữ dội, giống như một cơn địa chấn làm rung động toàn thể Phong Thần quảng trường. Có rất nhiều đệ tử của cả hai phe đang chiến đấu ác liệt, do phản ứng không kịp đều bị té lăn trên đất.

Chuyện gì thế? Chuyện gì đang xảy ra? Mọi người đều nhìn về phía Phong Thần cung, chỉ thấy trên đỉnh cao nhất của nó đang có một đạo kiếm quang thẳng tắp màu trắng bạc bắn thẳng lên trời, kiếm quang chói mắt khiến mắt người không thể mở ra. Oành! Oành! Lại hai tiếng nổ lớn, cả tòa Phong Thần cung ầm ầm sụp đổ, bụi mù tung bay tán loạn, bao phủ toàn thể Phong Thần quảng trường, chỉ trong chốc lát đã khiến mọi người không thể nhận ra nhau.

Đám đệ tử tà phái sau cơn khiếp sợ thì hoang mang tỉnh lại, rồi lại tiếp tục lao vào chém giết chúng đệ tử của Phong Thần Tông trong lúc bụi mù vẫn dày đặc.

Máu nhuộm đầy Phong Thần quảng trường, thi thể la liệt khắp nơi. Kiếm khí tung hoành, tiếng hô chém giết không ngớt tai. Cuộc hỗn chiến trên Phong Thần quảng trường đã lên đến đỉnh điểm, cực kỳ ác liệt. Tại thời khắc này đã không còn phân biệt được thiện lương với tà ác nữa, chỉ có sát! Sát! Sát!

Trong mỗi ánh mắt vắn lên gân máu, tâm lý trở nên lãnh khốc vô tình! Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu. Lúc sinh tử chỉ còn cách nhau một sợi tóc thì còn nói gì đến nhân nghĩa đạo đức nữa?

Diệu Nhiên trên chiến trường dựa vào sự bảo vệ của Tổ Thủy Lan Y, hai đại Quỷ vương căn bản là không thể gây tổn thương cho nàng, sau khi sử dụng một thức trong Đại Lực Kim Cương kiếm pháp đánh cho hai tên đại Quỷ vương trọng thương. Diệu Nhiên liền xộc đến kết liễu luôn hai người.

Lúc này ở cách Diệu Nhiên không xa, Đạo Thánh chân nhân dưới thế công cường đại của Lãnh Thiên Sương, dần dần không địch nổi, trên người đã trúng vài kiếm, máu tươi chảy ròng ròng. Diệu Nhiên vội di chuyển thân hình, bay đến đó viện trợ Đạo Thánh sư bá.

Trên không trung, Ngũ Hành Thiên Lô vẫn tiếp tục đánh với hai đại ma tôn Kim, Ngân. Hai tên ma tôn này ở bên trong bức tường điện quang, bị điện kích trúng đến mức trên người khói xanh bốc lên, kinh hải đến mức oa oa hét lớn, nhưng vẫn không có cách nào thoát thân ra ngoài.

Bên ngoài, hai đại ma tôn Đồng, Thiết cũng đang chiến đấu với Lý Ngọc Nhân. Trên người của Lý Ngọc Nhân cũng đã bị thương nhiều chỗ, dần dần không cầm cự nổi.

Mạnh Phàm Thông ngã trên vũng máu, bị vài tên đệ tử Thánh Tà Tông chém chết. Mà Diệu Thủy cùng mọi người cũng đang chiến đấu với vài tên đệ tử ma môn ở một chỗ, miễn cưỡng chống trả.

Bạch Lạc Sinh giống như một u linh, toàn lực phát động Phong Thần Hồi Vũ bộ pháp, những tên đệ tử tầm thường của tà phái căn bản là không thể chạm tới gã. Lợi dụng vào ưu thế này, gã nhanh chóng chém giết vô số địch nhân.

Lúc này thì Thủy Hồn Thú đang ở bên bờ vực sinh tử. Mục quang lạnh lùng của nó mang theo thần quang không chút sợ hãi, thân thể bỗng nhiên

tăng trưởng lên gấp nhiều lần, hùng vĩ như một tòa núi nhỏ. Hai chiếc sừng lớn màu xanh trên đỉnh đầu hướng thẳng về thanh cự kiếm đang chém xuống đầu.

Cự thú, cự kiếm!

Hai chiếc sừng lớn màu xanh cùng lúc chặn đứng cự kiếm, hai cỗ lực lượng mãnh liệt xung đột với nhau, khiến cho kinh khí cường liệt bắn ra bốn phía, đánh gục khoảng trăm đệ tử của cả hai phe đang giao đấu gần đây. Đại bộ phận cường lực đánh mạnh vào đến Phong Thần quảng trường, khiến cho cả một vùng đất bằng phẳng bị nổ tung, bao nhiêu bụi đất đều bắn ra khắp nơi, và tạo nên vô số hố sâu ở trên mặt đất.

Oành, oành! Cả mặt đất lại bắt đầu chấn động lần nữa, những đệ tử thực lực yếu nhược vừa đứng lên lại bị chấn đến ngã lăn ra đất.

Chú! Từ đồng đồ nát của Phong Thần cung chợt có một đạo bạch sắc quang mang chói lòa bay thẳng lên không, nó vạch thành một đường cong tuyệt mỹ, đột phá cấm chế do ba đại Phệ Hồn thú giăng ra, rồi thoáng mắt đã nằm gọn trong tay Thiên Nhất chân nhân.

Lúc này, Huyết Cấm vận dụng Ma công thập phần bá đạo của mình, khiến cho đôi hắc thủ phát xuất vô số đạo hắc mang, và phát huy Hắc Ma Thủ đến đỉnh điểm.

Thần Yên chân nhân và Minh Hà chân nhân khó khăn lắm mới cầm cự ngang sức với lão. Bỗng nhiên Huyết Cấm phát ra một tia thần thức, chợt nhận ra thanh thần kiếm mà Thiên Nhất chân nhân đang cầm trong tay, liền cả kinh hô lớn: “A! Lão mũi trâu Thiên Nhất đang cầm Phong Thần thiên kiếm!”

Quỷ Vô Nhai và Lãnh Thiên Sương cũng đã thấy được điều đó, trong lòng có chút kinh hoảng. Bọn họ biết rõ, Phong Thần thiên kiếm có thể xem như một món thần binh lợi khí tương đương với một món tiên khí, là

do tổ sư đời thứ nhất của Phong Thần Tông truyền lại. Cả tòa Kính Thai phong cũng là do Phong Thần thiên kiếm đẽo gọt mà thành, đủ thấy nó lợi hại đến mức nào.

Có Phong Thần thiên kiếm trong tay, Thiên Nhất chân nhân lập tức lấy lại sự tự tin, ông hiểu rõ rằng, vinh nhục thành bại, đều quyết định trong một đòn này!

oooOooo

Lục Mộng Thần dần dần tỉnh lại từ trong trạng thái luyện công, thương thể trên người đã khỏi hẳn. Hắn đứng lên, hoạt động tứ chi một lượt, Tinh Tiên thần công sung mãn vận chuyển, khiến hắn cảm giác hết sức thoải mái. Lục Mộng Thần nhẹ nhàng rời khỏi sơn động, ánh dương quang ấm áp rọi xuống người, khiến hắn có cảm giác vô cùng tươi đẹp. Mặc dù Dạ Nguyệt đã mất ký ức và quên đi hắn, tuy nhiên, có thể cứu sống được Dạ Nguyệt thì ít nhiều gì cũng làm tâm trạng hắn tốt hơn một chút.

“Ta ra ngoài đã lâu, chắc Thần Yên sư bá hắn đã sớm trở về Phong Thần Tông rồi! Ài, ta cũng nên trở về thôi, đã lâu không gặp sư phụ rồi...” Nghĩ đến đây, thân thể Lục Mộng Thần liền hóa thành một đạo lưu quang nhanh chóng bay về phía Phong Thần sơn.

Có điều Lục Mộng Thần không bao giờ ngờ tới, đó là lúc này Phong Thần Tông đang trải qua một trường hạn kiếp chưa từng có từ xưa đến nay.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Thương Vong Thảm Trọng

Nhìn thấy Phong Thần thiên kiếm quang mang lấp lánh, phát tán khí thế đến tận mây, bốn con Phệ Hồn thú trở nên hơi mất tự nhiên. Điều bộ lúc này của chúng thật rất khác so với thói quen thường hay tác oai tác phúc tại Yêu giới. Bọn chúng vốn rất tự tin vào thực lực bản thân, có thể dễ dàng hủy diệt một môn phái nhỏ bé như Phong Thần Tông tại Nhân giới. Thế nhưng, không hiểu vì sao, bọn chúng đều có cảm giác thanh thần kiếm kia phảng phất như là khắc tinh của chúng, khiến chúng có phần hoang mang, lo sợ.

Ám Hồn thú đang ở một bên lược trận, nay đột nhiên lại xuất kích! Một màn huyết sương cũng ồ ạt tràn đến!

Đối tượng công kích của Ám Hồn thú không phải là Thiên Nhất chân nhân, mà mục tiêu là đám đệ tử của Phong Thần Tông đang hỗn chiến gần đó. Do bất ngờ không kịp phòng bị, hơn trăm đệ tử Phong Thần Tông chớp mắt đã bị màn huyết sương vây quanh, thân thể bắt đầu co giật liên tục, từ đỉnh đầu mỗi người đều một đạo bạch vụ thoát ra, sau đó thân thể rầm rầm luân phiên ngã xuống!

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đó, tất cả chúng đệ tử của Phong Thần Tông nằm yên trên đất đều bị hút sạch hồn phách.

“A!” Thiên Nhất chân nhân cảm thấy trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực! Ông tận mắt chứng kiến nhiều đệ tử bị giết chết như thế nên nổi

giận sôi gan, hai mắt đỏ bừng vắn lên những tia máu như bị thiêu đốt, quắc mắt nhìn về phía Âm Hồn thú. Phong Thần thiên kiếm trong tay vung lên, phát ra một thức Thiên Địa Vô Cực với lực lượng vô biên khôn cùng, hùng hực công về phía con quái thú đó.

Thế công của Thiên Nhất chân nhân khiến cho toàn thể không gian bắt đầu biến chuyển, lực lượng khổng lồ chế ngự đại lập tức hạn chế hành động của quái thú. Liền đó, lớp da bao bọc nước ở bên ngoài thân Âm Hồn thú bắt đầu phóng xuất quang mang cường liệt để đối kháng với chiêu Thiên Địa Vô Cực, một chiêu kiếm hung hiểm mang theo nỗi oán giận sôi sục gan huyết của Thiên Nhất chân nhân.

Âm Hồn thú tuy bài danh đệ tứ trong tứ đại Phệ Hồn thú nhưng lại âm độc giảo hoạt nhất. Từ khai chiến cho đến giờ, nó vẫn một mực không động thủ, chính là chờ đợi Thiên Nhất chân nhân lộ ra sơ hở để giáng một đòn chí mạng. Nhưng nó không ngờ tới Thiên Nhất chân nhân lại có thể tế xuất Phong Thần thiên kiếm, một thanh kiếm khiến chúng có cảm giác sợ hãi! Thế nên Âm Hồn thú đành thực hiện sách lược vây Triệu Cửu Ngụy, công kích đệ tử Phong Thần Tông, đoạt lấy hồn phách của chúng nhân mà tăng cường thực lực cho bản thân, đồng thời tạo cơ hội cho ba vị huynh đệ của nó cũng từ một bên hung hăng đánh tới Thiên Nhất và Thiên Phong chân nhân.

Quả nhiên, đúng như dự liệu của Âm Hồn thú, lúc nó phát động công kích thì ba con Phệ Hồn thú kia nhờ có tâm linh tương thông, nên cũng phân thành ba hướng, hung mãnh như sóng triều dâng mà ập đến tấn công. Lục sắc dịch thể, bạch sắc vi phong, và hồng sắc hỏa diễm, ba thứ tụ lại thành một thể, hỗ tương cho nhau, rồi không ngừng xoay tròn, xoắn tít, trùng trùng điệp điệp tràn ngập cả không gian, uy mãnh chụp vào Thiên Phong và Thiên Nhất chân nhân.

Trùng Hư thần kiếm cũng chớp động. Thiên Phong chân nhân lại thi triển chiêu thức Thiên Địa Vô Cực, tạo ra lực lượng khổng lồ chế không gian

mãnh liệt, bắt đầu chuyển hướng công kích của tam đại Phệ Hồn thú.

Phác! Phác! Thế công của Thiên Địa Vô Cực bị phá vỡ. Lục sắc dịch thể, bạch sắc vi phong, hồng sắc hỏa diễm mường tượng như những tòa núi lớn áp chặt xuống lực lượng của chiêu Thiên Địa Vô Cực.

Một trấn ba, Thiên Phong đành phải đưa đầu chịu trận, lồng ngực bị công kích nặng nề, trong chốc lát, thân thể của ông trở nên nhẹ bồng và không còn nửa phần khí lực. May nhờ tu vi của ông đã đạt tới Quy Thiên kỳ nên không bị quái thú nuốt mất hồn phách, tuy nhiên sức lực cũng đã cạn kiệt, Thiên Phong chân nhân bất lực ngã xuống.

Bên cạnh đó, Thiên Nhất chân nhân mãnh liệt chém ra một nhát, Âm Hồn thú bị uy lực của chiêu Thiên Địa Vô Cực đánh trúng, cơ thể nặng nề bị quăng vạt xuống mặt đất gây nên một tiếng nổ thật lớn. Oành! Nơi Âm Hồn thú ngã xuống liền tạo ra một cái hố khổng lồ, thế mà con ác thú này vẫn lắc đầu quẫy đuôi từ bên trong bay ra, rồi ngửa mặt lên trời, rống dài một tiếng kinh thiên động địa!

A! Con Âm Hồn Thú này sao lại không bị chút suy suyển nào nhỉ?

Thiên Nhất chân nhân chưa dứt kinh hãi thì lại thấy ba loại lực lượng lục, bạch, hồng vẫn tiếp tục vùn vù xung quanh mình, ba cỗ lực lượng ấy chính là đang gặm nhấm dần mòn hồn phách của Thiên Phong chân nhân. Thiên Nhất đau xót gầm lên một tiếng, tay trái rút từ trong túi ra một chiếc ngọc tráo hình tròn, tung lên trên không, rồi chợt thấy một đạo bạch quang nhanh chóng bao phủ lấy Thiên Phong chân nhân, trong một khoảng thời gian, những thế công từ bên ngoài không cách nào làm tổn thương đến Thiên Phong chân nhân được nữa.

Ngọc tráo hình cầu này, chính là món pháp bảo do Thiên Nhất đã tốn năm trăm năm mới luyện thành, nó có tên gọi là Thiên Tinh Tráo. Vốn định

chờ đến khi gặp thiên kiếp thì sẽ dùng nó để phòng hộ thiên lôi, nhưng vì bảo vệ tính mạng của Thiên Phong sư đệ, ông không thể nghĩ nhiều nữa.

Thiên Phong đã ngã xuống, chỉ còn Thiên Nhất chân nhân đối mặt tứ đại Phệ Hồn thú, ông ta có thể đánh bại bọn chúng không?

Dưới sự tấn công của Âm Hồn thú, Phương Lạc không kịp đề phòng, bị bạt đi hồn phách, ngã trên mặt đất. Bức tường thiểm điện liền biến mất, cả bầu trời khôi phục lại sự sáng sủa, Kim, Ngân hai đại ma tôn cũng khôi phục được tự do, liền phóng về hướng Lý Ngọc Nhân. Hắc quang lóe lên, một thanh hắc côn đã xông tới phá tung thân thể Lý Ngọc Nhân. Gã vô lực quay đầu lại, phần nộ mắng một tiếng “Hèn hạ!” rồi ngã xuống trong vũng máu.

Thánh Tà Tông tông chủ Lãnh Thiên Sương vừa liếc nhìn thấy tướng mạo của Diệu Nhiên liền vội vã chạy tới. Lão không khỏi sợ ngây người, trên mặt toát ra vẻ khó tin, chỉ vào Diệu Nhiên lẩm bẩm nói: “Tiểu Tình? Là Tiểu Tình! Nàng là Tiểu Tình!”

“Sàm ngôn!” Đạo Thánh chân nhân nắm được cơ hội, tung ra một đạo kiếm quang hung hãn. Lãnh Thiên Sương khẽ vung Phấn Sắc thần kiếm trong tay, cản lại thế công của Đạo Thánh chân nhân. Diệu Nhiên cảm hận nhìn Lãnh Thiên Sương, sự phẫn hận từ trong tâm lộ rõ ra ngoài. Nếu như không có tam đại tà phái này, thì Phong Thần Tông cũng không gặp phải thương vong thảm trọng như hôm nay.

Dòng thủy lưu trên tấm Tố Thủy Lan Y nhanh chóng lưu động, không ngừng phát ra quang mang bảy màu, khiến toàn thân nàng tràn ngập bá khí. Tay Diệu Nhiên vung cao Kim Cương thần kiếm, nàng thi triển chiêu tối hậu của Đại Lực Kim Cương kiếm pháp, Tường Long Diệt Tuyệt Trảm!

Bầu trời lại một lần nữa tối sầm lại, khiến cả chiến trường đột nhiên trở nên hắc ám. Một con Kim Long dẫn theo vô số tiểu Kim Long, mang theo

uy thế cực kỳ bá đạo, không ngừng gầm rú đánh về phía Lãnh Thiên Sương. Thế nhưng Lãnh Thiên Sương vẫn như si như ngốc nhìn chăm chăm vào mặt Diệu Nhiên, lão chỉ tiện tay khua một cái trong vô thức, thì đã khiến cho vô số Kim Long lần lượt bị đánh rơi. Trước mặt một cao thủ thuộc Quy Thiên kỳ như lão thì Đại Lực Kim Cương kiếm pháp của Diệu Nhiên cũng mất đi uy lực.

Đạo Thánh chân nhân chừng hứng nhìn Lãnh Thiên Sương, không ngờ đường đường là chương môn nhân của một phái, vậy mà khi vừa trông thấy Diệu Nhiên thì lão lại trở nên mười phần thất thố như thế. Đạo Thánh chân nhân quát lớn: “Diệu Nhiên, giờ đây chính là thời khắc sinh tử tồn vong của bốn phái, chúng ta tả hữu cùng giáp công hănh!”

Diệu Nhiên mặc dù cảm thấy kỳ quái vì sự thay đổi của Lãnh Thiên Sương, nhưng đại địch trước mặt, nàng không có thời gian suy nghĩ nhiều, chỉ nâng Kim Cương Thần kiếm lên, rồi công về hướng Lãnh Thiên Sương.....

Thiên Nhất chân nhân nhìn đệ tử Phong Thần Tông không ngừng ngã xuống, ánh mắt lộ rõ sự đau thương vô hạn. Đệ tử Phong Thần Tông vốn dĩ đã không chiếm được ưu thế về số lượng, vừa rồi lại bị Âm Hồn thú đánh lén nên đã bị tử thương hơn phân nửa, bây giờ dưới sự vây công của đệ tử tam đại tà phái, càng lúc càng không duy trì nổi. Thần Yên, Minh Hà, Tử Cực, Đạo Thánh, mấy người huynh muội đồng môn này của lão cũng đã bị thương khắp người, và vẫn đang cố gắng chiến đấu với chương môn của tam đại tà phái, nhưng bên cạnh bọn họ vẫn có một số đệ tử vô sỉ của tà phái thỉnh thoảng lại xông vào đánh lén.

Thiên Nhất chân nhân vận khởi Tinh Tiên thần công lên đến tầng thứ mười một, cả Phong Thần thiên kiếm trong tay cũng phát ra quang mang chói mắt, chiếu sáng khắp một vùng không gian rộng đến mấy thước vuông. Từng đạo từng đạo quang mang được phóng ra với một quỹ tích ưu mỹ, vô số kiếm quang từ bên trong thấu xuất ra ngoài, hình thành một biển

kiếm mênh mông bát ngát. Trong biển kiếm lại có hàng ngàn hàng vạn tia kiếm khí tung hoành, vũ lộng đan xen vào nhau không ngừng. Thiên Nhất chân nhân ném tung Phong Thần thiên kiếm lên không, chủ thể của kiếm mang theo vô số kiếm khí hư huyền, nhanh chóng xộc thẳng lên trời, trông chẳng khác nào một biển kiếm vô cùng vô tận.

Chỉ thấy ở giữa không trung là vô số kiếm quang mặc sức tung hoành, sắc bén vô cùng. Quỷ Vô Nhai và Huyết Cấm đồng thời kêu lên kinh hãi: “Không hay, mọi người mau phòng thủ cho tốt! Đây chính là tuyệt kỹ tối cường của Phong Thần Tông, là chiêu Kiếm Diệt Tam Giới đấy!”

Thiên Nhất chân nhân dường như không nghe tiếng kinh hô của bọn họ, chỉ ngẩng đầu nhìn Phong Thần thiên kiếm khe khẽ than: “Đi đi!” Âm hưởng bi thương trầm lắng tràn ngập cả không gian.

Lời nói vừa dứt, thanh thần kiếm như có linh tính, phóng ra vô số kiếm quang như một cơn mưa cuồng bạo, rồi nặng nề từ trên cao lao xuống. Trong nháy mắt, tiếng kim thiết giao kích hỗn loạn vang lên không ngừng, huyết quang tung bay, vô số đệ tử tà phái đều trúng kiếm ngã gục, chỉ có một ít đệ tử tu vi cao cường hơn một chút thì cũng khó khăn lắm mới bảo toàn được tính mạng. Duy chỉ có Huyết Cấm và Quỷ Vô Nhai vốn có tu vi cực cao, lại toàn lực phòng vệ nên không bị thương. Mà Lãnh Thiên Sương dường như cũng đã tỉnh lại từ trạng thái si ngốc, vội vàng huy động thần kiếm, đánh dạt toàn bộ kiếm khí sang một bên.

Chủ thể của Phong Thần thiên kiếm khi lao xuống lại đột nhiên một hóa thành bốn thanh thần kiếm cực lớn, mang theo tốc độ nhanh như thiểm điện bay về phía tứ đại Phệ Hồn thú. Tứ đại Phệ Hồn thú thấy vậy liền phun ra thủy, hỏa, phong, ám bốn loại thuộc tính để công kích chống đỡ trận mưa kiếm, nhưng đối với bốn thanh Phong Thần thiên kiếm thật lớn đang chém về phía mình mà chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, tuyệt không thể tránh né!

Oành, oành, oành, oành! Bốn tiếng nổ lớn liên tiếp vang lên, lực lượng trùng kích cự đại khiến cho bốn thanh Phong Thần thiên kiếm đâm thật sâu vào trong thân thể bốn con Phệ Hồn thú, máu tươi với nhiều màu khác nhau cũng từ vết thương mà bắn ra tứ tung.

“Thu!” Bốn thanh Phong Thần thiên kiếm nhanh chóng rút về, và tập hợp cùng một chỗ trên không trung, một lần nữa hóa thành bản thể của Phong Thần thiên kiếm!

Kiểm Diệt Tam Giới! Chỉ một chiêu, Thiên Nhất chân nhân đã dễ dàng tiêu diệt mấy trăm đệ tử tà phái. Trong khoảng thời gian ngắn, đệ tử Phong Thần Tông đều phẫn chấn trở lại, dường như đã thấy được sinh cơ, lại tiếp tục liều mạng chém giết với đám đệ tử còn lại của tà phái.

Hống! Hống! Hống! Hống!

Sau khi tứ đại Phệ Hồn thú đồng thời trúng kiếm, liền phát ra tiếng rống kinh thiên! Có lẽ chúng không ngờ được khi vừa đến Nhân giới, thì lại có thể bị một kẻ tu chân đánh cho trọng thương. Vì không chấp nhận được sự thất bại, bọn chúng thật sự phẫn nộ, bốn con Phệ Hồn thú đều hướng lên không mà liên tục gầm rú, khiến những người hiện diện đều bị chấn động đến đình tai nhức óc.

Thiên Nhất chân nhân lạnh lùng nhìn chúng, Phong Thần thiên kiếm trong tay cũng tùy thời sẽ chém ra.

Tạp tạp! tạp tạp! Thân thể của bốn con Phệ Hồn thú đồng thời bắt đầu phình to ra! Hai lần! Ba lần! Mười lần! Ba mươi lần!

Trời ạ! Mọi người đều lớn tiếng kinh hô, thì ra Phệ Hồn thú vốn chỉ dài cỡ hai, ba thước, nhưng giờ đây đã dần dần bành trướng to lớn đến gần trăm thước! Quả thật là chênh lệch quá nhiều, khiến mọi người đều thấy bản thân mình chỉ như là con sâu cái kiến ở trước mặt bọn quái thú kia mà thôi.

Đây mới là bản thể chân chính của Phệ Hồn thú. Sau khi đến Nhân giới, vì nguyên khí ở nhân giới không hợp, nên chúng phải tiết kiệm nguyên khí mà huyễn hóa thành thể tích chỉ còn khoảng hai, ba thước. Do bây giờ đã thụ trọng thương, bốn con Phệ Hồn thú phần nộ đến nỗi không còn cố kỵ điều gì nữa, liền trở lại bốn thể chân chính của mình, chuẩn bị giáng cho Thiên Nhất chân nhân một kích chí mạng!

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 100

Đại Chu Diễn Ngũ Hành Ảo Diệt Trận

Nhìn thấy Phệ Hồn thú trở lại bản thể, tất cả chúng nhân đều trợn mắt há miệng, những kẻ có tu vi thấp thì ánh mắt biến thành đờ đẫn, một số người bị trọng thương thì đều cảm thấy tay chân vô lực, ngồi phệt xuống. Cả mấy vị cao thủ thuộc hàng Quy Thiên kỳ, thì lòng bàn tay cũng ướm đầm mồ hôi lạnh, không ai ngờ là Phệ Hồn thú vốn đã vô cùng cường hãn, mà giờ đây khi trở lại với bản thể thì lại khủng bố đến như vậy.

Trở về bản thể, có nghĩa là thực lực tăng gấp bội.

Nhưng đối với các loài thú mà nói, trở lại bản thể tuy có thể tăng công lực, nhưng cũng bị hạn chế bởi một thời gian nhất định, hơn nữa, a lúc bản thể biến mất, tu vi sẽ đại giảm.

Xem ra, Thủy Hồn thú, Hỏa Hồn thú, Phong Hồn thú và Âm Hồn thú khi thụ trọng thương bởi Phong Thần thiên kiếm, nên đã phát đại nộ, bản năng thú tính bị thiêu đốt đến cực điểm, và trở nên không cố kỵ điều gì nữa cả.

Hống hống!

Thủy Hồn thú rống lên hai tiếng làm chấn động cả Kính Đài phong. Nó cúi đầu xuống, oán hận nói với Thiên Nhất chân nhân: “Không ngờ, không ngờ a! Mấy huynh đệ chúng ta, không ngờ lại thụ trọng thương ở Nhân

giới! Tất cả chuyện này, đều là do người tạo thành! Đạo nhân, người hãy chịu chết đi!”

Bốn con Phệ Hồn thú nhanh chóng há to miệng, phun ra bốn luồng cường lực với bốn màu khác nhau là lục, hồng, bạch, và ám hồng, phạm vi ảnh hưởng rất lớn, bao trùm cả trời đất, phẳng phất như thủy triều dậy sóng, vô cùng vô tận mà công đến.

Cả không gian của Kính Đài phong đều bị bao phủ bên trong thế công của Phệ Hồn thú! Lực thôn phệ cường liệt, không chỉ hút hết hồn phách của phần lớn đệ tử Phong Thần Tông, mà ngay cả không ít hồn phách của đệ tử tà phái cũng bị hút luôn.

Bịch, bịch. Người người theo nhau ngã xuống. Chỉ có một vài đệ tử có thực lực cao cường và mấy cao thủ thuộc Quy Thiên kỳ là có thể tự bảo hộ được mình.

Huyết Cầm tức giận chửi: “Bà nó, làm sao cả người của mình mà cũng hạ thủ!?”

Lãnh Thiên Sương nhìn thấy chúng đệ tử mình mang tới cũng bị tổn thất rất nhiều dưới trường công kích này, thì trong lòng cũng phần nộ vô cùng, lời thề kết minh với Yêu Tông trong nháy mắt liền bị quăng ra khỏi đầu, lão nhảy dựng lên, điên cuồng chửi: “Mẹ nó, làm sao cả người của mình mà cũng công kích? Chỉ thêm vài lần như vậy nữa, thì e rằng người của chúng ta mang tới cũng đều bị hút mất hồn phách! Lão Huyết, tính sao đây?”

Huyết Cầm trừng mắt nhìn Quỷ Vô Nhai một cái, chợt phát hiện ra đám đệ tử của Quỷ Vô Nhai mang đến thì đại đa số vẫn vô sự, nên trong lòng càng sung mãn hận ý, nhưng đối diện với tứ đại Phệ Hồn thú, bọn họ không thể hỏi cho ra lẽ. “Đi, chúng ta đi!” Huyết Cầm vừa lo vừa thất vọng hét lên một tiếng. Lão cảm thấy bản thân không thể tiếp tục đợi như vậy nữa, có lẽ

chỉ đành thủ tiêu hiệp nghị với Quỷ Vô Nhai lúc trước thôi, ai biết được sau khi lão diệt xong Phong Thần Tông thì có quay lại cản ngược mình một miếng, để sau đó độc chiếm cả chính tà lưỡng phái hay không chứ.

Lãnh Thiên Sương tức giận chửi: “Lão Huyết, người suy nghĩ rất giống ta. Các huynh đệ, chúng ta mau rời khỏi vùng nước đục này thôi. Chúng ta không cần nữa! Mẹ nó!” Ánh mắt của lão khẽ liếc nhanh lên người Diệu Nhiên, rồi chợt biến thành ôn nhu vô cùng, nói “Tiểu Tình, chúng ta đi thôi!”

Diệu Nhiên chính đang muốn mắng y già mà vẫn không nên nết, đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bỗng hẫng đi, thì ra cả người nàng đã bị nhấc lên. Người vừa ra tay không phải ai khác, chính là Lãnh Thiên Sương. Lão cắp lấy Diệu Nhiên, rồi nhẹ nói vào tai nàng một câu: “Tiểu Tình, đi thôi. Chúng ta cùng trở về địa phương mỹ lệ ngày trước nhé!”

Vút, vút! Huyết Cầm và Lãnh Thiên Sương cùng dẫn theo môn nhân dưới trướng, vội vàng rời khỏi đấu trường.

“Các người..... ài, tại sao nói đi là đi hả?” Quỷ Vô Nhai vỗ đùi lo lắng gọi với theo. Lão cũng không ngờ được là bốn vị thánh sứ từ Quỷ giới thỉnh tới, lại có thể thôn phệ luôn cả đồng bọn, nhưng cũng may là tâm pháp tu hành của Ác Quỷ môn cũng tương tự như bọn họ, nếu không thì thủ hạ của mình nhất định là cũng sẽ bị thôn phệ sạch sẽ. Ài, giờ đây Quỷ Vô Nhai có nỗi khổ mà không nói ra được. Lão nhìn chúng đệ tử của Phong Thần Tông đã bị tử thương quá nửa, số còn lại không tới trăm người, vốn không đủ sức kháng cự lại sự bao vây của môn nhân của lão.

“Hừ, Quỷ Vô Nhai, ngày chết của ngươi tới rồi!” Thần Yên, Minh Hà, Tử Cực, và Đạo Thánh đồng loạt lao tới, đồng thời huy động thần kiếm, xuất ra mấy đạo kiếm quang giao nhau. Bốn phong chủ của Phong Thần Tông dù đang thụ trọng thương do lực xung kích của Phệ Hồn thú gây ra,

nhưng vẫn khiến cho Quỷ Vô Nhai ứng phó chật vật, tay chân luống cuống vô cùng.

Mục tiêu cuối cùng của làn sóng xung kích khổng lồ, chính là Thiên Nhất chân nhân.

Kiểm Diệt Tam Giới!

Thiên Nhất chân nhân lại thi triển ra chiêu này, ánh kiếm đầy trời lao thẳng tới xung kích với thế công của Phệ Hồn thú. Oành, oành! Mưa kiếm bị đánh tan, nhất thời dư kinh vẫn còn mãnh liệt nên đã khiến nội phủ của Thiên Nhất chân nhân bị trọng thương. Hự! Ông há miệng phun mạnh một ngụm tiên huyết.

“Sư huynh, sư huynh thụ thương rồi!” Thiên Phong chân nhân đang nằm trong Thiên Tinh Tráo, ánh mắt lơ mơ nhìn thấy tất cả, lòng đau như dao cắt, vội kêu lên thất thanh.

Thiên Nhất chân nhân quay đầu lại, khẽ quệt vết máu bên khóe miệng, rồi cười nhẹ nói: “Sư đệ, sau này Phong Thần Tông giao lại cho người.”

“Sư huynh, huynh muốn làm gì?” Thiên Phong nhận thấy Thiên Nhất có điều gì đó không ổn, nên cố gượng gọi lớn.

Thiên Nhất chân nhân không lý tới sư đệ nữa, chỉ quay người lại lạnh lùng nhìn bốn con Phệ Hồn thú khổng lồ kia. Phong Thần thiên kiếm trong tay ông bắt đầu phát ra những tiếng xì xì kéo dài bất tận.

Sau khi thôn phệ một số lượng lớn hồn phách, vết thương trên người bốn con Phệ Hồn thú đã hoàn toàn lành lại. Giờ đây nhìn thấy Thiên Nhất bị trọng thương đến hộc máu, bọn chúng thích chí mà buông tràng cuồng tiếu.

Ám Hồn thú bước về phía trước một bước, cái đầu tròn lắc lư mấy lần, rồi rống lên: “Đạo nhân, hôm nay là ngày chết của ngươi! Hãy nạp mạng đi!”

Thiên Nhất chân nhân cười lạnh một tiếng, quét mắt nhìn qua một lượt tất cả chúng đệ tử Phong Thần Tông đang hiện diện trên Kính Đài phong, nhìn thấy bọn họ vẫn đang tắm máu liều mạng, thì bi thương trong lòng càng thêm nặng.

Có lẽ tất cả đều là thiên ý, sau khi trải qua mấy vạn năm trường thịnh bất suy, Phong Thần Tông rốt cuộc đã đến lúc vật cực tất phản.

“Tất cả hãy mau vận hành Tinh Tiên thần công!” Thiên Nhất hướng tới tất cả các đệ tử Phong Thần Tông, ném ra một câu cuối cùng.

“Sư huynh, huynh làm sao rồi?” Thần Yên chân nhân tuy đang kịch chiến, nhưng vẫn hét lớn đầy vẻ quan hoài.

Thiên Nhất chân nhân không đáp lại, lúc này Phong Thần thiên kiếm đột nhiên phát ra quang mang cường liệt, chiếu lên người Thiên Nhất chân nhân. Phá, phá! Thân thể Thiên Nhất chân nhân bắt đầu phun máu, vô số tiên huyết bắn lên Phong Thần thiên kiếm, quang mang phát ra từ trên thân kiếm càng thêm sáng rực.

“Sư huynh!” Lòng dạ của Thiên Phong chân nhân cùng với những vị phong chủ đang vây công Quỷ Vô Nhai đều như lửa đốt, không ai là không rơi lệ. Giờ đây bọn họ mới biết, Thiên Nhất chân nhân đang dùng máu của bản thân để kích thích thực lực cường đại nhất của Phong Thần thiên kiếm, đồng thời cũng khai mở Đại Chu Diễn Ngũ Hành Ảo Diệt trận của Phong Thần Tông.

Đại Chu Diễn Ngũ Hành Ảo Diệt trận chính là một trận pháp năm xưa Phong Thần tổ sư đã đích tay bố trí, vì tổ sư gia sợ tương lai sẽ có một ngày, Phong Thần Tông sẽ gặp họa kiếp chưa từng có. Dùng Phong Thần

thiên kiếm làm vật dẫn, Thiên Mục, Ngự Tiên, Mộng Thần, Thiên Cấp, và Hành Thủy ngũ đại phong làm trận trụ, bởi vậy trận này cực kỳ lợi hại, nhục thân của những người tu chân bình thường vốn là không thể ngự động, phải dựa vào nguyên thân đạt tới Quy Thiên kỳ thì mới có thể tự mình phát động. Nhưng sau khi trận pháp biến mất, nguyên thân của người phát động trận pháp cũng sẽ tan thành tro bụi.

Năm đó Phong Thần tổ sư bố trí như thế cũng là vì bất đắc dĩ mới phải làm vậy. Bộ trận pháp này, đáng lý ra phải do thần tiên phát động mới được, vì muốn cho người tu chân cũng có thể phát động được, nên Phong Thần tổ sư đã cải biến trận pháp lại một chút, đó là sử dụng nguyên thân mà phát động. Còn bí quyết làm thế nào để dùng nguyên thân phát động, thì chỉ có chương môn nhân của Phong Thần Tông mới có thể tu tập được.

“Ha ha ha! Không ngờ rằng đạo nhân người cũng thật biết thức thời, sớm nghĩ đến việc tự sát rồi! Sáng khoái a!” Thủy Hồn thú cất tràng cuồng tiếu, trong lòng vô cùng sung sướng. Ba con Phệ Hồn thú khác cũng lớn tiếng cười phụ họa theo.

Đột nhiên một bóng nhân ảnh kim sắc bay ra từ thân thể của Thiên Nhất chân nhân, chỉ trong chốc lát đã lao đến bên Phong Thần thiên kiếm, kim quang chọi lóe lên rồi hoàn toàn biến mất.

“Sư huynh!” Các vị đại phong chủ đồng rơi lệ hét lên một tiếng. Bọn họ biết, Thiên Nhất chân nhân vì bảo vệ Phong Thần Tông, mà đã hiến ra ngàn năm đạo hạnh, cùng với tiên huyết và nguyên thần. Nguyên thần hủy diệt, nghĩa là vĩnh viễn không được siêu sinh.

Thân của Phong Thần thiên kiếm từ bạch sắc, bắt đầu chậm chậm phát ra quang mang ngũ sắc chói mắt, chiếu sáng cả không gian mấy trăm thước vuông. Đồng thời Phong Thần thiên kiếm trong lúc phát sáng, bắt đầu từ từ khuếch đại ra, chẳng mấy chốc mà chiều dài đạt tới bốn, năm mươi thước, còn chiều rộng thì độ năm, sáu thước.

Điều càng khiến người ta kỳ dị hơn nữa là từ năm ngọn đại sơn khác, mỗi ngọn bay lên một đạo quang mang đại thịnh, chiếu rọi cả không trung. Năm đạo quang mang gồm năm màu khác nhau, là kim, lục, bạch, hồng, và hắc, tất cả đều tề tụ trên đỉnh Kính Đài phong. Lúc này Phong Thần thiên kiếm đột nhiên bay lên không trung, mũi kiếm đâm vào chính giữa năm đạo quang mang kia.

Lúc này mọi người đột nhiên nhận ra, năm đạo quang mang đó lại chính là năm thanh kiếm! Năm thanh cự kiếm so với Phong Thần thiên kiếm còn lớn hơn mấy chục lần!

Lục kiếm hợp nhất, phảng phất như một cái ô lớn, hoàn toàn che phủ Kính Đài phong. Trong nhất thời, tất cả chúng nhân đều cảm thấy bản thân trở thành ba ba trong rọ. Áp lực cường đại từ trên không ép thẳng xuống, khiến cho tim của chúng nhân đều bắt đầu đập dồn dập hơn.

Quý Vô Nhai kinh hãi nhìn cảnh ấy, sợ đến run cầm cập, trong mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng, yếu ớt thốt: “Trời..... đây là cái gì? Chẳng lẽ.....chẳng lẽ là Đại Chu Diễn Ngũ Hành Áo Diệt trận trong truyền thuyết? Chết rồi..... xem ra lần này thật là toàn quân bị diệt rồi!”

Bốn con Phệ Hồn thú nhìn mấy thanh cự kiếm đủ màu, hoàn toàn bao vây lấy mấy huynh đệ mình, trong lòng vô cùng kinh ngạc, chỉ với một thanh Phong Thần thiên kiếm đã đủ khiến bọn chúng kinh hãi rồi, thật không ngờ trong lúc này lại còn xuất hiện thêm năm thanh Phong Thần thiên kiếm khác! Hơn nữa, những thanh kiếm này lại còn kết thành một trận pháp, giống như là tường đồng vách sắt, trói chặt lấy chúng.

“Năm thanh Phong Thần thiên kiếm? Đúng vậy, quả đúng là năm thanh! Âm dương tử mẫu Phong Thần kiếm! Thanh của sư huynh là mẫu kiếm, còn những thanh khác chính là tử kiếm. Uy lực của tử kiếm còn mạnh hơn mẫu kiếm nhiều! Xem ra, Phong Thần Tông được cứu rồi!” Thiên Phong chân nhân ngồi ở trong Thiên Tinh Tráo, hô hấp khó khăn tự lẩm bẩm.

Âm thanh của Thiên Phong vừa dứt, toàn thể Phong Thần quảng trường đột nhiên bùng lên quang vụ mù mịt, như mộng như ảo, dày đặc mà mông lung. Trong nháy mắt, quang vụ đã che phủ toàn bộ tầm nhìn của chúng nhân. Tất cả mọi người có mặt đều không ai nhìn thấy đối phương, cũng không nghe thấy đối phương, phảng phất như mỗi một người đều bị rơi vào một không gian riêng biệt, biến thành cô lập không được giúp đỡ.

Đại Chu Diễn Ngũ Hành Áo Diệt trận!

Không sai, chính là kiếm trận cả thần tiên cũng không thể chạy thoát, giờ đây đang bắt đầu được phát động toàn diện.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 101

Tá Thi Hoàn Hồn

Quang vụ bắt đầu vây lấy tứ đại Phệ Hồn thú, phân tách chúng ra các không gian riêng biệt.

Tại mỗi một không gian riêng rẽ đó, chẳng những chúng không thể nhìn thấy nhau, mà ngay cả âm thanh cũng không cách nào nghe được, tựa như rơi vào một vực sâu trống rỗng, tuyệt đối cô độc.

Yên tĩnh! Hoàn toàn yên tĩnh! Thời gian càng kéo dài, tứ đại Phệ Hồn thú càng cảm nhận được sự sợ hãi một cách rõ ràng, thứ cảm giác ấy dâng lên từ tận đáy lòng của bọn chúng.

Thủy Hồn thú không chịu đựng được thêm, rống lên một tiếng phẫn nộ. Nó há to miệng, thổ ra một dòng lực sắc dịch thể công đến vàng quang vụ. Đáp lại thể công đó là một sự yên tĩnh, tuyệt không hề có bất kỳ tiếng động gì, nhưng rồi luồng quang vụ bất ngờ tách ra, lực sắc dịch thể như hòn đá ném xuống biển biết mất tăm, không còn tung tích.

Thủy Hồn thú trừng to mắt khiếp sợ, nhìn chằm chằm màn luồng quang vụ mờ ảo đó, hẳn nhiên là nó cũng không dám tiếp tục vọng động.

Trong một không gian khác, Hỏa Hồn thú đã hoàn toàn mất đi lý trí, nó chỉ biết gào thét như sấm động, bức bối vô cùng. Lúc này, thú tính nguyên thủy hoàn toàn bị kích phát, nó cúi đầu xuống, dùng chiếc sừng màu đen ở trên đầu lao mạnh về phía luồng quang vụ.

Mặc cho sự chống phá của Hỏa Hồn Thú, luồng quang vụ vẫn là một khoảng không trống rỗng. Căn bản, nó hoàn toàn không cách nào thoát khỏi luồng quang vụ kiên cố vây quanh.

Nó phát cuồng!

Phác! Hỏa Hồn thú thổ ra một ngọn lửa nóng rực hồng thiêu đốt màn quang vụ trước mắt, nhưng nó đã thất bại. Luồng quang vụ hoàn toàn không phải được tạo ra từ nguyên tố thông thường mà giống như mộng ảo, cả hỏa diễm rực đỏ cũng không thể khiến nó biến hóa chút nào.

“Đại ca, nhị ca, các người ở đâu?” Phong Hồn thú cao giọng gọi. Lốp lốp trắng trên người nó không ngừng lay động, còn miệng thì phun ra một cỗ bạch sắc cuồng phong rất cường liệt. Luồng quang vụ bị cuồng phong thổi tán đi nhưng lập tức lại tụ hợp về, tựa như chẳng có chuyện gì phát sinh, còn cỗ bạch sắc cuồng phong thổi vào không gian mông lung mơ hồ ấy cũng biến mất vô hình vô tích.

“A! Trận pháp quái quỷ gì đây? Cứ như trong mộng ảo vậy, không cách nào thoát ra được, hừm!”

Hốt nhiên, Phong Hồn thú ngửa đầu nhìn lên bầu trời, nhưng vô ích, lớp quang vụ đã vây phủ và che kín cả tầm nhìn của nó. Thì ra Phong Hồn thú đột nhiên nhớ đến năm thanh Phong Thần thiên kiếm cực lớn lúc này, nếu giờ đây bị chúng tấn công thì nó dám chắc rằng bản thân mình sẽ không có sức để chống đỡ.

Nói về Ám Hồn thú, nó vẫn đứng yên không vọng động, mặc dù nó nhỏ nhất trong tứ đại Phệ Hồn thú nhưng tâm kế lại sâu xa nhất. Nó nhìn sự biến hóa của quang vụ, định dùng sách lược dĩ dật đãi lao để ứng phó, nhưng thời gian cứ lặng lẽ trôi, khiến nó hoàn toàn thất vọng, vì quang vụ có vẻ như vô cùng vô tận bao bọc lấy nó không theo bất kỳ một quy luật

nào, dần dần khiến nó như chìm vào cơn mê, hoàn toàn lạc mất phương hướng.

Đây là Đại Chu Diễn Ngũ Hành Ảo Diệt trận, dựa trên ngũ hành mà tạo ra một không gian như mộng như ảo, khiến kẻ lâm trận bị lạc phương hướng, đã vậy lại còn bị Phong Thần thiên kiếm từ trên không đánh xuống.

Năm thanh Phong Thần thiên kiếm trên Kính Đài phong bắt đầu tỏa ra quang mang chói mắt, rồi hàng ngàn hàng vạn đạo quang mang ấy không ngừng bắn vào kẻ địch. Bên trong đại trận mênh mông mờ mịt, chỉ nghe thấy vang lên vô số tiếng kêu thảm thiết. Đám đệ tử tà phái đều bị kiếm khí chém chết, còn thập đại Quỷ vương thực lực tuy cao thâm nhưng cũng bị truy giết trong trận đồ.

Hốt nhiên, một đạo kiếm quang chém thẳng vào Quỷ Vô Nhai. Gương mặt của lão liền biến sắc, toàn thân chợt bất động, rồi run rẩy ngã xuống mang theo một vết lõm lớn trên ngực.

Một đời kiêu hùng của Quỷ Vô Nhai không ngờ lại bị diệt vong như vậy!!!

Chúng đệ tử của Phong Thần Tông thì toàn lực vận chuyển Tinh Tiên thần công, mà môn thần công này vào trong thời khắc sinh tử này lại chính là pháp bảo cứu mạng của họ.

Thì ra năm xưa khi Phong Thần tổ sư nghĩ đến trận pháp bá đạo này, ông sợ rằng sẽ ngộ sát đệ tử bốn môn, nên đã đưa căn nguyên của Tinh Tiên thần công vào trận nhãn, mà trận nhãn lại chính là Phong Thần quảng trường ở trên Kính Đài phong. Vì vậy nên khi Đại Chu Diễn Ngũ Hành Ảo Diệt trận được khởi động, Tinh Tiên chân khí được vận chuyển ở bên trong khi gặp phải Phong Thần Tông đệ tử liền tránh đi.

Chỉ trong chốc lát, toàn thể đệ tử của Ác Quỷ môn đều bị Tử Mẫu Phong Thần thiên kiếm đánh trúng, khiến cho toàn quân bị diệt. Còn trên

thân tứ đại Phệ Hồn thú thì cũng xuất hiện một lớp quang mang bao bọc bên ngoài, bao nhiêu kiếm khí đánh lên đó chỉ phát ra những tiếng nổ ì oành. Những loại kiếm khí bình thường này vốn không dễ gì gây thương tổn cho tứ đại Phệ Hồn thú.

Năm thanh kiếm, năm mũi kiếm nối liền nhau và tạo thành điểm tròn, rồi bắt đầu xoay chuyển rất nhanh. Sau đó lại từ trên không hạ xuống, nhất thời chỉ thấy một biển quang mang bao phủ lấy toàn bộ Kính Đài phong, cả năm thanh Phong Thần thiên kiếm xoay tròn với tốc độ cực nhanh, đến nỗi không còn nhìn rõ thân kiếm nữa.

Oành! Một đạo quang mang cực lớn bắn ra ngoài, Thủy Hồn thú tránh né không kịp bị đánh trúng đỉnh đầu, “rẹt” một tiếng, từ đầu đến thân bị cắt làm hai phần. Vừa rồi nó còn uy phong là thế, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã bị tiêu diệt. Tiếp theo đó là ba đạo quang mang cực lớn khác cũng ồ ạt đánh ra, Hỏa Hồn thú, Phong Hồn thú và Âm Hồn thú cũng lần lượt bị chặt ra làm bốn năm mảnh, bỏ mạng tại đương trường.

Ô, ô, ô!

Thanh Phong Thần thiên kiếm ở trung tâm bắt đầu rút lên, tựa như hồn phách của Thiên Nhất chân nhân ở trong thân kiếm đang thở dài. Quang vụ dần dần tiêu mất, năm thanh Phong Thần thiên kiếm phóng trở lại ngũ đại phong đỉnh. Còn thanh Phong Thần thiên kiếm ẩn chứa nguyên thần của Thiên Nhất chân nhân không ngừng thu nhỏ lại, rồi một tiếng “choang” vang lên, thì ra nó đã cắm xuống trước mặt Thiên Phong chân nhân.

Quang mang được phát ra từ Thiên Tinh Tráo cũng dần dần thu lại rồi tan biến hẳn. Nhìn Phong Thần thiên kiếm cắm trên mặt đất, Thiên Phong chân nhân lão đảo đứng dậy, chột cảm thấy vị ngọt dâng lên miệng, rồi phun ra một ngụm máu tươi. Cũng bởi lúc này do nội tâm của ông quá kích động nên lại càng khiến thương thế thêm phần trầm trọng.

Cầm Phong Thần thiên kiếm trong tay, Thiên Phong chân nhân cảm thấy vô cùng thân thiết, có lẽ là do nguyên thần của Thiên Nhất sư huynh đã hợp thành một thể với nó. Ông mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt của Thiên Nhất chân nhân ở trên thân kiếm, khiến nước mắt chợt dâng trào. Sư huynh chẳng những đã cứu mạng ông, mà còn tận nghĩa hy sinh bản thân để cứu lấy toàn thể Phong Thần Tông thoát khỏi mối họa diệt vong trong trường họa kiếp này, tinh thần cao thượng ấy thật khiến cho ông cực kỳ xúc động.

“Thiên Phong sư đệ!” Thần Yên chân nhân bước đến bên cạnh Thiên Phong chân nhân, nhìn thanh Phong Thần thiên kiếm trong tay ông ta mà xúc cảm dâng trào. Vào thời khắc này, Phong Thần thiên kiếm không chỉ là trấn pháp chi bảo của Phong Thần Tông mà còn là bia đá tinh thần trong lòng mọi người. Tinh thần quả cảm của Thiên Nhất chân nhân thật khiến mọi người ghi khắc vào tận tâm can phế phủ.

Sanh mệnh thành khả quý, tình nghĩa giới canh cao, Thiên Nhất Chân Nhân đã dùng tính mạng của mình để viết lên một khúc tráng ca.

Có rất nhiều đệ tử Phong Thần Tông tuy đang mang trọng thương nhưng vẫn kiên cường đứng thẳng người, hai tay hợp thành chữ thập, yên lặng cầu nguyện cho chương môn nhân.

“Sư đệ, trước khi Thiên Nhất sư huynh lâm chung đã đích thân truyền cho đệ chức chương môn. Từ nay về sau, đệ là chương môn nhân đời thứ mười tám của chúng ta.” Minh Hà chân nhân nói.

Thiên Phong chân nhân thở dài một hơi, nhắc Phong Thần thiên kiếm lên rồi đưa tới trước mặt Tử Cực chân nhân, nói: “Nếu luận về tư chất và bồi phận, chức chương môn nhân của bốn phái nên thuộc về Tử Cực sư huynh mới phải, xin sư huynh hãy tiếp nhận chức chương môn nhân.”

Tử Cực chân nhân vội vàng xua tay nói: “Sư đệ, không thể nói như vậy được. Thiên Nhất sư đệ trước khi lâm chung đã truyền lại chức chương

môn cho đệ, tất cả chúng ta đều chính tai nghe rõ. Đã như vậy rồi, sư đệ cũng không nên phụ tâm ý của Thiên Nhất chương môn.”

Thấy Thiên Phong còn muốn từ chối, tứ đại phong chủ nhất tề quỳ xuống, và cao giọng nói: “Cung nghênh tân nhiệm chương môn nhân!”

Thiên Phong chân nhân thấy vậy, tự biết không thể tiếp tục từ chối, chỉ đành thở dài nói: “Thiên Phong nào có tài đức gì để đảm đương trọng nhiệm? Sau này, Thiên Phong nhất định sẽ cùng mọi người phấn đấu, thề quyết báo thù.”

“Sư phụ! Sư phụ! Mộng Thần đã trở lại đây! Sư phụ, chuyện gì đã xảy ra thế này? Tại sao lại có nhiều người bị tử thương thế?”

Lục Mộng Thần như một đạo lưu tinh phóng vút đến gần. Hắn nhìn thấy trên Phong Thần quảng trường thi thể chất như núi, máu chảy thành sông, thậm chí cả tòa Phong Thần cung nguy nga đồ sộ cũng bị sụp đổ, nên khiến cho hắn cực kỳ kinh hoàng.

“Mộng Thần, đồ nhi của ta, rốt cuộc người đã trở về rồi. Ài, Phong Thần Tông chúng ta vừa trải qua một trường hạo kiếp thật là khốc liệt....” Thiên Phong chân nhân nhìn ái đồ Lục Mộng Thần, lúc này toàn thân hắn mang một dáng vẻ mệt mỏi như vừa bạt thiệp trường đồ, nên trong lòng ông hết sức kích động. Vì thân thế kỳ lạ của Lục Mộng Thần mà từ nhỏ đến lớn, ông đối với hắn vẫn có đôi phần nể trọng.

Thiên Phong chân nhân run rẩy, nước mắt trào ra, kể lại toàn bộ sự việc vừa xảy ra cho Lục Mộng Thần nghe. Hắn vừa nghe xong thì lập tức giận dữ, bất giác không nén được xúc cảm mà ngửa cổ hú dài một tiếng.

Thật không ngờ Thiên Nhất sư bá lại hy sinh tính mạng để cứu cả Phong Thần Tông. Nước mắt Lục Mộng Thần tuôn chảy không ngừng, những việc lúc trước lại hiện về trong ký ức của hắn. Hắn còn nhớ lúc nhỏ, Thiên Nhất sư bá thường đến Mộng Thần phong thăm hắn, mỗi lần ông đến

đều mang cho hắn một ít linh quả ngon lành, những việc này thoát nhìn tưởng là nhỏ nhặt nhưng lại khắc rất sâu trong lòng Lục Mộng Thần. Sau khi nghe rõ đầu đuôi, phòng tuyến tình cảm trong lòng hắn cũng hoàn toàn sụp đổ.

Các vị phong chủ đều là những người đã đạt tới Quy Thiên kỳ, nên đối với sinh tử tất nhiên là có cảm thụ khác. Họ đối với việc Thiên Nhất chân nhân hy sinh vì nghĩa tuy thập phần cảm động, nhưng bọn họ vẫn phải đối mặt với những năm tháng sau này. Sau khi được mọi người khuyên bảo, Lục Mộng Thần mới dần ngưng khóc và bình tĩnh lại.

Đưa mắt lướt qua toàn thể quảng trường, hắn bất ngờ hỏi: “A! Sư phụ, Thần Yên sư bá, Lý Ngọc Nhân sư huynh và Diệu Nhiên sư tỷ sao không thấy đâu cả?”

Thần Yên chân nhân nghe vậy thì giận dữ đáp: “Ngọc Nhân đã chết rồi, nhìn đi, đó không phải là thi thể của nó hay sao?”

Thần Yên chỉ ra đằng xa, nơi mà Lý Ngọc Nhân đang gục ngã trong vũng máu.

“Còn Diệu Nhiên thì trong lúc hỗn chiến đã bị Thánh Tà tông chủ Lãnh Thiên Sương cướp lấy bỏ chạy rồi.”

Lục Mộng Thần nhìn thi thể Lý Ngọc Nhân, nhớ đến vị đại sư huynh này đối với mình rất tốt, nên thấy lòng chùng xuống. Nghe Thần Yên chân nhân nói Diệu Nhiên sư tỷ bị bắt đi, liền cả kinh hỏi: “Tại sao thế? Tại sao y lại bắt Diệu Nhiên sư tỷ đi?”

Đạo Thánh chân nhân cảm hận đáp thay: “Thánh Tà tông chủ nửa chính nửa tà, làm việc quỷ thần khó dò, không biết hắn phát điên đại gì, chỉ có điều hắn cũng không dám làm gì tổn thương đến Diệu Nhiên sư đệ đâu. Chúng ta cứ tính kế lâu dài mà nghĩ ra một biện pháp để cứu y vậy.”

Lục Mộg Thần cảm thấy trước mắt như tối sầm lại, thật không ngờ Diêu Nhiên sư tỷ thanh lệ thoát tục như thế mà lại rơi vào tay Lãnh Thiên Sương. Nhất thời, trong lòng hắn như bị lửa thiêu đốt, hận không thể lập tức lao đi cứu Diêu Nhiên sư tỷ trở về.

“A!” Một tiếng hét thê thảm truyền đến, một gã đệ tử của Phong Thần Tông ngã xuống, toàn thân co quắp, rõ ràng hắn bị người khác hút mất hồn phách. Một bóng đen rít lên rồi chạy về hướng Đông Nam.

“Phong Thần Tông, các người hãy chờ đó. Quỷ Vô Nhai ta dù thua trận này nhưng mỗi thù hôm nay, ngày sau tất báo.” Thì ra bóng đen đó chính là Quỷ Vô Nhai.

“Á! Sao Quỷ Vô Nhai vẫn còn sống? Chẳng lẽ hắn mượn xác hoàn hồn?” Thiên Phong chân nhân ngạc nhiên hỏi.

Vừa nghe đó là Quỷ Vô Nhai, Lục Mộg Thần lập tức lửa giận bốc cao, thoáng nhấc tay lên, thì đã bắn ra một đạo chỉ quang sắc bén nhanh như thiểm điện. Chỉ trong nháy mắt, tia chỉ quang đã đánh thẳng vào bóng đen đó, “phụp” một tiếng, máu tươi tuôn ra. Quỷ Vô Nhai chỉ kịp hừ lạnh một tiếng, rồi nhanh chóng triển khai Thiên Ma Giải Thể đại pháp, thôi động công lực tăng lên gấp mấy lần, rồi biến mất như sao xẹt!

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Thân Thế Chi Mê

Các vị đại phong chủ thấy một đạo chỉ quang lóe lên nhanh như điện chớp thì đã đánh trúng Quỷ Vô Nhai, nên ai cũng đều kinh hãi! Đúng là tìm khắp Tu Chân giới cũng chưa thấy qua môn chỉ pháp thần kỳ và lợi hại đến như thế. Thần Yên chân nhân thu lại nét kinh ngạc trên mặt, sắc diện trở nên thập phần hòa ái, mỉm cười hỏi: “Mộng Thần, đây là loại chỉ pháp gì mà lại lợi hại như thế?”

Tất cả chúng nhân đều chú ý lắng nghe, kể cả Thiên Phong chân nhân trong đó, ai nấy đều nhìn chăm chăm vào Lục Mộng Thần, và chờ đợi câu trả lời.

Thấy nhiều người nhìn mình như vậy, thậm chí trong đó có cả các vị trưởng bối của Phong Thần Tông, Lục Mộng Thần hơi mất tự nhiên, trầm mặc hồi lâu, hần mới lên tiếng: “Thần Yên sư bá, sư phụ, các vị sư bá, môn chỉ pháp này có tên gọi là Lăng Phong Thần Chỉ, là do đệ tử ở bên ngoài được một vị dị nhân truyền cho, còn tên gọi của lão nhân gia thì đồ nhi không tiện nói rõ.”

“A!” Tất cả mọi người bật thốt, đối với việc Lục Mộng Thần liên tiếp gặp kỳ ngộ, họ càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ. Hần là người hiền lành trung thực, nhất là Thiên Phong chân nhân nuôi hần từ nhỏ đến lớn, xem hần như con ruột của mình, nên lại càng tin tưởng là hần không hề nói dối.

“Mộng Thần, nghe nói người ở Liên Hoa Tự xuất sắc vượt qua lục đại môn phái, giành được đệ nhất danh, thật khiến sư phụ vui mừng! Nhưng nghe Thần Yên sư tỷ nói, sau đó người lại thất tung một cách bí ẩn ở Liên Hoa Tự, không biết điều đó có liên quan gì đến vị di nhân tiền bối kia không?” Thiên Phong chân nhân cất giọng quan hoài hỏi.

“Việc này.....việc này.....” Trán Lục Mộng Thần ướm mồ hôi, hắn không biết phải nói thế nào, lại không thể đem chuyện Minh Phi cung chủ đuổi giết mình mà nói ra được, như vậy chuyện nhìn trộm Minh Phi cũng sẽ lộ ra! Ú ớ một lúc lâu, Lục Mộng Thần vẫn không nghĩ ra phải nói gì, rốt cuộc không còn cách nào khác, hắn đành đỏ mặt đáp: “Sư phụ, hai việc ấy cũng có chút quan hệ!”

“À, à!” Mọi người đều mỉm cười nhìn Lục Mộng Thần đang then thùng, các vị đại phong chủ cảm thấy hắn thập phần dễ mến. Trong mắt họ, hắn chỉ là một hài tử, cho nên giờ đây thấy hắn đỏ mặt, thì cũng không hỏi thêm nữa.

Sau đó thì mọi người tản ra để đi xem xét các đệ tử bị thương, rồi lấy một ít linh dược cho họ điều trị. Kế đến thì mới cùng nhau dọn hết mấy trăm thi thể nằm la liệt tại Phong Thần quảng trường, rồi mới dùng nước sạch rửa hết những vết máu đọng lại, cả những hố lồi lõm trên mặt đất cũng được san bằng lại.

Thiên Phong chân nhân nhìn đám đệ tử đang mãi miết thu dọn, trong lòng cảm thấy vô cùng xót xa. Một Phong Thần Tông lớn như vậy, giờ đây chỉ còn lại bảy tám mươi người, mà tà phái thì càng ngày càng lộng hành, từ nay về sau trọng trách hàng ma vệ đạo sẽ đặt lên vai ông. Còn Ngọc Nhân và Mạnh Phàm Thông thật là đáng thương.....Thiên Phong Chân nhân bi thương thở dài, tất cả môn hạ đệ tử của ông đều hy sinh trong trận chiến này, chỉ còn lại một mình Lục Mộng Thần mà thôi.

Xa xa, mây mù vẫn quện quanh những dãy núi chập chùng và chậm rãi trôi. Thiên Phong chân nhân biết rõ, trải qua trận này, Phong Thần Tông bị tổn thương nguyên khí trầm trọng, nếu muốn phục hận thì có lẽ phải đợi đến hai trăm năm sau thì mới mong thực hiện được, nếu không thì đó chỉ là chuyện viễn vông. Nhìn Lục Mộng Thần chạy qua chạy lại trong đám người, Thiên Phong chân nhân thập phần cao hứng. Ông đã nhận ra tu vi của hã đã thăng tiến cực nhanh. Lúc hã rời khỏi Phong Thần Tông thì chỉ ở mức độ Thám Hư kỳ, vậy mà giờ đây đã đạt đến Quy Thiên sơ kỳ, so với ông cũng không kém bao nhiêu. Xem ra, trọng trách chấn hưng Phong Thần Tông sau này sẽ phải ủy thác vào hã rồi.

Nghĩ đến đó, trong lòng Thiên Phong chân nhân chợt cảm thấy ảm áp. Ta có nên nói cho hã biết về thân thể của mình không nhỉ? Ông do dự không biết quyết định thế nào.

Đến lúc rồi, ôi Mộng Thần đáng thương, không phải sư phụ cố ý giấu giếm con, chuyện này quả thật làm mất tác phong chánh đạo..... Ài! Tâm linh của Thiên Phong chân nhân chợt động, chẳng lẽ tất cả đều là vận mệnh đã được an bài từ trước? Lục Mộng Thần từ trong Nguyệt Ảnh bảo hạp bò ra, có lẽ điều đó đã đại diện cho tất cả những biến hóa nghiêng trời lệch đất của Nhân giới sau này.

Tất cả đều bắt đầu từ nhân duyên.

Tất cả đều chấm dứt từ nhân duyên.

Lục Mộng Thần đang bắt đầu một truyền kỳ mới của nhân sinh, và Phong Thần Tông thì lại sắp kết thúc một trang lịch sử huy hoàng.

Thiên Phong chân nhân phục dụng vài viên linh đan, miễn cưỡng khôi phục chút thể lực. Ông kêu Lục Mộng Thần đến phòng mình, chuẩn bị kể cho hã nghe về thân thể của hã.

Lục Mộng Thần lo lắng bất an đi theo Thiên Phong chân nhân về phòng, không hiểu vì sao sư phụ lại nghiêm túc như vậy. Sau khi nhìn thấy sư phụ liên tiếp phục dụng vài viên linh dược, khuôn mặt của ông cũng hồng nhuận trở lại, biết công lực sư phụ đã phục hồi lại được chút ít, nên hẳn cũng thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Thiên Phong chân nhân ngồi xuống ghế, nhìn nét mặt vui tươi của Lục Mộng Thần, nội tâm của ông cũng cảm thấy ấm áp, vẫy tay nói: “Đến đây, Mộng Thần, con cũng ngồi xuống đi, chúng ta cùng trò chuyện một lát.”

Lục Mộng Thần vâng lời ngồi xuống, hai tay nắm vào nhau để giảm bớt sự bất an trong lòng. Thiên Phong chân nhân thấy vậy thì mỉm cười nói: “Mộng Thần, năm nay con đã ba mươi tuổi rồi, có từng nghĩ đến thân thể của mình không?”

“Thân thể?” Trong đầu Lục Mộng Thần chợt nổ vang một tiếng, quả thật hẳn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Đúng vậy, thân thể của hẳn là gì? Thoáng ngẩng đầu, trong mắt Lục Mộng Thần hiện ra vẻ mơ hồ mông lung, hẳn thật thà nói: “Sư phụ, vấn đề này con thật chưa hề nghĩ qua. Người nói như vậy, lại khiến con cảm thấy kỳ quái. Thân thể của con là gì? Con từ nơi nào đến, sao lại mang họ Lục?”

Thiên Phong chân nhân khẽ thở dài, ông mơ hồ lại nhớ về quang cảnh ngày đó, khi các đại cường môn tranh đoạt Lục Mộng Thần. Sau khi khôi phục lại tinh thần, ông thông thả đáp: “Mộng Thần, con đừng gấp, từ từ nghe ta kể lại.....Ba mươi năm trước, những kẻ trong tà phái phát hiện được một tòa Nghịch Long cung của dị giới. Tương truyền ở bên trong Nghịch Long cung có ẩn tàng Nguyệt Ảnh bảo hạp của Tu La chiến thần, mà bên trong bảo hạp chính là chân khí chí tà chí lệ. Nếu tà phái có được nó thì tất sẽ thống trị cả Tu Chân giới, đồng thời cũng có năng lực chống chọi với Thiên giới.”

“Ý, Nguyệt Ảnh bảo hạp?” Lục Mộng Thần nghe vậy thì ngạc nhiên bật thốt, thật lợi hại, chẳng lẽ chỉ cần có được một chiếc hộp nhỏ nhoi ấy mà có thể đối chọi được với Thiên giới sao? Quả là không thể tưởng tượng được.

Ánh mắt Thiên Phong chân nhân nhìn hẩn với một sự quan tâm vô hạn, tiếp tục kể: “Nghịch Long xuất, thiên đạo vẫn. Đây là câu kệ ngữ văn lưu truyền từ lâu trong giới Tu Chân. Để cản trở tà phái, thất đại môn phái của chánh đạo đã tụ hội ở Liên Hoa Tự Thanh Thiên phong để thương nghị đối sách. Nếu trực diện đối kháng, chỉ e hai bên đều sẽ lưỡng bại câu thương, đến khi đối diện với cấm chế ở bên trong Nghịch Long cung, thì e rằng song phương sẽ đều bị vây khốn. Bởi vậy, chúng ta đã chọn lấy một phương thức thiếu quang minh, đó là nhân lúc tà phái tương đấu cùng cấm chế thì đoạt lấy Nguyệt Ảnh bảo hạp.”

“Đoạt lấy?”

“Không sai, chúng ta đã thành công mà thần không hay quỷ không biết, e rằng cho đến bây giờ, chưong môn nhân của ngũ đại tà phái cũng vẫn chưa biết ngày đó ai đã đoạt đi bảo hạp, ha ha!” Thiên Phong Chân nhân cười nói.

“Mặc dù hành vi của chúng ta không quang minh nhưng cũng có đạo lý, chúng ta đã cứu được cả Nhân giới, cho nên làm như vậy cũng là đáng giá.”

“Vâng, đúng vậy!” Lục Mộng Thần gật đầu tán thành.

“Khi chúng ta muốn hủy Nguyệt Ảnh bảo hạp, đột nhiên lại phát hiện ra khí tức chí tà chí lệ trên hộp đã biến mất, thật rất kỳ quái.”

“Biến mất? Sao lại như vậy?”

“Lúc bấy giờ, chúng ta cũng rất bối rối. Bèn bàn cách mở bảo hạp ra xem, không ngờ, sau khi mở bảo hạp ra rồi, thì kết quả lại nằm ngoài sự dự liệu của chúng ta!” Về mặt Thiên Phong chân nhân chợt trở nên cổ quái,

nhìn chăm chăm vào Lục Mộng Thần, dường như vào lúc này, hắn đã trở lại là hài tử dạo nào.

“Bên trong rốt cuộc là có bảo bối gì?” Lục Mộng Thần nổi lòng tò mò, hắn nghĩ bên trong chắc phải là một bảo bối rất quý giá, nếu không thì các vị đại chưởng môn sẽ không giật mình như vậy.

“À.... lúc đó, từ bên trong lại có một tiểu hài tử bò ra ngoài, thập phần đáng yêu. Các vị đại chưởng môn thấy hài tử đó có thiên phú rất cao, quả là hiếm thấy, nên lại càng yêu thích nó hơn. Ai nấy cũng đều muốn giành lấy việc thu nhận nó làm môn đồ.”

“Là một hài tử ư? Kỳ quái, sao lại như vậy được? Thật không thể tưởng tượng nổi!” Lục Mộng Thần thất vọng, hắn vốn tưởng đó là món bảo bối gì, không ngờ lại là một hài tử bé bằng bàn tay, thật là bất ngờ.

“Minh Phi cung chủ thích hài tử ấy nhất, yêu quý ôm mãi không buông. Nhưng các vị chưởng môn đâu thể bỏ qua cơ hội này, vì vậy nên mọi người quyết định để cho hài tử ấy tự mình định đoạt. Lúc bấy giờ, mặc dù ta không phải là chưởng môn nhân, nhưng cũng có phần tham gia hoạt động thú vị ấy. Thế là mười mấy người chúng ta quây thành một vòng tròn, đặt đứa trẻ ở giữa, để xem nó bò về phía ai thì là có duyên phận với người đó, sẽ về với môn phái đó.”

“A, thì ra Minh Phi cung chủ lại thích trẻ con như vậy, thật không ngờ!” Lục Mộng Thần thầm nghĩ. Hắn nhớ lại thần thái hung hăng của Minh Phi đối với hắn, nên vừa nghĩ đến là đã thấy sợ. Cho dù hiện nay hắn đã đạt đến Quy Thiên sơ kỳ, nhưng vẫn không thể địch lại Minh Phi là người đã đạt đến Quy Thiên hậu kỳ.

Ánh mắt Thiên Phong chân nhân lướt trên mặt Mộng Thần vài lần, cũng không biết trong lòng ông đang nghĩ điều gì, chỉ khẽ cười nói: “Không ngờ lần lôi kéo đó, Minh Phi cung chủ là người có hy vọng nhiều nhất, nhưng

lại thất lợi. Cuối cùng thì hài tử đó lại bò về phía ta, nên tất nhiên là nó cũng quy về cho Phong Thần Tông chúng ta. Ài, quả thực là kỳ tích!”

“A!” Lục Mộng Thần bật thốt: “Không ngờ sư phụ nhận được đứa trẻ đó, xem thân phận và thực lực của sư phụ so với những vị khác thì ít có khả năng hơn, nhưng sao lại thắng được? Đứa trẻ đó bây giờ thế nào? Sư phụ, nó còn sống chứ?”

Nhìn đôi mắt thuần chân của Lục Mộng Thần, Thiên Phong chân nhân đột nhiên im lặng. Một lúc lâu lão mới thở dài, đáp: “Mộng Thần, ta nói nhiều như vậy rồi mà chẳng lẽ ngươi còn chưa hiểu sao? Đứa trẻ ấy chính là người đó!”

Oành! Sơn hồng bộc phát! Thạch phá kinh thiên!

Lục Mộng Thần nghe vậy, đầu óc nhất thời choáng váng, hắn không hề nghĩ rằng Thiên Phong chân nhân nói nhiều như vậy, rốt cuộc đứa trẻ đó lại chính là mình! Thật khiến người ta khó lòng chấp nhận ngay được! Hắn đứng bật dậy, rồi đi qua đi lại trước mặt Thiên Phong chân nhân, miệng lẩm bẩm: “Sao lại thế? Sao có thể được? Mình là đứa trẻ đó ư?”

Thiên Phong chân nhân biết sự thật này hơi khó chấp nhận đối với Lục Mộng Thần, nên cứ để mặc cho hắn phát tiết, lát sau mới đến an ủi.

Thấy Lục Mộng Thần đã dần bình tĩnh lại, Thiên Phong chân nhân liền bước đến, nhẹ nhàng vỗ lên vai hắn, khẽ nói: “Mộng Thần, đó là thân thế và lai lịch của con. Tên tục của ta vốn ở họ Lục, nên đặt cho con theo họ của ta, còn Mộng Thần là lấy tên của Mộng Thần phong mà ra. Còn tại sao con xuất hiện trong Nguyệt Ảnh bảo hạp thì chúng ta cũng không biết, điều đó quả thật là rất bí ẩn.”

“Bí ẩn?” Lục Mộng Thần ngẩng đầu nhìn vân vụ xa xa trên bầu trời, ánh mắt trở nên mông lung xa thẳm. “Rốt cuộc ta là ai? Tại sao ta lại ở

trong Nguyệt Ảnh bảo hạp?” Nội tâm của hắn không ngừng vang lên những câu hỏi không đáp án.

“Mộng Thần, bất luận thân thể của con thế nào, sư phụ đối với con trước sau vẫn như một. Trong mắt ta, con vẫn là hài tử yêu quý của ta!”

“Sư phụ!” Lục Mộng Thần nghe vậy liền ôm chầm lấy Thiên Phong chân nhân, nước mắt tuôn trào. Trong ba mươi năm qua, Thiên Phong chân nhân chăm sóc hắn từng ly từng tí, hắn làm sao có thể quên được ân tình đó?

Thiên Phong chân nhân chờ hắn ổn định tinh thần lại rồi mới nói tiếp: “Mộng Thần, Nguyệt Ảnh bảo hạp hiện nay vẫn được Hư Vân tông chủ bảo tồn tại Liên Hoa Tự, con hãy đến đó xem thử vật ấy, xem có thể phát hiện ra thân thể kỳ lạ của mình không!”

Lục Mộng Thần gật đầu, lau nước mắt, rồi quỳ phịch xuống đất, dập đầu chín cái.

Thiên Phong chân nhân không cản hắn, ông biết đứa trẻ này cảm kích mình nhiều năm chiếu cố, và cũng biết hắn muốn lập tức đến Liên Hoa Tự để tìm hiểu thân thể.

“Đi đi, Mộng Thần, trên đường hãy cẩn thận!” Thiên Phong chân nhân ân cần dặn dò.

“Sư phụ, người cũng hãy bảo trọng, đồ nhi sớm sẽ quay về.”

“Ừ!”

Lục Mộng Thần từ biệt Thiên Phong chân nhân, rồi cấp tốc nhắm hướng Liên Hoa Tự mà ngự kiếm bay đi.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 103

Thánh Tà Bí Văn

Quý Vô Nhai chạy như điên cuồng, cuối cùng chân nguyên cạn kiệt thì vừa vặn về đến Vạn Quỷ trì. Lão cuống cuồng khua tay hét lên với đám môn nhân: “Nhanh lên! Con mẹ nó, nhanh lên một chút! Lấy hết hồn phách còn dư ra đây!”

Đám môn nhân sợ hãi không biết đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng là mang theo Thập Đại Quỷ Vương, tứ đại Thánh Sứ và một ít đệ tử công lực cao cường đi đánh Phong Thần Tông, nhưng sao nay chỉ còn một mình môn chủ trở về? Chẳng lẽ là họ bị Phong Thần Tông tiêu diệt toàn quân rồi, và chỉ còn một mình y thoát được? Nếu quả thật đúng thế, thì thực lực của Phong Thần Tông thật là đáng sợ.

Nhìn sắc mặt hung dữ nhưng thập phần suy yếu của môn chủ, năm tên môn nhân không dám chậm trễ, vội vàng chạy vào nội khố lấy ra năm chậu hồn phách, và đổ hết vào trong Vạn Quỷ trì. Chợt một đạo hồng quang chớp lên, Quý Vô Nhai nhảy phốc vào trong trì, nhanh chóng lẫn trong biển quang mang, và không lâu sau thân thể lão cũng dần dần khôi phục. Sau khi toàn bộ quang mang biến mất, lão lướt đến bên bờ hồ, nhìn nước hồ không ngừng sôi lên sùng sục, lão chỉ hừ lạnh một tiếng, tựa hồ như muốn giết người, nói: “May mà lão tử kịp thờ bổ xung thêm hồn phách của một tên đệ tử Phong Thần Tông, nếu không thì Ác Quỷ môn từ nay đã bị trừ danh trong Tu Chân giới rồi! Lão thất phu Thiên Nhất, không ngờ người còn có lực lượng cường mãnh như vậy! Chẳng những giết chết Thập Đại

Quý Vương của ta, mà còn giết luôn cả tứ đại Thánh Sư được mời đến từ Quý giới. Mẹ nó, thù này ta nhất định phải báo!”

Năm tên môn nhân ở bên cạnh nghe xong thì thân thể phát run cầm cập, không ngờ kết cuộc lại thê thảm đến như vậy.

Quý Vô Nhai hậm hực quát tháo mấy câu, tuy nhiên, lão cũng biết việc báo thù không phải là chuyện ngày một ngày hai, huống hồ thân thể mình vừa mới khôi phục, nguyên khí bị tổn thương trầm trọng, nên còn phải tĩnh dưỡng thêm một thời gian. Nghĩ vậy, lão chợt chớp động thân thể, bay về phía Bể Quan Thất của mình. Trước khi thân ảnh biến mất còn ném lại vài lời cho môn nhân: “Ta phải bế quan một thời gian, không có việc gì trọng đại thì không được làm phiền đến ta!”

oooOooo

Bay lượn trên không độ nửa canh giờ, gió lạnh không ngừng thổi, Lục Mộng Thần đã từ từ tỉnh táo lại. Linh quang chợt động, hắn đột nhiên nhớ đến Diệu Nhiên sư tỷ còn nằm trong tay Thánh Tà Tông Lãnh Thiên Sương, việc này đúng là không ổn. Hắn từng gặp qua Bạch Ngọc Tà của Thánh Tà Tông, gã họ Bạch ấy chẳng những dâm tà mà còn có tâm thuật âm độc, đã để lại cho hắn một ấn tượng sâu đậm. Đồ đệ đã như thế, vậy thì chắc hẳn sư phụ cũng chẳng khá hơn, nếu không thì đã chẳng lấy tên là Thánh Tà Tông rồi!

“Không được, ta phải đi cứu sư tỷ trước, sau đó mới đến tìm Hư Vân tông chủ của Liên Hoa Tự để tìm hiểu thân thể của mình.” Lục Mộng Thần nghĩ vậy, lập tức thay đổi chủ ý, thân hình xoay chuyển, bay về hướng Thánh Tà Tông.

oooOooo

Về hướng cực đông của Thần Châu, tại Khoát Lâm hải dương, vùng mạn bắc Duyên Hải có một địa phương tên là Yên La quần đảo, do tập

trung vài chục đảo nhỏ mà thành. Khắp Yên La đảo quanh năm sương mù bao phủ, tương truyền nơi đây có nhiều ác thú cư trú, nên bách tính đều không dám tiến vào, biến nơi này thành một quần đảo dân cư thưa thớt, vô cùng thần bí.

Còn Thánh Tà Tông nổi danh thiên hạ thì tọa lạc ngay ở trên Yên La quần đảo. Họ xây dựng những cung điện hoa lệ san sát trên những dãy đảo nhỏ, mỗi một cung điện đều có đệ tử Thành Tà Tông mặc y phục hai màu đỏ đen canh giữ. Những tòa cung điện này đều thuộc về chương môn nhân, các trưởng lão và bát đại hộ pháp, bên trong trang trí hoa lệ, thật là hiếm thấy. Nhưng điều kỳ lạ nhất ở đây là trên Yên La đảo lại không hề có sương mù. Thì ra Thánh Tà Tông chỉ bố trí một mê vụ trận pháp ở các đảo bên ngoài để ngăn cản bách tính bình dân, ngoài ra lại còn thả thêm ác thú ở xung quanh các đảo nhỏ để hù dọa những ngư dân nào dám đến gần.

Dọc theo các tiểu đảo, trên đường đi vào trong còn một đảo nhỏ với diện tích vài thước vuông. Trên đó có một tòa cung điện nguy nga lộng lẫy, trên nóc cung là một tấm bảng vàng, bên trên có khắc ba chữ vàng lấp lánh: “Thánh Tà Tông”. Đó chính là cung điện của tông chủ Thánh Tà Tông Lãnh Thiên Sương. Giờ đây, từ bên trong hậu cung chợt vang lên tiếng hét: “Cút ngay, tên vô lại nhà người!”

Thì ra đó chính là tiếng quát của Diệu Nhiên. Hôm đó nàng bị Lãnh Thiên Sương mang về đây, thân thể bị chế trụ không thể nhúc nhích, và bị nhốt trong một gian phòng. Bởi vì nhiều người trong phái bị thương, nên Lãnh Thiên Sương nhốt riêng Diệu Nhiên trong phòng rồi bỏ đi giải quyết sự vụ. Diệu Nhiên ở một mình vừa kinh vừa sợ, nàng không biết tiếp theo sẽ có chuyện kinh khủng gì xảy ra, đang trong lúc miên man suy nghĩ, thì đột nhiên cửa mở, một thiếu niên dáng vẻ lẻo lét xông vào. Gã không phải ai khác mà chính là kẻ từng thọ thương dưới tay nàng, Bạch Ngọc Tà.

Thì ra Bạch Ngọc Tà thấy sư phụ mang Diệu Nhiên trở về, nên vui mừng ra mặt, sắc tâm bùng cháy, thừa dịp sư phụ không có mặt bèn lên vào

phòng, ý đồ đùa giỡn với nàng. Gã bật lên tràng cười quái dị, và bắt đầu động thủ động cước, sờ loạn trên người Diệu Nhiên. Nàng vừa sợ, vừa thẹn, lại vừa tức giận, nhưng thân hình không thể nhúc nhích, chỉ đành há miệng mắng chửi ầm ĩ.

Đang lúc Bạch Ngọc Tà say mê trêu đùa, đột nhiên một đạo thân ảnh chớp lên, quang mang vừa lóe thì Bạch Ngọc Tà đã bị đánh lăn ra đất, oằn người mấy cái, miệng thổ huyết.

“Nghịch đồ! Dám vô lễ với Tiểu Tình? Ngọc Tà, lần này ta chỉ trừng phạt nhẹ, nếu lần sau còn tái phạm, ta sẽ giết không tha!” Sắc diện Lãnh Thiên Sương sa sầm, mắt lóe hàn quang khiến người khác phải lạnh mình.

Từ trước tới nay, Bạch Ngọc Tà chưa bao giờ thấy sư phụ nghiêm khắc hung ác như vậy, gã bị dọa cho ngẩn người, một lúc lâu sau mới khôi phục tinh thần, vội đưa tay quạt vết máu trên miệng, rồi mới lảo đảo chạy ra khỏi phòng.

Lãnh Thiên Sương quay người lại, thanh âm đột nhiên trở nên thập phần ôn nhu, nói: “Tiểu Tình, nàng rời xa ta đã mấy trăm năm rồi, nàng có biết, trong mấy trăm năm nay ta đã phái đi biết bao nhiêu người để tìm nàng không? Nhưng rốt cuộc vẫn không tìm được. Mỗi lần nghĩ đến nàng thì ta lại chìm trong hoài niệm, càng không tìm được nàng, trong lòng ta càng thương cảm, Ài!”

Diệu Nhiên lạnh lùng nhìn chăm chăm Lãnh Thiên Sương, trong lòng thầm suy xét hàm nghĩa hai chữ “Thánh Tà”, chẳng lẽ, người của Thánh Tà Tông ai nấy đều nửa Thánh nửa Tà, Tà thì rất đáng sợ, mà Thánh thì cũng rất hào hùng? Thật là đáng sợ, nhìn dáng vẻ buồn nôn này của Lãnh Thiên Sương, Diệu Nhiên cảm thấy toàn thân nổi da gà cả lên.

“Ta không phải là Tiểu Tình, ta là đệ tử đời thứ mười tám của Phong Thần Tông, ta tên là Diệu Nhiên!” Ngữ khí của nàng vang lên như băng

lãnh.

Lãnh Thiên Sương thoáng sửng sốt, ánh mắt trở nên mơ hồ, lăm lăm: “Không thể nào, nàng và Tiểu Tình giống nhau như đúc, sao lại không phải là nàng được?”

Diệu Nhiên cười lạnh nói: “Gõng hệt nhau thì có gì ngạc nhiên? Ta quả thật không phải là Tiểu Tình mà người nói. Không biết người đó là ai mà có thể khiến cho đường đường nhất đại tôn sư của một phái lại chung tình như vậy?” Diệu Nhiên biết hiện nay mình đang nằm trong tay hổ, nên nói chuyện phải cẩn thận, nếu không thì chỉ có gặp xui xẻo. Bởi vậy mà nàng mới bắt đầu nói chuyện với Lãnh Thiên Sương có chút khách sáo, hy vọng có thể kéo dài thời gian.

Lãnh Thiên Sương vừa nghe đến tên Tiểu Tình, thì vẻ mặt trở nên mê mẩn, dường như trước mắt lão là một tầng mây mù mờ mịt. Lão chậm rãi chìa tay ra, định vuốt lên khuôn mặt của Diệu Nhiên, nhưng động tác thập phần chậm rãi, nếu chờ hẵn chạm tới chắc phải mất đến nửa canh giờ. Có lẽ mục đích của Lãnh Thiên Sương không phải như thế, có lẽ đó chỉ là một động tác trong vô thức của lão, theo bàn tay đang từ từ chuyển động, môi lão cũng run rẩy, chậm rãi kể.

“Tiểu Tình vốn là sư muội đồng môn của ta, bọn ta từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, là một đôi thanh mai trúc mã. Đến năm ta hai mươi tuổi, bọn ta đồng thời bắt đầu tu luyện vô thượng tâm pháp của Thánh Tà Tông, nhưng cũng chính vì vậy mà đã rước lấy vận mệnh ảm đạm cho cả đời ta.” Nói đến đây, tay Lãnh Thiên Sương hơi rụt lại, nắm tay thật chặt, vẻ mặt trở nên thập phần thống khổ.

“Tại sao?” Diệu Nhiên nhìn Lãnh Thiên Sương, đột nhiên hiểu ra vì sao lão lại trở nên đáng thương như vậy. Nàng có năm mơ cũng không thể ngờ, đường đường là tông chủ Thánh Tà Tông mà giờ đây ở trước mặt nàng lại thập phần xúc động mà kể lại chuyện cũ.

Cơ thể Lãnh Thiên Sương bắt đầu co quắp lại, rồi nói tiếp: “Vô thượng tâm pháp của Thánh Tà Tông chúng ta là một loại thần công có tên gọi là “Âm Dương Quyết.” Người có biết không, nam nhân thuần dương, nữ nhân thuần âm, trời sinh hai loại thuộc tính tách ra. Còn Âm Dương Quyết của bọn ta chính là theo đường Âm Dương, dương thể nam nhân tu âm quyết, âm thể nữ nhân tu dương quyết, như vậy trên người những ai tu luyện nó sẽ nhanh chóng tạo nên thiên địa âm dương hai loại thuộc tính.”

“À, pháp quyết tu luyện của Thánh Tà Tông các người không ngờ lại theo âm dương lộ tuyến. Phương pháp này chẳng lẽ không gây hậu họa gì sao?” Diệu Nhiên thầm so sánh Âm Dương Quyết với Tinh Tiên thần công của bốn môn. Tinh Tiên thần công chính là tu tâm tính và tiên thiên chân khí, khác hẳn với Âm Dương Quyết. Mặc dù Phong Thần kiếm quyết có âm có dương, nhưng cũng nằm dưới sự khống chế của tiên thiên chân khí thì mới thi triển ra được. Nói cách khác, tiên thiên chân khí vốn có âm dương. Còn Âm Dương Quyết lại trực tiếp theo Âm Dương Đại Đạo, dĩ dương tu âm, dĩ âm tu dương, mặc dù hình thức giống nhau nhưng bản chất hoàn toàn bất đồng. Nàng nghĩ đến đó, mơ hồ cảm thấy loại pháp tu này sẽ mang đến hiểm họa tiềm tàng.

Lãnh Thiên Sương nghe câu hỏi của Diệu Nhiên, tâm tình rất kích động, chợt vung tay một cái. “Oành” một tiếng, bình hoa ở góc phòng bị đánh tan thành khói bụi. Lão cảm giận nói: “Ta hận sư phụ của ta! Ta hận lão ấy, nếu không có lão ấy, thì ta đã không tách xa Tiểu Tình, đã không phải chịu cảnh cô độc suốt mấy trăm! Ta hận sư phụ, ta hận...”

Lãnh Thiên Sương điên cuồng gào thét, cuối cùng thân thể mềm ra, trở nên hoàn toàn vô lực.

Lãnh Thiên Sương buộc phải tựa vào cạnh bàn thì mới có thể đứng vững được. Diệu Nhiên nhìn lão kích động như thế, đột nhiên lại trở nên dữ tợn rất đáng sợ, nên trong lòng lạnh toát, nàng cẩn thận nhỏ nhẹ thăm dò: “Vậy sau đó người và Tiểu Tình thế nào?”

Lãnh Thiên Sương như quả bóng xì hơi, vô lực đáp: “Trong suốt thời gian tu luyện Âm Dương Quyết từ tầng đầu tiên cho tới tầng thứ sáu, thực lực của bọn ta tiến nhanh, mà cơ thể cũng không có gì khác lạ, điều ấy làm bọn ta rất hưng phấn, bởi vậy mà chuyên tâm tu luyện ngày đêm, kỳ vọng có thể sớm ngày tu thành thần công, để sau đó ta và Tiểu Tình sẽ kết thành phu thê. Bọn ta đã ngầm hứa hẹn điều đó với nhau từ sớm.....”

“A, như vậy thì tốt quá! Còn sau đó.....” Diệu Nhiên lên tiếng xen vào.

“Sau đó? Sau đó?” Lãnh Thiên Sương lại trở nên kích động, trán co giật nhần nhúm, mạch máu căng phồng lên, lão đột nhiên đứng thẳng dậy, cất giọng căm hận nói: “Bọn ta toàn tâm tu luyện, nhưng không ngờ khi tu đến tầng thứ tám thì thân thể bọn ta đã hoàn toàn biến đổi, trở nên.....trở nên..... người xem!”

Lãnh Thiên Sương vận người, lão rốt cuộc không kể được nữa, tinh thần đã kích động đến cực độ, roẹt một tiếng, lão xé toang ngực áo, không ngờ trên lồng ngực trắng bạch của lão lại là hai bầu nhũ phong của nữ nhân!

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 104

Doanh Cứu Diệu Nhiên

Lục Mộng Thần phi hành liên tục không nghỉ, rốt cuộc cũng đến được Yên La quần đảo. Để tránh gây kinh động đến kẻ địch, hắc biến Vân Vụ kiểm thành một vầng sương mù bao bọc lấy cơ thể rồi phóng về phía vụ hệ trận pháp trên Yên La đảo. Lục Mộng Thần rất cẩn thận, luôn phải lách trái, mặc dù có nhiều đợt vụ khí dày đặc vây phủ lấy hắc biến nhưng hắc biến vẫn ung dung thoát qua được. Đi vào độ vài chục thước thì hắc biến mới vượt qua được vân vụ đại trận này.

Lục Mộng Thần vừa thoát khỏi vân vụ đại trận liền nhìn thấy có rất cung điện hoa lệ nằm trên quần đảo này. Mỗi cung điện đều có rất nhiều đệ tử Thánh Tà Tông đứng canh, và tuần tra quanh đó. Bởi vì lúc này thân hình Lục Mộng Thần đang ẩn bên trong quần vân vụ, cho nên hắc biến không hề bị đám đệ tử của Thánh Tà Tông chú ý đến. Lục Mộng Thần vận dụng lực quan sát khắp nơi, chợt phát hiện trên một hòn đảo lớn ở phía xa xa, có một tòa cung điện với tấm biển lớn đề ba chữ “Thánh Tà Tông” lớn màu vàng kim. Xem ra nơi đó có lẽ là nơi tông chủ Thánh Tà Tông cư trú.

Nếu xông thẳng đến đó, chỉ e mục tiêu quá lớn và sẽ làm kinh động đến toàn thể Thánh Tà Tông, như vậy chẳng những không cứu được Diệu Nhiên sư tỷ mà chính bản mình cũng có thể bị mất mạng. Lục Mộng Thần chuyển ánh mắt từ đất liền ra ngoài khơi, nước biển xanh biếc lấp lánh, phản chiếu những áng mây trắng đang lơ lửng trôi, khung cảnh thập phần tươi đẹp. Nếu từ đáy nước mà lặn đến nơi đó thì cũng có thể là một cách hay, nhưng không biết dưới làn nước trong xanh kia lại có bố trí trận pháp

lợi hại gì hay không? Nhưng cho dù là có trận pháp thì vẫn còn khá hơn là công nhiên xông thẳng đến đó, chí ít thì cách này cũng sẽ không làm kinh động đến Thánh Tà Tông.

Dọc theo mép vân vù, Lục Mộng Thần dần dần hạ người xuống, và lặn xuống nước. Trên đường lặn sâu xuống dưới, hần lập tức phát động Thần Nhật chiến giáp, khiến cho vô số hồng tuyến tỏa ra xung quang, và phát hồng quang rực rỡ chiếu sáng một không gian khoảng năm, sáu thước. Không ngờ ở dưới nước lại có rất nhiều cá mập cỡ lớn không ngừng bơi qua bơi lại. Chúng đột nhiên thấy một con quái vật cao lớn, thân hình tỏa hồng quang dần dần lặn xuống thấp, nên tất cả đều giật nảy mình, hốt hoảng bơi đi nơi khác. Lục Mộng Thần nhìn đám cá mập kia hoảng sợ như thế thì khẽ mỉm cười, nhắm rõ phương hướng và bắt đầu bơi về nơi tọa lạc của tòa cung điện lộng lẫy kia.

Cá mập vốn là một loại cá rất hung hãn, giờ đây tuy bị dọa khiếp, nhưng thấy quái vật màu hồng đó di động rất nhanh, thì trong lòng nổi giận. Dù sao đi nữa thì chúng cũng là bá chủ trong lòng biển a! Vì thế mà đám cá mập sau một lúc hoảng hốt thì đã ào ào bu tới, rồi ngoác rộng những chiếc miệng đỏ lòm cùng với những hàm răng sắc nhọn, không ngừng táp lấy Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần vẫn không hề giảm tốc độ, những tua hồng tuyến trên người tỏa ra ngăn cản và đẩy bật những con cá mập đó về phía sau.

Lục Mộng Thần chỉ dùng lực vừa đủ, không khiến cho đám cá mập bị thương và đổ máu, chỉ khiến cho chúng cảm thấy đau đớn mãnh liệt mà thôi. Đám cá mập bị hồng tuyến đánh đau ngất, làm cho đáy nước bị hỗn loạn cả lên, nhưng cũng nhờ thế mà chúng biết được lợi hại mà không dám tiến đến gần hồng tuyến nữa. Lục Mộng Thần cảm thấy thoải mái, nên phần chân bơi nhanh về phía trước.

Chợt từ trong làn nước lù lù xuất hiện một bóng đen, khiến Lục Mộng Thần cảm nhận được một cổ sát khí mãnh liệt đang ập tới. Bởi vì không nhìn thấy rõ tình hình ở trong nước, nên hắn vội nhắm mắt lại, rồi dùng tâm để cảm nhận. Từ sau khi lãnh ngộ được Đại Viên Mãn tâm pháp, hắn đã có thể nắm rõ những biến hóa xảy ra xung quanh mình mà không cần dùng đến mắt.

Lục Mộng Thần cảm thấy quái vật dị dạng đang ập đến kia có một thể hình tròn tròn, chiều cao và bề rộng xấp xỉ nhau chừng mười thước, lại có mười mấy chi dài. Quái vật kia vừa lao đến, vừa dùng những chi dài đó định quần lấy Lục Mộng Thần. A, quái vật gì đây? Chẳng lẽ là một con bạch tuộc cực lớn?

Lục Mộng Thần không khỏi nổi tính trẻ con, nghĩ đến mình và con bạch tuộc này đều là “quái vật nhiều tay”, vậy tại sao không “tráo” đấu một trận nhỉ? Tâm niệm vừa động, ba mươi mấy hồng tuyến trên chiến giáp liền vươn ra, nghênh đón lấy những chiếc vòi dài của nó. Mặt khác, hồng tuyến trên người hắn vẫn không ngừng hoạt động để tránh bị cá mập công kích.

Con bạch tuộc kia đang vọt tới cũng chợt ngừng lại, bởi vì khi nó nhìn thấy quái vật trước mắt thì cũng phải giật mình. Nó vốn sống lâu thành tinh, nhưng chưa từng gặp qua loại quái vật còn nhiều vòi hơn mình thế này. Đây là con người? Hay là thú? Hay là cá?

Nó vươn vòi nhắm đến Lục Mộng Thần, tả hữu mỗi bên ba chiếc, ý đồ lưỡng đầu công kích. Lục Mộng Thần cười thầm, hai bả vai nhoáng lên, mười hai tua hồng tuyến vươn ra, trói sáu chiếc vòi của nó lại. Bạch tuộc tuy là quái thú hung ác trong lòng biển nhưng đối diện với Thần Nhật chiến giáp thì ngay cả sức chống cự cũng không có. Bạch tuộc thấy vòi của mình bị trói lại, nó cố gắng dùng hết sức nhưng cũng không thu lại được, liền nổi giận dưng dưng mà xuất ra hết toàn bộ số vòi còn lại, rốt cuộc cũng đều bị hồng tuyến quần hết lại. Hai bả vai Lục Mộng Thần khẽ phát lực, con bạch

tuộc cự đại ấy liền bị đẩy lùi đến mười mấy thước, quật mạnh vào đám cá mập khiến chúng bị hỗn loạn cả lên.

Lục Mộng Thần khẽ quay đầu mỉm cười kỳ dị với bạch tuộc, rồi thân hình chớp động, hai tay quật nước tiếp tục bơi về phía tổng bộ của Thánh Tà Tông.

Rốt cuộc hãn cũng bơi đến được ven bờ, rồi lập tức triển khai Đại Viên Mãn tâm pháp, cẩn thận quan sát tình thế, và chợt phát hiện bên ngoài tòa cung điện này có rất nhiều đệ tử đi qua đi lại, canh phòng thập phần sâm nghiêm.

Làm thế nào để vào đây? Lục Mộng Thần cẩn thận nhô nửa đầu trên mặt nước, dùng mắt kiểm tra, nhận ra vị trí của mình đang ở cửa chính, ước chừng còn cách một dặm, dọc đường đi có rất nhiều đệ tử canh gác. “Xem ra phải kiếm việc gì đó để thu hút sự chú ý của chúng thì mới được.” Lục Mộng Thần thầm nhủ, hãn nghĩ đến đám cá mập trong nước, có lẽ cần phải có chúng hỗ trợ a.

Lục Mộng Thần bật ngón tay, bắn ra vài chục đạo Lăng Phong thần chỉ, khiến cho đám cá mập từ dưới nước ào ạt phóng vọt lên, bay cao đến ba, bốn thước, vạch thành một đường cong tuyệt đẹp rồi rơi trở lại xuống nước.

“Nhìn kìa! Nhìn kìa! Sao cá dưới nước lại nhảy cả lên như vậy, thật sự là hiếm thấy! Ha ha!” Trong nhất thời, chúng đệ tử của Thánh Tà Tông đều bị cảnh tượng trăm năm khó gặp này hấp dẫn mà bật cười ha hả.

Nhân lúc bọn chúng bị đám cá mập hấp dẫn, Lục Mộng Thần liền hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng lén vào cung điện. Không ngờ bên trong cũng còn một vài tên đệ tử đang canh gác, chúng vừa thấy bạch quang lóe lên, đang định báo động thì đã bị vài đạo bạch quang bạch điểm trúng, khiến chúng lập tức ngã lăn ra đất.

Lục Mộng Thần vọt vào trong cung như một tia thiểm điện, không ngừng xục xạo, tìm kiếm bóng dáng Diệu Nhiên sư tỷ.....

oooOooo

“Á! Trời ơi!” Diệu Nhiên hét lên kinh hoàng, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thì dù cho có đánh chết nàng cũng không tin nổi, đường đường là tông chủ của Thánh Tà Tông lại có đôi nhũ phong của nữ nhân.

“Đây..... chẳng lẽ đây chính là hậu quả của việc tu luyện Âm Dương Quyết?” Diệu Nhiên run giọng hỏi.

Sau khi tâm tình kích động đến cực độ, Lãnh Thiên Sương cũng dần dần tỉnh táo lại. Lão vẫn bất động, nhìn chằm chằm Diệu Nhiên, rồi nói: “Không chỉ riêng ta, ngay cả sư muội.....thân thể của Tiểu Tình cũng đã xảy ra biến hóa. Chúng ta đều trở thành Âm Dương nhân!” Nói đến đây, Lãnh Thiên Sương nắm chặt tay lại, đủ thấy trong lòng lão thống khổ biết bao.

Yêu nhau mà không thể thành đôi, chính là chuyện đau lòng trong cõi nhân sinh!

Từ nam nhân trở thành bất nam bất nữ, từ nữ nhân biến thành bất nữ bất nam, khác biệt lớn như vậy, người bình thường nào có thể chịu được? Chẳng trách môn phái của họ có tên là Thánh Tà Tông, sinh lý thay đổi dẫn đến tính tình đại biến, việc này cũng là đương nhiên. Nhất thời nghĩ đến việc Lãnh Thiên Sương phải chịu đủ mọi loại bất hạnh, Diệu Nhiên lại thấy có chút cảm thông với lão.

Lãnh Thiên Sương nhìn ánh mắt của Diệu Nhiên dần trở nên ấm áp, lão hưng phấn cười nói: “Ta vẫn nghĩ cô chính là Tiểu Tình, nhưng cô không phải. Nhưng nói thật, cô rất giống Tiểu Tình! Ha ha, lần này ta rời Phong Thần Tông đúng là vợ được một bảo bối rồi. Diệu Nhiên, tên của cô là

Diệu Nhiên, từ nay về sau, cô gả cho ta đi, cô sẽ trở thành tông chủ phu nhân của Thánh Tà Tông, thế nào? Ha ha!”

Diệu Nhiên thất kinh, cất giọng khinh khỉnh, nói: “Người muốn gì? Gả cho người ư? Trừ phi mặt trời mọc ở hướng Tây!”

Lãnh Thiên Sương cười quái dị nói: “Nàng đã ở trên đất của ta, thì không sợ nàng từ chối, hắc hắc!” Nói rồi chìa tay ra định vuốt ve khuôn mặt tuyệt sắc của Diệu Nhiên.

“Không được! Cút đi! Bỏ tay của người ra!” Diệu Nhiên liều mạng lắc đầu, cật lực gào thét.

“Ha ha, ở đây ta chính là nhân vật tối cao, sẽ không có ai để ý đến người đâu!” Lãnh Thiên Sương cả cười, đôi tay cũng sắp chạm đến khuôn mặt nàng.

“Dừng tay! Lãnh Thiên Sương, người quả không biết xấu hổ, dám khi dễ nữ nhân yếu đuối.” Một tiếng quát giận dữ vang lên, tiếp theo đó là một đạo chỉ quang lăng lệ phóng đến.

Lãnh Thiên Sương cả kinh, lão cảm thấy đạo chỉ quang đó không dễ dàng chống đỡ, nên vội vàng chuyển thân tránh né. “Oành” một tiếng, vách tường đã bị đạo chỉ quang đó xuyên thủng một lỗ lớn.

Lúc này đang có một thiếu niên dáng vẻ chất phác, đang tức giận đứng chặn tại cửa, tay hắn cầm một thanh bảo kiếm màu bạc, toàn thân tỏa ra khí thế đàng đàng, dũng mãnh dị thường.

Lãnh Thiên Sương nhìn hắn dò xét, rồi hỏi: “Tiểu tử, người là ai? Sao dám xông vào địa bàn của Thánh Tà Môn chúng ta?”

“Ta là đệ tử đời thứ mười tám của Phong Thần Tông, Lục Mộng Thần!” Lục Mộng Thần đối diện với bậc nhất đại tông chủ mà vẫn không hề nao

núng, hắn còn nghiêng đầu dịu dàng nói: “Diệu Nhiên sư tỷ, tiểu đệ đến chậm một bước, suýt nữa khiến sư tỷ phải chịu độc thủ của lão!”

Diệu Nhiên không ngờ người đến cứu mình lại là sư đệ Lục Mộng Thần. Trong sát na đó, cảm xúc trong lòng nàng chợt dâng lên mãnh liệt, khóe mắt ươn ướt, run giọng nói: “Mộng Thần, cảm ơn đệ, không ngờ đệ lại tới cứu ta!”

Lục Mộng Thần nhìn khuôn mặt thanh lệ thoát tục của sư tỷ, mặc dù xa cách lâu ngày nhưng vẫn không hề thay đổi, hắn cảm thấy có một chút yên lòng.

“Hắc hắc hắc, không ngờ là một tên tiểu đệ tử của Phong Thần Tông mà cũng dám đến Thánh Tà Tông của ta giương oai!” Lãnh Thiên Sương lại khôi phục cái giọng âm dương quái khí của mình. Lão nhìn Lục Mộng Thần, rồi lớn tiếng gọi: “Người đâu, mau đánh ngã tên tiểu tử này cho ta!”

“Tức cười! Đệ tử của người đều đã bị ta hạ gục cả rồi!” Lục Mộng Thần nhếch mép cười nói.

“Úi chà! Không ngờ một tên đệ tử của Phong Thần Tông như người lại đạt đến Quy Thiên sơ kỳ rồi, chẳng trách nào dám mở miệng dạy khôn ta!” Lãnh Thiên Sương lúc này mới nhận ra thiếu niên trước mặt đã đạt đến Quy Thiên sơ kỳ, điều này thật khiến cho lão bị bất ngờ. Nghĩ vậy, lão ngửa cổ hét lớn, thanh âm chấn động thiên địa.

Chỉ nghe xa xa truyền lại mấy tiếng kêu vang vọng, tựa hồ như đáp lại lời của Lãnh Thiên Sương. Lão đắc ý cười nói: “Lục Mộng Thần! Hôm nay ta cho người một đi không trở lại! Ha ha ha!”

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 105

Đơn Đa Độc Đấu

Trong chớp mắt, mười mấy tên trưởng lão và hộ pháp của Thánh Tà Tông mau chóng chạy đến, trùng trùng vây kín lấy Lục Mộng Thần. Sau khi nghe tông chủ hô hoán, bọn chúng tưởng rằng có đại sự gì, liền vội chạy đến xem là chuyện gì, không ngờ kẻ lạ mặt chỉ là một thiếu niên. Bọn chúng cẩn thận dò xét, rốt cuộc mới phát hiện ra tu vi của tên thiếu niên này đã đạt đến Quy Thiên kỳ, điều này thật khiến người ta phát lãnh.

Lãnh Thiên Sương thấy toàn thể môn nhân đã đến thì bật tràng cười tiếu, rồi nói: “Ha ha ha! Lục Mộng Thần, người đơn thân độc mã đến đây, quả là đảm lược không nhỏ, khiến ta rất bội phục. Tuy nhiên, Thánh Tà Tông chúng ta làm sao có thể để cho địch nhân ra vào như không được? Hôm nay, ta nhất định phải khiến cho người đến được mà không về được. Chúng huynh đệ, tất cả cùng lên một lượt, hãy băm nát hắn ra, ta tất sẽ có hậu thưởng!”

Đám trưởng lão và hộ pháp nghe thế thì lập tức quát lên một tiếng, nhất tề rút binh khí chuẩn bị phát động công kích. Chợt có một tiếng kêu kinh hãi vang lên, thì ra là Diệu Nhiên, nàng vội vã nhìn Lãnh Thiên Sương rồi cố gượng lên tiếng: “Lãnh Thiên Sương, người có phải là nam nhân hay không? Nếu như hôm nay Tiểu Tình có mặt tại đây mà trông thấy người vây công một thiếu niên như vậy thì nàng sẽ nghĩ thế nào? Thật không biết xấu hổ!”

Lãnh Thiên Sương vừa nghe xong thì mặt nóng bừng, tự cảm thấy mất hết thể diện. Lão khoa tay một cái, ra hiệu cho đám môn hạ dừng lại, rồi đưa mắt quan sát toàn thân Lục Mộng Thần, sau đó mới quay lại nhìn Diệu Nhiên và hào hùng nói: “Tốt, chúng ta đều cùng vì một nữ nhân, vậy cũng nên công bình quyết đấu một trận mới phải. Người nào thắng thì mỹ nhân sẽ thuộc về người đó. Lục Mộng Thần, người phải biết, Lãnh Thiên Sương ta là người nói một là một, quyết không nuốt lời.”

Lục Mộng Thần đưa mắt dò xét Lãnh Thiên Sương, biết được y là cao thủ đã đạt đến Quy Thiên hậu kỳ, nhưng trong lòng không hề sợ hãi. Vì Diệu Nhiên sư tỷ, dù có phải hy sinh cả tính mạng thì hắn cũng không ngần ngại, hà huống đây chỉ là một canh bạc. Hắn ngẩng cao đầu, thản nhiên nói: “Tốt! Lãnh Thiên Sương, ta sẽ không thua cho người, trừ phi ta chết thì thôi, nếu không thì quyết sẽ không để người được thắng thế.”

Diệu Nhiên nhìn thấy trên khuôn mặt thành thật chất phác của Lục Mộng Thần để lộ ra thần thái kiên nghị, bất giác xúc cảm dâng trào, lệ nóng rưng rưng, nàng thốt trong tiếng nức: “Sư đệ, ta..... ta..... thật không biết cảm tạ người thế nào! Ta.....”

Lục Mộng Thần trông thấy sư tỷ xinh tươi mỹ lệ như một đóa hoa đào như vậy, thì trong lòng bất nhẫn, vội lên tiếng an ủi: “Sư tỷ, hãy khoan tâm, ta nhất định sẽ đưa tỷ rời khỏi nơi này. Trận chiến trước mắt đây, ta sẽ không thua đâu.”

Diệu Nhiên bật khóc nước nở, gật gật đầu đáp lại.

Lãnh Thiên Sương thấy hai người “mắt liếc, mày đưa” như thế liền nổi giận, cười quái dị, nói: “Lục Mộng Thần, chúng ta ra ngoài chỗ rộng rãi để sớm giải quyết trường quyết đấu này cho mau.” Nói xong, lão đảo mục quang qua đám thủ hạ, lạnh lùng thốt: “Các người nghe rồi đấy, nếu không có mệnh lệnh của ta thì bất cứ ai cũng không được xuất thủ, rõ chưa?” Đám trưởng lão và hộ pháp đều gật đầu nhận lệnh, mặc dù bọn họ thấy biểu hiện

của tông chủ có vẻ không giống với thường ngày, nhưng vì sợ dâm uy của lão mà không dám hó hé lời nào.

oooOooo

Phía trước của Thánh Tà cung điện có một khoảng đất rộng rãi bằng phẳng, vào lúc này, Lục Mộng Thần và Lãnh Thiên Sương đang đứng đối diện nhau với một khoảng cách chừng mười thước, còn Diệu Nhiên thì được an trí ở một nơi an toàn bên ngoài vòng chiến độ mấy chục thước.

Chợt hồng quang lấp lánh, thì ra Thần Nhật chiến giáp đã xuất hiện, vô số hồng tuyến trên chiến giáp không gặp gió mà tự tung bay phất phơ. Đám người của Thánh Tà Tông thấy vậy thì buột miệng kêu lên ngạc nhiên, bọn chúng chưa từng thấy qua bộ chiến giáp nào kỳ dị như thế, bên ngoài lớp hồng quang rực rỡ là hàng ngàn hàng vạn hồng tuyến, mỗi một tua hồng tuyến lại mường tựa như một cái vòi của bạch tuộc, chẳng những có thể phòng thủ mà lại còn có thể tấn công nữa.

Lãnh Thiên Sương đảo mắt nhìn bộ chiến giáp kỳ dị của Lục Mộng Thần, trong lòng tự nhủ: “Tên tiểu tử này thoát nhìn thì không thấy gì lạ, nhưng thật không thể xem thường. Tốt nhất là ngay từ đầu phải thi triển kiếm chiêu lợi hại nhất, một chiêu hạ gục hẳn.” Nghĩ tới đây, toàn thân Lãnh Thiên Sương liền tỏa ra tà khí dày đặc phủ chụp lấy Lục Mộng Thần, rồi mãnh liệt công kích hẳn. Lão chợt khua tay, một đạo hồng quang nhoáng lên, trong tay lão liền thấy xuất hiện một thanh thần kiếm tỏa rực tà quang. Nó chính là trấn môn thần kiếm của Thánh Tà Tông, Thiên Tà thần kiếm.

Hồng tuyến ở trên Thần Nhật chiến giáp bắt đầu vũ động để kháng cự lại với những luồng tà khí cường đại đang ập đến. Thật ra, Lục Mộng Thần vừa mới đạt đến Quy Thiên sơ kỳ, vẫn còn cách Lãnh Thiên Sương hai cảnh giới, nhưng cũng may là có bộ Thần Nhật chiến giáp, nếu không thì đã sớm rơi vào thế hạ phong dưới áp lực của luồng tà khí kia rồi. Lục Mộng

Thần siết chặt Vân Vụ kiếm trong tay, dựng thẳng trước ngực, đồng thời đề khởi Tinh Tiên thần công lên đến tầng thứ tám, trong khi đó, tay trái thì hạ xuống, mấy ngón tay khẽ bật lên vài cái. Ngày trước, khi được Lăng Phong Thiên Quân truyền thụ tuyệt kỹ tại Lăng Phong cung, nhưng vì Lăng Phong thần chỉ thật không hổ là tuyệt học của bậc Đại La Kim Tiên, nên dù với thiên tư xuất chúng như Lục Mộng Thần mà cũng chỉ luyện được đến tầng thứ tư là Dương Phá. Tuy nhiên, lúc đó Lăng Phong Thiên Quân vẫn hết lời khen ngợi sự tiến bộ thần tốc của hắn.

Lăng Phong thần chỉ vốn có tất cả là mười cảnh giới, bao gồm: Phong Thấu, Thủy Xạ, Không Kích, Dương Phá, Âm Phá, Tiên Động, Tiên Trảm, Tiên Diệt, Thần Di, và Thần Diệt. Lúc mới luyện, Lăng Phong Thiên Quân đã nói rõ, nếu như hắn có thể đạt được đến tầng thứ năm là Âm Phá, thì trong thiên hạ sẽ không còn một người tu chân nào có thể là địch thủ của hắn nữa. Ví như hắn có thể đạt đến tầng thứ sáu là Tiên Động thì họa may chỉ có những bậc Tán Tiên mới có thể kháng cự được, còn nếu đạt đến tầng thứ bảy là Tiên Trảm thì cả Tán Tiên cũng không còn là đối thủ nữa rồi, trừ phi đối phương có được món pháp khí phòng ngự cường đại nào đó. Nhưng một khi đạt đến tầng thứ mười là Thần Diệt cảnh giới, thì trên từ Thiên Quân dưới đến thần tiên, chỉ cần bị kích trúng một chỉ thì nguyên thần sẽ lập tức bị tiêu tán ngay.

Sự lợi hại của Lăng Phong thần chỉ cực kỳ bá đạo như thế, thừa sức hủy diệt bất cứ một ai, quả xứng là tuyệt học của bậc Đại La Kim Tiên.

Lúc này, Lục Mộng Thần không hề tỏ vẻ sợ hãi, thản nhiên cười nói với đối thủ: “Lãnh Thiên Sương, đến đây! Hãy để cho ta được một phen kiến thức thực lực của tông chủ Thánh Tà Tông rốt cuộc là lợi hại như thế nào.”

Lãnh Thiên Sương cực kỳ tức giận, Thiên Tà thần kiếm trong tay phát ra nhiều đạo hồng quang dài đến hơn chục thước, xông thẳng lên không. Toàn thân lão chợt xoay chuyển cực nhanh, người và kiếm hợp nhất, hình

thành một trụ kiếm cao đến mấy chục thước, lấp lóe tà khí và hàn quang vô cùng chói mắt, kích thẳng về phía Lục Mộng Thần.

Chiêu này chính là thức thứ sáu trong Tà Vân kiếm pháp của Thánh Tà Tông, Tà Lộ Quy Nhất.

Diệu Nhiên kinh hãi buột miệng kêu lên một tiếng, nàng lo lắng không biết sư đệ có thể tiếp được chiêu thức uy mãnh tuyệt luân này hay không. Chỉ thấy Lục Mộng Thần huy động Vân Vụ kiếm và xử ra chiêu Thiên Địa Vô Cực, từ trên không chọt có một cỗ lực lượng âm dương bắt đầu chuyển động lên xuống, trái phải chấn động cả không gian, những người quan chiến bên ngoài không hề thấy được điều gì, chỉ có Lãnh Thiên Sương là mới có thể cảm nhận được luồng lực lượng đó.

Tốc độ và lực lượng cự đại của chiêu Tà Lộ Quy Nhất bị đình trệ ở trong không gian, Lãnh Thiên Sương thấy vậy thì mắng thầm một tiếng, rồi vội vàng đề thăng Âm Dương Quyết lên đến tầng thứ tám, kiếm trụ do người và kiếm hợp nhất bị chấn động mạnh liền phát ra tiếng rạn nứt, nhưng vẫn kích tới một kiếm.

Thân thể Lục Mộng Thần vội mau chóng thoái lui về sau, tay trái giơ thẳng lên, đồng thời đề thăng Lăng Phong thần chỉ lên đến tầng thứ tư là Dương Phá, sau đó thì năm ngón tay liên tiếp búng ra mười đạo chỉ quang, nhanh như chớp bắn về phía Lãnh Thiên Sương. Lãnh Thiên Sương nhất thời hoảng kinh, trong lòng tự hỏi không biết đó là loại chỉ pháp gì mà quá ư lăng lệ và bá đạo, mà dường như Phong Thần Tông không hề có môn tuyệt kỹ này, vậy thì tiểu tử kia học được ở đâu? Quả thật không thể xem thường được! Tuy nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng kiếm thế của lão đã đánh ra không tài nào cải biến được, quang trụ cực lớn mang theo kiếm quang chói mắt tựa như thể thiên quân vạn mã ầm ầm kích vào mười đạo chỉ quang kia.

Đám đệ tử của Thánh Tà Tông đang quan chiến ở bên ngoài thấy vậy thì đều bật cười chế giễu, căn bản là ai nấy đều xem thường mười đạo chỉ quang nhỏ bé kia, vì khi đối mặt với kiếm trụ cự đại, chúng có vẻ như là không đủ lực chống trả. Lúc này, trái tim của Diệu Nhiên cũng như muốn nhảy vọt ra ngoài, nàng vốn không thể ngờ được rằng Lục Mộng Thần lại còn biết môn chỉ pháp này. Nàng nhớ tới ngày trước đã từng chứng kiến Hạo Khí Bài Vân chỉ của Hạo Khí môn, tuy nó cũng theo đường lối cương mãnh, nhưng so với chỉ pháp của Lục Mộng Thần ở trước mắt đây lại có chỗ bất đồng. Chỉ pháp của Lục Mộng Thần vừa lăng lệ vừa hung hiểm hơn gấp trăm lần.

“Veo, veo! Veo!” Những thanh âm trong trẻo chọt vang lên, kiếm trụ chói mắt bị chỉ kinh kích trúng, không ngừng bắn ra những đóa hoa lửa. Thật không ngờ, những tia chỉ quang nhỏ bé kia lại có thể xuyên thấu kiếm trụ cự đại đó, Lãnh Thiên Sương ở bên trong bật lên tiếng kêu đau đớn, hiển nhiên là đã bị trúng chiêu. Thế nhưng, kiếm thế của chiêu Tà Lộ Quy Nhất vẫn không thay đổi, vẫn mãnh liệt kích vào Lục Mộng Thần.

Lúc này Lục Mộng Thần cũng không còn cách nào để tránh né, trong khoảnh khắc đường tơ kẽ tóc ấy, toàn bộ hồng tuyến trên Thần Nhật chiến giáp đều thu hết về, kết lại xung quanh Lục Mộng Thần, trông giống như một cái bánh tét vậy.

“Oành!” Một tiếng nổ thật lớn vang lên, kiếm quang cực lớn kích trúng Lục Mộng Thần. Thiên Tà thần kiếm cũng đâm mạnh vào Thần Nhật chiến giáp, tà khí lăng lệ của nó khoét thủng lớp phòng thủ của hồng tuyến và cắt chúng ra thành muôn ngàn mảnh, rồi tiếp tục trùng kích lên mặt ngoài của Thần Nhật chiến giáp. Mặc dù Lục Mộng Thần có Tinh Tiên thần công hộ thể, nhưng Thiên Tà thần kiếm vẫn đâm xuyên qua chiến giáp và cắm phập vào ngực trái của hắn.

Lục Mộng Thần cảm thấy toàn thân bị chấn động kịch liệt, sau đó là một cơn đau thấu tận tâm can. Giờ đây hồng tuyến của Thần Nhật chiến

giáp bị cắt lìa, thì cũng chẳng khác nào tứ chi của hắc cũng bị cắt lìa, lại thêm cơn đau do Thiên Tà thần kiếm cắm xuyên qua chiến giáp mà đâm vào ngực, nên lại càng đau đớn gấp bội. Nhất thời, Lục Mộng Thần theo bản năng khua vội tay trái và búng ra hai đạo chỉ quang, bắn thẳng vào Lãnh Thiên Sương.

Oành! Lãnh Thiên Sương bị bắn dội về sau. Tuy hai đạo Lăng Phong thần chỉ của Lục Mộng Thần bắn trúng lão, nhưng nhờ có chân nguyên của Âm Dương Quyết hộ thể, nên kinh mạch của lão chỉ bị chấn động nhẹ, tuyệt không có gì đáng ngại.

Một dòng máu tươi theo khoeo miệng của Lục Mộng Thần trào ra ngoài, toàn thân chao đảo như muốn ngã, nhưng hắc vẫn cố gượng giữ cho thân hình không đổ. Một kích vừa rồi của Lãnh Thiên Sương thật quá nặng, hoàn toàn thể hiện rõ uy lực của một cao thủ thuộc hàng Quy Thiên hậu kỳ.

“Mộng Thần!” Diêu Nhiên thất thanh kêu lên. Nàng nhìn thấy sư đệ bị trọng thương mà trong lòng thập phần thống khổ.

Nhãn thần của Lục Mộng Thần lúc này đã trở nên mờ lung, hắc đưa mắt nhìn xung quanh, cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Diêu Nhiên. Trên mặt hắc thoáng lộ vẻ áy náy, nhưng vẫn giữ nét kiên cường, miễn cưỡng cười nói: “Sư tỷ, không sao đâu, ta vẫn có thể tái chiến. Ta đã nói qua, trừ phi là ngã xuống tại đây, nếu không thì nhất định sẽ không chịu thua.”

Diêu Nhiên bật khóc như mưa. Không ngờ biểu hiện của sư đệ lại vượt qua sức tưởng tượng của nàng, hắc vừa kiên cường lại vừa cương nghị như thế, nên đã tạo cho nàng một sự rung động mà từ trước tới nay chưa từng có, là một loại rung động vừa hùng tráng vừa bi thương, khiến cho nàng không cách nào ngăn cản được dòng lệ và tiếng khóc.

Lãnh Thiên Sương nhìn bộ dáng của Lục Mộng Thần, rồi lại nhìn sang dáng vẻ khóc lóc sầu thảm của Diêu Nhiên, thì trong lòng lại càng giận dữ.

Lão tuyệt không thể dung cho người yêu thích của mình vì người khác mà rơi lệ.

“Lục Mộng Thần, nếu ngươi nhận thua thì ta sẽ thành toàn cho ngươi, ha ha ha!” Cùng với tiếng cười, Lãnh Thiên Sương nâng Thiên Tà thần kiếm lên chuẩn bị xuất chiêu lần thứ hai.....

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 106

Hỏa Diễm Chiến Giáp

Tà khí quang mang tràn ngập không gian đang lãnh khốc ép tới Lục Mộng Thần. Lúc này đây, toàn bộ đấu trường đã bị hắc vụ dày đặc che phủ và tiếng gió không ngừng gầm rú gào thét. Bụi bay đầy trời che phủ một khoảng không rộng lớn, phủ cả tầm mắt của những người quan chiến, còn tà khí lạnh như băng thì vẫn xẹt qua xẹt lại bên trong luồng hắc vụ dày đặc. Những đám hắc vụ đó không ngừng biến hóa ra các loại hình dạng, có hình như ma quỷ hung ác, có hình như thú ăn thịt người, lại có hình như tà ma. Thịnh thoảng ở bên trong hắc vụ lại lộ ra từng đạo hàn quang, càng làm tăng thêm sức hủy diệt cường mãnh.

Đây là thức thứ bảy của Tà Vân kiếm pháp, Tà Vân Diệt Đỉnh, sức hủy diệt thật là vô lượng.

Trong số những người đang hiện diện, có rất nhiều trưởng lão của Thánh Tà Tông khi nhìn thấy tông chủ sử ra chiêu đó thì ai nấy cũng đều thất sắc, vội lui về phía sau để tránh tai bay vạ gió. Bọn họ quả thật không thể ngờ đến, thực lực của Lãnh Thiên Sương trong cơn thịnh nộ lại đáng sợ như thế!

Diệu Nhiên cũng không còn nhìn thấy Lục Mộng Thần đâu nữa, tầm mắt của nàng đã bị hắc vụ và bụi đất cản trở, nên nàng cố gắng ngó nghiêng, cao giọng hô lên: “Mộng Thần! Mộng Thần! Cẩn thận!” Nhiệt huyết xông mạnh lên não khiến cho Diệu Nhiên gần như điên cuồng. Sư đệ Mộng Thần đang liều mạng giao đấu với Lãnh Thiên Sương để cứu nàng,

nhưng nàng thì không thể làm gì được. Vì lo lắng cho hấn mà tim nàng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lòng như lửa đốt.

Lục Mộng Thần lúc này đã hoàn toàn không nghe thấy gì nữa, trong tai chỉ là một không gian tĩnh lặng. Trong trạng thái tĩnh mịch cùng với việc thân thể đã bị trọng thương, tâm của hấn giờ đây đang tiến dần vào mộng cảnh.

Mộng Chi Sơ Thủy!

Khởi thủ thức của Mộng Thần kiểm quyết. Trong nhãn thần mơ hồ của Lục Mộng Thần, chợt phản chiếu sự biến hóa chậm rãi của Vân Vụ kiếm. Nhìn thấy hắc vụ tà ác sắp sửa đánh trúng Lục Mộng Thần, trên mặt Lãnh Thiên Sương chợt lộ ra nét cười cợt vì tin chắc đã nắm thắng lợi trong tay. Lão quay đầu lại nhìn Diệu Nhiên và buông tràng cười tà dị, tựa như thời khắc này, lão đã xem nàng là người của lão rồi.

Nhưng tràng cười đắc ý còn chưa kịp dứt, Lãnh Thiên Sương bỗng phát hiện ra cả không gian đều bắt đầu biến hóa kịch liệt.

Những luồng hắc vụ do Thiên Tà thần kiếm phóng ra giờ đây đang bị đình trụ tại giữa không trung, tiếp theo đó là những gợn sóng chấn động không gian đang từ từ lan tỏa ra ngoài, đồng thời từ trong những luồng hắc vụ kia cũng vang lên những thanh âm đình tai nhức óc.

“A!” Lãnh Thiên Sương kinh hô: “Chuyện gì xảy ra thế này? Cơ thể của ta tại sao lại không nhúc nhích được? Cả Thiên Tà thần kiếm đang ở trong không trung cũng bất động! Lý nào thời gian như đang chậm lại? Tại sao mọi thứ đều như ốc sên bò, di chuyển cực chậm thế này? Rốt cuộc đây là loại kiếm pháp gì đây?”

Lãnh Thiên Sương nhìn gương mặt hoàn toàn tĩnh lặng của Lục Mộng Thần, chợt phát hiện thanh Vân Vụ Kiếm cự đại không có biến hóa gì cả, mà chỉ đang từng thốn từng thốn bức lại gần. Lão cảm giác được lúc này

mình giống như cá nằm trên thớt, đang thoi thóp chờ bị giết. Trong chốc lát, nỗi sợ hãi từ đáy lòng dâng trào, khiến gương mặt của lão trở nên trắng bệch.

Toàn bộ đám môn nhân của Thánh Tà Tông đang quan chiến ở xung quanh đều bị thu hút bởi kiếm pháp như mộng cảnh này, ai nấy đều ngây ngốc đứng trơ bất động, ánh mắt dần trở nên vô hồn.

Diệu Nhiên đã từng thấy qua thức kiếm pháp thần kỳ này, nay nhìn thấy tình huống trên trường đấu bị hãm vào mộng cảnh, thì trong lòng dâng lên một sự tin tưởng mãnh liệt. Nàng biết Lục sư đệ vừa thi triển chiêu Mộng Chi Sơ Thủy để chế thắng, chiêu này tuyệt đối là kiếm pháp thần kỳ nhất trong thiên hạ. Nàng dám chắc không kẻ nào có thể tiếp đỡ được, nên thôi không la lên nữa mà chỉ chú mục quan sát diễn tiến trong đấu trường.

Thời gian càng lúc càng chậm, chậm đến nỗi gần như là ngừng lại.

Những gợn sóng chấn động không gian càng lúc càng lớn, từng gợn từng gợn, không ngừng mở rộng, không ngừng đan xen, hòa quyện vào nhau, cùng hỗ tương cho nhau, cùng nhau mở rộng, rồi cùng xông đến. Những luồng hắc vụ vừa chạm vào những gợn sóng này liền bị xé toạc ra, Thiên Tà thần kiếm ở giữa không trung bị ép trở về nguyên bản, quang mang trên thân kiếm cũng trở nên u ám mờ nhạt. Lãnh Thiên Sương cảm nhận được một sự thống khổ rất cường liệt. Giờ đây, lão phát hiện những gợn sóng thần kỳ kia đã lan đến trước mặt, chúng mang theo lực uốn nắn không gian và thời gian cực mạnh khiến cho máu của lão không thể lưu chuyển, cơ thể và các dây thần kinh đều bị căng cứng, cực kỳ khó chịu.

Diệu Nhiên thấy vậy thì trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nàng kỳ vọng chỉ với một thức Mộng Chi Sơ Thủy này sẽ giúp cho Lục sư đệ chuyển bại thành thắng.

Trong lúc thân thể bị uốn nắn mà phát ra những thanh âm răng rắc, thân hình của Lãnh Thiên Sương chợt phình to ra, Âm Dương Quyết ở trong nội thể nhanh chóng được vận chuyển lên tới cảnh giới Diên Phong, chỉ nghe một tiếng: “Aaaaaa! Mở!” Nhất thời, từ trên thân của Lãnh Thiên Sương đột nhiên bắn ra một đạo khí mang màu phấn hồng, uy lực thập phần cường đại. Những gợn sóng trong không gian vừa chạm đến luồng khí mang màu phấn hồng thì lập tức bị chấn nát bấy. Vân Vụ kiếm của Lục Mộng Thần dưới lực nổ cực mạnh mà cũng rung lên từng chập, rồi chỉ nghe “keng” một tiếng thì đã rơi xuống đất. Khí mang màu phấn hồng vẫn chưa dừng lại, mà còn ập đến đánh vào Thần Nhật chiến giáp trên người Lục Mộng Thần, tuy khí mang bị chấn vỡ tung, nhưng nó cũng phân tán được luồng yên vụ ở trên bộ chiến giáp ra làm từng mảnh từng mảnh đỏ tươi, và điều kỳ lạ nhất chính là khi thân hình của Lục Mộng Thần ngã xuống, những mảnh yên vụ ấy lại vẫn bám trên người hắn mà không hề rơi xuống đất.

Lãnh Thiên Sương đưa tay quệt đi vết máu nơi khóe miệng. Với một kích vừa rồi, lão hầu như đã dùng hết chân nguyên trong cơ thể, huống chi lại còn bị nội thương từ trước, nên vết thương giờ đây không nhẹ chút nào. Tuy nhiên, khi nhìn thấy Lục Mộng Thần đã hoàn toàn chiến bại, thì trong lòng lão hết sức phấn khởi.

“Ha ha ha! Ta thắng tiểu tử họ Lục kia rồi!” Trên mặt Lãnh Thiên Sương đỏ rực, không ngớt cười cuồng dại. Lão không hề để ý đến Lục Mộng Thần, mà chỉ xoay người bước đến bên Diệu Nhiên, cười nói: “Diệu Nhiên, mỹ nhân của ta, từ nay nàng là của ta rồi! Ha ha!”

Diệu Nhiên giận dữ nói: “Người đừng nằm mơ, dù có chết ta cũng sẽ không để người toại nguyện đâu!” Vừa dứt lời, nàng liền định cắn lưỡi tự vẫn.

Đường đường là một tông chủ của Thánh Tà Tông, lão làm sao có thể dễ dàng để con mồi trong tay bay đi chứ! Lãnh Thiên Sương nhanh chóng

vươn tay ra rồi phong bế huyết đạo trên người Diệu Nhiên, khiến cho nàng không thể cử động được.

“Ta nói rồi, nếu muốn thắng ta, trừ phi là giết chết ta!” Một thanh âm lạnh lùng phảng phất như vọng về từ địa ngục âm u, vang dội khắp cả đấu trường.

Lãnh Thiên Sương quay đầu lại, hoảng hốt nhận ra Lục Mộng Thần hiện đang đứng trên mặt đất. Máu tươi từ miệng những vết thương trên người hắn không ngừng tuôn chảy, nhiễm lên cả luồng yên vụ ở trên chiến giáp. Khi những giọt máu đó vừa chạm vào lớp yên vụ thì chợt phát ra những tiếng “xèo xèo”, tựa như luồng yên vụ ấy có nhiệt độ cực cao, khiến cho những giọt máu tươi kia hóa thành từng làn khói nhẹ bay đi.

“A, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì vậy?” Nhiều câu hỏi cùng hốt hoảng vang lên khi chúng nhân đều phát hiện ra cảnh tượng kỳ lạ kia. Khi được máu tươi thấm vào, màu sắc của yên vụ càng lúc càng hồng, càng lúc càng tươi. Chỉ nghe “phách” một tiếng, yên vụ đột nhiên bùng cháy! Toàn bộ ngọn hỏa diễm bốc cháy hừng hực xoay quanh thân hình Lục Mộng Thần. Lúc này, hắn không còn là người nữa, mà là.....là.....Hỏa thần!

A! A!

Tiếng kinh hô thay nhau vang lên liên tiếp. Vào thời khắc này đây, Lục Mộng Thần dưới sự bao bọc của ngọn hỏa diễm, toàn thân tràn đầy cảm giác sáng khoái khó tả nên lời. Cơ hồ như là mặt trời ấm áp trong mùa đông, ấm áp chiếu rọi lên hắn, kinh mạch toàn thân của Lục Mộng Thần hoàn toàn thả lỏng và giãn ra. Chân khí ở bên trong nội thể chậm rãi lưu động, tu bổ lại từng chỗ kinh mạch bị thương. Cả những vết thương bên ngoài da cũng nhanh chóng lành lại hắn.

Thần Nhật chiến giáp vốn là một vật chí dương, giờ đây Lục Mộng Thần đã đạt tới giai đoạn Quy Thiên kỳ, vì vậy nên Thần Nhật chiến giáp

mới hiển hiện ra bản lai chân diện mục của nó, hiển lộ ra tầng thứ nhất của chân bản, Hỏa diễm.

Diệu Nhiên thấy vậy thì rất phấn khởi. Nàng hiểu rất rõ bộ chiến giáp của sư đệ, đúng là dưới sự kích thích của máu tươi, chiến giáp sẽ nảy sinh biến hóa và đạt đến một cảnh giới mới. Xem ra việc Lục Mộng Thần đánh bại Lãnh Thiên Sương chỉ còn là vấn đề thời gian.

Lục Mộng Thần chợt cảm thấy năm ngón tay rung động rất nhẹ rồi bỗng nhiên phát hiện ra, Lăng Phong thần chỉ của hắn đã vượt quá cảnh giới Dương Phá, và đạt đến một tầng cao hơn là Âm Phá! Điều đó có nghĩa rằng, trong giới Tu Chân hiện nay, e rằng không còn ai là địch thủ của hắn nữa rồi. Lục Mộng Thần vô cùng hưng phấn, hai mắt bắn ra hai đạo thần quang, nhìn thẳng vào Lãnh Thiên Sương với vẻ khiêu khích.

“Hảo tiểu tử! Thì ra ngươi chưa chết. Nếu ngươi muốn chết thì cứ nói, ta sẽ thành toàn cho ngươi!” Lãnh Thiên Sương cười gằn, giọng điệu đầy vẻ tà khí âm trầm.

Thân thể của Lục Mộng Thần khẽ bốc lên cao, lạnh lùng nhìn kỹ Lãnh Thiên Sương ở phía dưới, cười lạnh nói: “Hừ! Lãnh Thiên Sương, hôm nay ta phải cho ngươi được kiến thức cái gì gọi là tuyệt học của Đại La Kim Tiên!”

Lời vừa dứt, mười ngón tay của hắn khẽ động, rồi liên tục bật ra vài lần, bắn ra vô số chỉ quang. Những luồng chỉ quang nhỏ bé ấy xé không mà lao đi, thế như sét giăng chớp giật, giống như muôn vạn mũi tên cùng bắn ra, trùng trùng điệp điệp đánh vào các bộ vị trên người Lãnh Thiên Sương, phong kín toàn bộ đường tiến lui của lão.

Nhìn chỉ quang nhảy múa đầy trời, Lãnh Thiên Sương cảm nhận được từng cơn ớn lạnh đang ập đến, trong lòng lão không khỏi nổi lên cảm giác sợ hãi. Lão phát giác ra môn chỉ pháp của Lục Mộng Thần hình như lại đã

tăng tiến thêm một tầng, hoàn toàn đạt đến một cảnh giới mới! Lão nhớ đến lời nói vừa rồi của Lục Mộng Thần, rồi nghĩ thầm trong lòng: “Chẳng lẽ đó thật là tuyệt học của Đại La Kim Tiên? Tuyệt đối không có khả năng, tại Nhân giới làm sao có người lĩnh hội được tuyệt học của Đại La Kim Tiên kia chứ!”

Lãnh Thiên Sương vũ lộng Thiên Tà thần kiếm, phát ra hàng ngàn hàng vạn đạo kiếm quang dày đặc. Lão thi triển ra một thức cực mạnh trong Tà Vân kiếm pháp, Tà Thần Diệt Thế! Từng trận tà khí âm u lạnh lẽo từ bốn phương tám hướng tuôn ra vù vù, vô số đạo kiếm quang màu phấn hồng dần trở nên trắng nhạt, khuôn mặt của Lãnh Thiên Sương cũng hoàn toàn biến dạng, lão phát mạnh tay, phát ra thế công cường đại để nghênh tiếp Lăng Phong thần chỉ.

Oành, oành! Lăng Phong thần chỉ thế như chẻ tre, chỉ quang cường hãn đánh trúng vô số kiếm quang của Tà Thần Diệt Thế, khiến chúng nát vụn. Mặc dù đã có rất nhiều chỉ quang bị tiêu thất, nhưng rốt cuộc vẫn còn hơn mười đạo chỉ quang xuyên qua Thiên Tà thần kiếm và nặng nề kích lên trên người Lãnh Thiên Sương. Phụp, phụp, phụp! Chân nguyên hộ thể trên người lão bị xuyên thủng thành mười mấy lỗ, máu tuôn xối xả.

Lãnh Thiên Sương lão đảo lui về phía sau vài bước, tay ôm lấy vết thương, gương mặt trắng bệch với vẻ mặt đầy kinh nghi, lâm bẩm: “Không.....không thể nào.....người làm sao có thể đánh thắng ta..... điều này sao có thể?”

Lục Mộng Thần từ trên không hạ xuống, hai tay rung lên, thu Vân Vụ kiếm về trong tay. Dưới sự phản chiếu của ngọn hỏa diễm đang hừng hực cháy của Thần Nhật chiến giáp, Vân Vụ kiếm tựa như cũng lộ ra vài tia hỏa ý. Lục Mộng Thần khẽ phát tay một cái, chợt có một đạo chỉ phong bắn về phía Diệu Nhiên, và giải khai cấm chế cho nàng. Thân hình hắn khẽ chuyển động, chớp mắt một cái đã lướt đến trước mặt Diệu Nhiên. Sau khi thu lại

Thần Nhật chiến giáp, Lục Mộng Thần đỡ nàng đứng dậy, rồi nhẹ giọng nói: “Sư tử, tử chịu khổ rồi!”

Câu nói của hắn đã khiến cho Diệu Nhiên mừng mừng tủi tủi, nàng cũng không còn cố kỵ gì nữa, ôm chầm lấy Lục Mộng Thần mà khóc òa lên.

Ôm người ngọc mềm mại trong lòng, Lục Mộng Thần có hơi bối rối, không biết phải làm sao cho tốt! Đây chính là tình cảm mà hắn từng đặt rất nhiều kỳ vọng. Hắn ngây ngốc một lúc thật lâu, rồi mới nói: “Sư.....tử, chúng ta đi thôi!”

“Còn muốn đi ư, không dễ vậy đâu!” Đám trưởng lão và hộ pháp của Thánh Tà Tông cậy người đông thế mạnh, tất cả vội bao vây lấy Lục Mộng Thần và Diệu Nhiên để ngăn cản hai người họ ly khai.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 107

Thiên Thực Chi Hoàn

Ngọn lửa hừng hực từ trên Thần Nhật chiến giáp lại một lần nữa bùng cháy.

Lục Mộng Thần giận dữ nhìn môn nhân của Thánh Tà Tông, tay trái giơ cao lên trong tư thế sẵn sàng thi triển Lăng Phong thần chỉ bất cứ lúc nào.

“Dừng tay! Để..... để cho bọn họ đi!” Lãnh Thiên Sương loạng choạng chống thân đứng dậy, khua tay ý bảo môn nhân không nên manh động. Lãnh Thiên Sương hiểu rõ, Lăng Phong thần chỉ mà Lục Mộng Thần thi triển quả đúng là bá đạo vô cùng. Cho dù mọi người có thể ngăn cản hẳn, nhưng chỉ sợ sẽ phải đại khai một trường huyết chiến. Huống hồ, trước mặt Diệu Nhiên, lão không muốn phải mang tiếng là kẻ nuốt lời.

“Hừ!” Lục Mộng Thần hừ lạnh một tiếng, thân hình chợt chớp động rồi biến mất cùng với Diệu Nhiên. Lãnh Thiên Sương nhìn bóng lưng hai người, nở nụ cười cay đắng, lòng buồn vô hạn.

“Mộng Thần, ngươi từ Phong Thần Tông đuổi đến đây sao? Tình hình ở đó bây giờ thế nào rồi?” Sau khi bay xuyên qua mây, Diệu Nhiên nén không được vội cất tiếng hỏi.

Câu hỏi của nàng làm gợi lên nỗi đau thương khôn tả của Lục Mộng Thần. Sự hy sinh của Thiên Nhất chân nhân, không chỉ là một tổn thất lớn cho Phong Thần Tông, mà còn là với cả toàn thể giới tu tiên. Hắn đau đớn

nuốt lệ vào trong, rồi đem kết cuộc sau trường đại chiến kinh thiên kia thuật lại tường tận cho Diệu Nhiên nghe. Vừa nghe, trong lòng Diệu Nhiên vừa dâng lên những trận bi thương, nước mắt không ngừng tuôn chảy thấm ướt cả vạt áo.

Lục Mộng Thần khe khẽ vỗ vỗ vai Diệu Nhiên khuyên nàng trấn tĩnh, rồi ôn nhu nói: ” Sư tỷ, tỷ hãy về Phong Thần Tông trước đi, đệ còn muốn đến Liên Hoa Tự tìm Hư Vân tông chủ, mong là có thể truy ra thân thế của đệ.”

Diệu Nhiên nghe xong những lời này, ngược đôi mắt rưng rưng lệ, nhìn Lục Mộng Thần không chớp mắt. Tựa hồ như không thể đè nén thêm nữa, cuối cùng bao tình cảm đang dâng trào cũng bộc phát ra cả. Nàng nhào vào lòng Lục Mộng Thần và bật khóc nức nở, ký ức ngày xưa về Lục sư đệ, từng sự việc dần hiện lên trước mắt, khiến cho nàng tự trách không thôi. Chàng lại một lần nữa đã xả thân cứu ta, ta còn có thể báo đáp sao đây?

Lúc này đây, Diệu Nhiên mới phát hiện, Lục Mộng Thần đã chiếm một vị trí trọng yếu ở trong tim nàng, phảng phất như một tòa núi to, hùng cứ ở trong lòng và không gì có thể lay chuyển nổi.

Nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen dài của Diệu Nhiên, toàn thân Lục Mộng Thần chợt run lên, và hần cũng hết sức khích động, cất giọng run run nói: “Sư..... tỷ.....” Diệu Nhiên bỗng ngẩng đầu lên, đột ngột đưa tay đặt lên môi hần để ngăn cản những lời sắp tuôn ra, rồi nàng nghẹn ngào thấp giọng nói: “Mộng Thần... đừng..... nói nữa, từ bây giờ..... và sau này..... ta..... là người của chàng, nguyện ý chăm sóc chàng suốt đời suốt kiếp.” Nói xong, đôi má của nàng chợt bừng đỏ vì thẹn.

Lục Mộng Thần nghe vậy thì vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đang muốn đưa tay lau khô đôi dòng lệ của nàng, thì chợt từ đáy lòng dâng lên một sự ham muốn, kích thích lên đầu, bàn tay bất tri bất giác duỗi ra và hướng đến bộ ngực của Diệu Nhiên.

“Trời ạ, không thể như vậy được!” Cũng may là Lục Mộng Thần vẫn còn một chút tỉnh táo, vội vàng vận chuyển Đại Viên Mãn thần công, khó khăn lắm mới ngăn chặn được sự ham muốn đó.

Hắn nhanh chóng kịp thời ngăn lại hành vi tham lam của mình, vòng tay ra sau lưng ôm lấy Diệu Nhiên, hắn là nàng vẫn chưa phát giác ra được dị biến. Một lúc sau, Diệu Nhiên mới cảm thấy then thùng, khẽ thoát ra khỏi lòng Mộng Thần, ngượng ngùng nói: “Mộng Thần, chàng đến Liên Hoa Tự đi, ta phải trở về Phong Thần Tông. Trải qua trận chiến cùng Phệ Hồn thú, có lẽ bốn phái sẽ cần phải xây dựng lại từ đầu, sư phụ cũng khuyết nhân thủ, ta phải trở về hỗ trợ.”

“Tốt lắm, sư tỷ.....” Lục Mộng Thần gật đầu.

“Sau này.....” Diệu Nhiên cúi đầu, đỏ mặt nói: “Sau này chàng cứ gọi ta là Diệu Nhiên được rồi, như vậy.....dường như sẽ thân thiết hơn.”

“Ừ! Được, Diệu Nhiên!” Lục Mộng Thần rất cao hứng, hắn nắm lấy bàn tay của nàng, rồi nói: “Diệu Nhiên, vậy chúng ta hãy tạm chia tay nhau. Sau khi xong việc, ta sẽ mau chóng trở về.”

Diệu Nhiên mỉm cười gật đầu. Nhưng nàng không ngờ rằng chuyến này từ biệt Lục Mộng Thần, phải mất đến ba trăm năm sau mới được tương phùng.

Ài, tạo hóa thật biết trêu người!

oooOooo

Thanh Đài phong nằm ở trong phạm vi của Yêu Tông, cả ngọn núi chạy dài gần hai trăm dặm. Hàng năm vì có sương mù lượn lờ bao phủ nên cây cối trong núi trải dài một màu xanh biếc. Mặt đất bị phủ đầy rêu xanh và các ngã đường trơn bóng. Bình thường rất hiếm khi có người lui tới, trừ phi là một ít sơn trùng mãnh thú.

Thanh Đài phong cao bốn, năm ngàn thước, cả chim thú cũng khó lòng đến được nơi này. Trên đỉnh núi, bề mặt rất rộng rãi, vài đám mây mờ lững lờ trôi. Thấp thoáng giữa đám mây, trên tảng đá, có một thiếu nữ mặc y phục màu lục ngồi bất động với dáng vẻ trầm tư.

Nàng là ai?

Chính là thiếu nữ đã mất trí nhớ, Dạ Nguyệt. Hàn khí lạnh như băng không ngừng thổi đến, thế mà dường như nàng vẫn không cảm giác được gì cả. Sau khi bị mất trí nhớ, ngoại trừ nhận Yêu hoàng là cha, còn ngoài ra thì nàng vẫn thường xuyên lui đến nơi này. Dạ Nguyệt cũng không hiểu tại sao nàng lại thích nơi này, tựa như thích cái cảm giác cô độc vậy. Phụ thân Yêu hoàng đối với nàng hết sức yêu thương, hoàn toàn không hạn chế hoạt động của nàng, muốn đi đâu hay làm gì cũng đều không hề ngăn trở, nhưng thời gian tự do dài như vậy trái lại còn làm cho nàng có chút nhàm chán.

“Nhân sinh à, có thật là không có ý nghĩa gì không? Tại sao ta không thể nhớ lại ta là ai?”

Giữa lúc đang miên man suy nghĩ, Dạ Nguyệt đưa tay tháo chiếc vòng bạch ngọc từ trên cổ xuống. Đem chơi một lúc, Dạ Nguyệt lại hồi tưởng đến thiếu niên có tên gọi là Lục Mộng Thần kia. Rốt cuộc tại sao ta lại không nhận ra hắn nhỉ? Tại sao sau khi hắn nhìn thấy ta, biểu hiện lại kích động và tựa như không thể khống chế như vậy? Chẳng lẽ chúng ta trước kia thật sự có quen biết nhau sao? Ánh mắt khẽ đảo qua chiếc vòng ngọc, Dạ Nguyệt bỗng phát hiện, chiếc vòng ngọc này dường như có một loại ma lực gì đó, hấp dẫn đến tâm linh nàng.

Dạ Nguyệt ngẫm vận đủ chân nguyên, phát ra một trận thần thức cực đại để truy tìm quá khứ. Bên trong vòng ngọc rất âm u mơ hồ, ngoằn ngoèo trắc trở, chợt nàng đã tìm thấy một cánh cửa. Khi cánh cửa ấy vừa được mở ra, chợt có nhiều đạo bạch quang xuất hiện, trùng trùng điệp điệp đánh vào thần thức của Dạ Nguyệt. “Oành, oành”, một cỗ lực lượng cường

đại xộc thẳng vào trong tâm thức của nàng, khiến Dạ Nguyệt cảm thấy đầu đau muốn nứt ra.

Lúc này, cả Thiên Thực Hoàn đại phóng quang mang chói mắt, bắn thẳng lên tận chân trời. Một đám hắc vụ từ xa xa, chợt nhìn thấy quang mang đó, liền nhanh chóng bay tới gần, đồng thời lại có những thanh âm kỳ quái từ bên trong truyền ra không ngớt.

“Ồ! Mau nhìn, mau nhìn kìa, đạo quang mang kia là gì vậy?”

“Hình như là một kiện bảo bối gì đó muốn xuất thế! Nhanh lên một chút, lại gần xem nào!”

“Lão đại, người nhìn thấy chưa, rốt cuộc thì đó là món bảo bối gì đang muốn xuất thế hả? Đường như ta có cảm giác quen quen thế nào đó.”

“Ừ, nhìn cũng có chút quen mắt, chúng ta bay lại gần hơn xem nào....
Ồ! Không xong rồi, tại sao lại có mùi hủ thực mãnh liệt như vậy nhỉ? A! A! Chẳng lẽ đây chính là vật trong truyền thuyết.....”

“Thiên Thực Hoàn!” cơ hồ rất nhiều thanh âm cùng kinh hô lên một lúc.

Hắc vụ hạ xuống trên Thanh Đài phong, rồi từ từ biến hóa thành nhiều hình dáng cụ thể, hiển nhiên đó là Thập Nhị Thần Tiếu. Lũ gia hỏa này không có chuyện gì làm, liền dạo chơi khắp nơi, vừa lúc bay qua đây, thấy quang mang của Thiên Thực Hoàn, liền bị hấp dẫn lại. Thiên Thực Hoàn phát ra quang mang bạch sắc chói cả mắt, bao phủ hoàn toàn Dạ Nguyệt vào bên trong. Thần tình trên mặt Dạ Nguyệt bất động, sau một hồi như trải qua sự thống khổ cùng cực, bỗng chốc lại như hết sức vui mừng, hớn hờ. Hai vẻ mặt thay nhau biến hóa cực nhanh, thật là hiếm thấy. Mùi hủ thực phát ra nồng nặc từ luồng bạch quang không ngừng bay tán mạn ra ngoài làm cho mặt đất của Thanh Đài phong vốn đang ẩm ướt cũng bị khô lại.

“Ồ, người này không phải là nữ hài tử trước kia sao?” Xà thần tướng lên tiếng đầu tiên, nó vốn có ấn tượng rất sâu sắc đối với Dạ Nguyệt. Thập Nhị Thần Tiểu bọn chúng tất cả đều có thần công hộ thể, nên không hề e ngại luồng khí hủ thực kia.

“Sao nàng ta lại cầm Thiên Thực Hoàn hả lão đại?” Hồ thần tướng thắc mắc.

Thử thần tướng nhìn kỹ một lát, rồi thở dài nói: ” Quả thật không hổ là thần khí đặc ý của Phá Hồn Thiên Quân năm xưa, thật lợi hại, nó đang thôn phệ cô nương kia đấy!”

“Lão đại, chúng ta.....chúng ta có cứu nàng ta không?” Xà thần tướng chần chờ một lúc rồi hỏi.

“Không nên! Các người có điều không biết, Thiên Thực Hoàn này mặc dù là một món thần khí của Đại La Kim Tiên, nhưng tiểu cô nương kia vẫn không có cách nào vất đi. Chờ sau khi Thiên Thực Hoàn thôn phệ nàng xong, thì chúng ta mới trở lại hưởng thành quả của nó, như vậy chẳng phải là thượng sách hay sao? Hắc hắc!” Thử thần tướng bật cười đắc ý, hai con ngươi lớn màu đen không ngừng chuyển động.

Có lẽ Dạ Nguyệt phải cảm kích Lục Mộng Thần, vì nếu không có Long huyết, thì bằng vào thực lực của nàng mà trong lúc vô ý khởi động Thiên Thực Hoàn, khẳng định là đã bị món thần khí này nuốt sạch. Nếu không nhờ có Long huyết, thì e rằng mọi biến hóa đã không như bây giờ. Dù sao, Long huyết vẫn là vật chí linh của thiên địa, mà bản thân Dạ Nguyệt cũng chính là hợp thể giữa người và yêu, lại được kết hợp thành công với Long huyết, nên thể chất của nàng đã biến đổi. Trong khi Thiên Thực Hoàn đang thôn phệ nàng thì nàng lại được Long huyết bảo vệ mệnh mạch. Thiên Thực Hoàn không chịu thua, quyết cùng Dạ Nguyệt tranh đấu, nhưng trước sau vẫn không có cách nào hoàn toàn phương hại nàng được. Dạ Nguyệt cố gắng phản kháng, chỉ nghe “đình” một tiếng, quang mang của Thiên Thực

Hoàn đột nhiên bị thâm hãm vào trong thân thể của nàng. Thần sắc Dạ Nguyệt cũng biến đổi cực lớn, đôi mi dựng lên, mái tóc dài mượt mà tung bay trong gió, đôi mắt như hàn băng phóng ra hai đạo hung quang khiến người khác phải khiếp sợ.

“Các người.....các người là yêu nghiệt phương nào, cả gan dám đến phạm vi thế lực của Yêu Tông ta mà giương oai?” Dạ Nguyệt thu hồi Thiên Thực Hoàn vào tay, tính khí bỗng dừng đại biến, toát ra sự hung hãn kỳ lạ.

“A! Bất diệu! Thiên Thực Hoàn đã hợp thể với nàng ta rồi!” Thử thần tướng kinh hô.

“Hợp thể?” Cả đám Thần Tiểu đều kinh ngạc thắc mắc.

Thử thần tướng buồn bã, nói: “Đúng vậy, sau khi hợp thể, nàng ta có thể tùy tâm khống chế Thiên Thực Hoàn mà phát ra uy lực cự đại! Chỉ e hôm nay chúng ta gặp phải đối thủ rồi! Mau! Tất cả hãy mau bày Thần Tiểu đại trận, may ra còn có sinh cơ!”

Thập Nhị Thần Tiểu không dám chậm trễ, nhanh chóng vây lấy Dạ Nguyệt. Trong chốc lát, hắc khí tung hoành cả đỉnh núi, đặng đặng sát khí. Dạ Nguyệt nhẹ nhàng giơ Thiên Thực Hoàn trong tay lên, phát ra những tia bạch quang nhu hòa ngăn cản tất cả hắc khí ở bên ngoài. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy trong luồng hắc khí dày đặc, lại có bạch quang lấp lóe ở bên trong, hắc bạch rõ ràng phân minh không hòa lẫn, trông rất kỳ thú.

Dạ Nguyệt nhìn mười hai tên yêu quái đang vây quanh mình, sát khí toàn thân càng tăng lên. Nàng lạnh lùng nhìn bọn Thần Tiểu, nói: “Nếu các người không khách khí như thế, thì đừng trách ta vô tình!”

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 108

Dạ Nguyệt Âm Mưu

Dạ Nguyệt khẽ tung Thiên Thực Hoàn lên giữa không trung, nó không ngừng xoay tròn và phát ra ánh sáng trắng noãn nhu hòa, bao phủ lấy nàng vào bên trong.

Lúc này vẻ mặt của Dạ Nguyệt lạnh như băng, cơ thể nàng đắm chìm dưới luồng ánh sáng khiết bạch, trông như nàng công chúa thanh khiết. Thân thể của nàng dần dần trong suốt, sáng long lanh, có thể nhìn xuyên qua các mạch máu trong cơ thể. Lúc này, Dạ Nguyệt đã phát động thần khí Thiên Thực Hoàn, tuyệt không thể coi thường phiến quang mang nhu nhã này. Nếu là người tu chân bình thường đụng phải nó, đoán chắc người đó sẽ bị đục khoét lỗ chỗ, khó lòng còn nguyên vẹn hài cốt.

Thần khí đó, ngay cả tiên nhân cũng phải e ngại, huống chi là người tu chân chưa thành tiên!

Thập Nhị Thần Tiếu nhanh chóng phát huy Thần Tiếu đại trận lên đến tầng cảnh giới thứ ba, Hắc Ám Không Gian, tinh quang hắc sắc đầy trời, tựa như bạo vũ điên cuồng, mãnh liệt đánh ập về phía Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt hồ hững quan sát từng biến hóa của Thập Nhị Thần Tiếu, dường như những điều đó đều không quan hệ với nàng.

Giờ đây, Dạ Nguyệt và Thiên Thực Hoàn đã cùng hợp thể làm một. Một người tu chân bình thường như nàng mà có thể kết hợp thành công với một

món thần khí, có thể nói là từ khi khai thiên lập địa tới nay, chưa từng phát sinh ra chuyện này! Chỉ sợ rằng cho dù là Thiên Đế, vị thần của nhân loại mà có chứng kiến được thì cũng phải thất kinh!

Nhưng trên đời không thiếu điều kỳ diệu, và nó đã xảy ra, tại đây, ngay lúc này!

Nhìn hắc quang mãnh liệt vừa chạm đến luồng bạch quang được phát ra từ Thiên Thực Hoàn, thì chẳng khác nào băng tuyết bị chảy tan ra. Trong những tiếng “xèo, xèo” như tiếng nước bốc hơi, những đạo hắc quang ấy hiển nhiên là đã bị phân hóa, biến mất vô tung vô ảnh.

Quả nhiên không hổ danh là Thiên Thực Hoàn, năng lực hủ thực (1) của nó thật là siêu cường! Tương truyền năm xưa khi Phá Hồn Thiên Quân thi triển món dị bảo này thì chỉ có năm đại Thần Đế của Thiên giới mới có thể thành công khống chế được nó.

Thiên Thực Hoàn hiệu xưng là “thiên thực” hẳn là phải có lý do. Lúc này dưới sự huy động của Dạ Nguyệt, nó phát ra một đạo quang mang mãnh liệt đánh thẳng vào Nhị Thập Thần Tiếu.

Thế công của Thiên Thực Hoàn như chẻ tre, Thập Nhị Thần Tiếu căn bản là không có cách nào chống cự lại được. Chân nguyên hộ thể đang không ngừng bị quang mang của Thiên Thực Hoàn nuốt mất. Ánh mắt của Thập Nhị Thần Tiếu đều lộ vẻ tuyệt vọng, bọn chúng tung hoành Thiên giới nhiều năm nhưng không ngờ là đến cuối cùng lại chết ở chốn này.

“Tha mạng! Cô nương xin tha mạng!” Thử thần tướng cố hết sức la lên. Nó là con thông minh nhất trong Thập Nhị Thần Tiếu, hơn nữa, cũng là lão đại, nên các Thần Tiếu khác nghe vậy cũng đồng loạt lên tiếng cầu xin tha mạng.

“Bây giờ mới biết cầu xin ta ư? Hừ!” Sắc mặt Dạ Nguyệt lạnh băng băng, nàng thoáng dừng lại một lúc lâu rồi mới nói: “Muốn ta tha cho các

người cũng rất đơn giản, các người nếu cũng là yêu loại thì đầu nhập vào Yêu Tông chúng ta! Ta sẽ không bạc đãi các người, thế nào?”

“Ta.....” Thử thần tướng nhất thời tức giận. Nói thế nào thì bọn chúng cũng là thần thú tại Thiên giới, nếu phải đầu nhập vào Yêu Tông của Nhân giới, cùng chung đụng với bọn yêu quái tầm thường kia, vậy chẳng phải là hạ thấp thân phận chúng lắm sao? Trong nhất thời, thâm tâm của nó bị dao động kịch liệt, khiến nó do dự bất quyết.

“Đại ca! Theo đệ thấy, bây giờ cần phải bảo tồn sinh mạng là quan trọng hơn. Chúng ta cứ nghe theo đi!” Xà thần tướng đã không còn đủ sức chống đỡ được nữa, liền lên tiếng khuyên.

Nhìn đám huynh đệ tử muội với vẻ mặt thống khổ, Thử thần tướng đành thở dài, nói: “Được, bọn ta nghe theo người, đầu nhập Yêu Tông!”

“Hắc hắc! Nếu sớm biết thế thì cần gì phải giao đấu! Các người không nhất thiết phải nói với ta chuyện trước kia, các người gia nhập Yêu Tông của ta thì phải một lòng một dạ tuân theo mệnh lệnh mà chấp hành, nếu không.....” Dạ Nguyệt vươn hai tay ôm thành hình cầu, bên trong có một luồng bạch quang của Thiên Thực Hoàn đang không ngừng bốc lên. Nàng đẩy mạnh tay ra, luồng bạch quang kia lập tức bắn đi về phía một ngọn núi cao mấy trăm thước, chỉ thấy sau khi ngọn núi ấy bị kích trúng, nó liền hình thành một cái động lớn có đường kính ba bốn thước về chiều rộng, và chạy suốt rồi chạm đến dung nham trong lòng đất, khiến cho một dòng dung nham nóng bỏng phún vọt lên đỉnh núi mà tràn xuống.

Thập Nhị Thần Tiểu thấy vậy thì đều lùi lại phía sau, toàn thân phát lạnh, sợ đến hồn vía lên mây, cả bọn run run gật đầu.

Dạ Nguyệt thu hồi Thiên Thực Hoàn, đeo lại vào tay, rồi nàng khẽ đảo mắt nhìn lên người Thập Nhị Thần Tiểu, lạnh lùng nói: “Từ nay, các người

là thập nhị hộ pháp trưởng lão của Yêu tông, hoàn toàn nghe lệnh của ta! Hiểu không?”

“Hiểu..... hiểu rõ!” Thập Nhị Thần Tiểu bị dọa đến nổi mất hết can đảm, không còn tạp niệm nữa, nhao nhao hô vang lời. Dạ Nguyệt gật đầu hài lòng, rồi dẫn bọn chúng quay về tổng bộ Yêu Tông.

Màn đêm đã buông xuống, Dạ Nguyệt dẫn mười hai hộ pháp trưởng lão vừa thu phục đến diện kiến Yêu hoàng, thì ngay lập tức, Dạ Thần trợn tròn cả đôi mắt. Dựa vào tu vi của lão mà cũng không thể đoán ra lai lịch của mười hai quái vật đen thui này. Chờ bọn chúng khai báo lai lịch xong, thì Yêu hoàng mới thất kinh, thật không ngờ rằng đây chính mười hai con thần thú của Thiên giới!

“Ha ha ha ha!” Yêu hoàng đắc ý cười rộ lên, dù lão có nằm mơ cũng không dám nghĩ đến ngày hôm nay, cái ngày mà cả thần thú của Thiên giới cũng đều nhập vào Yêu Tông của lão! Điều này rất có lợi cho Yêu Tông, nếu tin này được truyền ra ngoài thì còn có môn phái Tu Chân nào trong thiên hạ còn dám chống cự lại Yêu Tông chứ? Ha ha, xem ra, trong tương lai, Yêu Tông ta sẽ bước sang một trang sử oai hùng mới, nhất thống Tu Chân giới.

Sau khi cười dứt trận cuồng tiếu, Yêu hoàng cũng bình tĩnh trở lại. Lão cân nhắc trong lòng, Thập Nhị Thần Thú Thiên giới lợi hại như vậy, tại sao lại chịu nghe lệnh của Dạ Nguyệt chứ? Mà điều kỳ quái hơn nữa chính là khí chất cùng với thần thái của Dạ Nguyệt đã hoàn toàn biến đổi, trở nên lạnh như băng khác hẳn trước kia.....nghĩ tới đây, lão hỏi Dạ Nguyệt: “Nguyệt nhi, con thu phục mười hai thần thú của Thiên giới này như thế nào?”

Dạ Nguyệt đứng lạnh lùng không nhúc nhích, chỉ giơ cánh tay lên, để lộ ra Thiên Thực Hoàn, rồi bình thản đáp: “Cha, là do nữ nhi dựa vào cái Thiên Thực Hoàn này mà thu phục được Thập Nhị Thần Tiểu đó thôi!”

“Sao?” Yêu hoàng thốt lên một tiếng kinh ngạc, ánh mắt của lão dừng lại trên chiếc ngọc hoàn bạch sắc ở trên cánh tay Dạ Nguyệt.Ồ, cái này không phải là vật mà tiểu tử Lục Mộng Thần đã tặng cho nữ nhi của mình sao? Cái này gọi là Thiên Thực Hoàn à? Thoạt nhìn cũng biết đúng là một món bảo bối, nếu không thì dựa vào thực lực của Dạ Nguyệt quả thật là không có khả năng chống lại mười hai con thần thú này. Hiểu được điều đó, Yêu hoàng đắc chí cười lớn: “Nguyệt nhi, Thiên Thực Hoàn này không biết là bảo bối gì mà ngay cả thần thú của Thiên giới cũng phải hàng phục, thật sự là lợi hại!”

Thử thần tướng ở bên cạnh đột nhiên xen vào: “Đây là thần khí bài danh đệ nhất, đệ nhị ở trên Thiên giới, nếu không, với sức của chúng ta, thì làm sao có thể bị chế phục dễ dàng như vậy chứ?” Thử thần tướng nói với vẻ bất phục, tuy nhiên, nó cũng không có biện pháp nào, sự đã rồi, cũng chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh của Dạ Nguyệt mà thôi.

“Thần khí?” Yêu hoàng nhảy dựng lên, vẻ mặt hết sức kích động. “Đây là thần khí ư? Ôi trời! thật sự là không thể tưởng tượng, đây chính lại là thần khí!” Khó trách Yêu hoàng giật mình, ở Nhân giới, một kiện tiên khí bình thường cũng đã đủ kinh thế hãi tục rồi, giờ đây đột nhiên lại xuất hiện một kiện thần khí cực phẩm, đương nhiên là khiến cho Yêu hoàng kinh hỷ vạn phần!

Tâm tình Yêu hoàng thập phần kích động, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Dạ Nguyệt, cẩn thận xem xét, đánh giá ngọc hoàn không chớp mắt! Tuy thế, lão vẫn không biết nó đặc dị chỗ nào? Yêu hoàng có chút thất vọng, lão vươn tay ra, định sờ vào Thiên Thực Hoàn, nhưng lão không ngờ, chỉ vừa mới chạm nhẹ một chút, thì nó đã phát ra một đạo bạch quang, hất bắn bàn tay của lão ra ngoài.

“A!” Yêu hoàng kêu lên kinh hãi, không thể tin được, lão vừa mới chạm đến Thiên Thực Hoàn thì bàn tay đã bị đạo bạch quang ăn mòn đi.

Dạ Nguyệt kinh hãi, không ngờ Thiên Thực Hoàn lại làm thương tổn đến phụ thân, nàng lao vội đến bên lão, cất giọng lo lắng hỏi: “Cha, người bị thương thế nào?”

Yêu hoàng cười khỗ nói: “Tạm tạm, không sao! Món thần khí này quả nhiên là lợi hại!” Trên cánh tay của Yêu hoàng bỗng có một làn khói xanh bốc lên, ở nơi cánh tay bị thối nát liền sinh ra một cánh tay mới tươi non. “Cũng may bản thể của ta là bách túc trùng (2), nếu không thì cánh tay này thật không thể mọc nhanh trở lại như vậy!” Yêu hoàng cười ha hả, dù cơ thể bị đau, nhưng lão lại rất cao hứng. Có được Thập Nhị Thần Thiếu và Thiên Thực Hoàn, thì việc Yêu Tông xưng bá trong Tu Chân giới chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

“Cha! Nếu thực lực chúng ta đã tăng nhiều, vậy sao không sớm thống nhất Tu Chân giới?” Dạ Nguyệt chợt hỏi một tiếng.

“Nữ nhi ngoan, con thật sự là có suy nghĩ giống ta! Theo ý con, chúng ta bắt đầu hạ thủ từ môn phái nào trước?” Yêu hoàng hưng phấn hỏi.

“Chi bằng chúng ta bắt đầu với Phật tông Liên Hoa Tự?” Dạ Nguyệt phất nhẹ Thiên Thực Hoàn trên cổ tay, giọng nói hết sức bình thản.

“Ừ, rất có lý. Phong Thần Tông vừa mới đại chiến với Ác Quỷ môn, thực lực đại giảm, tạm thời không còn lực để khiến chúng ta lo lắng. Thật ra Liên Hoa Tự mới chính là đại địch của chúng ta, tuy nhiên, ta tin rằng, với Thiên Thực Hoàn thì cho dù là thất đại phái tu chân hợp lại cũng không phải là đối thủ của chúng ta! Ha ha ha!”

Yêu hoàng vừa nói vừa cười, càng lúc càng đắc ý.

Hết hồi 108

Chú thích:

(1) Hủ thực – làm cho thối nát, rửa nát.

(2) Bách túc trùng – côn trùng nhiều chân.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 109

Tái Ngộ Minh Phi

Sau khi Lục Mộng Thần rời khỏi Diệu Nhiên, liền không ngừng phi hành, cuối cùng cũng đến được Liên Hoa Tự. Những tiểu sa di trông cửa vừa nhìn thấy hắc liên nhận ra ngay. Ngày trước, Lục Mộng Thần đã trải qua một trận chiến kinh thiên động địa với Long Thiên tại Liên Hoa Tự, cho đến tận hôm nay, ký ức về trận chiến đó vẫn còn đậm nét trong tâm trí của họ. Vì vậy mà một chú vôi vàng chạy vào thông báo cho Hư Vân tông chủ, còn một chú khác thì dẫn Lục Mộng Thần đi về phía đại điện.

Hư Vân tông chủ đã sớm biết mục đích của chuyến đi lần này của Lục Mộng Thần. Tin tức Phong Thần Tông gặp phải đại biến thảm khốc đã sớm truyền đi khắp hang cùng ngõ hẻm trong Tu Chân giới rồi. Nhưng lần này Lục Mộng Thần đơn thương độc mã mà tới đây, thì chắc chắn quá nửa là vì Nguyệt Ảnh bảo hạp năm xưa để lại tại Liên Hoa Tự, vì nó có quan hệ rất lớn đến thân thể của hắc liên, mặc dù chưởng môn của thất đại môn phái đều không có cách nào giải thích rõ nguyên nhân bên trong. Hư Vân tông chủ lấy Nguyệt Ảnh Bảo Hạp mang theo đến đại điện, rồi lệnh cho tất cả tăng nhân ra ngoài.

“Lục thí chủ, thật không ngờ chỉ cách biệt không đầy một tháng mà Phong Thần Tông đã bị Quỷ môn thu thập, thảm sát không nương tay, khiến cho Thiên Nhất chân nhân và rất nhiều đệ tử ưu tú phải bỏ mình, sự việc này thật làm cho người ta thấy nuối tiếc vô cùng!” Hư Vân tông chủ vừa thấy Lục Mộng Thần, nhìn thấy trên mặt hắc liên rõ nét sương gió liền

liên tưởng đến thảm cảnh mà Phong Thần Tông mới trải qua, trong lòng xót xa vô bờ.

“Ài! Hư Vân tông chủ.....” Lục Mộng Thần buồn bã, nói không nên lời. Im lặng một lúc lâu, hắn mới chậm rãi nói: “Tông chủ, sư phụ văn bối đã đem toàn bộ thân thế nói rõ cho văn bối nghe, lần này văn bối đến đây là vì Nguyệt Ảnh bảo hạp.”

Hư Vân tông chủ đẩy chén trà về phía trước nói: “Lục thí chủ, hãy uống ngụm nước trước đã. Thí chủ xem, đây chính là Nguyệt Ảnh bảo hạp năm xưa đó.”

Lục Mộng Thần chạm tay vào chén trà, nhưng hắn không uống ngay, tất cả ánh mắt và tinh thần của hắn đều bị bảo hạp hấp dẫn. Cách hắn khoảng năm, sáu thước là một chiếc hộp kim sắc dài chừng nửa thước đang nằm ở đó. Trong lòng Lục Mộng Thần chợt nổi lên cảm giác quen thuộc, hắn cảm giác được chiếc hộp đó dường như là chính bản thân hắn vậy. Hắn lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve các mặt của hộp ngọc, những con chữ chi chít ở mặt trên cùng của hộp ngọc trông giống như một dòng sông đang cuộn chảy, tạo cho hắn một loại cảm giác kỳ quái. Lục Mộng Thần mở nắp hộp ra, mặc dù bên trong hoàn toàn trống rỗng, nhưng không hiểu vì sao hắn lại tỏ ra xúc động như muốn òa khóc.

Không thể khống chế nổi xúc cảm, nước mắt của Lục Mộng Thần tuôn trào như mưa, hắn bật khóc nức nở ngay trước mặt Hư Vân tông chủ.

Ài! Hư Vân tông chủ khe khẽ thở dài. Một người hoàn toàn mất đi thân thế thật là đáng thương. Ông ta lẳng lặng đứng yên một bên, không nói lời nào, chờ cho Lục Mộng Thần nguôi ngoai, lúc đó mới đến gần hắn và nói: “Lục thí chủ, không nên quá đau buồn. Thí chủ tạm thời hãy ở lại bốn tự vài ngày, từ từ nghiên cứu ra sự ảo diệu của Nguyệt Ảnh bảo hạp, để xem có cách nào khám phá ra đầu mối về thân thế chẳng.”

Lục Mộng Thần lau khô nước mắt, lẳng lặng gật đầu. Hắn cầm Nguyệt Ảnh bảo hạp lên và đi theo Hư Vân tông chủ về phía một căn hậu viện.

An bài xong cho Lục Mộng Thần, Hư Vân tông chủ liền quay trở lại thiền phòng, trong lòng không nén nổi xúc động. Mộng Thần tiểu tử này rất có phật duyên, ông ta quả thật rất muốn điểm hóa cho hắn để xem nhân duyên thế nào!

Hư Vân tông chủ lại nhớ đến một chuyện, chính là chuyện giữa Minh Phi và Lục Mộng Thần, hình như có điều gì đó hiểu lầm ở đây. Cho dù những người khác không hề phát hiện, nhưng ông thì đã hiểu ra rồi. Sau khi tỷ võ trước kết thúc, Minh Phi và Lục Mộng Thần đồng thời thất tung, nhưng ngay sau khi Minh Phi trở lại, thì nét mặt lạnh như băng, rồi sau đó cũng tức tốc đem hết đệ tử trở về Nghiễm Hàn Cung. Ài! Oan gia nên giải không nên kết, xem ra ta cần phải mất công một phen hóa giải mâu thuẫn giữa hai người họ. Có lẽ Minh Phi còn chưa biết rằng Mộng Thần chính là đứa nhỏ ngày xưa nàng đã rất yêu quý.

Hư Vân tông chủ viết một tấm thiệp, sai một đệ tử cầm thiệp đi mời Minh Phi cung chủ, ông đã quyết định làm người chung gian hóa giải mâu thuẫn giữa hai người.

oooOooo

Đêm khuya, Lục Mộng Thần trăn trở không thể ngủ được. Hắn nằm trên giường một lúc rồi trở dậy, ngắm nghía Nguyệt Ảnh bảo hạp một lúc, sau đó lại nằm xuống. Cứ như thế cho đến khi trời sáng, mọi chuyện vẫn không có gì thay đổi cả, vẫn không hề tìm ra bất kỳ đầu mối nào có thể chứng minh cho thân thế của hắn. Lục Mộng Thần thở dài một tiếng rồi bước ra khỏi phòng.

Không khí buổi sáng ở Liên Hoa Tự thật trong lành, rừng trúc xanh um ở phía xa xa đã làm dịu đi cái đáng vẻ trầm lặng của chùa miếu, một vài

cụm mây trắng nhè nhè bốc lên, phía chân trời cũng dần dần lộ ra tia nắng hiền hòa đầu tiên của vầng thái dương. Tất cả những thứ này đều dệt nên một khung cảnh thần tiên, khiến cho cơn phiền muộn trong lòng Lục Mộng Thần cũng vơi đi đôi chút.

Lục Mộng Thần nhẹ nhàng bay lên giữa không trung, tự do bay lượn trong làn vân vụ, có lẽ làm như vậy, hẳn sẽ cảm thấy dễ thở hơn chút nữa. Có rất nhiều tăng nhân đang thiền tu cũng ngẩng đầu lên nhìn hẳn, rồi tất cả lại cúi đầu tự nhủ, không ngờ tên tiểu tử Lục Mộng Thần này lại lớn mật đến thế, dám tự ý nhơ như phi hành trên vùng trời của Liên Hoa Tự.

“Lục Mộng Thần, thì ra người ở đây, mau xuống đây cho ta!” Một thanh âm trong trẻo rành mạch, nghe rất quen chợt truyền đến tai của Lục Mộng Thần.

Lục Mộng Thần cúi đầu nhìn xuống, thì ra ở phía trước một căn thiền phòng trong hậu viện của Liên Hoa Tự, có một trang tuyệt sắc mỹ nữ toàn thân bạch y đang kiêu kỳ đứng ở đó. Người đó không phải Minh Phi thì còn là ai nữa?

Lại là nàng! Lục Mộng Thần không biết nên làm sao, trong lòng chợt dấy lên một sự tức giận, đó chính là oán khí được tích tụ lâu ngày, hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội bộc phát! Lục Mộng Thần nhớ tới Dạ Nguyệt, nếu không phải vì Minh Phi, thì Dạ Nguyệt đã không bị trọng thương, và cũng đã không bị mất đi trí nhớ đến nỗi trở mặt tuyệt tình đối với hẳn!

Minh Phi! Trước kia người ý vào thực lực của mình mà coi thường một đệ tử yếu đuối của Phong Thần Tông, hừ, giờ đây ta đã luyện Lăng Phong thần chỉ đến tầng thứ năm là Âm Phá, nên ta không còn phải sợ người nữa! Hôm nay, ta quyết sẽ bắt người phải trả đủ cả vốn lẫn lời, cho người nếm được cái cảm giác thống khổ khi bị người khác coi thường là như thế nào!

Lục Mộng Thần nghĩ tới đó, khước miệng thoáng nở một nụ cười bí hiểm, rồi nhanh chóng hạ xuống trước mặt Minh Phi. Thì ra là Minh Phi nhận được thiệp mời của Hư Vân tông chủ mà đến, trong thiệp, Hư Vân không nói rõ là chuyện gì, chỉ nói là có việc gấp, khiến nàng phải vội vàng thu xếp lên đường ngay. Chỉ mất một đêm mà nàng đã đến Liên Hoa Tự rồi, lúc đó Hư Vân tông chủ an bài cho nàng một căn phòng, rồi căn dặn là mọi chuyện để ngày mai nói tiếp. Cứ như thế, làm nàng mơ mơ hồ hồ không biết trong hồ lô của Hư Vân tông chủ rốt cuộc là đang bán thuốc gì nữa.

Sớm nay, Minh Phi đang ở trong viện thưởng thức phong cảnh của Liên Hoa Tự, đột nhiên thấy trên trời có người đang phi hành, liền vận khởi mục lực để quan sát, không ngờ lại chính là Lục Mộng Thần, người mà trong lòng nàng oán hận nhất. Hóa ra là hắn, sao hắn lại đến đây? Hắn đến thì tốt, ta cũng có cơ hội để xả hết ác khí trong lòng. Minh Phi không bay lên không trung, vì làm như vậy rất dễ khiến người khác chú ý, vì thế nàng mới truyền âm cho Lục Mộng Thần, kêu hắn phải hạ xuống đất.

Nhìn Lục Mộng Thần bình thản đứng trước mặt mình, mặt không một chút sợ hãi, khiến Minh Phi cảm thấy rất khó hiểu. Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao trông hắn giống như là có vẻ rất tự tin vào bản thân mình vậy nhỉ? Chẳng lẽ là tu vi của hắn lại có đột phá sao? Nàng âm thầm dò xét một lúc, nhưng vẫn không nhận ra Lục Mộng Thần có gì thay đổi so với lúc còn ở Quy Đạo sơ kỳ, vậy thì vẫn còn kém nàng rất xa. Vì thế trong lòng nàng cũng cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Minh phi trừng mắt nhìn Lục Mộng Thần, “soạt” một tiếng thì đã rút Hàn Tịch thần kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang lóe lên chói cả mắt, tỏa ra sát khí lạnh người.

“Thế nào, hôm nay còn muốn giáo huấn ta sao?” Lục Mộng Thần cười như không phải cười.

“Người!” Minh Phi chỉ vào mũi của Lục Mộng Thần, tức giận đến nỗi nói không ra lời. Nàng không ngờ Lục Mộng Thần lại to gan đến thế mà dám nói ra những lời ấy. Trên mặt Minh Phi đột nhiên có một làn sương lạnh bao phủ, tay cầm kiếm cũng rung rẩy không ngớt.

“Được rồi, hôm nay ta quyết không lưu tình. Ta sẽ tử tế giáo huấn ngươi!” Minh Phi vừa dứt lời, thân thể liền biến mất không thấy đâu nữa. Chỉ thấy trên không trung đột nhiên hiện ra một vòng trăng bạc dài vài trượng, ánh sáng chói lòa vạn trượng. Ánh trăng bạc chuyển động không ngừng, có vô số tia kinh khí từ bên trong bay ra.

Lục Mộng Thần hừ lạnh một tiếng, giơ hai tay lên, mười ngón tay chuyển động rất linh hoạt, soạt soạt soạt soạt bắn ra đủ mười đạo Lăng Phong thần chỉ. Đúng lúc đó, cả không gian chợt vang lên thanh âm te te không ngừng, thì ra những làn chỉ quang bắn thẳng về phía vòng trăng ngân nguyệt kia với một tốc độ kinh người.

Oành oành! Oành! Lăng Phong thần chỉ vô cùng bá đạo, đánh trúng vào ngân nguyệt làm cho nó hoàn toàn biến thành phấn mịn, khí lạnh tràn ra khắp bốn phía, thực vật xung quanh đều bị đóng băng đông cứng lại. Minh Phi quá bất ngờ, dù có chết cũng không thể tin vào những gì vừa xảy ra trước mắt nàng, nàng vạn vạn lần không ngờ rằng Lục Mộng Thần đột nhiên lại có thể thi triển môn chỉ pháp lợi hại như vậy. Chính bản thân nàng vẫn luôn tự hào về Hàn Băng kiếm pháp, vậy mà lúc này lại không thể chịu nổi một đòn chỉ pháp của Lục Mộng Thần!

Sắc mặt Minh Phi tái nhợt, nỗi tức giận trong lòng lúc này đã lên cao đến cực điểm. Nàng từ từ nhắm mắt lại, cả thân hình bỗng chốc hóa thành một vòng sương trắng mờ ảo. Hàn Tịch thần kiếm cũng trở nên mơ hồ, từ trong màn vụ sương trong suốt đó bắn ra từng đóa từng đóa quang hoa, mà Hàn Tịch thần kiếm thì biến mất hẳn không còn nhìn thấy nữa. Lúc này chỉ thấy vô số hàn tinh xuất hiện trong hư không, chớp lóe chớp lóe trông đẹp mắt vô cùng. Đây chính là chiêu Hàn Tinh Đấu Chuyển.

Lục Mộng Thần đột nhiên cảm thấy bản thân mình bị một khoảng tinh không sáng như ngọc vây quanh, mà tinh quang lấp lánh liên hồi, khí lạnh thấu xương liên tục xông tới. Đây quả là một chiêu thức quá lợi hại! Bất giác trong lòng Lục Mộng Thần cảm thấy có chút run run, tuyệt học của Nghiễm Hàn cung quả thật là không thể coi thường! Trong nháy mắt, hắn vội đề thăng Lăng Phong thần chỉ lên đến tầng thứ năm là Âm Phá cảnh giới, còn Thần Nhật chiến giáp trên người hắn cũng phát ra một tiếng động rồi hóa thành một ngọn lửa rừng rực. Ở trong vùng tinh không đẹp mắt đó, Lục Mộng Thần như trở thành một ngọn lửa sáng lòà, thập phần rực rỡ.

Từng tia, từng tia hàn tinh bắt đầu tấn công về phía Lục Mộng Thần, hỏa điểm bốc cháy hùng hực bên ngoài Thần Nhật chiến giáp bắt đầu phát huy tác dụng, những tia hàn tinh cực lạnh vừa gặp phải Thần Nhật chiến giáp liền nhanh chóng hóa thành hơi nước, tạo thành từng luồng khí trắng li ti bay lên trời.

Trong khoảng tinh không sáng chói đó, thân thể Lục Mộng Thần không ngừng xoay tròn như con vù. Mười luồng Lăng Phong thần chỉ được điểm nhẹ ra, chỉ quang đang từ chói mắt bắt đầu chuyển sang trong suốt, trông giống như dòng nước đang chảy vậy.

“Lăng Phong thần chỉ, đi!” Theo tiếng quát nhẹ của Lục Mộng Thần, hàng trăm đạo chỉ quang trong suốt, hướng ra bốn phương tám hướng mà công tới.

Chỉ nghe thấy nhiều tiếng đình đoong, đình đoong vang lên không ngớt. Tất cả hàn tinh đều bị đánh rơi, Minh Phi đang đứng tại một nơi bí mật gần đó cũng không hề dễ chịu chút nào, nàng cũng bị nhiều luồng chỉ phong đánh trúng, lực lượng công kích cực mạnh, khiến nàng cảm thấy huyết dịch trong tâm tạng như đang sôi trào và muốn tìm đường để thoát ra ngoài!

“Trời ơi! Tại sao chỉ pháp của hắn lại đáng sợ như vậy? Từ trước tới nay sao vẫn chưa từng nghe thấy trong Tu Chân giới lại có một tuyệt kỹ đáng

sợ thế này?!" Minh Phi hiện thân, lão đảo như muốn ngã, vẻ mặt càng thêm băng lãnh. Nàng đã hoàn toàn bị kích nộ, chuẩn bị thi triển chiêu thức khủng bố và tối cường nhất trong Hàn Ngọc kiếm pháp, Băng Hàn Chi Tịch!

Băng Hàn Chi Tịch, nhập băng hàn tam muội, nhập vào cảnh giới vô sắc vô tướng.

Hàn Tịch thần kiếm trở nên hoàn toàn trong suốt và tỏa ra khí thể bạo liệt, miệng Minh Phi khe khẽ niệm chú ngữ, Hàn Tịch thần kiếm chậm rãi bay lên giữa không trung, thân kiếm chuyển động, trong chốc lát đã hóa ra thành ba mươi sáu thanh Hàn Tịch thần kiếm. Chợt có một cỗ hàn ý như có như không từ hai tay của Minh Phi phát ra, đánh trúng vào trên thân những thanh Hàn Tịch kiếm đó. Oong oong oong! Tất cả những thanh Hàn Tịch thần kiếm kia đều biến mất, ngay sau đó cả Minh Phi cũng biến mất luôn.

Lục Mộng Thần cảnh giác quan sát tất cả mọi diễn biến đang xảy ra, hẳn biết rằng Minh Phi sắp thi triển bản lĩnh trấn cung của nàng rồi!

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 110

Ái Hận Giao Gia

Một luồng hàn khí hình cầu trong suốt và lạnh thấu xương như thấy như không hướng ra phía ngoài mà công kích, khiến cho lớp hỏa diễm ở trên Thần Nhật chiến giáp kêu phách một tiếng rồi dần dần trở nên ảm đạm, trong nháy mắt, Lục Mộng Thần cảm thấy có một cỗ hàn khí lạnh buốt xâm nhập vào cơ thể. Thật là lợi hại! Trong lòng hắn không thể không kinh hãi kêu lên, rồi vội vàng vận khởi Lăng Phong thần chi lên đến tầng thứ năm là Âm Phá.

Xoẹt, xoẹt! Rất nhanh sau đó, vô số làn chỉ phong trong suốt chứa đựng sức mạnh kinh hồn bay ra và tạo thành một tấm lưới vây bọc lấy thân hình Lục Mộng Thần.

Chỉ quang tung hoành, cái bay thấp, cái bay cao, ngón tay của Lục Mộng Thần liên tục bắn ra chỉ phong, từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ bắn ra nhiều chỉ phong đến thế, nhưng hôm nay hắn bắt buộc phải làm như vậy! Vì chiêu thức vừa được Minh Phi thi triển quá ư mãnh liệt, nếu không có làn chỉ phong dày đặc này bảo vệ lấy thân mình, e rằng hắn đã sớm bị đóng băng mà chết rồi.

Tuyệt học của Đại La Kim Tiên quả thật là bất phàm, sau một hồi đối công, chỉ nghe thấy "oa" một tiếng, Minh Phi đột nhiên hiện thân, miệng phun ra một ngụm máu tươi, trên thân Hàn Tịch thần kiếm ở trong tay nàng cũng chảy ra từng dòng, từng dòng chất lỏng trong suốt như nước, thì ra đó chính là Lăng Phong thần chi bám vào chứ không phải thứ gì khác.

Âm Phá! Không có một lực lượng âm nhu nào là không thể phá được!

Hách, hách! Minh Phi cung chủ nổi danh trong Tu Chân giới, mà hôm nay lại thua dưới tay của Lăng Phong thần chỉ!

Lục Mộng Thần biết Minh Phi mặc dù bị thương, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Vì vậy hắn nhích từng bước về phía trước, cố ý trêu: “Minh Phi cung chủ, liệu chúng ta có phải đánh tiếp không? Thật không ngờ rằng người cũng có ngày hôm nay! ha ha ha!”

“Người.....” Minh Phi tức giận quát lên một tiếng, nét mặt trở nên đỏ rần, nàng chỉ ngón tay về phía Lục Mộng Thần, nói: “Lục Mộng Thần, người học được môn chỉ pháp đó ở đâu mà lại quá bá đạo như thế?!”

“Hắc hắc! Đó là một bí mật, không thể nói cho người biết! Ha ha!” Lục Mộng Thần đột nhiên bật cười ha hả. Lúc này tinh thần hắn sáng khoái vô cùng, những oán khí tích tụ sau nhiều ngày bị Minh Phi coi thường giờ mất đi đâu hết.

“Được lắm, được lắm! Lục Mộng Thần, đồ sắc lang nhà người, hôm nay ta phải liều mạng với người!” Minh Phi đã tức giận quá sức chịu đựng, thần kiếm trong tay lại muốn xuất chiêu, vào thời khắc này, nàng đã không còn giữ lại một chút phong thái nào của một cung chủ, nàng trông giống như một con thiêu thân đang đối diện với đám lửa.

Lục Mộng Thần khẽ động thân mình, miệng khẽ cười hi hi nói: “Hi hi! Minh Phi cung chủ, người vẫn còn muốn chơi trò mèo vờn chuột sao?! Hôm nay sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu!”

Minh Phi nghe được câu đó thì lại càng tức giận đùng đùng, sắc mặt vốn dĩ đang đỏ rần, giờ đây lại bị bao phủ bởi một làn khí thanh sắc, nàng vừa đuổi vừa mắng: “Lục Mộng Thần, người là một tên háo sắc, không tôn sư trọng đạo, hôm nay ta không trị được người thì quyết không dừng tay!”

Hai người cứ thế, một người đuổi, một người chạy, chạy tới chạy lui một hồi lâu, bất chợt có một tiếng niệm Phật hiệu vang lên: “A Di Đà Phật! Nhị vị thí chủ, oan gia nên giải không nên kết, hãy mau mau dừng lại!”

Hư Vân tông chủ nhẹ nhàng lướt đến như một làn gió cách ly hai người bọn họ ra. Minh Phi vẫn muốn tiếp tục đuổi, nhưng lại bị Hư Vân tông chủ nhẹ nhàng phất nhẹ một cái, vạt tăng y bay ra ngăn nàng lại. Lục Mộng Thần đương nhiên là rất tôn kính Hư Vân tông chủ, nên hăn liền dừng ngay lại và chờ Hư Vân tông chủ lên tiếng.

“Hư Vân tông chủ, ông mau tránh ra, để ta dạy dỗ tên tiểu tử không biết tôn ty trên dưới này một bài học!” Minh Phi vẫn còn đà vọt tới phía trước.

“Minh Phi cung chủ, thí chủ hãy nghe một lời của lão nạp. Tạm thời dừng tay, đợi lão nạp nói rõ mọi chuyện rồi tiếp tục cũng không muộn!” Hư Vân tông chủ nói hết sức nghiêm túc, trong lời nói lại ẩn chứa thần công của Phật môn nên tự nhiên có tác dụng rất lớn.

Minh Phi nghe vậy thì dần dần ổn định lại tinh thần, rồi dừng lại một bên và chờ Hư Vân tông chủ lên tiếng.

“Lục thí chủ, phiền thí chủ đi vào phòng đem vật mà ngày hôm qua lão nạp giao cho thí chủ mang ra đây.” Hư Vân tông chủ nói.

Lục Mộng Thần vào phòng lấy Nguyệt Ảnh bảo hạp, đem ra đặt xuống trước mặt Hư Vân tông chủ. Minh Phi vừa nhìn thấy Nguyệt Ảnh bảo hạp, trong lòng bất chợt cảm thấy ngạc nhiên, tại sao Hư Vân tông chủ lại đưa Nguyệt Ảnh bảo hạp cho Lục Mộng Thần giữ nhỉ? Đây là chuyện mà các chưởng môn nhân của thất đại phái phải giữ kín không cho bọn tiểu bối được biết.

Hư Vân tông chủ trầm mặc một lúc lâu rồi mới chậm rãi nói: “Minh Phi cung chủ, thí chủ còn nhớ Nguyệt Ảnh bảo hạp này chứ!” Minh Phi gật đầu.

“Vậy thí chủ có còn nhớ đứa bé đáng yêu năm đó được chúng ta lôi ra từ trong cái Nguyệt Ảnh bảo hạp này không?”

“Đương nhiên là nhớ kỹ, làm sao ta có thể quên được chuyện đó chứ, hài tử đó thật là đáng yêu! Bây giờ nghĩ lại ta vẫn còn thấy rất là nhớ nó!” Minh Phi như rơi vào một vùng ký ức xa xôi, tất cả hình ảnh cũ đều tràn về trước mắt nàng, cảnh tượng ngày hôm đó vô cùng xúc động lòng người, nhưng cuối cùng nàng cũng không dành được hài tử đó, ài!

“Đã qua nhiều năm rồi, Minh Phi cung chủ, đứa trẻ đó đã trưởng thành tại Phong Thần Tông! Thí chủ có muốn biết nó là ai chăng?” Hư Vân nhìn chăm chú nhìn vào từng nét biến đổi trên sắc mặt của Minh Phi, cẩn thận nói rõ từng tiếng một.

“Là?” Minh Phi liếc nhanh về phía Lục Mộng Thần, tựa như mơ hồ đoán ra, nhưng lại không dám chắc, nàng muốn đợi lời xác nhận cuối cùng từ miệng của Hư Vân tông chủ.

“Thật ra đứa trẻ đó, chính là người đang đứng trước mặt thí chủ, là Lục Mộng Thần tiểu thí chủ đó!” Hư Vân tông chủ thở dài nói ra sự thật.

“A!!!” Minh Phi vô cùng bất ngờ, khi chính tai mình nghe được tin này, trong lòng nàng như có tiếng nổ mạnh, các loại cảm tình dậy lên mãnh liệt như thủy triều dâng không cách nào ngăn cản, và chúng đánh sâu vào não nàng. Cả đại não của nàng như bị tê liệt, không nhận biết được bất cứ điều gì nữa, chỉ là một mảng ký ức hỗn loạn vô cùng. “Lúc đó..... hài tử..... đáng yêu đó..... lại chính là... Lục Mộng Thần?” Minh Phi run rẩy phát ra câu nói đứt đoạn.

“Đúng thế.....” Hư Vân tông chủ nặng nề thở dài một hơi, “Minh Phi cung chủ, lão nạp không biết là giữa thí chủ và Lục thí chủ có ân oán gì, mà đến nỗi thí chủ bị ân oán đó làm cho mờ cả mắt. Ngày đó, khi Lục thí chủ mới đến Liên Hoa Tự, lão nạp đã có cảm giác rất là quen, nếu mà Thiên

Phong chân nhân nói rõ chân tướng thân thể của Lục thí chủ ra thì ngay khi hẵn đến đây là lão nạp đã có thể xác nhận hẵn chính là hài tử đáng yêu ngày xưa rồi.....” Hư Vân tông chủ kiên nhẫn giải thích.

A, a! Minh Phi kích động đến nỗi thân thể run rẩy kịch liệt, sự thật này khiến nàng không có cách nào tiếp thụ được. Trong lòng nàng vẫn luôn duy trì hình ảnh ngây thơ, đáng yêu của đứa trẻ ngày đó, thế nhưng hôm nay hẵn lại trở thành một tên tham lam, háo sắc. Hai hình ảnh đó khác nhau quá xa, vì vậy mà tư tưởng trong lòng nàng đấu tranh rất kịch liệt, trong nhất thời, Minh Phi không thể kìm chế được tình cảm của chính mình.

Lục Mộng Thần đã sớm được Thiên Phong chân nhân kể cho nghe về chuyện ngày đó chưởng môn của thất đại môn phái tranh dành hẵn, nhưng khi hẵn chứng kiến thấy biểu hiện dẫn vật kịch liệt của Minh Phi, thì vẫn cảm thấy vô cùng kinh sợ. Mặc dù hẵn nghĩ Minh Phi sẽ có phản ứng, nhưng hẵn không thể ngờ phản ứng của nàng lại kịch liệt đến mức ấy, đường đường là một cung chủ mà không hề chú ý đến việc giữ gìn thể diện của mình chút nào.

“Nam mô A Di Đà Phật!” Hư Vân tông chủ không ngừng khê khàng niệm Phật hiệu, ông muốn dùng âm thanh đó giúp cho Minh Phi giảm bớt sự xúc động trong lòng.

“Tất cả đều có pháp, tất cả chỉ là mộng ảo, như có mà như không, hoài niệm chi bằng đối diện. Minh Phi cung chủ, hết thấy đều là nhân duyên, làm người không thể cưỡng cầu, thí chủ đã hiểu ra chưa?” Thanh âm của Hư Vân tông chủ phá không truyền đến.

Đương! Tựa như bị một côn đập trúng vào đầu, Minh Phi hoàn toàn bừng tỉnh khỏi cơn mộng mỵ. Đúng vậy, yêu và hận đều chỉ là một khái niệm trong tâm lý mà thôi. Nếu nàng biết Lục Mộng Thần chính là đứa trẻ ngày nào, nhất định nàng đã không mạnh tay như thế, sợ rằng khi hẵn nhận

ra thân thể của mình rồi sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho nàng. Đúng là thể sự trêu người, mọi việc không thể do mình quyết định được!

Minh Phi thở dài, ngẩng cao đầu lên thì mới nhận ra nước mắt của mình đã chan hòa từ lúc nào. Nàng từ từ đi đến trước mặt Lục Mộng Thần, cất giọng ôn nhu nói: “Mộng Thần, thành thật xin lỗi, ngay từ đầu ta không nên đối xử với người như thế, hãy tha thứ cho ta nhé! Ô ô!”

Nghe Minh Phi khóc một cách ảm ức như thế, mắt thấy cả người nàng như đóa hoa lê ướn đẫm nước mắt, Lục Mộng Thần cũng thấy cảm động. Thật tình mà nói, hẳn vốn là người sống rất có tình cảm, hẳn sợ nhất là nước mắt của nữ nhân, nên lúc này chỉ biết nắm hai tay vào nhau, mà không biết nói gì cho phải, rốt cuộc cũng ập úng lên tiếng: “Cung chủ..... chuyện ngày đó... là ta cũng sai, ta thật sự rất xin lỗi, ta cũng muốn xin nàng tha thứ cho ta!”

Mỗi hận nhiều năm đã tan biến khi giờ đây hai người đã hiểu nhau và tha thứ cho nhau. Hư Vân tông chủ gật đầu mãn nguyện, ông tự nhủ trong lòng, hiểu lầm cuối cùng đã được sáng tỏ.

Minh Phi chậm rãi vươn một cánh tay về phía trước, thoáng chần chừ một lúc, nàng nhìn Lục Mộng Thần ngập ngừng nói: “Mộng Thần, ta có thể vuốt tóc người không?”

Vuốt tóc ta sao? Lục Mộng Thần hết sức kỳ quái, nhưng hẳn thấy nước mắt của Minh Phi vẫn không ngừng chảy ra từ khoé mắt, nên trong lòng thấy bất nhẫn, liền nói: “Được chứ!”

Minh phi chậm rãi vuốt vuốt mái tóc của Lục Mộng Thần, nàng vuốt một cách cẩn thận hết sức, tựa như mọi chi tiết khó quên về đứa trẻ ngày xưa mà nàng nhớ nhung trong nhiều năm ròng đang hiện về trong lúc này, tất cả đều như rất mới mẻ. Lục Mộng Thần đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào mắt Minh Phi, một trang tuyệt sắc giai nhân, tỏa ra thần sắc

quý phái khiến người đắm say, nhất thời Lục Mộng Thần lại trở nên mê mẩn thần hồn. Lòng tham lam háo sắc lại đột nhiên nổi dậy mãnh liệt, hấn vô tri vô giác nhắc tay lên và nhẹ vuốt ve khuôn mặt tuyệt mỹ của Minh Phi.

“A!” Minh phi kêu lên một tiếng kinh ngạc, nàng phát hiện ra Lục Mộng Thần lại vừa có bộ dạng háo sắc rất giống với hình ảnh ngày trước khi nhìn trộm nàng tắm, đúng là bàn tay đầy tội lỗi ấy, giờ đây lại vuốt ve lên mặt nàng! Trời ạ, tại sao tự nhiên người lại biến thành loại người như thế? Minh Phi kêu thầm trong lòng, rồi nàng nhanh chóng rời khỏi Lục Mộng Thần.

Ài! Hư Vân tông chủ âm thầm thở dài, lúc này ông mới hiểu ra lý do mà Minh Phi lại thống hận Lục Mộng Thần như thế. Nhưng điều làm cho ông cảm thấy kỳ quái chính là, lúc mới đầu Lục Mộng Thần là người rất thật thà đáng mến, rồi không hiểu sao tự nhiên lại biến thành một người hiếu sắc hơn mệnh như vậy? Có lẽ phải chờ đến khi có cơ hội thích hợp, thì phải hỏi cho rõ ngọn ngành mới được.

Minh Phi đứng ở xa xa, không biết nên làm gì, sắc mặt trở nên hồng hồng. Nàng đúng thật là không biết nên nói gì trong lúc này, nàng càng không biết nên phải làm gì mới đúng, và trong lòng thấy thập phần bối rối. Nàng ngẩng đầu lên, hết nhìn Hư Vân tông chủ rồi lại nhìn Lục Mộng Thần, rồi thân hình nhoáng lên và biến mất dạng.

Nhìn thấy Minh Phi trở về phòng nghỉ của nàng rồi, Hư Vân tông chủ mới bước đến trước mặt Lục Mộng Thần, nhẹ nhàng nói: “Lục thí chủ, thí chủ đang giữ bí mật gì, có thể nói cho lão nạp biết được chăng? Tại sao thí chủ lại thường xuyên có những biểu hiện lạ lùng như thế?”

Lục Mộng Thần thần sắc ngẩn ngơ, không biết có nên nói ra điều bí mật đó hay không.....

Hết hồi 110

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 111

Mộng Thần Đốn Ngộ

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Lục Mộng Thần thở dài một hơi, rồi đem chân tướng sự việc mà bấy lâu nay vẫn có rất ít người biết nói ra. Hắn nhắc đến Thanh Dao, nhắc tới Tham Thần cấm cung, nhắc tới trận chiến của Tham Thần Đại Đế trên Thiên giới, nhắc tới việc bị trúng tham lam nguyên tố như thế nào.....

Vừa nghe xong câu chuyện của Lục Mộng Thần, ngay cả người từng trải nghiệm phong phú như Hư Vân tông chủ mà cũng như bị chìm vào một thế giới truyền thuyết vô cùng kỳ diệu, khiến ông cũng cảm thấy giật mình kinh hãi, phải dùng tay lau những dòng mồ hôi đang vã ra như suối trên trán.

Lục Mộng Thần thao thao bất tuyệt như chưa bao giờ được nói vậy, hắn nói từ chuyện Tham Thần cấm cung đến chuyện làm thế nào lạc đến Nghiễm Hàn cung nhìn trộm Minh Phi, lại nói đến chuyện bị Minh Phi truy sát phải trốn chui trốn nhủi như chuột ngày, rồi được Dạ Nguyệt cứu thoát, rồi lại nói đến chuyện tại sao lại vì Dạ Nguyệt mà đi tìm Long huyết, rồi cả chuyện lạc đến Lăng Phong thiên cung để học được Lăng Phong thần chỉ nữa.....

Sau khi Lục Mộng Thần kể ra toàn bộ bí mật mà hắn đã giữ kín bấy lâu nay, hắn chợt thở phào một hơi nhẹ nhõm, giống như vừa cất được một gánh nặng trong lòng, nên cảm thấy tâm tình thoải mái rất nhiều. Hư Vân tông chủ nghe như si như mê, ông ta ngàn vạn lần không thể ngờ, những

điều mà Lục Mộng Thần trải nghiệm lại phức tạp đến thế, hẳn tiếp xúc trên từ Thiên giới để vương dưới đến các tu chân chưởng môn, dường như loại người nào hẳn đều đã từng tiếp xúc qua.

Là một kẻ tu chân, ngay đến cả một phổ thông tiên nhân cũng không dễ gì gặp được hưởng chi là Thần Đế mà trước nay chỉ được nghe thấy trong truyền thuyết. Hơn nữa, trong truyền thuyết, mọi chuyện liên quan đến Đại La Kim Tiên đều không thể nói đến, vậy mà đối với Lục Mộng Thần lại xảy ra quá dễ dàng như vậy, đúng là làm cho người ta khó mà tin được! Lại còn có bao nhiêu món bảo bối, mà món nào cũng là hiếm có trên nhân gian? Chẳng trách nào bộ chiến giáp trên người hẳn lại thần kỳ đến vậy, chẳng trách nào bộ Tố Thủy Lan Y mà Diệu Nhiên mặc trên người lại giống với bộ Thủy Mẫu Thần Y được ghi chép trong Thương Mang sử ký đến thế, thì ra tất cả đều là tiên y trên Thiên giới cả!

Hư Vân tông chủ cảm thấy trước đây dường như ông đã chạm được vào cánh cửa bí ẩn, nhưng sau một lúc tìm tòi mà vẫn không tìm được lối vào. Nhưng giờ đây, qua những gì đã phát sinh trên người Lục Mộng Thần, ông đột nhiên đã ngộ ra con đường đi tới cánh cửa đó, và những việc đó cũng đã giúp ông hiểu thêm về cái đích mà rất nhiều kẻ tu chân đều đang không ngừng truy cầu.

Thần và Tiên tồn tại cách chúng ta không quá xa. Ngay tại Tu Chân giới này cũng có thần và Đại La Kim Tiên đồng tồn tại trong những nhân vật tu chân đã đạt tới cảnh giới tiềm đỉnh.

Nhưng điều mà Hư Vân tông chủ dù có nằm mơ cũng không thể ngờ được, đó là tình hình tại Thiên giới lại hỗn loạn đến như thế. Ngay cả ngũ Đại Đế của Thiên giới cũng bị cấm chế và đày xuống Nhân giới. Thật ra, về điểm này ông cũng đã từng nghe qua, nhưng không ai có đủ khả năng chứng thực, bởi vì tu vi của họ có hạn, không có cách gì dò xét được tình hình của cấm cung cả.

“Hư Vân tông chủ, tất cả là như thế đó. Mỗi khi tham lam nguyên tố trong người văn bối trời dậy, thì văn bối không thể khống chế nổi, trừ khi học được Đại Viên Mãn tâm pháp, thì lúc đó văn bối mới có thể khống chế được một phần.” Lục Mộng Thần ngẩng đầu lên, nói hết sức chăm chú.

Hư Vân tông chủ sau một thoáng suy nghĩ, đột nhiên đưa tay ra, chỉ thấy một quả lê từ trên cành cách đó mấy trăm thước bay đến tay ông. Ông đặt quả lê đó lên lòng bàn tay rồi đưa đến trước mặt Lục Mộng Thần, hiền lành nói: “Mộng Thần, nhìn xem đây là cái gì?”

“Đây là một quả lê mà, có gì kỳ quái đâu.....” Lục Mộng Thần nhìn quả lê bình thường như mọi quả lê khác, không tìm ra được chỗ khác lạ nào cả.

“Nào, thí chủ thử sờ vào nó xem, có phải là có một lớp vỏ hay không?” Hư Vân tông chủ nói tiếp.

“A!” Lục Mộng Thần tiếp nhận quả lê, sờ đi sờ lại mấy lần, rồi nói: “Quả lê nào mà chẳng có một lớp vỏ như thế này? Tông chủ, người hỏi thế là có ý gì vậy?”

Hư Vân tông chủ cười hỏi: “Lê có hạt không?”

Lục Mộng Thần trả lời: “Có chứ ạ!”

Hư Vân tông chủ trịnh trọng nói: “Tốt lắm, bây giờ lão nạp muốn thí chủ làm cho một việc, đó là không được lột vỏ quả lê này mà vẫn lấy được hạt lê bên trong ra cho lão nạp xem, có được không?”

“Hơ.....!” Lục Mộng Thần nghe xong những lời đó, ngẩn người một lúc, việc Hư Vân tông chủ muốn hắn thực hiện quả thật rất khó, hoàn toàn vượt ra khỏi lẽ thường, khiến hắn nhất thời cảm thấy mơ hồ không hiểu.

“Thí chủ cứ suy nghĩ đi, suy nghĩ thật cẩn thận xem.....” Hư Vân tông chủ dường như đang trêu đùa một đứa trẻ ba tuổi vậy.

“Ừm!” Lục Mộng Thần đặt quả lê vào lòng bàn tay, nâng ngang tầm mắt quan sát thật kỹ lưỡng, hẳn cẩn thận suy nghĩ phải dùng phương pháp gì để có thể lấy hạt bên trong quả lê mà không phải lột vỏ.

Nghĩ đi, nghĩ lại, đến nỗi mồ hôi trên trán cũng vã ra như tắm mà vẫn không có biện pháp gì, còn Hư Vân tông chủ thì cứ cười ha ha khi nhìn thấy bộ dạng của Lục Mộng Thần, làm như ông ta rất vui khi làm khó được hẳn vậy, vẻ mặt của ông rất là mãn nguyện.

Lục Mộng Thần chăm chú nhìn ngắm trái lê, khả năng suy nghĩ của hẳn đã đến mức cực hạn, hẳn cảm thấy không thể tiếp tục suy nghĩ được nữa, thì chợt đúng lúc ấy, hẳn cảm thấy trên đầu vang lên một tiếng “ba”, thì ra là Hư Vân tông chủ vừa đánh một quyền rất mạnh vào đầu hẳn.

Bị đánh đột ngột làm Lục Mộng Thần giật nảy mình, uy lực trong quyền vừa rồi của Hư Vân thật vô cùng ảo diệu, chỉ có tác dụng làm hẳn tỉnh lại, chứ không có ý đả thương hẳn.

Hư Vân tông chủ không để cho Lục Mộng Thần lên tiếng, đột nhiên lão hét lớn một tiếng: “Đã ra chưa? Đã ra chưa?”

Trước tiên là Lục Mộng Thần bị làm cho giật mình, ngay sau đó thì bị tiếng hống của Hư Vân tông chủ làm cho ngây ra. Trong nháy mắt, đại não của hẳn chợt lóe lên linh quang, và hẳn đột nhiên như thông minh hơn rất nhiều, trong một sát na đó đã hiểu ra không ít chuyện, toàn bộ linh trí đều thấu thoát ra ngoài!

“Ra rồi, ra rồi!” Lục Mộng Thần hưng phấn nắm chặt hai tay lại, kêu lớn với giọng hết sức vui mừng!

Đến lúc này, hần chợt ngộ ra tinh yếu cốt lõi của Đại Viên Mãn tâm tủy, linh trí trực tiếp thấu thoát ra, không bị hạn chế bởi bất cứ cái gì. Mặc dù tham lam nguyên tố vẫn còn tồn tại trong lòng hần, nhưng không thể gây ảnh hưởng đến tâm chí của hần nữa!

Đại Viên Mãn, chính là đỉnh cao của Phật pháp cứu thừa.

Những việc mà lúc bình thường hần không hiểu, thì nay đều rõ ràng tất cả.

Có lẽ ngay cả Tham Thần Đại Đế nếu như chính mắt nhìn thấy Lục Mộng Thần đại ngộ thì e rằng cũng sẽ kinh hãi, vì lão sẽ không thể ngờ rằng, Phật pháp lại là một phương pháp tuyệt diệu để hóa giải tham lam nguyên tố.

“À, à! Chúc mừng Lục thí chủ từ nay về sau sẽ thoát khỏi sự chi phối của tham lam nguyên tố!” Hư Vân tông chủ hai tay hợp thành chữ thập, trong lòng hết sức khoan khoái, lão hướng về phía phòng của Minh Phi nói lớn: “Minh phi cung chủ, thí chủ cũng ra đây đi, Lục thí chủ đã thoát thai hoán cốt, trở lại con người ngày xưa rồi!”

Minh Phi mỉm cười rất tươi, từ trong phòng khoan thai bước ra. Thật ra từ nãy đến giờ, nàng ngồi trong phòng cũng đã nghe hết những chuyện mà Lục Mộng Thần kể cho Hư Vân tông chủ nghe, nên cũng hiểu rằng Lục Mộng Thần bị chi phối bởi tham lam nguyên tố do Tham Thần Đại Đế lưu lại trong tâm chí hần, chứ hần không thể tự khống chế bản thân. Và hôm nay hần hiểu ra Đại Viên Mãn tâm tủy, hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của tham lam nguyên tố, khiến cho tâm chí của hần như được gột rửa sạch sẽ mà khôi phục được bản tính. Sự chuyển biến kinh người này khiến cho nàng vui sướng không để đâu cho hết.

“Mộng Thần, chúc mừng người lấy lại bản tính!” Minh Phi cung chủ chăm chú nhìn Lục Mộng Thần đầy thâm tình, đôi mắt đen nhánh chớp sáng

long lạnh.

Lục Mộng Thần gật đầu, lúc này hắn nhìn vẻ đẹp quý phái của Minh Phi với tâm trạng hân thưởng, nên cũng nhận ra vẻ đẹp đó thật lung linh, sáng rõ như trăng rằm.

Hư Vân tông chủ rất cao hứng, lão đang định mời hai người đến thiền phòng uống trà, đột nhiên một tiểu sa di hốt hoảng chạy đến hô lớn: “Không xong rồi tông chủ, Yêu Tông đem người đến tấn công chúng ta rồi!”

“Cái gì? Yêu Tông tấn công Liên Hoa Tự ta?” Hư Vân giật mình, mấy trăm năm nay Yêu Tông vẫn không hề có hành động gì lớn, vậy lần này chúng đem người đến gây hấn hẳn là phải có lý do. Xem ra Liên Hoa Tự thật không tránh được một trận huyết chiến rồi.

“Tông chủ, vân bối muốn được giúp một tay, thêm một người là thêm một phần sức mạnh.” Lục Mộng Thần chủ động lên tiếng, Minh Phi cũng tỏ ý muốn tham chiến giúp Liên Hoa Tự một tay.

Hư Vân tông chủ gật đầu, ông thầm nghĩ, ta có hai trợ thủ đặc lực này thì cơ hội chiến thắng sẽ chắc chắn hơn rất nhiều, nhất là Lục Mộng Thần, hắn đã đạt tới tầng thứ năm của Lăng Phong thần chỉ nên giờ đây những kẻ tu chân đã không còn ai là đối thủ của hắn nữa rồi.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 112

Huyết Chiến Liên Hoa

Toàn bộ khoảng sân rộng lớn của Liên Hoa Tự có khói bốc lên nghi ngút, lửa cháy hừng hực tứ phía, tiếng hô chém giết vang trời, máu chảy loang khắp mặt sân.

Hằng hà sa số các loại yêu quái, có loại há mồm rộng ngoác đỏ lòm như máu, có loại giương móng vuốt hàn quang lấp lóe, có loại cầm vũ khí tinh quang bắn ra khắp nơi, có loại phun ra lửa cháy hừng hực từ cả miệng lẫn mũi, có loại phun ra khói đen ngòm..... Tất cả đều đang giao đấu cùng với các tăng nhân. Pháp Nguyên dẫn theo các sư huynh đệ, tung hoành chém giết trong yêu trận, toàn thân ướt đẫm những máu, cả chiếc đầu láng bóng cũng nhuộm đầy máu. Đám yêu quái kia kéo tới quá đông, Pháp Nguyên cả đời cũng chưa bao giờ thấy được nhiều yêu quái đến thế, một thanh kiếm bằng gỗ đào liên miên xuất ra Lục Đại Nguyên Tổ kiếm pháp, chỉ thấy rất nhiều loại quang mang không giống nhau được phát ra, khi đám yêu quái bị trúng phải liền bị té lăn ra, máu tươi bắn tung tóe, tiếng kêu la đầy trời.

Không thể đếm xuể các chủng loại yêu quái của Yêu Tông, tất cả đều là các loài phi cầm, tảo thú, nhiều đến kinh người, chính điều này đã giúp cho Yêu Tông nắm giữ vị trí đứng đầu ngũ đại tà phái trong nhiều năm liền. Có rất nhiều tăng nhân lần đầu gặp phải cuộc tổng tấn công quy mô thế này, nên có người chỉ xuất thủ hơi do dự một chút thì đã lập tức bị năm, sáu con quái vật xông tới đè đầu cưỡi cổ, rồi biến họ thành một đồng máu thịt bầy nhầy, lẫn lộn ngay lập tức. Đúng vào lúc thập tử nhất sinh ấy, các tăng nhân

cũng không còn ai để ý đến những điều Phật dạy là lấy từ bi làm đầu như thường ngày họ vẫn theo đuổi nữa, mà chỉ thấy họ phần nộ cùng cực, toàn lực xuất kiếm để trăm yêu trừ ma, gặp ma giết ma, gặp yêu giết yêu.

Đang lúc tranh đấu vô cùng kịch liệt, đột nhiên phía trong trận của Yêu Tông phát sinh dị biến, chỉ thấy lớp lớp yêu quái theo nhau ngã xuống, máu tươi phun ra nhuộm đỏ cả sắc trời.

“A Di Đà Phật!” Một tiếng niệm Phật hiệu vang lên, thì ra là Hư Vân tông chủ dẫn theo Lục Mộng Thần và Minh Phi cung chủ kịp thời đến nơi. Ba đại cao thủ thuộc Quy Thiên kỳ đồng thời xuất chiêu, lập tức đã làm thay đổi toàn bộ chiến cuộc. Toàn bộ tăng nhân vừa nhìn thấy Hư Vân xuất hiện, thì tinh thần đại chấn, đấu chí dâng cao ngùn ngụt.

“Ha ha ha ha! Hư Vân lão nhi, người cuối cùng cũng phải xuất hiện rồi!” Bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại, một đám hắc vụ cuồn cuộn kéo đến, rồi khuôn mặt ngông cuồng của Yêu hoàng Dạ Thần cũng lộ ra. Khi ánh mắt của lão nhìn đến hai người bên cạnh Hư Vân, thì đột nhiên kinh hãi nói: “Không ngờ ngay cả Minh Phi cung chủ đỉnh đỉnh đại danh cũng đến rồi, à, lại còn có tên tiểu tử họ Lục cũng dám đứng ở đây cơ à. Vậy là hôm nay ta sẽ cùng một lúc hủy diệt tất cả các người! Ha ha!” Yêu hoàng có Thập Nhị Thần Tiểu trợ trận và món thần khí Thiên Thực Hoàn hỗ trợ, thì một chút lòng lương thiện vốn vẫn tồn tại trong lòng hắn giờ đây cũng bị sự điên cuồng thay thế mất rồi.

Lục Mộng Thần bất chợt giật mình khi nhìn thấy Yêu hoàng, hắn không cách nào so sánh giữa Yêu hoàng trong ký ức của hắn với Yêu hoàng của hiện tại, dường như tính cách của lão đã thay đổi rất nhiều! Thoáng ngần ngừ một lúc, Lục Mộng Thần lo lắng hỏi: “Tiền bối, có phải Dạ Nguyệt vẫn khỏe chứ?”

Yêu hoàng cau mày đang định trả lời, thì luồng hắc vụ chợt tản ra bốn phía, Dạ Nguyệt thân mặc bạch y từ từ xuất hiện. Nàng lạnh lùng liếc nhìn

Lục Mộ Phong Thần, tà quang trong mắt lóe lên, giọng nói cũng lạnh như băng hướng về phía Lục Mộ Phong Thần: “Ta vẫn sống tốt! Lục Mộ Phong Thần, đa tạ người đã quan tâm! Hôm nay, Yêu Tông chúng ta sẽ tiêu diệt toàn thể Liên Hoa Tự, mèo chó cũng không tha!”

“Nàng.....” Lục Mộ Phong Thần thoáng khựng người, và lùi lại một bước. Hắn không thể nào tin được rằng Dạ Nguyệt lại lạnh lùng, tà ác như vậy. Nội tâm của hắn chợt rối bời, hắn không biết mình phải nên làm gì bây giờ.

“Tiểu muội muội, còn nhận ra ta chẳng? Ha ha!” Minh Phi cũng nhận ra được sự biến hóa của Dạ Nguyệt. Nàng nhớ là lần trước Dạ Nguyệt đã chết rồi mà, sao bây giờ đã sống lại rồi? Nhưng mà sau khi hồi sinh, thì dường như Dạ Nguyệt đã biến thành một thiếu nữ được sinh ra từ thiên niên hàn băng vậy, ánh mắt lãnh khốc, tà ác làm nàng cảm thấy khiếp sợ.

“Ta không quen người!” Dạ Nguyệt trả lời một cách nặng nề, nàng quay đầu ra lệnh: “Thập nhị hộ pháp trưởng lão đâu?”

“Có!” Hắc vụ tản ra dần ra, mười hai con quái vật đen xì với hình thù quái dị xuất hiện trước mắt mọi người. Ngoại trừ Lục Mộ Phong Thần là nhận biết mười hai tên hộ pháp trưởng lão này, còn những người khác đều không ai biết từ lúc nào Yêu Tông lại xuất hiện mười hai hộ pháp vậy nhỉ? Hư Vân tông chủ âm thầm dò xét một lúc, ông vốn không thể lý giải được thực hư của bọn chúng vì bọn chúng hoàn toàn không thuộc về bất kỳ loài thú nào ở trong Tu Chân giới!

“Tông chủ, đây là Thập Nhị Thần Tiểu của Thiên giới! Không hiểu sao bọn chúng đột nhiên lại trở thành hộ pháp của Yêu Tông?” Lục Mộ Phong Thần nhỏ giọng nói với Hư Vân, trong lòng hắn lo lắng vô cùng, Thập Nhị Thần Tiểu cực kỳ cao ngạo, tại sao lại cam chịu làm hộ pháp cho một phái trong Tu Chân giới chứ? Hắn không nhịn được, đành quay sang Thử thần tướng hỏi: “Thử đại ca, chư vị đã gặp chuyện gì? Sao lại đi đầu nhập Yêu Tông?”

Thử thần sắc mặt nghiêm lại, mím chặt hai môi, không nói một lời.

Dạ Nguyệt nhẹ nhàng tiến lên một bước, giơ cao tay lên, hạ lệnh: “Tất cả đệ tử của Yêu Tông nghe lệnh! Hôm nay phàm là người của Liên Hoa Tự thì tuyệt không tha, giết sạch cho ta! Giết! Giết! Giết!”

“Hống! Hống!” Tất cả yêu quái đều cất tiếng hú dài, tiếng hú vang rền kinh thiên động địa, làm chấn động các tòa chùa miếu khiến cho một số bị sụp đổ. Sau đó tất cả đám yêu quái liền bắt đầu vừa chuyển động vừa gầm rú, tiến về phía các tầng nhân của Liên Hoa Tự, đợt tổng tiến công khốc liệt thứ hai lại sắp bắt đầu!

Thập Nhị Thần Tiểu đột nhiên biến mất, sau khi hiện thân trở lại thì đã bao vây Hư Vân, Minh Phi và Lục Mộng Thần vào giữa, và lập tức triển khai Thần Tiểu đại trận, phóng ra hắc khí dày đặc tạo thành một vành sắt rất lớn. Lục Mộng Thần đã từng chứng kiến sự lợi hại của Thần Tiểu đại trận, hắc vôi vàng nói với hai người kia: “Ngay sau khi văn bối công kích tạo thành một lỗ hổng, nhị vị hãy lập tức theo lỗ hổng đó mà thoát ra rồi đi chi viện cho các đệ tử khác. Đại trận này rất lợi hại, văn bối đã từng chứng kiến Thanh My Thiên Quân bị chiến bại bởi nó!”

Lời Lục Mộng Thần vừa nói ra thì đã làm cho Hư Vân và Minh Phi vô cùng kinh hãi, cả hai đều rất cảm động, Lục Mộng Thần đã tỏ rõ ý muốn một mình đối phó với đại trận này, nhường lại cơ hội thoát thân cho hai người họ. Minh Phi âm thầm gật đầu với Hư Vân, nói: “Mộng Thần, chúng ta sẽ không để cho người đơn thương độc mã đối phó với trận pháp này đâu, muốn đánh thì chúng ta cùng đánh!”

Hư Vân tông chủ kiên nghị nói: “Xem ra Liên Hoa Tự hôm nay khó mà tránh khỏi trường đại kiếp này, sinh tử, thành bại đều đã có định số. Lục thí chủ, lão nạp quyết ý cùng thí chủ đứng chung chiến tuyến!” Lục Mộng Thần nhìn ngắm dung nhan mỹ lệ của Minh Phi, hắc không biết nói gì

trong lúc này, có mỹ nhân làm bạn, đời này coi như sống cũng không uổng phí.

“Thập nhị hộ pháp, còn chờ gì nữa, sao còn không mau mau ra tay đi?!” Dạ Nguyệt trông giống như một vị sát thần đòi mạng.

“Hắc - sắc - không - gian!” Thử thần tướng cao giọng quát. Dưới sự thúc giục của Dạ Nguyệt, nó không thể trì hoãn việc khai chiến với Lục Mộng Thần, cho dù có đắc tội với Tham Thần Đại Đế thì sao chứ? Vì vậy mà vừa mới bắt đầu thì nó đã sử dụng đến tầng thứ ba của Thần Tiểu đại trận, hy vọng có thể tốc chiến tốc thắng.

Thân hình khổng lồ của Long thần tướng chợt duỗi dài ra hết cỡ, đầu đuôi gặp nhau tạo thành một vòng đai hắc sắc! Còn Xà thần tướng ở phía đối diện cũng tạo thành một vòng đai tương tự! Trong khi đó, thân thể của những con thần tiểu còn lại cũng đều được thu gọn và tạo thành những hắc sắc quang cầu, chia làm cao thấp hai hướng mà bám vào hai vòng đai kia. Thử thần tướng cao ngạo bay lượn giữa không trung, nó huy động móng vuốt đen xì, trong mắt bắn ra quang mang kỳ dị. Hai vòng đai khổng lồ do Long, Xà nhị thần tướng tạo thành đột nhiên thu nhỏ lại, các hắc sắc quang cầu do các thần tướng khác tạo thành thì tỏa ra hắc quang trùng trùng điệp điệp, trong chớp mắt đã khiến cho toàn thể không gian tối sầm lại!

Minh Phi, Hư Vân, và Lục Mộng Thần lúc này cảm thấy toàn thân đang bị một áp lực rất lớn, hắc quang từ từ ép đến, thời gian vô cùng cấp bách, không cho phép họ suy nghĩ nhiều, cả ba người đồng thời thi triển tuyệt học cao cường nhất của mình.

Hư Vân tông chủ sử dụng tầng cao nhất của Đại Viên Mãn tâm pháp, đột nhiên trong tay xuất hiện thanh kiếm trong suốt do chân nguyên ngưng tụ tạo thành. Ông nhẹ nhàng vung tay lên, chém ra một chiêu Không Nguyên Tổ chi kiếm. Trong chớp mắt, một cỗ Không nguyên tố vô hình bắt đầu chấn động không khí, hắc quang dường như gặp phải lực cản nên tốc

độ công kích bắt đầu giảm dần. Phía bên kia, Minh Phi cũng chủ sử dụng Hàn Tịch thần kiếm thi triển thức Hàn Tinh Đấu Chuyển, lúc hắc quang tiến vào khoảng không gian mỹ lệ do chiêu Hàn Tinh Đấu Chuyển tạo thành cũng bắt đầu giảm tốc. Các ngón tay của Lục Mộng Thần liên tục xuất chiêu, cả mười đạo chỉ quang đồng thời bắn ra, bảo vệ toàn bộ không gian, khiến cho hắc quang không thể tiến thêm bước nào nữa!

Chứng kiến cảnh này, Thử thần tướng nhếch mép lộ ra nụ cười tàn khốc, nó vung móng vuốt lên, khiến cho cường độ của hắc quang đột nhiên trở nên cường mãnh hơn rất nhiều, bên trong còn ẩn chứa sự chuyển động mãnh liệt, thế mạnh như chẻ tre đột phá bức tường phòng ngự của ba người, và nhanh chóng hướng về phía ba người mà tiến tới.

Sắc mặt lạnh như băng của Minh Phi, không lộ ra chút biểu tình gì, cứ xem tình hình này thì có khi hôm nay phải bỏ mạng tại nơi này rồi! Nàng chuẩn bị thi triển ra chiêu kiếm mạnh nhất trong Hàn Ngọc kiếm pháp. Đột nhiên, Lục Mộng Thần bỗng như phát điên, hấn phát động một thế công mà cho tới giờ nàng vẫn chưa từng thấy qua!

Ngay cả Hư Vân tông chủ cũng phải sửng sốt, chỉ thấy lúc này Lục Mộng Thần đang dốc ngược đầu xuống, chân hướng lên trên trời và đầu thì cúi xuống đất, toàn thân thì lại điên cuồng xoay tròn, hai chân không ngừng vẽ ra một loại chú văn kỳ quái, còn hai tay hướng xuống mặt đất cũng đang được huy động với tốc độ cực cao, mười ngón tay của hắn trông như biến thành hàng trăm, hàng ngàn, hàng vạn ngón tay vậy... thậm chí có thể nói là hằng hà sa số, không thể đếm xuể!

Đột nhiên, Lục Mộng Thần hú lên một tiếng cực lớn, đầu tiên là các chú văn kỳ quái mà hắn dùng hai chân vẽ ra chợt nổi lên một đạo kim sắc quang mang vô cùng cường liệt, sau đó những đạo quang mang ấy lại nhanh chóng bị hút vào bên trong những ngón tay kia, rồi kể đó là có một đạo chỉ quang kinh thiên xuất hiện, vừa mãnh liệt vừa rực rỡ như vàng thái

dương, giống như toàn bộ tinh hoa trong thiên địa đều được tụ tập tại một chỗ, ánh sáng huy hoàng không gì sánh nổi!

Đạo chỉ quang kinh thiên này nhanh chóng khuếch đại và xông thẳng về phía những luồng hắc quang kia. Như gặp phải khắc tinh, hắc quang lập tức tan biến vô tung vô ảnh một cách triệt để. Phập, phập! Chỉ quang trong nháy mắt đã đánh trúng vào Thập Nhị Thần Tiểu, tiếng rên đau đớn vang lên không ngớt, trên thân của Thập Nhị Thần Tiểu liền xuất hiện rất nhiều lỗ thủng, hắc huyết chảy ra thành vòi!

Trời ạ! Đây là chiêu thức quái quỷ gì mà kinh người đến thế? Trong nhất thời, tất cả chúng nhân hiện diện tại đó đều phải sửng sốt ngây người cả ra. Không chờ cho Hư Vân tông chủ và Minh Phi lấy lại tinh thần, Lục Mộng Thần đột nhiên kéo lấy hai người họ và lôi ra khỏi trận, sau đó thì hắc mới dừng lại, toàn thân hơi lão đảo một lát rồi mới đứng yên được, trong miệng máu tươi không ngừng tuôn ra!

Nhìn thấy Hư Vân và Minh Phi đã bình an thoát khỏi trận pháp, Lục Mộng Thần lau vết máu trên miệng, rồi mỉm cười hài lòng. Hắc vừa mới liều mạng, xuất ra một chiêu bá đạo nhất trong Lăng Phong thần chỉ, Vô Lượng Thiên Chỉ, khó khăn lắm mới cứu vãn được bại cuộc. Khi Lăng Phong Thiên Quân dạy hắc chiêu Vô Lượng Thiên Chỉ này, thì đã từng dặn hắc rằng, đây là một chiêu cứu mạng, uy lực vô cùng to lớn, mượn lực lượng của chú văn, giúp Lăng Phong thần chỉ tạm thời đề cao lên đến tầng cao tuyệt đối. Nhưng hậu quả sẽ làm tiêu hao toàn bộ chân nguyên trong cơ thể, cho nên nếu không tới lúc vạn bất đắc dĩ thì không nên sử dụng.

Mặc dù bị thương, nhưng Thần Tiểu đại trận vẫn chưa bị phá hoàn toàn. Sau khi đã phun ra nội đan và chữa lành các vết thương trên người, Thập Nhị Thần Tiểu cũng đã quay lại chỗ vừa rồi Lục Mộng Thần công kích, trong lòng vẫn còn tràn ngập nỗi hãi hùng, cũng may đó chỉ mới là Lục Mộng Thần, còn nếu là chính tay Lăng Phong Thiên Quân xuất chiêu này,

thì e rằng huynh đệ bọn chúng đã sớm ngồi uống trà với Diêm La vương rồi.

“Thật là một lũ phế vật vô dụng!” Dạ Nguyệt đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Thử thần tướng, nàng nhìn chăm chăm vào Lục Mộng Thần, như là đang nhìn một con kiến hôi, ánh mắt phóng ra tia quang mang kỳ dị, nói: “Bảo vệ đại trận, để ta đối phó với hắn!”

Lời vừa dứt thì một chiếc tiểu hoàn sáng như bạch ngọc đột nhiên xuất hiện trên không trung, cách đỉnh đầu của Lục Mộng Thần độ vài chục thước.

Đó chính là Thiên Thực Hoàn!

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 113

Ái Dích Thừa Thụ

Thiên Thực Hoàn rất nhỏ, lẳng lẳng bay lượn giữa không trung, thoát nhìn thì thấy rất bình thường, bình thường không khác nào một chiếc nhẫn mà các thiếu nữ hay dùng làm đồ trang sức. Nhưng nó lại là một thần khí đỉnh đỉnh đại danh tại Thiên giới, Thiên Thực Hoàn. Uy lực bao trùm trời đất, lực công kích bá đạo dị thường. Thiên Thực Hoàn tỏa ra một đạo quang mang nhẹ nhẹ và nhu hòa, từ trên cao chiếu về phía Lục Mộng Thần.

Trong lòng Thập Nhị Thần Tiểu vẫn còn bị kích động, mặc dù Lục Mộng Thần với bọn chúng không có thâm giao gì, nhưng dù sao đi nữa thì đôi bên đã từng quen biết từ rất lâu rồi. Nhìn thấy đạo bạch quang nhu hòa kia chiếu về phía Lục Mộng Thần, trong lòng chúng không kiềm nổi run rẩy lo lắng. Ai ai cũng đều biết, bên trong đạo quang nhu hòa ấy có ẩn chứa một uy lực rất đáng sợ!

Trên mặt Yêu hoàng lộ ra vẻ nanh ác. Còn sắc mặt tái nhợt của Dạ Nguyệt thì hoàn toàn không có chút tình cảm nào, trông như một khuôn mặt được tạc ra từ một khối ngọc thạch, băng lãnh vô tình.

Phụ! Trên người Lục Mộng Thần chợt lóe lên một ngọn hỏa diễm bốc cháy hừng hực. Thần Nhật chiến giáp cảm nhận được nguy cơ, không đợi tâm ý của Lục Mộng Thần máy động liền tự mình hiện hình. Nhìn thấy ngọn hỏa diễm cháy rực đỏ bao quanh lấy thân mình của Lục Mộng Thần, sức cháy mãnh liệt thiêu đốt cả mặt đất dưới chân hắn, điều đó khiến cho Hư Vân tông chủ và Minh Phi đều phải giật mình kinh hãi. Bọn họ không

ngờ chỉ sau mấy ngày không gặp, mà bộ chiến giáp của Lục Mộng Thần lại thăng cấp thêm một lần nữa, và đã trở thành hình thái của hỏa diễm! Hai người nhìn Thiên Thực Hoàn đang bay lượn trên không, trong lòng cả hai đều đang thầm suy đoán, không biết thật ra đó là món bảo bối gì mà còn lợi hại hơn cả Thập Nhị Thần Tiểu, khi ánh mắt của họ vừa nhìn đến Lục Mộng Thần, thì bọn họ bất chợt cảm thấy lo lắng vô cùng, không biết hẳn có thể đối phó được với sức tấn công của Thiên Thực Hoàn không.

Đại trận của Thập Nhị Thần Tiểu hung hãn bao vây lấy Lục Mộng Thần vào giữa, lúc này Hư Vân và Minh Phi có muốn xông đến cứu hãn cũng không còn kịp nữa. Chỉ thấy những vị trí khác trong sân ngổn ngang xác chết, từng đồng từng xếp cao như núi, máu chảy thành sông, tiếng chém giết và tiếng binh khí va chạm nổi lên liên hồi. Tầng nhân của Liên Hoa Tự và yêu quái của Yêu Tông đã chém giết đến phát cuồng, cả hai phe đều không ngừng có người thay nhau ngã xuống.

Hư Vân tông chủ vừa nhìn qua liền thấy tình hình bên mình bất lợi, lão vội vàng nói với Minh Phi: “Cung chủ, thí chủ cứ ở đây theo dõi chiến cuộc, lão nạp phải đến tiếp ứng đệ tử của bản môn.” Minh Phi gật đầu, vào lúc sinh tử tồn vong này, lời nói cũng trở nên yếu ớt vô lực.

Hư Vân tông chủ vừa bay đi chém giết mấy chục con yêu quái, bất chợt phía trước lóe lên một đám hắc quang. Yêu Hoàng cười nanh ác và xuất hiện trước mặt lão, nói: “Hư Vân lão nhi, ba trăm năm rồi chưa động chiêu với ngươi, nào nào tới đây, hôm nay chúng ta hãy đánh cho thống khoái nhé!” Hư Vân hừ lạnh một tiếng, huy kiếm lao vào giao chiến với Yêu Hoàng.

Lục Mộng Thần ngẩng đầu lên nhìn chiếc ngọc hoàn nho nhỏ đang bay lượn trên không, trong lòng hãn chợt cảm thấy chua xót! Chiếc ngọc hoàn này là vật của hãn tặng cho Dạ Nguyệt khi nàng bị mất trí nhớ. Mặc dù Lục Mộng Thần biết nó là một kiện thần khí, nhưng hãn cho rằng với tu vi của Dạ Nguyệt, nàng căn bản không thể sử dụng được nó. Hãn không ngờ là

mình đã đoán sai, dường như Dạ Nguyệt và Thiên Thực Hoàn đã hợp nhất rồi vậy, và tính cách của nàng đã hoàn toàn thay đổi. Hơn nữa, khi Thiên Thực Hoàn nằm trong tay nàng, tựa như nàng có thể tùy ý khống chế bản thân mình một cách vô cùng dễ dàng. Thần khí, ta có đủ khả năng đối phó với thần khí không? Lục Mộng Thần ngơ ngác nhìn đạo bạch quang đang càng lúc càng tiến đến gần, mang theo uy lực cực kỳ cường đại, khiến cho hắn cảm thấy hít thở cũng là một việc khó khăn. Hắn biết rõ rằng toàn bộ chân nguyên trong người mình đã hoàn toàn cạn kiệt, nếu muốn tiếp tục sử dụng Lăng Phong thần chỉ là một điều không thể.

“Dạ Nguyệt.....nàng thật sự muốn dồn ta vào chỗ chết sao?” Lục Mộng Thần nhìn khuôn mặt lạnh lùng vô cảm của Dạ Nguyệt, giọng nói run rẩy, liệu đây có phải là nàng Dạ Nguyệt đã vì cứu hắn mà bất chấp tính mạng hay không? Có còn là nàng Dạ Nguyệt từng ôm hắn da diết hay không? Có còn là nàng Dạ Nguyệt có tấm lòng lương thiện nữa hay không? Lục Mộng Thần thật sự muốn tự cười chính bản thân mình, tại sao lại để Dạ Nguyệt sau khi chết đi sống lại, mất đi trí nhớ và quên hết cả ký ức về hắn. Mà điều đau lòng nhất lại là chính tay hắn đã trao tặng Thiên Thực Hoàn cho nàng, để hôm nay nó trở thành hung khí kết thúc cuộc đời của hắn.

Lúc này quang mang của Thiên Thực Hoàn được gia tăng, tà quang trong mắt Dạ Nguyệt cũng đại thịnh, vẻ mặt hờ hững nói: “Hôm nay không một người nào của Liên Hoa Tự sẽ thoát khỏi cái chết!”

“Dạ Nguyệt.....” Lục Mộng Thần nhìn khuôn mặt biến dạng của Dạ Nguyệt, từ đáy lòng hắn nổi lên một nỗi đau giằng xé. Hắn không biết việc đã tặng Thiên Thực Hoàn cho Dạ Nguyệt là đúng hay sai. Mặc dù Thiên Thực Hoàn là một món thần khí, nhưng hình như chính bản thân nó đã làm cho tính cách của Dạ Nguyệt thay đổi hoàn toàn, khiến nàng trở nên lãnh khốc, tà ác! Lòng hắn chợt trùng xuống, dòng nước mắt bị phần không kìm nổi, trào ra đầy mặt hắn, hai hàng nước mắt trong suốt chảy dài trên hai má

hắn.....Xoẹt, xoẹt! Ngọn hỏa diễm trên Thần Nhật chiến giáp lập tức đốt khô những giọt nước mắt đó.

Yêu một người, nguyện sẽ vì nàng mà không tiếc tính mạng. Lục Mộng Thần sau một lúc bi ai, hắn quyết định vì Dạ Nguyệt mà nhận lấy tất cả hậu quả. Cho dù trong người hắn chân nguyên đã khô kiệt, nhưng hắn vẫn còn một chiêu cuối cùng đó chính là “Mộng Lý Hồ Đồ”, hắn hy vọng chiêu này có thể giúp cho Dạ Nguyệt tỉnh lại, nếu được thế thì hắn chết cũng không hối hận.

Cuối cùng thì luồng bạch quang của Thiên Thực Hoàn cũng hạ xuống chạm đến Thần Nhật chiến giáp, hai món lợi khí của Thiên giới gặp nhau, bắt đầu phát ra những âm thanh xì xì, xèo xèo. Ngọn hỏa diễm ở trên Thần Nhật chiến giáp bắt đầu lui dần, sức hủ thực (ăn mòn) mãnh liệt của đạo bạch quang tỏa ra từ Thiên Thực Hoàn đã hoàn toàn xâm nhập đến lớp ngoài của Thần Nhật chiến giáp. Vẻ mặt bi thương của Lục Mộng Thần dần dần mất đi, thay vào đó là sự tự tin và quyết tâm sắt đá, hắn nhẹ nhàng huy động Vân Vụ kiếm, mũi kiếm chậm chậm hướng về phía Dạ Nguyệt.

Vừa rồi thi triển Lăng phong thần chỉ, chân nguyên trong cơ thể hắn đã hoàn toàn cạn kiệt, làm cho lúc này hắn phải cố gắng hết sức mới nâng được kiếm lên. Hắn bây giờ chỉ hy vọng có thể hoàn thành một chiêu trong Mộng Thần kiếm pháp, để có thể vào thời khắc sinh tử, cứu vãn được bản tính của Dạ Nguyệt. Có lẽ, trên đời này, chỉ có hắn là người hiểu rõ nhất nỗi đau trong lòng Dạ Nguyệt. Hắn không hành động, thì không còn người thứ hai có thể cứu nàng nữa.

Dạ Nguyệt nhìn thấy luồng bạch quang của Thiên Thực Hoàn dần dần xuyên thủng Thần Nhật chiến giáp của Lục Mộng Thần, ánh mắt lộ ra một nụ cười lạnh lùng, nàng nhẹ nhàng phất tay, Thiên Thực Hoàn đột nhiên xoay tít, phát ra một đạo quang mang mãnh liệt hơn, vọt nhanh về phía Lục Mộng Thần. Quả thật là nàng đang muốn tốc chiến tốc thắng.

Trong một sát na, Thần Nhật chiến giáp đã bị ăn mòn hoàn toàn, chỉ để lại một tiếng ngâm ai oán. Bạch quang cứ thế tiến sâu vào trong, da thịt của Lục Mộng Thần ngay lập tức biến thành một mảng máu tươi, không ngừng chảy loang ra mặt đất, tốc độ ăn mòn cực nhanh, chỉ trong khoảnh khắc, toàn bộ xương cốt của Lục Mộng Thần đã lộ hết ra.

“Mộng Thần!” Minh Phi kêu lên một tiếng thê lương, nàng bất chấp đến an nguy của bản thân, mà lao về phía trước. Oành! Lực phản chấn của Thần Tiểu đại trận lập tức hất bắn nàng ra xa đến mấy chục thước.

Mộng Lý Hồ Đồ!

Ai là người trong mộng mà không hồ đồ? Chỉ cần tỉnh mộng là tốt rồi. Tỉnh mộng là tốt rồi.

Huyết nhục trên cơ thể của Lục Mộng Thần hoàn toàn tiêu biến, bạch quang của Thiên Thực Hoàn tiếp tục ăn mòn lấy xương cốt và nội tạng của hắn.

Minh Phi lòng đau như cắt, nàng lao đến hết lần này tới lần khác, đến nỗi toàn thân trọng thương, cho đến khi nàng không thể động đậy được nữa. Hư Vân tông chủ đang kịch chiến với Yêu hoàng, ông thoáng quay đầu nhìn lại, thấy xương cốt của Lục Mộng Thần đang bị ăn mòn, thì tan nát cả tâm can. “Mộng Thần!” Hư Vân tông chủ kêu lên một tiếng bi ai.

Vân Vụ kiếm vẫn đang từ từ chuyển động, trong khi chuyển động, trên thân kiếm rơi xuống từng chút, từng chút mạt phẫn, kiếm cũng đang bị ăn mòn.

Còn năm tấc.

Còn bốn tấc.

Còn ba tấc.

Còn hai tắc.

Còn một tắc.

Vân Vụ kiếm cuối cùng cũng hoàn thành một chiêu kiếm hoàn chỉnh: Mộng Lý Hồ Đồ.

Chỉ điểm nhẹ một chút, Vân Vụ kiếm như thể vừa trải qua một quá trình di động rất trầm trọng. Vào đúng lúc Vân Vụ kiếm hoàn thành chiêu thức, thì toàn bộ xương cốt của Lục Mộng Thần đã bị ăn mòn hết, rồi tất cả biến thành một đồng tro màu trắng từ từ rơi xuống mặt đất. Còn Vân Vụ kiếm cũng chỉ còn lại mỗi cái chuôi kiếm, sau khi kiếm chiêu hoàn thành, thân kiếm cũng thành bụi phấn rơi xuống mặt đất.

Vì yêu một người, Lục Mộng Thần đã xem tình yêu hơn cả tính mạng của mình. Hắn quyết sẽ không hối hận, bởi vì cũng đã từng có người vì hắn mà làm như vậy.

Đó chính là ái tình. Sống và chết không thể so sánh, yêu và hận khăng khít bên nhau.

Có lẽ sau rất nhiều năm nữa, mọi người nhớ lại giai đoạn lịch sử này, đều sẽ bồi hồi không nguôi. Một mối tình làm cảm động cả thiên địa, chính là mối tình được nảy sinh trong sinh tử.

Xương cốt của Lục Mộng Thần đã hóa thành hư không. Đúng lúc này, đột nhiên có một đạo lam quang vọt lên, phá tan bức màn chắn của Thiên Thực Hoàn, phá tan Thần Tiểu đại trận, rồi bay thẳng về phía chân trời xa xa.

Cả không gian dường như không còn gì tồn tại. Nhưng thân thể của Dạ Nguyệt như trúng phải một tia sét, làm nàng giật mình sửng sốt, rồi từ trên cao hạ xuống. Quang mang của Thiên Thực Hoàn cũng đột nhiên tắt lịm,

khôi phục lại hình dạng ban đầu, và cũng theo nàng nhanh chóng rơi xuống đất.

Oành..... từ trên không trung chợt truyền đến một tiếng nổ vang rền, cả bầu trời chợt mở ra một vết nứt, có hai vị Thiên Quân thân mặc kim giáp từ trên trời hạ xuống. Ngay sau đó từ bốn phương đông, tây, nam, bắc cũng có bốn vầng mây mang bốn màu thanh, hồng, bạch, tử bay đến. Những tiếng rùng ngâm, tiếng hồ gầm, tiếng chu tước hét, và rất nhiều loại âm thanh khác nhau cùng truyền đến, làm chấn động toàn thể Liên Hoa Tự.

Tất cả chúng nhân đều bị dị tượng này làm cho kinh sợ, ngàn vạn lần cũng không thể ngờ, đúng lúc này lại có thiên thần xuất hiện, yêu quái sợ chết khiếp nên kéo nhau bỏ chạy tán loạn, Yêu hoàng vọt lên, ôm lấy Dạ Nguyệt, lúc này lão mới nhận ra ;à Dạ Nguyệt đã ngừng thở. “Nguyệt nhi!” Yêu hoàng hét lên một tiếng bi thống.

“Trời ơi! Thì ra là Cấm Áp Thiên Quân và Thanh My Thiên Quân mang theo bốn con thánh thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, và Tử Kỳ Lân tới!” Trên mặt Thử thần tướng lộ ra vẻ sợ hãi, nó biết rằng, nhất định là do lần trước Thanh My Thiên Quân bị bại nên gọi thêm cứu binh, chuẩn bị một lượt tiêu diệt hết các huynh đệ của nó. Cấm Áp Thiên Quân rất giỏi về trận pháp, ngoài ra còn có thể dùng bốn con thánh thú để lập thành một loại trận pháp vô cùng kỳ diệu. Trong lòng Thử thần tướng thầm kêu không hay, nó liền nói với các huynh đệ: “Các huynh đệ, chạy mau!”

“Ha ha ha! Còn muốn chạy? Không dễ thế đâu! Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Tử Kỳ Lân đâu?” Thanh My Thiên Quân bật cười ha hả rồi lớn tiếng gọi.

“Có mặt tướng!” Cả bốn con đồng thanh trả lời, từ bốn phía của Thập Nhị Thần Tiểu, đột nhiên xuất hiện Thần Châu tứ đại thánh thú. Tất cả chúng nhân đều bị choáng váng, Thần Châu thánh thú cùng với thiên binh thần tướng đều là những nhân vật chỉ được nghe trong truyền thuyết, vậy

mà hôm nay tất cả đều xuất hiện rõ ràng trước mặt họ. Không chỉ riêng Yêu hoàng, mà ngay cả những cao thủ đỉnh đỉnh đại danh tại Tu Chân giới như Hư Vân và Minh Phi cũng đều ngẩn người ra.

“Cấm Áp Thiên Quân, việc vui tiếp theo dành nhờ tay lão đó. Chúng ta đang đợi xem kịch hay của lão đây! Ha ha ha!” Thanh Mỹ Thiên Quân vẫn cười như điên dại.

Cấm Áp Thiên Quân gật gật đầu, cất giọng đầy vẻ uy nghiêm: “Thánh Thú Quang Minh trận lập tức khởi động!”

Hết hồi 113

Chú thích:

Ái đích thừa thụ - tình yêu chấp nhận, ý nói chấp nhận hy sinh cho tình yêu.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 114

Du Du Tuế Nguyệt

Quang minh vĩnh viễn là khắc tinh của hắc ám.

Thánh Thú Quang Minh trận.

Trận pháp này có thể thu lấy quang minh nguyên lực của vũ trụ, có thể tiêu diệt tất cả lực lượng hắc ám, có thể khuất phục tất cả tà ma ngoại đạo.

Thánh Thú Quang Minh trận không chỉ cần có bốn con thánh thú trấn giữ bốn góc trận, đồng thời còn phải có thần khí của Cấm Áp Thiên Quân là Quang Minh Chi Giác làm vật dẫn trận.

Một cái sừng ba mặt và bốn góc đều màu trắng bạc lấp lánh từ đỉnh đầu Cấm Áp Thiên Quân bay ra, đó chính là Quang Minh Chi Giác, bình thường vẫn ẩn bên trong hộp sọ của Cấm Áp Thiên Quân. Trong khoảnh khắc, hào quang tỏa ra khắp bốn phương, trong ánh hào quang rực rỡ ấy lại dần hiện ra một đóa liên hoa, cho dù là ánh thái dương trên không trung đứng cạnh nó cũng trở nên mờ nhạt yếu ớt.

Thử thần tướng bị quang mang làm chói mắt nên phải nhắm chặt hai mắt lại, thanh âm của nó cũng run rẩy vì hoảng sợ: “Các huynh đệ..... nhanh lên một chút..... Thần Tiểu Trố Trú.....”

Vừa dứt lời, dưới sự dẫn động của Quang Minh Chi Giác, Thánh Thú Quang Minh trận lập tức được khởi động.

Bốn con thánh thú, toàn thân căng phồng, thân hình cao lớn phát ra hào quang huyền ảo. Chúng nhân hiện diện tại Liên Hoa Tự chợt cảm thấy trước mắt tối sầm lại, rồi tạm thời mất đi ánh sáng.

Bốn luồng ánh sáng rực rỡ chói mắt rất lớn lần lượt xuất hiện với màu xanh là Thanh Long, màu đỏ là Chu Tước, màu trắng là Bạch Hổ và màu tím là của Tử Kỳ Lân.

Bốn luồng ánh sáng đan chéo đầy trời, rồi hợp thành một quang minh đại trận hết sức kỳ lạ. Đám Thần Tiếu cảm thấy thân thể bắt đầu bị dung hóa, dường như đã hòa làm một với luồng quang hoa trắng như tuyết kia. Đến như đám Thần Tiếu mà lúc này cũng không có cách nào mở mắt ra nhìn cảnh vật gì nữa, trên mặt hiện ra thần sắc bi thương. Bây giờ bọn chúng chỉ còn có thể trông cậy vào sự lợi hại của Thần Tiếu Trớ Trứ trận pháp mà thôi.

Có rất nhiều hắc vụ từ bên trong Thánh Thú Quang Minh trận cuộn cuộn bốc lên cao. Thần Tiếu Trớ Trứ trận thể đã bắt đầu, phảng phất như có những tiếng kêu chi chi, dạt dạt, ô ô, tạp tạp, ti ti.....u oán từ chín tầng địa ngục vọng về, những âm thanh đó mang theo sát khí vô tận nhanh chóng tụ về một chỗ. Toàn thể mặt đất của Liên Hoa Tự bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Thanh Mỵ Thiên Quân lúc trước cũng là bị chiến bại dưới trận thể này, nên cũng không khỏi có ít nhiều lo lắng, ngược mắt nhìn về phía Cấm Áp Thiên Quân. Chỉ thấy thái độ của Cấm Áp Thiên Quân hết sức bình tĩnh, hai tay vung lên, một khối Quang Minh Chi Giác nho nhỏ dưới sự khống chế của y, không ngừng phóng ra từng đợt Quang Minh Nguyên Lực thập phần chói mắt.

Quang mang của hắc ám và quang minh không ngừng va chạm kịch liệt, và phát ra những tiếng vang thật lớn, làm rung chuyển cả ngọn Thanh Thiên phong.

Nước mắt từ khước mắt khép chặt của Thập Nhị Thần Tiểu chảy xuống ròng ròng, dường như chúng đã trở lại những ngày xưa ở trong Mạn Thần Đế cung, lại nhớ đến Mạn Thần Đại Đế đối với chúng yêu mến vô cùng. Bọn chúng vốn hiểu rằng, hôm nay rất có thể sẽ chết ở đây, nếu quả thật là như thế, thì bọn chúng đời này kiếp này sẽ không còn được gặp lại Mạn Thần Đại Đế nữa!

Cũng vì điều đó mà nỗi bi thương trong lòng chúng càng lúc càng sâu đậm, đồng thời uy lực của trận thế cũng càng lúc càng mạnh, Thần Tiểu Trớ Trú đã được thúc đẩy đến mức mạnh nhất.

Luồng hắc vụ dần biến động. Vô số dã thú với hình dạng khác nhau gầm thét, rống giận, điên cuồng xông thẳng vào bốn luồng quang mang với bốn màu sắc lớn rộng vô biên vô tận kia.

Oành, oành! Oành! Oành! Oành!

Quang Minh Chi Giác không ngừng phát ra từng đợt từng đợt sóng Quang Minh Nguyên Lực, làm cho Thánh Thú Quang Minh trận càng được củng cố thêm sức mạnh. Từng con từng con hắc sắc dã thú không ngừng lao vào và kêu lên những âm thanh bi thương rồi biến mất.

Ngay sau đó lại có một đợt sóng hắc sắc dã thú khác lại hùng dũng xông tới không chút sợ hãi, và chúng lại bị Quang Minh Nguyên Lực hòa tan không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Những tiếng nổ lớn vang lên liên tục! Cả đại địa cũng run chuyển không ngừng! Toàn thể không gian cũng trở nên u ám!

Thánh Thú Quang Minh trận nguy nga tráng lệ, lúc này chính là một phần mộ chết chóc khổng lồ, thôn phệ sạch sẽ toàn bộ hắc ám quái thú.

Dòng nước mắt của Thử thần tướng đã cạn khô. Nó miễn cưỡng mở mắt ra, biết đại thế đã mất, không nhìn được chỉ đành thở dài một tiếng, và

không còn muốn ngoan cố kháng cự nữa. Hào quang của Quang Minh Chi Giác lúc này lại càng mạnh mẽ, càng thêm huy hoàng tráng lệ, cuối cùng chỉ thấy Thập Nhị Thần Tiểu lần lượt bị hút vào bên trong.

Cấm Áp Thiên Quân khoát tay thu Quang Minh Chi Giác trở về, rồi âu yếm vuốt ve. Tứ đại thánh thú cũng hiện nguyên hình trở lại, uy phong凛凛 liệt đứng lơ lửng giữa không trung. Thanh My Thiên Quân cười nói: “Cấm Áp Thiên Quân, xem ra lần này chúng ta đã thắng lợi hoàn toàn, ha ha! Được rồi, nơi này còn có Thiên Thực Hoàn là thần khí đặc ý của Phá Hồn Thiên Quân năm xưa, không biết tại sao lại rơi vào tay thiếu nữ kia nhỉ.”

Cấm Áp Thiên Quân khẽ gật đầu nói: “Đúng là rất thuận lợi! Chủ yếu là do Quang Minh Nguyên Lực của ta là khắc tinh của hắc ám. Chiếc Thiên Thực Hoàn đó hẳn là đã cùng thiếu nữ kia hợp thể rồi. Đáng tiếc, không ngờ cuối cùng cũng bị tiểu tử kia dùng một chiêu kiếm không rõ là kiếm pháp gì đánh cho tách ra. Hoàn và người phân khai, thiếu nữ kia e rằng nếu không chết thì cũng chẳng sống được bao lâu. Còn Thiên Thực Hoàn này, chúng ta hãy nên đem về giao cho Thiên Đế phân phó đi. Chuyện của Nhân giới, Thiên giới chúng ta thật không thể can thiệp vào, đi thôi!”

Thanh My Thiên Quân mỉm cười gật đầu, thế rồi hai đại Thiên Quân cùng tứ đại Thánh Thú đồng thời biến mất.

Khi Hư Vân tông chủ và Minh Phi hồi phục lại, thì phát hiện Thiên Quân cùng Thần Châu Thánh Thú đều đã biến mất. Ngay cả người của Yêu Tông cũng không còn một ai, phỏng chừng bọn chúng đã sớm bỏ chạy tán loạn cả rồi. Nhìn thấy trên mặt đất đâu đâu cũng là máu tươi, đâu đâu cũng là thi thể, Hư Vân tông chủ không nhịn được một nỗi bi thương, cao giọng niệm Phật hiệu: “A Di Đà Phật!”

Minh Phi miễn cưỡng chống người đứng lên, nước mắt vẫn cứ tuôn trào khôn nguôi, nàng run rẩy nói: “Tất cả đều đã kết thúc rồi sao? Tất cả đều kết thúc rồi sao? Mộng Thần thật đáng thương!”

Hư Vân tông chủ cúi đầu im lặng, cũng không nói được lời nào.

Nếu không có Lục Mộng Thần sự ra chiều kiếm kinh thế hãi tục kia, thì Dạ Nguyệt đã không bị đánh bại dễ dàng như vậy.

A! Mộng Thần, vì ái tình, vì chính nghĩa, người đã phải trả giá bằng tính mạng quý giá của mình, ngay cả thân thể cũng tan thành mây khói rồi.....

Mặt trăng có mờ tỏ tròn khuyết, người có bi hoan ly hợp.....

Đám tăng nhân còn lại đều đã khôi phục lại thị lực, được Hư Vân tông chủ phân phó, bắt đầu công việc thanh tẩy Liên Hoa Tự..

oooOooo

Chấm dứt một cao trào, nghĩa là còn một cao trào khác đang ẩn chứa đằng sau. Sau khi liên tiếp trải qua hai trận chiến lớn ở Phong Thần Tông và Liên Hoa Tự, nguyên khí hai phe chánh tà đều bị tổn thất nặng nề. Trong khoảng thời gian ngắn, song phương cũng không có động tĩnh gì, đều tập trung khôi phục nguyên khí và thực lực.

Hơn ngàn dặm ngoài bờ đông Thần Châu là hải dương bao la xanh thẳm. Nơi này có tiểu đảo hình dáng như đài sen. Trong đảo có hồ nước trong vắt. Trong hồ nước có một đóa liên hoa rất lớn rộng sáu thước vuông. Đây là Phật Liên ngàn năm trong truyền thuyết, cực kỳ hiếm thấy. Tương truyền năm xưa Phật Tổ để lại ở Thần Châu một hạt sen, nếu ăn được hạt sen này thì sẽ có thể thoát ly lục đạo, phi thăng lên Phật giới. Đáng tiếc thời gian đã trôi qua rất lâu rồi, mà vẫn không ai có thể tìm được nó, dần dần, truyền thuyết đó cũng đã từ từ biến mất trong trí nhớ của nhân loại.

Bỗng nhiên, có một luồng lam quang chọi từ trên không hạ xuống, rồi chui thẳng vào trong nhụy sen. Những cánh sen hồng khổng lồ ở chung quanh đã bị quang mang tác động, khiến chúng thành linh úp vào trong, tạo thành hình dáng nụ sen. Ở trên không bỗng nhiên lại thấy Phật quang đại

hiện, một Phật tướng hư ảo bay lơ lửng trong không trung thốt ra một tiếng niệm Phật nhẹ nhàng du dương, tiếp theo là vô số tia kim quang không ngừng trút xuống nụ sen.

Hoa lạp lạp! Lại có những tiếng rẽ nước vang lên, một gốc sen nhỏ trôi lên khỏi mặt nước, cũng là một nụ sen. Tiếp đó Phật tướng hư ảo giữa không trung lại phổ vài đạo kim quang chú ngữ vào trong nụ sen nhỏ ấy. Sau khi mọi chuyện kết thúc, Phật tượng trong hư không liền biến mất, cả Liên Hoa đảo lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có.

oooOooo

Thời gian như bánh xe quay, nhật nguyệt như thoi đưa. Thời gian vĩnh viễn không cách nào có thể ngừng trôi, thoáng một cái đã hai trăm năm trôi qua.

Liên Hoa Đảo.

Nụ sen nhỏ kia trải qua hai trăm năm lặng lẽ sinh trưởng. Thể tích đã lớn hơn vài lần. Cả hào quang trên cánh sen cũng trong suốt vô cùng. Khi trời lúc này hết sức tĩnh lặng. Nụ sen nhỏ dần dần xòe ra toàn bộ những cánh sen, những luồng bạch quang phóng lên cao. Sau khi chậm rãi nở ra, chợt có một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, toàn thân xích lỏa chậm chậm đứng thẳng trên nhụy sen, nàng hết sức tò mò nhìn khắp xung quanh.

“Không ngờ Long nhi ta cũng sống lại, hơn nữa còn được Phật tổ từ bi tiếp dẫn, hóa thành hình người thành công! A Di Đà Phật! Cảm tạ Phật Tổ!” Hai bàn tay của thiếu nữ xinh đẹp hợp thành chữ thập, khuôn mặt của nàng trắng muốt như ngọc, tràn đầy vẻ thánh khiết. Mặc dù là thân thể xích lỏa, vóc người đầy đặn không tỳ vết, nhưng không ai có thể nhìn vào mà nảy sinh tà niệm.

Thiếu nữ này không phải ai xa lạ, chính là Long nhi đã cùng tan thành mây khói với Lục Mộng Thần. Trong thời khắc mấu chốt, hạt lam châu của

Vân Vụ kiếm đã mang nàng và hồn phách của Mộng Thần thoát đi, sau đó lợi dụng sức mạnh cường đại của lam châu, đột phá Thiên Thực Hoàn và Thần Tiểu đại trận, bay thẳng một mạch về phía đông, tới vòm trời của Liên Hoa đảo. Lam châu dường như rất có linh tính, tự nó biết chui vào trong Phật Liên ngàn năm, đồng thời ở trên bầu trời cũng hiện ra Phật tướng chúc phúc, rồi thông qua Phật chú, nó lại còn biến thành một gốc sen mới tại đó, và bên trong thai nghén ra hồn phách của Long nhi.

Và nụ sen của một gốc cây khác, khỏi nói cũng biết là có ẩn chứa Lục Mộng Thần ở trong đó. Khí tức của đóa Phật Liên thuần khiết vô cùng, không ngừng tái tạo thân thể của hắc, có lẽ không cần bao lâu nữa, hắc cũng sẽ phá sen mà ra.

Long nhi vươn tay ra, nhẹ nhàng ngắt lấy một cánh hoa sen. Trong nháy mắt chúng liền biến thành một bộ quần áo màu phấn hồng, phủ lên mình nàng. Nàng ngẩng đầu lên nhìn nụ sen bên cạnh nói: “Mộng Thần, mong cho người sớm ngày khôi phục chân thân. Theo những lời Như Lai báo mộng cho ta, người cần dặn ta phải chiếu cố cho người. Người còn nói là đã hoàn toàn thu lại hồn phách của người đầy đủ, nhưng đồng thời sẽ lại mang đến một ít tác dụng phụ, đó là tạm thời mất trí nhớ.”

Long nhi nói tới đây, nước mắt đột nhiên dào dạt chảy ra, nàng nhẹ nhàng bay tới nụ sen kia, lấy tay vuốt ve, thâm tình nói: “Mộng Thần... Người thật sự rất đáng thương! Ta thề nhất định sẽ chiếu cố cho người thật tốt.”

Trong mắt Long Nhi chợt bắn ra ánh mắt kiên quyết và sáng ngời kỳ dị.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 115

Hải Đế Ngộ Kỳ *

Ngày lại ngày, năm lại năm, thời gian thoáng chốc đã trôi qua mười năm.

Long nhi ở lại trong sơn động, trừ những lúc tu luyện ra, thời gian còn lại nàng đều qua xem Lục Mộng Thần đã thoát ra khỏi lối hoa sen chưa. Thân thể của Mộng Thần rên siết thảm thiết, xoay chuyển liên tục khiến nó không yên. Long nhi lo lắng, không biết sau khi Lục Mộng Thần tái sinh, hắn có còn sống trong những ký ức đau thương nữa hay không, dù khi đó, có lẽ hắn sẽ không còn nhớ gì nữa cả. Nghĩ đến điều đó, mỗi lần chạm nhẹ vào hoa sen, nước mắt của Long nhi lại trào ra không thể kìm nén được.

Một chiêu kinh thế hãi tục của Lục Mộng Thần ở trên Liên Hoa Tự ngày đó, đã khiến cho Long nhi có ấn tượng rất sâu sắc. Chiêu thức Mộng Lý Hồ Đồ ấy ẩn chứa sự bi thương, đau đớn tột cùng và cả tinh thần hy sinh rất cao thượng của Lục Mộng Thần. Cũng bởi vì Vân Vụ kiếm có sự liên hệ rất mật thiết với Lục Mộng Thần, và vì Long nhi vẫn ẩn bên trong kiếm nên nàng có thể hiểu được tình cảm rất mãnh liệt khi ấy của hắn.

Ài.....! Long Nhi thở dài một tiếng.

Mặt trời dần dần di chuyển đến phía trên nụ sen, từng tia dương quang trong vắt, như một bàn tay ôn nhu, khe khẽ vuốt ve nụ sen. Bàn tay Long nhi đang phủ lên trên, đột nhiên cảm giác được sự rung động. “A, chẳng lẽ hôm nay Mộng Thần sẽ sống lại sao?” Thân thể Long Nhi nhẹ nhàng bay

sang một bên, lẳng lặng chờ đón thời khắc mà nàng đã chờ đợi từ rất lâu rồi.

Cánh hoa sen màu hồng nhạt cực lớn bắt đầu chậm rãi xòe ra, chậm rãi mở ra, từng đạo kim quang chói mắt không ngừng bắn ra ngoài, cả Long nhi cũng không thể nhìn được rõ ràng tình huống ở bên trong. Từ trên không trung, bỗng nhiên vang lên tiếng niệm Phật hiệu rất du dương, rồi từng tiếng từng tiếng tràn ngập cả hư không, vô số hình ảnh của Kim Phật hiển thị ra ở giữa bầu trời, từng đạo Phật quang rót vào trong liên hoa.

Một lúc lâu sau.....

Toàn bộ kim quang chói mắt biến mất. Một nam tử khóa thân đang khoanh chân ngồi ở bên trong liên hoa, từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt bắn ra ánh sáng tinh khiết và sáng ngời. Long nhi giương mắt nhìn, tim nàng đập thình thịch như trống trận, nam nhân trước mắt ấy, đúng là quá hoàn mỹ! Đường nét khuôn mặt hoàn hảo như một bức tượng được bàn tay của một nghệ sĩ giỏi tạc lên. Đôi ngươi đen nhánh sáng lấp lánh như hai vì sao tràn ngập sắc thái thần bí. Tóc dài đen mượt buông xuống đầu vai một cách tự nhiên. Toàn bộ màu da đều trắng sáng bóng. Chiếc mũi mê người kia tỏa ra hơi thở của nam nhân, mà trên ngón tay của hắn, chiếc Càn Khôn Giới của Tham Thần tặng cho năm nào vẫn hoàn hảo như xưa. Giờ đây, mặc dù Long nhi là thân rồng hóa thành hình hài nữ nhân, nhưng tại thời khắc này nàng cũng bị dung mạo tuyệt thế của Lục Mộng Thần làm cho mê mẩn đến ngây người, bất giác trong lòng nàng cảm thấy ấm dần lên.

Lục Mộng Thần chậm rãi đứng lên, hình thể cùng với hơi thở của nam nhân mãnh liệt nồng đậm lập tức khiến cho mặt của Long nhi đỏ bừng lên, cả tim đập cũng loạn nhịp.

“Mộng Thần, cuối cùng ngươi cũng hồi sinh rồi!” Long nhi ngượng ngùng, dùng nụ cười rạng rỡ nghênh tiếp sự trở lại của hắn.

“Người là ai? Ta là ai? Chúng ta quen nhau à?” Lục Mộng Thần nhìn thấy một mỹ nữ xinh đẹp như thiên tiên ở trước mặt mình thì rất ngạc nhiên, mặc dù hắn không còn nhớ được chuyện gì, nhưng trong lòng lại cảm thấy hết sức thân thiết. Lục Mộng Thần vừa hỏi xong, thì trong lòng cảm thấy mờ mịt như lạc vào trong đám mây mù, hắn cố gắng nhớ về quá khứ của mình, nhưng căn bản là không thể nào nhớ lại được hắn là ai và tên là gì nữa.

“Mộng Thần, người là chủ nhân của ta, tên của người là Lục Mộng Thần, còn ta gọi là Long nhi. Đây là quần áo mới, hãy để ta giúp người mặc vào nhé!” Long nhi sớm đã làm vài bộ quần áo tốt, tất cả đều là tưởng tượng vào vóc người sau khi hắn hồi sinh mà may. Lục Mộng Thần nhìn thấy Long nhi bước đến bên cạnh mình, và cảm giác thân thiết trong lòng lại càng đậm nét, vì vậy mà hắn không hề phản đối, cứ để cho Long nhi mặc quần áo vào cho mình.

Long nhi nhìn bộ phận nam nhân cường tráng kia thì mặt đỏ bừng, toàn thân rung động không ngừng. Cuối cùng nàng cũng mặc xong, lúc này nàng mới thở ra một hơi dài. Tiếp theo đó, Long nhi kéo tay Lục Mộng Thần ngồi xuống, rồi kể vắn tắt lại một số chuyện của dĩ vãng. Nhưng nàng hoàn toàn không nhắc đến một câu nào về chuyện cũ thương tâm của hắn. Trong lúc nói chuyện, Long nhi phát hiện ra Lục Mộng Thần mặc dù không hề tỏ ra chút u buồn nào, nhưng hắn lại không thích nói nhiều, có vẻ như hắn luôn chìm vào sự trầm tư.

Long nhi nhìn khuôn mặt anh tuấn của Lục Mộng Thần, ngay cả bộ dạng trầm tư của hắn cũng đủ làm mê đắm tất cả nữ nhân, nên trong lòng cũng thầm trách ông trời thật sự trêu người. Trước kia Lục Mộng Thần tuy không được anh tuấn, nhưng có được tình cảm và trí nhớ của mình, giờ đây có được tướng mạo anh tuấn mê người rồi, thì hắn lại quên đi tất cả quá khứ.

Long nhi cố gợi lại một số chuyện thử làm cho hần nhớ lại những tuyệt học của Phong Thần Tông và Lăng Phong thần chỉ, thế nhưng nàng đành phải thất vọng, vì tất cả những thứ đó hần đều đã quên hết.

Long nhi dẫn dò Lục Mộng Thần nghỉ ngơi một lát, rồi nàng đi nấu chút thức ăn. Mặc dù Liên Hoa đảo có diện tích không lớn, nhưng sản vật phong phú, các loại động vật cũng hết sức phồn thịnh. Long nhi bắt hai con thỏ hoang, đem lột da rồi rửa sạch, thấm chút nước biển, rồi nàng hơ lên đám lửa để nướng. Nhìn ánh lửa trước mắt nhảy múa, Lục Mộng Thần cảm thấy trong lòng hoàn toàn trống rỗng, hần chậm rãi đứng lên, và cất bước đi về hướng biển.

“Mộng Thần, người định đi đâu?” Long Nhi hỏi. “Ta đi dạo ven biển một lúc, ta sẽ sớm quay lại!” Lục Mộng Thần nói.

Biển xanh biếc, trời xanh thăm, gió biển khẽ thổi nhẹ vạt áo của Lục Mộng Thần. Hần đi trên bờ cát mềm mại, và cảm thấy được trong nội tâm của mình chỉ là một khoảng hư không. Chuyện gì đã xảy ra, chẳng lẽ là trong trí nhớ của mình không có bất cứ điều gì đáng để nhớ sao? Lục Mộng Thần cởi quần áo, rồi bỏ nhào vào trong làn nước biển, và lặn sâu vào trong lòng biển. Nhờ trải qua Phật quang và Liên Hoa thai nghén, Lục Mộng Thần giờ đây đã có được thể chất tiên thiên thần kỳ, hần đã có thể hô hấp dễ dàng ở trong nước như ở trên bờ.

Trong lòng biển, các loại cá với nhiều màu sắc sặc sỡ đã hấp dẫn sự chú ý của Lục Mộng Thần. Các sinh linh nho nhỏ này dường như cố ý đùa giỡn với hần, không ngừng dẫn dụ hần bơi sâu vào lòng biển. Lục Mộng Thần mặc dù không nhớ nổi võ công, nhưng thân thủ lại hết sức nhanh nhẹn, hần dùng tay bắt hết con này đến con khác rồi sau đó lại thả chúng đi.

Từ xa, một con rùa biển thật lớn đang bơi về phía hần, bốn cái chân rất lớn của nó đang liên tục quạt nước, không ngừng tạo ra những làn sóng ngầm.

“A, a, đây là cái gì, thật là thú vị!” Hai cánh tay của Lục Mộng Thần chia rẽ ra hai bên, chân không ngừng đạp nước, chỉ thoáng chốc đã bơi đến bên lưng của rùa biển. Rùa biển dường như cũng muốn chơi đùa với hắn, nó chở hắn trên lưng rồi bơi vòng xung quanh, sau đó thì nó tự nhiên quay đầu, nhìn về phía hắn kêu khê khê hai tiếng.

“Thế giới ở dưới đáy biển thật là kỳ diệu!” Nước biển trong suốt nguyên chất, vô số ánh dương quang rọi xuống, cùng với đám cá ngũ sắc sặc sỡ hòa lẫn vào nhau, tạo thành một khung cảnh hết sức bình yên và tươi đẹp. Lục Mộng Thần chứng kiến toàn bộ những điều này, trong lòng dâng lên sự cảm khái vô hạn.

Đột nhiên đúng lúc đó, nước biển chợt xao động kịch liệt.

Toàn bộ những con cá nhỏ đều kinh hoàng bơi đi tán loạn, con rùa to lớn bỗng nhiên nghiêng người, khiến cho Lục Mộng Thần bị trôi ra xa hơn hai mươi thước, rồi bốn chân của nó chuyển động, bỏ đi theo một hướng khác.

Chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Lục Mộng Thần giữ thân hình dừng lại trong nước, cẩn thận quan sát cả đáy biển. Cách đó mười thước, cát dưới đáy biển đang quay cuồng bốc lên, dường như bên trong có một loại quái vật gì đó đang di động, tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã bơi đến phía dưới con rùa biển.

Hống! Gần như là tiếng thú gầm, chấn động cả màng nhĩ, khiến cho tai của hắn ù đi không nghe được gì nữa. Sau đó chỉ thấy một con quái ngư toàn thân đỏ như máu rất to lớn, thân dài gần ba mươi thước, cái miệng cực lớn ngoác rộng ra và lao về phía con rùa biển mà cắn! Rắc, rắc! Một tiếng vang vỡ ra, thân hình to lớn gần mười thước của con rùa biển bị cắn đứt thành hai đoạn, một nửa trôi lơ lửng trong nước biển, một nửa thì nằm gọn trong miệng con quái ngư, máu tươi cuồn cuộn, chỉ trong chớp mắt thì máu đã nhuộm hồng một khoảng lớn nước biển.

“A!” Lục Mộng Thần kêu lên một tiếng hãi hùng, hắn không chỉ bị hàm răng to lớn của quái ngư làm cho sợ hãi, mà hắn còn bị cảnh con quái ngư ăn tươi nuốt sống con rùa biển làm cho ớn lạnh khắp người! Con rùa biển vừa nãy còn chơi đùa với hắn, vậy mà bây giờ đã bị cắn xé thành hai mảnh, thật là thê thảm!

Tạp sát! Tạp sát!

Hàm răng của quái ngư sắc bén vô cùng, mui rùa cứng rắn như vậy mà cũng bị nó nhai rất dễ dàng, không mất chút sức lực nào. Nó chỉ chuyển động đôi hàm vài cái là một nửa con rùa biển đã bị nuốt thẳng vào dạ dày, tiếp theo nó lại ngoạm nửa còn lại của con rùa biển xấu số, nhai oàm oạp vài cái, lại nuốt vào trong bụng. Quái ngư đột nhiên lăn tròn thân thể, đôi mắt màu huyết tràn ngập tia máu, và giờ đây nó nhìn thấy một nam nhân thập phần hoàn mỹ.

Người này chính là Lục Mộng Thần, hắn không những là không chạy trốn, mà trong lòng còn rất tức giận. Hắn nắm chặt hai nắm tay, hai mắt như phun ra lửa.

Hống! Quái ngư lại phát ra tiếng gầm của loại dã thú phong cuồng, làm chấn động cả mặt nước.

“Người, người đã giết chết rùa biển rồi... tội của người không thể tha thứ!” Lục Mộng Thần chỉ vào quái ngư, tức giận đến nỗi giọng nói cũng run run.

Hống! Quái ngư kêu to một tiếng, nó ngoác cái miệng đỏ lôm ra hết cỡ, hàm răng sắc bén trắng như tuyết xông thẳng tới Lục Mộng Thần.

Trong khoảnh khắc nó đến gần, Lục Mộng Thần vẫn không chuyển động, quái ngư hơi do dự một chút, nhưng nó lại thấy Lục Mộng Thần hình như không có động tác gì cả, thế nên nó lại hung hăng cắn tới.

Lục Mộng Thần chợt chuyển động.

Thân thể của hắn không hề nhúc nhích, chỉ có cánh tay phải là chuyển động.

Cánh tay cầm kiếm, tự nhiên giơ lên, cả nước biển dường như phải chịu một lực ép rất lớn và bắt đầu chuyển động, và dị biến đã phát sinh.

Cánh tay cử động rất chậm, hết sức chậm rãi, dường như đang gồng hết sức để đẩy một sức nặng ngàn cân, đó chính là thức thứ nhất của Mộng Thần kiếm quyết, Mộng Chi Sơ Thủy.

Thời gian cùng không gian chợt biến hóa cường đại, lập tức làm cho quái ngư không có cách nào nhúc nhích, từ trong mắt nó ánh lên nét tuyệt vọng, hiển nhiên là nó cho tới bây giờ chưa từng trải qua chuyện hung hiểm như thế này.

Đáng tiếc là trong tay hắn không có một thanh kiếm thật, Lục Mông Thần chỉ có thể phát huy ra một nửa uy lực của Mộng Chi Sơ Thủy, chỉ bấy nhiêu thôi đã làm cho toàn thân quái ngư như nứt ra, máu tuôn như suối, nó rú lên những tiếng quái dị, quay người vội vàng bỏ chạy trong nỗi kinh sợ khủng khiếp.

“Người chạy đi đâu?” Lục Mộng Thần hét lớn một tiếng, dốc hết toàn lực đuổi theo quái ngư.

Máu tươi của quái ngư nhuộm hồng một khoảng lớn nước biển. Từ trên không nhìn xuống, hắn là sẽ nhìn thấy trong hải dương có một đường máu đang di chuyển cực nhanh về phương đông.

Hết hồi 115

Chú thích:

Hải đế ngộ kỳ - gặp kỳ duyên nơi đáy biển.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 116

Thủy Tinh Tiên Cung

Vượt qua một vùng đáy biển bằng phẳng, thấy có một rặng núi to lớn, cao chót vót xuất hiện trước mặt. Thoạt nhìn qua toàn thể vùng núi non này thì thấy cả một dãy núi kéo dài không dưới mười vạn dặm, thập phần hùng vĩ. Phía trên rải rác các chủng loại thực vật biển màu xanh lá cây đậm và vàng nhạt, cũng có các loại cá màu sắc sặc sỡ thông dong bơi lội giữa đỉnh núi.

Hồng sắc quái ngư bơi thẳng vào bên trong dãy núi, Lục Mộng Thần cũng lập tức truy theo sau, vô số loại cá lớn nhỏ vừa nhìn thấy quái ngư đều tỏ ra sợ hãi chạy trốn tán loạn, Lục Mộng Thần đơn thân độc mã muốn báo thù cho rùa biển, bởi vậy hấn càng đuổi càng hăng. Một người một cá cứ thế tiến vào vùng núi non kỳ quái kéo dài đến mấy vạn dặm. Bỗng nhiên địa thế ở phía trước chợt trở nên sáng sủa, một tòa cung điện màu lam thật lớn đứng sừng sững ngay giữa trung tâm, bên ngoài có cái lồng trong suốt, khiến toàn bộ nước biển đều bị ngăn lại ở bên ngoài.

Cả tòa cung điện màu lam này được xây dựa vào núi, tầng thấp nhất của cung điện là cửa chính, mặt trên treo một tấm biển vàng, trên mặt viết “Thủy Tinh Tiên Cung”, chữ lớn bằng bạc, cửa cung điện có bốn thiếu nữ tuyệt sắc, toàn thân mặc bạch y, bên eo có đeo trường kiếm, anh tư hiên ngang, tràn đầy sức sống.

Lục Mộng Thần hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, tòa cung điện màu lam này có khí thế rất hùng vĩ, nhất là nó xuất hiện ở

dưới đáy biển, lại càng tạo cho nó thêm vẻ huyền bí khó tả.

Hồng sắc quái ngư bơi tới phía trước cửa chính của Thủy Tinh cung, bỗng nhiên nói ra bằng tiếng người “Các vị tỷ tỷ, xin cứu mạng! Có một tên tiểu tử nhân loại rất lợi hại đang truy đuổi ta, các tỷ hãy giúp ta với.” Bốn thiếu nữ mỹ lệ đã sớm nhìn thấy Lục Mộng Thần, dường như các nàng từ trước đến nay chưa từng gặp qua một nam tử nào anh tuấn xuất sắc đến như thế, trong nhất thời, bọn họ đều bị dung nhan hoàn mỹ của Lục Mộng Thần làm cho sửng sờ.

Hồng sắc quái ngư thấy mấy vị tiên tử tỷ tỷ như ngây như dại, quay đầu lại nhìn, thấy Lục Mộng Thần sắp truy đuổi tới nơi rồi, nó vội vàng thúc giục: “Các vị tỷ tỷ, có thể giải khai kết giới để cho ta vào không? Cầu xin các vị, tiểu tử ấy quá lợi hại, hắn sắp đuổi tới rồi, cái mạng nhỏ của ta sắp không giữ được nữa rồi.”

Lúc này các mỹ nữ kia mới như vừa trong mộng tỉnh lại, một người vội vàng khai mở kết giới.

Kết giới vừa mở rộng quái ngư lập tức tiến vào trong, các mỹ nữ khác tỏ ra bức bối, nói: “Hong Ngư, khẳng định là người đã đắc tội với người ta, nên mới khiến cho người ta phải truy đuổi đến đây, đúng không?”

Hong Ngư cuống quýt nói: “Chư vị tỷ tỷ, Huyết Ngư ta từ sau khi quy thuận Thủy Tinh Tiên cung đến nay, đã không hề tàn sát loài người nữa, chỉ là tìm những con rùa biển làm thức ăn mà thôi, điểm này van xin tỷ tỷ mình giám.”

Thiếu nữ thứ ba lên tiếng: “Năm xưa người là thuộc hạ của Sơn Thần Đại Đế, đường đường là một trong Thần Châu tứ đại mãnh thú, điều người nói há có thể dễ dàng tin được?”

Thiếu nữ thứ tư cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Huyết Ngự bỗng thấy trời đất xoay chuyển đến chóng mặt, nó lại một lần nữa cầu khẩn: “Chư vị tỷ tỷ, lời ta nói đều là lời thật, các người sao lại không tin ta chứ?”

Chúng nữ đang định nói tiếp thì đột nhiên từ bên trong cung điện truyền ra một giọng nói ôn hòa ấm áp “Huyết ngự, mặc dù mấy trăm năm gần đây, có thể xem biểu hiện của người cũng không tệ, nhưng hôm nay, sau khi người ăn sống rùa biển, quả thật là có tập kích tên thanh niên kia, chẳng lẽ người còn không thừa nhận sao?”

Huyết Ngự nghe thấy giọng nói đó, thân thể mềm nhũn nằm lăn ra mặt đất, nó lẩm bẩm nói: “Huyết Ngự biết lỗi rồi, xin Thiên Quân lượng thứ!”

Lúc này Lục Mộng Thần đã đuổi tới bên ngoài kết giới, hắn dùng sức đẩy một tay vào kết giới, một cổ sức mạnh lập tức đẩy tay hắn văng ra: “Các vị tỷ tỷ, làm ơn cho ta đi vào, ta muốn giết con ác ngự này.” Lục Mộng Thần đứng ở bên ngoài kết giới, cao giọng hô to.

Trong khi mấy thiếu nữ thủ vệ vẫn say mê ngắm nhìn dung nhan hoàn mỹ của Lục Mộng Thần, không biết nên làm gì nữa, chỉ nhìn chăm chú một lúc thì cả khuôn mặt đã đỏ hồng lên. Lúc này giọng nói ôn nhu kia từ bên trong cung điện lại vang lên: “Để hắn vào đi, hắn là người có duyên với Thủy Tinh Tiên cung chúng ta.”

“Dạ, xin tuân theo lời Thiên Quân phân phó.” Các mỹ nữ thủ vệ nhanh chóng giải khai kết giới, cho Lục Mộng Thần tiến vào. Hắn vừa tiến vào, liền xông về phía Huyết Ngự, giơ bàn tay lên định đánh Huyết Ngự, thì chợt nghe gọi: “Lục Mộng Thần, Huyết Ngự đúng là ba trăm năm trước đã quy thuận bốn cung, nếu nó có tâm ý hướng thiện, người có thể tha cho nó một con đường sống không?” Thanh âm ôn nhu vô cùng, giống như giọt cam lộ chảy vào trong tâm Lục Mộng Thần vậy.

“Người là ai? Tại sao lại biết tên ta?” Lục Mộng Thần cảm thấy thập phần kỳ lạ, tại sao cái người được xưng là Thiên Quân kia lại biết tên hắn, lẽ nào có quen biết mình sao?

“Tiểu Lan, người hãy dẫn hắn đến phòng tu luyện của ta.” Bốn mỹ nữ thủ vệ nghe vậy thì cũng thấy băn khoăn trong lòng, tại sao cung chủ có thể biết tên của tuyệt mỹ thiếu niên này, chẳng lẽ hắn là cố nhân của cung chủ? Sau khi nghe cung chủ nói xong, Tiểu Lan thập phần cao hứng, kéo tay Lục Mộng Thần vừa bước đi vừa cười híp mắt, nói: “Lục Mộng Thần đi thôi, ta dẫn người đi gặp cung chủ.”

Lục Mộng Thần trầm ngâm một lúc, rồi cũng theo Tiểu Lan đi vào trong. Hắn tạm thời buông tha Huyết Ngự, bởi vì trong lòng hắn cũng xuất hiện một ý nghĩ thoáng qua, đó là hắn cần phải đến gặp vị cung chủ này.

Ba thiếu nữ bên ngoài nhìn bóng lưng của hai người đang từ từ khuất dần, thì cứ hăm mộ xuýt xoa mãi không thôi. Cả ba đều nghĩ tại sao kẻ may mắn được dẫn đường cho mỹ thiếu niên kia đi gặp cung chủ lại không phải là mình chứ.

oooOooo

Tham Thần Cấm Cung.

“Thanh Dao, không ngờ người phục sinh nhanh như thế, không ngờ chưa đầy ba trăm năm mà đã hồi sinh thành công rồi, chúc mừng người!” Tham Thần Đại Đế mỉm cười hiền hòa, nhìn nữ tử tuyệt sắc trước mắt, trong lòng vui mừng khôn tả. Giờ phút này lão không có tâm tính đồ kỵ gì, sau khi thông hiểu về ảo tượng u mê, cái nhìn của lão đối với tài vật và mỹ sắc đã hoàn toàn thay đổi.

Thanh Dao vẫn còn mặc chiếc áo choàng của Tử Vân Đế Phi năm xưa, sau khi nàng lẳng lặng chăm chú nhìn pho tượng Tham Thần Đại Đế, nước mắt chảy dài xuống, khóc không thành tiếng: “Đa tạ Đại Đế đã đưa Thanh

Dao trở lại với cuộc sống. Nếu không có ngài, tin rằng Thanh Dao đã không còn tồn tại ở trên đời này nữa rồi.”

Tham Thần Đại Đế cười nói: “Nàng hãy nghỉ dưỡng sức để lấy lại sức khỏe thật nhanh, rồi còn đi tìm Lục Mộng Thần nữa. Ở trong này gần ba trăm năm rồi, không biết hắc đã phải chịu đựng bao nhiêu nỗi khổ tương tư. Năm đó người xả thân cứu hắc, thật là một nghĩa cử cảm động đến trời đất, khiến ta cũng không khỏi bị cảm động thay..... Ài! Nàng thật là một nữ nhân si tình!” Tham Thần Đại Đế nói tới đây, giọng bỗng trầm xuống, nhớ đến chuyện cũ năm đó, lão lại thốn thức không thôi. Tiếp theo đó, Tham Thần Đại Đế bèn kể rõ thân phận thực sự của Thanh Dao cho nàng nghe, để nàng bảo trì ý nguyện ra đi tìm Mộng Thần.

Nước mắt trong suốt của Thanh Dao lăn chã tuôn rơi, nàng nhẹ nhàng lau nước mắt rồi nói: “Đa tạ Đại Đế, ngài chẳng những đã giúp ta phục sinh, mà lại còn dạy cho ta hai môn tuyệt kỹ là Ưc Vân chưởng pháp và Tham Thần Tuyệt Trảm. Ta thật sự không biết cảm tạ ngài thế nào cho phải!”

Tham Thần Đại Đế mỉm cười nói: “Ở trong thời gian hơn hai trăm năm này, ta đã mang những điều hiểu biết về Tử Vân Đế Phi mà sáng tạo thành một loại chưởng pháp, mặc dù không phải là tuyệt học kinh thế gì, nhưng nếu nàng dùng nó để phòng thân thì cũng dư sức. Riêng đối với Tham Thần Tuyệt Trảm thì nàng cần phải có một thanh đao thích hợp, như vậy mới có thể phát huy ra hết được uy lực của nó. Đến đây, ta tặng Tham Thần Đao của ta cho nàng, đây là một kiện thượng phẩm thần khí, với thể chất mới phục sinh của nàng, có thể tạm sử dụng được nó, nhưng chỉ có thể xuất ra một phần năm uy lực chân chính mà thôi. Sau này hy vọng nàng sẽ có thể tiếp tục tu hành.”

Sau khi Tham thần đế nói xong, chợt có một thanh loan đao kim sắc đột nhiên bỗng bành xuất hiện trước mặt Thanh Dao. Nàng thở dài nói: “Đại Đế, ngài đối với ta quả thật rất tốt..... ta thật không biết phải cảm tạ ngài như thế nào.....”

Tham Thần Đại Đế cười nói: “Mau đi đi! Tìm được Lục Mộng Thần rồi, chắc hẳn là nàng còn có muôn vàn lời muốn tâm sự với hẳn. Được rồi, Bích Hải Triều Sinh tiêu trên người nàng vẫn là binh khí của Si Thần Đại Đế. Năm xưa vẫn được xem như là một kiện thần khí hạ phẩm, nếu nàng sử dụng nó tốt, uy lực sẽ rất cường đại. Được rồi, ta nói nhiều rồi, nàng hãy mau đi đi thôi!” Lời vừa dứt, từ pho tượng Tham Thần Đại Đế chợt bắn ra một đạo quang mang, Thanh Dao trong nháy mắt đã biến mất.

Thanh Dao cảm thấy thân thể bị chấn động, khi nàng mở mắt ra thì phát hiện ra mình đang đứng ở trên một ngọn núi cao, chung quanh mây mù lượn lờ, tiên khí phiêu bồng, là một nơi thắng cảnh hùng vĩ.

“Mộng Thần! Chàng ở nơi nào?” Gần ba trăm năm tưởng nhớ, tại giờ khắc này, nỗi nhớ đó của Thanh Dao càng thêm sôi sục, nước mắt tuôn rơi như suối. Thanh Dao, mỹ nữ tuyệt sắc này, ngồi trên đỉnh núi, khóc hết nửa canh giờ mới dần dần nguôi ngoai, với bớt nỗi bi thương và tâm tình nhung nhớ. Nàng lau nước mắt, khe khẽ thở dài: “Mộng Thần, chàng có còn ở Phong Thần Tông không? Ta phải đi tìm chàng, chàng nhất định phải chờ ta..... chờ ta...” Thân ảnh của nàng chợt chớp động rồi biến mất trong luồng mây mù mịt mờ.

oooOooo

Yêu Tông.

“Dạ Nguyệt, nữ nhi của ta, tại sao con còn chưa tỉnh lại?” Yêu hoàng Dạ Thần thất thanh vật vã mà khóc ròng trên giường của Dạ Nguyệt. Sự tôn nghiêm của nhất môn chi chủ đã bị lãng quên một cách không thương tiếc.

Hơn hai trăm năm rồi, ta dùng hết thủy mọi phương pháp, mời vô số danh y, đều vẫn không có cách nào khiến cho nữ nhi Dạ Nguyệt của ta sống lại! Ta thực là đáng chết, ta thật sự không xứng làm cha! Dạ Nguyệt, năm đó là ta đã sai rồi. Cha không nên cho con đến Liên Hoa Tự, nếu như lúc

đầu cha kiên trì phản đối, thì con sẽ không bị tổn thương nghiêm trọng đến như thế này! “Ô, ô!” Yêu hào càng lúc càng bị thương, không ngừng đâm thùm thụp vào ngực mình, nước mắt vẫn không ngừng rơi trên vạt áo.

Dạ Nguyệt lặng lẽ nằm im, trên mặt yên tĩnh và mãn nguyện, giống như vào cái khoảnh khắc trước khi chết, nàng đã cảm nhận được tình yêu của Lục Mộ Thần vậy.

Một mối tình câm lặng, một mối tình không hề nuôi tiếc!

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 117

Nhị Mỹ Tương Ngộ

Đã trải qua hơn hai trăm năm phát triển, kể từ trận chiến kinh thiên động địa cùng Ác Quỷ môn đã mang đến tổn thất thảm trọng, Phong Thần Tông cũng dần dần hồi phục lại. Dưới dự dẫn dắt của chưong môn nhân là Thiên Phong chân nhân, toàn thể các tòa kiến trúc như quảng trường và Phong Thần cung đều đã được xây lại. Trải qua hơn hai trăm năm thời gian, Diệu Nhiên cũng đã đạt tới cảnh giới Quy Thiên, và Thiên Phong chân nhân cũng đã giao lại Mộng Thần phong cho nàng phụ trách.

Các đệ tử của Phong Thần Tông đều biết đến trường đại chiến kinh thế hãi tục tại Liên Hoa Tự! Chẳng những lần đó có xuất hiện thần khí mà còn có các vị Thiên Quân của Thiên giới cũng trực tiếp tham gia. Nhưng điều làm cho họ cảm thấy khó quên nhất đó là trong trận chiến ấy lại có sự tham chiến của Lục Mộng Thần, và điều đó đã gây ảnh hưởng rất lớn đến bọn họ, vị đệ nhất cao thủ trong hàng đệ tử của Phong Thần Tông đã hy sinh bản thân để cứu Liên Hoa Tự, và vì vậy mà hắn đã bị kiện thần khí Thiên Thực Hoàn ăn mòn hài cốt cho đến chết.

Khi tin tức ấy truyền đến Phong Thần Tông, Diệu Nhiên đã bật khóc nức nở. Hình ảnh thương tâm đó đã làm cho những người chứng kiến đều thấy chua xót, và người đau đớn hơn cả chính là Thiên Phong chân nhân, ông là người đã nuôi dưỡng Lục Mộng Thần từ nhỏ đến lớn. Mộng Thần đại nghĩa lâm liệt, anh dũng hy sinh, khiến lão vừa cảm thấy an ủi lại vừa cảm thấy đau đớn khôn cùng.

Có rất nhiều đệ tử của Phong Thần Tông đã phải mất hơn hai trăm năm mới từ từ quên đi giai đoạn bi thương này. Nhưng không ngờ hôm nay, tại trước đại môn của Phong Thần Tông lại xuất hiện một thiếu nữ tuyệt sắc, toàn thân mặc cung trang màu tím, lại một lần nữa nhắc đến cái tên “Lục Mộng Thần”. Hai đệ tử thủ môn mới nhập môn, đối với đoạn ký ức kinh thiên động địa cũ cũng chỉ là nghe nói qua, nhưng họ cũng hiểu được sự tình ấy đối với mỗi một người trong Phong Thần Tông, thậm chí là mỗi một nhân sĩ chính phái đều không muốn đề cập tới.

“Vị cô nương này, xin hỏi cô nương là ai? Chớ có nói đùa.....” Một gã đệ tử giữ cửa trả lời.

“Các người không cần biết ta là ai, chỉ cần nói cho Lục Mộng Thần biết là Dương Thanh Dao đến tìm. Chắc chắn hẳn sẽ ra đón tiếp ta.” Thì ra nàng chính là thê tử đã kết tóc xe duyên của Lục Mộng Thần, vừa phục sinh tại Tham Thần cấm cung.

Nàng vội vã tìm đến Phong Thần Tông, vốn định xông thẳng vào, nhưng nghĩ lại nếu làm như thế thì Lục Mộng Thần sẽ không vui, đồng thời cũng sẽ khiến cho đồng môn của hắn không được thoải mái.

“Dương Thanh Dao?” Hai tên đệ tử nhìn nhau một lúc lâu, lật tìm khắp trí nhớ mà vẫn không tìm ra được cái tên này. “Dương cô nương, không nên nói giỡn về Lục Mộng Thần ở nơi này. Bọn tại hạ thật sự không muốn nhắc tới, ta thấy cô nương nên nhanh chóng xuống núi đi.” Một gã đệ tử hạ lệnh trực khách.

Dương Thanh Dao thoáng trầm ngâm, không hiểu tại sao tên đệ tử thủ môn của Phong Thần Tông lại nói như vậy. Trong lòng nàng thấy tức giận, nhưng nàng không muốn tranh luận với bọn chúng, chỉ đành nhỏ nhẹ hỏi tiếp:

“Xin hỏi nhị vị, Phong Thần sơn nổi tiếng là có Ngũ Đại Sơn Phong, xin hỏi Mộng Thần phong ở phương nào?”

“Mộng Thần Phong nằm ở phía đông nam.....” Một gã mau miệng, vươn tay ra chỉ, không biết hẳn có phải là vì thấy Dương Thanh Dao quá mức mỹ lệ nên lấy cớ nói chuyện với nàng hay không?

“Đa tạ vị sư huynh này!” Dương Thanh Dao khẽ hé đôi môi đỏ mọng mỉm cười thật tươi, rồi trường bào màu tím hoa lệ bỗng nhiên lay động, thân ảnh trong phút chốc đã biến mất không thấy đâu nữa.

“Ài...sư đệ, người đúng là nhanh nhẩu đoán mà, còn chưa biết rõ ràng lai lịch của nàng ta, mà đã vội khai ra hết? Nếu không may nàng ta là đệ tử của tà phái thì sao?” Tên kia hỏi.

“Hừ! tà phái nào mà lại có nữ tử tuyệt sắc, mỹ lệ thoát tục như thế chứ? Sư huynh, ta xem người lo bò trắng răng rồi...” Tên đệ tử kia mau miệng nói.

oooOooo

Mộng Thần phong vẫn như ngày xưa, mây mù lượn lờ, biến hóa vạn thiên. Cơ hồ như thời gian hơn hai trăm năm không hề lướt qua nơi này, và cũng không khiến nó có chút gì đổi thay. Thân ảnh màu tím chợt lóe lên, một người xuất hiện trên Mộng Thần Phong. Nhìn cảnh đẹp xung quanh, trong lòng Dương Thanh Dao sinh ra đủ loại cảm giác, nàng đến nơi này vẫn như cảm thấy được năm xưa đã cùng Lục Mộng Thần sống tại nơi này. Loại cảm giác quen thuộc ấy càng làm cho tim nàng xao động, “Mộng Thần, Mộng Thần, chàng ở nơi nào? Thanh Dao đến tìm chàng đây!” Khóe mắt của Dương Thanh Dao ngân ngấn nước, khẽ lẩm nhẩm trong miệng, nàng quên cả lau nước mắt, thân hình nhanh chóng bay về hướng một ốc ở phía trước.

“Là ai? Sao dám cả gan xông vào Mộng Thần phong của ta?” Một bóng trắng diễm lệ chớp lên, tay khẽ nhấc thì đã chém ra một đạo kiếm quang chói dương chí cương đến đối phương.

Dương Thanh Dao kinh hãi, nàng nhìn thấy người tấn công mình là một thiếu nữ toàn thân bạch y, đoan trang xinh đẹp, trên mặt tràn ngập anh khí, tay nàng cầm một thanh trường kiếm được chạm trổ long văn kim sắc. Thế công hết sức hung hãn bá đạo. Dương Thanh Dao xem chiêu kiếm này, đúng là thức thứ nhất của Phong Thần kiếm quyết mà Lục Mộng Thần thường sử dụng, là Húc Nhật Đông Thăng.

“Vậy là đồng môn của Lục Mộng Thần, ta nhất thiết không được gây thương tích cho nàng ta.....” Dương Thanh Dao thầm nghĩ, thân hình nhẹ nhàng bay lên, hai tay khua nhẹ, trông giống như một đóa tiên hoa trong nước, nhẹ nhàng vỗ trên thân kiếm.

Khi Dương Thanh Dao triển khai chiêu pháp, một cỗ tư niệm mờ nhạt xuất hiện, dường như trong toàn bộ không gian đều là âm đạm, cảm giác về tư niệm này tràn ngập một loại thương cảm chua xót, không ngừng tác động đến nhân tâm, làm cho lòng người nảy sinh ra sự xót xa từ tận đáy lòng, khiến người ta đắm chìm trong đó không thể nào tự thoát ra nổi. Đây chính là Ưc Vân chiêu pháp mà Tham Thần Đại Đế đã ngộ ra, chính là bộ chiêu pháp thần kỳ nhất thế gian, đã mang tư niệm hóa thành chiêu pháp.

Nữ tử bạch y chính là tân nhiệm chủ quản Diệu Nhiên tiên tử của Mộng Thần phong. Thời gian hơn hai trăm năm trôi qua, dung mạo của nàng càng thêm xinh đẹp thoát tục, chỉ có đôi mắt khó nén được nỗi bi thương u uất, nỗi bi thương này phát ra từ tâm khảm, nhưng lại bị Ưc Vân chiêu pháp thần kỳ của Thanh Dao làm cho nổi lên tư niệm càng thêm sâu sắc, đó là tư niệm về tình yêu trong sáng của một nữ nhân đối với ý trung nhân của mình.....

Hai người đều dừng lại cách xa nhau không tới ba thước, cùng đứng yên và đều đưa mắt đánh giá đối phương.

Hai người họ đều có dung mạo tuyệt thế, đều là tuyệt thế mỹ nữ, hơi thở như hoa không nhiễm tí bụi trần nào.

Một người mặc trường bào màu tím hoa lê, một người mặc váy dài bạch y thuần khiết.

Một người thì mày ngài nồng nàn vui sướng, một người thì khẽ nhíu mày đầy vẻ bi thương u uất.

“Người là ai?” Cơ hồ cả hai đồng thời lên tiếng, Dương Thanh Dao và Diệu Nhiên đều cũng phát ra câu hỏi giống nhau.

Cả hai người thoáng có chút kinh ngạc, vô tình dùng tay ngọc thon thon che miệng cười, rồi đều lùi về phía sau một bước.

“Ta là Dương Thanh Dao, đến đây tìm Lục Mộng Thần. Xin hỏi cô nương có phải là đồng môn của chàng hay không?” Nội tâm của Dương Thanh Dao không thể kìm nén được sự vui mừng, muốn đem toan bộ tư niệm ôm trong lòng hơn hai trăm năm của mình thổ lộ ra, vì lúc này đây, việc tìm gặp Lục Mộng Thần là tâm nguyện lớn nhất của nàng.

Thời gian hơn hai trăm năm, đối với Thanh Dao mà nói, thật không công bằng chút nào, nàng vừa mới kết hôn với Lục Mộng Thần không lâu, thì đã hi sinh tính mạng quý giá cho hắn.

Sau khi được phục sinh, Thanh Dao đã trải qua những ngày tháng cô độc, tịch mịch, và thần thái u uẩn. Trong trí nhớ yếu ớt của nàng, chỉ có thời gian ngắn ngủi ở cùng với Lục Mộng Thần là vui sướng nhất.....

“Mộng Thần?” Diệu Nhiên thì thảo tự lập lại cái tên này, trong lòng quặn lên nỗi đau giằng xé tâm can. Nàng không muốn nhắc đến cái tên đó

từ rất lâu, không ngờ thiếu nữ tuyệt sắc trước mắt đây lại một lần nữa nhắc tới nó.

Trong nháy mắt, lệ tuôn như suối, cả thân thể Diệu Nhiên run rẩy, ban đầu nàng cố kìm nén để không khóc thành tiếng, nhưng cuối cùng cũng không sao kìm nén nổi nữa, tiếng khóc làm chua xót lòng người cứ tự nhiên mà phát ra, bay thẳng lên tận trời cao xanh thẳm, đồng thời cũng làm chấn động cả Mộng Thần phong.

Một số đệ tử của Mộng Thần Phong chạy ra, nhìn thấy Diệu Nhiên khóc lớn như vậy, trong chốc lát liền hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì, bởi vì Diệu Nhiên đã từng khóc như thế vào hai trăm năm trước, khi nàng biết được tin tức nguyên thần của Mộng Thần bị tiêu tan hoàn toàn, và nàng cũng đã khóc thất thanh như thế. Chúng nhân đều kín đáo thở dài và lặng lẽ rời đi. Mặc dù không biết thiếu nữ tuyệt sắc kia có quan hệ thế nào với Diệu Nhiên, nhưng bọn họ hẳn là quen biết nhau, nếu không cũng đã không nhìn nhau mà khóc lóc như thế.

Dương Thanh Dao mơ hồ cảm giác được nỗi hoảng sợ thoáng xuất hiện trong lòng, nàng đột nhiên nhảy đến bên cạnh Diệu Nhiên, nhẹ giọng hỏi: “Tỷ tỷ, người là ai? Tại sao khi ta vừa nhắc đến tên của Mộng Thần, thì người lại khóc lóc đau thương đến như thế?”

Diệu Nhiên không để ý tới Thanh Dao, cứ để nỗi bi thương kìm nén hơn hai trăm năm mặc sức tuôn trào. Dương Thanh Dao thấy nàng không nói gì, chỉ khóc nức nở, thì tim nàng cũng mềm đi.

Hơn nửa canh giờ trôi qua, Diệu Nhiên cuối cùng cũng ngừng khóc, thân thể yếu ớt vô lực ngã xuống. Dương Thanh Dao nhanh tay đỡ lấy nàng cho khỏi ngã, rồi để nàng ngã đầu trên cánh tay của mình.

“Tỷ tỷ, người cuối cùng cũng thôi khóc rồi..... người có thể nói cho ta biết Mộng Thần đang ở đâu không?” Dương Thanh Dao lay nhẹ Diệu

Nhiên và lớn tiếng hỏi.

Thanh Dao đã không thể chờ lâu hơn được nữa, nếu Diệu Nhiên lại khóc, thì tinh thần của nàng cũng sẽ sụp đổ theo.

“Người có quan hệ thế nào với Mộng Thần?” Diệu Nhiên ngẩng đầu lên, mặc dù Lục Mộng Thần không có ở đây, nhưng sự mỹ lệ của Thanh Dao vẫn làm cho nàng cảm giác được một chút ghen tuông. Nàng phải làm cho rõ ràng, Dương Thanh Dao đang đứng trước mắt và Lục Mộng Thần có quan hệ gì, rồi mới đem chân tướng sự việc nói cho nàng hay.

“Thật không dám dấu, ta là thê tử của Mộng Thần.....” Dương Thanh Dao nhẹ nhàng nói, nàng không ngượng ngùng chút nào, mà là hết sức bình thản mà nói.

“A! thê tử của Mộng Thần.....” Diệu Nhiên đột ngột cảm thấy trước mắt như tối sầm lại, thiếu chút nữa là ngất đi. Mộng Thần có thê tử khi nào, tại sao cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghe hân nhắc tới? Nghi vấn này đã làm cho Diệu Nhiên như rơi vào đám mây mù u ám.

“Có gì để chứng minh?” Diệu Nhiên vẫn còn không dám tin tưởng, nàng miễn cưỡng khôi phục lại tinh thần, cố hết sức hỏi thêm một câu.

“Chứng cứ ư?” Thanh Dao băn khoăn, có cái gì để chứng minh cho cuộc hôn nhân như thế chứ? Mộng Thần lại không tặng cho mình tín vật định tình nào cả, huống chi lúc đó, thời gian bọn họ ở chung lại quá ngắn ngủi. Ài... Thanh Dao suy nghĩ một lúc, quyết định nói ra hết sự thật, biết đâu đây là một chứng cứ có giá trị nhất. Vì vậy nàng đỡ Diệu Nhiên ngồi xuống, rồi nàng kể lại tất cả những việc đã trải qua cùng với Mộng Thần cho Diệu Nhiên nghe.

Diệu Nhiên cuối cùng cũng hiểu được sự việc và cảm động đến rơi lệ. Nàng thật không ngờ Thanh Dao lại là người tình thâm nghĩa trọng đến như thế, vì an nguy của Mộng Thần mà đã không do dự mà dâng ra cả tính

mạng, nếu không nhờ gặp được Tham Thần Đại Đế, chỉ e rằng nàng đã sớm bị hồn phi phách tán rồi! Diệu Nhiên lại nghĩ tới Mộng Thần, hẳn cũng là một người trọng tình trọng nghĩa. Hẳn đã vì Liên Hoa Tự, vì thiên hạ của Tu Chân chính phái, khi chỉ còn hơi thở cuối cùng, đã đánh bại Dạ Nguyệt của Yêu Tông, và khó khăn lắm mới giúp cho Phật tông tránh khỏi được sự thất bại thảm.

Nghĩ tới đây, Diệu Nhiên chợt cảm thấy xấu hổ, nàng bỗng cảm giác được Lục Mộng Thần và Dương Thanh Dao thực sự mới là một đôi trời sinh, đều có ân tình thâm sâu như nhau! Nàng bây giờ cũng hiểu rõ tại sao Mộng Thần vẫn thường có lúc tự nhiên bật khóc nức nở, rõ ràng là nhớ đến Thanh Dao, thì ra hẳn đã dấu kín điều ấy tận đáy lòng.

Có nên nói cho Thanh Dao biết chân tướng sự tình hay không? Diệu Nhiên cảm thấy khó nghĩ vô cùng, nàng không biết sự thật này có thể sẽ gây tổn thương đến mức nào đối với tình cảm và sự hy vọng ở trong lòng Thanh Dao. Trong khi nàng còn đang do dự, thì Thanh Dao lại thúc giục.

“Ài... Thanh Dao, hơn hai trăm năm trước, trong trận đại chiến tại Liên Hoa Tự, Mộng Thần đã anh dũng hy sinh rồi!” Diệu Nhiên thở dài, nước mắt lại tuôn ra ào ạt, chảy dài xuống hai má.

“Cái gì? Người vừa nói cái gì? Mộng Thần đã chết? Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy?” Thanh Dao mở to đôi mắt nhợt nhạt vô lực, thân thể run lên bần bật.

CHÚNG THẦN CHI NGUYÊN

Tiêu Diêu Cùng Thần

www.dtv-ebook.com

Chương 118

Hữu Tình Quyến Trúc

Yêu tông.

Khuôn mặt của Yêu hoàng vô cảm, từ tốn quan sát đám thuộc hạ đang bận tít tít ở trước mặt, hai tay thì chấp sau lưng. Trước mặt lão có mấy cột đá lục giác rất lớn, trên mặt từng cột đá đều khắc vô số chú văn kỳ dị. Những chú văn này được dùng máu tươi để viết, có nhiều chỗ vết máu còn chưa khô. Ở trung tâm của những cột đá đó có một khối tinh thạch màu lam, ở trên đỉnh phát ra quang mang nhu hòa của hạt minh châu chiếu xuống, và tỏa ra lam quang rất sáng lạn.

Khi Dạ Thần di chuyển ánh mắt đến bên trên bệ tinh thạch màu lam kia, thì ánh mắt bắt đầu run rẩy, từ trong suốt biến thành đục ngầu. Lão nhẹ nhàng quay về phía trước, hai tay duỗi ra, lẩm bẩm tự nói với chính mình: “Dạ Nguyệt, con đừng vội, ta nhất định sẽ cứu con sống lại, cho dù có phải đổi cả cái mạng già này, ta cũng sẽ không tiếc!”

Một thiếu nữ xinh đẹp nằm tĩnh lặng trên đế tinh thạch màu lam, nàng khép chặt hai mắt, sắc mặt nhu hòa ừ nhã, hai tay buông xuôi yên lặng hai bên thân, thì ra nàng chính là Dạ Nguyệt, một thiếu nữ bị vô số thương tổn trong tình yêu, thời khắc này, nàng đã không còn tri giác gì nữa, không có một chút phản ứng nào trước tâm tình cực kỳ bi ai của Yêu hoàng.

“Khải bẩm Yêu hoàng, lục căn nguyên thần đại trận đã được dựng xong.” Một tên ngưu đầu yêu cung kính nói.

Dạ Thần gật đầu hài lòng, lão khoát tay nói: “Tất cả các người hãy lui ra, nếu không có mệnh lệnh của ta, thì không ai được phép vào đây.” Đám yêu quái cúi đầu dạ ran: “Dạ!” rồi lui ra ngoài.

Dạ Thần nhẹ nhàng bay bổng lên cao, thân hình lơ lửng giữa không trung ngay chính giữa các cột đá lục giác. Thân thể lão không hề có một chút cử động nào, lúc này chợt thấy một đạo hắc quang hơi trong suốt từ thân lão bay ra rồi lượn quanh bên người Dạ Nguyệt, thì ra đó chính là nguyên thần của Dạ Thần. Các cột đá ở xung quanh đồng loạt bắn ra các đạo huyết quang rực rỡ, bên trong ẩn ước còn thấy được vô số chú văn, tất cả đều nhắm đến nguyên thần của Dạ Thần mà tụ về. Nguyên thần mở lớn miệng ra, rồi hút hết tất cả những huyết quang ấy vào miệng, đồng thời lúc ấy, chân thân của lão cũng tán phát ra rất nhiều huyết quang. Lúc này, Dạ Nguyệt phảng phất như đang bị một loại lực lượng kỳ quái triệu về, nàng bắt đầu ngồi dậy, cũng trong lúc ấy, nguyên thần của Dạ Thần cũng từ từ thu nhỏ lại, cứ nhỏ dần nhỏ dần, cuối cùng thì hóa thành một làn huyết quang mỏng manh chui vào mi tâm của Dạ Nguyệt.

“Oành!” một tiếng, từ miệng Dạ Nguyệt đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, thân thể của Dạ Thần ở trong không trung cũng rơi phịch xuống đất, toàn bộ những cột đá ở xung quanh đều nổ tan, vỡ vụn, rồi bay ra ngoài rất xa. Dạ Nguyệt mở mắt, đúng lúc nhìn thấy thân hình Yêu hoàng rơi xuống, nàng nhanh chóng phóng tới đỡ lấy lão, giờ đây Dạ Thần đã hôn mê bất tỉnh, toàn thân đều là máu tươi loang lổ.

“Phụ thân! Phụ thân! Là chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao chúng ta lại ở đây?” Dạ Nguyệt ngơ ngơ ngác ngác lay động thân thể của phụ thân mà nước mắt tuôn trào.

Trong trí nhớ của Dạ Nguyệt, nàng vẫn còn dừng lại trong trận chiến tại Liên Hoa Tự, khi đó nàng đang sử dụng Thiên Thực Hoàn để ăn mòn Lục Mộng Thần.

“A!” Dạ Nguyệt kêu lên kinh hãi, “Tại sao ta lại làm thế?” Trong tâm trí nàng chợt có một tiếng nổ thật lớn, trí nhớ như hải triều dâng trào, tất cả mọi việc của nàng đều trình tự xuất hiện trong ký ức, kể cả hình ảnh Lục Mộng Thần đại chiến với Minh Phi cung chủ, cả việc làm sao thu được Thiên Thực Hoàn sau khi Mộng Thần bỏ đi, và làm sao hàng phục được Thập Nhị Thần Tiếu, làm sao hủ thực Mộng Thần.....

“Mộng Thần.....ta... tại sao ta lại có thể đích tay giết chàng...?” Nước mắt Dạ Nguyệt lại tuôn ướt cả vạt áo. Nàng đưa một tay đỡ lấy phụ thân, một tay nắm tóc mình, dùng sức kéo căng ra. Khi trí nhớ hồi phục, Dạ Nguyệt thật sự không thể nào tha thứ cho chính mình vì đã làm tổn thương nghiêm trọng cho Lục Mộng Thần.

Dạ Thần đột nhiên thở ra một hơi dài, từ trong cơn mê trầm từ từ tỉnh lại. Lão thấy Dạ Nguyệt đang tự giạt tóc mình, mà vẻ mặt thập phần thống khổ và thương tâm, nên cất tiếng: “Nguyệt nhi... con đang làm gì vậy?” Giọng của lão rất yếu ớt, sắc mặt tái xanh, trên trán mồ hôi không ngừng nhỏ giọt.

Dạ Nguyệt bị giọng nói của Yêu hoàng kéo về với thực tại, nàng miễn cưỡng hít vào một hơi thanh khí, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Yêu hoàng, hỏi: “Phụ thân, người làm sao vậy... chuyện gì đã xảy ra? Tại sao người lại như vậy?”

“Nữ nhi ngốc..... ta cuối cùng đã cứu được con sống lại rồi, đời này ta không còn gì nuối tiếc nữa.” Dạ Thần nhẹ giọng nói, trong ánh mắt tràn ngập sự vui mừng. Lão thông thả giơ tay lên, vuốt nhẹ mái tóc dài rồi bởi trên trán nữ nhi của mình, lão lại thấy được ánh mắt đen nhánh sáng bóng mỹ lệ của nàng.

Dạ Nguyệt thoáng chần chừ một lúc, mơ hồ cảm giác có điều gì đó không ổn, vội vàng hỏi: “Phụ thân, chuyện gì đã xảy ra.....chuyện gì đã xảy ra? Tại sao người lại nói như vậy?”

Khóe mắt Dạ Thần toát ra nét vui vẻ: “Nguyệt nhi, từ sau chiến dịch Liên Hoa Tự, con đã hôn mê suốt hơn hai trăm năm, sau cùng, ta đã dùng hết biện pháp, sử dụng Nguyên Thần Kết Nối chi thuật, và đã thành công cứu được con.....Nguyệt nhi, ta được một lần nữa nhìn con phục sinh, lòng ta thật là vui sướng!”

“Phụ thân... sao người lại làm vậy?” Dạ Nguyệt cũng không thấy vui sướng khi được phục sinh, trái lại nàng muốn vĩnh viễn ở trong cái thế giới của bóng tối kia, vĩnh viễn không tỉnh lại, để đền bù cho sai lầm của mình đối với Lục Mộng Thần.

Dạ Thần nói: “Nguyệt nhi, nguyên thần của ta đã hoàn toàn tiêu thất thì mới đưa được nguyên thần của con tỉnh lại. Ta chỉ còn thời gian nửa canh giờ thôi, con đừng cuống lên, ta còn có chút chuyện trọng yếu muốn nói với con.” Vừa nói, Dạ Thần vừa gắng gượng ra sức ngồi lên.

Vừa nghe được lời đó thì Dạ Nguyệt tựa như bị sét đánh ngang tai, nàng hoảng sợ vô cùng, run rẩy một hồi lâu, rồi đột nhiên òa lên khóc nức nở.

“Phụ thân.....sao người lại phải cứu con? Sớm biết sẽ có kết quả này.....con thật không muốn người dùng tính mạng để cứu con.. ...!”

Dạ Nguyệt lại thất thanh khóc rống lên, nước mắt như hạt châu vỡ bờ rơi xuống.

“Đừng khóc nữa, nữ nhi ngoan, ta phải dùng chút thời gian cuối cùng này để kể cho con nghe rõ về thân thế của mình. Đây là một bí mật mà ta đã dấu kín suốt mấy trăm năm nay.....”

Yêu hoàng lắc lắc đầu, thanh âm tang thương nổi lên, lúc này trên gương mặt lão lại hiện lên chút sắc hồng.

Dạ Nguyệt miễn cưỡng nín khóc, nàng hiểu rõ nguyên thần của Yêu hoàng đã tiêu thất, thời gian không còn nhiều, lúc này nàng phải cẩn thận

nghe phụ thân giải thích về bí mật thân thể của mình. Lúc còn nhỏ, Dạ Nguyệt đã từng hỏi lão, nhưng đều bị lão khéo léo ậm ừ cho qua, không ngờ trước lúc ra đi, lão mới chịu nói cho nàng nghe điều bí mật này.

“Nữ nhi, từ trước đến nay, con vẫn luôn nghĩ mình là yêu quái, nhưng thật ra không phải thế. Con không phải là yêu quái, nói chính xác hơn, con chính là một phần tử của nhân loại. Một ngàn năm trước, ta tình cờ gặp gỡ mẫu thân con, nàng cũng chính là Tuyên cung chủ của Nghiễm Hàn cung.....lúc đó chúng ta đã nảy sinh tình cảm.....Bởi vì quy định của chánh tà chung quy vẫn có sự khác biệt, nàng đường đường là chương môn nhân của một phái thuộc chánh đạo, nên vô luận từ phe nào cũng không cho phép chúng ta tiếp tục chung sống. Vì vậy, sau khi mẫu thân sinh hạ ra con, nàng liền lưu con lại cho ta nuôi dưỡng... nhưng điều đã khiến ta không ngờ được, đó là sau khi mẫu thân con trở lại sư môn được một trăm năm, liền quyết định tiến hành dẫn động thiên kiếp, rốt cuộc thì nguyên thần bị đánh tan mà chết.....Ta biết toàn bộ sự việc, đều là do nàng muốn trả lại sự thanh khiết trong trắng cho chính mình.

Khụ khụ.....Dạ Thần kể ra một hơi toàn những chuyện cũ, nên tâm thần kích động, lại phun ra một ngụm máu tươi.

Dạ Nguyệt nhanh chóng đưa tay lau đi vết máu ở hai bên mép của Yêu hoàng. Nghe xong, nàng kinh ngạc hết sức, thì ra mình không phải là yêu quái, hơn nữa lại còn là độc nữ của Chân Tuyên cung chủ Nghiễm Hàn cung.....nhưng tại sao phụ thân không nói sớm cho nàng biết nhỉ? Nàng từng tự ti, tưởng rằng mình chính là yêu loại, do đó nàng cảm thấy rất mặc cảm, đến khi gặp được Mộng Thần, nàng mới lờ mờ có cảm giác không đúng.

“Nguyệt nhi, sở dĩ ta không dám nói cho con biết chuyện này.....thật là có lỗi, bởi vì chuyện này quan hệ đến danh tiếng của Nghiễm Hàn cung, cũng quan hệ đến danh tiết của mẫu thân con, ta không thể nói ra.....thật

sự không thể nói ra. Hy vọng.....hy vọng con có thể tha thứ cho ta.....”
Dạ Thần khó nhọc nói.

“Ài...” Dạ Nguyệt thở dài, nỗi khổ trong lòng của phụ thân, tất nhiên là nàng có thể hiểu rõ, nàng còn có thể nói gì nữa chứ? Đối mặt với sự yêu thương của cha từ nhỏ đến lớn, sau cùng lại còn dùng tính mạng của mình cứu giúp nàng phục sinh, nàng còn có thể nói gì được đây?

“Phụ thân, con không hề trách người.....” Dạ Nguyệt nhẹ giọng nói.

“A a.....a a.....” Dạ Thần liên tiếp cười hai tiếng, đột nhiên thân thể ngã ra bệ tinh thạch.

“Phụ thân!” Dạ Nguyệt kêu lớn rồi khóc nức lên, nàng nâng phụ thân dậy, dùng chân nguyên thăm dò kinh mạch thử thì mới phát hiện trong thân thể phụ thân nàng không còn chút sinh cơ nào nữa.

Dạ Nguyệt chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên sụp đổ hoàn toàn, bóng tối mênh mông chợt ập đến làm cho nàng toàn thân mềm nhũn không có chút khí lực.

Một đạo kim quang rực rỡ bỗng nhiên đột phá giữa bóng tối, Dạ Nguyệt chỉ cảm thấy toàn thân như hòa tan vào trong không khí, rồi lại có cảm giác như ở trong nước và trở về lại với không khí trên cạn. Đến lúc nàng mở mắt ra thì mới thấy mình đang đứng trước một tòa cung điện màu bạc chói mắt, trước mặt nàng là một thiếu niên anh tuấn đang tĩnh tọa tại đó. Không biết tại sao Dạ Nguyệt trông thấy thiếu niên này rất quen thuộc. Bên cạnh nàng còn có hai vị mỹ nữ thiên tư tuyệt sắc khác đang đứng đó, thân thể của họ cũng giống mình, tất cả đều bị một tầng kim quang bao phủ xung quanh.

“A, Mộng Thần! Có phải đó là ba vị hồng nhan tri kỷ của người không?” Một thiếu nữ xinh đẹp mặc cung trang bạch sắc rất hoa lệ, đang từ từ hạ xuống bên cạnh chàng thiếu niên anh tuấn kia.

“Đúng vậy, Lăng Sương Thiên Quân, các nàng chính là Thanh Dao thể tử của ta, Diệu Nhiên sư tỷ của ta, và còn có Dạ Nguyệt công chúa chí tình làm cho ta khó quên.....”

Lục Mộng Thần nhẹ giọng cười nói. Hắn chậm rãi đứng lên, và nở một nụ cười ấm áp với tam nữ.

“Người là Mộng Thần..... chàng..... chàng còn chưa chết?” Cả tam nữ đồng thời kinh hô, cảm giác quen thuộc rõ rệt kia đột nhiên dâng trào lên trong lòng.

Không sai, đây đúng là Lục Mộng Thần bằng xương bằng thịt, hoàn toàn có thể cảm giác.

Bất chấp sự ngỡ ngàng, sau khi chờ đợi đến ba trăm năm năm, giờ đây bằng tan ngói vỡ. Thanh Dao, Diệu Nhiên và Dạ Nguyệt đồng thời lao vào lòng của Lục Mộng Thần. Hắn mỉm cười ôm ba mỹ nữ xinh đẹp vào lòng. Vào thời khắc này đây, sắc mặt của hắn rất ôn nhu, tĩnh lặng như nước, kim quang thân của hắn lại càng thêm huyền ảo. Bỗng nhiên trong lúc ấy, từ trên đỉnh cung điện chợt có nhiều vàng mây vàng kim sắc hiện ra, rồi có một đóa liên hoa khiết bạch từ trong những vàng mây kia bay ra, và lại có tiếng Phật hiệu vang lên, nghe qua chẳng khác nào hàng ngàn hàng vạn giọt thanh thủy chan rãi vào tim chúng nhân, tẩy đi sự đau khổ chờ đợi ròng rã suốt ba trăm năm.

“Bồ đề bốn vô thụ, minh kính diệp phi thai, bốn lai vô nhất vật, hà xứ nhạ trần ai?” Khuôn mặt mỹ lệ của Lăng Sương Thiên Quân nhẹ nhàng thối ra những hơi thở thần thánh, chậm rãi ngâm lên mấy câu.

Oành.....tam nữ chỉ cảm thấy trong lòng như núi lửa bộc phát, tâm linh trong nháy mắt đã thông thấu hết tất cả mọi chuyện trên đời.

Lục Mộng Thần đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mỹ lệ của tam nữ, mỉm cười hỏi: “Đã hiểu chưa?”

“Dạ.....hiều rõ rồi!” Tam nữ đồng gật đầu ứng thanh.

“Tốt, vậy chúng ta đi thôi!” Lục Mộng Thần cười nói.

Một luồng kim quang chợt lóe lên, không những chỉ bao phủ lấy Lục Mộng Thần cùng với Thanh Dao, Dạ Nguyệt, Diệu Nhiên vào trong, mà cả Lăng Sương Thiên Quân cũng được bao bọc luôn vào bên trong.

Kim vân từ trên không hạ xuống, nâng tất cả mọi người bay lên, rồi hóa liên hoa khiết bạch, thần thánh bao lấy vòng ngoài cùng.

Năm người đồng thời biến mất, cả cung điện chỉ còn lại mấy cung nữ ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn nhau.....

- Hết truyện -